

Thái Tử Phi Rắc Rối

Contents

Thái Tử Phi Rắc Rối	2
1. Chương 1: Lọt Xuống Vực Thẳm Thời Gian	3
2. Chương 2: Chiêu Văn Đại Tiểu Thư Trở Thành Chiêu Văn Tứ Tiểu Thư	7
3. Chương 3: Ta Là Chiêu Văn Như Ý Nhưng Lại Không Phải Là Chiêu Văn Như Ý	10
4. Chương 4: Thái Tử Vương Bạch Trường	16
5. Chương 5: Mỹ Nữ Đáng Giá Bao Nhiêu?	18
6. Chương 6: Mỹ Nữ Không Có Thật Sao?	20
7. Chương 7: Giang Hồ Có Gì Vui?	24
8. Chương 8: Lục, Bạch Vô Độc Ngọc	28
9. Chương 9: Đại Tiểu Thư Ta Lên Chức	31
10. Chương 10: Tiếp Cận Thái Tử Phi	34
11. Chương 11: Truy Tìm Tung Tích Thái Tử Phi	37
12. Chương 12: Thánh Nữ Có Một Không Hai	41
13. Chương 13: Cái Giá Phải Trả Của Thánh Nữ	44
14. Chương 14: Thánh Nữ Bắt Đầu Gây Hoạ	48
15. Chương 15: Thánh Nữ Xuất Hiện Trên Giang Hồ	52
16. Chương 16: Gặp Gỡ Quý Nhân	55
17. Chương 17: Duyên Chưa Tới Thì Chưa Gặp Được	59
18. Chương 18: Bài Sư Học Đạo	62
19. Chương 19: Mỹ Nhân Mất Tích Thật Sự	65
20. Chương 20: Kỳ Nhân Kỳ Tài	68
21. Chương 21: Chàng Không Muốn Buông Tay Nhưng Nàng Muốn Thả	71
22. Chương 22: Nhất Quyết Không Buông	74
23. Chương 23: Giằng Co Mãi Không Thôi	76
24. Chương 24: Tại Sao Ta Yêu Nàng?	79
25. Chương 25: Vô Phương Gài Bẫy	83
26. Chương 26: Khổ Nhục Kế Bất Thành Thì Lại Có Kế Khác	86
27. Chương 27: Tang Thương Chết Chóc	89
28. Chương 28: Không Thể Cứu Chữa	93
29. Chương 29: Vẫn Là Chết	96
30. Chương 30: Giấu Biệt Bảo Bối	99
31. Chương 31: Nàng Rốt Cuộc Là Đã Đi Đâu?	102
32. Chương 32: Ghi Hận Để Đó Từ Từ Trả	105
33. Chương 33: Nghi Ngờ	109
34. Chương 34: Tình Thù Năm Xưa	112
35. Chương 35: Hồi Phục	114
36. Chương 36: Vì Mỹ Nhân Đau Lòng	118
37. Chương 37: Ai Cũng Muốn Diễn Kịch	121
38. Chương 38: Thù Dai	124
39. Chương 39: Cầu Hôn	129
40. Chương 40: Hồn Chiến	134
41. Chương 41: Rắc Rối Ngổ Ngảng	139

42. Chương 42: Nàng Đi Với Ta	144
43. Chương 43: Mơ Màng Tổn Thương	148
44. Chương 44: Khổ Nhục Kế Có Chút Thành Công	152
45. Chương 45: Cư Nhiên Lại Bị Mê Hoặc Là Có Làm Sao?	155
46. Chương 46: Đường Ai Nấy Bước	158
47. Chương 47: Thiếu Chủ Của Mỹ Nhân Tam Thập Lục	161
48. Chương 48: Uống Rượu Giải Sầu	165
49. Chương 49: Nghĩ Thế Nào Lại Tới Vậy?	168
50. Chương 50: Nàng Bị Làm Sao Vậy?	171
51. Chương 51: Đau Lòng Khôn Xiết	175
52. Chương 52: Cứu Nàng Nhất Định Phải Tổn Thương Nàng	178
53. Chương 53: Kế Hoạch Hoàn Hảo	181
54. Chương 54: Bằng Hữu Gặp Lại	184
55. Chương 55: Phá Tiên Phép Của Lục Bạch Ngọc	187
56. Chương 56: Kẻ Tìm Bảo Bối, Người Lòng Trần Bảo	190
57. Chương 57: Cùng Tới Tửu Lâu	194
58. Chương 58: Ghen Tuông Kỳ Quái	197
59. Chương 59: Chạm Trán Oan Gia	200
60. Chương 60: Quý Kế Đa Đoan	203
61. Chương 61: Giải Phóng Pháp Chế	207
62. Chương 62: Không Còn Là Thánh Nữ	211
63. Chương 63: Lần Đầu Diện Kiến	214
64. Chương 64: Hải Tử Của Ai?	217
65. Chương 65: Dụ Dỗ	220
66. Chương 66: Công Chúa Trúng Độc	223
67. Chương 67: Đại Hội Cầu Thân	227
68. Chương 68: Thẻ Nguyện Dưới Trăng	230
69. Chương 69: Mỹ Nhân Khuynh Quốc, Mỹ Nam Khuynh Thành	234
70. Chương 70: Thái Tử Và Công Chúa Kim Quốc	237
71. Chương 71: Chạm Trán	240
72. Chương 72: Âm Sát Huyệt	243
73. Chương 73: Ân Điển	246
74. Chương 74: Khai Mạc Đại Hội Cầu Thân	250
75. Chương 75: Nữ Tử Thiên Hạ Đều Là Kỳ Tài	253
76. Chương 76: Bảo Bối Bí Mật Đến	256
77. Chương 77: Thiên Biến Vạn Hoá	259
78. Chương 78: Gặp Mặt Tại Kiều Hoan Lâu	262
79. Chương 79: Âm Sát Liên Hoàn	266
80. Chương 80: Hiệp Nữ Xuất Chiêu	270
81. Chương 81: Âm Mưu Có Sắp Đặt	274
82. Chương 82: Lãng Quên Bảo Bối	277
83. Chương 83: Kẻ Trong Kế, Ai Mới Là Kẻ Thắng Cuộc?	280
84. Chương 84: Kẻ Trong Kế, Bảo Bối Luôn Là Người Thắng Cuộc	283
85. Chương 85: Mỹ Nhân Ai Có Thể Không Yêu?	287
86. Chương 86: Ván Bài Lật Ngửa	290
87. Chương 87: Mỹ Nhân Tỷ Võ	294
88. Chương 88: Giải Thích!	298
89. Chương 89: Nàng Gả Cho Ta Được Không?	301
90. Chương 90: Nếu Ta Thay Đổi Chẳng Có Còn Yêu Ta?	304

Thái Tử Phi Rắc Rối

Giới thiệu

Chiou Van Nhu Y, sinh viên năm thứ tư của trường Đại Học Kinh Tế Hoàng Gia trong một chuyến c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-tu-phi-rac-roi>

1. Chương 1: Lọt Xuống Vực Thẳm Thời Gian

- Chị hai, chị đi du lịch nhớ mang quà về cho em với. Mua nhiều nhiều vào, với lại phải đặc sắc và có giá trị tí nha.

Em trai tôi lải nhải nốt vài câu căn dặn “thân thương” trước khi tôi nhào lên xe phóng tới chỗ tập trung với đám bạn để đi dã ngoại.

Thằng nhóc này thật lắm chuyện, nó nói câu này lần thứ 100 rồi mà vẫn còn ráng nói thêm lần thứ 101 nữa mới hài lòng. Quà chứ gì, chuyện nhỏ, tôi đi đâu hơi xa xa mà chả mang quà về cho nó chứ. Chuyện này đã thành tiền lệ rồi mà nó vẫn còn lo lắng tôi sẽ quên mất là thế nào nhỉ?

- Okay, cục cưng, chuyện này mà còn phải nhắc sao, chị hai của em có bao giờ thất thố quên mua quà cáp cho em đâu, đúng không?

- Còn không à? Lần trước chị đi Đà Lạt về có mua cái gì cho em đâu, còn lần trước nữa chị đi Sa Pa về một cái lá cây cũng còn không có, rồi... bla bla...

Tôi tối tăm hết mặt mũi, ui da tôi quên nhiều lần thế cơ à? Thằng nhóc này nhớ dai hơn cả tôi, số tôi sao mà khổ quá. Nó chẳng biết là bà chị của nó nghèo kiệt xác, lê lét được cái xác lành lặn về nhà mà không bị người ta đánh bầm dập vì “ăn quýt” là giỏi lắm rồi còn ở đó mà quà với lại cáp.

- Okay, cục cưng, chị sẽ nhớ lần này, stop dùm đi, em lải nhải mấy cái vụ từ cái thuở nào nào nao rồi.

- Ai bảo chị bốc phét chưa quên mua quà cho em bao giờ, quên vô số lần thế mà còn bảo là không? Quà là phải có, chi phí chị chi trả, còn tiền em gửi chị mua dùm em cái món đồ đó là chị không được cắt xén vào đâu đấy.

Hix, có ai làm chị hai mà bị em trai “quạt” thẳng mấy lời nghi ngờ vào mặt tàn nhẫn như tôi không hả trời? Ai thèm cắt xén tiền của nó mà nó lo xa chi ệt. Tôi cùng lắm là mượn xài đỡ sau này có sẽ trả lại thôi mà, hừ hừ. Đã thế chị mày xài hết luôn không thèm trả cho bố tức.

- Chị nhớ đấy, về mà không mang hàng cho em là em không cho vào nhà đâu.

- Okay, cục cưng.

Xoẹt, he he cột xong dây giày, tôi quàng cái ba lô lên vai, nhào ngay lên xe đã nổ máy sẵn sàng, rống lên địa điểm hẹn tập trung cho anh Trung tài xế nghe, giục anh nhanh dùm rồi rít. Hix, vì ham ngủ nên dậy trễ, tôi lỡ hẹn với đám bạn mất năm phút rồi, khổ tôi rồi tụi nó sẽ lột da, chiền xù tôi mất thôi.

- Tiểu thư à, khi về cô nhớ mua dùm tôi bánh trái nho nhé. Cô không được quên đâu đấy, vợ tôi đang ghen cô ấy muốn ăn.

- Vâng, em nhớ mà.

Lại thêm một kẻ nữa, cắn dạn và cắn dạn, bánh trái nhỏ, khổ quá mua đâu mà chẳng giống nhau sao cứ phải ra tận đó mới ngon nhất chứ.

- Ông bà chủ sẽ về nhà vào thứ hai tuần tới, cô về kịp chứ? Ông bà về nhà mà không thấy cô thì tiêu cả đám đấy.

- Chủ nhật em về rồi mà, không sao đâu.

Ông bà chủ trong câu chuyện này là papa với lại mama yêu quý của tôi. Quý ông và quý bà Chiêu Văn đáng kính của Chiêu Văn Như Ý tôi. Quý ông và quý bà làm lễ kỷ niệm 25 năm ngày cưới nên “đạp văng” hai chị em tôi qua một góc, leo lên trực thăng bay đi đâu kỷ niệm cả tuần lễ không thấy mặt mũi. Tôi tranh thủ thời gian không có hai giám sát viên “đại ca” khoảng cách xa xôi nên năng lực điều khiển có phần hạn chế nhào đi chơi với đám bạn cùng lớp. Tôi_ tên Như Ý, 22 tuổi, sinh viên năm 4 khoa quản trị kinh doanh của trường đại học Kinh tế Hoàng Gia vậy mà vẫn bị quản chế như đứa trẻ sơ sinh dưới con mắt của hai quý ông quý bà nghiêm khắc. Tuần này may mắn họ đi xa nên tôi và em trai như chim sổ lồng tha hồ quấy phá một cách danh chính ngôn thuận không ai đủ năng lực ngăn cản. Bằng chứng là ngay lúc này tôi đang ngồi trên xe trốn việc đi chơi he he. Tôi phải nói rõ ràng với các vị rằng họ mà ở nhà thì tôi có mà đi chơi ở trong mơ cũng còn khó khăn và trắc trở.

Cha mẹ trước khi đi hưởng phước, ôn lại kỷ niệm uyên ương ngọt ngào còn kỹ lưỡng sắp xếp một hàng dài 5 tên vệ sĩ theo chân tôi sát nút mọi lúc mọi nơi, gọi là “bảo vệ bảo bối”. Hix, có mà giám sát hành tung với lại hành động của tôi thì chính xác hơn. Nhưng với năng lực “làm càn” của tôi sau khi họ đi một giờ tôi đã sa thải toàn bộ một cách nhanh gọn và sạch sẽ (he he). Giám sát với lại vệ sĩ, tôi mà đã không muốn thì có thánh cản trở với lại theo dõi được tôi.

- Tối rồi, tiểu thư.

- Okay, cảm ơn anh, tôi sẽ mua thật nhiều bánh trái nhỏ cho vợ yêu của anh.

- Hi, tổng chào các chiến hữu.

- Sao bây giờ cậu mới tới hả con nhỏ kia?

... Lao xao... ào ào... (trời rung, đất chuyển vì bị đánh hội đồng, hix số khổ...)

Đi cả một lớp gần 30 đứa, chất lên một cái xe khách bon bon chạy mất gần 5 tiếng đồng hồ, mệt đến phờ phạc hết cả râu (hiz, Như Ý không có râu nhưng mà cũng mệt thật đấy). Nhưng sức trẻ dẻo dai vừa đến nơi là tinh thần lại hăng hái trở lại toàn phần. Tôi nhảy cái vèo ra khỏi xe nhanh nhất vì ngồi ngay gần cửa mà. Trời trong lành, cây cối xanh mướt, thật tuyệt, hít một hơi thật dài khoan khoái. Trong khi đám bạn đang xúm xít lại dừng lều thì tôi chuẩn bị ngắm cảnh, chẳng phải tôi lười không chịu giúp mà là tôi tránh xa mấy cái lều đó ra thì tốt hơn. Đám bạn của tôi sợ tôi phá nó nát vụn ra ấy mà, hơi xấu hổ chút nhưng phải thừa nhận với các vị là tôi hơi bị hậu đậu một chút. Tôi có lòng nhưng mà không tận sức được, tôi mon men vào đó thể nào chẳng bị đuổi ra ngay, vì thể cứ đi xa xa ra ngay từ đầu cho đỡ phiền phức cả hai phía (he he vì thế nên nằng chuồn đi chơi một mình, mới có chuyện xảy ra mà lý do nằng đưa ra cũng “có lý” quá các bạn nhĩ).

Tôi men theo dòng suối nhỏ đi càng ngày càng xa chỗ hạ trại nhưng tôi chẳng lo lạc đường. Tôi có khả năng tìm đường rất khá với lại này giờ tôi chỉ đi dọc theo con suối, khi quay lại chỉ cần đi ngược lên là được. Suối nhỏ không sâu nhưng tôi cũng chẳng nhảy xuống đó làm gì, tôi không biết bơi, tôi chỉ đi dọc theo nó trên bờ thôi. Tôi đoán là con suối sẽ chạy dài rồi đổ xuống một dòng thác, tôi muốn nhìn thấy thác nước. Áo ào, he he tôi phục lần suy đoán của bản thân, có tiếng thác đổ kia, tôi chạy nhanh lên phía trước. Tôi không biết người khác thích gì nhưng tôi thích nhìn thác nước đổ, nước từ trên cao trút xuống thành một dòng trắng xóa nhìn thật hùng vĩ và oai hùng. Nhìn từ góc độ phía dưới nhìn lên hay phía trên nhìn xuống đều rất đẹp, tôi chỉ cần nhìn thấy thác nước thôi cũng cảm thấy rất vui và thoải mái. Tôi luôn ước mình có khả năng bay theo dòng nước đó mà không xảy ra vấn đề gì. Nhưng mà có ai không biết bơi, không có đồ bảo hộ, nhảy từ đỉnh thác xuống dưới đâu, trừ khi ai đó muốn tự sát. Tôi thì vẫn còn yêu đời lắm, chẳng đời nào làm cái hành động không minh mẫn đó. Đứng trên một hòn đá lớn, nhìn theo dòng nước đổ ào xuống, tôi hưng phấn hét lên thật to aaaaa, như tôi thấy người ta vẫn hay làm. Quả thật đứng một chỗ mà hết lớn

nhưng không bị cho là điên thì cảm giác thật khó tả. Tôi vươn tay lên định kêu lên một lần nữa thì thấy tảng đá mình đang đứng lung lay và sụp xuống.

- Á aaaaaaaa.

Đúng là tôi định hét a thêm lần nữa nhưng mà chẳng phải trong tình huống hoảng sợ này. Ai mà biết hòn đá to dùng nhìn rắn chắc thế mà tôi đứng có chút xiu, hét có một hơi, dậm nhảy vài cái đã bị sụp xuống đầu cơ chứ. Thế mà tôi vẫn luôn tin ngôi sao may mắn chiếu mạng mình sáng chói lợi, luôn mang may mắn cho tôi chứ. Bây giờ thì sao á, chết đến nơi rồi, hu hu.

Bịch... đau chết mất, mông với má, số khổ, số khổ.

Tôi lồm cồm bò dậy, xoa xoa mông nhìn xuống đất trước tiên. Tại sao nhìn xuống đất mà không phải là nhìn xung quanh hay nhìn lên trên á, tôi kiểm tra xem có con rắn nào ở dưới chân không đó mà. Tôi thừa biết mình vừa bị rớt xuống một cái động có đáy, mà theo kiến thức sơ sài của mình tôi biết mấy cái động như thế này thường có rắn. Tiết lộ bị mật nhỏ là tôi không thích cái loài bò sát này cho lắm, trước tiên nhìn xem nếu mà có rắn thì tránh xa nó ra. Hiên nhiên rồi phải không?

Sao chiếu mạng của tôi cũng chưa đến nỗi tắt ngúm, không có rắn, tôi thở phào, nhẹ nhõm chút đỉnh. Tôi bắt đầu nhìn xung quanh, động này không lớn lắm, nhưng mà nói nhỏ cũng không phải, đường kính khoảng mười ba hay nhỏ hơn một chút. Dây leo nhằng nhít nhiều vô số và có...

- Áaaaa

Có một cô gái xinh đẹp đang nhìn tôi chăm chăm ở bên phải chỗ tôi đang đứng. Tôi gặp ma hả? Xong rồi, xong rồi, cô ta đang nhìn tôi với ánh mắt tóe lửa xoèn xoẹt. Tôi dám cá độ nóng của nó đủ sức thắp sáng cả một cái bóng đèn. Coi như, mạng mình kiếp này không dài hơn con số 22 được rồi, cái ánh mắt tràn đầy sát khí đó, tôi còn đường thoát sao?

- Xin lỗi em, chị bị té từ trên đỉnh thác xuống, làm phiền sự thanh tịnh của em rồi.

Đó luôn là cách xưng hô thông thường của tôi, với các cô gái xinh đẹp và theo đánh giá của tôi là còn trẻ trung thì tôi sẽ gọi là em tuốt luốt. Tại sao á? Bởi vì phụ nữ ghét nhất trên đời là sự lão hóa, nói trắng ra là già dần đi ấy mà. Gọi người ta là em cho có người ta cảm giác trẻ ra một chút, luôn luôn từ trước đến giờ biện pháp này gây được thiện cảm với các chị em, hi hi. Thỉnh thoảng có một số không hài lòng thôi, vì gặp phụ nữ gọi chị gặp dần ông gọi anh rồi xưng em là cách chào hỏi xưng hô trang trọng và lịch sự, một số người luôn thuộc típ người cổ điển, yêu quý truyền thống mà.

Vào thời điểm này thì tôi có thể chắc chắn mình hôm nay xui ơ là xui. Cô gái vẫn tiếp tục nhìn tôi với ánh mắt bức người, cô ta đang muốn nhai xương, lột da tôi đây mà. Tôi làm gì sai rồi hả? Hiz hiz, cô ta chắc là ma, còn mình thì chuẩn bị biến thành ma, sắp thành đồng loại với nhau rồi mà cô ta vẫn còn gắt gao quá.

- Xin lỗi, em cho chị hỏi đây là đâu?

- Cô phá hỏng cơ hội phi thăng của tôi rồi, cô là hung tinh của tôi đấy hả, sớm không đến, chậm không đến sao lại nhè đúng lúc tôi hành pháp thì té xuống đây hả? Cô thật đáng chết mà.

Ui da, cô ta nói cái quái gì mà tôi nghe lùm bùm hết cả lỗ tai nhưng không hiểu vậy trời. Cái gì “phi thăng”, phi đi đâu?

- Xin lỗi, chị không cố ý, vô tình té xuống thôi, cũng chẳng muốn phá hỏng cái gì cơ hội thăng với lại không thăng gì đó của em. Em chắc chắn chị phá hỏng cơ hội gì của em sao? Chị té từ trên đó xuống cũng đâu có đụng gì tới một cọng tóc của em đâu. Nhìn đi, chị té giữa động mà, xa chỗ em đứng cả mấy mét, làm thế nào mà gây hại...

Cô gái quái quỷ đó cũng chẳng để cho tôi có cơ hội biện giải cho hết câu, tường trình cho có đầu có đuôi đã quát cho tôi một phát làm tôi choáng váng hết mặt mày rồi té rầm xuống đất. Tôi có cảm giác sau khi đụng mặt xuống đất tôi bị cuốn vào một vòng xoáy đen ngòm với vận tốc nhanh không thể tả, bay vèo vèo mãi không dừng lại được. Tôi lướt vèo qua mây, tông vào cả đồng đá hay vật cản mà chẳng thấy đau đớn gì cả. Tôi chết rồi hay sao, chỉ có linh hồn mới không có cảm giác đau thôi. Tôi tiêu tùng rồi. Cô gái đáng hận đó, à không cái con mụ quỷ sai khôn nạn đó thật quá đáng mà, chỉ quát một phát đã lấy mạng nhỏ của

tôi rồi, cũng chẳng thêm báo tử với lại phát biểu khai mạc lý do lý trấu gì đã lấy mạng tôi rồi. Con mụ đó làm ăn gì mà cầu thả và vô nguyên tắc quá, con mụ đáng...

- Báo danh đi.

Ack, ai quát tháo cái gì đấy. Tôi quay người lại, cái thứ đập vào mắt tôi đầu tiên là một thằng cha già nhìn cũng khá phong độ và có tướng tá “sếp sòng” ngồi một đống trên một cái ghế vàng chóc. Ai da, vàng thật á, tôi nhìn là biết ngay mà, cho dù cự ly xa tôi cũng biết nó là vàng mà. Ai ta? Diêm Vương hả? Chắc thế, nếu không phải Diêm Vương thì đòi tôi báo danh làm cái gì?

- Dạ, thưa sếp lớn, con tên Chiêu Văn Như Ý, 22 tuổi đang sống tại năm 2011.

He, sao ông ta nhìn mình kì lạ thế nhỉ? Nói sai rồi sao? Không lẽ còn đòi hỏi khai rõ ràng chi tiết, địa chỉ quê quán hả? Chẳng phải ông ta đã cho người tới lấy mạng mình rồi hay sao, nếu vậy phải biết hết thông tin rồi mới đúng chứ. Không lẽ chưa xem xét gì mà đã hốt đại người cho đủ số lượng sao?

- Thưa ngài, trong sổ sinh tử ngày hôm nay không có danh sách tử của cô gái này. Cô gái là tự mình mò tới chứ không có người đi đón.

Ê này, tên kia nói gì cơ. Tôi quay qua nhìn chăm chăm cái tên vừa tâu bẩm cung kính với sếp lớn kia. Hắn bảo tôi chưa đến số chết mà, đúng không? Tên diên này, tôi là bị quạt đến đây đấy chứ, có ai mà tự mò đến đâu?

- Thưa sếp, con là bị một cô gái kỳ lạ quạt một phát bay tới đây chứ con cũng chẳng hứng thú gì tự mò xuống đây đâu. Ngài làm ơn làm phúc cho con về đi, con còn chưa muốn chết đâu.

- Người là linh thể, chết cũng chẳng đến chỗ này đâu. Người đâu đưa cô gái này về chỗ cũ.

Diêm Vương sếp lớn ra lệnh nghe thật oai phong, ngay tức khắc có người đến trước mặt đưa tay làm động tác mời tôi đi theo hắn ta. Tôi dậm bước đi theo ngay, ai mà muốn ở lại cái chỗ âm u này đâu. Nhưng mà tôi cứ thấy gai gai sống lưng, sếp lớn nhìn tôi thì phải, sao mà cứ nhìn tôi mãi nhỉ? Quay lại hỏi tý chuyện đã, lúc nãy hắn nói cái gì linh thể chết thì không tới chỗ này gì gì đó.

- Thưa ngài, con xin hỏi chuyện một chút?

- Nói.

- Linh thể là gì ạ? Sao linh thể lại không tới chỗ này sau khi chết?

- Không có câu trả lời.

Trời ạ, thằng cha già Diêm Vương đáng hận kia, hỏi có mỗi một câu hỏi đơn giản thế mà cũng keo kiệt giấu diếm không đáp ứng cho người ta với. Diêm Vương là đại diện cho cái xấu mà.

- Không có chữ thăm ta.

Oái, ui, con xin lỗi sếp. Không chữ, không chữ, không nghĩ 1, 2, 3, 4, 5, 6...

- Mời cô nhảy xuống dòng suối này.

- Gì cơ, nhảy xuống đấy là có thể về sao?

- Đúng, xin mời.

Thằng cha quỷ sai này, nhảy xuống suối chứ tưởng ăn tiệc chắc, mời mọc thấy ớn. Tôi liếc hắn một cái rồi chân chừ nấn ná chưa dám nhảy xuống. Ui, đã bảo tôi không biết bơi mà, người không biết bơi thì có đời nào tự tin vênh mặt song song với trời khi đứng trước sông, suối, ao, hồ đâu.

- Xin mời.

- Okay.

Thằng cha quỷ sai đó, hắn cứ phải đẩy tôi vào chỗ nguy hiểm thì mới được sao. Nhảy thì nhảy, tôi mà chết thật thì sẽ tìm nó tính sổ, dù sao thì đứng đây cũng không phải là biện pháp mà. 1, 2, 3 ừm. Tôi nhảy.

Một lực hút cường độ cực lớn hút tôi về một phía có luồng ánh sáng bên dưới. Cái gì nữa đây?

2. Chương 2: Chiêu Văn Đại Tiểu Thư Trở Thành Chiêu Văn Tứ Tiểu Thư

Tôi mở trừng mắt, chớp chớp, ui sao lại nằm bẹp dí trên giường thế này. Tên quỷ sai này làm ăn tệ hại quá, tôi cứ tưởng hắn đưa tôi về đến chỗ cái động tôi rơi xuống mới đứng chứ. Tôi đang định giải quyết chuyện ân oán tình thù với con mụ cầm quạt hồi nãy mà. Hắn đưa tôi thẳng về nhà thế này thì còn làm ăn gì được nữa. Con mụ đó không nói không rằng quạt tôi bay hồn phách tán loạn mà tôi lại chẳng có lấy một cơ hội để nói chuyện phải quấy sao? Ui da, đau đầu quá.

- Tiểu thư tỉnh rồi, tỉnh rồi.

... lao xao, rì rào...

Tôi trố mắt nhìn, toàn người những người, và lạ hoắc lạ hươ. Đánh giá sơ bộ, trong phòng có 6 người. Một cô gái, 1 người phụ nữ đứng tuổi, một người đàn ông trung niên và 3 chàng trai, ui đẹp trai quá. Tôi nhìn chăm chú, mê dại, tôi đoán thế. Tôi biết tôi mê trai đẹp mà, mỗi khi gặp những chàng trai đẹp trai tôi phần ứng hơi thái quá chút đỉnh.

- Như Ý, con tỉnh rồi thật tốt quá, con khiến mẫu thân và mọi người cuống cả lên.

Quý bà xinh đẹp đứng tuổi bước lại cầm tay của tôi lên, khóc om sòm cả lên. Hành động của bà ta khiến tôi ngu ngơ hết cả người. Áo giặc chắc? Nằm mơ ư? Đang đóng kịch à? Tôi có phải diễn viên kịch quái đầu, tôi là đại tiểu thư danh giá của Chiêu Văn gia tộc mà, tôi học kinh doanh, tương lai sẽ tiếp quản việc làm ăn của gia đình trở thành doanh nhân phong độ giống anh Mark Zuckerberg, thần tượng đương nhiệm của tôi cơ mà.

Tôi cầm khẩu chưởng nói câu nào. Phương châm của tôi đó, cũng không mới mẻ gì đâu, chỉ là làm theo các cụ dạy bảo thôi, đại loại là biết thì nói không biết thì dựa cột mà nghe. Hiện tại thì tôi đang ở một tình thế “hạ phong” vô cùng. Chi tiết nó thế này: 1 về số lượng họ có 6 người, tôi có một; 2 về tình huống, họ biết rõ nội dung tình tiết kịch bản đảng hoàng, tôi đầu óc trống rỗng; 3 về không gian, chỗ này lạ hoắc, tôi không có khái niệm mình đang ở đâu. Biện pháp lúc này là phải “án binh bất động” nghe ngóng tình hình đã, tôi cần thu thập thông tin đã. Thông tin là sức mạnh, cái này tôi biết mà. Nói đi, mời các vị nói tiếp đi.

- Như Ý, con lần sau đừng có bất cẩn như vậy nữa, con không biết bơi đừng có nghịch nước, nguy hiểm lắm.

Gật đầu. Thông tin thứ nhất, nữ chính xem chết đuối. Vị này có lẽ là chồng của quý bà xinh đẹp đây, vậy sẽ đảm nhận vai diễn phụ thân của tôi, he he. Cô gái trẻ, gọi tôi là tiểu thư, có lẽ cô ta đảm trách vai người hầu của tôi. Còn ba anh chàng đẹp trai đang nhìn tôi với ánh mắt lo lắng kia thì sao? Woa, diễn xuất khá, vẻ mặt này thật khiến người ta có cảm giác nha.

- Muội muội vừa tỉnh chắc rất mệt, nên nghỉ ngơi đi.

Nhìn chăm chú, chớp chớp mắt nhân vật vừa phát ngôn kia. Lời thoại cũ kỹ không sáng tạo nhưng giọng nói trầm ấm rất truyền cảm. Nam diễn viên này thủ vai anh trai của ta, ừm không tệ nha. Tôi di chuyển ánh mắt qua hai nhân vật còn lại, ngoại hình tương đối giống nhau, ba người có lẽ là anh em ruột.

Khoan đã, cái gì?

Tôi lia ánh nhìn vào người đàn ông trung niên rồi quét ra đa quay tới ba chàng trai trẻ, họ có nét giống nhau, họ là cùng huyết thống sau. Diễn kịch thì làm sao tìm ra được một loạt các diễn viên có gương mặt tương tự nhau được chứ? Với lại kịch gì mà có cảm giác chán thật quá vậy, cũng chẳng phải diễn trên sân khấu nữa. Đây không phải kịch mà là cảnh thật rồi. Tên quỷ sai ngu xuẩn kia, dám bảo nhảy xuống hồ là trở về được thế giới của mình. Tên mù đó, không biết thì nói đại không biết đi, báo hại mình lỡ nhảy xuống rồi, bây giờ tính làm sao đây, đến nhầm địa chỉ hu hu. Tội lỗi quá đi.

Ui, xỉu đây. Quay về đi, quay về đi.

- Như Ý, Như Ý.

- Đại phu, truyền đại phu.

Tôi giả bộ xỉu. Ôi, số khổ, số khổ. Sao may mắn chiếu mạng của mình đã bị sao hung tinh đánh bẹp lép hay dần ột trận tan tành xác pháo rồi. Vào nhằm thể xác của con gái nhà người ta, đoạt quyền sở hữu trắng trợn, hu hu, mình thiện lương thế này mà cứ ép mình biến thành yêu quái hại người thôi. Con gái nhà người ta có cha mẹ, con có ba ông anh trai hay em trai gì đó đẹp rạng ngời yêu thương, mình từ đâu bay vào chiếm mất, vậy linh hồn của cô gái kia giờ chạy đâu? Ui da, thật khó xử quá, mình rút cuộc cũng có ngày lâm vào cảnh “hồn Trương Ba da hàng thịt”. Mình ở đây thì thể xác của mình tiêu từng rồi, cô gái tên Như Ý giống tôi kia quay lại nhanh lên, cô không quay lại thì tôi đến chết dí ở đây à, hix hix. Không chịu đâu, con mụ cầm quạt với cái thang quỳ sai ngu như heo kia, hại mình thê thảm quá.

Tôi vừa tức tối vừa ra sức rửa thềm, mệt quá từ giả bộ ngất xỉu thành ra ngất thật. Trong cơn mê tôi rơi vào một bầu không gian mờ mờ ảo ảo, bồng bềnh mây bay uốn lượn. Tôi lại lạc loài ở cái chỗ nào rồi hả? Trời ơi, tức quá đi.

- Cô gái.

Ừm, ai gọi tôi thì phải, tôi ngo trái phải trước sau và tức muốn bốc khói.

- Con mụ cầm quạt kia.

Tôi giận lắm rồi, hết lịch sự với lại tao nhã nổi nữa, hét ầm cả lên.

- Tôi với bà có thù oán sâu nặng lắm hay sao mà bà hại tôi thê thảm vậy chứ? Cùng lắm là tôi rút xuống cái động của bà thôi, mà là vô tình rút xuống đấy, chẳng có cố ý hãm hại gì hết á. Bà có tức cũng ra tay nhẹ nhàng thôi, hại tôi bây giờ thế này đấy, giải quyết sao đây hả?

- Cô tưởng chuyện nhỏ lắm đấy? Cô phá hư chuyện tốt của ta, trả oán nhẹ nhàng thế này là nể mặt lắm rồi đấy.

Con mụ cầm quạt gân cổ lên cãi. Tôi nhìn cái quạt trong tay bà ta mà căm thù hừng hực. Tôi đang yên đang lành giờ hồn phách bay tứ phía thế này là tại ai, bà ta lại còn không nói lý lẽ, nể mặt, bà ta có biết cái từ nể mặt nó viết ra làm sao, có ý nghĩa gì không nhỉ? Tức điên lên được.

- Tôi làm hư chuyện gì của bà?

- Ta tu luyện hơn cả vạn năm mới kiến tạo được Vực Thẳm Thời Gian làm “luận án tốt nghiệp” cô té cái rầm xuống đó làm cả một vạn năm công trình của ta tan tành mà còn gọi là không có thù với ta sao?

- Dở hơi à? Công trình cả vạn năm ước chừng cũng phải kiên cố như “tường đồng vách sắt” tưởng giống cái nhà rơm chắc. Tôi té xuống nhẹ nhàng chứ có mạnh mẽ gì đâu, nói phá là phá chắc.

- Cô té xuống đó nhẹ nhàng.

Cô ta bĩu môi khinh bỉ, bộ dáng thật khó ưa không thể tả. Thử hỏi có cái công trình nào xây dựng cả vạn năm mà khiến tôi rơi cái bịch làm nó tan tành mây khói được chứ. Tôi nặng còn chưa tới 45 kg, gây tro xương đáng chuẩn như siêu mẫu, chứ tưởng tôi là lực sĩ thể hình hạng nặng hay sao? Thêm vào đó cô ta bị điên hay sao mà dám nói mình sống hơn cả vạn tuổi mà còn trẻ măng thế kia.

- Đùa nhật nhèo hơn cả nước ốc.

- Ai đùa giỡn với cô, dù sao cũng là cả hai bên tổn thất, ta cũng chẳng rảnh rang mà cù cựa với cô. Nói luôn cho cô rõ ràng, ta là Thần Nữ tập sự Vô Không, ta chuẩn bị trình cấp trên “luận án tốt nghiệp” để được phi thăng thành Thần Nữ chính thức, nó là Vực Thẳm Thời Gian ta cất công kiến tạo hơn cả vạn năm mới thành. Sếp lớn chuẩn bị tới nghiệm thu thì cô té vào phá nát hết trơn làm công sức của ta đổ sông đổ biển.

- Thế hả? Vậy thì cô xây lại chứ có chuyện gì lớn đâu.

- Đùa hả, tưởng xây nó dễ lắm chắc. Ta bỏ công sức hơn cả

vạn năm đấy, tưởng một hai ngày sao?

- Bằng chứng đâu? Cô nói suông thể thì tưởng tôi tin chắc, mà cứ cho nó là thật đi thì tôi cũng lỡ phá rồi, cô tưởng quạt tôi hồn bay phách lạc thì nó tự lành lặn lại chắc. Cô là thần nữ mà, thần nữ mà tâm địa hẹp hòi thì phi thăng lên trời làm cái gì, làm xấu mặt thần tiên.

- Này, nhục mạ nhau quá không hay ho gì đâu? Thần nữ cũng phạm lỗi thôi, nếu không linh thể như cô mà cũng lưu lạc trốn nhân gian sao?

Tôi nhú mày, lại cái gì linh thể nữa? Linh thể là cái khỉ khô gì, mà hết bị lão Diêm Vương nhìn chăm chăm rồi tới con mụ này xỏ xiên nhĩ? Hừ, chả thèm quan tâm.

- Giờ cô tính sao hả? Đưa tôi về hiện đại đi, thần nữ mà chắc cũng phải có một tý bản lĩnh chứ, bồi thường tổn thất cho tôi đi.

- Bồi thường gì, cô phá hư Vực Thẳm Thời Gian của ta, ta bồi thường cô bằng việc bị quạt bay tán loạn thể này là công bằng rồi.

- Cô tưởng tôi là con ngốc chắc? Cô xây dựng cái vực thẳm quái quỷ gì đó cũng chỉ nhằm mục đích phi thăng thành thần nữ thật sự thôi. Giờ thì cô cũng phi thăng rồi đó có ảnh hưởng gì đâu. Nhưng tôi thì sao chứ, tổn thất thấy rõ, đưa tôi về hiện đại nhanh như vậy mới công bằng.

Con mụ khờ đó chẳng thèm nghe lời tôi nói mà cứ trở mắt nhìn tôi như bị lên cơn động kinh.

- Sao cô biết ta đã phi thăng thành công, ta có nói qua sao?

- Nhìn là biết cần gì cô nói. Cô có quang sáng quanh thân khi nãy gặp làm gì có. Thăng cha nào nghiệm thu công trình của cô nhĩ, phá tan tành rồi mà cũng cho đậu sao? Cô hối lộ hần hả?

- Ta thèm dùng hạ sách đó. Nhưng mà linh thể thượng cấp có khác, khả năng nắm bắt vấn đề khá thật.

Cô ta tặc lưỡi gật gù như gà rù sắp chết, nhìn rất ngứa mắt.

- Nói nhiều quá, đưa ta đi về nhà mau, thành thần nữ rồi mang tiên phép ra dùng đi chứ, để ngắm hay làm cảnh thôi hả?

- Cô đã đến đây có lỗi của ta nhưng cũng là cơ duyên của cô, ta làm sao đưa về được. Ta có muốn giúp cũng chẳng có khả năng.

- Thần nữ gì mà “cùi bắp” quá vậy? Thế cô đến đây làm cái gì, không giúp được cái gì chỉ làm mất thời gian của tôi là giỏi thôi sao?

- Đừng có chọc khoáy ta nữa, vô ích thôi, ta chỉ giúp người được một chuyện thôi.

Vô Không hất tay một cái tôi bị bay ngược nhập trở lại vào thể xác của Như Ý kia. Con mụ đó biết ngay là chẳng có đức tính nào tốt đẹp mà. Tôi rút cuộc vẫn là dính như keo với thể xác này của cô gái kia, tìm đường về nhà bây giờ như tìm đường lên trời bằng hai tay. Con mụ đó đừng để tôi gặp lại lần sau, tôi rửa thâm và chìm dần vào giấc ngủ. Trong giấc ngủ ký ức của Chiêu Văn Như Ý hiện lại lần lượt từng chuyện một sống động trong đầu tôi. Ký ức của một khuê nữ gia giáo 16 tuổi, chẳng có nhiều lăm lăm điểm nhấn, nếu đem so với ký ức của tôi thì thua xa kỳ thú. Chuyện mà con mụ đó có thể giúp là đây ư, cho tôi thấy ký ức của Như Ý này? Con mụ cầm quạt chết bầm, chết giẫm, thần nữ gì mà làm được mỗi chuyện cón con này. Mụ hại ta rời bỏ nhà cửa, rời bỏ mọi thứ quen thuộc, cả người thân để đến đây mà chỉ bồi thường có chút đỉnh không bằng cái móng tay này mà cũng gọi là giúp đỡ. Thật điên máu quá, con mụ cầm quạt đáng ghét.

3. Chương 3: Ta Là Chiêu Văn Như Ý Nhưng Lại Không Phải Là Chiêu Văn Như Ý

Ta chìm đắm vào giấc ngủ hai ngày sau không dậy được bởi vì còn phải thu nạp kiến thức trong giấc ngủ. Nói chi tiết và rõ ràng là phải nhập vào đầu ký ức của Như Ý trong vòng 16 năm qua, dù không phải là một cuộc sống năng động và hào nhoáng như của ta ở hiện đại nhưng cũng có khá nhiều sự kiện. Ta chưa tiếp thu xong thì chưa tỉnh dậy được, mất công họ phát hiện ra ta là người giả mạo thì cái mạng của ta hết đường sống.

- Ui da.

Ta rên rỉ, hix ta là đói bụng quá, ngủ hai ngày chưa ăn gì mà. Cô gái tên gọi Nguyệt Cát Tường nhanh chóng chạy lại đỡ ta dậy.

- Tiểu thư, người tỉnh rồi, lão gia phu...

- Im, im lặng nào đừng gọi họ.

- Vâng, thưa tiểu thư.

Ta ngăn chặn sự đánh động nhân sự tới làm phiền ta ngay tức khắc. Ta mệt và đói như vậy mà phải ngồi nghe họ hỏi thăm chắc chết quá. Tình hình là ta phải ăn cái gì đã, đói chịu hết nổi.

- Tường Nhi, đi lấy cái gì cho ta ăn nhưng đừng có gọi mọi người đến. Ta không sao đâu. Đi đi.

Cô ta nhìn ta hoài nghi khiến ta giục lần hai. Một chết được năng lượng tiêu tan sắp cạn kiệt mà còn phải nói chuyện.

- Vâng.

Ta chống tay nằm tựa vào thành giường thở mệt nhọc, hix cái cơ thể này chẳng biết nó ra làm sao, mong rằng chỉ tại đói quá chứ cô ta mà yếu ớt như cộng hành thì ta đã lỗ lại càng lỗ hơn. Ta tên Chiêu Văn Như Ý, bây giờ thì không muốn cũng phải chấp nhận thôi, con gái của đương triều đại tướng quân Chiêu Văn Tống Ngọc. Ta là bảo bối của cả nhà, ai cũng yêu thương, chiều chuộng ta. Ta xinh đẹp khuynh thành, được mệnh danh kinh thành đệ nhất mỹ nhân (hix, cô ta hơi bị kiêu thì phải, à không ta trước kia hơi bị kiêu). Trước tới nay ta muốn gì được cái đó, tháng trước ta đi dạo chơi hội đèn lồng ta nhìn thấy thái tử diện hạ thì đem lòng yêu thương ngay. Ta năn nỉ phụ thân giúp ta được chỉ hôn cho hoàng tử. Chiêu Văn gia tộc chúng ta, thế lực ngất trời hoàng thượng cũng phải nể mặt. Ta lại nổi danh nữ tài tử xuất chúng nên được ban thánh chỉ tứ hôn 3 ngày trước. Ta vui đến nỗi nhảy nhót không cẩn thận rơi xuống hồ xém chết, thật mất mặt.

- Quá mất mặt, thái tử có gì hay ho chứ, làm mạng nhỏ xém chết thật không đáng. Nếu mà ta không đến người chết thật không phải chuyện này sẽ trở thành trò cười khắp thiên hạ sao? Thật là điên quá.

- Tiểu thư.

Tiếng của Tường Nhi, cô ta đang bưng một khay thức ăn bước vào. Nhưng mà khổ sau lưng còn có người, đại ca của ta Chiêu Văn An Khang.

- Muội muội chào đại ca.

- Muội nằm đi không cần bước xuống giường đâu.

An Khang nhào tới bên giường định đỡ ta nằm xuống. Nhưng ta là muốn đến ghế ngồi ăn cơm, đói muốn chết rồi không khách khí được nữa nên cuối cùng hất đỡ ta qua ngồi trên ghế kê giữa phòng.

- Đại ca à, ngại quá nhưng muội đói bụng lắm rồi, muội ăn cơm nhé.

- Nha đầu này, đây ăn từ từ thôi.

Đại ca của ta thật là ga lăng hết chỗ chê, gấp đồ ăn cho ta, rồi thấy vậy không tiện lắm hay sao, bón cho ta ăn luôn. Ta cũng chẳng thèm câu nệ, có người hầu đến tận miệng ngu gì không ăn.

- Muội no rồi không ăn nữa.

Đại ca nhìn ta cười hiền lành, xoa đầu ta (hix hơi tức nhưng ráng chịu, dù sao anh ta cũng quá đẹp trai) rồi kêu người dọn hết đồ ăn xuống, trong phòng chỉ còn lại hai người im lặng nhìn nhau. Anh ta có vẻ có tâm sự nặng nề.

- Huynh có chuyện gì cần nói với muội sao?

- À, có.

Anh ta có vẻ ngập ngừng, ừm ngần ngại vậy là có làm sao? Ta nâng chén trà lên uống một ngụm nhỏ, nhẹ nhàng giục.

- Huynh nói đi, muội nghe mà.

- Chuyện hôn sự của muội đó mà.

- Ui da, chuyện đó thật mất mặt. Muội thật làm mất mặt cả nhà quá đi mất.

Anh ta nhíu mày, nhăn trán ngay tức thì, không hài lòng với câu nói vừa rồi của ta.

- Sao muội nói vậy?

- Huynh không thấy vì đạo thánh chỉ tứ hôn mà muội mừng đến phát điên xem gây ra án mạng sao? Giả sử muội lần này chết thật, thật xấu hổ, liên lụy cả nhà.

- Nha đầu không được nói bậy, muội làm sao mà chết được.

- Là muội sai rồi.

He, nhận sai trước đi, sắc mặt anh tuấn đại ca khó coi quá, mới nói thế mà đã sa sầm rồi, xem ra ta đúng là được cưng như bảo bối thật.

- Không sao. Như Ý, muội là thích thái tử lắm sao?

- Sao huynh lại hỏi lần nữa chuyện này? Thánh chỉ tứ hôn đã ban rồi mà.

- Huynh biết, chuyện này huynh cũng có nhúng tay vào mà.

An Khang trầm giọng. Như Ý thích thái tử nên chàng và cả tam đệ và phụ thân một mực tiến cử trước hoàng thượng em gái mình. Thực tế chỉ là tiến cử thôi, ý định cuối cùng vẫn là do hoàng thượng định đoạt. Nhưng ai nhìn vào cũng thấy, Chiêu Văn gia thế lực trong triều mạnh như vậy, hoàng thượng lần này ra quyết định hẳn là bởi vì nể mặt vài phần. Như Ý còn nhỏ không hiểu chuyện, cuộc hôn nhân này chàng sợ là em gái chẳng thể nào hạnh phúc được. Thái tử là người cao ngạo, hẳn sẽ nghĩ là Chiêu Văn gia ép uống hoàng tộc nên lo rằng ngày tháng sau này của muội muội... chỉ sợ sẽ bất hạnh triền miên. Như Ý tình tình thiện lương làm sao chịu đựng được sự ghê lạnh, khinh bạc của người khác. (Trong mắt ảnh á, em gái của ảnh là nhất nên ảnh nghĩ vậy à, tác giả thấy cô bé này kiêu ngạo và hơi bị nông cạn). Nhưng hy vọng thái tử yêu chiêu thương hoa tiếc ngọc đối với em gái này chỉ sợ là quá mỏng manh đi.

- Chúng ta gây áp lực lên hoàng thượng ư?

An Khang trở mặt nhìn em gái, đứa trẻ này nói gì vậy.

- Chắc không phải nhưng người ngoài nhìn vào sợ sẽ nghĩ như vậy.

Ta chỉ dựa vào một chút ký ức của Như Ý liền biết rõ vấn đề ngay. Chiêu Văn gia tộc thế lực lớn, chỉ sợ đã là cái gai trong mắt hoàng thượng rồi. Như Ý chỉ nhìn thấy thái tử trong vòng một tháng mà Chiêu Văn gia đã khiến cho hoàng thượng tứ hôn, sợ rằng đằng sau chuyện này có ẩn tình. Chiêu Văn cả nhà này chẳng lẽ không nhận thấy đây là một việc làm không thể coi là hoàn mỹ được, sao vẫn cứ cố dây dưa vào. Cái ghế thái tử phi quả thật hấp dẫn cho những người muốn vươn cao, dựa dẫm để tiến cao hơn nữa trong sự nghiệp quan trường cho gia tộc. Nhưng Chiêu Văn gia đã “cây cao bóng cả” quá mức rồi, lớn hơn nữa, chỉ sợ rước họa vào thân.

- Muội làm chuyện tổn hại cả nhà rồi.

Ấy da, anh tuần ca ca vì lẽ gì mà nhìn mặt ta như bác sĩ tra xét, kiểm tra tìm kiếm vi trùng gây bệnh vậy cà. Thông minh như ta nhìn một cái là biết được nguyên căn, bản chất của vấn đề rồi. Ta đâu có khờ giống như em gái bảo bối của các người chứ.

- Huynh nhìn muội như vậy làm chi?

- Muội không làm gì tổn hại cả nhà cả, muội là báu vật của cả Chiêu Văn gia tộc chúng ta. Muội đừng lo nghĩ gì cả, chuyện của muội huynh sẽ tìm cách.

Anh tuần ca nói câu sau nhỏ xíu nhưng mà ta tai thính nên nghe được cả. Ông anh trai này thương em gái quá nên trở nên suy nghĩ không được thấu đáo cho lắm. Chuyện này đã xảy ra rồi, tên thái tử đó giờ đang không hạn chết ta mới là lạ. Đường đường một đấng anh hào mà lại bị ép gả, ui ui nghĩ thôi cũng thấy tức giùm hần rồi. Ta, một tư tưởng hiện đại và dân chủ đối với chuyện hôn nhân ép uổng dĩ ứng hạng nặng huống hồ tên thái tử kia. Trừ phi hần mê cái danh xưng đệ nhất mỹ nhân thì Như Ý còn vớt vát được chút đỉnh.

- Thái tử đang hạn không thể bóp chết muội quá. Ngày tháng sau này gặp hần phải tránh xa chút mới được, huynh có nghĩ vậy không?

- Muội....

- Huynh đang lo uội sau này sẽ bị hần ức hiếp chứ gì. Huynh không cần phải lo đâu, tên đó muội sẽ xử lý được.

An Khang xem cần phải lưỡi, cô bé này khẩu khí sao mà ngang ngược quá vậy. Câu này mà truyền vào tai người ngoài mắc tội khi quân chứ chẳng chơi. Tội chém đầu đó, thái tử tôn quý mà để uội muội muốn “xử lý” thì xử lý sao.

- Muội lắm lời rồi.

Ta nhìn ánh mắt hơi bị hoảng của anh tuần ca ca thì bồi thêm câu nữa. Tính cách của ta đó, ăn nói hơi bị mạnh miệng một chút, không có ý nhị nhẹ nhàng được như em gái ruột của anh ta là cái chắc rồi. Dẫu sao, ta bây giờ đã ở đây rồi thì cái hình tượng nhu mì, thực nữ của Như Ý chuẩn bị nói lời từ giả cõi đời đi là hơn. Đại tiểu thư ta đây không phải thực nữ khuê các, một điểm cũng không có. Ta phải tập dượt cho họ quen dần đi thôi nhưng “dục tốc bất đạt”, cái này phải rèn từ từ thay đổi nhanh quá mắt công họ sốc bị nhồi máu cơ tim thì nguy (sao nàng ăn nói ba trợn quá, suy nghĩ “hiền lành” thấy sợ luôn).

- Muội đừng nói mấy lời bất kính này với người khác đấy, sẽ không hay ho gì đâu. Nhớ chưa?

- Nhớ rồi.

Nói rồi, ta cười toe xí xóa, mắt công anh ta cảm rằm nữa thì khổ cho ta. Anh tuần ca ca này thật dễ thương, ta phải công nhận lại một lần nữa anh ta đẹp trai lắm. Mắt sáng ngời, gương mặt cân đối, dễ nhìn, dễ gây thiện cảm, dễ thương, dễ yêu.... gì gì đó, tóm lại là trai đẹp (hiz, thật mắt mặt, trai đẹp thôi mà làm gì mà cuống quýt mất bình tĩnh cả lên thế, tác giả bó tay với nữ chính này luôn).

- Ngoan, huynh có việc bận rồi, huynh đi trước. Để huynh ra gọi mọi người vào thăm muội. Mẫu thân thức canh uội cả hai ngày nay rồi, mới đi nghỉ một chút thì muội tỉnh. Cả nhà ai cũng lo lắng chăm nom suốt uội đấy, lúc muội tỉnh không có ai bên cạnh đừng có tưởng là mọi người bỏ rơi muội nha.

- Muội biết mà, cả nhà thương muội. Muội cũng thương cả nhà nên để ọi người nghỉ ngơi đi, muội khỏe rồi không cần thăm nom gì muội đâu, huynh đừng gọi ai tới đây.

- Vậy cũng được, ngoan đi nghỉ đi.

Anh tuần ca ca trước khi đi còn ráng buông lại lời vàng ngọc sợ ta hiểu lầm nữa chứ. Tiền nhiệm Như Ý kia, không lẽ nặng khó tính đến độ này hay sao? Khiếp thật, đáng để đương nhiệm Như Ý ta vãi ba lạy. Ca ca nghĩ sao mà khuyên bảo ta sau hai ngày nằm dính như keo với cái giường còn có thể tiếp tục nghỉ ngơi chứ. Ta chỉ cần là ăn no thì sức khỏe sẽ tràn đầy hơn cả uống nước tăng lực Number One, đích đến tiếp theo của ta sẽ là thoát khỏi căn phòng u ám này. Ta nói nó u ám các vị cũng đừng tưởng nó u ám thật, ta là nói quá lên một chút. Căn bản là ta không thích cách bài trí của căn phòng này, nó rất kiểu cách nhưng lại chẳng phải kiểu ta thích.

Ta đứng lên thì dầm phải váy, xém nữa “hôn” phải nền nhà. Váy dài, tầng tầng lớp lớp mà ta chưa quen. Ngày xưa, à không cách đây không lâu, cái thời ta còn mê tít phim kiếm hiệp cổ trang, ta thích nhất các nàng nữ diễn viên được khoác lên người mấy bộ váy đẹp mê ly. Ta cứ tưởng tượng mình mà mặc lên chắc đẹp phải biết, giờ thì sao, ta chẳng cần phải mong mỏi gì cũng đang mặc nó đây. Ba lớp vải lộn, tuy không mềm mại như lụa tơ tằm Thái Tuấn thời hiện đại của chúng ta nhưng cũng khá chất lượng. Nghĩ cũng lạ ta nằm trên giường hai ngày liên miên cần gì phải quàng lên người ta cả ba lớp thế này, một lớp cũng đủ che chắn rồi, mấy người đó rõ rành rồi mà (tác giả thấy là nữ chính này khó chịu chết đi được, thân nhân người ta sợ bảo bôi bị lạnh mặc nhiều quần áo để giữ nhiệt, nàng ấy xem chết đuối mà, thế mà nàng ấy bảo người ta rồi hơi).

- Tiểu thư sao cô lại ra ngoài này rồi, cô vừa tỉnh lại phải nằm nghỉ đi chứ. Nhanh nào muội dìu tiểu thư vào giường.

- Không, cảm ơn Tường Nhi, ta không nằm nữa đâu, lưng tê rần hết cả rồi, ta ra ngoài đi dạo một vòng đã.

- Ra ngoài?

- Không hẳn, ta chỉ đi vòng vòng quanh khuôn viên trong nha thôi, được chứ.

Ta nói thật ta cũng muốn ra ngoài xem phong cảnh sinh hoạt ở cái thế giới này nó ra làm sao. Nhưng ta là người khá cẩn thận trong một số tình huống, đầu tiên là lạc vào một nơi mình không hiểu rõ như cái chốn này ta tạm thời yên phận. Ta đi vòng vòng trong nhà thôi, cái nhà này dù sao cũng lớn lắm ta đi coi cái đã.

- Sao muội theo ta làm gì?

- Tường Nhi theo hầu hạ tiểu thư?

- Khách sáo rồi.

Ta làm bầm nhưng cũng mặc kệ cô ta. Ý nhi ta thừa biết mấy cô

tiểu thư thời xưa lúc nào cũng có ít nhất một cô hầu gái đi theo mọi lúc mọi nơi (thời hiện đại papa với lại mama ta gọi ta Ý nhi). Ta coi phim nên ta biết mà, cô bé Tường Nhi này là hầu cận thân tín của Như Ý cho cô ta đi theo là phải đạo rồi.

- Tiểu thư, người làm muội sợ chết khiếp đi được, ngủ hai ngày mới tỉnh.

- Cảm ơn muội quan tâm, ta không sao. Mẩu thân ta đâu?

- Tiểu thư đi thăm phu nhân bây giờ sao, Tường Nhi nghĩ người đang nghỉ trong phòng riêng.

- Váy phụ thân, nhị ca với tam ca của ta đâu?

Ta làm bộ hỏi han thân nhân của Như Ý, ai bảo hiện tại ta là cô ta chứ. Bây giờ họ cũng là thân nhân của ta rồi, hỏi thăm là điều nên làm. Nói mới nhớ tới cục cưng em trai yêu quý của ta, bây giờ chị hai bay tới cái phương trời nào cũng chẳng biết, thất hứa với em rồi. Cục cưng nhờ ta mua dùm một cây sáo trúc để tặng cho “êm” của nó. Ta đương nhiên nhận lời vì mua dùm thì ta có thể hưởng phí dịch vụ đó mà. Nó bảo ta mua cây sáo thượng hạng thì ta mua sáo thượng hạng, thế nào mà ta chẳng bòn rút một ít. Đại tiểu thư ta đây thực tế là nghèo rất mỏng tờ, nhà ta đại doanh thương thật đấy nhưng cha mẹ ta tư tưởng đi cùng thời đại “ tay làm hàm nhai”, ta phải làm công cho họ thì mới có tiền sài. Khổ cho ta là tín đồ của shopping thì tiền có bao giờ là đủ. Ta tự đánh giá mình “tiền thì bao la nhưng nợ lại bao vây”. Ta làm việc bán thời gian cho công ty của papa nhưng quý ngài đáng kính mặc dù tư tưởng đi kịp thời đại “có làm có hưởng” thật đấy nhưng có vài khía cạnh vẫn còn lạc hậu và không được xì tin lắm theo đánh giá của ta. Quý ngài vẫn còn tư tưởng bóc lột sức lao động của “ nô lệ” ghê lắm cơ, ta làm việc quần quật như trâu bò mà trả ta mấy đồng lương còm cõi chẳng đủ ta mua sắm bao giờ. Hậu quả là bây giờ ta mất tích thế này sợ thiên hạ đã đồn âm lên là ta chơi trò “ mất tích để trốn nợ” cũng nên. Thanh danh 22 năm trời của Ý nhi đại tiểu thư ta đây còn gì có thể cứu vãn nữa hic hic, số khổ số khổ.

- Tướng quân và hai vị công tử vào triều rồi, còn nhị công tử Tường Nhi không rõ nữa.

- Ừ.

Hồi thế thôi ta còn đang bận làm một phút mặc niệm cho “thanh danh trong sạch” của ta ở thời hiện đại mà. Cục cưng của ta chắc đang làm âm ỉ lên ở nhà vì không tìm được ta rồi, còn papa và mama thì chắc đang sầu thảm lắm. Lừng lẫy đại danh nữ thừa kế tương lai của Chiêu Thị tập đoàn lại chết lãng xẹt như vậy thật xấu mặt. Nhà ta không có người thừa kế thứ hai đâu, cục cưng của ta không học kinh doanh, nó học nhạc. Chiêu Văn gia tộc không có phân biệt nam hay nữ mà dựa vào trường bồi tôn ti. Ta là trưởng nữ sinh ra đã nắm cái mệnh là nữ thừa kế tương lai nên ta đành phải gác cái mộng nho nhỏ trở thành đại tác gia đương đại vào một xó. Cục cưng của ta sinh sau đẻ muộn mà sướng, nó có thể theo đuổi giấc mộng âm nhạc của mình. Nhóc con chỉ 18 tuổi nhưng đã có một vài thành tựu trên thị trường nhạc Việt “mỳ ăn liền”. Nói thật ta chẳng biết một nốt nhạc nào hết á, nó viết cái gì ta nghe cái đó, nghe dở tệ hại nhưng mà các teen nghe đồn lại khoái. Ta cũng chẳng rõ tại sao nữa, chắc hợp “khẩu vị”. Đó là cái lý do mà cục cưng lại thành chủ nợ của ta, nó giàu hơn ta mà. Tính sơ sơ thì nó là đại chủ nợ của ta rồi, ta bây giờ không dám đảm bảo giả sử nó có làm âm ỉ lên thì vì thương tiếc bà chị số khổ của nó hay là đang tiếc tiền, không biết đòi ai hix (Chiqu đến ho sặc sụa vì những lời tự sự của nữ chính).

Papa và mama của ta thì ta chắc chắn là sâu não, ta cá cược đến đồng xu cuối cùng đấy. Họ mất đi một tay chân đắc lực và không tốn kém lắm như ta thì không tiếc sao được (tác giả nghĩ ba mẹ của nữ chính biết nữ chính nghĩ về họ như vậy chắc tức bốc khói). Cộng thêm các tiểu chủ nợ là những nhỏ bạn thân và mấy chàng trai ta đang hẹn hò hẳn cũng đang ngậm ngậm căm tức vì bị quýt nợ. Nói thật ta còn ở đó chắc ta cũng ráng đi làm thuê trả nợ cho họ chứ, ta cũng không đến nỗi xấu xa định có mượn không có trả. Nhưng cái này là trời ép ta phải “quýt nợ” ta cũng bó tay thôi he he (ack ack, Chiqu xỉu vì sốc).

- Như Ý.

Ai da, ai lại muốn đòi mạng ta vậy nhỉ? Ta thoát khỏi dòng suy nghĩ quay qua nhìn nhân vật vừa lên tiếng. Tuần tú nhị ca ca của ta đây mà, trí nhớ của Như Ý không có nhiều lắm ký ức về vị ca ca này.

- Nhị ca.

- Muội tỉnh rồi, thật tốt quá. Sao lại ra đây ngồi, ngoài này có gió sẽ không tốt cho sức khỏe đâu.

Tuần tú ca ca xoẹt một cái đã đứng trước mặt ta, woa tốc độ gì đây? Mới một giây trước còn đứng cách cả mấy mét cơ mà, đáng nể thật.

- Muội không sao đâu, nằm mãi trong phòng muội ngạt thở chết mất. Huynh mới đi đâu về sao?

- Sao muội biết ta mới đi đâu về?

- Huynh ăn mặc phanh bao vậy không phải đi ra ngoài hẹn hò với ai sao?

Tuần tú ca ca chớp mắt rồi nhẹ cốc đầu ta một cái. Này này ai cho phép hả, ui da tức tức tức quá, Ý nhi bình tĩnh nén xuống, không được phá hủy hình tượng.

- Ui da nhị ca, huynh đánh ta.

- Cho muội chừa thói lạnh chanh.

- Muội có sao?

- Còn không?

Tuần tú ca ca dấm cốc đầu đại tiểu thư ta đây, nếu không phải ca ca đây đẹp trai như vậy ta chẳng áy cước rồi (nữ chính hơi bị bạo lực trong tư tưởng hen, đã vậy còn biện hộ kỳ quái nữa tại vì đẹp trai nên tha cho hix hix).

- Muội là tổ lòng ngưỡng mộ ca ca của muội anh tuần, bảnh trai thôi, thế mà cú đầu muội, huynh không biết tốt xấu gì cả?

- Ah, bảo bối bữa nay lại còn bắt bẻ huynh nha, muội không ngoan huynh không cho quà nữa.

Ấy khoan quà hả? He he không cho là không cho thế nào? Ta vừa đến đây đã đại diện tiên nhiệm Như Ý nhận quà rồi, lần này mình không làm gì cũng có hưởng, thật tốt hi hi.

- O không, muội xin lỗi huynh. Nhị ca tốt nhất, đẹp trai nhất, thương muội nhất.

- Thông minh, nè tặng muội.

Thịnh Vượng nhét vào lòng bàn tay đang mở ra của Như Ý một mảnh ngọc xanh biếc. Lục Vô Độc Ngọc, thể gian có một không có hai, đây là ngọc quý có khả năng ngừa mọi loại độc trên thể gian. Ngọc này nhìn bề ngoài rất bình thường nhưng nếu lọt vào tay chủ nhân thật sự sẽ phát huy được công dụng giải độc thiên hạ vô địch này.

Ý nhi nhìn mảnh ngọc từ màu xanh lá bỗng sáng lên trong bàn tay mình. Ngọc quý nha, cầm vào thấy mát lạnh lại còn có khả năng tự phát sáng như dạ quang nữa chứ. Tuần tú ca ca thật hào phóng he he, ngọc này mà đem đấu giá chắc thu được cả một đồng tiền. Trời không phụ ta, sau bao năm làm con nợ nghèo rớt ta đang chuẩn bị phi thăng thành quý cô giàu có.

Thịnh Vượng tròn mắt nhìn ngọc dần sáng lên trong tay muội muội, bất giác mỉm cười. Chủ nhân thực sự của Lục Vô Độc Ngọc ai có thể ngờ lại là em gái của ta chứ. Nghe đồn từ khi chủ nhân trước đây chết đi cách đây cả trăm năm, ngọc này chưa hề chấp nhận chủ nhân mới.

- Như Ý số muội thật là tốt đó, ngọc này nhận muội là chủ nhân rồi.

- Huynh tặng nó uội thì đương nhiên muội là chủ nhân của nó rồi.

Tuần tú ca ca không lẽ định đổi ý không tặng ta nữa. Đùa, cho rồi thì cho luôn đi chứ, nó là tấm vé dẫn ta tiến vào con đường giàu sang đấy. Huynh lấy lại thì chẳng bằng lấy mạng ta (hiz, khiếp quá Ý nhi ui, Chiqu vái sống nàng).

- Không hẳn, huynh cũng không phải là chủ nhân của nó. Nó chỉ sáng lên trong tay muội thôi không thấy hả?

- Là sao?

Ta ngu người hỏi lại. Ta phải hỏi chi tiết để biết được mà sau này nâng giá lên chứ. Mặc dù cứ cho là nó chỉ là một mảnh ngọc bình thường đi, đã vào tay ta, qua sự quảng cáo của ta, mảnh ngọc này sẽ nâng tầm ới.

- Ngọc này là Lục Vô Độc Ngọc đó.

- Thật sao?

Ta chẳng biết Lục Vô Độc Ngọc là cái quái quỷ gì, mà lục lợi trong ký ức của Như Ý cũng chẳng có tí khái niệm nào. Tuy nhiên ta vẫn cứ tròn xoe mắt, biểu lộ sự ngưỡng mộ đã, tuần tú ca ca thấy ta khoái nó thể nào chả quảng cáo giới thiệu sản phẩm cho ta ngay. Ta học tâm lý ta biết mà, con người ta có nhu cầu nói tương đương với nhu cầu cơ bản ăn, uống, chỗ ở (nhu cầu đầu tiên trong kim tự tháp Maslow đó).

- Đúng rồi, cả trăm năm nay nó mới nhận chủ nhân mới đó. Ngọc này có khả năng ngừa mọi loại độc nếu chủ nhân mang nó trong người. Muội bây giờ là đương nhiệm chủ nhân muội có nó rồi chẳng sợ bị hạ độc bởi bất cứ độc gì.

- Woa, lợi hại quá.

Ta giật thót trề trề bảo vật quý giá này, nó có khả năng giải tất cả mọi loại độc sao có lẽ cả APTX 4869 cũng giải được (nữ chính lại bắt đầu mơ màng rồi, APTX 4869 là độc teo nhỏ trong truyện tranh Thám Tử Conan). Khoan, ngọc quý vậy mà cho không thật à?

- Nhị ca, ngọc quý như vậy mà huynh tặng uội sao?

- Huynh cầm nó thì cũng chỉ để trang trí thôi, nó không có tác dụng trên người huynh.

Thảo nào đem cho ta, huynh dùng không có tác dụng thì giữ làm gì, vương tay chân. Ngọc quý đi với quý nhân ta đúng là trời sinh một cặp (hiz, lại mắc bệnh “nổ”), ngọc này để phòng thân không nên đem đấu giá. Ta xin xỏ món khác đem bán sau vậy, vừa an toàn mạng sống lại vừa giàu có he he, ta thật phục Ý nhi ta.

4. Chương 4: Thái Tử Vương Bạch Trường

Phủ Thái tử.

- Hoàng huynh, đang nghĩ gì mà trầm ngâm im lặng thế, đệ ngồi đây cả nửa ngày mà huynh không biết là làm sao?

Ta ngẩng đầu lên liếc cho tên đệ đệ của ta một cái, đàn ông gì mà nhiều chuyện quá.

- Đệ tìm ta có chuyện gì?

- Không có gì, đệ vừa từ trở về thì biết tin phong lưu công tử của chúng ta giờ đây đã vướng bận chuyện thê tử nên đến xem huynh thế nào.

Wang Bạch Sơn, tam hoàng tử của Đại Nam Quốc đang có vẻ mặt hí hửng vô cùng của kẻ tiểu nhân thấy người khác gặp họa. Chàng ta không vui sao được khi nhìn thấy kinh thành đệ nhất mỹ nam, yêu quý hoàng huynh của mình cuối cùng cũng phải cưới vợ. Thế là chàng ta bớt đi được một đối thủ đáng gờm ha ha, chuyện vui chuyện vui.

- Không có gì quan trọng hơn thì biến ngay cho ta.

- Huynh hung dữ như vậy làm chi? Đệ muốn hỏi huynh huynh thành đệ nhất mỹ nhân dung mạo ra làm sao thôi mà? Nàng ta có xứng với huynh không?

- Không xứng.

Bạch Sơn nhíu mày, đệ nhất mỹ nhân còn không xứng thì ai mới xứng đây? Hoàng huynh của mình từ lúc nào trở nên kén chọn, khó chiều vậy cả.

- Sao vậy, mỹ nhân đệ nhất đó, huynh vẫn không hài lòng?

- Không.

- Trời, sao huynh kén chọn quá vậy?

- Đi ra ngoài ngay, ồn ào quá.

- Nhưng mà...

- Đi ra.

Bạch Trường không để tên đệ đệ nhiều chuyện nói hết câu, một cước đá văng ra ngoài rồi đóng cửa cái rầm. Cho đáng đời, ai bảo thích lo chuyện bao đồng làm chi. Chàng đang rầu rĩ lắm đây, hơi sức đâu mà nghe hần lải nhải này nọ nữa chứ. Ba ngày trước phụ hoàng hạ chỉ tứ hôn cũng không thèm hỏi qua chàng một câu cho phải phép. Chàng cưới thê tử chứ phụ hoàng nạp tú nữ hay sao mà làm ăn nhẹ nhàng, qua loa, sơ sài như vậy chứ. Đường đường thái tử phong lưu, tuấn tú ngay cả vợ cũng không được phép chọn thì còn mặt mũi nào nhìn ai nữa hả trời?

Đệ nhất mỹ nữ thì sao chứ? Chàng đến mặt mũi cô ta còn chưa nhìn thấy, biết có thật sự đẹp như lời đồn thổi không? Thêm nữa phụ nữ đẹp thì ở đâu chẳng có, chàng vẫy tay một cái có cả một hàng dài xếp hàng chờ ân sủng (hiz chàng thái tử này cũng kiêu). Chàng lại phải lấy một người mình không thích làm vợ sao? Chàng thừa hiểu tại sao phụ hoàng làm vậy, hôn nhân mang mùi vị chính trị quá rõ ràng. Phụ hoàng hạ chỉ chàng một câu chống đỡ, từ chối cũng không được nói. Đau, cái này là thua đau đớn ngay từ lúc chưa xuất quân, mối hận này không trả thật hổ danh quân tử (he, khẩu khí lớn).

Xoẹt, cửa sổ mở tung một thân hình trang phục đen từ đầu đến chân nhẹ nhàng nhảy vào cúi người chờ báo cáo tin tức.

- Chuyện gì rồi?

... Xì xào ... rì rầm...

Sắc mặt của Bạch Trường càng nghe càng tối sầm lại, nhìn vào mà Ảnh Long thấy rét run dù thời tiết đang mùa thu mát mẻ, ôn hòa. Chàng chỉ có thể trách cho cái tin tức chàng mang về không được tốt đẹp sáng sủa lắm nên chủ nhân mới tức giận như vậy thôi.

- Được rồi, lui ra, cứ theo kế hoạch mà làm.

- Vâng, chủ nhân.

Trong tích tắc căn phòng lại vắng hoe chỉ có một thân ảnh ngồi trên ghế với một xấp giấy tờ hỗn độn trên bàn. Đại Nam Quốc, binh hùng tướng mạnh, dân chúng ấm no, là quốc gia giàu mạnh nhất trong khu vực 15 nước này. Hoàng đế vua cha là minh quân tài trí, được dân chúng yêu mến, chàng chỉ mới là thái tử cũng phải còn lâu lắm mới tới phiên tiếp quản triều chính. Ngoại quốc nhìn vào ngưỡng mộ và kính sợ Đại Nam Quốc, trong nước triều chính tạm thời chẳng có điểm nào đáng quan ngại. Nhưng chàng với cương vị hoàng đế tương lai và một con mắt quan sát sắc sảo (đa nghi ấy mà, thái tử này rất có triển vọng đó) nhìn ra vô số điểm đáng nghi ngại (có máu đa nghi của Tào Tháo).

Giang hồ nghĩa sĩ, theo tiền lệ trước nay với triều đình hoạt động song song “nước sông không phạm nước giếng” nhưng dạo gần đây bị chàng “bắt giò” được vài động tĩnh khả nghi. Cái gì cũng phải đi trước một bước giành thế chủ động thì kết quả sẽ tốt hơn. Trong giang hồ gần đây xuất hiện một tổ chức do thám gọi là Bạch Hoàng Các, thế lực bành trướng rất nhanh. Tuy chỉ xuất hiện thời gian ngắn nhưng đã rất nhanh đuổi gần kịp tổ chức sát thủ Huyền Băng Cung là do có sự nâng đỡ từ triều đình. Nói chính xác là Bạch Hoàng Các là tổ chức được chàng gây dựng và bồi dưỡng. Theo lý thuyết thì cứ nói rằng giang hồ là chuyện của giang hồ, triều đình không tạo điều kiện nhưng cũng không nên ngăn cản. Chẳng ai dại khờ đi đắp cái đập ngăn dòng sông đang chảy nếu không vì mục đích chính đáng ngăn lũ hay chuyển dòng nước trị thủy. Chàng ủng hộ cho Bạch Hoàng Các cũng coi như góp chút “hương sắc” với đời vậy.

Tổ chức bất kỳ nào cho dù đã được bôi trơn hoạt động theo cơ chế có sẵn nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện trục trặc và chính vào cái lúc này đây chàng đang có cả khối chuyện phải lo thì nó lại xảy ra chuyện, thật là lăm việc.

- Thanh Minh.

- Dạ, thái tử thân có mặt.

Thanh Minh xuất hiện nghe phân phó ngay, chàng ta nãy giờ là đứng ngoài gác cửa mà. Mới bước vào nhìn cái bản mặt chăm vằm một đồng của thái tử mà tóc sau gáy chàng đã dựng đứng lên. Chuyện xấu rồi, dự đoán là mình sắp bị đuổi xa đi thực hiện nhiệm vụ gì đó. Chàng chẳng phải ngại ngần nhiệm vụ khó khăn hay nguy hiểm gì nhưng trách nhiệm bảo vệ thái tử không thể lơ là.

- Đi Sơn Lang thành hỗ trợ Thanh Mẫn.

- Vâng, vậy còn thái tử ai sẽ...

- Ta tự lo được.

Bạch Trường lạnh lùng cắt ngang lời Thanh Minh định nói. Chàng không phải là phế nhân không thể tự bảo vệ mình được huống hồ bây giờ nhân sự đang vô cùng thiếu thốn, nuôi quân không dùng thì phí tiền.

- Thuộc hạ vâng lệnh.

- Nhân tiện báo cáo điều tra Chiêu Văn Như Ý đâu?

- Thuộc hạ đang định dâng lên.

Ta cầm bản điều tra lật qua lật lại, không thú vị lắm cũng chỉ là cô gái bình thường, suốt ngày ăn rồi ngủ, ngoài đánh đàn rồi làm thơ chẳng biết cái gì hơn. Đẳng cấp cỡ đó mà muốn thành thê tử của ta sao, thật không biết người biết ta một chút nào. Nàng sẽ hối hận vì đã ép ta Chiêu Văn Như Ý, chỉ mỗi cái tên thôi cũng thấy khó nghe rồi (anh í ghét nàng rồi, xem anh làm được gì nào).

Ta tính toán kế hoạch trong đầu tìm cách làm khó cô ta, đợi ta nhé mỹ nhân ha ha (tên này ma vương quá).

5. Chương 5: Mỹ Nữ Đáng Giá Bao Nhiêu?

Toàn Phát_ từ lâu nổi tiếng nhất kinh thành_ mới sáng ngày ra khách khứa đã kéo tới đông nườm nượp. Một cái bàn nhỏ ngoài ban công lầu hai có hai chàng công tử đang nhàn nhã vừa uống rượu vừa tán chuyện.

- Đại ca mới sáng sớm có nhã hứng ha, kéo đệ đi từ lâu cơ đấy.

- Được uống rượu không tốn bạc mà lại chê sao?

- Làm gì có.

Bạch Sơn chột phất nhìn lơ đãng xuống đường. Vị đại ca dở hơi của ta chẳng biết có vấn đề gì dạo này hành động hơi khác thường. Không lẽ bởi vì sắp cưới vợ mà tinh thần bị đả kích trầm trọng nên trở nên “âm đầu”. Nguy, nguy, nếu lấy vợ mà tai hại thế ta chẳng bao giờ cưới ai. Ô, cô gái đó...

- Nhìn gì mà chăm chú thế?

Thấy đệ đệ mắt tròn xoe, miệng há hốc như cá mắc cạn ta cũng hướng theo ánh nhìn của hắn xuống đường. Có gì đâu mà hắn hốt hoảng thế? Tên này không lẽ sáng nay ta bắt hắn dậy sớm, lôi đi uống rượu nên hắn bị điên. Ta mà biết trước chuyện sẽ như vậy thì chẳng mời hắn đi theo làm gì?

Thấy hắn ngồi một hồi lâu vẫn cầm khẩu dù đã khép miệng trở lại, ta tiện miệng hỏi chơi dù cũng không hứng thú thật sự.

- Uống rượu mà cũng bị hóc xương à?

- Huynh nói vậy có ý gì?

Hắn không biết bị ta nói cạnh khóe nên ngơ ngác hỏi lại. Tên đệ đệ khờ này hắn không biết là cái bộ dáng “cá mắc cạn” hồi nãy của mình nhìn kinh khủng lắm đâu. Hèn cho hắn bàn này nằm góc khuất mà ta lại ngồi che khuất tầm nhìn của người khác về hướng này nên chắc là không bị ai nhìn thấy. Chứ cái hình tượng đẹp đẽ bao năm cực khổ gây dựng của hắn bị sụp đổ đi thì thật tội nghiệp mà ta ngồi chung với hắn cũng bị vạ lây (ack ack, cứ tưởng là thương em trai, rốt cuộc chỉ lo hình tượng của mình bị nhiễm bẩn, nam chính nhân cách kém quá).

- Đệ vừa nhìn thấy cái gì dưới đó, ta thấy đệ ngạc nhiên đến bàng hoàng, thấy quỷ hả?

- Không phải quỷ mà là mỹ nữ.

- Mỹ nữ?

Mỹ nữ thôi mà có cần phải biểu lộ “hoàn tráng” vậy không? Ta cười khẩy, nhún vai nâng ly rượu nhấp một ngụm nhỏ. Rượu ngon chẳng lẽ lại không bằng mỹ nữ, đệ đệ của ta thật không biết đánh giá cái gì mới là tốt cái gì là không đáng giá. Mỹ nữ kinh thành nhiều như rác bên đường (tác giả muốn đánh hắn quá, hix hix, tức), đi một bước dẫm lên cả lớp dày đặc dưới chân. Ta chẳng nói quá, bằng con mắt nhìn người của đại thái tử tài ba ta đây, ta phải công nhận phụ nữ Đại Nam Quốc đẹp hơn các quốc gia láng giềng cả chất lượng lẫn áp đảo về số lượng. Ta đi sứ qua 14 quốc gia, dù công cán bận rộn nhưng cũng bớt chút thời gian vàng ngọc liếc ngang liếc dọc một chút thấy phụ nữ của nước mình đẹp hơn nước khác một cách “oanh liệt” (công cán bận rộn mà hắn vẫn còn tâm trạng cất xén được dành cho việc tư, tác giả bỏ tay với hắn luôn).

- Ủ, đẹp lắm chưa thấy ai đẹp như vậy bao giờ.

- Rồi sao nữa?

- Nàng xem té.

- Sau đó?

- Không té.

Ta chút nữa sặc chết, có mỗi thể mà hần cũng ngơ ngẩn cả người. Ta quyết định rồi lần sau không đi uống rượu với hần nữa, mất mặt quá.

- Không uống nữa à, rượu này mắc tiền lắm đấy số lượng bán ra mỗi ngày cũng hạn chế, chúng ta đến sớm mới mua được có một bình. Mọi hôm đệ thích lắm mà.

- Nhìn thấy nàng thì rượu cũng uống cũng chẳng còn vị gì ngon nữa.

Đúng là đỡ hơi hết chỗ nói, không uống thì thôi đỡ tốn. Người không uống ta sẽ được uống nhiều hơn (ack ack, phải không trời).

- Nay đừng có ngơ ngẩn ra nữa, thích cô ta chứ gì, ta cho người tìm cô ta về cho đệ.

- Dương nhiên, đệ sẽ cưới cô ta về làm vương phi.

Khổ rồi, bệnh nặng đến mức này sao, làm cứ như trước nay chưa gặp mỹ nhân bao giờ. Ngồi trên ban công tận lâu hai ngó xuống mới nhìn thấy một thoáng biết cô ta hay ho, tốt đẹp ở điểm nào mà đòi cưới về làm vương phi.

- Sao không đuổi theo cô ta đi, dò theo dấu vết mắt công tìm kiếm sau này, còn ngồi đây làm gì.

- Bảo bối vẫn còn ở trong tiệm sách bên kia đường mà, xiu nữa nàng ra đệ sẽ phi thân từ đây xuống đó.

- Nè, xuất hiện đường đột thế sợ không gây được ấn tượng tốt đâu.

- Vậy phải làm sao?

Hần mắt tròn mắt dẹt nhìn ta chờ đợi thỉnh giáo khiến ta xem sặc chết vì rượu lần thứ hai. Cái này còn phải hỏi sao, hần có phải là trẻ nít ngây thơ không biết tán gái là cái gì đâu? Nói không phải chứ, mấy vụ này hần rành hơn ta cả mấy cấp bậc ấy chứ.

- Trước tiên là phải xuống đó rồi, đứng đợi nàng bước ra thôi, sau đó thì...

Ta chẳng biết sau đó thì làm cái gì nữa, bởi vì này giờ dù nói chuyện với đệ đệ, ta vẫn liếc liếc để ý cái cửa tiệm bên kia đường kia. Ta nhìn thấy một mỹ nữ đẹp tuyệt trần bước ra, nàng là tiên nữ hạ phàm sao?

Đệ đệ ta cuống quýt không cần chờ đợi thời gian thỉnh giáo cách thức gây ấn tượng với mỹ nữ nữa, hần định phi thân xuống đó thì ta túm tay giữ hần lại. Ta thủy chung không muốn hần nhảy xuống đó trước ta, ta làm hành động vô thức đầu tiên là giữ hần có gì từ từ tính sau. Xe ngựa đột ngột xuất hiện đứng chắn tầm nhìn của ta với nàng, khi xe chạy nàng cũng mất tầm luôn.

- Huynh buông tay đệ ra nào. Nhanh lên.

Hần gạt tay mạnh một phát phi thân xuống dưới, chẳng thèm để ý đến ta bởi vì cú đẩy quá mạnh và bất ngờ mà lao đảo suýt té.

- Tên quỷ con này, định ám sát ca ca mà.

Ta lăm bằm trong miệng, rồi cũng phi thân xuống theo ngay sát nút. Hành động như một kẻ “ăn quýt” chính thống bởi vì thật ra ta vẫn chưa trả tiền. Nhưng mà ta đang vội, mỹ nữ đó biến mất nhanh quá không để lại dấu vết gì cả làm hai huynh đệ chúng ta đuổi theo nhưng chẳng thu được kết quả gì.

- Khi này huynh không kéo tay đệ làm gì thì đệ đã đuổi kịp rồi.

- Ta sợ đệ vội vàng quá té gãy cổ thôi.

Ta đưa ra lý do rất là hợp lý, ta kéo đệ lại vì ta lo cho sự an toàn của đệ đệ mà. Hần nhìn ta với ánh mắt bốn cột rất gian xảo khiến ta chột dạ. Hèm, hần cũng không phải ngốc không nhận ra lúc này ta cố tình ngăn cản chuyện tốt của hần.

- Thật sao?

- Dĩ nhiên.

Ta nhún vai, quay đầu bước hướng quay lại tữu lâu tay thì phe phẩy cái quạt. Ta mà còn đứng đó sẽ bị hần bắt bẻ đến ngưỡng ới máu chết mất thôi. Đại thái tử phong lưu, anh tuấn ta đây lại đi tranh giành mỹ nữ

với hoàng đệ thật đáng xấu hổ. Nhân gian nói “hồng nhan họa thủy” chắc có sai, ta mới có nhìn thấy nàng ta một cái đã hành động điên rồ rồi không thể trách đệ đệ công phu kém bị “tẩu hỏa nhập ma” vì mỹ nữ được.

- Dĩ nhiên, có mà huynh sợ ta giành người đẹp thì có. Huynh đệ tốt thế đấy, cái gì cũng giành với ta, chẳng biết nhường nhịn gì cả.

Bạch Sơn nhìn theo dáng anh trai bỏ đi một mạch chẳng dám ngoái lại liếc mình một cái thì cười thầm, lắc đầu, bó tay. Không trách được mỹ nữ mà, tên đó không giành với ta thì ta sẽ bị ngạc nhiên bởi tấm lòng độ lượng của hắn đến cảm động nghẹn ngào đến chết quá. Nhưng không lo hắn có thái tử phi rồi, vương tay vướng chân như thế giành với ta thế nào được. Ha ha, lần đầu tiên ta thấy phụ hoàng ban ra cái đạo thánh chỉ đó thật có ý nghĩa. Mỹ nhân đợi ta tìm ra nàng rồi thì biến thành vương phi yêu dấu của ta. Ta ngẩng cao đầu bước đi hùng dũng quay lại tửu lầu.

Hai huynh đệ kẻ trước người sau quay lại cái nơi cả hai vừa rời đi, ngồi đúng vào cái vị trí khi nãy. Ta cười cười nhìn hoàng huynh đáng kính với ánh mắt trêu chọc. Chuyện thú vị thế này lẽ nào ta lại bỏ qua sao, phí hoài cơ hội trời cho.

- Đại ca, huynh cho đệ mượn vài người đi tìm cô nương ban nãy nhé, người của huynh làm ăn rất khá mấy cái vụ tìm kiếm này.

- Được.

- Huynh cũng nên chuẩn bị quà cáp gì đi, đệ có lẽ sẽ thành hôn trước cả huynh đấy.

Ta nén cười đến đau cả bụng trước cái dáng điệu bất đắc dĩ của hắn. Trừng trị sơ sơ thế này là nể mặt lắm rồi, ai bảo hắn dám giành mỹ nhân với ta. Thái tử ca ca có cả một dàn người đẹp ở trong phủ rồi còn tham lam gì nữa chứ. Hắn trước giờ làm gì biết “thương hoa tiếc ngọc” là cái gì đâu. Người ngoài không rõ sự tình cứ tưởng hắn hào hoa, phong độ lắm thực ra ta biết hắn đối với nữ nhân thái độ trong lòng rất mờ ám. Người ta so sánh người đẹp với hoa với ngọc, hắn ngoài miệng cười mỹ mạo, khen ngợi, ban thưởng nhưng trong lòng đang đánh giá mỹ nhân với “rác trên phố”

hay là “cổ ven đường”.

- Đệ biết trước đệ có thể tìm ra cô nương ấy hay không mà nói trước chắc chắn vậy?

- Một mình đệ thì chắc là không được thế mới phải nhờ đến huynh. Huynh nói sẽ tìm cô ta cho đệ mà, quên rồi sao?

Ta cười toe toét nháy mắt với hắn. Ta đoán hắn đang cân nhắc có nên liệt ta vào cái danh sách “những kẻ ngứa mắt” hay không đây mà? Người hiểu hắn không nhiều nhưng lại có tên ta, nhìn ánh mắt của hắn đang kìm nén cơn tức thật buồn cười quá. Lâu rồi ta không gặp được chuyện vui như vậy ha ha (huynh đệ nhà này cũng gồm mặt thật đấy, hix).

- Không quên, ta sẽ giúp đệ. Ta phải vào cung gặp phụ hoàng đây, đệ có về bây giờ chưa?

- Huynh đi trước đi, bữa rượu này đệ trả, coi như ăn mừng gặp được vương phi tương lai của đệ.

- Vậy huynh cũng không khách sáo.

Tên đệ đệ đáng ghét, ta vừa bước đi xa vài bước hắn đã phá ra cười. Cười đi rồi sẽ biết hậu quả, huynh đệ tốt.

6. Chương 6: Mỹ Nữ Không Có Thật Sao?

Lật tung cả kinh thành lên trong cả hai tuần mà một tí tin tức về mỹ nhân cũng mò không ra khiến hai huynh đệ ta nhìn nhau chán nản. Nàng cứ như là bóng ma vậy chẳng thấy một dấu vết gì chứng tỏ sự tồn tại của mình cả. Những người nhìn thấy nàng hôm đó thì nhiều, nữ nhân nhìn nàng ngẩn ngơ, nam nhân

thì ngó ngẩn (he he, mỹ nhân nào mà sức công phá kinh khủng vậy) nhưng cũng chỉ thấy một lần duy nhất rồi mất tầm mắt dạng.

- Hoàng huynh, người của huynh lần này làm ăn cũng bết bát quá.

- Người của đệ khá khẩm hơn được mấy phần.

Ta cay cú đáp trả, ta cũng dốc toàn lực rồi đấy chứ. Hôn thê tương lai của ta cũng chưa được ta để tâm đến mức đó. Nàng mặt mũi ra làm sao ta cũng có quan tâm đâu. Ta giúp hần tìm người mà hần lại còn ngồi đó ỉ ôi than vãn, thật không biết cái gì là ơn nghĩa.

- Đệ đùa thôi, cảm ơn huynh đã dốc sức, coi bộ đành phải nhường huynh cưới vợ trước rồi.

- Đệ muốn cưới sớm như thế thì mỹ nữ trong kinh thành xếp cả mấy hàng dài đấy.

- Nói thế cũng bằng thừa, đệ muốn vương phi của đệ là mỹ nhân hôm nọ kia.

Ta nhún vai bước lại bàn rót một ly trà uống cho tỉnh táo. Hai huynh đệ chúng ta nói không cường điệu thật sự là “thân tàn ma dại” đến nơi cả rồi. Mỹ nữ gì mà tai hại quá, tìm nàng thật khổ.

- Vào đi.

Ta lên tiếng khi có tiếng gõ cửa vang lên. Quản gia trong phủ bước vào cung kính bẩm báo:

- Điện hạ, có Hoắc công công từ trong cung đến.

- Mời vào đây đi.

Phụ hoàng cho gọi ta hay sao, hôm qua ta vừa mới tiến cung mà, người có chuyện gì mà lại muốn tìm ta nữa.

- Nô tài Hoắc Lăng xin bái kiến thái tử điện hạ, tam vương gia.

- Đa lễ quá rồi Hoắc công công, có chuyện gì sao?

- Bệ hạ ời người tiến cung, xin mời thái tử.

Biết ngay là thế mà, ta nhanh chóng đi ngay. Phụ hoàng triệu kiến bất ngờ không phải là chuyện hay ho gì, cái này qua kinh nghiệm lâu năm ta biết rõ. Lần gần đây nhất là cái tin người đã hạ chỉ tứ hôn, người ra tay toàn đúng chiêu trí mạng, tuyên chỉ rồi mới báo cho ta biết. Ta lúc đó mặt méo xẹo cũng phải nuốt giận dần xuống, vua không nói đùa thánh chỉ đã tuyên làm sao rút lại được.

Ta bước vào thư phòng của người thì thấy cả mẫu hậu cũng đang ở đó. Dấu hiệu của chuyện không tốt đã lơ mơ trước mắt rồi.

- Hoàng nhi tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu.

- Hoàng nhi, con lại đây ngồi đi.

Mẫu hậu cười kéo tay ta ấn vào ghế bên cạnh người. Mẫu hậu của ta là chính thất, đương triều hoàng hậu cao cao tại thượng. Người là ái nữ của cựu tể tướng, một trung thần lỗi lạc.

- Thưa, phụ hoàng và mẫu hậu cho triệu kiến hoàng nhi vì vấn đề gì vậy ạ?

- Trẫm gọi hoàng nhi đến là vì hôn sự của con, thánh chỉ đã ban xuống cả nửa tháng rồi sao Trẫm thấy con chẳng có động tĩnh gì?

- Thưa phụ hoàng, hoàng nhi gần đây công cán bề bộn nên chưa chu toàn xong việc chung thân đại sự này. Hoàng nhi đã để người phải bận tâm thật đáng trách phạt.

Ta hai tuần nay phải lo chuyện của Bạch Hoàng Các với lại tìm mỹ nhân, thời gian đâu mà lo chuyện hôn sự đó. Huống hồ, hôn sự ép uống này ta không hài lòng một chút nào.

- Hoàng nhi không vui với hôn sự này sao?

Mẫu hậu ta nhẹ nhàng hỏi. Chuyện chính sự người không tham gia bao giờ, quản lý hậu cung với một đám cung tần mỹ nữ của hoàng đế đã đủ mệt rồi người rồi. Thêm vào đó cuộc hôn nhân này sặc sụa mùi chính trị người càng không hứng thú.

- Thừa vâng, hoàng nhi không thích.

Nàng nhún mày, tỏ vẻ không vui. Nàng quay sang hoàng thượng thắc mắc.

- Bệ hạ, chuyện này là sao?

- Trẫm tứ hôn ái nữ của Chiêu Văn đại tướng quân cho hoàng nhi, Trẫm thấy chuyện này rất ổn mà.

- Thần thiếp cũng nghĩ vậy. Hoàng nhi, ái nữ của đại tướng quân là thiên kim tiểu thư danh gia có điểm nào con không xứng với con.

- Hoàng nhi là không có ý đó.

- Vậy thì tốt, hoàng nhi chọn ngày tháng rồi đưa sính lễ qua nhà người ta đi, Trẫm muốn có con dâu chính thức rồi.

Hoàng đế bệ hạ phán một câu với khẩu khí không cho phép người nào phản đối. Khi ngài ra chiếu chỉ này cũng có đôi chút khúc mắc nhưng ngài đã cân nhắc kỹ lưỡng rồi. Chiêu Văn gia tộc nhiều đời trung thành, yêu nước đối với hoàng triều công lao ngất ngưỡng. Dù thế lực gia tộc này rất mạnh nhưng trên danh sách những kẻ có thể làm phản họ đứng hàng dưới cùng. Nếu dùng cuộc hôn nhân này làm mối như một biện pháp trấn an sẽ có lợi nhiều hơn có hại.

Sau khi mẫu hậu rời đi, ta cũng định xin phép đi luôn nhưng bệ hạ gọi ta lại.

- Con không trách trẫm chứ?

- Hoàng nhi không dám.

- Trẫm nghĩ con sẽ thích vị thái tử phi này thôi.

- Hoàng nhi hy vọng thế.

- Con hiểu tình thế mà, Kim quốc và Phong quốc đã bắt đầu rục rịch rồi. Biên cương sắp tới sợ là không yên ổn được bao lâu nữa.

- Hoàng nhi hiểu được nỗi lo của phụ hoàng, con sẽ không làm người thất vọng.

- Tốt.

Quốc gia có biến võ tướng có đất trở tài. Chiêu Văn gia tộc là võ tướng trung thần từ thời lập quốc không có họ thì quốc gia cũng lung lay. Ta vì cơ nghiệp tổ tông bao đời tất phải có trách nhiệm giữ gìn nó. Hôn sự này chỉ là một nước cờ trong một ván cờ thôi, ta chẳng phải người chơi, thái tử phi tương lai của ta càng không, tất cả chỉ là những quân cờ. Nhưng trong một bàn cờ, các quân cờ cũng có thể mạnh yếu không giống nhau mà, không phải sao? Ta nhếch môi cười mà không phải bởi vì vui vẻ.

Thêm một tuần nữa mở rộng phạm vi ra khỏi kinh thành tìm kiếm cô nương bí ẩn kia, không lại hoàn không. Tam đệ của ta thử dài buông tay.

- Không tìm nữa, cái này gọi là không có duyên rồi.

- Bỏ cuộc sớm vậy sao?

- Huynh tìm được thì nhường huynh giữ lấy vậy.

- Đa tạ.

- Nè huynh làm thật đấy hả?

- Làm cái gì?

Ta nhướn mày hỏi lại. Tìm kiếm cả 3 tuần, hao tài tốn của cả một đồng công sức và thời gian của ta nữa chứ ít ỏi gì. Bỏ cuộc là bỏ cuộc làm sao?

- Cướp đoạt vương phi của đệ.

- Thế ta tưởng đệ rút rui rồi.

- Đùa thôi.

- Thế thì tích cực lên, ta còn nhiều việc phải làm lắm, thái tử phi

của ta còn đang đợi ta đến mang nàng đi kia kìa.

Ta cũng chẳng định đến phủ đại tướng quân làm gì, ta đợi ngày cưới rồi nhìn mặt nàng luôn một thể.

- Đại tẩu tương lai của đệ xinh đẹp chứ.

- Không biết.

- Cái gì huynh còn chưa gặp nàng lấy một lần à? Huynh thử ơ vừa vừa thôi chứ.

- Ta bận tìm mỹ nữ giúp đệ không thấy sao?

- Lý do không đủ sức thuyết phục.

- Ta cũng có định thuyết phục gì đệ đâu.

- Huynh ăn nói “ngang như cua”. Đệ hôm nay đến chào huynh,

đệ chuẩn bị ra khỏi thành chiều nay.

Đệ đi đâu mặc xác, báo cáo với ta làm cái gì, tưởng ta rảnh rỗi quản nhiều như vậy chắc?

- Nhưng huynh yên tâm đệ sẽ về sớm dự lễ thành thân của huynh.

- Khách sáo rồi.

Ta thành thân ngày tháng nào bản thân còn chưa quyết định, đệ làm sao biết được mà về đúng ngày giờ chứ. Ta chỉ mới đưa sính lễ qua cũng chưa có chọn ngày lành tháng tốt mà ta thấy bên nhà họ cũng chẳng tỏ vẻ giục giã gì nên ta cứ tà tà để đó. Nếu không phải phụ hoàng cứ hối thúc như hoàng cung bị cháy sắp sụp đến nơi, còn bản thân ta khí thế ngất trời hy sinh vì đại cục thì một cọng cỏ ta cũng chẳng đưa qua.

Phủ đại tướng quân.

- Vẫn không tra ra được manh mối gì à?

Chiều Văn Tống Ngọc nóng lòng như lửa đốt gầm lên hỏi khiến cho kẻ quỳ dưới sàn nhà đang bấm báo kia sợ đau hết cả tim. Cả phủ từ trên xuống dưới bầu không khí căng thẳng như dây đàn kéo căng chuẩn bị đứt. Bảo bối của toàn gia dùng một cái mắt tích không để lại dấu vết gì không lo lắng sao được. Chiều Văn phủ đạo gần đây tai họa cứ liên miên đổ xuống đầu làm kẻ dưới cứ xì xầm mãi. Thánh chỉ vừa ban thì tiểu thư té xuống hồ xém chết, đường bệnh chưa khỏi thì bị bắt cóc. Cả nhà đang rối như tơ vò thì bên phủ thái tử đưa sính lễ hỏi cưới qua âm âm chất đóng đầy nhà. Cưới với xin cái gì, người còn không biết sống chết nơi nào, còn lòng dạ nào mà vui mừng với lại cao hứng nữa. Cho người trong phủ xuất toàn lực đi tìm thì trở về tay trắng.

- Thuộc hạ bắt tài, xin tướng gia tha tội.

- Lui ra, tiếp tục truy tìm cho ta.

Đại tướng quân thất vọng phát tay đuối ra ngoài quay qua phu nhân đang thút thít khóc sưng vù hết cả mắt an ủi vài câu.

- Phu nhân đừng lo lắng quá mà hại thân, Như Ý mà thấy nàng như thế này sẽ buồn lắm. Nàng về phòng nghỉ ngơi đi, có tin gì ta báo nàng ngay lập tức.

- Chàng nói xem, Như Ý có làm sao không? Bảo bối từ nhỏ đến lớn chưa đi xa nhà bao giờ lần này chắc là hoảng sợ lắm, hu hu.

Nói rồi khóc không ra nước mắt nhìn nàng vật vờ thật thảm thương. An Khang và Vạn Sự liếc mắt nhìn nhau cùng đứng lên đi, thay nhau trấn an mẫu thân. Các chàng cũng lo đến ruột gan quận thất hết cả lên.

Lo tìm muội muội đã mệt lắm rồi còn phải cố gắng phong tỏa bùng bít tin tức nữa chứ. Đường đường tứ tiểu thư của tướng quân phủ mà để người ta bắt cóc ngay trước mũi, chuyện này đồn ra ngoài chỉ sợ thanh danh của bảo bối bị đánh “nát như tương”. Nàng hiện tại còn chuẩn bị là người của hoàng gia nữa chứ, bảo vệ không chu đáo ở trên trách tội xuống sẽ không nhỏ đâu.

Chuyện động trời như thế này, thật sự là ai đã ra tay, để mà tra ra được thì kẻ đó sẽ phải khóc hận mấy kiếp còn chưa đền hết tội. Người trong triều ư? Khả năng cũng khá lớn, Chiêu Văn gia thù oán với người ngoài cũng không ít. Phải biết rằng cái danh hiệu thái tử phi tương lai kia của bảo bối có biết bao nhiêu người nhòm ngó. Nàng có thể bị đối phương là kẻ cũng đang mong muốn con cháu trong nhà ngồi vào vị trí đó thủ tiêu trừ hậu họa. Nhưng có đủ năng lực đối kháng ra tay sạch sẽ “ma không biết quỷ không hay” không dấu tích thế này thật sự hiểm hoi nếu không muốn nói là “bói mãi mà chẳng mò ra con ma nào”.

- Tướng quân có một bức thư mới gửi tới bằng bồ câu.

- Đưa ta.

Tướng quân đại nhân giật ngay con bồ câu trong tay người hầu kia không chần chừ. Ngài rút từ trong ống tin buộc dưới chân bồ câu ra một mẫu giấy nhỏ.

- Tin của muội muội sao thưa phụ thân?

- Ủ.

Ngài trả lời Vạn Sự nhưng vẫn chăm chú đọc lại nội dung mảnh giấy một lần nữa. Ba người còn lại trong phòng cũng vọt tới đứng trước mặt ngài ngay, ánh mắt ánh lên chút hy vọng.

- Như Ý con nó sao rồi?

- Không sao rồi, bình an vô sự.

- Thiếp mượn chút.

Trần Lệ Như giằng lấy mảnh giấy trong tay tướng quân, hai đứa con cũng căng mắt đọc kè. Trong thư vền vẹn vài chữ : “ Ngọc quý tiểu thư của tướng quân phủ, an toàn khỏe mạnh. Huyền Băng cung chủ cam đoan”.

- Huyền Băng cung chủ.

An Khang thốt lên, người của họ bắt cóc tiểu thư của Chiêu Văn gia làm cái gì? Giang hồ lừng lẫy đại danh, tổ chức sát thủ đệ nhất thiên hạ từ khi nào lại đi làm cái chuyện hạ lưu, mất mặt như vậy?

- Con đi liên lạc với họ ngay.

Vạn Sự nói rồi xin phép đi ngay, đợi mãi mới có manh mối phải tức tốc chớp lấy chứ. Bảo bối muội muội vì lẽ gì mà lại thu hút sự quan tâm của Huyền Băng cung chủ vậy nhỉ? Hẳn có ẩn tình.

7. Chương 7: Giang Hồ Có Gì Vui?

Chiêu Văn Như Ý ta là kẻ thích đọc sách, ta mừng đến rơi lệ khi nhìn thấy văn tự họ dùng ở cái xứ này. Đại tiểu thư ta đang ám chỉ tới chữ quốc ngữ đó mà, theo trí nhớ của ta thì chữ quốc ngữ thế kỷ 17 mới xuất hiện rồi đến tận thế kỷ 20 mới được dùng bõm bõm ở thế giới hiện đại. Chuyện cứ như mơ mà lại có thật, cái xứ văn minh hiện đại chưa rọi tới này lại dùng ngôn ngữ của ta mới tuyệt chứ.

Lý tưởng bị đè bẹp trước giờ của ta là trở thành đại văn hào cơ mà, nên ta rất chăm đọc sách để học hỏi kinh nghiệm. Sách trong thư phòng của nhà ta có vô số, ta đọc chưa hết nhưng khi ta đi ra ngoài dạo phố ta vẫn tranh thủ mua thêm vài quyển. Ta có nói qua rồi mà phải không, mua sắm cũng là một thú vui khác của đời ta mà. Nói mới nhớ chưa tiết lộ cho các vị, người dân cái xứ này xuyên tạc và phỏng đoán sự việc với cường độ thần sầu. Ta nhân tiện lúc rảnh rang lục lợi trí nhớ của Như Ý xem làm cách nào mà cô ta

trở thành đại danh đỉnh đỉnh khuynh thành mỹ nhân. Kết quả khiến ta bất ngờ hơn cả chuyện năm xưa ta thi đại học lạng quạng thế nào mà cũng đậu vớt he he. Này nhé ta dám cá là ngoại trừ người trong phủ từng thấy mặt ta ra thì Như Ý đi ra ngoài lúc nào cũng trùm kín mặt như phụ nữ Hồi giáo hết á. Nàng ta cho rằng nàng ta quá đẹp đi, phải trùm mặt vào mắt công ra đường gây họa cho người ta. Ta chẳng thể nào hiểu được, dựa vào đâu mà nàng ta tự tin thế. Ta công nhận gương mặt nàng, e hèm mặt của ta luôn, cũng mỹ miều lắm nhưng mà gây họa cho người khác à, làm gì có cửa. Người ta ra đường thì nhìn đường mà đi thôi, ai rảnh mà nhìn nàng làm gì nàng lo chi xa thế.

Ấy thế mà dân chúng người ta cũng kháo ầm cả lên, tứ tiểu thư của Chiêu Văn đẹp “ngiêng nước nghiêng thành”. Tin tức ấy ở đâu mà ra ta cũng thấy khó hiểu, không lẽ bởi vì “canh me” mãi mà không nhìn được mặt mũi nàng ta ra làm sao nên đoán đại. Mấy nàng che mặt lại chỉ có hai khả năng, một là quá đẹp hai là quá xấu. Cái này là ta suy đoán trên quan điểm của họ, còn ý kiến chủ quan của ta khác biệt hơn hẳn. Ta thấy chỉ có mấy nàng vì lý do tôn giáo mới tuân thủ quy tắc “ẩn dật” trước đám đông thôi chứ phụ nữ làm gì có ai xấu. Như vậy phao tin đồn tiểu thư nhà quan “xấu như ma” thì sợ mang tội vạ thôi chứ phỏng đại là đẹp đi, chẳng chết ai. Chắc là sự tình nó như thế ta ra kết luận sau một hồi suy ngẫm.

Đại tiểu thư ta tư tưởng thông thoáng hơn “xấu che tốt khoe” nên ta ngênh ngang ra đường mà không có dùng khăn dùng mạng che mặt gì hết. Cái xứ ta từng sống nó ô nhiễm khói bụi ra đường ta bị khẫu trang nó đỡ bụi thôi, chứ cái xứ này cây cối nhiều trong lành mát mẻ che mặt vào làm gì cho nó khó thở. Ta thấy suy nghĩ của ta nhìn kiểu gì cũng đúng hơn cái lối suy nghĩ của tiền nhiệm Như Ý kia, ta đi từ đầu đường đến cuối đường có thấy ai bị làm sao đâu. Đường vẫn đông, chợ vẫn buôn bán bình thường, ta mua hàng cũng chẳng được giảm giá một đồng nào hết. Cái kiểu đẹp mà Kim Dung miêu tả Tiểu Long Nữ trong Thần Điêu Đại Hiệp ra đường ăn hàng của người ta bởi vì nàng đẹp quá người ta không lấy tiền ta thấy nó xạo xạo làm sao ấy. Hoặc là ta không đẹp bằng Tiểu Long Nữ hoặc là Kim Dung “ổng” nổ cho sướng miệng ấy mà.

- Tiểu thư sao người không che mặt vào nữa.
- Ta sợ bị nghẹt thở.
- Sao cơ? Trước giờ người không che mặt thì không dám ra đường mà, sao giờ lại thế?
- Muội mà rơi xuống hồ ném thử cái cảm giác không thở được đi rồi biết tại sao ta không che mặt nữa.
- À, ra thế.

Tường Nhi gật gù ra chiều hiểu rõ, lý do của ta hợp lý thế còn gì, bắt bẻ chỗ nào nữa. Ta là người không phải là cá, cái này không có gì bàn cãi nha, ta không thở được dưới nước nếu không có bình oxy, đương nhiên các vị cũng thế rồi. Ta xem chết đuối vì ngạt thở, từ đó suy ra ta sợ cảm giác khó thở. Mạng che mặt là một thứ khiến người ta khó thở khi ta sử dụng, giải pháp là không che nữa, quá thuyết phục he he. Chẳng ai có thể bắt bẻ sự thay đổi thói quen trường kỳ của tiền nhiệm Như Ý kia, ta thì đỡ mệt.

- Tiểu thư à, người ta nhìn tiểu thư mắt tròn xoe đầy đường kia.
- Mắt họ tròn sẵn thôi.

Ta đến mệt với nha đầu này nhưng cũng không dám kể khổ. Cô bé đi theo Như Ý bao năm bị tiêm nhiễm nặng lắm, nhất thời ta chưa uốn nắn được. Chủ tớ bọn họ hai người mắc bệnh “tưởng” quá cao rồi. Bệnh này triệu chứng phát tác trong tư tưởng rồi dần dần xâm lấn trên nét mặt cuối cùng là biểu hiện qua lời nói. Cô ta ra rả như ve kêu cả buổi thế kia thì đủ biết đang bệnh ở cấp độ nào.

- Muội nói ít đi cho ta nhờ cái coi.
- Vâng. Nhưng tiểu thư à, có vị công tử kia vừa nhìn cô vừa đi đường tông đổ cả sạp trái cây của người ta.
- Bậy nào, hần không cần thận liên quan gì ta. Muội đừng có biến ta thành nguyên nhân của mọi sự như thế chứ, ta gánh không nổi đâu.
- Muội nói th...
- Đủ rồi mà.

Ta đến rã hơi, khô hết cổ họng, lưng bùng hết lỗ tai vì cô bé này. Con nít con nôi mới có 15 tuổi mà làm như cái gì cũng biết. Bằng tuổi của cô ta, cả đời đi theo vị tiểu thư tiền nhiệm kia tiếp cận được bao nhiêu chuyện mà ra oai thế, hix. So với em trai cục cưng của ta thì nói nhiều hơn gấp bội, mà cục cưng của ta cường độ nói chuyện được cả nhà ta chứng nhận nói nhiều như “bắn súng liên thanh” không ngừng nghỉ, nói liên hồi cước khiến người nghe mệt tim. Cái này ta không nói quá đâu, các vị cứ thử ở chung với một người nói nhiều một thời gian đi sẽ hiểu cảm giác của ta.

- Nguyệt cô nương!

- Ui.

Thu hút sự chú ý ngay tức khắc, cô bé khép miệng lại rồi, đỡ quá. Chắc bị gọi như thế này lần đầu đó mà.

- Sao tiểu thư gọi muội lạ thế.

- Muội nói ít thôi ta nhức đầu.

- Nhức đầu, ôi không, chúng ta đi về thôi, tiểu thư không khỏe không thể lang thang ngoài đường thế này được. Để muội gọi xe đi...

Tận mắt chứng kiến he, các vị chịu nổi không, ta chết mất thôi.

- Cám ơn tiểu thư, lần sau lại đến nữa.

Chủ tiệm sách cười tí mắt, mời mọc rồi cám ơn ta rồi rít. Mua mấy quyển sách thôi mà, cũng đâu cần nói nhiều như vậy. Ta biết là lão cần quảng cáo nhưng mà lão làm hơi quá thì phải, từ lúc ta bước vào đến khi ta bước ra cứ nói “nhặng xỉ” cả lên. Đạo này ta bị mấy người nói nhiều chèn ép quá hix.

Ta đứng trước cửa tiệm chờ xe ngựa đi về phủ, ta đi bộ cũng khá nhưng mà cũng chạm đến giới hạn rồi. Ta kêu Tường nhi đi thuê xe lúc về cho đỡ mệt. Lúc ta ra cổng, xinh đẹp mẫu thân muốn ta đi bằng xe ngựa cho đỡ đau chân nhưng ta khoái ra ngoài coi phong cảnh, đi xe ngựa thì nhìn thấy được cái gì nên không chịu. Bảo bối như ta muốn đi bộ là được đi bộ (hix, nàng làm như chuyện đó đáng khoe lắm hay sao ấy), phu nhân tôn kính cũng chiều ta.

Một cái xe ngựa đỗ phịch trước mặt ta, người trong xe chẳng để cho ta kịp phản ứng kéo ta lên xe cái roẹt. Hấn hành động như ta là búp bê nhựa nặng có vài gram ấy, dễ dàng vô cùng. Ta tại bất ngờ nên không kịp phản ứng, đến khi định thần thì đã ngồi yên vị trên xe rồi. Người kia ta nhìn thấy lạ hoắc, hiển nhiên Như Ý cũng không quen. Hấn nhìn cũng rất trẻ cỡ 23 không hơn và khá điển trai nha. Quên nói với các vị ta là lấy ca sĩ Enrique Iglesias (nam ca sĩ người Tây Ban Nha) làm tiêu chuẩn đẹp trai (tác giả chẳng biết nàng nghĩ sao nhưng mà nàng chọn như vậy nên chiều nàng luôn, nhân vật con cưng của Chiqui mừ). Ai mà đẹp cỡ chàng là “chuẩn mực”, kém hơn thì liệt vào danh sách “khá điển trai” mà đẹp hơn thì lọt vào “siêu cấp đẹp trai”.

- Thất lễ rồi tiểu thư.

- Công tử là ai vậy?

- Tại hạ “nói không đổi tên im lặng không đổi họ”, đích danh gọi Huyền Tam công tử.

- Hân hạnh.

Ta chấp tay theo cái cách mà ta thấy mấy vị đại hiệp trong phim kiếm hiệp vẫn làm, một tay nắm lại tay kia duỗi thẳng đặt lên thốt lên hai chữ tỏ lòng “ngưỡng mộ”. Thực tế thì ta thấy hấn rõ dỡ hơi, ta chỉ có hỏi hấn tên gì thôi mà, đâu cần phô quá vậy, gì mà “nói không đổi tên im lặng không đổi họ” nghe nó ngổ ngổ làm sao ấy. Tên họ hấn như thế nào thì nó thế nào chả nguyên si lúc nào cũng như thế, làm như có mỗi hấn tên họ muôn đời không đổi chắt. Ta xuyên không, xuyên thời đại vẫn “chết dính” mãi một cái tên Chiêu Văn Như Ý mà còn không thèm khoe khoang đây này. Tên riêng của mình với cái chuông cửa là cái thứ của mình hay nhà mình nhưng mà công dụng chính là để cho người ta dùng thôi.

- Tại hạ phụng lệnh chủ nhân mời tiểu thư đến một nơi, hy vọng tiểu thư không cảm thấy bất tiện.

- Nếu ta nói rằng điều này rất bất tiện.

- Vậy xin thứ lỗi tại hạ đành phải để tiểu thư chịu thiệt thòi rồi.

Tên khờ này thế thì còn hỏi ý kiến ta làm cái gì, ta bây giờ như “cá trên thớt” rồi, ta có nói gì thì hắn cũng không thèm thả ta đâu. Xứ này coi bộ văn minh chưa rọi tới nên cuộc sống con người ta cũng mập mờ quá. Ta mới sáng sớm còn ngồi nhà ăn uống phê phỡn giờ phải ngồi trên cái xe ngựa sóc ầm ầm đối diện với một “đại hiệp nửa mùa” không quen này (nàng ấy đánh giá người ta là “đại hiệp nửa mùa” vì nàng ấy chưa biết người ta là ai thôi, nhân vật đình đình đại danh ngồi trước mặt mà không biết, phí cơ hội). Hèn cho ta, hắn không xấu trai coi như cũng an ủi đi, ngồi trong xe ngựa không gian hẹp thế này có mỗi ta với hắn ta tranh thủ (he he ngắm trai đó mà), không nhìn hắn thì nhìn ai bây giờ.

E hèm, nam nhân cái xứ này da mặt chẳng dày dặn gì cả, ta mới nhìn hắn có chút xíu mà thấy hắn đã mất tự nhiên rồi (tưởng ai cũng mặt dày như nàng hay sao hả trời). Kiểu này chẳng có tố chất làm diễn viên rồi, ta tưởng tượng nếu ta lia ống kính, máy ảnh vào hắn thì hắn sẽ phản ứng ra làm sao ha (tác giả thấy là hắn sẽ vung một kiếm nát bét cái máy ảnh của nữ chính, mà nữ chính thì vừa keo vừa tiếc của chắc sẽ có chuyện vui cho chúng ta coi.. he he).

- Tiểu thư nhìn tại hạ mãi như vậy có gì cần nói sao?

- Không có.

Ta thì có chuyện gì để nói với hắn đâu, ta chỉ là nhìn gương mặt “khá điển trai” của hắn thôi. Hắn có ngượng ngùng, xấu hổ, mắc cỡ, ngẩn ngại... đại loại gì đó thì ráng mà chịu đi, ai bảo hắn bắt cóc ta mà không xin phép. Hắn nói trước với ta một câu có khi ta lại chẳng tình nguyện cả “hai tay hai chân” đi theo rồi cũng nên.

- Vậy tại sao ...?

- Ta không nhìn công tử thì nhìn ai bây giờ?

- Chuyện đó...

Chuyện đó đương nhiên là nhà người không biết rồi, cho người biết tay có gan bắt cóc đại tiểu thư ta đây thì có gan chịu trách nhiệm. Sau một khoảng thời gian không dài lắm hắn đã cho ta đổi xe không biết cả mấy trăm lần. Hắn làm ăn cũng khá, coi bộ là muốn xóa sạch dấu vết đây mà. Ấy da, bộ tính bắt cóc ta rồi thủ tiêu luôn hay sao mà kỹ lưỡng thế. Hắn sợ bị trả thù bởi thân nhân của ta nên ra tay trước.

- Công tử đưa ta đi đâu?

- Tới gặp chủ nhân của tại hạ.

- Chủ nhân của công tử là ai, vì lẽ gì lại muốn gặp ta? Hắn không biết ra trước một cái hẹn à?

- Tiểu thư, rất xin lỗi tại hạ không có câu trả lời.

Ta thật muốn đắm vào cái mặt không biết điều kia. Hắn ngoại trừ lải nhải mỗi một câu “tại hạ không có câu trả lời” rồi cam như hến suốt cả đoạn đường. Đẹp trai mà “chảnh” khó ưa, hứ.

Sau hai ngày đường hết đi xe ngựa, ngồi thuyền rồi cưỡi ngựa, ta mệt đến mềm hết cả người. Tên Huyền Tam kia đúng là trâu bò mà, hắn chẳng biết mệt là cái gì thì phải?

- Công tử còn phải đi xa nữa không, ta mệt lắm rồi, thật tình đi không nổi nữa đâu.

- Với tộc độ này chập tối sẽ đến nơi thưa tiểu thư.

Kiếp trước ta có thù với tên Huyền Tam nên kiếp này bị hắn đòi lại cả “vốn lẫn lời”. Phụ nữ yếu đuối như ta cho dù là ngồi xe hơi mở

máy lạnh, hai ngày trời liên tiếp cũng té vật xuống sàn vì đuối chứ đừng nói là đi lại bằng phương tiện giao thông thô sơ này. Đại tiểu thư ta đúng là số khổ mà, bị bắt cóc trắng trợn nhưng không có đường trốn. Thực tế là ta cũng chẳng định trốn, ta đây luôn rất “biết mình biết người”, hắn có võ công ta mà trốn hắn ột chương thì lại lên đường đi gặp Diêm Vương sắp lớn ngay. Nhưng mà ta hơi ngại, lão ta cứ cách mấy ngày lại thấy ta lộ mọ đến thăm chắc lão tự hào lắm.

Trời nhá nhem tối thì cũng đến nơi cần đến, một dãy nhà to đùng trên núi cao chót vót. Là tên biến thái nào đồng bằng không muốn ở cứ thích lên trên triền núi cheo leo mà xây nhà ở thế. Hắn không biết là với địa thế này sẽ rất bất tiện cho việc đi lại sao. Ta nhìn lên tòa nhà cao đó, thở dài, chẳng lẽ ta phải leo lên trên đó sao? Ôi không, ta đuối lắm rồi.

- Tại hạ đưa tiểu thư lên trên đó.

- Này ta...

Hắn ôm eo ta rồi nhảy vút lên trên khiến ta sợ chết khiếp. Nguy hiểm lắm đó, chẳng có dây đeo bảo hộ gì cả lỡ té xuống thì còn gì là thể xác con người nữa. ta nhắm tịt mắt lại khi mở mắt ra thì thấy mình đã ở trước cửa căn nhà to đùng trên vách núi rồi.

- Woa, lợi hại.

- Mời tiểu thư vào, Huyền Băng cung chủ có chuyện muốn trao đổi.

Ta đang định khen tiếp hắn mấy câu nhưng nhìn lại thấy cái mặt hình sự đó ta câm miệng luôn. Mời thì ta vào thôi, đi hơn cả 2 ngày trời chẳng phải chỉ vì để đến được nơi này thôi sao.

8. Chương 8: Lục, Bạch Vô Độc Ngọc

Giang hồ phân chia chính phái và tà giáo lâu đời đối chọi nhau “sứt đầu mẻ trán” mà không phân được thắng bại. Đã từ lâu cái ranh giới mỏng manh ai chính ai tà đã không còn nhiều ý nghĩa lắm. Tiền nhân khi xưa lúc sáng lập môn phái cho dù phát cỡ tự xưng chính nghĩa nhưng hậu nhân kế thừa không phải ai cũng phát huy được tinh thần thượng võ. Những kẻ là đệ tử chính phái nhưng tâm bị nhiễm bẩn hắt vết nhơ lên thanh danh của tiền bối là nhiều không đếm xuể. Cũng lắm nhân tài được dưỡng dục từ tà phái đích danh nhưng hành động trượng nghĩa được quần hùng ngưỡng mộ. Huyền Băng cung không hề nằm trong danh sách chính hay là tà.

Hơn 500 năm trước, đệ nhất sát thủ thời đó Lưu Lục Bạch Ngọc công tử vì nữ nhân trong lòng bị người ta hại chết nên chàng buồn tình “rửa tay gác kiếm giang hồ”. Đệ nhất cao thủ võ công cao cường lại không thể bảo vệ được nữ nhân mình yêu quý nhất, thử hỏi còn dám ngẩng mặt nhìn ai. Chàng chỉ kiếm thẳng lên trời nguyện rửa trời cao không có mắt, chàng là sát thủ sống bằng cách lấy mạng người khác lại sống dai như đĩa. Trong khi nàng nữ nhân hiền lành, tâm hồn trong sáng cả đời không hại một ai lại chết một cách tức tưởi khi tuổi xuân còn đang rực rỡ. Trời xanh vơi vợi cao xa tít tắp cứ tưởng chẳng thềm đáp lời chàng, ai có ngờ đâu giữa trưa nắng gắt trời quang mây bỗng có một luồng sấm sét đánh ầm trúng ngay kẻ đang chửi bới kia. Chàng ta ngất xỉu ba ngày đêm nhưng cao số tính lại không chết, sau khi tỉnh dậy tự cho rằng mình đã nghiệm ra thiên ý. Trời cao cho sét đánh mà không chết có ý nhắn nhủ rằng “sống trên đời thiện ác chẳng phân biệt, ta muốn sao thì cứ thế mà làm” (ack triết lý củ chuối).

Sau khi nghiệm ra chân lý chàng không thềm rửa tay gác kiếm nữa mà nâng cao nghề nghiệp của mình lên tầm ới bằng cách lập nên tổ chức sát thủ Huyền Băng. Tên này xuất phát từ tên của người con gái chàng yêu, chàng quyết định khiến cho tên tuổi của nàng lưu danh hậu thế. Truyền nhân của Huyền Băng trải qua nhiều đời đều là kỳ nhân tài ba cả nên tôn chỉ ban đầu của chàng vẫn đang được tiến hành xuất sắc. Hiện nay cái tên Huyền Băng cứ nhắc đến là người trong giang hồ đều nhận thức được.

Huyền Băng cung chủ là một ca ca thuộc hàng “siêu cấp đẹp trai” theo tiêu chuẩn của ta đây. Lúc tên Huyền Tam công tử mời ta bước vào thì hắn đã đứng khoanh tay trong phòng chờ ta rồi. Hắn biết trước thời điểm ta sẽ đến sao thì phải nhưng từ lúc ta đến đã thấy ai thông báo gì đâu.

- Chiêu Văn tiểu thư, Phi mỗ xin có lời chào.

- Khách sáo rồi.

Ta im lặng đánh giá hắn, ta biết hắn cũng đang làm tương tự như vậy. Để ta miêu tả sơ lược tên này cho các vị, đầu tiên là cái tư thế đứng của hắn. Ta chẳng biết hắn có bị gãy xương hay đó là thói quen xấu mà từ lúc ta bước vào chỉ thấy hắn lấy tường làm điểm tựa. Hắn dựa nghiêng một bên bả vai lên tường, đầu ngả qua bên trái, liếc liếc ta. Ngay cả lúc hắn chào hỏi ta lần đầu gặp mặt cũng không rời vị trí tạo hình. Trên người hắn từ trên xuống dưới một thân trắng xóa, ý ta là hắn mặc y phục màu trắng, dây cột tóc trắng, giày màu trắng, da dẻ hắn cũng trắng trẻo nốt, à nhưng mắt với tóc của hắn màu đen. Ta nghĩ là hắn ngoài 20 tuổi một chút, trẻ tuổi nhưng rất có dáng “lãnh đạo”.

- Tiểu thư có thắc mắc tại sao Phi mỗ mời nàng đến đây không?

- Ta rất tò mò, ngài sẽ không ngại tiết lộ một chút chứ?

Thiên kim con nhà võ tướng có khác, cô bé này toát ra một khí chất rất bức người. Nàng từ lúc bước vào chỉ nói chưa tới hai câu nhưng ta có thể nhìn ra được từ trong ánh mắt tinh anh đó một nữ nhân mạnh mẽ, dũng cảm. Ta cũng chẳng có ý định làm khó nàng làm gì nhưng nhất định phải mời nàng tới đây. Nữ chủ nhân mới của Lục Vô Độc Ngọc ta đâu thể xem thường.

Lục Vô Độc Ngọc là bảo vật thất lạc của Huyền Băng Cung, mảnh ngọc đó cùng với Bạch Vô Độc Ngọc là một đôi. Năm xưa Đại công tử (ý nói Lưu Lục Bạch Ngọc đó) sau khi bị sét đánh không chết tỉnh dậy tìm thấy bên người có hai mảnh ngọc này. Lục Vô Độc Ngọc chỉ phát sáng trong tay nữ chủ nhân đích thực, nữ nhân nào nắm giữ ngọc này không độc nào trên đời có thể gây hại. Nàng nếu cầm trong tay Bạch Vô Độc Ngọc nữa kết hợp lại có thể giải độc dù người khác chỉ bằng cách tiếp xúc tay hay thậm chí là dùng ý nghĩ và ánh mắt nếu nội công thâm hậu. Bạch Vô Độc Ngọc nếu đứng một mình sẽ chỉ có một tác dụng duy nhất là biết mảnh ngọc còn lại đã nhận chủ nhân mới hay chưa. Cặp Lục Bạch ngọc này nói thẳng ra chỉ phát huy công dụng với nữ nhân, từ lúc xuất hiện Lục Ngọc chưa bao giờ sáng trong tay nam nhân, nếu Lục Ngọc không sáng thì cả một cặp coi như vô dụng (bản vẫn đáng tiền mà vô dụng sao được, Chiqu mà có cặp ngọc này thì tốt quá, he he).

- Lục Vô Độc Ngọc là báu vật truyền đời của Huyền Băng Cung chúng tôi.

- A.

Nàng chỉ trở mắt nhìn ta dường như có ý bảo “rồi sao nữa”. Ta đọc được trong mắt nàng sự hiếu kỳ muốn biết thêm thông tin rõ ràng nhưng nàng lại không nói gì thêm. Nữ nhân này thật kín miệng.

- Ngọc quý nhận tiểu thư là chủ nhân.

- Vậy thì sao?

- Lục Ngọc là báu vật của Huyền Băng Cung.

- Ta đâu có ăn trộm nó từ tay các vị đâu, tùy duyên thì tới tay ta thôi.

Ta nhún vai, coi bộ hắn định đòi hàng hiếm. Đùa sao, định cướp cạn à? Hắn nói cả buổi trời cũng chỉ nhằm mục đích muốn ta xuất ra bảo bối thôi. Mơ đi lọt vào trong tay đại tiểu thư ta rồi còn mong lấy lại, rất khó nha.

- Phi mỗ cũng không có ý định lấy lại đâu, ngọc quý đã chọn chủ nhân Phi mỗ không có ý kiến gì.

- Vậy ngài muốn sao?

- Tiểu thư biết được bao nhiêu thông tin liên quan đến mảnh ngọc chi bảo đó.

- Không nhiều, ta biết nó giải được mọi loại độc nếu nó phát sáng trong tay chủ nhân.

- Còn nữa không?

- Hết rồi.

Ta nhìn vẻ mặt hắn thì biết hắn biết nhiều hơn ta, ừm hắn nói là bảo vật truyền kiếp nhà hắn mà, chắc còn biết một vài công dụng nữa. Hồi hộp quá, ngọc này tốt vậy sao, ta thật có phước làm chủ nhân của nó.

- Tặng tiểu thư thêm một mảnh nữa.

- A, thật sao?

- Đây.

Hắn đưa ta một mảnh ngọc khác ngoại trừ màu sắc ra nhìn hình dáng giống y đúc mảnh ngọc màu xanh kia của ta. Ta xăm xoi nó rồi ngẩng đầu nhú mày đợi nghe hắn thuyết giáo. Ta đoán là hắn sẽ làm thế, hắn cho không ta một mảnh ngọc quý thể nào được, thể nào cũng có điều kiện đi kèm.

- Hai mảnh này là một đôi.

- Bảo vật nhà các ngài.

- Đúng.

- Cho ta.

- Chính xác.

Nàng có vẻ thích nó, đương nhiên là phải thích rồi đi khắp thiên hạ nàng cũng không tìm đâu ra ngọc quý như thế này. Nhưng để có được nó nàng phải trả một cái giá mà theo ta là không đơn giản.

- Điều kiện là gì?

- Huyền Băng Cung mời nàng trở thành Thánh nữ của chúng tôi.

- Ấy, cái này.

Hắn vừa nói cái gì nhỉ? Thánh nữ á? Thánh nữ là cái gì?

- Ta chưa hiểu.

- Nếu nàng đồng ý nàng sẽ là chủ nhân của cả hai mảnh ngọc đó.

- Nếu ta từ chối.

- Nàng sẽ không còn mạng ra khỏi đây. Lục Ngọc chỉ tìm kiếm chủ nhân khác nếu chủ nhân cũ đã chết. Nàng là đương nhiệm chủ nhân nếu nàng không đáp ứng điều kiện thì chúng tôi đành thất lễ rồi.

- Có cần tuyệt tình như thế không?

- Rất cần.

Ta mỉm cười thách thức nàng, Huyền Băng Thánh nữ là vị trí của chủ nhân bảo vật chi bảo, bất cứ nữ nhân nào khiến Lục Ngọc phát sáng đều nắm giữ ngay vị trí tôn quý này. Hiểu nhầm na thì đây là vị trí “lãnh đạo tâm linh” của toàn tổ chức. Hơn một trăm năm nay Lục Ngọc thất lạc nhưng Bạch Ngọc cũng không phát sáng, điều đó chứng tỏ chẳng có nữ nhân nào xứng đáng là chủ nhân mới. Huyền Băng Cung hơn 100 năm nay không có Thánh nữ. Mấy ngày trước khi các môn đồ đang làm lễ trước thần đường thì Bạch Ngọc luôn được đặt trang trọng tại vị trí thờ cúng cao nhất bỗng chớp sáng liên hồi. Môn đồ của Huyền Băng Cung mừng rỡ khôn xiết, reo hò như sấm động.

Huyền Băng Cung tuy là tổ chức sát thủ nhưng tôn chỉ từ lúc bắt

đầu thành lập đã mang màu sắc huyền bí rồi. Đại công tử gặp nạn không chết còn được trời cao ban Tiên ngọc làm bảo vật. Ngài lập nên Huyền Băng vì lòng thương tiếc một nữ nhân, cộng thêm bảo vật truyền đời chỉ phát huy công dụng thần kỳ trên người nữ nhân, vì thế người mang mệnh chủ nhân của bảo vật rất có uy trong tổ chức. Cung chủ trải qua 12 đời chỉ có 8 Thánh nữ, đều là nữ nhân thuộc Huyền Băng Cung. Lần này tuy thất lạc nhưng lại nhận ngoại nhân làm chủ nhân, không còn cách nào khác đành phải dụ dỗ nàng gia nhập tổ chức.

- Đồng ý hay từ chối, à không nói chính xác hơn nàng muốn sống hay muốn chết, mời nàng chọn lựa.

Mạng nhỏ của ta lại bị đe dọa nữa rồi, Diêm Vương sắp lớn có lẽ đang đợi ta dưới kia. Lão ta sẽ chẳng cho ta trụ lại dưới kia đâu, thể nào cũng chớp chớp mắt, nheo nheo mi nói “linh thể không ở đây” rồi đuổi ta đi cho coi. Nhưng mà Thánh nữ là làm cái gì mới được chứ? Nghe thấy nó có vẻ thần thánh hóa đó, hắn mà mời ta làm Huyền Băng Yêu nữ có phải dễ dàng cho ta hơn không? Ta chẳng phải chê bai cái chức vụ

Thánh nữ Thánh nam gì đâu, chỉ là ta không thấy hứng thú lắm với việc biên soạn lại từ điển chữ quốc ngữ. Theo kiến thức thô thiển của ta, ta biết Thánh nữ là ám chỉ tới một người có tâm hồn cao thượng, tốt bụng, thiện lương... nói tóm lại là mấy đức tính tốt cứ gộp cho nàng hết đi. Người ta chỉ cần nghe hai từ thánh nữ là dâng trào lên cảm tình tốt rồi. Vấn đề ở đây là ta mà có đủ mấy cái phẩm chất “chân thiện mỹ” đó hả, he he nói ra thật ngại, ta nghi ngờ lắm.

- Đồng ý.

- Hoan nghênh tiểu thư gia nhập Huyền Băng Cung, ngày mai sẽ tuyên cáo và làm lễ chúc mừng. Bây giờ chắc tiểu thư mệt lắm rồi, mời nàng đi nghỉ ngơi sớm, Phi mỗ cáo từ.

Trời ạ cũng không cần phải hành động gấp gáp thế chứ “dục tốc bất đạt” đó. Người ép ta phải nhận chứ ta không thật sự tình nguyện đâu đây, ngày tháng sau này hình tượng thánh nữ của các người sụp đổ thì đừng có bắt đền ta. Ta là để bảo toàn mạng sống mới bắt buộc phải chấp nhận cái vị trí “nặng nề trách nhiệm” kia. Siêu cấp đẹp trai ca ca, sau này Huyền Băng Cung của người sẽ có kịch hay mà coi rồi.

Sáng sớm hôm sau, trời vẫn còn lờ mờ ta đã bị “dựng” dậy. Ta nói vậy là nhẹ nhàng, thực tế nó thô bạo và dã man hơn cơ. Người khác thế nào ta không biết nhưng ta thuộc tí người “hoạt động về đêm” chứ không phải kiểu “sương sớm ban mai”. Ta thức khuya thì không sao nhưng dậy sớm là cả một “cuộc cách mạng” gian khổ và trường kỳ kháng chiến. Dĩ nhiên không phải ta kháng chiến mà là cái kẻ xấu số nào đó lãnh trách nhiệm kêu ta dậy kia. Nàng dựng được ta dậy tưởng là nhiệm vụ đã thành công. Chưa đâu, nàng vừa quay người đi là ta lại xụi lơ như cọng bún tiếp tục sứ mạng cao cả cá nhân tự giao phó là đo độ dài của cái giường. Đừng trách ta, tâm trí của ta vẫn còn đang bồng bềnh trong mộng thì ta tỉnh dậy thế nào được. Cái tên Huyền Tam công tử kia hành hạ ta hai ngày không có được một giấc ngủ hoàn hảo, ta mệt đến mức tối qua vừa nằm lên giường là đã ngủ say ngay.

Ta mơ được về nhà, nhà ở Việt Nam đó không phải phủ tướng quân. Cục cưng em trai vừa thấy ta là nhào vào “tay bắt mặt mừng” đòi quà. Papa với lại mama còn nồng nhiệt hơn gấp bội, lạ nha họ hào phóng và rộng lượng đến bất ngờ luôn chẳng những không rầy la ta trốn việc đi chơi mà còn khen ngợi nữa chứ. Ôi ta khoái đến cười sái cả quai hàm.

- Tiểu thư, mời nàng dậy đi thôi, trời sáng lắm rồi.

- Từ từ sáng nay chị không có tiết nào mà.

- Tiểu thư...

... Kéo tay kéo chân... lăn qua lăn lại... rằm.

9. Chương 9: Đại Tiểu Thư Ta Lên Chức

Thời điểm này ta đang đứng tê rần hết cả chân, hoa hết cả mắt, ù hết cả tai, méo hết cả miệng... để nghe và chúc phúc cho các môn đồ trong tổ chức. Ta bị ép mặc một bộ đồ trắng tinh, lưng nhùng một đồng vải có cái đuôi đằng sau dài khoảng chục mét. Màu trắng đó không phải màu xanh lục mà ta thích đâu. Thánh nữ mà, họ bảo màu trắng mới thể hiện được sự tôn nghiêm và thần bí. Ừ thì ta cũng có phản đối gì đâu, màu trắng không phải màu sắc ưa thích của ta nhưng ta cũng chẳng ghét bỏ gì. Có điều là ta phản đối kiểu dáng của nó đó, sao lại có cái dải lụa sau lưng dài thòng lòng khiến ta bước đi trông y hệt như vừa đi vừa quét rác vậy (ack ack). Áo váy cổ trang mặc riết mới biết, đẹp thì đẹp thật mà rắc rối quá. Ta bây giờ mới biết ông bà ta bảo “ở trong chăn mới biết trong chăn có rắn” cấm có sai. Mặc vào rất khó, cởi ra cũng khó, ta bây giờ bắt đầu nhớ thương mấy cái quần jean với áo thun thoải mái rồi hu hu.

- Tiểu thư thật xinh đẹp quả nhiên rất xứng đáng trở thành Thánh nữ của Huyền Băng Cung chúng ta.

- Khách sáo rồi.

Mỗi khi ta nói câu đó thì có nghĩa là người đối diện không thu được nhiều cảm tình của ta lắm. Cái tên Phi mỗ gì đó mặc dù là đẹp trai nhưng mà hấn phá giấc mộng đẹp mê ly của ta nên không thể không giận được. Đàn ông gì mà kỳ quái, mới sáng ngày ra đã nhào vào phòng ta rồi. Hấn lải nhải cái gì mà đến sớm giải thích sơ lược thủ tục với lại quy tắc cho ta. Ta cần lắm sao, đang mơ được ăn cơm nhà hàng với cả nhà, ta còn chưa ăn được bao nhiêu đã bị tước đoạt rồi. Cô bé mà lãnh nhiệm vụ đánh thức ta vật vờ nửa buổi nhưng tài năng không đủ không khiến ta rời giường được. Nhưng mà hấn ta chẳng nề mặt gì ta cả, kéo ta một phát từ cái giường êm ái “đáp máy bay” khẩn cấp trên nền nhà cái rầm. Đại tiểu thư ta sống trên đời 22 năm sắp chẳng bị đối xử “không đẹp” như vậy bao giờ. Hấn, một tên lạ hoắc, dám thừa cơ đánh úp ta.

- Cung chủ sáng sớm rảnh rỗi quá hay sao? Ta tự biết mình phải làm gì, nào dám làm phiền ngài đích thân hạ cố tới đây chứ.

Ngài đại lễ lớn vậy ban xuống khiến ta choáng váng, bàng hoàng, run rẩy đứng cũng không vững nữa.

- Tiểu thư bớt giận, Phi mỗ xin tạ lỗi.

- Tạ lỗi như thế nào?

Cơ hội đến phải nắm bắt ngay, ta nào để hấn nói suông cho có lệ được. Phá vỡ mộng đẹp của ta phải bồi thường tương xứng vào đây. Hôm qua tặng ta mảnh ngọc bửu này có cái gì đáng giá hơn không? Ta hồi hộp chờ đợi nhưng mà...

- Ta mang cho tiểu thư một bộ trang phục thật đẹp, nàng xem thử đi.

Hấn tạ lỗi với ta đây, “tạ lỗi” một cách độc ác, hix, nếu biết trước ta đã chẳng thêm đòi bồi thường. Váy áo này chỉ có vải và vải thôi, nào dính thêm ngọc ngà gì đâu chẳng đáng giá bao nhiêu (lễ phục của người ta đây, nàng chỉ biết nhìn vẻ ngoài rồi “chém” thôi).

Ta đứng ở một cái bục cao, ở phía dưới có cả một lô một lốc người, nhiều ơ là nhiều, cúi đầu quỳ bệch lép trên tung hô “Thánh nữ vạn an”. Vạn an hay không ta không biết nhưng là ta đang sợ chết khiếp đi được. Cái này có vẻ không hay ho cho lắm đâu, đám người quỳ dưới kia quá nửa, không, gần như hoàn toàn mới đúng, xứng đáng là trưởng bối của ta. Nhận đại lễ thế này tổn thọ chết ta.

- Mời mọi người đứng lên đi, ta không dám nhận lễ lớn như vậy đâu.

- Đa tạ Thánh nữ.

Mấy người đó kính cẩn với ta như thánh sống vậy khiến ta lúng túng. Họ từng tốp từng tốp tiến lên chào hỏi, tỏ lòng ngưỡng mộ chủ nhân mới của Lục Bạch ngọc. Họ xin lời chúc phúc từ ta rồi còn thể trung thành với Thánh nữ, trung thành với Huyền Băng Cung um xùm... bla bla một đồng gì gì đó.

- Huyền Băng Thất Sát xin ra mắt Thánh nữ.

Ui, cái gì đây? Một nhóm bảy người, có cả cái tên Huyền Tam công

tử kia bước lên chào ta. Ấy da, ta sắp chảy máu mũi ngất xỉu luôn, trai đẹp không à. Cái tên vừa đại diện thay mặt cả nhóm nói đó coi bộ là đẹp trai nhất, hấn có đôi mắt màu xanh lục. Á, màu sắc yêu quý của ta.

- Hân hạnh gặp mặt các vị.

- Tại hạ là Huyền Nhất công tử, đây các sư đệ của tại hạ. Xin Thánh nữ từ nay về sau có gì cứ sai bảo chúng tôi sẽ dốc hết sức hết lòng.

- Ta đa tạ, xin hỏi các vị anh hùng danh tính như thế nào cho ta dễ bề xưng hô.

Ta thấy trong mắt họ thoáng nét ngạc nhiên, e hèm chắc là giang hồ đại danh鼎鼎鼎鼎 nhưng ta không biết nên bắt mần đây. Như Ý là thiếu nữ khuê phòng kiến thức về giới giang hồ có hạn chế, ta thì còn tệ hại hơn. Ta là mới tới nơi này mà, làm sao biết họ ai là ai chứ. Ta chỉ đoán đại họ chắc cũng nổi tiếng lắm nghe cái tên oai thế kia cơ mà, Huyền Băng Thất Sát, ừm được lấy tên tổ chức gắn vào, trình độ lơ tơ mơ thì làm gì có cửa. Mặt mũi của cả một tổ chức đây không đùa đâu.

- Tại hạ Huyền Nhị công tử.

- Tại hạ...

Ta là có chuẩn bị tâm thế đó nhưng vẫn hơi sốc. Một tên Huyền Nhất còn cái tên kia ta biết hẳn trước tên Huyền Tam, có thể nào họ là nhất nhị tam tứ ngũ lục thất không he he. Đoán vậy ai dè đúng thật, không biết là ai đặt tên cho nữa, nghe ngộ ngộ.

- Ta nghe danh các vị đã lâu nhưng không có duyên diện kiến, hôm nay thật vinh dự.

Ta uốn cái lưỡi dẻo quẹo, không nghe không biết cũng cứ “phang” đại là mình biết đi chẳng chết ai. Hồi nãy bộ não của ta vừa lóe lên cái ý nghĩ là ta có nói xạo họ cũng không bắt bẻ được. Giả sử là ta biết Huyền Băng Thất Sát đi, ta cũng biết bọn họ tên theo thứ tự nhất nhị tam tứ đi, nhưng mà ta chưa gặp bọn họ bao giờ ai là Ngũ ai là Lục ta phải hỏi chứ. Hợp lý, he he ta tự cười thầm trong bụng (Chiqu đã bảo nàng ta gian xảo mà, chỉ có “giấu dốt” là giỏi thôi, không biết nói đại không biết đi).

- Không dám, Thánh nữ chê cười chúng tôi rồi.

Cả đám đồng thanh chối đây đẩy ra dáng khiêm tốn. Ta là muốn nói chuyện tiếp với bọn họ nữa nhưng không tiện lắm, ta hôm nay có cả đồng người chờ tiếp chuyện. Hix, đành nhủ thầm để lần sau vậy, thật phí lâu lâu mới có cơ hội trò chuyện với một nhóm toàn trai đẹp.

Ta hơi là nghi ngờ cái tên Phi mỗ tự xưng kia, sao mà chỉ trong một đêm hẳn đã triệu tập được người ở đâu kéo tới lũ lượt như thế này. Hẳn có vẻ là chuẩn bị sẵn mọi thứ từ mấy hôm trước rồi. Bực lễ đài này vừa dựng lên nhìn cũng rất mới nhưng mà chỉ trong một đêm thì không làm được tốt như thế này. Hẳn chắc như “đinh đóng cột” là ta sẽ nhận lời gia nhập Huyền Băng Cung sao? Ôi, ta ghét hẳn, ta ghét nhất bị điều khiển hay lèo lái đường hướng bởi kẻ khác.

Một quá cuối cùng cũng xong, ta té phịch lên giường duỗi thẳng tay chân cứng đơ. Lợi ích chưa thấy đâu đã lại bị bóc lột sức lao động rồi. Số ta nó không được sáng sủa cho lắm, bị bóc lột mãi thôi hu hu.

- Ly cô nương!

- Dạ, Thánh nữ có gì sai bảo?

Ly Hiểu Kỳ là cô gái bị cái tên Phi mỗ tự xưng kia phái theo hầu hạ ta. Hẳn là hào phóng lắm định gửi qua bên ta cả chục cô nữa cơ nhưng ta không thích. Nhiều người mà làm cái gì, nhìn chăm chăm ta suốt ngày chắc, mất tự nhiên lắm, hẳn không biết sao? Ta đang tò mò kinh khủng, ta vì lẽ gì bỗng dưng chỗ nên có “uy” vậy chứ? Ta nhận thấy trong mắt các môn đồ sự sùng kính hiển hiện lồ lộ. Ta đâu có làm cái gì để được nhận đãi ngộ này chứ.

- Phiên cô nương đưa ta đến thư phòng được không?

- Thánh nữ người không mệt sao, người nghỉ ngơi đi, tiểu nữ sẽ đi lấy sách cho người.

- Ấy, vậy cũng được đó.

- Người muốn đọc sách gì?

- Có sách viết về Huyền Băng Cung của chúng ta không? Mấy quyển lưu hành nội bộ đó.

Nàng nhìn ta hơi ngây người rồi tủm tỉm cười, có gì vui sao? Ta đang cần phải thu nạp kiến thức về cái tổ chức mà ta đang là “sếp” lớn thứ 2 này. Ta cũng có thể hỏi cô ta để cô ta nói cho ta nghe nhưng ta thích tự thân vận động, có sách thì ta đọc trước có gì không hiểu ta sẽ hỏi sau. Ta làm như vậy đỡ tốn thời gian của người khác mà cũng hiệu quả hơn.

- Không có sao?

- Dạ, Thánh nữ đợi ở đây, tiểu nữ đi lấy cho người.

- Đa tạ.

Ly Hiểu Kỳ đi ra khỏi phòng nhưng không ghé vào thư phòng lấy

sách ngay mà đi đến phòng của cung chủ. Nàng có nhiệm vụ vừa hầu hạ vừa theo dõi tân Thánh nữ.

- Cung chủ, Hiếu Kỳ xin phép vào.

- Được.

Ta đang xem xét mấy đơn đặt hàng thì có người xin phép vào, ta đặt giấy tờ xuống ngẩng mặt lên hỏi.

- Nàng thế nào?

- Thưa, Thánh nữ muốn tiểu nữ tìm sách viết về Huyền Băng Cung cho nàng.

- Vào giờ này ư, ta tưởng nàng mệt lần ra ngủ rồi chứ.

Ta bất giác nở nụ cười, nàng ta là một nữ nhân thật kỳ lạ. Sáng sớm bước vào phòng nàng nhìn thấy cảnh Hiếu Kỳ không tài nào thức nổi nàng dậy mà phì cười. Ta thấy nàng cuốn chăn lại lui vào một góc giường, Hiếu Kỳ kéo tay nàng thì nàng đẩy ra cho bằng được, hai bên giằng co mãi mà chẳng ai chịu ai, khiến ta hứng chí nổi lên “đích thân ra tay”. Ta kéo một phát mạnh khiến nàng rớt xuống giường, lỡ ra tay quá đà ta những tưởng nàng sẽ tức giận điên lên mà trừng mắt nặng nề “dạy dỗ” ta chứ. Ta nào ngờ đến nàng sẽ nhìn ta với cặp mắt vẫn còn mơ màng phụng phịu trách móc.

- Cục cưng à, để chị hai ngủ thêm tí nữa đi, chị hai yêu cục cưng nhất.

Nói rồi lại nằm bẹp xuống ngủ ngay trên nền nhà, ta với Hiếu Kỳ đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn nàng, rồi không biết làm sao nữa. Nàng nói cái gì cơ, ta nghe không hiểu lắm nhưng mà ta nghe cái gì loáng thoáng... “yêu”... (he he hần bắt đầu mơ màng rồi).

- Cung chủ à, tiểu thư nói yêu ngài nhất đó.

- Nói vậy, tạt cho nàng thau nước lạnh để xem có chịu tỉnh không (ác vừa thôi chứ hix hix)?

- Cung chủ!

- Sao?

- Tiểu thư sẽ bị cảm lạnh mất.

- Vậy người có cách nào khiến nàng tỉnh thì làm đi.

Ta không hiểu sao tự dưng thấy ngại ngại, ta biết nàng là buồn ngủ quá nên ăn nói lung tung nhưng sao ta thấy.... (e hèm, chàng thấy thế nào, không chịu nghĩ cho hết câu he he...).

- Tiểu nữ lấy sách gì đưa cho nàng bây giờ?

- Những sách liên quan đến Lục Bạch Vô Độc Ngọc thì đừng đưa cho nàng xem.

- Vâng.

Sau khi Hiếu Kỳ đi khỏi, ta rơi vào trầm mặc, cảm thấy hơi rầu rĩ nhưng không rõ tại sao. Mệnh của Thánh nữ, muốn cao quý có cao quý, muốn tôn nghiêm có tôn nghiêm, nhưng mà... Ta lắc đầu không muốn nghĩ nữa, ta không thể làm khác được, ngọc quý tìm chủ nhân chứ không phải là ta. Ta thật sự không thể nhúng tay vào chuyện này.

10. Chương 10: Tiệp Cận Thái Tử Phi

Mẫu hậu muốn ta đưa hôn thê tương lai vào cung cho người gặp mặt. Nàng cứ giục mãi, ngày nào ta tiến cung gặp phụ hoàng, nàng cũng cho người canh chừng ta, mấy tên đó thấy ta là ngay lập tức nhào ra nắm giữ yêu cầu này. Ta khát hẹn lần lửa vài lần cũng hết cách đành phải nhận lời. Ta không muốn gặp nàng ta, ta điều tra ra được nàng khi biết thánh chỉ tứ hôn mình thành thái tử phi mừng rỡ đến nỗi bất cẩn rơi

xuống hồ suýt chết đuối. Ta tự hỏi sao nàng không chết luôn đi, như vậy có phải ta đỡ vất vả hơn không (trời ui, suy nghĩ gì mà độc địa quá vậy)?

Nữ nhân đó chỉ nhắm vào cái địa vị thái tử phi thôi, nàng căn bản chưa gặp ta bao giờ, sao lại muốn gả cho ta nếu không phải lý do đó. Trong thiên hạ nữ nhân ai cũng tham tài tham quyền lực, chẳng muốn bỏ công sức mà chỉ suy nghĩ làm cách nào chiếm được nó nhanh nhất. Thê tử tương lai của ta, điển hình tượng trưng cho kiểu nữ nhân ham mê địa vị, tâm hồn xấu xa, đáng ghê tởm (ái ái, Chiqu đôi lúc bực mình hết sức với cái tên này, hẳn chỉ “nghe oan cho người xấu” là giới thôi).

- Điện hạ, chúng ta đi đại tướng quân phủ bây giờ sao?

- Ủ.

Thanh Minh nhìn gương mặt vô cảm của thái tử thì cúi đầu trầm lặng không nói gì thêm. Chàng vừa quay trở về từ Sơn Lang thành chưa kịp nghỉ ngơi đã thấy chủ nhân lạnh lùng gọi đến ra lệnh bảo lựa chọn lễ vật tặng cho nữ nhân, chuẩn bị ra ngoài. Hóa ra là tặng cho Chiêu Văn tiểu thư, chàng gật gù. Chàng không rõ lắm tại sao chủ nhân chẳng tò mò gì cả về thê tử tương lai của mình. Nàng ấy chẳng phải vang danh đệ nhất khuynh thành mỹ nhân sao, chắc là chủ nhân nhìn mỹ nữ nhiều quá nên thấy thừa thãi rồi không còn hứng thú nữa. Riêng chàng rất tò mò về vị tiểu thư này, nữ chủ nhân tương lai mà, không thắc mắc sao được.

- Vụ vừa rồi ngươi làm tốt lắm.

- Tạ ơn điện hạ khen ngợi.

Lần này chàng phải đi Sơn Lang thành là để thay mặt chủ nhân giúp đỡ “bằng hữu”. Tân trưởng môn của Văn Hoa phái, Tương Âm Minh có thể coi là một đối tác giang hồ đáng để giao kết. Văn Hoa phái từ xưa đến giờ vẫn là lực lượng đi đầu trong đám môn phái tự xưng là chính phái võ lâm. Lịch sử hào hùng hơn cả một ngàn năm lập môn và phát triển của tiền bối bị đám môn đồ hậu bối vô dụng dần dần phá hủy. Đại môn phái này đang rơi vào tình cảnh hỗn loạn phân tranh địa vị “loạn xà ngẫu” cả lên. Tiền nhiệm trưởng môn bị người ta ám sát, thù của sư phụ chưa trả, mộ thầy cô còn chưa xanh, đệ tử đã rầm rầm “dẫm đạp” lên nhau đấu đá giành chức vị trưởng môn. Chuyện của môn phái người ta theo lý thì không liên quan dính dáng gì đến mình. Nhưng nếu vấn đề ai làm trưởng môn sẽ gây ảnh hưởng có lợi cho bản thân mình hơn thì không nên khoanh tay đứng nhìn.

- Họ Tương đó phải theo dõi cho chặt chẽ vào. Hẳn không phải là một kẻ dễ dàng để chúng ta nắm chắc trong lòng bàn tay đâu.

- Thuộc hạ sẽ cho an bài thêm người. Hiện nay người thân tín dưới trướng hẳn là người của chúng ta rồi.

- Mua chuộc hay đe dọa?

- Quyển rũ.

- Không then là Thanh Minh tài giỏi của chúng ta.

- Nhờ điện hạ dạy dỗ tốt.

Chủ nhân nhếch môi khẽ cười khiến cho bầu không khí trong xe ngựa thoải mái hơn chút. Ta đánh liều tò mò hỏi han vấn đề “tối nhạy cảm”.

- Thuộc hạ nghĩ Chiêu Văn tiểu thư chờ đợi điện tới thăm lâu

lắm rồi, hôm nay người tới hẳn nàng sẽ rất vui.

- Nữ nhân đó hẳn nhiên sẽ rất cao hứng.

Hừm, cái giọng điệu dành cho thê tử tương lai đây sao, không được tình cảm lắm thì phải nghe chói tai quá. Không biết chút nữa gặp mặt sẽ thay đổi ra làm sao, ta thâm nghĩ.

- Ngươi cười cái gì?

- Thuộc hạ chỉ háo hức mong được diện kiến nữ chủ nhân tương lai thôi.

- Hừ.

Ta khôn hồn im miệng luôn. Điện hạ không biểu lộ một chút hảo cảm gì với nàng cả, ta có muốn thảo luận hay moi móc tin tức gì thêm cũng hết cách. Suốt đoạn đường sau đó chỉ có một kẻ chống cằm nhìn đường xá qua cửa xe là ta và một “bức tượng bằng gỗ” khoanh tay tạo dáng ngồi bất động.

Chiêu Văn phủ huấn luyện kẻ dưới quả nhiên hiệu quả, ta vừa gõ cửa một cái đã xuất hiện người tới chào hỏi dẫn đường. Trong phủ người rất đông nhưng việc ai nấy làm rất trật tự nghiêm túc nhìn vào là thấy có quy củ. Nếu đem so sánh với phủ thái tử lúc nào cũng ồn ào, ngày cũng như đêm lúc nào cũng nghe tiếng í ới, ổng ẹo của nữ nhân thì đúng là... (he he, đúng là sao hen?)

- Mời thái tử và công tử ngồi ở đây, phu nhân sẽ tới ngay.

Tên gia nhân dẫn đường đưa chúng ta vào phòng khách rồi rút êm. Một màn đón tiếp mà từ ngày ta theo hầu điện hạ đến giờ chưa gặp qua bao giờ. Chủ nhân ta là ai chứ? Đại thái tử đó, ngài đi đến đâu cũng được sẵn đón chào mừng nồng nhiệt. Kể xếp hàng dài thườn thượt chờ đợi chỉ mong thái tử ghé một bước chân vào nhà thôi cũng lấy làm vinh dự, làm gì có cái màn tiếp đón lạnh nhạt kiểu này. Ta còn cảm thấy không được chào đón huống hồ chủ nhân trước giờ quen thuộc với việc nhận đại lễ. Hai nha hoàn bưng trà bánh vào cũng không nấn ná lâu, chỉ mời nước rồi lẳng lặng đi ra. Ta liếc nhìn thử xem điện hạ tôn quý của ta lúc này cảm thấy như thế nào nhưng chỉ thấy được một bộ mặt không có biểu cảm gì. Cũng đúng, thái tử trước mặt người lạ không bao giờ để lộ cảm xúc ra ngoài. Tình huống này thực sự là khiến ta mở rộng tầm nhìn, không có cảnh gia chủ rồi rít chèo kéo, không có nữ nhân nhìn lên rồi xì xầm bàn tán, càng không có cảnh mấy nàng không an phận liếc mắt đưa tình. Chuyện đó diễn ra như cơm bữa mỗi lần ta theo chân điện hạ viếng thăm phủ của các đại thần khác.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang tới, một quý phu nhân sang trọng và một cô gái trẻ bước vào. Vị phu nhân kia chắc là đại tướng quân phu nhân, vậy cô gái trẻ kia có khi nào là Chiêu Văn tiểu thư chăng?

- Thái tử điện hạ giá lâm, Chiêu Văn phủ đón tiếp chậm trễ thật đáng trách tội.

- Không sao. Các vị đây là...

- Thần là nương tử của Chiêu Văn tướng quân, đáng tiếc tướng công hôm nay có việc phải ra ngoài sợ rằng không quay lại sớm được.

Ta từ lúc bước chân vào trong phủ đã cảm thấy nơi này rất lạ lùng rồi. Phủ đệ rộng lớn, uy nghi nhưng lại vắng lặng như tờ. Đại thái tử ta giá lâm cũng không thấy có người ra tiếp đón nhiệt liệt. Ai ngờ ta đích thân ghé thăm mà họ còn để ta phải đợi cả buổi trời mới thấy người đến. Chiêu Văn Tổng Ngạc lão già đó đi vắng, mấy đứa con trai cũng không có một tên. Vị phu nhân này ra chào hỏi ta nhưng mãi chẳng giới thiệu cô con gái của mình. Cô gái đi theo sau lưng bà ta có thể nào là Như Ý không? Cô ta nhìn khá xinh đẹp nhưng ta không thấy có điểm gì giống lão già kia, so sánh với vị phu nhân này lại càng không. Ta hắt mắt, nhướn mày ra hiệu cô ta khai báo danh tánh.

- Tiểu nữ Nguyệt Cát Tường tham kiến điện hạ.

- Khách sáo rồi.

Không phải cô ta. Nữ nhân kia đang định “làm giá” với ta sao, biết đại thái tử ta đến mà còn trốn trong khuê phòng không chịu lộ mặt ra. Cô ta hay là biết ta đến mừng rỡ quá trên đường đến đèn tông gốc cột hay té hồ nữa chết rồi.

- Chẳng hay Chiêu Văn tiểu thư có đang ở trong phủ không? Ta muốn gặp nàng đã lâu nhưng hôm nay mới thu xếp được thời gian tới thăm.

Ta thấy khi nhắc đến nàng hai người phụ nữ hơi khẽ giật mình thì phải. Mẹ nàng nhú mày còn cô gái kia chớp chớp nhanh mi mắt. Chuyện gì đây? Phản ứng cổ giấu diếm điều gì đó của hai người khiến trí tò mò của ta tăng lên đột ngột. Ta muốn một câu trả lời... như mong đợi.

- Thần thật sự xin lỗi thái tử, nữ nhi chẳng may mắc bệnh nặng nên không có phúc gặp mặt người hôm nay.

Ha ha, ta biết mà, đây đúng là điều mà ta chờ đợi. Cô ta có lẽ rớt xuống hồ nước bây giờ vẫn còn chưa khỏi bệnh đâu. Ta thật muốn nhìn thấy cái bản mặt “bệnh hoạn” của cô ta nó ra làm sao? Nữ nhân này, hoặc

là sức quá yếu không hồi phục nổi hoặc là mặt mũi không được tươi tỉnh nên không đủ can đảm gặp ta.

- Ta vào thăm nàng được chứ?

- Chuyện này...

- Ta vào được chứ, nàng thân thể không khỏe khiến ta rất đau lòng, hy vọng phu nhân thành toàn nguyện vọng này.

- Mong điện hạ thứ tội, nữ nhi thân mang bệnh, phúc khí không tốt sợ rằng sẽ ảnh hưởng không tốt đến thân thể ngọc ngà, cao quý của ngài.

Ta tìm mọi lý do vẫn cứ bị cự tuyệt cuối cùng đành phải bức bội ra về. Nàng ta có bệnh chết ta cũng chẳng mảy may để tâm, ta chỉ là muốn nhìn cái gương mặt hấp hối của nàng có “đẹp” không thôi. Mẹ nàng không lo sợ đắc tội với ta mà quyết liệt từ chối như thế, ta nghĩ nàng mệnh nhỏ không còn thọ thêm được bao lâu nữa đâu. Ha ha, trời giúp ta, ngày mai mà có tin báo “vị hôn thê yêu dấu” của ta đi đời nhà ma thì tuyệt.

- Điện hạ, không gặp được tiểu thư sao mà cao hứng quá vậy?

Tên Thanh Minh hỏi một câu làm ta hơi chột dạ, có lẽ ta hứng chí quá nên để lộ ra trên nét mặt. Hẩy tay xếp cái quạt lại cái roẹt ta quay qua cao giọng:

- Không gặp được thì ta phải rầu rĩ sao?

- Thuộc hạ không có ý đó.

- Thế ý của người là sao?

- Thuộc hạ muốn hỏi không gặp được thì quà mang tới không

tặng quà cho nàng nữa sao?

Uy, ta quên mất. Thanh Minh lựa cho ta cả một hộp nữ trang nhưng ta thấy đem tặng cho nàng cả hộp thì phí quá nên chỉ cầm theo một chiếc vòng ngọc ta cho là đẹp nhất. Quà sinh lễ hôm bữa ta đưa tặng nàng nhiều vô số kể rồi còn đâu. Thường thì ta không keo kiệt đến mức mấy món đồ nữ trang lặt vặt cũng tính toán nhưng ta không thích nàng nên tặng quà cho nàng ta cũng thấy ghét. Dù sao nàng cũng sắp “tiêu” rồi, ha ha, coi như an ủi ột linh hồn sắp phải lìa cõi trần đi, vòng ngọc này vẫn là dành cho nàng mà.

- Đây, người quay lại nhờ người đưa cho nàng đi.

- Người tặng ấy nữ nhân trong phủ mỗi lần đều nhiều lắm mà.

- Đúng vậy, rồi sao?

- Sao với Chiêu Văn tiểu thư người kị bo quá vậy?

- Ta thưởng đúng người quà đúng giá trị thôi.

Ta quay người đi thẳng mặc kệ cái tên nhiều chuyện kia chắc đang ngu người đứng nhìn theo.

11. Chương 11: Truy Tìm Tung Tích Thái Tử Phi

- Người không nghe nhầm chứ?

- Không thể lầm được, lúc thuộc hạ quay lại rõ ràng nghe cô gái đó nói với vị phu nhân kia “Tiểu thư nếu không trở lại sớm e rằng có chuyện không hay mất”.

- Tướng quân phu nhân nói gì?

- Bà ta không nói gì, chỉ im lặng ngồi xuống ghế trầm ngâm thôi. Thuộc hạ đợi mãi họ cũng không nói gì thêm nên tự lộ diện.

Ta gõ gõ ngón tay lên bàn suy nghĩ mông lung. Sao ta bỗng nhiên có cảm giác mọi chuyện không hề đơn giản nữa.

- “Nếu không trở lại sớm”...

- “Nếu không trở lại sớm”...

Cô ta không có ở trong phủ sao? Một nữ nhân yếu đuối thì đi đâu mà không thể trở lại sớm.

- Triệu hồi người theo dõi đại tướng quân phủ cho ta.

- Vâng.

Một lũ “ăn hại toi cơm” kia chỉ có mỗi việc theo dõi thôi mà cũng không phát hiện được động tĩnh gì lạ sao? Người trong đại tướng quân phủ bỗng dưng đi đâu hết cả mà bọn chúng cũng không thấy báo cáo gì. Vô tích sự đúng là một lũ vô dụng.

- Người phụ trách việc theo dõi Chiêu Văn phủ?

- Vâng, thưa điện hạ.

- Người không có gì báo cáo sao?

Kể quỳ dưới nền bắt đầu “run như cầy sấy” còn người ngồi trên bắt đầu mất kiên nhẫn. Gương mặt vẫn vô cảm như không nhưng ánh mắt kia đã dần đánh lại bắn ra sát khí ngùn ngụt.

- Thuộc hạ vô dụng.

- Nói.

Chủ nhân phun ra có mỗi một chữ lạnh lùng nhưng làm kẻ dưới hồn bay phách lạc vì sợ. Hắn cũng chẳng muốn bị rơi vào hoàn cảnh này nhưng theo dõi đại tướng quân phủ quả thật gian nan quá. Thông tin bị phong tỏa mọi phía cộng thêm người trong phủ thật đề cao cảnh giác, thật vất vả cho hắn. Hắn và đồng sự đêm ngày khổ sở “nằm mặt nằm gai” mắt căng hết cỡ, tai vểnh cả lên, không phải lảng vảng trước phủ thì cũng lén lút trên nóc nhà cũng thấy cả phủ chẳng có bao nhiêu chuyện xảy ra. Hắn thà là xông pha ra giang hồ chém chém giết giết còn dễ thở hơn cái việc rình mò không chính đáng lại căng thẳng này.

- Thuộc hạ bắt tài chỉ mới tra ra được Chiêu Văn tiểu thư không ở trong phủ.

- Sao không báo cáo?

- Thuộc hạ chỉ vừa mới tra ra được, đang định trình lên.

- Đưa đây cho ta rồi rút ra ngoài, làm việc tắc trách tự biết phải làm gì rồi chứ?

- Vâng, thuộc hạ đã biết.

Phục Du bước ra ngoài cửa, tay tựa lên vách tường thở ra nhẹ nhõm. Nguy hiểm quá, tưởng chết đến nơi rồi chứ.

- Sao hả?

- Thanh Minh ca.

- Có bị sao không?

- Tự xử với lại trừ mất tháng lương.

- Thế còn nhẹ đấy.

- Ừ.

Chiêu Văn Như Ý sao lại không ở trong phủ? Nàng ta đã nhận được

thánh chỉ tứ hôn, phải luôn ở trong kinh thành giữ vững tư thế chuẩn bị chứ. Cô ta không phải thích thú với chuyện này sao? Vào thời điểm này còn rời khỏi phủ nếu thánh chỉ tuyên triệu mà vắng mặt không phải phạm tội rất lớn còn gì. Chiêu Văn gia tộc có âm mưu gì đây?

Phủ đại tướng quân.

Chiêu Văn phu nhân ngồi xuống rồi đứng lên đi qua rồi đi lại vô cùng lo lắng. Như Ý đã mất tích một tháng mà chỉ có nhận được một mảnh giấy nói đảm bảo bình an rồi bật vô âm tín. Chiêu Văn gia tộc không có giao tình gì với Huyền Băng Cung, họ vì lẽ gì lại bắt cóc nữ nhi nhà này. Đành rằng họ nói là nữ nhi sẽ được bình an nhưng mãi vẫn không thấy được trả về. Hôn sự lại không biết khi nào sẽ diễn ra. Thái tử trước giờ im hơi lặng tiếng hôm nay bất ngờ xuất hiện cứ nằng nặc đòi gặp. Từ chối một lần còn được nhưng sự tình cứ diễn tiến thế này liệu che giấu được trong bao lâu?

- Phu nhân, tướng quân với đại công tử về rồi.

- Tướng công.

Trần Lệ Như mừng rỡ đi vội ra cửa đón. Hai cha con đi ra ngoài từ sớm không biết có tin gì mới không.

- Phu nhân.

- Mẫu thân.

- Hai người về rồi thì tốt quá, tướng công thiếp đang nóng lòng như lửa. Thái tử điện hạ vừa ghé thăm, thiếp phải hết sức khó khăn mới tránh lộ chuyện Như Ý không ở trong phủ.

- Nàng bình tĩnh, ngồi xuống từ từ kể ta nghe.

Thái tử xuất hiện, có vẻ bắt đầu quan tâm đến nữ nhi, cứ tưởng là chuyện tốt nhưng lại không phải thế. Bây giờ người chưa trở về, thái tử càng thờ ơ với nữ nhi thì càng có thể kéo dài thời gian tiến hành hôn lễ. Vạn Sự đã liên lạc được với Huyền Băng Cung đang đến đó thương lượng đón người về. Người nhất định phải đón, chỉ có điều phải tốn biết bao nhiêu thời gian mới đưa về được thì chưa biết chắc chắn. Tình thế này phải ếm nhem đi chuyện nữ nhi vắng mặt trong phủ. Nhưng mà...

- Thái tử hôm nay có vẻ gắt gao lắm, nếu ngài lại đến nữa thiếp thật không biết phải làm sao?

- Chúng ta nói muội muội vì thân mang bệnh nên đưa ra ngoài thành an dưỡng.

- Ta vào cung xin bệ hạ chiếu cố thêm cho Như Ý một thời gian nữa. Hôn lễ xin tạm thời hoãn lại.

Chiêu Văn Tổng Ngọc phát biểu ý kiến. Giải pháp này thật sự là hạ sách, bị dồn vào đường cùng rồi mới phải xuất ra thôi. Chiêu Văn gia ra sức tiến cử nữ nhi của mình cho thái tử, được mặt rồng ân sủng tứ hôn, thánh ân chưa tạ lại đòi hỏi dời ngày lên xuống thật là muốn chọc giận hoàng thượng mà.

- Xin bệ hạ ban ân chi bằng chúng ta thương lượng với thái tử điện hạ dời ngày hôn lễ chậm lại một chút có lẽ sẽ dễ dàng hơn chăng?

Trần Lệ Như đề xuất ý kiến. Nàng nghĩ đến cảnh khiến bệ hạ tức giận giáng tội xuống thì cả nhà biết chống đỡ ra làm sao. Nếu hoàng thượng định nhân cơ hội “mượn gió bẻ măng” nợ cũ nợ mới mang ra tính toán luôn một thể thì nữ nhi thật khó có đường thoát thân.

- Điện hạ ngay từ đầu đã không hài lòng hôn sự này rồi, bây giờ nhờ vả ngài, Như Ý sau này sợ phải lãnh đủ uất ức. Hoặc giả nếu ngài nhân cơ hội này xin bệ hạ hủy luôn hôn sự Như Ý biết được sẽ đau lòng lắm.

An Khang trước giờ mọi sự luôn đứng trên quan điểm của Như Ý mà xét không đồng ý với ý kiến của mẫu thân. Chàng sợ muội muội đau lòng, nàng là rất thích thái tử mà.

- Chúng ta cũng không thể chỉ im lặng chờ đợi được, ta nghĩ...

- Tướng quân, thái tử tới.

Tổng Ngọc chưa nói hết câu đã đơ hết cả lưỡi. Điện hạ lại tới nữa ư, không phải vừa mới từ đây trở về sao?

- Mời vào nhanh lên.

- Chiêu Văn tướng quân, ta lại tới phiền ngài rồi.

Lời vừa dứt đã thấy người vào đến nơi rồi. Vương Bạch Trường mang theo một nhóm người nhìn vào biết ngay là ngự y trong cung. Hành động mang tính chất như là quan tâm nhưng thật ra là ép người vào chân

tường. Hắn biết chắc Chiêu Văn tiểu thư không còn ở trong phủ nên cố tình đem ngự y tới khám bệnh xem tên lão thần này ứng phó ra sao.

- Thái tử giá lâm, Chiêu Văn phủ đón tiếp...

- Thôi thôi được rồi. Ta khi sáng ghé qua biết được Như Ý tiểu thư bị bệnh nặng trong lòng lo lắng khôn xiết, ta thỉnh các vị ngự y tới khám cho nàng hy vọng nàng mau chóng bình phục. Mời tướng quân phu nhân dẫn đường cho.

Ta cười thân thiện ra vẻ vội vàng lắm rồi, cần phải đến thăm Như Ý ngay. Chiêu Văn gia, ba người bọn họ nhìn nhau rồi nhìn ta thất thần. Ta vô tư nhìn lại, đợi mãi thấy họ chẳng có biểu hiện gì thêm, ta lệnh ấy ngự y lui ra. Người cuối cùng cất gót rời khỏi, ta thẳng tiến chiếc bàn giữa phòng ung dung ngồi xuống, phe phẩy quạt cất giọng kể cả.

- Là chuyện gì xảy ra rồi?

- Thái tử ngài biết rồi ư? Chuyện nữ nhi không có ở trong phủ?

Tống Ngọc chẳng thêm giấu diếm gì nữa, lão đánh thẳng vào vấn đề chính luận. Lão cũng hết cách, thái tử không phải là tên ngốc.

- Nàng đi đâu rồi?

- Bị bắt cóc.

- Cái gì?

Ta ngừng phe phẩy quạt nhìn thẳng mắt lão ta. Kẻ nào táo tợn, vô phép dám ngang nhiên bắt cóc nữ nhi của đại tướng quân, nàng còn là đương triều thái tử phi tương lai nữa chứ. Dù rằng ta chẳng quan tâm yêu thích gì nàng nhưng kẻ dám bắt cóc hôn thê của ta thì cũng coi như phạm vào ta. Tên nào to gan cùng mình không nể mặt đại thái tử ta đây vậy?

- Huyền Băng Cung.

Tiết lộ này thu hút sự chú ý của ta ngay lập tức. Huyền Băng Cung từ khi nào lại có thù với Chiêu Văn gia tộc vậy? Đại tướng quân có ân oán giang hồ với họ ư? Hay họ nhắm vào ta, Bạch Hoàng Các của ta và Huyền Băng Cung không phải đối tác nhưng cũng chẳng phải bằng hữu. Không đúng, mối liên hệ giữa ta và Bạch Hoàng Các là bí mật, thêm nữa nếu họ nhắm vào ta thì họ đã liên lạc với ta từ lâu rồi.

- Tại sao?

- Thần cũng không biết.

- Không?

- Vâng. Huyền Băng cung chủ gửi tới một bức thư nói sẽ đảm

bảo an toàn cho nữ nhi rồi không còn liên lạc gì nữa.

Phi Bách Chiến nhúng tay vào thì không phải chuyện nhỏ rồi. Chuyện này là sao đây? Báo cáo nói nàng ta chỉ là một nữ nhân bình thường có điểm nào thu hút sự chú ý của Huyền Băng cung chủ chứ? Nàng ta đúng là sao hung tinh, chẳng thấy mang lại cho ai cái gì tốt cả. Chưa thành thê tử của ta đã thấy rắc rối chạy tới tay ta cần giải quyết rồi.

Ta đưa ánh mắt lơ đãng suy nghĩ giải pháp để giải quyết vấn đề này. Một bức họa cuộn lại trên bàn thu hút sự chú ý của ta. Một cách tò mò ta gỡ bức họa đó ra, gỡ được một nửa tay ta bất động giữa chừng. Một gương mặt nữ nhân, người khiến ta và hoàng đệ vật lộn ngày đêm tìm kiếm điên cuồng. Bức họa vẽ nàng sao lại xuất hiện ở đây? Nàng là ai vậy?

- Bức họa của muội muội, thần vẽ để đưa cho người ta nhận dạng tìm kiếm giùm tung tích.

Một câu “bức họa của muội muội” của hắn lọt vào tai gây cho ta một loạt suy nghĩ, cảm xúc dồn dập. Muội muội của hắn là nàng, vậy nàng là Như Ý, nàng là hôn thê của ta. Nàng thủy chung đã là của ta lâu rồi mà ta không hề biết, vô phương hướng tìm kiếm điên đại nhưng không biết thông tin về nàng nên tìm ở

đây. Nàng... ta gần như tằm hết mặt mũi, tim bỗng dưng đập liên hồi, lo lắng... Nàng đang ở hoàn cảnh nguy hiểm. Không được, phải tìm nàng cho bằng được, mang nàng về bên ta ngay.

12. Chương 12: Thánh Nữ Có Một Không Hai

Sau gần một tháng trở thành Huyền Băng Thánh nữ ta bắt đầu mê tít cái vị trí nhiều lợi lộc này. Các vị đang thắc mắc lý do gì khiến ta từ một kẻ bị ép buộc hoặc gia nhập tổ chức trở thành Thánh nữ hoặc là tiếp tục một lần nữa lên đường đi thăm hỏi sức khỏe Diêm Vương sếp lớn, bỗng dưng quay ngoắt trở nên yêu thích nó chứ gì? Thế gian này chỉ có một thứ khiến ta nể mặt, cung kính, biểu lộ tình thương một cách nồng nhiệt nhất thôi. Cái thứ có thể khiến ta trở mặt với kẻ thù tay bắt mặt mừng với hân thật lòng thật dạ nếu hân dăng lên cho ta một khoản kếp xù. Đoán ra chưa? Dễ lắm mà, ta dám cược các vị cũng khoái nó không kém gì ta. Cái gì hen? E hèm, “mơ nì” đó, em “mơ nì” yêu dấu đó mà, tiền,... tiền, và tiền, he he.

Ta chẳng biết là cái số ta nó đã tới hồi sung sướng “ngồi mát ăn bát vàng” hay là “hưởng sai” Như Ý tiền nhiệm, chứ từ lúc ta trở thành tứ tiểu thư đến giờ tiền đồ vào túi ta cứ gọi là ào ào nước chảy. Chẳng bù cho cái thời ta còn phải đi làm công ăn lương còm cõi cái thuở chưa xa lắm kia, ta bây giờ đi ra đường hất cái mặt lên “chảnh” dù mặt có song song với trời cũng chẳng ai dám có ý kiến. Ta bây giờ oai lắm cơ, tại cái tổ chức hùng mạnh có hơn 20 triệu môn đồ rải rác toàn bộ 15 nước trong cái khu vực này ta có vị trí đứng thứ hai. Vị trí thứ nhất cái tên Phi mô tự xưng đó không chịu dâng cho ta. Các vị thấy được tầm cao của ta không, he he, để ta giới thiệu sơ lược cho nghe nè. Sau khi đọc gần hết cái thư viện trong Chiêu Văn phủ lúc ta chưa bị bắt cóc á, cộng thêm ta lục tung cái thư viện của Huyền Băng Cung ta đã tổng hợp được những điều tinh túy và thâm thúy sau.

Trước tiên là cái khu vực không biết tên chi này có 15 nước, nhiều hơn Hiệp hội các nước Đông Nam Á của chúng ta đến 4 nước lận đấy. Dân số thì có hơn 300 triệu người, ta tự làm phép tính cộng đó, chứ tại cái xứ này ta chưa thấy quyển sách nào viết bài tổng hợp phân tích tình hình cả khu vực, ta rảnh mà, dân số ít hơn ASEAN chúng ta gần một nửa. Giải thích lý do là tỷ lệ sinh sản còn thấp nên người còn ít (ack ack). Trong 15 quốc gia thì Đại Nam Quốc mạnh nhất, dân số hơn 40 triệu, các nước khác chạy lạch bạch râng nâng cao tỷ lệ sinh đẻ lên mãi cũng chỉ có Kim Quốc và Ngọc Quốc đuổi gần kịp được đến con số 30 triệu người. 12 tiểu quốc khác thì sức mạnh cũng to nhỏ khác nhau tính bình quân mỗi nước được khoảng 10 triệu người, tính bình quân nhá không phải nước nào cũng 10 triệu đâu. Có nước Phi Quốc nhỏ nhất dân số được gần 5 triệu người, xem xem với Tân Ba Gia của ASEAN (Singapore đó mà). Ta chẳng hiểu cái quốc gia bé tẹo đó làm thế nào mà tồn tại được ở cái xứ này nữa, nhỏ bé thế lẽ ra phải bị đè bẹp chết dí bởi mấy nước khác từ lâu rồi mới đúng chứ. Thời này độc lập chủ quyền chưa được rạch ròi mà, nước nhỏ dễ bị ăn hiếp lắm.

Ta nói dông dài vậy làm chi này giờ vậy? Các vị cứ bình tĩnh đứng có nóng, ta chỉ là đọc diễn văn khai mạc quảng cáo cho cái ta ý trọng điểm chuẩn bị đề cập thôi. Bây giờ vào vấn đề chính nè, ta ở Huyền Băng Cung làm sếp lớn đứng trên đầu hơn 20 triệu người. Thấy tầm quan trọng của ta chưa, 20 triệu người đó “đội ta lên đầu” mà cung kính, ta không tự hào sao được. Con số 20 triệu nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không phải, ta bắt quá so với quân vương của 12 nước tiểu quốc kia chẳng phải là khí thế áp đảo “ăn đứt đuôi con nòng nọc” rồi còn gì. Hơn nữa người của ta là ở nước nào cũng có chứ không phải chỉ là lãnh đạo của mỗi người dân trong nước như mấy tên vua kia. Dưới danh nghĩa là người của họ nhưng cũng đồng thời là người của ta, các vị vua cao quý kia chẳng hề biết con dân của mình trên đầu thờ hai chủ nhân, hơ hơ, họ bị ta thọc gậy bánh xe mà vẫn bình chân như vại ăn trên ngồi chốc hưởng phước trong cung đình. Khoái thật đó.

Vậy thì đã có gì mà vui mừng chứ, các vị đang vênh mặt lên nói kháy ta mơ hão phải không? Cứ “từ từ khoai sẽ nhừ” mà, ta là đã nói xong đâu. Ta xưa nay là người thực tế cái địa vị Thánh nữ đó trên lý thuyết biến ta từ một cô gái bình thường thoát một cái thăng lên trên đầu người ta. Nói là nói vậy cho oai chứ mọi thứ mới chỉ là trên lý thuyết thôi, ta có 20 triệu môn đồ dưới trướng thì sao? Chưa thấy vật chất lợi lộc đâu

cả, họ làm việc của họ, ta vẫn thủy chung làm việc ăn ngủ phê phỡn của ta, chưa thấy có mối liên hệ tình cảm nào. Thế thì đây, ta liệt kê cơ bản vài món lợi nhỏ mà ta tâm đắc nhất ta gom góp được gần đây nha.

Ngày thứ nhất làm Thánh nữ một bà người chỉ có chúc phúc người ta với nghe người ta tung hô, không thú vị, gạt qua một bên. Ngày thứ hai, trời cũng còn tờ mờ gà mới gáy sáng lần thứ 3, ta lại bị lôi dậy. Khởi đầu ngày mới sớm một cách phi thường có sự trợ giúp của cái tên... e hèm, nhắc đến là tức, là cái tên Phi mỗ tự xưng kia phá đám ta, thôi chuyện này để sau ta đề cập tiếp. Ta mắt nhắm mắt mở, chân thấp chân cao, bước ngắn bước dài, lảo đảo, liêu xiêu lê lét cái thân từ phòng đến đại sảnh mà té lên té xuống đến mấy lần. Vừa ló cái mặt vào đã thấy một đám người trang phục trắng xóa ngồi chờ sẵn dọa ta hết hồn. Biểu diễn thời trang sớm mai cho ta xem hả, nghi lễ đón tiếp tân Thánh nữ nữa sao?

- Chúng thuộc hạ xin ra mắt Cung chủ và Thánh nữ, chúc Cung chủ và Thánh nữ vạn an.

- Đa tạ, các vị ngồi đi.

- Đa tạ, chúc các vị ngày mới tốt lành.

Tên cung chủ mời họ ngồi nhưng cái đám người trắng xóa này vẫn chưa dám nhúc nhích gì. Ta thấy hần tiến lên hướng về cái ghế trên cao đặt giữa hàng cũng tiến bước theo. Hần ngồi xuống thì ta cũng an tọa bên cạnh.

- Thánh nữ, xin giới thiệu với nàng, các vị ngồi đây đều nằm trong hoặc là đại diện cho 15 vị của Hội đồng trưởng lão Huyền Băng Cung.

Ta cười gật gật đầu với bọn họ. Thế thôi, biết gì đâu mà nói, ta nghiêm túc thực hiện tôn chỉ “im lặng là vàng”. Trưởng lão à, nói vậy chứ ta chẳng thấy tên nào xứng đáng để lên chức lão cả. Nam nữ đều có, 7 nữ 8 nam, quyền lực coi bộ cũng có phân quyền khá đồng đều. Trưởng lão, nghe thôi cũng biết toàn lãnh đạo cả. Con số 15 chắc đại diện 15 phân hội của 15 nước đó mà. Tập trung nhanh thật, ta mới nhậm chức có ngày thứ hai mà họ đã tề tựu đông đủ rồi, ta càng ngày càng nể nhân lực và cách làm việc của tổ chức này.

Sau màn chào hỏi trao đổi ban đầu là đến cái màn phát triển tình cảm lên tầm ới. Ta bây giờ nghĩ lại vẫn còn cười được. Tiền không đầy, không vui có mà bị hăm, ầm đầu. 15 người thì có 15 hộp quà, ta lúc đó tiếc hùi hụi sao mà họ có mỗi 15 vị trưởng lão nhỉ. Nếu là con số 100 hay thậm chí 1000 người có phải tốt hơn không? Mấy vị này có vẻ cũng muốn “lòe” nhau nên chẳng có vị nào dâng quà vớ vẩn cả. Hẳn là sợ bị mất mặt với các vị trưởng lão khác đó mà, thế nên ta chỉ có lợi nhất hờ hờ.

Sau khi hốt hàng về ta giấu biệt luôn không chia chác gì sắt khiến cái tên Phi mỗ kia cứ nhìn ta mờ ám. Hần muốn giành với ta hay sao, keo vừa vừa thôi chứ. Hần khi xưa lên chức cung chủ chẳng phải cũng gom góp cả kho tàng ĩnh rồi, giờ còn mon men với ta.

- Cung chủ, chẳng hay ngài không có quà cho ta sao?

- Quà gì?

Ày, cái tên này lại còn dám hỏi thế. Hần không thấy người ta ai cũng “biết điều” hành động phải phép với ta ư? Hần dù gì cũng là sếp lớn mà, giàu xụ thế kia sao cứ muốn giả khờ với ta.

- Quà mừng cho ta gia nhập tổ chức.

- Phi mỗ tặng nàng ngọc quý rồi còn gì.

- Ngọc đó vốn dĩ là phải tặng thì ta mới đủ tư cách làm Thánh nữ. Ngài vì muốn mời ta nên dâng nó lên là phải đạo rồi.

- Vậy Phi mỗ tặng nàng quần áo rất đẹp rồi.

- Ôi, cung chủ ngài đùa sao? Quần áo đó vốn dĩ là đưa cho ta mặc thì mới đủ tư cách đứng chúc phúc các môn đồ. Ngài vì muốn ta đứng ở đó mới đưa nó cho ta mặc.

- Vậy là Phi mỗ thiếu nàng quà chào mừng rồi.

Đây, chính là cái câu nói ta đợi cả nửa ngày hần mới thông minh mà phun ra. Hần là sếp lớn nhất nha, ta đây là người mới, vì mạng nhỏ bị uy hiếp mới hạ cố xuống làm đồng chí với hần, thế mà hần không biết điều chi cả? Lẽ lạt cơ bản có đi có lại hần đẹp trai thế mà lại không hiểu?

- Chính xác.

- Thế thì xin hỏi Thánh nữ, ta phải tặng nàng cái gì bây giờ?

Chết người rồi, Phi mỗ tự xưng ời. Người đã hỏi lẽ nào ta lại tiếc câu trả lời. Đại tiểu thư ta cái gì cũng cân đo đong đếm cẩn thận đề phòng việc mình bị lỗ nhưng ta đây là rất hào phóng làm cổ vắn trong những việc tương tự thế này. Nhớ khi xưa, mỗi lần em trai cục cưng của ta “bí lù” trong việc chọn quà cho “êm” của nó toàn ta một tay cổ vắn có tính tiền phí cả. Tính cách ta nó rạch ròi, tình cảm có thể lai láng nhưng tình cảm là tình cảm còn tiền bạc là tiền bạc. Hai vấn đề này cứ phải phân tách riêng ra, không nó lẫn lộn cả lên thì không tốt.

Ta nhớ năm xưa có nhỏ bạn học than vãn kể chuyện bạn trai của nàng chẳng biết tâm lý phụ nữ là gì vừa bị nàng “cài số de”. Ta hỏi nàng vì có làm sao lại hành động một cách “cạn tình ráo máng” thế. Nàng ta ỉ ôi than thở rằng hần hỏi thẳng mặt nàng muốn quà sinh nhật là gì để hần mua tặng. Nàng bù lu bù loa lên ở đâu lại có kiểu con trai chán thế, hỏi thế thì ai dám nói, nàng ngại mà với lại hỏi thế thì còn gì bất ngờ nữa chứ. Tặng quà phải có yếu tố bất ngờ mới thú vị chứ. Nói thật ta hiểu chuyện đó, tặng quà là cả một nghệ thuật chứ không phải chuyện đùa. Nhưng mà ta thèm rở dãi cũng chưa được đứng vào cái vị trí của nhỏ bao giờ. Những tên bạn trai ta từng hẹn hò à, chẳng có nổi một tên dám hỏi ta câu đó. Mấy tên đó hình như có giác quan thứ 6 cảnh giác họ dừng hỏi ta “câu hỏi tự sát” đó thì phải. Với Chiêu Văn Như Ý ta ấy à, ta không để ý tiểu tiết cho lắm, quà cáp thì chỉ cần chú trọng vào phần giá trị thôi. Ai tặng quà cho ta thì cứ bỏ hết mấy cái yếu tố “râu ria” vướng víu mà mọi người khác hay quan tâm đi. Ta từng tua đi tua lại trong não cái cảnh tượng một ngày đẹp trời nào đó tự dưng có tên ngố nào hỏi ta câu hỏi “Như Ý muốn quà gì ta sẽ mua tặng nàng”, tim ta chắc sẽ run rẩy lên vì hào hứng quá.

- Phi cung chủ khách khí rồi. Ta chỉ là gợi ý chơi thôi nhưng cung chủ đây rộng rãi, hào phóng ta “cung kính chi bằng phụng mệnh”.

- Thánh nữ cứ thoải mái đề xuất, nếu là thứ Phi mỗ có thể đáp ứng sẽ dâng nó hai tay cho nàng.

Ha ha, ta thật sự là muốn nhảy múa, hò hét quá để biểu lộ cảm xúc dâng trào từ đáy con tim nhỏ bé của mình. Ta hạnh phúc quá, há há, tiền ời là tiền, tiền đang từ từ tiến về phía ta như một đoàn quân hùng hậu, hoành tráng (Chiqu sắp sặc chết vì nữ chính rồi). Từ cái thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ ta chưa gặp người nào đối xử với ta tốt như vậy. Ôi Phi mỗ ca ca đẹp trai, tuần tú của ta (khiếp xem nàng ta thay đổi thái độ kia).

- Phi ca ca dễ thương, yêu quý nhất nhất trên đời. Ta yêu huynh quá đi mất, ta muốn kim cương khoảng vài chục viên cỡ 20 carat là được rồi.

Uy, nhìn hần ngu ngơ như vậy chắc đang tiếc của. Cho chết ai bảo dám mạnh miệng hỏi ta “câu hỏi tự sát”. Vài chục viên nhiều quá chẳng, chắc là thế nhìn hần run hết cả người thế kia. Ta chỉ là đang học theo Tôn Ngộ Không đi xin thuốc cải tử hồi sinh của Thái thượng lão quân thôi. Xin vài chục viên hần không có thì ta hạ xuống khoảng vài viên cũng tạm thời đủ sài rồi.

- Kim cương là cái gì?

- Kim cương là kim cương. Sao rốt cuộc huynh có cho ta không? Vài chục viên không có thì vài viên cũng được.

Ta thấy hần vẫn nhìn ta khó hiểu thì đơ hết người. Vài viên cũng tiếc sao, thế mà dám nói cái gì có thể đáp ứng sẽ dâng cho ta hai tay. Dâng cái mặt mo của hần à, phí lời ta hai chữ Phi ca ca ngọt xót. Uống quá, uống quá.

- Phi mỗ có ngọc lục bảo, hồng ngọc, hoàng ngọc và mấy thứ đá quý đại loại thế nhưng không có kim cương.

- Vậy hả? Vậy mấy thứ đó cũng được, ta lấy hết, mỗi thứ khoảng chục viên thôi.

- Được. Thế còn kim cương là cái thứ gì?

Hình tượng của hần khi nãy vừa vụt tắt đã kịp thời bùng cháy trở lại vì một chữ “được” đó. Ha ha, Ngọc lục bảo nói vậy chứ rất quý hiếm nha, lại là màu xanh lục ta thích. Ta trước giờ thích lắm nhưng chẳng có tiền mua, cái thứ này được mệnh danh là nữ hoàng của các loại ngọc mà. Em trai cục cưng của ta đồn người mang ngọc này sẽ giúp tăng cường thị lực, giúp mài sắc trí tuệ. Mang ngọc này trong người đi đường dài có thể giúp chủ nhân đuổi tà nữa. Ta không biết điều đó có thật không nhưng ta biết chắc nó khá mắc tiền. Ta đem vài chục viên đi bán cũng kiếm được không ít hờ hờ.

- Không lấy kim cương nữa đá quý ta cũng không chê đâu. Ta quên mất ở đây chắc thứ đó chưa tìm ra.

- Thánh nữ muốn nhiều đá quý như vậy làm gì?

- Bán lấy tiền chứ làm gì, cung chủ hỏi lạ nha?

- Bán?

Hần nhướn mày nghi ngờ. Hần tưởng ta lấy về làm phép sao?

- Lấy tiền.

- Thánh nữ rốt cuộc là muốn tiền?

Thêm một câu hỏi kém trí tuệ.

- Ôi cung chủ yêu dấu của ta, chẳng lẽ ngài ra ngoài đường lại không sài tiền, ta đương nhiên muốn tiền rồi, có ai lại không muốn tiền đâu.

Ta đạt được mục đích thì hí hửng bỏ đi một mạch. Ta sợ mất công hần đổi ý, đi nhanh trước khi ý đồ của hần kịp manh động. Cái vẻ mặt cười hơi đều đặn kia không phải là hần đang định nuốt lời sao? Tên Phi mỗ tự xưng này không tin tưởng được. Ta trong thời gian lưu trú rảnh rỗi được bao nhiêu thì lo mà hốt cho lẹ, ta biết thừa Thánh nữ phải làm nhiều việc lắm. Đợi vài hôm nữa là ta sẽ được ra khỏi đây đi thi hành nhiệm vụ, ha ha khi đó ta chơi trò chơi mất tích. Ai ngờ mà ở lại cho hần sai bảo chớ, 20 triệu môn đồ trên lý thuyết chưa đủ sức hấp dẫn giữ chân đại tiểu thư ta.

Một kẻ đi phía trước cười gian xảo, một tên đứng nhìn theo khờ khạo như vừa bị trúng tà. Hần đang tự hỏi mình có nên chẳng nhanh chóng phong tỏa hết đồ quý giá đi trước khi bị nàng Thánh nữ này đem bán hết.

13. Chương 13: Cái Giá Phải Trả Của Thánh Nữ

Trong phòng ta, ta ngồi hần cũng ngồi phía đối diện. Ta ăn, hần ngồi nhìn. Chẳng phải ta tiếc của không mời mà là nhìn cái mặt hần ta bức bối quá nên ta cố tình quên luôn cái quy tắc lịch sự đơn giản cơ bản.

- Cung chủ à, sáng sớm rảnh rồi quá ha.

- Cũng rảnh rồi.

- Ta cứ tưởng ngài làm cung chủ một cái tổ chức to lớn phải bận rộn trăm nghìn công việc chứ?

- Nàng là Thánh nữ một tổ chức cũng chả nhỏ nhắn gì nhưng coi bộ cũng rảnh rồi nhàn tản không thua kém gì Phi mỗ.

Nàng giận ta nên chẳng để ta yên, miệng vừa ăn vừa lo nói móc ta. Chuyện cũng chẳng to tát gì nhìn từ góc độ của ta. Tất cả cũng tại vì cả một tuần nay sáng nào ta cũng đến đánh thức nàng dậy. Ta thích nhìn vẻ mặt nàng lúc còn nửa tỉnh nửa mê đó đến nỗi nghiện luôn cái công việc không nên nằm trong danh sách của ta này. Ta cũng muốn để cho nàng ngủ dậy trễ một chút nhưng “một chút” của ta với “một chút” của nàng không giống nhau. Các môn đồ từ nơi xa đang cử đại diện đến ra mắt, họ lặn lội từ xa đến mà nàng thì lười ra ngủ không chịu đón tiếp nếu tin tức lọt ra ngoài có phải là phá vỡ hết thanh danh không. Nàng mới nhậm chức không đến thăm hỏi họ đã là không nể mặt ai rồi nếu còn làm biếng thì còn đâu cái uy của Thánh nữ nữa.

- Ta cũng bận rộn lắm chứ, ai nói với cung chủ là ta rảnh rỗi.
- Thánh nữ bận cái gì sao Phi mỗ không biết vậy?
- Ngài không biết thật sao?

Nàng nhú mày dãn mạnh chén cơm xuống bàn vang lên cái cạch sau đó lườm nguyệt ta với ánh mắt tóe lửa.

- Ngài không biết thì thôi vậy.

Nàng giỏi nhất làm ta mất hứng, ta cứ tưởng nàng chuẩn bị biện hộ ỉnh chứ. Tư thế hùng hực khí thế ban nãy rõ ràng là muốn phun lửa đốt cháy ta ra tro rồi đem tro bón cây cho hả dạ. Thế nhưng khi lời nói thốt ra khỏi miệng lại nhẹ như không sau đó tiếp tục quay lại “chiến đấu” với chén cơm và mâm đồ ăn. Ừm, thôi thì ta không hấp dẫn nàng bằng đồ ăn, chấp nhận vậy (ack ack hóa ra chàng đang muốn nghe chứ).

- Phi mỗ có điều phải nói cho Thánh nữ biết, nàng phải chú ý nghe đấy. Rất quan trọng, này.... nàng nghe ta nói không đó?

Ta nhấn mạnh tầm quan trọng khi nàng cứ cầm cúi hết gấp cá rồi gấp rau, đảo dưa khua muống chẳng để tâm lời của ta. Điều ta sắp nói thật sự sẽ không dễ dàng gì cho nàng chấp nhận.

- Giờ nào việc nấy, ta đang bận ăn, cung chủ không thấy sao?
- Thế khi nãy Thánh nữ vừa ăn vừa nói mớ ta sao không thấy tuân thủ nguyên tắc giờ nào việc nấy.
- Khi nãy là giờ nói mớ còn bây giờ là giờ ăn cơm.
- Thánh nữ ăn hết sạch sành sanh rồi còn gì nữa đâu. Ta gọi người mang thêm đồ ăn cho nàng.

- Không, ta no rồi, cung chủ muốn nói gì, ta xin rửa tai lắng nghe đây.

Hắn tưởng ta là heo nái chắc, ta ăn nhiều như thế rồi làm sao còn ăn nổi nữa. Sáng nào cũng tới phá đám ta, ngày mới bắt đầu cứ nhìn thấy cái bản mặt của hắn là ta tức không chịu được. Xưa nay ta cứ tưởng trai đẹp với lại có tiền thì ta sẽ khó mà ghét họ chứ, thế mà bây giờ suy nghĩ đó đang bị lung lay. Cái tên này siêu cấp đẹp trai lại còn siêu hào phóng, từ bữa giờ ta từ trên người hắn bòn rút được cả đồng của cải. Cảm tình tốt dâng lên cứ gọi là ngùn ngụt như núi lửa phun trào nhưng cứ sáng sớm hắn vào đánh thức ta thì bao cảm tình bay biến mất tiêu.

- Phi mỗ tin mấy ngày này Thánh nữ đã tìm hiểu hết về Huyền Băng Cung.
- Ta nghĩ thế.
- Phi mỗ có chuyện tối mật hơn nàng chưa biết.
- Mời ngài tiết lộ.

Ta nhìn gương mặt bỗng bừng sáng ngời lên vẻ chờ đợi của nàng mà bỗng thấy những lời ta sắp nói phũ phàng quá. Nàng chỉ là một nữ nhân 16 tuổi, một thiếu nữ đương tuổi xuân mơ mộng, nàng sẽ phản ứng với cái tin tức kinh hoàng này ra sao? Ta thật lo ngại.

- Cung chủ ca ca, huyênh nói đi chứ.

Ta đoán hắn sắp tiết lộ cho ta Huyền Băng Cung có kho báu chưa khai quật, chuyện tối mật mà. Trên đời này thì có cái gì tối mật hơn một kho tàng ẩn giấu trong lòng đất mà chỉ những sếp lớn cấp ới biết chứ. Hắn vì lý do gì lại ngập ngừng ngần ngại thế, sợ khi ta biết được sẽ lên đi khai quật một mình sao? Tên này ghê ghớm thật, đa nghi quá đi mất. Dù ta công nhận hắn đa nghi cũng đúng, tiền mà ai lại không tham. Hắn có nhả ý nói cho ta biết nơi cất giấu coi như nể mặt ta lắm rồi. Nói nhanh đi đẹp trai siêu cấp ca ca, ta hứa với lòng, khi ta biết rồi sẽ chỉ len lén vào đó khoắng một mẻ thôi, đảm bảo vẫn để rơi rớt lại cho huyênh vài phần.

- Thánh nữ là vị trí tối cao, quyền lực đại diện cho sự thánh thiện, trong trắng.
- Ta biết rồi. Sao nữa?

Ôi dào, ta biết Thánh nữ là từ ngữ đại biểu cho cái gì mà, đâu cần nâng cao giá trị của ta dữ vậy. Tâng bốc ta lên mây thế để ta thấy ngại với lương tâm mà không len lén đi trộm của cải sao? Hẳn định một mình nuốt cả chữ gì, ăn hết cái rồi cũng phải cho ta húp chút nước chứ, đúng không? Hẳn có nhiệm vụ phải chia sẻ tài vật cho ta, còn ta có sứ mạng là phải nhận bằng hết (ở đâu ra cái lý luận hoang đường vậy trời).

- Chỉ cần vẫn là Thánh nữ của Huyền Băng Cung ngày nào thì nàng tuyệt đối phải giữ thân như ngọc đến ngày đó.

- Ấy, rồi sao nữa?

Nàng phản ứng không như ta dự đoán, lẽ ra phải hét lên om sòm ta đang phá hư chuyện tốt của nàng mới đúng chứ. Nàng đang là hôn thê của thái tử Đại Nam Quốc, vị trí của nàng là niềm mong mỏi của biết bao nữ nhân. Ta bảo nàng thủ tiết “giữ thân như ngọc” là gián tiếp nói nàng không thể tiếp tục cuộc hôn sự đó nữa, sao nàng vẫn “bình chân như vại” vậy?

- Nếu nàng phạm phải lỗi này...

- Thì sao?

- Chết ngay tức khắc.

- Ấy da, phải không vậy?

Tên Phi mỗ kia nói thật hay đùa vậy? Thời buổi tự do dân chủ.... à

không phải, thời buổi chưa được tự do này sao con người thích làm khó con người quá. Vấn đề cá nhân riêng tư thế mà cũng cấm đoán, chèn ép người ta mà coi được ư? Đồng chí với nhau mà sao chẳng nề tình gì hết trơn. Muốn thu phục nhân tâm thì phải giúp họ đạt được thỏa nguyện cá nhân đã chứ, có như thế họ mới thật lòng toàn tâm toàn ý đóng góp cho tập thể được. Ta chúa ghét bị áp đặt nha.

- Nếu ta không tuân thủ thì sao?

- Phi mỗ nói rồi nàng sẽ chết ngay tức khắc.

- Cung chủ sẽ thủ tiêu ta.

- Không, nàng là Thánh nữ của Huyền Băng Cung, chỉ cần là người trong tổ chức thì không một ai có đủ thẩm quyền làm hại đến một sợi tóc của nàng.

- Vậy thì ngài lấy cái gì để áp chế ta đây?

Ta không cần áp chế nàng, ta cũng không muốn áp chế nàng. Đó là cái giá nàng phải trả khi trở thành chủ nhân của Lục Bạch Vô Độc Ngọc. Nàng chỉ cần động tâm thì tính mạng sẽ nguy hiểm, Thánh nữ suốt đời không thể có cảm tình nam nữ với ai. Nếu nàng đem lòng yêu một nam nhân ngay tức khắc sức mạnh tỏa ra từ Tiên ngọc sẽ ngăn cản nàng, nàng sẽ đau đớn sống không bằng chết. Nếu nàng trao thân cho kẻ khác, giây phút nàng mất đi trinh tiết sẽ là thời khắc tử mạng của nàng. Ngọc quý đã nhận chủ nhân thì tác dụng cản trở động tâm lên chủ nhân sẽ không rời bỏ cho đến khi người đó rời khỏi cõi đời. Khi nàng không mang ngọc trên người tác dụng giải độc không phát huy nhưng tác dụng cản trở động tâm thì không bị vô hiệu.

- Phi mỗ không áp chế nàng. Nàng không được yêu ai, tuyệt đối không thể trừ phi nàng muốn chết. Nàng càng tuyệt đối không được phát sinh quan hệ nam nữ, chuyện đó cũng dẫn tới con đường tử.

- Trời, chuyện này cũng quản ta nữa sao?

- Thánh nữ đọc sách viết về 8 Thánh nữ của chúng ta rồi chứ. Nàng thấy có điểm nào kỳ lạ không?

- Nhiều.

- Thánh nữ để ý đến điểm nào?

Ta lục lại trí nhớ, xem nào 8 vị Thánh nữ này đều là người trong tổ chức trước khi trở thành chủ nhân của Lục Bạch Vô Độc Ngọc. Các nàng sau khi trở thành Thánh nữ đều đóng góp không nhỏ cho tổ chức, người nào cũng được tôn thờ, kính trọng một cách không thể tin. Ta khi đọc còn thấy ngờ ngợ, tự hỏi sao lại có người có được cái quyền lực ma quỷ này cơ chứ, ta không tin tưởng lắm. Có điều sau một thời gian tự kiểm

chúng ta nhận thấy sách viết nói không sai, các môn đồ khi xuất hiện trước mặt ta đều mặc nhiên thừa nhận ta là chủ nhân của họ. Không kể nào bình phẩm hỏi han một câu đến nhân cách, gia thế của ta như thế nào, có xứng hay không với cái vị trí “lãnh đạo tâm linh” của họ. Tất cả tin tưởng tuyệt đối vào sự lựa chọn của Tiên ngọc, báu vật chi bảo từ thời lập môn của họ. Chỉ là hai mảnh ngọc nhưng lại có quyền năng vô biên.

Tám vị Thánh nữ này suốt đời cống hiến cho sự nghiệp chung, ta không thấy đề cập đến chuyện gia đình hay xì căng đan tình ái gì gì giữa Cung chủ này với Thánh nữ kia hay chuyện tình yêu nhăng nhít đại loại thế của các nàng. Khi đó còn tưởng tác giả viết sách tôn trọng sự riêng tư của chủ nhân nên không “múa viết vầy cợt tô tranh”. Ai mà ngờ là bị cấm đoán chứ. Tội nghiệp quá, mà sao họ hiền quá nhỉ, chuyện này cấm thế nào được tình cảm mà. Ta mà yêu ai thì có trời cũng cản không được chứ đừng nói mấy người này. Dù rằng ta nghĩ mình ngoài tiền ra cũng chẳng yêu nổi ai he

he.

- Ta thấy tất cả các nàng đều độc thân đến tận ngày tạ thế. Thánh nữ đời thứ 3 và đời thứ 6 từ trần hơi bị trẻ thì phải.

- Đúng. Các nàng yêu nam nhân sau khi trở thành Thánh nữ.

- Hả, rồi bị các người thủ tiêu vì làm ô danh mặt mũi địa vị Thánh nữ tôn kính phải không? Ta nói thật với ngài, cung chủ đáng kính của ta các ngài làm ơn mở rộng đầu óc cho nó có tầm nhìn thoáng một tý không tốt sao? Tình cảm làm sao mà nắm bắt được, con người mà có trái tim mà không cho người ta yêu, chẳng bằng dối mà không cho ăn cơm. Tâm hồn cũng cần phải ăn uống chứ.

Hừm, ta nói thế rất đúng mà, hần bắt đồng ý kiến với ta ư? Cũng đúng nhìn hần là biết lạc hậu, lỗi thời, đang ở trong tình trạng cần cải tạo nghiêm trọng rồi.

- Không được.

- Nay có cần phải làm khó nhau thế không?

- Phi mô không làm khó nhưng nếu Thánh nữ có tư tưởng đó thì lo rằng mạng nàng không còn kéo dài được thêm bao lâu nữa

đâu.

- Sao kỳ vậy, ta có tư tưởng khác với ngài thôi mà ngài định ép chết ta sao? Nhân từ chút đi để phước đức cho con cháu.

- Phi mô không thể làm gì được trong trường hợp này, trong sách không đề cập nhưng sự thật là Thánh nữ đời thứ 3 và đời thứ 6 là bị Tiên ngọc rút kiệt sinh lực mà chết. Các nàng yêu nam nhân nên phải chịu hậu quả.

Trời ạ, Lục Bạch ngọc này còn có cái công dụng kinh khiếp như thế nữa sao? Không hổ danh là báu vật nha.

- Nghĩa là Tiên ngọc sẽ tự động gây ra tác động xấu dần dần lên chủ nhân giết chết họ.

- Đúng. Nói chi tiết là sẽ khiến nữ chủ nhân đau đớn đến mức đột tử mà chết.

- Thảm chưa.

Ta thực hiện vài giây mặc niệm cho các nàng trong tâm tưởng. Trẻ tuổi nông cạn vì một tên nam nhân mà chết thật không đáng. Chiêu Văn Như Ý ta chỉ chấp nhận bỏ mạng vì... vì... chả vì cái gì hết. Ta hiện tại ở nơi này chả có ai hay cái thứ gì khiến ta tình nguyện hy sinh bản thân mình.

- Sao các nàng không từ bỏ địa vị Thánh nữ, à không được rồi ...

Ta dừng lại giữa câu nói, gật gù. Tên Phi mô tự xưng kia góp phần biện giải thêm.

- Ngọc quý đã nhận chủ nhân thì sẽ không từ bỏ chỉ trừ trường hợp chủ nhân đã chết thôi.

- Thê thảm quá, thật là khờ, hai tên nam nhân hại chết các nàng kia chắc phải đẹp trai lắm.

Ta nhìn nàng không chớp mắt. Nàng tưởng chuyện này không liên quan gì đến nàng sao? Nàng bây giờ cũng nằm trong diện nguy ngập chứ chẳng có an toàn gì đâu. Nếu không muốn nói là cực độ nguy hiểm, đao thánh chỉ tứ hôn kia như đao kề cổ nàng. Thánh chỉ không thể kháng mà tuân theo thì còn chết nhanh hơn. Thế mà giờ này còn tâm trạng đoán già đoán non hai vị nam nhân đã thành người thiên cổ kia đẹp trai hay xấu trai.

- Thánh nữ không có tính toán gì cho bản thân mình sao?

- Tính cái gì, ta làm sao mà phải tính?

- Thánh chỉ tứ hôn của nàng chứ còn cái gì nữa.

Tứ hôn, chết rồi. Ta quên mất ta đang là hôn thê của thái tử mà. Đại tướng quân phủ chắc đang ráo riết tìm tung tích của ta.

- Tứ hôn, à, ngài đề cập tới ta mới nhớ tới. Ngài bắt cóc ta về đây thân nhân của ta ở kinh thành biết có đối phó nổi với hoàng thượng không nữa? Ngài có tin tức gì không?

- Có.

- Tốt hay xấu?

- Bình thường.

- Nói nghe thử coi.

- Mật báo nói Chiêu Văn tam công tử đang trên đường tới đây đón nàng về. Còn thái tử cũng đang huy động lực lượng định tới đốt nhà chúng ta.

- Woa, tuần tú tam ca ca đang tới à?

Nàng ta chỉ nghĩ tới vị ca ca của mình thôi à, còn vị hôn phu kia vứt đâu. Cảnh giác cao độ thật, chắc biết sợ chết rồi.

- Nàng sau khi về đến kinh thành sẽ phải kết hôn, mà cái ngày nàng kết hôn sẽ là ngày giỗ của nàng năm sau.

- Khổ ta quá. Coi bộ phải ở giá suốt đời rồi.

Cái giọng điệu này cũng không thảo nào gì, ta thấy là nàng tiếp nhận sự việc khá hơn ta tưởng nhiều. Rất ý tứ, quả là con nhà võ tướng.

- Kháng chỉ là bị chém đầu đó.

- Kết hôn rồi cũng chết thôi. Ngay lúc ta bị tên thái tử manh động là mạng ta cũng đi luôn. Làm sao bây giờ nhỉ?

Trong một căn phòng có một cô nương đi qua đi lại, bóp trán rồi nhăn mặt và một chàng trai trẻ tuổi ngồi bó gối ánh mắt không ngừng chuyển động dõi theo động tác của cô gái kia. Hai người hai tâm trạng, rốt cuộc phải làm như thế nào đây?

14. Chương 14: Thánh Nữ Bắt Đầu Gây Họa

Ta khi biết người con gái khiến ta mất hồn mất vía cả tháng qua là Chiêu Văn Như Ý thì mừng rỡ vô cùng. Một đại kế hoạch mà ta đã vạch sẵn chuẩn bị đối phó nàng được đập qua một xó. Mỹ nhân yêu quý của ta, yêu thương còn không kịp ta đối phó nàng làm chi. Ta mang bức họa của nàng về giấu ghía trầm trở mãi. Đại ca nàng họa thật tốt, thần thái của nàng được lột tả qua bức tranh thật là có mỹ lực phi thường. Thanh Minh thấy ta chăm chú ngắm họa mà ngẩn ngơ cũng lảng xảng thò đầu vào ngắm ké. Hắn phải nói còn xuýt xoa, cao hứng hơn cả ta.

- Điện hạ, vị cô nương này xinh đẹp quá. Mỹ nhân mới của ngài sao, nàng ở tiểu viện nào trong phủ vậy, thuộc hạ chưa thấy bao giờ.

- Không có ở trong phủ.

- Vậy ngài mau trong rước nàng vào trong phủ đi, ha ha chỉ nghĩ tới mấy tiểu thiếp của ngài nhìn thấy nàng sẽ thất sắc tránh mặt qua một bên vì nhan sắc thua kém là thuộc hạ thấy hứng chí rồi.

Thanh Minh đang hào hứng phát ngôn tầm bậy bỗng thấy lành lạnh, nhìn lại thấy chủ nhân đang bắn ánh mắt đe dọa thì im luôn.

- Thuộc hạ lỡ lời.

- Nàng không phải là nữ nhân để diễn trò cho người xem.

Uy, chủ nhân có cần hung dữ vậy không, ta chỉ nói đùa thôi mà. Trong mắt ngài từ trước tới nay chẳng phải vẫn không coi trọng nữ nhân còn gì. Ngài mang một đồng người đẹp vào trong phủ để các nàng đấu đá nhau rồi mình ngồi ngoài coi kịch miễn phí. Ta đi theo ngài bao nhiêu năm chuyện đó còn lạ lòng chi đâu.

- Vâng, thuộc hạ sai rồi. Điện hạ cô nương này là ai vậy?

- Mỹ nhân của ta.

- Thuộc hạ biết là mỹ nhân của ngài nhưng là thiên kim nhà ai mà có phước được điện hạ giữ khư khư bức họa rồi còn ngắm nhìn ngẩn ngơ thế chứ?

- Thiên kim của Chiêu Văn gia.

Ta nói rồi cất bức họa đi không cho hần coi “chùa” nữa. Khó khăn lắm ta mới xin được bức họa này chứ chẳng dễ dàng gì, cái tên An Khang đó hần muốn thì vẽ bao nhiêu bức chẳng được, thế mà cũng làm khó kỳ kèo với ta mãi. Nhìn mắt Thanh Minh bỗng bừng lên sáng khi ta nói mỹ nhân này là nữ chủ nhân tương lai của hần ta bỗng thấy nghi ngại. Tên này không định ton hót với nàng mấy cái ý nghĩ mờ ám ta đã từng muốn đối phó với nàng chứ? Cái gương mặt gian tà kia của hần thật đáng nghi.

- Nàng bị người của Huyền Băng Cung bắt đi rồi.

- Sao cơ?

- Gửi tin cho Thanh Mẫn bảo hần đến Khang San, chúng ta

cũng đi đến đó ngay bây giờ.

- Vâng lệnh.

Khang San là thủ phủ của Huyền Băng Cung, nằm phía tây kinh thành Tọa Đô của Đại Nam Quốc. Vùng này đồi núi hiểm trở, thác sâu, vực thẳm, mây mù, gió chướng không phải là nơi cho người bình thường có thể thâm nhập. Năm xưa Đại công tử trong lúc thực thi công cán (ám sát thuê đó mà) truy đuổi con mồi đến vùng này bị mất dấu vết vài lần, cảm thấy nơi này quá hiểm trở thật là một nơi ẩn trốn tốt. Sau này khi lập nên tổ chức sát thủ nhớ lại thấy nơi này đủ tiêu chuẩn làm khó mình thì ắt cũng sẽ làm khó người nên quyết định đặt cơ quan đầu não tại đây luôn. Nhờ vị trí cách biệt khó xâm nhập từ bên ngoài nên sát thủ của Huyền Băng Cung có thể nói là sau khi làm xong việc chạy trốn thật lẹ quay về ẩn nấp thì đối thủ thật khó trả thù. Hành động theo kiểu đánh du kích, rình mò người ta mất cảnh giác, nhào ra chém một đao rồi rút êm. Có vẻ không quân tử lắm nhưng “chơi đẹp” mà làm chi khi mà tồn chỉ thành lập của tổ chức là “muốn làm gì thì cứ làm đi” chỉ cần trung thành với tổ chức là được. Giang hồ cay cú lắm với cái tổ chức tà không hần tà, chính cũng không phải chính này.

Nhận xét “tà không hần tà” là do tổ chức này dù được mệnh danh là “chuyên gia đánh úp” nhưng đánh xong có để lại danh tính đoàn hoàng. Lịch sự mời người ta nếu có gì thắc mắc cứ “thăng tiến Khang San” sẽ có hồi đáp. Có điều chẳng có mấy ai đại khờ “thăng tiến Khang San” mà không có lực lượng hùng hậu. Nơi này ngoài địa thế tự nhiên đã rất hiểm trở, còn được người của Huyền Băng Cung đặt cạm bẫy trùng trùng, đi một bước là lo ngại một bước. Người vào được đã hiếm hoi, kẻ toàn mạng trở ra còn thưa thớt hơn. Nếu không phải là được mời đến thì cao thủ giang hồ muốn xông xáo bước vào dễ dàng thật khó như lên trời.

Nhận xét “chính không phải chính” là do tổ chức này vang danh đệ nhất tổ chức sát thủ nhưng cũng háo hức tham gia vào đủ loại ngành nghề khác nhau. Biểu tượng của tổ chức là hình một xấp ngân phiếu đặt chồng một thanh kiếm. Khi xưa nó biểu hiện cho việc “ai trả tiền thì ta giết người dùm”, còn sau này hậu bối mở mang ý nghĩa nó thêm mấy cấp bậc “ai cản đường ta kiếm tiền chém chết hết”. Nghĩa là mạng của người khác chỉ là cỏ rác thôi dám cản trở người của Huyền Băng Cung chỉ có con đường tử. Vì lẽ đó không nên ngạc nhiên nếu bản thân chẳng thù chẳng oán với Huyền Băng Cung, đang hiên ngang trên đường ngắm cảnh, thường lắm dân tình tự dưng bị chém chết tươi xuống địa phủ mà chẳng rõ vì sao mình chết. Thân nhân muốn trả thù ư, dễ thôi “thắng tiền Khang San”.

Sau hơn 500 năm tồn tại, tổ chức này chỉ có bành trướng hơn chứ không có chuyện lụn bại dần. Một điểm tân tiến giúp tổ chức này không ngừng phát triển là thái độ coi trọng nhân tài bất kể nam nữ. Điều này cũng dễ giải thích, căn bản sự xuất hiện của nó là do một nữ nhân gợi cảm hứng mà. Cộng thêm báu vật chi bảo chỉ thuộc về nữ nhân nên địa vị nữ nhân trong Huyền Băng Cung không hề chịu một chút thua thiệt nào. Cứ ai có tài thì sẽ được trọng dụng, bất phân tuổi tác, giới tính, xuất thân, sắc tộc. Điểm hướng đến cuối cùng là trung thành với tổ chức, góp sức khiến Huyền Băng Cung ngày càng phồn thịnh.

Phòng của Như Ý, ta bước vào chẳng thấy nàng đâu, ngoảnh quanh quẩn chỉ thấy mỗi Ly Hiểu Kỳ đang sắp xếp lại chồng sách cao vút. Ta nhú mày, có chút cảm giác bất an.

- Thánh nữ đâu rồi?

- Thưa cung chủ, tiểu nữ đang định đi tìm nàng đây, khi nãy nàng nói sẽ đi thư phòng cần tìm lại thông tin gì đó.

- Người nên theo sát nàng mọi lúc chứ, nơi này nàng không thể chạy loạn được.

- Tiểu nữ biết tội, để tiểu nữ đi tìm nàng ngay.

Ta ngồi trên ghế đợi nàng quay về. Mấy ngày nay thấy nàng cũng không có biểu hiện gì quá lạ lẫm. Mỗi ngày vẫn cứ phải nhờ ta đánh thức mới biết đường dậy, tiếp xúc với môn đồ xong thì nhào vào thư phòng bối tụng sách lên đọc ngẫu nhiên. Nàng có vẻ đang tìm một thông tin gì đó nhưng không chịu tiết lộ cho ta biết. Ta đang định qua đây nói cho nàng biết nàng cần phải trở về kinh thành có chuyện của tổ chức cần nàng đích thân ra tay. Nhân tiện cũng phải thu xếp cái vụ đính ước của nàng đi, Huyền Băng Cung đợi cả trăm năm mới có một Thánh nữ không thể vừa xuất hiện thì lại “tiêu tùng xác pháo” được. Nếu nàng có mệnh hệ nào thì phải đợi bao nhiêu lâu nữa mới có được Thánh nữ mới chứ?

- Cung chủ!

- Chuyện gì mà la hét hoảng vậy, Thánh nữ đâu?

- Không thấy nữa.

- Cái gì?

Huy động toàn bộ người đang tá túc ở trong biệt cung đi tìm kiếm, đến tận tối mịt cũng không tìm thấy tung tích nàng ở đâu. Nàng có thể bị rút xuống vực thẳm lắm, nữ nhân này không có võ công nhưng lại khá nghịch ngợm. Nếu trong lúc chạy loạn không cẩn thận té xuống núi... ta rùng mình lo sợ. Nếu là té xuống núi thì còn toàn mạng được sao?

- Cung chủ, đã kiểm tra cơ quan không có phạm bẫy nào bị phạm vào, Thánh nữ không bị rơi nhảm vào đó.

Hiểu Kỳ tất tả đi vào báo cáo khiến hy vọng của ta là nàng đi lạc vào bẫy tất ngấm. Khu vực này đồi núi chập trùng, tổng cộng cũng có đến 25 ngọn núi. Biệt cung Huyền Băng lại tọa lạc ở chính giữa, nàng thân nữ nhi yếu đuối không thể bước bộ thoát khỏi ngọn núi trung tâm này trong vòng chưa tới nửa ngày. Nhưng hiện tại từng góc ngách của ngọn núi này đều đã tìm qua nhưng không có dấu vết lưu lại của nàng.

- Kiểm tra cơ quan bên ngoài của những ngọn núi lân cận chưa.

- Hồi cung chủ, vẫn đang tiến hành.

- Người ở đây chờ và tổng hợp tin hồi báo của những nhóm đi tìm kiếm, có tin về nàng báo tin hiệu pháo sáng cho ta.

- Vâng.

Ta nóng lòng không thể ngồi đợi chờ tin của nàng nên đích thân đi tìm. Nữ nhân này khiến ta đứng ngồi thật sự không yên, nàng làm ơn đừng xảy ra chuyện gì.

- Tam tỷ tỷ, ráng lên muội giúp tỷ ép chất độc ra ngoài.

- Lục muội, ta tức ngực quá, ta...

- Tỷ tỷ...

Ta ngồi trên một nhánh cây vừa ăn quả vừa ngó xuống hai thiếu nữ kia hơi tò mò, sao nàng ta kêu khóc thảm thiết quá. Giữa rừng sâu thế này định thi thố xem tiếng rú của nàng có rừng rợn hơn so với thú hoang sao? Ta chẳng có ý định lộ diện làm gì, ta không quen biết gì họ, ai biết họ tốt xấu ra làm sao. Chỗ này ta đứng cũng khá xa với biệt cung, lỡ có chuyện gì chẳng ai cứu ta. Các vị đang tự hỏi làm thế quái nào ta lại ở trên cái cây giữa rừng rậm chứ gì? Thường thuật sơ lược thì sự việc nó như thế này, ta mấy ngày trước đọc được trong một quyển sách của Huyền Băng Cung có nói sơ về một cây đào tiên mấy trăm tuổi được Đại công tử trồng năm xưa. Ban sáng lúc bước vào thư phòng ta vô tình thấy bản đồ khu vực núi này, có đánh dấu vị trí cây đào tiên, ta bỗng nảy ra ý định đi xem cái cây đào tiên nó sống mấy trăm tuổi thì có hình dáng ra

làm sao.

Ta đi một mình vì không muốn làm phiền Hiếu Kỳ, nàng ta có khối việc rồi. Qua rủ tên Phi mỗ tự xưng đi chung hử, đời nào ta lại làm thế, nhìn cái bản mặt của hắn là bực bội rồi. Ta cũng chẳng sợ lạc đường, ta biết bản đồ dùng để làm cái gì mà thế là tự mò mẫm ra tận đây. Có điều thời buổi lạc hậu, bản đồ gì mà phân chia tỷ lệ kém một cách tệ hại, nhìn cứ tưởng gần ai dè ta phải đi xa rã hết cả chân mới tới.

- Tỷ tỷ đừng chết, hu hu...

Hửm, nàng ta nói cái gì liên quan đến chết chóc thì phải. Ta tạm thời ngừng “cạp” miếng to miếng nhỏ trái đào trong tay, nhìn xuống kĩ hơn xem chuyện gì đang xảy ra dưới kia. Một cô gái nằm bất động trong lòng cô còn lại, có vẻ bị thương nên ngất xỉu hay đang hấp hối gì đó. Cô gái còn tỉnh táo kêu khóc thảm thiết đến mức ta lạnh hết cả người. Ta đánh giá sơ lược tình hình rồi bình thần “cạp” tiếp quả đào cầm trong tay. Chuyện thiên hạ không liên quan đến ta thì không đời nào ta nhúng tay vào. Bản chất con người ta nó vậy, cuộc sống hiện đại dạy cho ta biết con người là bình đẳng một cách tương đối thôi. Số phận con người nó bèo bọt trôi nổi khác nhau, có kẻ sang có kẻ hèn, có kẻ sống thọ cũng lắm người chết yểu. Thiên hạ này dân chúng có chết hết cũng chẳng dính dáng đến đại tiểu thư ta. Chiêu Văn Ý Nhi ta là con người có máu lạnh một cách đúng nghĩa nhất, theo đánh giá của riêng ta he he.

Có điều hình như trời cao lâu lâu cũng có mắt thì phải? Lão ta chứng kiến từ phía trên nhận ra ta lạnh lùng “thấy chết không cứu” thì quyết định phải trừng trị ta chẳng? Ta đang yên đang lành ngồi gặm đào hết quả này đến quả khác một cách ngon lành, mặc kệ người phía dưới họ gặp hiểm họa ra làm sao, thì bỗng nhiên ở đâu đột ngột xuất hiện con côn trùng nhào thẳng vào mặt ta khiến ta choáng váng. Tay ta chơi với nú không kịp cảnh cây bị mất đà té cái bịch xuống đất tê rần hết cả mông. Ta té ngay gần vị trí cô gái đang khóc lóc om sòm kia khiến cô ta giật mình ngược mặt lên thật nhanh nhìn ta nghi hoặc. Cô ta rõ ràng là hung dữ hơn cạp, đang thổn thức khóc thương tỷ tỷ mà thấy ta bị té ngồi bẹp dí dưới

đất chưa kịp đứng lên, đã hét lớn lên đe dọa.

- Người là ai?

- Ta là ai thì liên quan gì đến người.

Ta ngang ngược trả lời lại, cô ta có lịch sự với ta đâu, việc gì ta phải nhẹ nhàng. Ta từ khi đến cái xứ này thì không thèm tao nhã gọi muội muội tự xưng tỷ tỷ như hồi ở hiện đại nữa. Nơi này văn hóa với lối sống khác biệt ta tự xưng tỷ tỷ chắc cô ta sẽ nổi giận cho ta một trận “thừa sống thiếu chết” mất. Gương mặt của ta bây giờ nó trông rất trẻ con, nhỏ tuổi mà đòi làm lớn là coi chừng tự rước họa vào thân. Ta vừa bị té xuống đau ơ là đau tâm trạng có tốt đẹp gì đâu nên cũng quên mất là nên hòa nhã chút với người khác. Không nên rước thêm rắc rối vào mình chỉ vì một vài lời nói nóng giận trong lúc không để ý. Bộ não của ta

trong vài giây đã biết tự động quay lại trạng thái cân bằng, ý là ta sẽ dùng lý trí để kiểm soát lời ăn tiếng nói của mình đó mà, không phát ngôn theo cảm tính nữa.

- Cô nương đó bị sao vậy? Người ôm nàng chặt cứng thế nàng sẽ ngạt thở mà chết mất.

- Tỷ tỷ ta bị rắn độc cắn hu hu. Tỷ thật bạc mệnh hu hu.

Oái oái rắn hổ, ta giật thót, hết hồn nhảy lên chơi chơi, rồi nhìn xuống chân kiểm tra, ngó xung quanh. Hên quá không còn con rắn nào nữa.

- Ta giết nó rồi, người không phải lo nữa. Hix hix...

- À, đỡ quá.

Ta nhìn qua chỗ cô ta vừa chỉ tay, thấy một con rắn to đùng, đen thui lủi đầu bị đánh nát bét còn bị chặt ra khúc khúc nữa chứ. Cô ta chắc cho nó mấy kiếm nên nó mới có cái tướng thảm hại thế kia.

- Tỷ tỷ... hu hu...

- Cô ta đã chết đâu sao người khóc thảm quá vậy?

- Ta đã dùng nội lực ép độc ra ngoài nhưng độc đã thấm vào tim rồi, ta không có thuốc giải, giữa chốn rừng hoang không người này, sợ không còn kịp nữa, hu hu...

- Tránh ra nào.

Ta kéo cô ta ra ngoài tránh để cô gái kia bị ôm chặt đến chết vì ngạt thở. Hừ, coi như mạng của cô gái này còn chưa tới ngày tận số. Tại ta bị té từ trên cây xuống nên ta tiện tay cứu một mạng người vậy. Cứu xong mai mốt đời cả hai trả tiền công chắc cũng được kha khá. Cái thời này nếu gặp phải quân tử họ đều có ơn thì trả ơn rất hậu hĩ, hai người này nhìn chắc cũng không đến nỗi quá tiểu nhân dù rằng người tốt thì ta không chắc.

- Người làm gì?

- Im lặng đi, không thấy ta trị thương cho tỷ tỷ của người sao?

Lục Bạch ngọc quả nhiên có tác dụng phi thường. Tay ta khi tiếp xúc với tay cô gái thì chỗ tiếp xúc phát sáng lên. Ta cảm nhận một luồng khí thoát ra từ người ta truyền sang người cô gái, sắc mặt cô ta tươi tỉnh dần lên, coi bộ độc đã tiêu trừ hết.

- Tam muội.

- Tỷ tỷ, tỷ không sao rồi thật may quá. Tỷ khiến muội sợ điếng người.

Ta đứng dậy khoanh tay trước ngực nhìn họ với vẻ mặt thờ ơ nhất có thể (giả vờ đó mà). Nhưng trong lòng thực ra đang cảm thấy khoái chí vô cùng, ngọc quý quả nhiên có công năng phi phàm. Khoa học hiện đại của thế kỷ 21 có nằm mơ cũng chưa tiến bộ được đến cái mức này. Ta bây giờ thật là có uy đó, tự vỗ tay tán thưởng mình trong tâm tưởng (he he).

15. Chương 15: Thánh Nữ Xuất Hiện Trên Giang Hồ

- Cô nương, nàng ăn điểm tâm này đi, nghe nói là đặc sản của vùng Văn Hoa đó.

- Đa tạ.

Ta đã rời khỏi đại bản doanh của Huyền Băng Cung, một quyết định tùy hứng thôi. Hai thiếu nữ này sau khi chịu ơn của ta thì cảm ơn rồi rút nhanh xì cả lên. Ta biết vùng Khang San là “đất thánh” người thường khó vào, cái vùng toàn đồi với núi hoang vu không dành cho người ở kia, vào thì khó ra thì còn khó hơn.

Hai nữ nhân này chẳng hiểu vì lẽ gì lại tự “chui đầu vào rọ” tự tìm đường vào chỗ chết như vậy. Tự hào mình võ công cao cường, đầu óc cơ trí hơn người định xông vào Khang San tìm sát thủ luận kiếm so tài chẳng? Ui mà chắc không đâu, có cao thủ nào mà có mỗi con rắn cũng chạy không thoát được để cho nó cắn cho suýt chết đâu.

- Mỹ Tam cô nương, ta hơi tò mò chút, sao hai vị lại xuất hiện ở Khang San vậy?

- Chuyện đó, nói ra thật xấu hổ.

Nàng ta ấp úng làm khơi gợi trí tò mò của ta lên gấp bội. À quên, ta chưa giới thiệu hai nàng thiếu nữ xinh đẹp này, tỷ tỷ tên gọi Mỹ Tam cô nương còn muội muội gọi Mỹ Lục cô nương. Ta liên tưởng đến nhóm đẹp trai ca ca Huyền Băng Thất Sát kia, cứ tưởng thế gian chỉ có mỗi họ mới có kiểu đặt tên nhất nhị tam tứ kiểu đó. Ai dè, bây giờ lại dựng thêm hai tỷ muội nhà này... ui ui, ta bó tay với cái xứ này, đến cái kiểu đặt tên cũng không chịu động não sáng tạo cho nó khác người một tý. Nữ nhân xinh đẹp thế kia sao không đặt cái tên gì cho nó yếu điệu hay ẩn tượng chút đi.

- Nếu cô nương thấy không tiện tiết lộ thì cũng đừng miễn cưỡng.

- Thực ra thì...

Ta giả bộ không quan tâm thôi, thực chất ta khoái “hóng” chuyện thiên hạ lắm. Các vị đừng hiểu lầm, ta nói khoái “hóng chuyện” chứ không phải khoái “nhúng tay” vào chuyện người khác. Hóng xong rồi thì để làm chi, câu trả lời là để rảnh rỗi có dịp ta đem ra mà “buồn chuyện” ấy mà. Cái thời chưa xa năm xưa, ta cũng được liệt vào danh sách những “thông tấn xã” hàng top của lớp. Tin của ta toàn là tin nóng hổi, tiết lộ một phát là gây “sóng gió bão bùng” kẻ khóc người cười “loạn xà ngẫu” cả lên đấy. Kẻ khóc, không nói cũng biết là cái tên xấu số nào đó trong lúc không đề phòng bị ta “chộp” được chuyện xấu mà lại không chịu hối lộ ta. Ta Chiêu Văn Như Ý là con người tình cảm, ta nói một lần rồi mà ha, đúng ta là con người tình cảm nhưng vấn đề là tình cảm thì cũng phải ăn cơm chứ. Ai bảo kẻ xấu số kia không chịu có động tác “xoa dịu” ta, thế thì ráng mà chịu he he. Các vị đừng có vừa đọc vừa rửa thầm ta “ác nữ” ta làm sao mà là “ác nữ” cho được. Đại tiểu thư ta nếu bị đánh giá một cách chân thật không nể nang thì phải gọi là “siêu cấp ác nữ” mới xứng đại danh hớ hớ.

- Hai tỷ muội chúng tôi đang bị truy sát nên mới phải chạy vào đó.

- Truy sát?

Ui, chuyện này thú vị nha. Trong lòng ta bụng dạ đã “giống trống mớ cờ” reo vui một cách rầm rộ, khí thế vang trời, hai tai đã vểnh cả lên, tư thế sẵn sàng nghe ngóng.

- Đúng.

- Hai vị cô nương xinh đẹp, dễ thương như các nàng mà cũng có kẻ lòng dạ ác độc dồn ép vào chỗ chết như vậy, thật là trời cao không có mắt mà.

Ta tranh thủ “nổ” lấy lòng để nàng ta có hứng tiếp tục kể chuyện miễn phí cho ta nghe. Thế gian làm gì có chuyện đẹp thì sẽ không có kẻ thù bao giờ, đẹp có khi còn nhiều người đổ kỵ, ganh ghét hơn đó chứ. Nhưng mà ta cứ nói xạo vậy đó, chẳng có ai đánh thuế nói xạo cả, tội gì không “khua môi múa mép” cho sướng miệng mình cũng sướng tai người nghe.

- Hai tỷ muội chúng tôi làm sao xinh đẹp được như nàng chứ. Ân nhân quá lời rồi.

Nàng ta đỏ mặt từ chối, lạ nha nữ tử khen thôi mà đã ngại ngùng như vậy, nếu là nam nhân tỏ lòng ngưỡng mộ, thì nàng ta... e hèm chắc nóng rực như than hồng quá. Nữ nhân có điểm yếu chí mạng chính là điểm này. Khen nàng đẹp là nàng mất cảnh giác ngay, mà con người mất cảnh giác thì nguy à nha.

- Không quá lời, không quá lời. Ta là lời nói thật lòng, Như Ý ta từ nhỏ tới lớn chưa gặp qua nữ nhân xinh đẹp như các nàng bao giờ.

- Đa tạ.

- Sau đó thì sao? Sao cô nương lại bị rắn độc cắn vậy, còn kẻ truy sát các nàng đâu?

- Tỷ muội chúng tôi bị truy sát đến vùng Khang San thì bị bọn họ đuổi gần kịp. Chúng tôi hết cách đành phải xâm nhập địa giới của Huyền Băng Cung.

- Các nàng gan cùng mình đó nha.

Không gian góc mới lạ đó, tên sát thủ nào mà kinh khủng thật, hai nàng này thà là chui đầu vào “lò lửa” của Huyền Băng Cung tìm đường sống chứ không dám đối mặt với hắn. Huyền Băng Cung đâu phải nơi ra vào cho kẻ bất tài, võ công “mèo cào” đâu. Trừ ta ra nha, thậm chí võ công “mèo cào” cũng không có nhưng ta là được mời tới, nó phải khác.

- Nhị vị cô nương có thể an toàn không sút mẻ vào đến được ngọn núi trung tâm của Khang San cũng thật đáng nể.

- Như Ý cô nương cũng có thể vào mà không xây xức gì mà.

- Ta là hên thôi, không tính. Nhưng kẻ truy sát các vị đâu, họ không đuổi theo sao?

Mỹ Tam cô nương nhìn Như Ý rồi cười. Nàng cảm thấy cô gái này thật lạ lùng, kỳ lạ đến từ mọi chi tiết nhỏ nhất. Theo như lục muội kể lại thì cô ta là từ đâu rớt bịch xuống ngay cạnh hai tỷ muội họ. Một nữ nhân có thể trị độc mà không cần dùng thuốc thang gì cả, nàng ta rõ ràng là không có võ công nhưng nàng khi bất tỉnh mơ hồ cảm nhận được có một luồng khí nóng tràn vào người. Một người không có võ công lại có thể truyền khí lực cho người khác là có vì sao?

Cô ta còn có thể dẫn đường cho cả ba từ trong ngọn núi trung tâm của Khang San quay trở ra ngoài bìa chân núi mà không bị vướng một cạm bẫy nào. Hai tỷ muội bọn họ khi bị dồn đến đường cùng tại vùng núi Khang San, mới đánh liều lao vào. Ai cũng biết đại bản doanh của Huyền Băng Cung trùng trùng điệp điệp cơ quan cạm bẫy. Kẻ nào xâm nhập trái phép đi một bước lo lắng một bước, bất cứ lúc nào cũng thể mất mạng ngay tức khắc. Hai nàng có thể vào được ngọn núi trung tâm không phải là tài ba gì, mà đơn giản là được thả cho vào. Cả hai từ lúc bước vào không gặp trở ngại gì, nàng bị rắn độc cắn chỉ là sơ suất không cẩn thận đi không nhìn đường giẫm phải thôi, tuyệt đối không phải cạm bẫy dựng nên. Suy nghĩ một chút thì thấy ngay được vấn đề đi theo đường hướng này là do sát thủ truy sát các nàng kia là người của Huyền Băng Cung. Thiên hạ có nhiều tổ chức sát thủ, không dám khẳng định ngay lúc đầu họ đến từ tổ chức nào cũng là điều bình thường. Nhưng họ muốn giết các nàng nên mới dụ các nàng đi vào trong, còn khi quay ra là do sự giúp đỡ của cô gái tên Như Ý kia. Làm gì có chuyện họ cố công cố sức truy sát “đuổi cùng giết tận”, dồn “con mồi” vào tận hang ổ rồi phái người mời các nàng quay ra bao giờ.

Vì cô gái này xuất hiện ở đại bản doanh của Huyền Băng Cung nên khả năng là người của họ rất cao. Cô ta còn biết đường đi vòng vèo, né tránh lung tung trên đường quay ra khiến cả hai càng khẳng định suy nghĩ đó. Nhưng sát thủ Huyền Băng Cung truy sát họ rồi lại thả họ là vì lý do gì.

- Sát thủ không đuổi theo, có lẽ sợ uy danh cạm bẫy của Huyền Băng Cung.

- Ta thấy hắn định “mượn giao giết người” nhưng lại quá coi thường tài năng của hai vị cô nương đây. Danh tiếng “cạm bẫy trùng trùng” của Huyền Băng Cung coi như là bị các nàng một cước đạp đổ rồi, ha ha.

Mỹ Tam nhún mày, nhìn cách nàng cười khoái trá như vậy thật sự rất cao hứng. Nhìn rất thật không hề có cảm giác là đang đóng kịch nhưng mà ... nàng ta phải xót xa cho thanh danh của tổ chức thì mới đúng chứ. Môn đồ của Huyền Băng Cung được mệnh danh là trung thành không tổ chức nào sánh nổi mà. Nàng ta đang thật sự đóng kịch, đang dẫn dắt hai tỷ muội nàng vì một âm mưu hiểm độc nào đó chăng?

- Như Ý cô nương chê cười rồi.

- Ta đâu có.

- Cô nương đi đường chắc mệt mỏi rồi, nàng nên nghỉ ngơi đi, ta xin cáo lui trước.

- Không tiễn.

Nàng ta ý tứ khép cửa lại giúp ta sau khi ra khỏi phòng. Ta leo lên giường định ngủ một chút đến giờ ăn cơm thì xuống luôn nhưng mà lần qua lần lại mãi không ngủ được. Ta vùng dậy đến bên bàn cạnh cửa sổ nhìn xuống đường kia. Ta đang trọ ở một khách điểm trong một căn phòng ở lầu hai, từ chỗ ta ngồi nhìn xuống đường thấy có một cái chợ đông người tập hợp mua bán lao xao. Ta nhìn thấy một cửa hàng sách rất

lớn ngay sát chợ, thế là húng chí nổi lên đứng dậy mở cửa lao xuống cầu thang chạy ra ngoài. Ta là người có một niềm đam mê lớn với sách vở mà, dĩ nhiên niềm đam mê này không sâu đậm sánh được với niềm đam mê tiền bạc.

Nói đến tiền mới nhớ, trong người ta lúc này cũng có kha khá ngân phiếu. Tiền này ở đâu mà ra chắc các vị cũng đoán được, phải không? Do tên cung chủ hào phóng Phi mỗ tự xưng kia cho ta đấy mà. Ta sau khi thu hoạch được một đồng đá quý thì bắt đầu quay qua xin tiền mặt, mà tên đó cũng thật sự “chơi đẹp” lắm cơ, ta xin xỏ là cho liền. Hắn chỉ có vắn vẹo một lúc ta lấy tiền làm gì, ta tranh thủ “quạt” hắn một trận về cái tội “keo”. Sếp lớn mà keo thì nhân viên làm sao làm việc tích cực được, túi sếp thì phòng lên mà không chia sẻ cấp dưới tý nào, coi sao được? He he, tên ấy thỉnh thoảng khờ khờ thật dễ dụ, ta mới có bù lu bù loa một hồi mà đã ném ta cả xấp dày luôn. Hắn ném tiền như thế là không tôn trọng ta lắm, phải đưa đoàn hoàng chứ nhưng ta mặc kệ chỉ cần tiền là được, ta không quan tâm “râu ria” tiểu tiết.

Ày, chết ta rồi. Ta đứng im lại giữa đường xá đông người vì chợt nhớ ra một chuyện quan trọng. Châu báu đá quý của ta còn cả một đồng ở chỗ Huyền Băng biệt cung kia. Ta đâu có định đi hắn nên chẳng mang nó theo, cả một đồng nặng lắm chứ không đùa đâu. Ta vốn dĩ hơi tùy hứng trong quyết định mà, lâu lâu ta vẫn hành động hơi bị khùng như thế này. Khi ở trong rừng thấy hai nữ nhân kia chuẩn bị rời đi, ta bỗng thấy khoái được đi theo các nàng hành tẩu giang hồ. Chỉ nghĩ thế rồi đi theo luôn, lúc đó nào có nghĩ ngợi gì đến châu báu đâu. Ôi Như Ý điên khờ khạo, sao bây giờ trí nhớ ta bỗng nhiên kém cỏi đi thế nhỉ? Năm xưa ta nhớ mình có bao giờ quên mất mình có bao nhiêu tiền với lại đồ vật quý giá đâu. Ta giữ nó còn hơn giữ cái mạng của mình nữa mà. Ui da nhưng không so sánh được, ngày đó ta nghèo kiệt xác tiền bạc có mấy cắc bạc nhớ rõ là đương nhiên rồi. Bây giờ ta bòn rút của cái người khác dễ dàng quá nên ta mới “từng tưng” ra đi mà quên châu báu, hix hix.

Khoan nào, chuyện đâu còn có đó, bình tĩnh đừng có rồi. Ta bây giờ đi đường thế này nếu mang theo nhiều châu báu cũng đáng ngại thật. Trộm cướp thời nào chả có, ta lại yếu đuối không có võ công, mang theo cồng kềnh mất công làm “đồ cúng” cho phường đạo tặc. Ta cứ tạm thời gửi tạm chỗ biệt cung, mai mốt về kinh thành gửi tin kêu cái tên cung chủ kia gửi hàng sau cũng được. He he bội phục ta suy nghĩ chu đáo.

- Ui da, đau.

... Rầm... Ai đó tông vào ta làm ta bị ngã. Cái tội đứng chắn giữa đường giữa xá giữa lúc giao thông vào thời khắc cao điểm đó mà.

- Tiểu cô nương không sao chứ?

Tên khốn nào vô duyên quá vậy, tông ta ngã lăn quay trên mặt đất lại còn hỏi ta “có sao không”. Hắn bị đui hay bị lé vậy hả? Ta đứng lù lù một đồng ở đó có phải nhờ nhấc gì đâu mà cũng không chịu né dùm cái. Hắn, hắn...

16. Chương 16: Gặp Gỡ Quý Nhân

Sảnh đường Huyền Băng biệt cung, không khí đang căng thẳng vô cùng. Đêm khuya thanh vắng, gió thổi, côn trùng kêu, thú hoang gầm rú nhưng tuyệt nhiên không có tiếng người. Khách lẫn chủ nhìn nhau đấu nhãn lực một cách cuồng nhiệt và có thể nói là giành toàn bộ tâm tư tình cảm lên ánh mắt của mình. Là kẻ nào mà có tình cảm tốt quá vậy, nhìn nhau đăm đăm suốt cả giờ đồng hồ rồi mà vẫn còn lưu luyến. Thật khâm phục quá.

- Phi cung chủ cũng thật biết nói đùa. Ngài cho rằng ta lặn lội ngàn dặm từ kinh thành xa xôi đến đây chỉ để nghe ngài nói muội muội của ta lại mất tích nữa ư?

- Phi mỗ không đùa với công tử, đích thực Chiêu Văn tiểu thư đã rời khỏi đây.

E hèm, hai nhân vật nhìn nhau đăm đăm lộ diện rồi nha. Chẳng phải nam nữ nhìn nhau âu yếm gì hết á, hai tên nam nhân đẹp trai thôi.

- Ngài bảo đảm an nguy uội muội của chúng tôi mà giờ lại buông một lời nói thiếu trách nhiệm như vậy. Xin hỏi cung chủ chuyện này ngài còn gì biện giải?

- Chiêu Văn công tử bình tĩnh nghe Phi mỗ nói đã.

- Mời.

.... Lùng bùng.... Lào xào.... (kể chuyện đó mà).

Văn Hoa thành.

- Lão gia gia à, ngài bắt ta qua đây chi vậy? Ta với ngài chẳng quen biết gì, cùng lắm là ngài tông trùng ta thôi mà. Mà ta cũng có bắt ngài bồi thường cái gì đâu. Ngài lại còn không biết điều...

- Tiểu nha đầu nhiều chuyện, người lái nhai này giờ không biết mệt sao?

Ta đang gân cổ lên phản nản với lão già tóc bạc nhìn như yêu quái kia. Hắn là cái tên mù đã tông phải ta lúc chiều rồi còn lôi ta theo bất kể ta có đồng ý hay không. Lão già này dọa ta xuýt đứng tim chết bởi cái hình dáng... e hèm hình dáng thấy mà sợ run người. Hắn từ trên xuống dưới trắng xóa như tuyết á, không phải trắng bình thường đâu, trắng đến mức không thể trắng hơn được nữa. Với vốn từ ngữ non kém của ta, ta cũng chẳng biết mô tả ra làm sao để nó minh họa sống động cái bộ dáng dọa người của lão cho các vị sợ chung với ta. Da dễ trắng bệch, mắt trắng dã, môi bạc thêch, râu tóc cũng không chịu kém cạnh đã thể hắn còn “chơi nổi” choàng lên một bộ đồ cũng màu trắng nốt. Từ trên người lão tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo, đứng cách cả mét vẫn còn thấy lạnh. Hắn kéo tay ta đi có một đoạn đường mà khiến tay ta tê tái gần như đóng băng luôn. May mà cặp Tiên ngọc tỏa ra khí nóng bù lại nhiệt lượng cho nếu không ta bây giờ đã biến thành tượng băng, ngâm thêm một cái que nữa thì ta sẽ trông giống cây kem đá.

- Lão gia gia à, ngài đừng vô lý thế chứ, bắt ép ta đi theo ngài đã vi phạm luật pháp đủ để tống lão vào tù rục xương rồi đấy. Lão lại còn cấm đoán ta nói chuyện nữa, sao mà lão khó khăn vơ...

- Im lặng để ta ăn cơm nào, người không đói nhưng ta đói lắm.

- Hừ. Ta không im đấy xem lão la...

Ngáp ngáp... không ra tiếng. Hắn búng một hòn sỏi vào giữa ngực ta kêu cái kịch khiến ta bị câm luôn. Lão yêu quái ý mình có võ công dấm điểm huyết cam của ta. Lão già này ta nể mặt hắn tóc tai bạc phơ, ta kính cẩn với người lớn gọi hắn một tiếng “gia gia” hắn lại đối xử “cạn tàu ráo máng” với ta thế này. Vậy đừng thì có trách ta ra tay độc ác, Chiêu Văn Như Ý ta là kẻ có thù không trả thì ăn không ngon mà ngủ cũng không say.

Lão ta nhìn râu tóc thế kia thì cũng biết là “già khú đế” lắm rồi, lão già đầu mà vẫn chưa được khôn lắm. Lão muốn gây sự với ai thì cứ ra đường mà gây, hà cớ gì lại đâm đầu vào ta thế nhỉ? Chắc lão nghĩ ta “mặt mũi non choẹt” nên không đặt ta vào trong mắt đấy, đã vậy ta cho lão mở rộng tầm nhìn. Khinh địch thì ráng mà chịu đi, xem ta trừng trị người ra làm sao?

Thường thì trước khi “bão bùng” nổi lên “trời biển” sẽ rất yên ắng, người ta gọi là công tác chuẩn bị trước khi xuất thủ. Nhưng mà ta trước giờ làm việc không giống số đông hay làm cho lắm. Khi người ta làm việc này mà “đánh trống khua chiêng” ầm ĩ thì ta cứ len lén mà làm. Ngược lại những việc dân tình cứ muốn giấu diếm hành động không cho ai biết thì ta lại cứ muốn quảng cáo cho nó oai. Không phải ta khinh người, coi thường quy luật số đông đâu, các vị đừng vội kết luận mà nhầm to. Thực tế thì ta có muốn ồn ào cũng không được thể mới “cú” chứ, tại sao lại như thế? Che mặt hơi xấu hổ một tí (he he) tự thú là Như Ý ta sống 22 năm gần gần những việc làm được nói nhiều thì là nói khoác, nói ít thì là nói phét. Những việc ta làm được kể tới kể lui cũng quanh quẩn trong phạm vi “chơi xấu” người khác là nhiều thôi. Con người ta khi làm việc mờ ám thì có một quy tắc “luật bất thành văn” là làm cho nó cẩn thận, càng ít người biết càng tốt. Như Ý ta có làm tương tự như thế không? Trả lời là “làm gì có”, hớ hớ. Không tin hả, cũng không sao, ta không ép các vị tin. Mấy chuyện mờ ám ta từng làm, có cơ hội ta sẽ kể từ từ cho các vị nghe, he he đảm bảo các vị không tấm tắc “khen” ta “Như Ý ác độc” ta thề không làm người xấu (hèm hèm, thề gì kỳ vậy?).

- Tiểu nha đầu người đừng có nhìn ta đâm đuột thế, ta nuôi không trôi nổi đâu.

Người nuốt không trôi bị ghen chết ta càng mừng.

- Ta mời người đi theo là có lý do, mệnh người tốt lắm lọt vào mắt xanh của ta chắc kiếp trước người ăn ở cũng không tệ.

Mời cái mặt mo của người á, biết chữ “mời” viết ra làm sao, dùng trong trường hợp nào, ý nghĩa gì không vậy?

- Thiên hạ người ta xếp hàng dài cả mấy dặm mong được ta để mắt tới mà không được đấy. Tiểu nha đầu người biết ta là ai không? Chắc là không, nhìn mặt sáng sủa đấy nhưng chắc không tiếp xúc nhiều với thế giới bên ngoài nên không biết ta.

Biến thái yêu quái, hóa ra lão khoái độc thoại thảo nào điểm huyết cam của ta, sợ nói không lại ta nên hạ thủ trước đây mà. Lão ta trong đầu có được bao nhiêu gram não nhĩ, ăn nói ngớ ngẩn không chịu được. Lão là ai thì liên quan gì đến ta, với lại cái mặt ta mà không sáng sủa chẳng lẽ giống như lão đợi đến “tối” mới “sủa” hả.

- Mà sao người không nói gì đi, khi này huyền thuyên nhiều lắm mà?

Biết ngay mà, lão vừa già vừa kém minh mẫn. Lão điểm huyết cam của ta không chịu giải thì ta nói như thế nào? Lão tưởng ta hâm mộ

kịch cam lắm hay sao?

- Oái, ta quên.

Kịch. Thêm một hòn sỏi nhắm vào người ta đau điếng. Lão già vừa hâm vừa sĩ diện, sợ người ta không biết lão công phu cao cường không cần dùng tay cũng điểm huyết được người khác nên khoe mẽ mãi. Lão rõ ràng là muốn ta nói chuyện với lão mà còn điểm huyết cam ta, định thị uy khoe tài với ta chắc. Thừa thừa, cao thủ võ lâm đầy ngoài đường, xếp tầng tầng lớp lớp đi một bước thấy một đàn, đi hai bước gặp cả đồng, có cái gì quý hiếm đâu mà ra vẻ ta đây chứ.

- Lão già kia, lão thấy cuộc sống nhàm chán quá rồi hay sao mà gây sự với ta thế hả?

- Khẩu khí lớn nhỉ, ta thích gây sự đấy, tiểu nha đầu người làm gì được ta?

- Cần gì ta phải ra tay, lão nhìn xem lại mình đi, coi bộ cái ngày “xuống lỗ” cũng không xa nữa đâu.

- Ta nhìn thì như thế nào?

Lão nhướng mày, nhếch mép hỏi “đều” ta một câu. Cái vẻ mặt dương dương tự đắc ra chiều rất tự hào về bộ dáng của mình của lão nhìn thấy ghê.

- Lão già, ta kể lão già cả nói thật cho lão biết cái chuyện này. Lão muốn nghe không? Tốt nhất lão nên nghe ta nghĩ thế.

- Vậy tiểu nha đầu người nói đi.

Đương nhiên là ta phải nói rồi, ta không nói thì lấy cơ hội trả mối nhục bị lão điểm huyết cam thế nào được. Ta vươn tay qua phía bên kia bàn túm một lọn tóc của lão, dí nó sát mắt lão ta.

- Thấy không, lão thấy tóc lão có vấn đề gì không?

- Tóc ta có vấn đề gì đâu? Rất đẹp mà.

- Ủ, đẹp thì đẹp đấy. Nhưng lão nhìn thấy tóc của mấy người trong quán ăn này không? Nhìn kỹ đi.

Ta bỏ cái tay trái cầm tóc của lão ra, lướt qua bình rượu của lão để trên bàn. Tay phải chỉ người ngồi phía sau lưng lão, lão quay đầu nhìn theo hướng ta chỉ, còn ta mừng thầm miệng thao thao bất tuyệt.

- Tóc cũng trắng, đúng không? Người ngồi cạnh cửa sổ đó nữa thấy không?

- Thấy. Tóc trắng thôi mà có gì lạ đâu.

- Vấn đề là ở chỗ đó.

Ta lui lại chỗ ta ngồi, mặt tỉnh bơ. Khi nãy lão quay mặt đi ta đã “thêm gia vị” cho bình rượu của lão một chút Thủy Băng Độc điển hình “hương đồng gió nội” của ta. Đó là một trong những độc môn truyền của Huyền Băng Cung mà tên Phi mỗ tự xưng kia cho ta. Không phải hấn bổng dưng cho ta đâu, ta xin xỏ mãi mới được đó. Tên đó xin tiền thì không keo lắm nhưng ta hỏi xin một tý Thủy Băng Độc thì cứ dùng dằng mãi không đưa. Lý do hấn đưa ra “củ chuối” vô cùng, nào là Thánh nữ thì trị độc là sứ mạng lớn, cao cả, trừ độc được trong người không tiện lắm. Cả 8 Thánh nữ trước kia không ai có dính dáng gì đến hạ độc thủ người khác cả, các nàng thanh danh trong như nước, uy vũ lưu truyền... gì gì đó một tràng dài. Ta nghe mà tức anh ách rất cuộc phải “muối mặt” đi chôm chĩa rồi bị hấn bắt tận tay mới nhục chứ hix. Hấn thấy Thánh nữ ta mà đi “chôm chĩa” chuyện này lộ ra thì còn nguy hại hơn đành phải chia ra vài viên. Ta đã nói trước, ta mà trở thành Thánh nữ thì Huyền Băng Cung của hấn sẽ có kịch miễn phí coi, ai bảo hấn ép ta.

- Ta có thấy vấn đề gì đâu.

Lão cầm bình rượu lên tu một hớp ngon lành không nghi ngờ gì. Sao lại không có vấn đề gì kia chứ, cứ bình tĩnh xem sẽ thấy ngay.

- Lão có công nhận là ở đây chẳng có ai sở hữu một bộ tóc trắng bằng một nửa tóc của lão không? Đành rằng già cả thì tóc ai mà chả bạc đi, có điều tóc người khác bạc một cách tự nhiên, tóc của lão ấy hã so với người tóc bạc bình thường họ có đồ thêm cả mấy lọ nhuộm tóc màu bạch kim lên cũng còn thua xa.

- Nha đầu này có con mắt tinh ý đấy chứ, hiển nhiên là muốn có được bộ tóc như ta đâu có dễ.

Ặc, ta sắc chết mất, lão tưởng ta đang khen ngợi bộ tóc của lão. Răng với tóc là gốc con người, tóc lão quái dị thế rõ ràng là mắc bệnh lạ, chết đến nơi mà còn cười được, có phải sống lâu quá mãi không “ngòm” nên khao khát với ước ao cái chết chẳng?

- Lão chắc chắn là bệnh nặng sắp “tong đời” rồi nên tóc nó mới không giống người thường. Lão chắc chẳng còn cầm cự thêm được mấy ngày.

- À, ra tiểu nha đầu người đang lo lắng cho cái sự sinh tử của ta.

Ấy, trên đời này cái gì là nguyên nhân khiến con người ta nhiễm bệnh hoang tưởng thế nhỉ? Ta rõ ràng đang trắng trợn “trù ẻo” lão một cách công khai mà lão lại không “nghiêm” ra được, đúng là trọng lượng của não không được nặng.

- Đương nhiên rồi, lão già già người già cả sắp chết rồi có vàng bạc đá quý gì mang ra cho ta, ta xài dùm cho, chết rồi có mang theo được các bạc nào đâu, giữ khư khư làm gì.

- Ta chết rồi thì có bao nhiêu tiền ta cho tiểu nha đầu người hết.

- Tuyệt, thế lão đưa ra ngay bây giờ đi, đến thời điểm rồi đó.

Lão dốc cái bình rượu hớp ngụm cuối cùng, đặt cái vỏ rỗng xuống bàn nhìn thẳng vào mắt ta.

- Người chắc chắn?

- Đúng.

- Nếu người sai lầm thì sao?

- Ta sai thì ta sẽ bái người làm sư phụ.

Ta cao giọng tuyên bố. Lão già yêu quái tiền của lão nhất định phải thuộc về ta, con đường tài vận của ta dạo này đồ chơi mất xém chút nữa là sánh ngang với mặt trời. Sau cái tên Phi mỗ tự xưng kia thì người là mình chứng hùng hồn tiếp theo. Người tưởng Thủy Băng Độc của ta là muối ăn hay đường trắng hay sao?

- Tốt. Vậy người quỳ xuống bái ta làm sư phụ đi là vừa. Ta sẵn sàng rồi đây.

- Đợi chút đi chưa biết ai sẽ bái ai đâu.

- Nha đầu người “chưa thấy quan tài chưa đổ lệ”, người tưởng

chỉ với một chút độc nhãi nhép, độc tính gãi ngứa kia mà hạ gục được ta sao?

Á, lão ta nói cái gì vậy? “Một chút độc nhãi nhép” ư? Lão ta biết hết à, vậy thì...

- Ôi không.

- Không cái gì?

Ta đặc ý nhìn tiểu nha đầu mặt mũi thất thần thì khoái trá vô cùng. Tiểu nữ này đúng là gan cùng mình, dám ngang nhiên hạ độc ngay cả ta. Thiên hạ những kẻ gặp qua ta được chia làm hai loại: một là đám người bu lại xin bái kiến ta làm sư phụ; hai là đám người tránh xa ta như tránh bệnh dịch. Nhóc con này khiến ta chú ý ngay lúc ta bất cẩn đi không nhìn đường tông phải. Bộ dáng dọa người của ta đi trên đường, người dân bình thường nhìn thấy đều sợ hãi tránh ra vì nó rất kinh khủng. Ta soi gương nhìn hơi lâu một tý cũng lạnh hết cả người nữa là người khác. Cô bé chỉ nhìn ta chớp chớp mắt, há miệng định quát tháo gì đó rồi khép miệng lại câm luôn. Trong khoảnh khắc đó ta không nhìn thấy một nét sợ hãi, chỉ là một sự kìm nén cơn tức giận. Ta rất ấn tượng.

- Tiền của ta.

- Người nói cái gì?

- Tiền chứ gì nữa, lão gia gia người không bị độc chết thì tiền đâu chạy dễ dàng vào túi ta nữa hả trời?

Ta... hình như ta nghe nhầm thì phải?

- Tiền gì?

- Tiền lão hứa cho ta sau khi lão chết chứ tiền nào nữa.

Lần này thì chắc chắn là không nhầm được, nha đầu không biết trời cao đất dày này hạ độc được người ta bị bắt quả tang tại trận, không lo cho tính mạng của mình mà chỉ lo nghĩ đến tiền. Tiền với cái mạng, cái nào quan trọng hơn cũng nhận thức không được sao? Thật đúng là ngốc.

17. Chương 17: Duyên Chưa Tới Thì Chưa Gặp Được

- Chủ nhân, tối nay ta trọ tại khách điểm này. Ngựa của chúng ta sắp chịu hết nổi rồi. Nếu còn đi nữa sợ rằng...

- Được.

Thanh Minh thở phào nhẹ nhõm chút đỉnh, chủ nhân thúc ngựa chạy như điên từ kinh thành nhất quyết muốn nhào tới Khang San càng sớm càng tốt. Giữa lộ trình không chịu nghỉ ngơi, ngựa chịu không nổi muốn ngã quỵu nữa huống hồ là người, chàng sắp “xụi lơ” vì sức tàn lực kiệt rồi. Chủ nhân cũng đâu cần khấn trương như vậy chứ, Thanh Mẫn đã tới Khang San rồi nhưng cũng có vượt qua được cánh cổng của Huyền Băng Cung đâu. Chủ nhân muốn tới canh cổng nhà người ta hay sao, lực lượng hậu thuẫn còn ở tí tít đằng sau, làm gì có tên nào bám theo được cái tốc độ kinh người của chủ nhân chứ. Muốn một thân một mình vào đó nếu không phải là được mời vào thì tốt nhất là nên dưỡng sức. Chủ nhân lê lét cái thân tàn tạ, còm cõi không chút uy dũng hùng hổ vào đó sợ rằng bị họ đập một cước “bay” chở lại kinh thành không kịp chào hỏi ai mất.

- Chủ nhân, chúng ta đang ở Văn Hoa thành có nên ghé qua chỗ của Tương Âm Minh một chút không?

- Không cần, khi quay lại sẽ ghé nhưng gửi tin lệnh cho người của người tốt nhất là đừng xao nhãng công việc. Nếu không hậu quả tự gánh lấy.

- Vâng lệnh.

Ta vừa nhún nhủ vừa chậm rãi bước lên cầu thang hướng về căn phòng đã thuê trên lầu muốn đi nghỉ ngơi một chút. Thanh Mẫn gửi tin đã tới được cổng vòng ngoài của Huyền Băng Cung nhưng vô phương xâm nhập bất hợp pháp. Cạm bẫy của Khang San giang hồ không kẻ nào không biết tiếng, muốn vào đó còn khó hơn đột nhập hoàng cung. Cẩm vệ quân trong hoàng cung “trải thảm” dày đặc nhưng năm nào cũng có thích khách lọt qua được vòng vây vào đến cả chính điện. Tuy rằng không thành công thích sát hoàng

thượng có điều ta đếm sơ sơ cũng có vài tên chạy thoát thân được. Nhưng ta chưa nghe có tên “khách không mời” nào liêu lĩnh đột nhập Huyền Băng Cung mà toàn thân đi ra, ít nhất là trong vòng mười mấy năm trở lại đây, mặc dù trước đây nghe đồn là có. Ta cũng không định “anh hùng” đến mức “hai tay hai kiếm” quyết lao vào sào huyệt địch, ta đã muốn thì sẽ vào được nhưng hiển nhiên là với tư cách khách mời. Tên Phi Bách Chiến đó cướp đoạt thê tử tương lai của ta mà còn có đủ tư cách trả treo này nọ nữa sao? Hắn rốt cuộc cũng chẳng cả đời chốn ở cái xó xỉnh đó được hưởng hồ gì hắn đang là minh chủ võ lâm. Giang hồ có quy tắc của giang hồ cho dù là minh chủ cũng không thể không tuân thủ.

- Chủ nhân, thuộc hạ hỏi cho biết thôi ngài đừng để bụng. Bây giờ chúng ta đi Khang San đến đó chúng ta không vào được thì phải làm sao?

- Không vào được thì người cứ an nhàn mà lượn lờ cả đời ở cái chân núi khu vực đó cho ta.

- Thuộc hạ lượn lờ ở đó vậy chủ nhân làm gì?

- Lượn vòng ngược lại cho nó thành vòng tròn.

- Nghe cũng được đó chứ.

- Được sao?

Ấy chết chưa, lỡ nói bậy nữa rồi. Thanh Minh tự rửa trong lòng, cái miệng lại hại cái thân. Ai lượn lờ ngược vòng tròn với chàng dưới chân núi thì được chứ chủ nhân mà làm thế chắc khi đó loài người chuyển hết qua giành nhau ăn cám heo còn heo ăn cơm cá.

- Thuộc hạ nói sai rồi. Mời chủ nhân tiến lên phía trước, cầu thang nhỏ hẹp đứng đây cản trở đi lại của mọi người.

Ta hừ lạnh một tiếng, xoay người lại đi tiếp lên phía trên cầu thang. Tên Phi Bách Chiến đó dám ngăn cản ta đón người, ta sẽ san bằng cả vùng Khang San không còn một cây cỏ. Huyền Băng Cung danh chấn giang hồ hơn 500 năm muốn bị xóa sổ thì cứ thử ngáng tay ngáng chân ta xem.

Thanh Minh đi vào phòng chuẩn bị giường ngủ cho ta, hắn là một tên lúc cần nói chuyện thì không thấy giọng nói đâu, khi không cần thì cứ liến thoắng như chim chích chòe. Ngay lúc này đây, ta không rõ hắn đi ngựa lâu quá, đường tắt gặp ghềnh hơi bị xóc nên đầu óc hắn có bị tổn thương không mà hắn... nhiều chuyện hơn mức bình thường.

- Chủ nhân bây giờ mà đến Khang San, giả sử vào được trong biệt cung thấy Chiêu Văn tiểu thư đã trở thành Phi phu nhân, vác cái bụng bầu hoành tráng bước ra, ngài sẽ làm cái gì? Nàng ấy bị đưa đi cũng gần hai tháng rồi, đủ để thành thâ...

... Bịch... Rầm... (Một thân hình bị quăng ra ngoài hành lang và cửa đóng sầm).

- Ui da, chủ nhân có cần phải hung dữ vậy không? Thuộc hạ đùa thôi mà.

Thanh Minh thất thểu bước về phòng mình ở sát vách phòng này, vừa đi vừa lầm bầm cái gì đó. Hắn không biết câu nói vừa rồi của mình khiến cho lòng ai đó rộn lên khó chịu và tức giận đầu muốn phun khói.

- Như Ý, nàng phải đợi ta. Nàng không được thành thân với hắn, ta không cho phép.

Nàng thích ta mà, đúng không? Nàng đã rất vui được tứ hôn cùng ta, nàng sẽ không đồng ý làm thê tử tên khốn họ Phi đó. Nàng là hôn thê của ta, người nàng thành thân phải là ta, chỉ có ta thôi. Nhưng nếu nàng không thể kháng cự... nếu nàng bị ép buộc, nếu nàng... không, không có thể đâu (Tên dở hơi này đi ngựa đường xa nên bị “chập mạch” he he, tự tưởng tượng ra địa ngục ỉn).

Giờ ăn tối sau đó 1 giờ, trên bàn xếp đầy đồ ăn, hai người ngồi chung bàn đối diện nhau, một tên vừa gấp lia gấp lia vừa ngó sắc mặt chủ nhân, một tên ăn cơm mà cứ uể oải, chán chường như ai đó ép hắn ăn độc được. Bàn bên cạnh có một cô nương xinh đẹp cứ nhìn mãi cái tên ăn uống uể oải mắt không chớp. Nàng sống trên đời 18 năm lẻ mấy ngày chưa từng thấy nam nhân nào điển trai như hắn. Nàng khi nãy đứng trên lầu nhìn xuống thấy hắn ngồi ngẩn ngó ra ngoài cửa với ánh mắt sâu thẳm thì tim bỗng đập mạnh thành thịch. Nam nhân đẹp như chàng thì sâu nào chuyện chi đây? Nàng nhanh chóng đi xuống lầu và sắp lại gần lượn lờ trước mặt hai người nhưng thấy mỹ nam không phản ứng gì. Tên đi chung thì chỉ lo nhìn lên thái độ

của mỹ nam cũng không quan tâm nàng nốt. Nàng lớn lên xinh đẹp như tiên nữ, tự thấy mình đẹp không ai sánh bằng nên trước giờ rất tự tin. Nam nhân nhìn thấy nàng nếu không biết rõ thân phận của nàng thì sẽ không có tên nào thoát khỏi sự quyến rũ, xinh xắn, đáng yêu nàng phô bày ra. Nàng trước giờ chưa có để cho tên nam nhân nào lọt vào mắt, hôm nay lần đầu thấy một mỹ nam vừa mắt thì hẳn lại không thêm để ý nàng, thật đáng giận.

- Chủ nhân người ăn nhiều lên chút thức ăn rất ngon. Chúng ta sẽ đi ngay ngài cần phải ăn nhiều mới có sức chứ.

Im lặng. Tên được nhắc nhở vẫn đang ăn mà, chỉ có điều cái dáng vẻ ăn cơm của hắn khiến tên đầu bếp nào nấu mấy món này nếu nhìn thấy chắc buồn bã đủ để đi tự tử.

- Chủ nhân khi nãy thuộc hạ nói đùa thôi mà, tiểu thư không có thành thân đâu.

- Im miệng.

- Vâng.

Bên này nói chuyện, bên kia có đôi tai đang vểnh lên nghe lén cho bằng hết mới thỏa mãn. Chàng buồn vì ý trung nhân sắp đi lấy chồng sao, ôi thật tội nghiệp mỹ nam. Nữ nhân nào lại khờ dại đến mức bỏ chàng đi theo người khác chứ, nàng ấy thật không có mắt nhìn người. Nàng ta đang mơ màng trầm ngâm thì một giọng nói oanh vàng ngọt lịm cất lên bên tai.

- Tam tỷ tỷ!

- Sao muội xuống một mình thôi, nàng đâu rồi? Gọi nàng xuống ăn cơm đi, khi nãy nàng nói muốn nghỉ ngơi khi nào ăn tối gọi nàng dậy.

Mỹ Tam ngược mặt lên nhìn muội muội rồi nhìn quanh không thấy Như ý đâu mới hỏi. Nàng ta ham ngủ hơn ham ăn sao, phải ăn no rồi mới ngủ ngon được chứ?

- Muội không thấy nàng ấy đâu cả.

- Không có sao? Nàng đi đâu được nhỉ?

- Y phục vẫn để trong phòng chắc nàng đi quanh quần đây thôi.

Mỹ Lục ngồi xuống đối diện tỷ tỷ rồi cầm chén lên. Nàng đói bụng muốn xui mà còn phải chạy lên chạy xuống tìm người thật là khổ nha. Nàng gấp thức ăn rồi “chén” ngẫu nhiên, ăn một hồi thấy tỷ tỷ ăn không lo mà mất mũi cứ thả hồn đi tận đâu cũng đưa mắt nhìn theo. Ôi chao, tỷ tỷ mê mỹ nam hơn mê đồ ăn, chuyện lạ à. Nàng vừa ăn vừa tòm tĩm một mình như một con ngó. Mỹ Tam bất ngờ quay lại thấy muội muội cười cười biết là do mình sơ suất đánh mất hình tượng “tiểu thư băng giá” thì hơi què.

- Muội cười gì chứ?

- Cười tỷ không lo ăn cơm chỉ lo ngắm người khác ăn cũng thấy no. Phải chi tỷ lúc nào cũng thế thì chúng ta đỡ tốn được cả một khoản khổng lồ.

- Nhiều chuyện, ăn nhiều vào, ăn cả phần của Như Ý cô nương nữa. Khi nãy cứ tưởng nàng sẽ xuống ăn chung nên gọi luôn cho cả ba người ăn.

- Để muội mang lên phòng vậy, chút Như Ý về nàng sẽ ăn sau.

Khi nãy là bàn bên này nghe lén, còn bây giờ là bàn bên kia copy

chiêu thức. Trong hai tên đó tên nào tai cũng rất nhạy với chữ Như Ý. Một tên thì thấy chả hiểu từ lúc nào tên Như Ý nghe thật êm tai, tên nàng đẹp như người của nàng vậy. Một tên thì rất ngưỡng mộ tên của vị nữ chủ nhân tương lai chưa xuất hiện đã khiến cho chủ nhân của hắn điên điên khùng khùng không giống ai. Không hẹn mà gặp, cả hai buông bát đĩa, đứng lên sắp lại bàn bên này giao hảo.

- Nhị vị cô nương!

- Nhị vị công tử cần hỏi gì chăng?

Ui chao, mỹ nam có giọng nói thật dễ nghe, du dương như tiếng đàn vậy. Chàng nhìn gần còn đẹp hơn nhìn xa xa những mấy lần. Mỹ Tam cười duyên đáp trả với âm điệu nhẹ nhàng, dịu dặt vốn có của mình.

- Tại hạ muốn hỏi nhị vị cô nương, Như Ý mà hai nàng vừa nhắc đến có phải là cô nương trong bức họa này không?

Mỹ Tam chớp mắt nhìn bức họa, mỹ nhân trong tranh quả là Như Ý mà nàng có ân. Nàng ấy như thế nào lại có quan hệ với mỹ nam này vậy. Thật không thú vị tí nào, nàng khó khăn lắm mới gặp một nam nhân khiến nàng thích thú. Nam nhân ấy lại chia ngay bức họa của cô gái khác hỏi thăm nàng, thử hỏi nàng có nên giúp chăng? Hơn nữa cô gái kỳ lạ đó...

- Vị cô nương này thật xinh đẹp nhưng mà ta thật sự chưa gặp qua bao giờ. Như Ý cô nương ta nhắc tới không phải là nàng.

- Thật tiếc, dù sao cũng đa tạ cô nương.

- Không có gì.

Vương Bạch Trường thất vọng cảm ơn rồi quay lại ngồi chỗ cũ. Chàng nháy mắt ra hiệu cho Thanh Minh, hẩn rời ngồi bỏ đi đâu đó. Còn lại một mình chàng ngẫm nghĩ Như Ý là tên rất hay, nữ nhân trong thiên hạ có tên này cũng chẳng có gì lạ. Nàng dấu sao cũng đang ở Khang San thì đúng hơn, tên Phi Bách Chiến đời nào để nàng chạy lang thang ra đây. Nguy hiểm, không an toàn chút nào.

18. Chương 18: Bái Sư Học Đạo

- Tam tỷ, hai vị công tử khi nãy...

- Không phải chuyện gì cũng ba hoa được. Về phòng rồi nói.

Mỹ Tam liếc xéo tiểu muội cảnh cáo không nên nói nhiều. Nàng đóng cửa phòng sau khi thò đầu ra ngó ngang ngó dọc ngoài hành lang canh chừng xem có ai không.

- Tỷ nói dối như vậy cũng không ổn nếu chốc nữa Như Ý đi đâu về đụng mặt hai người họ thì cũng bị lộ thôi, tỷ giấu diếm thế nào được.

- Tùy duyên, hai người đó chuẩn bị đi ngay, cơ hội gặp sẽ không cao.

Nàng đặc ý phán một câu. Nếu bọn họ có duyên thì Như Ý đã xuất hiện tại bữa tối và mỹ nam đó đã tìm ra nàng rồi. Nàng quen biết Như Ý không lâu nhưng thừa sức biết được cô gái này chậm trễ giờ nào chứ hiếm khi chậm trễ vào giờ ăn. Hôm nay có người tìm nàng thì nàng “chuồn” đâu mất tiêu, ai biết được nàng có hay không thấy hai người kia nên chủ động tránh mặt thì sao.

- Tỷ thích chàng công tử áo trắng đó sao?

- Hai tên đó tên nào mà không mặc đồ trắng.

- Vị công tử có bức họa của Như Ý đó.

- Có lẽ.

- A, thật sao, muội sốc đó.

Mỹ Lục nhăn mặt rồi chu môi nhìn tỷ tỷ với ánh mắt trêu chọc. Tam tỷ tỷ xinh đẹp của nàng rốt cuộc cũng biết để vào mắt một tên nam nhân dù chỉ mới gặp hẩn có lần đầu. Ai nha, nàng đâu ngờ tỷ tỷ lại thích kiểu nam nhân mặt mũi lạnh lùng hơn cả băng tuyết thế kia. Hẩn đẹp trai thật đấy nhưng nam nhân gì mà hàn khí tỏa ra ngùn ngụt thấy ớn quá.

- Tỷ đề phòng Như Ý cướp mỹ nam của tỷ nên nói dối ư?

- Một phần thôi nhưng cái chính là Như Ý là cô gái kỳ lạ, tỷ còn muốn tìm hiểu nhiều về nàng ta một chút. Tài trị độc không cần được của nàng thật là thế gian có một không hai.

- Nghĩa là tỷ muốn mời Như Ý gia nhập với chúng ta?

Mỹ Lục gạt gù phán đoán. Không sai, kỳ nhân tài ba trị độc kiểu của Như Ý nếu mời được nàng làm đồng sự chỉ có lợi chứ không có hại. Có điều...

- Không chính xác lắm, muốn mời nàng phải biết được thân phận của nàng đã. Nàng ta là bạn hay là thù còn chưa rõ đâu. Muội cũng không chắc nàng có phải người của Huyền Băng Cung không mà, đúng không?

- Thế nên mới phải tìm cách giữ nàng lại bên chúng ta.

- Đúng, với lại...

Mỹ Tam dừng giữa lời nói, nàng muốn nói là Như Ý dấu sao cũng là ân nhân cứu mạng. Giả sử Như Ý thật sự có ý đồ xấu với hai tỷ muội nàng nên mới ra tay cứu mạng rồi còn hào hứng đi chung. Thế thì nàng ta chỉ là giả dạng “mèo khóc chuột”, như vậy cứu mạng nàng cũng chỉ là một nước cờ nhỏ thôi. Nhưng mạng nàng dấu sao vẫn là nàng ta cứu, có ơn thì phải trả đó là nguyên tắc rồi.

- Tỷ muốn nói Như Ý là ân nhân hay kẻ địch còn không rõ phải không? Nếu nàng thật sự là địch nhân thì tỷ cũng vẫn là nợ nàng một mạng.

- Đúng, hai vị công tử kia tìm nàng với mục đích gì chúng ta cũng không rõ. Nếu là kẻ thù của nàng vậy chúng ta giữ bí mật về nàng lại là đúng rồi. Nếu là bằng hữu của nàng thì chúng ta giấu nàng đi cũng là do nàng còn có tác dụng với chúng ta. Người không vì mình trời tru đất diệt mà.

- Tỷ tỷ nói ngang nói dọc gì thì vẫn xuôi chót lọt cả. Thật tài đó.

- Nếu không thì là tỷ tỷ của muội sao?

Nàng cười cốc nhẹ đầu đứa trẻ này. Nha đầu đã 16 tuổi rồi mà suy nghĩ, tính toán vẫn không cần trọng gì cả. Muội muội đi theo ta sát gót suốt ngày mà học hỏi chậm chạp quá.

Kẻ trong phòng im ắng không nói gì thêm, kẻ đu bám ngoài cửa sổ tê rần hết cả tay nhưng vẫn cố gắng muốn nghe lén thêm chút đỉnh (tên này là ai hen, các vị tự đoán đi).

Ngoại ô Văn Hoa thành có hai kẻ một già một trẻ, già đi trước trẻ leo đèo theo sau. Lão già tuổi cao sức vẫn dồi dào, miệng cười tùm tùm, tâm trạng đang sáng khoái không thể tốt hơn. Cô gái trẻ đẹp đi theo sát gót sức khỏe bình thường, mặt không vui vẻ, tâm trạng thì đang u ám như kẻ vừa bị trấn lột sạch sẽ. Dưới góc nhìn của nàng ta thì đúng là mình vừa xui xẻo bị “trấn lột”, mặc dù kẻ khác nhìn vào 10 người thì có đến 11 người cho rằng nàng ta “thừa nước đục thả câu” lợi dụng tính mạng của nạn nhân chỉ còn xác không còn hồn định “cuốn” hết tài vật của người xấu số. Không may cho nàng là người xấu số đó lại không xấu số như nàng tưởng.

- Nha đầu, người không phục sao?

- Lão gia gia thật tài giỏi, độc của ta được tính cao ngất trời sao lão không xây xát gì thể hả?

- Người đừng có thất vọng vào độc được đó như thế, được tính của nó đủ để người thường “lên đường” nếu không cứu kịp đấy.

Ta nói nó “nhãi nhép” là đối với bản thân ta thôi.

- Lão gia gia thật là cao thủ. Ta ngưỡng mộ.

Ta nghiêng răng nghiêng lợi phun ra ba chữ. Cái xứ này có lắm thứ lạ thật, bản thân ta có Tiên ngọc có thể trị độc không cần được đã tưởng là kỳ quái rồi, bây giờ nhân gian có người cũng có bản lĩnh chẳng thua kém. Lê nào còn có cặp Tiên ngọc thứ hai sao? Không đúng, nếu thế thì tên Phi mỗ kia đã nói cho ta biết rồi. Nhưng mà lão ta sao có thể uống hết một viên Thủy Băng Độc mà không trúng độc chứ? Theo lý thuyết sách vở giới thiệu thì nó được bào chế từ 36 loại cỏ độc nhất của vùng Khang San mà. Độc này dành để tra tấn mấy kẻ không mời mà cứ thích ra oai, hưởng ứng nhiệt nhiệt lời kêu gọi toàn giang hồ “thăng tiến Khang San” chẳng may bị tóm gáy. Kẻ uống phải độc này toàn thân đau đớn đến xanh mặt nhưng không

xỉu được vì ngứa ngáy, nếu không có thuốc giải chỉ trong một giờ sẽ “ra đi” trong kinh hải. Nàng khi này chỉ định cho lão già này đau đớn khoảng nửa giờ thôi, sau khi hắn xuất tiền ra cho nàng thì sẽ giải độc cho hắn. Ai mà biết hắn không bị sao chỉ có nàng là vừa mất viên thuốc vừa chẳng lấy được đồng nào thôi. Lỗ to.

- Nha đầu định khi nào thì bái ta làm sư phụ hả? Khi này lẽ ra phải bắt người bái lạy ta trong quán ăn rồi nhưng thôi, người dễ thương xinh xắn thế này giữa chốn đông người quỳ bái ta mất công thiên hạ người ta tưởng ta già đầu rồi còn ăn hiếp con nít.

Còn không đúng sao, lão không chịu “xùy tiền” ra thì coi như là ăn hiếp ta rồi. Bái sư thì bái sư, mà muốn bái cũng phải biết ta bái ai chứ.

- Lão gia gia à, ta tên Chiêu Văn Như Ý.

- Tên hay đó.

- Vậy lão gia gia, ngài là ai vậy?

- Ta hả? Giang hồ nghĩa sĩ gọi ta thiên hạ đệ nhất Độc Xà Vương.

- Trời, cái tên gì nghe “kêu” quá vậy? Mà khoan, xà hả? Lão gia gia ngài hành nghề nuôi rắn rồi đem bán sao? Thảo nào ngài

chịu được độc được của ta, woa lợi hại nha. Nuôi rắn cơ đấy, sao mà ta càng ngày càng nể lão thể này, rắn hả? Ta không thích rắn lắm đâu. Cái loài bò trườn đó chỉ...

Ta đang hùng dũng bước đi cũng dơ hết cả người phải từ từ quay lại nhìn nha đầu ngốc này. Ta là Độc Xà Vương, giang hồ đệ nhất dùng độc, danh vang bốn biển sao vào tai nhóc con này nó bỗng dưng liên tưởng với người nuôi rắn được nhỉ? Vẫn biết nha đầu người kiến thức với người trong giang hồ rất hạn chế nhưng cũng không tệ đến mức đại danh của ta cũng không nghe chứ. Hèm, cái này phải huấn luyện lại một lần đây.

- Nhân sĩ vô lâm gọi ta Độc Xà Vương không phải vì ta nuôi rắn. Lần đầu tiên có người nghe danh ta mà ra một cái kết luận buồn cười như người.

- Sai sao? Nhưng được giang hồ gán cho cái tên oách vậy chắc cũng không phải tầm thường, ta bái người làm sư phụ chắc tương lai cũng không quá mờ mịt.

Ta quỳ xuống vái lão già yêu quái ba lạy miệng gọi to sư phụ ra chiều tôn kính. Ta coi phim thấy người xưa bái sư đều phải vái sống như vậy, không nhớ rõ là vái mấy lạy nữa, thôi thì con số ba lạy ta cảm thấy hình như khá phổ biến thì phải, giống như tân lang và tân nương đối mặt lạy nhau. Nhất bái, mong lão già người mau chết để hết tài sản thừa kế cho ta. Nhị bái, mong trời thương ta cho của thừa kế nhiều nhiều một chút, à không càng nhiều càng tốt. Tam bái mong cho lão già người có tí tài truyền dạy hết cả cho ta, ta học một hiểu mười, mau vượt mặt người để dễ dàng hạ độc thủ.

- Đồ nhi Như Ý xin ra mắt sư phụ, chúc sư phụ “phúc như Đông hải thọ tỷ Nam sơn”. Xin người nhận của đồ nhi ba lạy.

- Ngoan, người từ nay sẽ là đệ tử chân truyền của Ân Ân Tạ ta.

Thì ra tên của lão là Ân Ân Tạ, tên với người không thể nào tìm ra một mối liên kết dù là mỏng manh nhất. Lão là thiên hạ đệ nhất nuôi rắn, à không phải nuôi rắn, thiên hạ đệ nhất... cái gì đó liên quan đến rắn, nghe là biết không phải nhân vật tốt đẹp gì. Lão ta chắc là ăn no ở không, suốt ngày đi hạ độc người ta, kẻ thù trên giang hồ chắc xếp hàng kẻ trước dẫm đạp lên kẻ sau dài cả mấy ngàn cây số quá. Lão thì có thì ân với ai, tạ ân cho ai bao giờ chưa nhỉ, ta thật sự nghi ngờ đó. Ấy khoan đã, lão ta kết thù với cả thiên hạ, ta bây giờ làm đồ đệ của lão chẳng phải chân trước chân sau, ít nhất cũng bước một chân vào quan tài rồi sao. Ôi, tiền chưa thấy các bạc nào, hiểm họa đã như nước lũ ở đâu ào ào chuẩn bị trút xuống rồi. Mới nhậm chức Thánh nữ của tổ chức sát thủ, kẻ thù mặc định tự nhiên không đến con số 1 triệu cũng sắp xỉ 900 ngàn người rồi. Bây giờ làm đệ tử của lão già này lại rước thêm một mớ nữa. Tiền ời là tiền, kiếm tiền thật là khổ sở quá đi. Mạng nhỏ của ta lấy ra đánh cược một vỏ lớn vậy hy vọng thu lại cũng kha khá tỷ, mong là thế.

- Sư phụ à, đồ nhi có sư huynh muội đồng môn gì không?
- Những kẻ muốn làm đệ tử của ta nhiều vô số kể nhưng ta chỉ nhận một mình nha đầu ngươi thôi đấy.
- Hân hạnh cho đồ nhi quá.

Chep, mức độ nguy hiểm lại tăng thêm một nấc, tướng lão có nhiều nhiều đồ đệ một chút ta còn có kẻ đỡ tội chung, giờ có mỗi ta làm điểm ngắm... hèm hèm khổ rồi. Tiền ơi tiền, cương quyết rồi nhưng mà cũng hiểm họa tiềm tàng quá. Ta mê em, ta si em chẳng lẽ lại là cái tội. Tham tiền không phải là một cái tội, phải không? Đúng, tham tiền không phải là một cái tội mà là rất rất ...rất nhiều cái tội, trong đó cái tội lớn nhất là cái tội tham tiền. Ta vì em quyết dấn thân vào nguy hiểm, em phải chiếu cố ta một chút đấy, chảy vào túi ta nhiều thật nhiều vào.

- Bây giờ chúng ta đi về Độc Xà Cốc.
- Nhà của sư phụ ư? Đi xa không sư phụ? Đi bộ thế này thì đồ nhi chỉ sợ chết mất xác giữa đường mất.
- Đi bộ thì đến tết năm sau mới về đến. Đi xe ngựa chỗ nào qua sông thì ngồi thuyền. Người biết cưỡi ngựa không?
- Chưa cưỡi bao giờ nhưng mà chắc là sẽ học nhanh thôi. Nhìn cũng không khó khăn gì lắm.
- Tốt, vậy thì sẽ không phải tốn khá nhiều thời gian đâu. Độ khoảng 2 tháng sẽ tới.

Hai tháng mới tới mà lão bảo không lâu đâu, ta bái lão làm sư là đúng đạo rồi. Ta chào thua lão hai tay hai chân phất cờ trắng đầu hàng vô điều kiện.

19. Chương 19: Mỹ Nhân Mất Tích Thật Sự

- Người điều tra được chuyện gì rồi?
- Chiều Văn tiểu thư quả thật vừa ở đây. Thuộc hạ nghe được hai nữ nhân đó nói chuyện, họ hẳn khoản không chắc chắn tiểu thư có phải người của Huyền Băng Cung không?
- Vậy có thể họ gặp nàng ở Huyền Băng Cung rồi. Nữ nhân này sao lại trốn ra ngoài làm gì? Người chúng ta đến chưa? Lệnh họ đi tìm nàng nhanh lên, nàng hẳn quanh quẩn ở gần đây thôi.

Cánh cửa khép lại ta ngồi xếp quạt lại mừng thầm. Nàng thoát ra ngoài rồi cũng đỡ cho ta khỏi phải chạy tới tận Khang San gây sự. Mỹ nhân của ta tìm nàng thật vất vả. Chuyện đời đời lúc cũng thật trở trêu, nàng được chỉ hôn cho ta, ta cảm nàng vô có tước đoạt mất cuộc sống độc thân phong lưu của ta. Để rồi vô tình nhìn thấy nàng, chỉ một khoảnh khắc thôi ta biết nàng là nữ nhân mà ta đã đợi chờ từ lâu lắm rồi. Ta hận để cho cái tên đệ đệ của ta nhìn thấy nàng trước. Ngày đó hẳn hỉ hửng tuyên bố sẽ cưới nàng làm vương phi, ta giận hằn đến tím mặt nhưng cũng phải làm bộ như không có chuyện chi. Không rõ cái tên đệ đệ của ta có biết rằng ta dốc toàn lực giúp hắn tìm nàng về là để biến nàng thành người của ta không nữa? Dẫu có là đệ đệ yêu quý nhất cũng không được giành thứ ta muốn hưởng hờ là nữ nhân. Nhưng coi bộ là hẳn một nửa cơ hội cũng không có rồi, nàng là thái tử phi của ta mà.

Một giờ sau người không thấy quay về, lật tung khách điểm với khu chợ và khu dân cư gần đó lên cũng không thấy tăm tích của Như Ý. Hai giờ sau Văn Hoa trưởng môn Tương Âm Minh nhận được tin nhờ giúp tìm người. Tương công tử nhìn họa trầm trồ, khuyên thành mỹ nhân hạ cố tới Văn Hoa thành thật khiến nơi này rộn rã cả lên. Ba giờ sau quan binh cũng rục rịch đốt đuốc tìm mỹ nhân đi lạc. Cả đêm hôm đó dân chúng thành Văn Hoa không có được mấy người có thể thoát mái an giấc nồng. Ngựa phi rầm rầm, quan binh đi qua đi lại, giang hồ nhân sĩ xẹt tới xẹt lui góp vui, dân chúng trong thành ló đầu ra hóng chuyện, đèn đuốc sáng trưng, người thì đông đúc hơn cả tổ chức lễ hội. Sáng ra người người phờ phạc, người cần tìm kiếm thì một cọng tóc cũng tìm không ra. Đương triều tương lai thái tử phi mất tích một lần nữa, không biết lần này rơi vào tay ai, tổ chức nào?

Vương Bạch Trường ngồi trong phòng bóp bóp trán thật nhức đầu quá thể. Nàng cứ như sao xoẹt lướt qua một cái rồi mất tăm mất tích không thềm để lại một chút dấu vết nào khả quan cả. Nàng xuất hiện với một lão già kỳ quái trong một quán ăn rồi biến mất với lão ta. Một lão già có bộ dáng trắng toát đến dọa người ư? Giang hồ nhân sĩ võ lâm có tầng tầng lớp lớp những kẻ quái dị, có kẻ hành xử nói năng thô lỗ không giống ai, có kẻ ăn mặc khiến người đi đường choáng váng, cũng có kẻ khiến người gặp người ghét... đủ mọi loại người. Nàng sao lại đi với một người không biết là tốt hay xấu, đã xuất hiện cùng một thành với ta rồi cũng không đợi ta lâu hơn một chút, để ta đến đón nàng về. Mỹ nhân của ta rốt cuộc là phải đến lúc nào mới gặp được nàng đây.

- Chủ nhân!

- Sao rồi có tìm thấy dấu vết gì mới không?

- Thuộc hạ bắt tài không thể tìm ra được manh mối gì. Chiêu Văn tiểu thư sau khi ra khỏi thành thì cứ như tan vào không khí vậy.

- Tiếp tục tìm đi.

- Vâng lệnh.

Thanh Minh nhanh chóng rút lui trước khi bị đòn oan. Chủ nhân sắp diên tiết lên rồi, giờ này mà lảng vảng gần hấn trừ phi kẻ đó muốn ăn đòn thay cơm. Ngài nôn nóng muốn tìm ra Như Ý cô nương lắm rồi, đã huy động cả binh mã thì không phải là chuyện nhỏ nữa. Điện hạ trước giờ việc công, việc tư phân minh rất rõ ràng, thê tử tương lai của ngài mất tích coi như là chuyện riêng đi. Mặc dù nàng tương lai sẽ là mẫu nghi thiên hạ nhưng đó là chuyện sau này, bây giờ nàng vẫn chỉ là nữ nhân chưa có cả danh phận thái tử phi chính thức, huy động binh mã của triều đình chạy tới chạy lui cả đêm tìm nàng xem ra hơi bị phô trương. Tuy nhiên tốt nhất là không nên trình bày ý kiến gì ở đây vào lúc này, cái đầu của chàng vẫn còn lưu luyến với cái cổ chưa muốn lìa xa đâu.

- Nhưng vị tiểu thư này phiền phức rắc rối thật đấy, sau này sẽ còn xảy ra chuyện chi nữa đây? Thôi kệ không đến phiền ta quẩn.

Một tháng sau, võ lâm dậy sóng nổi lên cuộc đua truy tìm tung tích của một nữ nhân xinh đẹp tên gọi Như Ý. Triều đình Đại Nam Quốc treo thưởng 1 vạn lượng vàng cho người tìm được nàng, dĩ nhiên nàng phải an toàn không sứt mẻ không bị tổn thương một cọng tóc. Bạch Hoàng Các, tổ chức sát thủ mới nổi còn treo giải thưởng “kềng” hơn ăn đứt gấp đôi triều đình, 2 vạn lượng vàng cho thông tin liên quan tung tích của nàng. Người người diên đảo đua nhau tìm kiếm, danh tiếng của cô gái đó bỗng chốc nổi lên như cồn. Đi đến đâu người ta cũng nghe được bàn tán về cô gái tên Như Ý, nàng được xem như thần tài từ trên trời rơi xuống. Cũng đúng vì chỉ cần là ai đó may mắn biết tin về nàng thì coi như một bước biến thành phú ông hay phú bà. Nhưng sự đời làm gì có chuyện “dễ ăn” như thế, cả tháng trời treo giải thưởng rồi để đó chẳng ai “sơ mui” được đồng nào. Cô gái này cứ như là không tồn tại vậy, muốn tìm cũng không phải dễ dàng gì.

Đỉnh điểm phát sốt khi tổ chức Huyền Băng Cung, một tổ chức được mệnh danh “ở đâu có khói ở đó có người của Huyền Băng Cung” cũng bó tay không tra ra nổi người, phải tìm đến sự trợ giúp của võ lâm. Giải thưởng công bố làm người ta phát điên phát cuồng lên được. 10 vạn lượng vàng cho ai tìm được nàng an toàn không thương tích hoặc giả chỉ cần là tin tức về tung tích của nàng thôi cũng hốt được 5 vạn lượng vàng. Người ta khao nhau một nữ nhân có thể thu hút được sự chú ý của cả triều đình với lại người của giang hồ không thể là nữ nhân bình thường được. Nhưng là cái sự tình chi khiến nàng lại “đắt giá” như vậy quả là mù mờ không hiểu nổi.

Kết quả là truyền thuyết về nàng xuất hiện hằng hà sa số, không cái nào giống cái nào nhưng đại đa số đều nhắm nhĩ không chịu được. Giả thuyết được ủng hộ đông đảo nhất là câu chuyện tình tay bốn hào hùng như sau. Chuyện rằng thái tử Vương Bạch Trường mắc bệnh nặng, hoàng thượng tứ hôn để xung hỷ giúp thái tử mau chóng khỏe lại. Tiểu thư Như Ý của đại tướng quân phủ nghe tin thì trốn luôn vì nàng đã yêu người khác. Vị cô nương này yêu vị chủ của Bạch Hoàng Các nên sau khi trốn ra ngoài thì chạy tới chỗ tình lang ngay. Vị chủ của Bạch Hoàng Các có huyết hải thâm thù với cung chủ của Huyền Băng Cung nên vị cô nương này chưa kịp chạy đến nơi đã bị người của Huyền Băng Cung tóm được. Nàng vì là mỹ nhân khuynh thành nên vị cung chủ này vừa gặp đã yêu quyết chiếm nàng cho bằng được. Vị các chủ

tức giận thù cũ cộng nợ mới quyết tử giành lại người đẹp nhưng võ công hơi kém nên bị thua. Vị cô nương này yêu thương tình lang nên năn nỉ cung chủ này tha cho vị các chủ kia. Nàng đồng ý sẽ thành thân với cung chủ nếu hắn chấp nhận. Vị cung chủ này vì mê gái đẹp muốn vừa lòng nàng nên “thù cha thù chú” gì từ thuở nào nào cũng bỏ qua tuốt luốt. Hai người tới Văn Hoa thành để thành thân, ai dè thái tử điện hạ bị “cắm sừng” bởi thê tử tương lai, tức quá đang bệnh không cần uống thuốc cũng khỏi đã nhanh chóng đuổi theo giành lại người. Vị cô nương này thấy bây giờ mình làm thế nào cũng không tiện, nữ nhi yếu đuối đẹp đấy nhưng có mỗi một thân mà có đến ba chàng trai nhào vào đòi cưới, tức quá trốn biệt đi tu luôn. Sau đó thì xảy ra chuyện treo thưởng tìm kiếm nàng.

Chuyện tình kể ra nghe cũng lâm li bi đát lắm nhưng khiếm khuyết đầy rẫy. Thứ nhất, chẳng biết ở đâu ra cái tin thái tử ốm liệt giường sắp lên đường “thăm hỏi ông bà” thì được tứ hôn. Thứ nhì, chẳng biết các chủ của Bạch Hoàng Các là ai mà cũng giả thiết cho Như Ý yêu hắn ta. Thứ ba, hắn là ai mà cũng không biết sao đoán được hắn võ công không bằng cung chủ Huyền Băng Cung. Lý do này có thể miễn cưỡng biện giải là cung chủ Huyền Băng Cung là đương nhiệm minh chủ võ lâm, hắn là minh chủ nên cứ mặc định hắn đánh ai cũng thắng. Thứ tư, sao biết được vị các chủ này và cung chủ kia có thù với nhau. Có lẽ thấy cả hai hoạt động trong lĩnh vực sát thủ nên liên kết tưởng tượng rồi ra kết luận như vậy. Thứ năm, vị cô nương kia mà đi tu thì nhân sĩ võ lâm đã tìm ra nàng từ cái đời thuở nào rồi. Vấn đề là nàng ở cái xó xỉnh nào trong không trung nên tìm mãi không thấy.

Chuyện tưởng tượng nên mức độ tin cậy không cao lắm nhưng còn hơn là không có gì bàn tán. Khi giải thưởng vẫn còn đó thì chuyện về Như Ý vẫn còn hấp dẫn và thu hút lắm. Mặc dù là đụng chạm toàn nhân vật lớn không à, nhưng tiền thưởng lớn quá mà, có sợ phạm thượng thì vẫn hào hứng tham gia nghe ngóng. Ai biết được mình lại hên chộp được tin có giá trị.

- Chúng ta đi đến đâu cũng nghe đến chuyện của vị cô nương tên Như Ý đó nhỉ? Khi này vừa bước vào cửa đã nghe tên nàng xướng lên rồi.

- Vâng, ngài thấy nàng ấy chưa? Có bức họa vẽ nàng này, nhan sắc thật sự hơn người đó.

Kinh thành Tọa đô tại Toàn Phát tửu lâu, trong một căn phòng cao cấp trên lầu 2 có hai vị công tử đang uống rượu thưởng phong cảnh. Lục y công tử nhận bức họa từ tay hắc y công tử nhìn chăm chú. Chàng mỉm cười khen ngợi.

- Quả nhiên là mỹ nữ. Mỹ nhân Kim Quốc ta gặp qua nhiều nhưng chưa thấy được một người đẹp gần bằng nàng.

- Nghe đồn trước khi mất tích được mệnh danh kinh thành đệ nhất mỹ nhân.

- Chẳng lẽ bây giờ đã bị mất danh hiệu rồi sao?

- Không hề, nàng bây giờ được tôn xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Liên Lâm Giang nhếch môi mỉm cười vo nát bức họa trong tay. Mỹ nhân thì đã sao, nữ nhân vẫn chỉ là một nữ nhân thôi. Chàng không ưa gần nữ sắc, khắp thiên hạ chàng chưa gặp nữ nhân nào khiến chàng rung động. Thân là thái tử của Kim Quốc lần này đích thân đi sứ sang Đại Nam Quốc giao hảo cũng cố tình lảng giềng, chàng không rảnh mà để ý mấy chuyện nhỏ nhặt vớ vẩn này.

- Chủ nhân, chúng ta đến Tọa Đô được hơn tuần rồi nhưng chưa gặp mặt thái tử của Đại Nam Quốc lần nào cả.

- Hắn là một tên cáo con rất nguy hiểm. Hai năm trước hắn qua thăm Kim Quốc ta đã tiếp xúc một lần rồi. Một tên rất có tâm cơ, ăn nói sắc sảo và khá đa nghi đấy.

- Có hay không là một kẻ ham mê nữ sắc? Kim Quốc chúng ta muốn gả công chúa cho hắn để hòa thân liệu có tác dụng gì chẳng?

Hắc Lạc Mâu nhìn chủ nhân nở nụ cười lạnh nhưng không nói gì thì lặng lẽ nâng cốc rượu lên nhấp nháp chờ đợi. Kim Quốc và Đại Nam Quốc thực lực cũng “một chín một mười” còn là láng giềng chung đường biên giới. Hai nước ngoài mặt giao hảo thân thiết như huynh đệ đồng chí “tôi lửa tắt đèn có nhau” nhưng sự thật thì cả hai luôn nhắm nhe bờ côi của nhau. Kim Quốc lần này phía sau bắt tay với Ngọc Quốc chuẩn bị hành động mờ ám gì đó nhưng mặt khác lại cho sứ giả sang Đại Nam Quốc muốn đề nghị kết hôn

hòa thân. Rốt cuộc là các đấng đế vương đang tính toán âm thầm điều gì?

20. Chương 20: Kỳ Nhân Kỳ Tài

Trong lúc giang hồ đang náo loạn cả lên vì tung tích một người, thì nhân vật đó đang nhàn nhã cực khổ “hưởng phước” trong một biệt cốc vô cùng hẻo lánh thuộc lãnh thổ của Thổ Quốc. Độc Xà Cốc biệt lập với thế giới bên ngoài, nằm lọt thỏm dưới đáy vực sâu quanh năm sương mù bao phủ. Nơi này hoang vu không người lui tới, không phải là do trùng điệp cam bẫy như Khang San mà do chẳng có mấy ai mất trí lại khoải ở cái nơi tịch mịch u ám thế này, đương nhiên là ngoại trừ cái lão Ân Ân Tạ kia ra. Khi Như Ý tới đây nàng hoảng hồn, thất kinh còn tưởng mình lạc vào thời tiền sử nơi loài người còn chưa xuất hiện.

- Sư phụ à, ngài ẩn cư ở đây sao? Chỗ này thật sự là hoang vắng quá, ngoài mấy con thú ra có lẽ chỉ còn có sư phụ với đồ nhi thôi.

- Ta không thích chốn đông người nhưng cũng không có bài xích gì, chỉ là khi cần thiết thì sẽ xuất cốc thôi. Nha đầu ngươi cũng không phải lo lắng sẽ buồn chết ở nơi này.

- Theo đồ nhi thấy thì không buồn chết mới lạ đó. Nơi này làm gì có ai, xung quanh toàn là rừng rậm thôi, đồ nhi ra đó chơi với sói sao?

- Đưa ngươi về đây không phải để chơi, tạm thời sẽ có nhiều thứ phải học. Ngươi làm đồ đệ của ta không thể lười biếng học tập được.

Ta mặt mày nhăn nhó, ta không thích nơi này một chút nào. Sao mà ta từ khi đến thời đại này nếu không phải là mò lên núi ở thì lại nhào xuống vực thăm sinh sống vậy trời. Nơi này thì có gì vui đùa chứ, không có người thì ta đi chọc phá mấy con thú sao? Lão già đó nói cho ta biết lão sẽ dạy ta môn độc được, ta lúc đó nghe xong thì mừng rỡ lắm. Ta định bụng học được chiêu nào đem ra dùng ngay chiêu đó. Ý là lấy người ra làm thí nghiệm đó mà, hạ độc rồi cứu cho tay nghề nó mau lão luyện. Học thì phải đi với hành chứ, vậy mới mau thành tài. Cái gì ta cũng phải đích thân thử nghiệm trong thực tế thì kết quả mới đáng tin cậy. Nhưng mà sư phụ kéo ta về chốn không người này, ta học xong chắc chỉ đi bắt mấy con chuột mang ra dùng thôi. Thử nghiệm với mấy con chuột thì chẳng có gì “sốc hàng” hết á nhưng mà bắt mấy con hổ thì ta không dám. Ta mà bắt được hổ thì chắc lúc đó thế gian dân chúng người ta ai cũng là siêu nhân hết cả rồi.

- Đồ nhi, con chạy loạn đâu nữa rồi?

- Dạ, con ở đây.

Ta đang chăm chú tập tành pha chế độc ngoài sân sau thì nghe tiếng lão sư

phụ ồn ào vang đến. Ta đến khổ với lão, ta chưa từng ấy năm đi học chưa

gặp giáo viên nào nghiêm tắc và khó tính như lão ta. Lão già này bình thường thì tính cách cũng không tệ nhưng cứ khi nào đến lúc thuyết giảng ta về độc mới thì thật kinh khiếp. Lão ta có một niềm say mê với được hơn bất cứ thứ gì trên đời, mỗi khi nói về nó thì mắt sáng long lanh. Ta ngẫm nhận định ánh mắt đó chắc giống ta khi nói về chân trâu bảo vật, có khi còn mãnh liệt hơn mấy lần ấy chứ. Lão ta đòi hỏi cao kinh khủng, cái gì cũng có thể xuê xòa làm sơ sơ không sao nhưng bắt cần có một tí chút với độc được của lão thì e rằng hôm đó tai của ta sẽ được “nghe phát thanh miễn phí” cần nhả cả mấy tiếng đồng hồ.

- Ta tới kiểm tra xem con học hành có đang hoàng không? Sao lại chạy ra ngoài sân sau, pha chế được thì phải vào trong phòng được mà pha chứ.

- Không được, con đang pha Thất Sắc Độc.

- Gì cơ, ta đã dạy đâu làm sao mà con biết đường mà pha?

Ta nhướng mày nhìn đồ đệ mà cả kinh hỏi. Như Ý chỉ mới đến đây được gần 6 tháng nhưng ta thấy mình hình như sắp cạn kiệt kiến thức mới mà dạy cho cô bé rồi. Nhóc con này thông minh tuyệt đỉnh dạy một

hiếu mười, lại rất siêng năng tìm tòi. Sách y thuật trong nhà chẳng mấy chốc không còn một quyển cô bé chưa rờ tới, mà sách vở ta cả một đời thu thập lưu trữ lại không phải chỉ một hai quyển.

- Dạ, tại vì như thế nên con pha này giờ mà không hoàn thành được. Sư phụ người xem con pha mãi mà cũng chẳng thấy nó lấp lánh 7 sắc như độc của người pha.

Ta nhìn xuống chén độc Thất Sắc trên bàn mà mỉm cười tán thưởng. Thất Sắc không phải độc dễ pha, đây là một trong bảy loại độc tuyệt học của ta nghiên cứu và pha chế biết bao lần mới chế ra được. Tuyệt hảo đồ nhi này không được ta hướng dẫn một câu đã có thể tự mình pha, hiện được những bốn màu thật không thể không nể. Ta cũng biết mình thân nhận được một đồ đệ thiên tài. Ân Ân Tạ ta cả một đời lao lực cũng tìm được truyền nhân xứng đáng, trời cao quả nhiên ưu đãi với ta.

- Con có thể pha hiện được 4 màu chỉ trong vài lần thử nghiệm là giỏi lắm rồi. Đồ nhi của ta thật xuất sắc.

- Đa tạ sư phụ khen nhưng mà người nói xem tại sao con đã bỏ đúng thành phần, liều lượng cẩn thận lắm rồi mà vẫn thiếu ba màu nữa.

- Pha lại cho ta xem.

Ta biết nha đầu này có thể khả năng hít, nuốt, tiếp xúc với bất kỳ thứ độc nào cũng không gặp phải vấn đề gì. Ta nhớ lần đầu cho Như Ý tiếp xúc với mấy độc được cơ bản thấy nha đầu nghiêm nhiên vô tư lấy nó ra hít rồi nhai nuốt như thức ăn khiến ta xém vỡ tim, ngồi im bất động chẳng kịp phản ứng gì. Ta khi đó chưa biết đồ nhi có khả năng phi thường tự mình hóa giải được vạn độc. Thấy đứa trẻ này nuốt độc vào người thì điếng hồn tưởng nhóc con bỗng dưng phát điên mất đi lý trí. Bất quá khi biết được sự thật thì cao hứng vô cùng, đồ nhi vừa có khả năng dùng độc không ai bì kịp lại không ai có thể hạ độc được hẳn chẳng phải rất đáng mừng sao? Nhóc con này sẽ chẳng đời nào khiến cho sư phụ thất vọng hay mất mặt.

- Sai quy trình rồi, bước thứ 6 không phải rót nước vào trước mà phải bỏ cỏ độc Sắc Tía vào trước. Bước thứ 9 không phải khuấy đều 10 vòng mà là 15 vòng, còn nữa sau bước thứ 14 là phải đập nắp lại rồi lắc mạnh càng mạnh càng tốt 3 lần, sau đó mới tới bước thứ 16 là mở nắp đem phơi dưới ánh mặt trời.

Ta nhìn qua cách pha chế của đồ nhi, nhóc con này chỉ cần bỏ độc vào miệng ném thì sẽ nhận ra thành phần và liều lượng được ngay. Như vậy pha chế không thành thì khả năng lớn nhất là sai quy trình. Kể ra thì Thất Sắc Độc chỉ cần một lượng nhỏ xối dính vào trên da thôi cũng giết được người rồi. Nha đầu này may mắn có khả năng bất phạm đó nên có uống hết cả lọ cũng không ảnh hưởng. Điều kiện này khiến cho việc học độc được của đồ nhi dễ dàng hơn bất cứ ai. Bản thân ta chế ra độc đấy nhưng lỡ dính phải mà không uống giải được kịp thời cũng lạng lẹ “lên đường”. Nhóc con chẳng lo gì vụ này nên cứ thoải mái mà nuốt độc thay cơm.

- Oh yeah, sư phụ thật là thiên tài, nó sáng lấp lánh đủ bảy sắc rồi này. Sư phụ độc này hạ như thế nào vậy?

Như Ý ta chỉ có giỏi chế độc thôi còn cách hạ thì chưa rành lắm. Độc thì có vô số trên đời nhưng không phải độc nào cũng hạ độc như nhau. Chưa kể đến thời gian phát tác độc dài hay ngắn, có hay không kết hợp với chất xúc tác nào mới có công hiệu. Rồi còn có trong khoảng thời gian bao lâu thì sẽ không còn cứu kịp nữa. Ta không thích học cách giải cho lắm, bởi vì trong cái đầu óc đen tối hơi bị ác của ta thì làm gì có ý nghĩ học được để cứu người. Ta chỉ khoái với việc đi hạ độc người khác thôi, còn chuyện giải độc thì để mấy tên là đồ đệ của Thần y làm. Ta là đồ đệ của Độc Xà Vương cơ mà, lão già đó trên giang hồ chỉ đi gây họa cho người khác là nhiều thôi chứ có mấy khi ra tay nghĩa hiệp. Ta là đồ đệ phải có trách nhiệm “phát dương quang đại” hào khí ngất trời hạ độc không chớp mắt cho sư phụ chứ (he he). Bất quá ta không muốn học cũng không được, lão già đó ta đã nói là lão đòi hỏi à. Ta không học giải được lão sợ sau này thất truyền cách giải độc nên kẻ làm đồ đệ ta đành cầm cúi tự hành xác mình học cho bằng hết.

- Tiếp xúc với da thì coi như là trúng độc, độc sẽ phát tác ngay tức khắc, trong vòng nửa giờ không có thuốc giải thì hết cứu.

- Lợi hại quá. Sư phụ à, bảy loại tuyệt độc của người độc này là thứ nhất, còn có 6 loại nữa hôm nay người dạy con một lượt luôn đi.

Ta nhìn qua lão sư phụ chờ mong, bảy món này là tuyệt độc mang lại thương hiệu Độc Xà Vương danh trấn

giang hồ cho lão ta mà. Ta phát hiện học mấy thứ độc được như thế này càng ngày càng thu hút, kể ra so với khi xưa đi học văn, toán, sử, địa thì hấp dẫn hơn nhiều. Đạo gần đây, ta hào hứng đến nỗi suốt ngày hết dụ dỗ rồi đến năn nỉ lão có bao nhiêu độc được mang ra truyền cho hết luôn. Công nhận lão ta được gọi Độc Xà Vương cũng không quá phô trương, trong cái đầu của lão kia có cả một kho độc bí truyền đủ để ta học ngày học đêm cả nửa năm nay mà vẫn thấy nhiều độc mới.

Tháng đầu tiên lão toàn truyền dạy ta xà độc, đếm qua loa thì cũng có đến 300 loại xà độc. Mới đầu nghe thấy học xà độc ta lạnh hết người, ta không thích rắn. Mà học xà độc thì suốt ngày phải nhìn mấy cái con rắn xanh, đen, tía, vàng... gì đó đến hoa cả mắt. Biệt cốc này đúng là giang sơn của các loài rắn, làm ta lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác. Hên là mấy con rắn đó giờ vô hiệu với ta dù rằng lỡ chẳng may bị nó cắn phải cũng thấy ghê ghê.

Tháng thứ hai, thì được học được thảo. Ta thích mấy món độc này nhất, độc được thảo khi pha chế ra thường có vị rất thơm và ngọt. Ta gửi cả ngày vẫn không chán, buồn buồn đem ra uống thay cho uống sirô. Ta có mời lão uống thử nhưng sư phụ nhìn ta lắc đầu cười không nói gì. Chắc lão nghĩ ta bị điên ấy mà, lão biết ta không độc nào hại được nên cũng chẳng có lý do gì phải ngăn cản. Vấn đề là chỉ cần ta đụng tay vào lão thì lão có uống cả bình độc được cũng chẳng sao. Nhưng ta không nói bí mật đó, ta cũng không chắc lão có biết không. Chuyện của Lục Bạch ngọc trên giang hồ không nhiều người lắm biết tường tận. Nhân gian biết chủ nhân Lục Ngọc Vô Độc sẽ không bị trúng độc bao giờ. Nhưng kẻ cầm Lục Bạch ngọc có khả năng trị độc không cần giải được thì không nhiều người biết. Môn đồ của Huyền Băng Cung cũng chỉ những người cao cấp nhất mới biết được tiết lộ thông tin này. Họ thần thánh hóa Thánh nữ lên để lấy được sự sùng bái của môn đồ, một chiêu thu hút lòng người được dùng rất hữu hiệu.

Tháng thứ ba, ta học độc kim châm, học mấy độc này khó hơn 2 loại độc kia nhiều. Trước tiên phải biết phóng kim châm cho trúng kẻ thù thì mới nói năng tiếp được. Ta vụng về hậu đậu chế xong độc này rồi cũng không biết mình có bao giờ dùng được không. Ta muốn hạ độc kẻ khác mà dùng chiêu này chỉ có nước chờ kẻ thù ngủ say, chơi xấu nhào vào đâm lén cho hấn vài kim thì được, chứ đứng thẳng đó mà phóng kim thì chỉ có uống phí kim châm. Trước giờ coi phim ta rất khoái hành động hất nhẹ tay một phát kim châm phóng rào rào kẻ địch bị hạ gục như sung rụng. Ta thấy cảnh đó nhìn thật có uy phong nên khi biết được học độc kim châm thì háng hái lắm. Phiền nổi không có võ công, biết mình có học cũng dùng không được thì tức anh ách.

Tháng thứ tư, học độc khói. Độc này ta không thích lắm nhưng được cái tính sát thương cao độ, đa phần dùng để loại bỏ một loạt kẻ địch cùng lúc. Khói tỏa ra thì đâu phải chỉ một hai người hít phải, giả sử đứng trước một đoàn quân thì chỉ một mũi này thôi cũng làm rối loạn đội hình đối phương rồi. Tháng thứ năm, học mê độc và xuân dược. Học xong hai món này ta thật muốn đem ra chọc phá người khác. Công nhận ta cũng không hiểu một kẻ vừa bị trúng cực đại mê độc cũng vừa đồng thời trúng đệ nhất xuân dược thì sẽ phản ứng ra làm sao. Ta tò mò, tiếc rằng ở đây chẳng có ai cho ta thử nghiệm cả. Thật tiếc sư phụ ta tính tính cổ quái, nữ nhân không coi trọng chỉ coi trọng mấy con rắn độc nên ta chẳng có cơ hội. Nếu mà có cơ hội thì ta đã mang ra sài từ lâu rồi, chỉ nghĩ thôi cũng thấy vui rồi. Đáng tiếc.

Tháng thứ sáu này, sư phụ cho ta tự do sáng tạo muốn chế độc gì thì tự chế lấy. Ta cũng mày mò pha thứ này trộn thứ kia chế ra một lô một lốc mấy thứ độc kỳ quái rồi ta cũng chẳng thèm chế thuốc giải. Mai này nếu phải dùng đến thì để kỳ nhân giang hồ tự tìm đường mà giải lấy vậy. Ta biết sư phụ còn có bảy loại tuyệt độc mà người tự chế nhưng chưa dạy ta. Ta muốn là phải học bằng hết mới thôi.

- Muốn học thì ta đương nhiên dạy con. Bất quá đồ nhi tài giỏi quá, xem chừng ta chẳng còn gì dạy cho con nữa rồi.

- Vậy là người dạy hết tuyệt kỹ cho con rồi ă? Sư phụ võ công người cao cường dạy con luôn đi. Con muốn học võ công.

- Nhóc con người còn cả hứng thú này à? Ta cũng định dạy võ công cho đồ nhi lâu rồi nhưng phải đợi con chuyên tâm học xong độc được đã.

Mắt ta sáng rỡ như sao trời, ta đoán thế. Woa, sư phụ thật tuyệt quá, có bao nhiêu là truyền dạy bấy nhiêu thật là tận tâm với học trò nha. Võ công của lão nếu không phải cao thủ võ lâm thì ta không còn là tên là Như Ý. Nhớ lần đầu gặp lão chỉ dùng sỏi mà điểm huyệt cam của ta. Trên tivi

không phải là vẫn chiếu phim điểm huyết phải dùng tay sao, dùng sỏi mà vẫn ném trúng huyết vị thứ hồi không phải võ công cao cường thì là gì nữa. Ta mà học được một nửa của lão là có thể hiên ngang đi lại giữa đường lớn mà chẳng phải sợ bị bắt nạt rồi. Coi bộ vận số của ta thời điểm này cũng không tệ.

21. Chương 21: Chàng Không Muốn Buông Tay Nhưng Nàng Muốn Thả

- Hoàng huynh, sao ngài thần thờ vậy?
- Có chuyện suy nghĩ một chút. Đệ biến mất cũng lâu quá nhỉ, vừa từ cái xó xỉnh nào trở về đây?

Ta đang ngồi im lặng, trầm tư trong thư phòng thì tam đệ Bạch Sơn đi vào. Từ ngày lạc mất không truy kịp tung tích của Như Ý tại Văn Hoa thành đến nay đã 6 tháng, ta cũng không tra xét ra được thêm một dấu vết gì khác. Nàng mất tích đi kéo theo sau biết bao là chuyện không hay. Người mất tích nhưng thánh chỉ tứ hôn vẫn còn đó, một tháng đầu hoàng cung không có động tĩnh gì, tháng thứ hai đã có kẻ xì xầm bàn tán. Tháng thứ ba trong triều đã có đại thần trình tấu chương xin hoàng thượng ban thánh chỉ tứ hôn khác. Những tên này bày biện lý do Chiêu Văn tiểu thư mất tích lâu như vậy vẫn không tìm ra tung tích có lẽ đã gặp chuyện chẳng lành. Hôn lễ của thái tử là chuyện trọng đại của quốc gia không thể cứ kéo dài trì hoãn vì vị tiểu thư kia. Thiếu nữ Đại Nam Quốc lẽ nào không bằng một nữ tử chết tung tích không rõ, sống còn không biết. Chiêu Văn tướng phủ cũng không thể phản đối câu nào, họ chỉ im ắng quan sát tình hình. Tháng thứ tư, lòng hoàng thượng cũng đã bị lung lay. Thánh chỉ là ngài tuyên ban ra hơn nửa nữ nhi lại là ái nữ của đại tướng quân cũng không muốn thất thổ nói hủy hôn là hủy hôn. Nhưng mà đợi lâu như vậy, người tìm không thấy lại thêm lắm kẻ cứ thọc ngoáy mãi cũng nhức hết cả đầu.

Tháng thứ năm, hoàng thượng gọi đại tướng quân và thái tử vào thư phòng bàn chuyện riêng. Ngài ý nhị nhưng sự việc lại không như ngài nghĩ. Gọi thái tử vào là cho hoàng nhi cơ hội tự mình thoát khỏi cuộc hôn nhân mà con không thích. Nhưng là mọi việc lại diễn tiến theo chiều hướng khiến ngài ngạc nhiên. Đại tướng quân chẳng bày tỏ phật ý hay không hài lòng gì đơn giản chỉ là thưa lên nữ nhi vô phúc không được hưởng hoàng ân, lại mong hoàng thượng xá tội vì nữ nhi tuy vô tình nhưng lại khiến hoàng thượng bận tâm. Chiêu Văn phủ đối với việc hủy hôn chẳng tỏ vẻ gì rõ rệt dù sao nữ nhi đã mất tích cũng không nên ngăn đường hôn sự của thái tử. Người lẽ ra nên phản ứng không hài lòng thì lại nhàn nhạt không bận tâm, kẻ lẽ ra nên vui mừng vì chuyện này thì nhất quyết không đồng ý. Tin tức thái tử một mực nhất quyết không muốn hủy hôn cùng Chiêu Văn tiểu thư chẳng mấy chốc mà loan đi khắp kinh thành. Dân tình lại có dịp ngồi túm tụm lại hóng và buồn chuyện.

Tháng thứ sáu, thái tử Kim Quốc đích thân đi sứ sang muốn tỏ lòng hy vọng được cùng Đại Nam Quốc kết thông gia. Chuyện cũng chẳng có gì quá lạ lùng, hôn nhân để giao kết thêm tình hữu nghị giữa các nước xưa nay diễn ra rất thường xuyên. Có điều lúc này khắp nước không ai không biết thái tử si tình vị hôn thê khuyên thành mất tích kia. Dân tình đoán già đoán non xem thái tử có đồng ý hôn sự với công chúa nước láng giềng không? Khúc mắc là vị công chúa kia muốn được gả cho thái tử chứ không phải hoàng tử khác. Tin đồn là công chúa vừa gặp đã đem lòng yêu mến thái tử từ hai năm trước khi thái tử đi sứ sang Kim Quốc. Thân nàng là công chúa cao quý lại đánh tiếng trước như thế, từ chối thì không ổn mà đồng ý thì phụ lòng vị tiểu thư kia.

- Tôi nghĩ là thái tử sẽ đồng ý thôi, kết hôn cùng công chúa Kim Quốc có gì không tốt.
- Đúng rồi, như vậy hai nước sẽ không thể có chuyện giao tranh.
- Tôi không nghĩ thế đâu, thái tử của chúng ta cần gì phải hạ mình cưới công chúa tiểu quốc kia chứ. Nữ tử Đại Nam Quốc chẳng lẽ không ai vừa mắt chàng sao.
- Kim Quốc không tin được đâu, gả công chúa có lẽ là chiêu đánh lạc hướng.
- Thái tử chỉ muốn cưới Chiêu Văn tiểu thư thôi. Chàng sẽ không đồng ý đâu.
- Chiêu Văn tiểu thư đâu có yêu thái tử, nàng yêu Bạch Hoàng các chủ mà, nếu không đã không bỏ trốn.

- Nàng bị bắt cóc mà.

... lao xao... rì rào... (ta một câu người một câu, nói cả buổi chẳng được cái tích sự gì).

Bạch Sơn đi lại ngồi vào ghế đối diện ca ca cũng chẳng đợi mời. Chàng vừa đi sứ Phong Quốc trở về kinh thành đã thấy lời đồn đãi vang ầm ầm tứ phía. Dò xét một hồi cũng biết đó là cái sự tình gì. Chàng đau lòng cười khổ hóa ra mỹ nữ kia là khuynh thành mỹ nhân Chiêu Văn Như Ý. Cơ hội có được mỹ nữ làm nữ nhân yêu dấu của mình biến thành con số không. Chàng còn cả kinh, khủng hoảng hơn khi biết nàng ấy bây giờ sống chết không rõ. Một nữ nhân xinh đẹp như vậy sao lại chịu cảnh lưu lạc thống khổ này. Thật đáng buồn.

- Xó xỉnh là thế nào, mới về từ kinh thành hoa lệ của Phong Quốc đấy. Thật mỗi lần thấy huynh là huynh ngồi ngơ ngẩn thất thần là sao nhỉ? Nhớ ai rồi sao?

- Nhớ ai cũng không liên quan đến đệ. Đi tẩu lâu không? Ta mời.

- Được, lần trước hụt mất một châu rồi, lần này sẽ không uống phí cơ hội.

Toàn Phất tẩu lâu, bàn cũ người cũ cảnh vật vẫn như cũ nhưng lòng người có chút thay đổi. Hai tuần tú nam tử tay nâng chén uống rượu mà ánh mắt dõi cứ cùng một phương. Nơi này ngày đó, tại bên kia đường có một nữ nhân đột ngột xuất hiện rồi nhanh như chớp biến mất khiến cho trái tim hai người nam tử hụt hẫng, chơi vơi. Nàng giờ ở nơi đâu, còn sống hay đã chết. Nếu nàng còn sống thì rốt cuộc là đang ở đâu? Nàng sống có tốt không, có ai chiều cố nàng không, có ai bắt nạt nàng không?

- Vương công tử, đã lâu không gặp.

- Liên công tử, thật đúng là duyên kỳ ngộ.

Nghe hai câu cũng biết là hai nhân vật nào đang nói chuyện. Hai kẻ này gặp nhau mặt đều cười tươi, miệng buông lời ngọt ngào nhưng trong đầu đang ngầm đánh giá nhau. Hai kẻ cao ngạo, sinh ra đã đối địch nhau làm gì có chuyện thật tâm gặp nhau mừng rỡ như vậy. Nếu có kẻ nào mừng rỡ cũng hẳn là do mục đích cố tình tiếp cận đã thành công mà thôi. Liên Lâm Thanh khi này từ trong phòng nhỏ nhìn ra thấy một nam tử nhìn quen thuộc tiến về một bàn khuất tại ban công thì bất giác mỉm cười. Nhân tình thế thái, lúc muốn gặp thì đi tìm mãi không tìm được, khi không cố ý tìm kiếm kẻ đó lại tự động xuất hiện trước mặt mình.

- Mời nhị vị công tử ngồi.

- Tạ ơn Vương công tử. Vị công tử này là?

- Đệ đệ của tại hạ, Bạch Sơn.

Bạch Sơn cùng Lâm Giang nhìn nhau cười rất khách khí, tao nhã chào hỏi nhau. Người ngoài không biết nhìn vào cứ tưởng chiếc bàn có bốn người nam tử đang hàn huyên kia có tình cảm bằng hữu tốt đẹp lắm.

- Vương công tử, từ lần ngài hạ cố ghé tề xá đã lâu không có dịp tương phùng. Hôm nay thật là vinh dự.

- Liên công tử khách khí rồi. Nghe đám hạ nhân báo lại công tử có chiếu cố ghé qua nhà nhưng đáng tiếc không gặp được, tại hạ đã vô cùng tiếc nuối.

Hai người nói thế nhưng trong lòng ai cũng hiểu rõ tình thế là thế nào. Lâm Giang từ Kim Quốc đến không sớm thì muộn thế nào mà chẳng gặp lại Bạch Sơn trong triều. Còn Bạch Sơn công cán bận rộn rời khỏi kinh thành nhưng đã trở về cả tuần nay, nếu muốn gặp chỉ cần đi tới nhà khách tiếp đón sứ giả là sẽ gặp nhau ngay thôi. Nếu chàng nôn nóng thật sự muốn gặp thì chẳng có gì khó khăn, vấn đề là trong đó có nội tình. Hai kẻ này “kẻ tung người hứng” cứ thế mà hàn huyên đến suốt buổi mãi không thôi nhưng nửa điểm cảm tình, thật sự là không biết làm cách nào để nhìn ra cho được.

Phủ đại tướng quân.

- Phi cung chủ, mời ngồi. Người đầu dâng trà.

- Đa tạ.

Phi Bách Chiến nhìn quanh thấy phòng khách của Chiêu Văn phủ giờ này tụ tập đủ cả 5 người thân của Như Ý. Đối với việc mời nàng đi nhưng lại để lạc mất nàng Huyền Băng cung chủ cảm thấy thật có lỗi. Tuy

nhien, chuyện đã xảy ra như thế thật không thể nào biện giải gì được. Huyền Băng Cung có tình báo trải thăm dài khắp 15 nước như vậy cũng vô phương tìm ra nàng thật sự khiến người khác lo lắng. Người nếu còn sống thì sao không cách nào tìm được tung tích nhưng nếu là người đã chết thì... chỉ nghĩ tới cũng thấy sầu não ùa về. May mà nàng thật sự không vấn đề gì.

- Phi cung chủ, có chuyện gì mà đích thân ngài đến đây hôm nay vậy?

- Tại hạ có tin của nàng nên đích thân tới báo cho các vị yên tâm.

- Tin tức của Như Ý sao?

Năm thanh âm đồng thanh cất lên. Trong thanh âm ấy người ta dễ dàng nhận ra được âm điệu của sự vui mừng. Chiêu Văn phủ chưa bao giờ từ bỏ ý định tìm kiếm nàng, bảo bối của gia tộc biến mất khiến toàn phủ không còn tí sinh khí nào. Phu nhân thì rầu rĩ suốt ngày ngồi trong phòng tứ tiểu thư, tướng quân âm trầm, ít nói hằn đi. Các vị công tử ai cũng mang nét mặt ủ dột, sầu não, nhớ thương tiểu muội.

- Đúng. Nàng vừa gửi tin về. Tin nói nàng vẫn ổn, mong tại hạ ghé qua phủ nhờ mọi người giúp nàng một chuyện.

- Mời nói.

Sự thể là Như Ý ta rời Chiêu Văn phủ cả nửa năm cũng chẳng nhớ nhung gì lắm đến thân nhân. Ta trong sáu tháng trời ngày đêm lo học hành, pha chế độc dược hơi đâu mà nghĩ đến chuyện khác. Chỉ là dạo gần đây không còn nhiều chuyện bận tâm như vậy nữa, ta vẫn chăm chỉ luyện võ công nhưng mà luyện võ công mệt ơi là mệt. Thế mới biết để làm được cao thủ chẳng dễ dàng chút nào, chắc bọn họ kẻ nào cũng học máu mũi, ói máu vì kiệt sức như cơm bữa. Nhưng mà Như Ý ta rất may mắn bởi vì có Tiên ngọc trợ lực. Ban ngày vất vả luyện tập mệt đến thở không ra hơi, tai ù ù cả lên nhưng chỉ cần đêm xuống nằm xuống nghỉ ngơi là từ Tiên ngọc tỏa ra khí lực hồi phục dần cơ thể rã rời. Ta cứ thế sức khỏe dồi dào cứ mở mắt chào ngày mới là phơi phơi sức sống. Nhân tiện ngày mới của ta bắt đầu không sớm lắm đâu với lại cái biệt cốc này mặt trời chiếu sáng không được chói lọi như ở chỗ khác. Nhưng nói gì thì nói ta ngay khi thức dậy là tập trung luyện tập ngay, mục tiêu hướng tới của ta đơn giản thôi chỉ là nhưn người một phát từ đây cốc vọt lên được tận đỉnh vực thẳm như sự phụ. Ý ta là sự phụ làm được cái gì thì ta cũng xuất chiêu được ngang ngửa hay xuất sắc hơn ở chiêu đó. Ai bảo ta có Tiên ngọc trợ giúp chứ, tên Phi mỗ kia cũng chưa từng nói với ta nó còn có tác dụng truyền khí lực tốt như vậy. Ta giữ nó trong người chẳng bao giờ lo đánh đắm đến kiệt sức mà chết.

Một buổi ta đang mơ màng tự hào với tổ lòng ngưỡng mộ Lục Bạch ngọc thì chợt nhớ ra cái tác dụng tiêu cực của nó. Nó tốt như vậy nhưng nó cản trở chủ nhân của nó có tình cảm và quan hệ tình ái. Ta thấy như vậy cũng không quá tệ hại, vấn đề là khi đó ta bỗng nghĩ tới cái hôn ước với tên thái tử họ Vương kia. Ta hoảng hồn không biết giờ này Chiêu Văn phủ xoay sở ra làm sao nữa. Ta phải chắc chắn rằng vụ hôn ước đó bị hủy đi rồi thì ta mới dám lộ cái mặt ra được. Sự phụ nói học võ công khá lên một chút thì xuất cốc đi du ngoạn sơn thủy. Ta thích thú lắm cái vụ này nhưng mà sợ rằng vừa lộ cái mặt ra thì bị bắt về thành hôn, nói đúng hơn là bắt về ép đi chết. Ta mà thành hôn thì tám thân xử nữ làm sao mà giữ được chứ, mà không còn xử nữ thì chỉ có con đường tử mà thôi. Rốt cuộc ta phải ra tay tự tìm đường sống ỉnh thôi, chuyện này phải nhờ cái tên Phi mỗ đi thông tri cho thân nhân của ta kêu họ ra mặt giúp vậy. Ta đoán việc ta mất tích lâu thế này có lẽ tin tức đã lộ ra rồi. Thời gian mất tích là cả nửa năm có lẽ hôn ước đã bị hủy, ta bây giờ có về cũng không sao. Nhưng mà mọi sự vẫn phải cẩn thận là hơn, phải suy tính chu đáo thì mới an tâm được.

- Chuyện nàng trở thành Thánh nữ của chúng tôi, các vị hân đã được tam công tử nói rồi.

Phi Bách Chiến thăm dò trước, nhìn lướt qua mọi người trong phòng. Chuyện nàng là chủ nhân của Lục Bạch ngọc nhưng sẽ phải chịu một số khống chế từ nó là chuyện mật của Huyền Băng Cung. Bất quá ta phải tiết lộ vài điểm cơ bản ra để khiến cho lời nhắn nhờ cậy của nàng được thi hành. Nàng muốn như thế nào thì mọi sự phải như thế ấy. Khi thấy mọi người xác nhận thông tin đã biết cả ta mới nói tiếp.

- Thánh nữ muốn mọi người giúp nàng ấy hủy bỏ hôn ước với thái tử. Chuyện này rất quan trọng và cần thiết.

Bọn họ nhú mảy. Ánh mắt nghi ngờ, vẻ mặt có biểu tình không tin tưởng với lời nói của ta. Có lẽ họ không tin nữ nhi của họ muốn bỏ đi nhân duyên tốt này nhưng thật sự thì bây giờ nó không còn là nhân duyên tốt nữa. Nhân duyên không thể đi tới đâu mà tính mạng vẫn bị uy hiếp cái nào quan trọng hơn, nàng đã lựa chọn rồi. Ta chỉ là nhân lời của nàng cho bọn họ thôi, nhìn ta không có hảo cảm cũng vô ích.

22. Chương 22: Nhất Quyết Không Buông

Buổi vào triều ngày hôm nay khiến ta bức tức, bức bối không chịu được. Ta vừa phải tể nhị từ chối hảo ý cầu thân của Kim Quốc xong thì lại phải căng não phủ quyết bầm tấu của Chiêu Văn gia ba vị thần tử xin được thánh ân hủy bỏ hôn ước cho nữ nhi. Bọn họ nghĩ cái gì, là đang nghĩ cái gì vậy? Nữ nhi của họ gả cho ta có điểm nào ủy khuất sao? Chẳng phải họ là những người khơi mào sự việc, những kẻ đầu tiên muốn thánh chỉ ban hôn còn gì. Hành động của Chiêu Văn gia tộc cũng khiến cho quần thần trong triều kinh ngạc không ai hiểu nổi. Ai cũng nghĩ gia tộc này đang lo sốt vó lên tìm mọi cách kéo dài thời gian, tìm mọi cách để hôn ước không bị bãi bỏ. Nhưng họ cương quyết muốn hủy bỏ đến mức khiến người khác ai nấy đều lắc đầu nhún vai không rõ.

- Chủ nhân, Phục Du cầu kiến.

Thanh âm của Thanh Minh vang lên từ bên ngoài, khiến ta hồi tỉnh khỏi dòng suy nghĩ. Ta cảm nhận có cái gì đó không ổn ở đây. Ngày đó khi phụ hoàng triệu riêng ta và đại tướng quân vào thư phòng, lão già đó tuy không biểu hiện gì nhiều nhưng không phải mãnh liệt như hôm nay sống chết cũng muốn xin được đặc ân hủy hôn ước. Rốt cuộc là ẩn tình gì khiến cho Chiêu Văn gia thay đổi thái độ đột ngột như vậy. Nữ nhân trong thiên hạ ai không muốn gả cho hoàng tộc, hưởng hồ nữ nhi của họ không gả cho ta thì nàng muốn gả cho ai.

- Vào đi.

- Thuộc hạ tham kiến chủ nhân.

Phục Du sau lần làm việc tắc trách bị phạt “tự xử” kia thì có tập trung tinh thần làm việc cao độ hơn. “Tự xử” của làm việc không thành là 100 hèo không bớt một cái. Hắn ngày đó cứ tưởng mạng cũng giữ không nổi, chịu 100 gậy xong đau điếng người thở hắt ra, thâm nghĩ mình vẫn còn may mắn lắm.

- Nói.

- Hồi chủ nhân, Phi Bách Chiến vừa đến Chiêu Văn phủ vào buổi tối ngày hôm qua. Chúng thuộc hạ bắt tài không thể nghe lên được họ nói chuyện gì.

- Tối qua?

Phi Bách Chiến đến Chiêu Văn phủ làm gì chứ? Tại sao hắn đến hôm trước thì hôm sau Chiêu Văn phủ đòi hủy hôn. Tên họ Phi kia là muốn cản trở nhân duyên của ta sao? Thánh nữ của Huyền Băng Cung trở thành nữ nhân của ta đối với bọn họ nữa điểm cũng không tốt. Giang hồ và triều đình không có mối quan hệ kiểu đặc biệt như thế này bao giờ. Nhưng hắn cũng không suy xét cho kỹ là ai cướp người trước, thiên hạ bao người không chọn lại đi chọn nữ nhân của ta làm Thánh nữ. Muốn giành với ta sao, đừng có ảo tưởng.

- Báo cáo xong rồi thì ra ngoài đi. Thanh Minh vào đây.

- Có thuộc hạ.

- Triệu hồi Ảnh Long về đây ngay.

- Vâng lệnh.

Huyền Băng Cung chắc chắn đã tìm ra người rồi, ta tìm không ra nhưng các người có thể, tạm thời nhường các người một nước cờ vậy. Nhưng mà Như Ý mệnh của nàng phải là người của ta, chỉ có thể là thái tử phi chứ không thể là thánh nữ.

Phủ đại tướng quân.

Bốn người im ngồi rầu rĩ, có tướng quân và phu nhân cộng thêm đại ca và

tam ca của Như Ý. Nhị ca của nàng là nhân vật rất ít khi xuất hiện trong phủ, chàng ta thoát ần thoát hiện chỉ có mặt trong phủ những thời khắc quan trọng nhất. Thịnh Vượng không phải không lo lắng cho tiểu muội, chỉ là biết muội muội đã an toàn thì phải xuất phủ giải quyết công việc riêng thôi. Người của Chiêu Văn phủ chí hướng không giống nhau, ai muốn hướng đường nào thì cứ việc chỉ là không được làm việc bị người người phỉ nhổ hay tội nhân thiên cổ thôi. Con cả theo đường võ nghiệp, con thứ hai hướng đường doanh thương, con thứ ba lại chọn văn chương tiến thân. Bảo bối còn lại những tướng sẽ hướng theo con đường vạch sẵn là trở thành mẫu nghi thiên hạ nhưng bây giờ chỉ sợ... có một nơi chốn khác đang run rẩy chờ đón kỳ nhân.

- Thái tử này thật lạ vì lẽ gì mà cứ cố chấp không buông tha muội muội của chúng ta. Hà nhi dù có bị xử tội cũng quyết ngăn cản bằng được hôn lễ này. Nữ nhân Đại Nam Quốc trong phủ của hần có cả một bảy rồi vẫn còn muốn thêm bảo bối.

Vạn Sự bất bình có ý kiến. Chàng ta thương cho tiểu muội đang ở tình cảnh bị nguy hiểm đến tính mạng nên gấp gáp quên mất là ai lúc đầu cố gắng tiến cử hôn ước này.

- Hần từ khi thấy bức họa của muội muội thì thái độ thay đổi hẳn. Ngày đó khẳng khẳng xin xỏ bức họa đó, biết trước hần trở nên cứng đầu thế này đã không cho hần rồi.

An Khang còn phát biểu ngớ ngẩn hơn. Chàng ta phải biết rằng bức họa đó không lọt vào tay thái tử thì hần không sớm thì muộn cũng thấy mặt Như Ý thôi. Thêm nữa thái tử muốn bức họa của hôn thê, chàng dùng lý do nào từ chối.

- Như Ý bảo bối của chúng ta xinh đẹp như vậy, bảo thái tử làm sao mà buông tay. Thái tử hần thích mỹ nữ mà. Như Ý mệnh con thật khổ.

Nức nở, thê lương thế này còn ai nếu không phải là mẫu thân Lệ Như. Nữ nhi trong thiên hạ lớn lên nên được gả chồng, mẫu thân nào lại không mong muốn như vậy. Có điều xuất giá đồng nghĩa với tử thì để bảo bối ở nhà là tốt hơn. Không có gả với cưới hỏi gì sát.

- Tướng công à, không có cách nào sao?

- Thái tử không đồng ý cũng không phải hết cách. Hoàng thượng mới là người ra quyết định cuối cùng. Buổi triều hôm nay, chúng ta chưa có nhờ cậy người ngoài chỉ có ba người trong nhà. Ngày mai chúng ta nhờ thêm vài vị đại thần góp vài câu có thể hoàng thượng sẽ ban hủy hôn thôi.

Đại tướng quân trầm trầm đáp lời phu nhân. Ngài vốn nghĩ xin hủy hôn không khó lắm, dù sao nữ nhi mất tích lâu như vậy, bệ hạ lần trước cũng đã có ý muốn hủy hôn rồi. Ngài nghĩ chuyện này chỉ cần Chiêu Văn gia thỉnh cầu hoàng thượng sẽ chấp nhận, ai mà ngờ thái tử lồng lộn lên như bị đánh vào điểm yếu. Giữa triều trước mặt bá quan văn võ, mặt mũi đàng đàng sát khí phủ quyết cho bằng được thỉnh cầu này. Hần biểu hiện cứ như đạo tặc vào nhà cướp thê tử của hần vậy. Như Ý còn chưa gả cho hần, gặp mặt còn chưa có lấy một lần.

- Hy vọng thế. Chuyện này đối với các vị đại thần có nữ nhi trong nhà chẳng có hại gì cho họ cả. Họ hần sẽ nhiệt tình giúp đỡ.

Tướng quân phu nhân gật gù cho là phải. Như Ý được hủy hôn thì vị trí thái tử phi sẽ để trống. Các thiên kim tiểu thư khác có cơ hội còn nữ nhi của Chiêu Văn phủ sẽ không bị nguy hiểm tính mạng nữa. Mọi người đều có lợi trong thỏa ước này, trừ mỗi một người.

- Thánh chỉ tới.

Bốn người vẫn còn đang âm thầm tính kế, đang bận rộn kéo dài thêm danh sách những quan viên trong triều có thể tâu bẩm đồng lòng với họ thì có tiếng báo đó. Nhìn nhau, trong lòng họ lóe lên một hy vọng, có thể là đạo thánh chỉ họ đang mong. Trên dưới phủ đều nhanh chóng ra nghênh đón tiếp chỉ.

- “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Chiêu Văn Như Ý, tài nữ xuất chúng đã được Trẫm ban hôn cho thái tử hoàng triều. Xét thấy trai tài gái sắc xứng đôi vừa lứa, khắp thiên hạ không có nhân duyên nào

tốt đẹp hơn. Nay ban chỉ nàng suốt đời là nữ nhân của thái tử không được thành thân với bất kỳ ai khác. Khâm thủ”.

- Thần linh chỉ tạ ơn.

Chiêu Văn phủ dập đầu tạ ơn, cung tiễn vị công công tuyên chỉ đi rồi thì liếc mắt nhìn nhau. Gia nhân bắt đầu xì xầm, thánh chỉ gì mà kỳ lạ. Tứ tiểu thư đương nhiên phải gả cho thái tử rồi, ngài ấy cần gì đề phòng cao độ đến mức chặt đứt mọi đường lui của tiểu thư chứ. Không lẽ thái tử nghe lời đồn tiểu thư yêu nam nhân khác muốn hủy hôn nên ra tay trước, ép nàng nếu không cưới ta thì ở giá cả đời đi.

- Thái tử ra tay cũng thật nhanh chóng. Bất quá cũng có lợi cho chúng ta, không cho thành thân với bất kỳ ai, sau này chúng ta cũng đỡ phải từ chối lên xuống nữa. Chỉ cần tìm cách hủy hôn ước này là mọi chuyện ổn rồi.

Vạn Sự cao hứng nói, ba người còn lại cũng cao hứng. Vương Bạch Trường ra chiêu này có ý cắt đứt mộng tưởng của Chiêu Văn gia muốn gả nữ nhi cho nam nhân khác. Chàng nghĩ Chiêu Văn phủ sẽ biết điều mà dừng lại không muốn hủy hôn nữa. Có cha mẹ nào lại muốn nữ nhi xuất đời không được xuất giá đâu. Vấn đề là trên đời chuyện gì cũng có thể xảy ra. Không có cha mẹ nào muốn con ở giá suốt đời, nhưng càng không có đấng sinh thành nào muốn chứng kiến cảnh ngày thành thân của con cũng là ngày giỗ của nó. Nếu phải lựa chọn để nữ nhi ở trong phủ suốt đời nhưng lưu được mạng sống với xuất giá vào nhà hoàng đế nhưng chết ngay không có một ngày hưởng phúc thì còn cần gì phải đắn đo nữa.

Ngày hôm sau trong triều còn có chuyện vui hơn, phải nói là cổ kim không biết đã từng xảy ra bao giờ chưa. Thân nhân của thái tử phi tương lai huy động được một lực lượng hùng hậu dâng tấu xin hủy hôn, thái tử cũng không kém cạnh đã “chuẩn bị đến tận răng” một đoàn quân cũng khí thế hùng hực dâng tấu xin không được hủy hôn ước đã ban. Vương Bạch Trường là một người làm việc khá cẩn thận, chàng thấy Chiêu Văn gia hôm qua trong triều gay gắt, nhất quyết muốn hủy hôn nên đã ra tay trước xin bệ hạ ban chỉ dụ cấm thành thân với người khác cho nữ nhi kia. Nhưng bản tính đa nghi, chàng lo rằng Chiêu Văn gia sẽ vẫn tiếp tục xin ban ân nên đã chuẩn bị thêm một lực lượng hậu thuẫn inh ngày hôm nay. Chàng không hy vọng sẽ phải dùng đến họ nhưng rốt cuộc là đúng như chàng lo lắng Chiêu Văn gia quả nhiên sống chết cũng muốn hủy hôn.

Đại Nam Quốc hoàng triều lần đầu tiên trong lịch sử chia ra làm hai phe đấu võ mồm. Đành rằng chuyện quần thần chia làm hai phe ngang ngửa trước giờ có nhiều nhưng toàn là để thảo luận vấn đề to tát. Nhưng lần này chỉ là chuyện con con hôn sự của thái tử mà thôi. Hủy hôn và không được hủy hôn. Nói là quốc gia đại sự thì cũng đúng nhưng mà cũng đâu có hệ trọng đến mức đấu khẩu từ đầu buổi triều đến cuối buổi triều cũng không rút ra được kết quả gì. Tương quan lực lượng vẫn như cũ, khí thế vẫn hào hùng như lúc đầu. Các vị đại thần hình như thấy chuyện này thú vị lắm hay sao ấy? Hoàng đế bệ hạ ngồi trên ghế rồng chóng hết mặt mũi, quái lạ có mỗi chuyện nhỏ này mà sao “đám khí” ở dưới cao hứng quá vậy. Chỉ có một cho ta thôi.

23. Chương 23: Giăng Co Mãi Không Thôi

- Sư phụ, xem đồ nhi bắt được con gì cho người này.

Ta đang ngồi nghiên cứu thêm vài độc dược mới thì nghe giọng nói oanh vàng của đồ đệ cưng léo nhéo vọng từ cửa ra vào. Không biết là con thú xấu số nào lại lọt vào tay nó hôm nay. Tiểu nha đầu này ta thật sự nên quay qua bái nó làm sư phụ thì nghe có vẻ hợp lý hơn. Độc dược của ta, nghiên cứu sở học cả một đời nó lĩnh ngộ hết trong vòng sáu tháng. Võ công tuyệt học của ta, luyện tập cực khổ bao nhiêu năm mới đạt đến cảnh giới cao thủ võ lâm, nhóc con chỉ tốn hơn một năm trời đã đánh ngang ngửa. Nhìn vào cứ như là một nữ tử yếu ớt, cầm chén cơm còn muốn rót mà chẳng hiểu sao nhóc con dẻo dai phi thường. Kể luyện võ công khổ luyện lúc ban đầu là gian nan nhất, cơ thể đau đớn nhức mỏi, sức khỏe cạn kiệt do không quen dùng quá nhiều sức. Ngày trước lúc nha đầu nhét độc dược vào miệng ăn ngon lành đã khiến ta kinh ngạc rồi, sau này thấy nhóc con ngày tập luyện mệt đến đứng không vững nữa mà sao cứ sáng ngày ra lại khỏe

như voi, ta còn ngạc nhiên hơn. Tập luyện một tháng trời thì chỉ thấy có kẻ làm thầy như ta mệt chứ đồ nhi thì đứng phè phỡn như không. Đành tự an ủi mình tuổi già sức yếu không cường tráng dẻo dai như tuổi trẻ.

- Con bắt nó về làm gì?
- Làm thịt nó cho người ăn.
- Thôi ta không ăn đâu, thả nó đi đi.
- Ôi chán sư phụ quá.

Nó bắt một con chim đại bàng về mà còn đòi nấu cho ta ăn. Chim chóc bay trên trời cũng không thoát khỏi tay nhóc con này. Khinh công của nha đầu bây giờ mấy con chim thấy nó cũng sợ rụng cả cánh. Ta thật sự chẳng hiểu sao ở đâu lại lôi ra một nữ tử thông minh xuất sắc như vậy, bắt quá ta rất hài lòng. Đồ nhi của ta mà.

- Chán cái gì, ta có biết nấu đâu mà đưa nó cho con nấu thì thôi ăn cơm trắng đi còn dễ nuốt hơn.
- Sư phụ ơi, hôm nay là sinh nhật con đó. Sinh nhật con mà người không xuống bếp nấu cho con một bữa được sao. Con mà biết nấu đã chẳng nhờ người. Lần trước sinh nhật người con đã nấu cho người ăn còn gì.
- À, đừng có mà nhắc nữa, nghe lại mà ta còn rét run.

Sinh nhật 50 tuổi của ta, nhóc con hí hửng xung phong đi nấu cơm mời ta.

Bản thân ta trước giờ không phải là kẻ kén ăn hay lựa chọn gì nhiều. Chỉ cần là thức ăn chín đầy đủ gia vị không cần phải ngon ngọt thơm nức mũi cũng không vấn đề gì. Có điều nhóc con này nấu ăn dở kinh khủng, ta mới bỏ vào miệng đã phun ra hết. Học cái gì cũng giỏi chỉ có mỗi nữ công gia chánh là học mãi vẫn kém cỏi.

- Sư phụ à, vậy người không có quà sinh nhật gì cho con sao?
- Có chứ, hai sư đồ chúng ta nấp trong này đã hơi lâu. Hôm nay lại xuất cốc đi hành tẩu giang hồ được không?
- Oh yeah, tuyệt. Đồ nhi đi chuẩn bị.

Nhóc con quên mất con chim xấu số đang cầm trong tay hất văng nó ra làm nó rớt bịch xuống đất. Đại bàng lớp ngóp đứng dậy nhìn xung quanh, nhìn ta ngỡ ngác rồi sợ hãi tung cánh bay trời chết. Con chim này thật khổ, bay lượn thế nào lại lọt vào tầm ngắm của tiểu yêu quái kia chứ. Như Ý học võ công được một năm thì ta cũng sắp hết chiêu thức để mà dạy, ta bảo nhóc con lên núi chơi với thú tiên thể luyện võ luôn. Độc Xà Cốc trước giờ núi rừng âm u, chim thú nhiều vô kể, chẳng hiểu nó lên đó làm cái gì mà một tháng sau thú rừng bỏ xứ đi cả. Thế gian có chỗ nào núi rừng âm mà chỉ có cây không có thú sinh sống ngoại trừ nơi này không nhỉ?

- Xong rồi, sư phụ.
- Chuẩn bị gì mà nhanh thế không mang đồ vật gì theo à?
- Đồ nhi làm biếng lười, mang theo cái thân của con là tốt lắm rồi.

Nữ tử xinh đẹp ra ngoài giang hồ rất khó tránh khỏi bị đám người háo sắc làm phiền. Lần trước nhóc con cần ra ngoài cốc gửi tin gì đó, ta nhìn bộ dáng của nó mà lắc đầu bó tay không thể yên tâm một tí nào. Gương mặt xinh xắn, ánh mắt long lanh dù không muốn gây sự chú ý cũng tự động thu hút rắc rối về phía mình. Nếu không muốn mất thời gian thì chỉ có cách cải trang đi thôi. Ta mỗi lần xuất cốc là biến đổi một bộ dáng khác nhau. Cái lần ta uống Bạch Sắc Dược biến toàn thân từ trên xuống dưới nhìn trắng như quỷ đó là một trong những dạng cải trang ta rất thích. Nhóc con này thì cải trang cầu kỳ nhìn sốc hơn cả ta. Mái tóc dài đen nhánh thì biến nó thành trắng như tuyết, đôi mắt đen láy thì biến nó ra màu xanh lục. Đã vậy còn tô vẽ một lớp phấn mắt đồng màu xanh lục lên nữa. Trên trán đính một viên ngọc màu xanh biển, chẳng hiểu cái kiểu cách thời trang gì nữa. Tuy nhiên nhìn vẫn xinh đẹp dù là vẻ đẹp quỷ dị chẳng giống ai. Tóm lại là vẫn thu hút ánh nhìn dù khiến người nhìn cảm thấy nên tránh xa ra thì tốt hơn.

- Sinh nhật đồ nhi, nên ta cho con chọn địa điểm đó.
- Vậy chúng ta về Đại Nam Quốc đi. Con về đó lãnh 10 vạn lượng vàng đây.

Ta nhìn nó hí hửng cũng phì cười theo. Nữ tử lạnh lợi nhưng quá sức quậy phá, hên cho ta nơi này hoang vu không có người ở nếu không ta sợ rằng ngày nào cũng có người tới mắng vốn ta thầy không biết dạy trò mất. Đạo nhóc con mới tới còn “lạ nước lạ cái” ta tưởng ta thân nhận một đồ đệ ngoan, ta đâu biết ở lâu một chút tính xấu của nó lòi hết cả ra. Ta làm sư phụ mà suốt ngày phải nấu cho đồ đệ ăn vì ta dạy thể nào nha đầu vẫn nấu dở tệ. Hồi mới dạy Như Ý độc dược thảo, nha đầu hí hửng mò lên rừng hái lá thuốc bảo đem về pha chế được tiện thể đem nấu ăn luôn. Dược thảo có nhiều loại ta ăn được nhiều loại ta không thể ăn, đầu sung sướng như nhóc con ăn được cả. Nấu ăn đã dở tệ lại suốt ngày bỏ mấy thứ rau có độc vào làm gia vị. Rốt cuộc là ta vẫn phải tự nấu lấy mà ăn dù rằng trong nhà có đệ tử xuất chúng.

Say này dạy nhóc con võ công sư thể còn diễn biến khó lường hơn. Trong mấy chiêu ta dạy, đồ đệ khoái nhất là đánh lên bằng kim châm. Ta đoán một trong những lý do thú rừng bỏ đi cả là sợ bị nhóc con phóng kim châm. Ngoài ra còn có mấy chiêu hành hạ dã man khác mà ta nhìn cũng lạnh người. Đánh chính diện tiếp thu rất nhanh nhưng có vẻ không thích lắm. Ta mà cho luyện tập tự do thì chỉ thấy lòi mấy chiêu đánh úp đối phương ra duyệt tới duyệt lui. Lúc học khinh công khá một chút thì bắt đầu đi phá mấy con chim. Ta cứ thấy nó ra khỏi nhà là biết chút nữa sẽ có trứng chim mà ăn. Bất quá bây giờ ở trong cốc có phá chim phá thú thì mấy con đó cũng không phàn nàn gì được, chẳng biết sau này xuất cốc đến chốn đông người nha đầu sẽ làm cái trò quỷ gì nữa.

- Ta tưởng con nói họ cho hạ giải thưởng xuống rồi.
- Thì đồ nhi bảo họ hạ xuống, đợi con dẫn xác tới con tự lãnh. Tiền cả đấy, đem cho người ngoài hết là thế nào. Uống lắm.
- Họ chẳng dám mò tới phá chúng ta nhỉ.
- Cái đám vô tích sự đó việc đồ nhi nhờ chưa làm xong, đâu có dám dẫn xác tới. Chạy tới chạy lui làm lộ tung tích của đồ nhi là đồ nhi đập ột trận.

Hơn một năm trước ta có xuất cốc bắn tin cho Phi Bách Chiến nhờ hẩn tới kinh thành cầu cứu Chiêu Văn phủ tìm cách nào đó hủy hôn dùm ta. Khi nào xong việc thì báo tin cho ta biết thể mà hơn một năm nay toàn là tin xấu hồi đáp khiến ta tức muốn trào máu. Chẳng hiểu cái tên thái tử đó trúng nhầm cái tà gì mà lên cơn điên nặng thế. Chiêu Văn phủ làm cách nào cũng không hủy được hôn ước của ta. Tin tới nói hẩn thẳng thừng từ chối lời cầu thân của công chúa Kim Quốc hết lần này đến lần khác khiến nàng phẫn uất tự vẫn luôn. Theo ta đánh giá thì đây là hẩn bị người của Kim Quốc nắm thóp, cái tính ngang ngược mãi không chịu hủy hôn với ta nên họ cứ nhắm vào đó tìm cách gây sự. Sau khi công chúa Kim Quốc tự sát thì họ xuất quân trả thù rửa nhục. Ngọc Quốc thì vừa kết thông gia với Kim Quốc xong cũng xuất binh đánh Đại Nam Quốc gọi là trợ giúp thông gia một tay. Hai nước này vì thế mà một cách danh chính ngôn thuận tấn công nước láng giềng mà không bị các nước khác nói vào nói ra.

Ta dự đoán nếu hẩn cưới công chúa Kim Quốc thì chiến tranh vẫn cứ xảy ra. Vị công chúa, quân cảm tử đó thể nào chẳng tìm cách tự giết mình. Chiêu này cũng không có gì mới lạ chỉ là khi dùng đều rất hữu hiệu thôi. Tin tức giả công chúa qua nước láng giềng mà công chúa bị nước láng giềng hại chết thì kích động lòng quân còn mạnh mẽ hơn. Bất quá tên thái tử cứng đầu đó không đồng ý nên vở kịch chuyển hướng là nàng tự sát thôi, nghe ra cũng bị thâm lắm. Chuyện gì càng bị thương càng khuấy động lòng dân mà. Có điều ta hận cái tên khốn nào quân sư ra cái chiêu này cho hoàng đế Kim Quốc. Nó làm ảnh hưởng thanh danh của ta quá độ. Thiên hạ bây giờ ai không biết thái tử Đại Nam Quốc si tình ta nên gây ra chiến tranh với Kim Quốc. Nghe qua mà tức ới là tức. Ta có làm cái quái quỷ gì đâu, không có ta thì hai nước trước sau gì cũng có chiến tranh thôi, chạy đường nào thoát. Vấn đề là không phải dân tình ai cũng thông minh không bị lường gạt. Họ cứ nhè tên ta ra mà chửi rửa, làm như ta là căn nguyên mọi chuyện vậy. Đọc tin báo mà tức muốn trào máu hòng.

Ta ghét cái tên quân sư khốn kiếp giấu mặt nào đó mà cũng ghét cả cái tên thái tử họ Vương kia. Hẩn kéo ta xuống bùn chung với hẩn một cách ngoạn mục. Chiêu Văn võ tướng xin hoàng thượng ban thánh chỉ cho đi giết giặc cứu nguy chỉ xin bệ hạ sau khi chiến thắng khai hoàn ban đặc ân hủy hôn cho nữ nhi. Hẩn đứng giữa triều hét toáng lên Chiêu Văn gia sao chưa ra trận mà đã đòi ban thưởng. Thân là thần tử mà gặp thể

nước lâm nguy còn cù cưa ra điều kiện này nọ không phải là trung thần. Hắn là cái tên khốn nạn, dám nói phụ thân và các ca ca ta không phải trung thần thử hỏi ta có tức không. Thời này họ đề cao trung quân ái quốc, hắn nói thế chẳng phải đả kích cả nhà ta từ trên xuống dưới không thừa kẻ nào sao? Đã vậy hắn còn diễn hết chỗ nói vỗ ngực tự kiêu xin bề hạ cho hắn làm thống soái đích thân xuất quân đi chặn địch. Chiêu Văn võ tướng không ra trận thì hắn tự đi. Kế khịch tướng này rõ là dùng rất hay, cả nhà ta lại bỏ mạng lao vào chiến trường mà không đạt được một ân điển nho nhỏ là hủy bỏ hôn ước kia đi.

Kết quả là Chiêu Văn gia ta đánh chặn Kim Quốc địch tan tác ở biên giới phía tây thì hắn cũng dần cho Ngọc Quốc địch ở biên giới bờ đông không còn manh giáp khiến cho công trạng hai bên ngang như nhau. Ngày chiến thắng trở về hoàng đế mở tiệc ban thưởng các tướng lĩnh rất to. Cả nhà ta chỉ muốn ân điển công trạng là hủy bỏ hôn ước thì hắn cũng leo lên cái miệng muốn ân điển ban thưởng là không được hủy bỏ hôn ước. Chúng quần thần khi xưa lúc mới bắt đầu còn chia làm hai phe một nửa ủng hộ Chiêu Văn gia, một nửa ủng hộ thái tử. Có điều thời gian trôi qua quá lâu mà thực lực hai bên cứ tương đương nhau mãi, cãi qua cãi lại hoài cũng thấy chán nên chẳng còn ai hứng thú góp vui nữa. Thôi thì chuyện nhà giữa nhà phụ tương lai và con rể yêu dấu cứ để bọn họ tự giải quyết với nhau. Họ chỉ đứng ngoài xem kịch cho đỡ mệt, lúc nào Chiêu Văn gia tâu bẩm cái gì thì quay qua nhìn, khi nào thái tử xuất ngôn thì ngoái đầu lại phía thái tử hóng. Chuyện cứ thế mãi nên ai nấy cũng quen đi, bây giờ lại thấy kịch cũ lặp lại cũng chẳng bàn tán câu nào. Chỉ có một nhân vật ngày nào cũng phải nghe tấu tấu bẩm bẩm nhưng lại không thể lơ đãng là cao quý hoàng đế kia. Lão ta bây giờ có một câu nói độc quyền mà quần thần không ai không biết. Sau khi nghe khẩn cầu của thần tử, lão nhìn xuống công trạng như nhau của cả hai bên, nhìn qua nhìn lại bóp trán lau mồ hôi buông một câu “để từ từ rồi tính”.

24. Chương 24: Tại Sao Ta Yêu Nàng?

- Điện hạ, thuộc hạ có tin hay lắm.

- Tin gì? Họ lại nghĩ ra cái cách gì đâm thọc ngoáy sau lưng ta sao?

Thanh Minh mang cái vẻ mặt cười toe toét từ đầu nhào vào phòng ta hét toáng lên. Cái tên này rõ là vô phép tắc nhưng ta đang oải quá cũng chẳng còn tâm trí đâu mà nhắc nhở với lại trách phạt hắn. Hơn một năm trời ta chẳng nhận được cái tin nào gọi là tốt đẹp cả. Ta mãi vẫn chẳng tìm ra nàng đang trốn tránh ta ở cái xó xỉnh nào. Ta triệu hồi Ảnh Long kêu hắn triệu tập nhân lực theo sát nút Huyền Băng Cung hy vọng tìm được người. Nhưng mà người của ta bủa vây tua tủa như thế mà cũng chẳng thấy họ lộ ra sơ hở nào. Tin báo về chỉ thấy cái tên Phi Bách Chiến và đồng bọn của hắn hết chạy nam thì chạy bắc tìm mọi cách, mọi cái cớ, mọi cơ hội dù nhỏ hơn cả cái móng tay chỉ để phá ta thôi. Bọn họ rõ ràng coi đó như là sứ mạng trời ban vậy, tất cả quyết tử cho thánh nữ được hủy hôn ước. Xem xong tin nào là xé bỏ tin ấy tức tối không sao kể cho hết.

- Huyền Băng Thất Sát đang tập trung hướng về kinh thành.

- Sao cơ?

- Còn nữa Chiêu Văn phủ từ trên xuống dưới trang hoàng rực rỡ, gia nhân mặt mày tươi rói. Tình báo còn tra được đồ dùng của Chiêu Văn tiểu thư được gửi hết từ Huyền Băng biệt cung về phủ rồi.

- Nàng sắp xuất hiện rồi.

Ta mừng rỡ nhào ra khỏi ghế ngồi lao ra cửa. Lao ra ngoài rồi mới nhớ ta ra ngoài này làm cái quái gì? Nàng đâu có phải là đang ở Chiêu Văn phủ đâu, chỉ là có dấu hiệu nàng sẽ trở về thôi mà. Ta là khao khát gặp nàng quá nên phản ứng hơi bị nhanh. Tự chạy ra lại tự lép ngóp quay trở vào, đi qua Thanh Minh thấy hắn này giờ vẫn đứng tại chỗ mặt mũi đơ ra như tượng. Chẹp, hắn bị sốc đó mà, tại ta làm hắn bị sốc, hành động không suy nghĩ trong lúc cao hứng quá độ thôi.

- Chớp mắt dùm cái đi mất công ta tưởng người chết đứng rồi.

- Vâng. Thuộc hạ cũng gần chết đứng thật.

Hắn chớp chớp mắt, lắc đầu nhìn hơi bị mạnh thì phải. Sao vậy chứ cũng đâu cần sốc dữ vậy. Ta mỗi khi có chuyện gì liên quan đến nàng thì không hành động tỉnh táo cho được. Hắn đi theo ta lâu ngày phải rõ điều này rồi chứ?

- Điện hạ, ngài thích Chiêu Văn tiểu thư lắm sao?

- Không phải thích, ta yêu nàng.

Ta trả lời không cần suy nghĩ. Đùa sao, chuyện này mà người thân cận như hắn cũng còn thắc mắc được là có làm sao? Hắn không lẽ nghĩ ta chỉ phô trương thanh thế ra vẻ này nọ ư? Hối cũng không biết đường tìm câu nào có lý chút đỉnh.

- Ngài chưa gặp mặt tiểu thư một lần nào cả. Nàng ấy đẹp thật đấy nhưng ngài có rất nhiều mỹ nhân khác trong phủ mà. Sao lại chọn nàng ấy?

- Ta không biết.

- Ngài không biết? Vậy sao ngài biết là ngài yêu nàng cơ chứ?

- Ta không biết tại sao ta yêu nàng ấy nhưng ta biết là ta yêu nàng. Người hỏi nhiều quá đấy. Tăng thêm người canh chừng Chiêu Văn phủ, nàng ấy xuất hiện thì mời tới đây.

Thanh Minh vâng lệnh lui ra ngoài. Chẳng chẳng biết chủ nhân mình có bị làm sao không nữa? Yêu nữ nhân đó ư? Nghe xong mà rụng rời xém đứng không vững. Tại sao thái độ lại thay đổi ngoạn mục như vậy, ngài ấy nói chỉ nhìn thấy nàng có mỗi một lần từ trên ban công xa xa thôi. Nhân gian có nghe nói tới cái gọi là yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên nhưng mà sao thái tử lại nằm trong tốp người đó được nhỉ? Phong lưu công tử rồi cuộc cũng có ngày ném phải mùi vị chỉ có thể yêu một người. Thú vị.

Ta ngồi lặng nghe tiếng bước chân Thanh Minh rời đi xa dần rồi mắt hút trên hành lang không còn thanh âm. Hắn vừa hỏi ta câu hỏi mà ta cũng không thể trả lời. Tại sao ta yêu nàng ư? Tại sao nhỉ? Chỉ vì nàng xinh đẹp sao? Không thuyết phục. Nữ nhân xinh đẹp thiên hạ này không thiếu. Ta nếu là loại người chỉ cần xinh đẹp sẽ đem lòng mến mộ thì ta đã quên Như Ý nàng từ lâu. Ta căn bản chưa gặp nàng lần nào ta chỉ nhìn thấy từ xa. Tính cách nàng như thế nào, hiền thực hay đanh đá, thông minh hay khờ khạo, độ lượng hay thù dai... ta không biết một chút nào hết. Nếu ngụy biện rằng ta yêu nàng vì nàng là nữ nhân rất tốt thì đúng là tự dối mình. Nhân cách của nàng ta thật sự không thể đảm bảo. Rồi cuộc là tại sao yêu nàng đây?

Phủ đại tướng quân.

- Như Ý sẽ về nhà hôm nay thật sao? Ta nhớ bảo bối quá, nó sắp về rồi, sắp về rồi.

- Mẫu thân à, người ngồi xuống nghỉ ngơi đi. Muội muội nhắn tin trong ngày hôm nay sẽ về tới kinh thành nhưng là không biết giờ nào cả.

An Khang cười tươi kéo tay áo mẫu thân dịu dàng ngồi xuống. Chẳng cũng đang rất hồi hộp, háo hức chờ sự xuất hiện của Như Ý. Tiểu muội biến mất đã hai năm, có thay đổi gì chẳng? Bảo bối hai năm nay sống như thế nào, thật sự là nóng lòng muốn biết quá.

- Mẫu thân và đại ca không cần đứng ngồi không yên thế đâu. Như Ý sẽ xuất hiện sớm mà.

- Nói như là đệ không nóng trông bảo bối vậy.

- Đương nhiên là đệ có chứ.

Vạn Sự cười cầu hòa với đại ca. Chẳng hiển nhiên là nóng ruột lắm rồi, bảo bối sắp về nhà. Có thể thấy được xinh đẹp tiểu muội thì còn gì vui hơn chứ.

- Tướng gia, phu nhân, hai vị công tử, có khách đến.

- Ai vậy? Mời vào nhanh.

Tướng quân vừa dứt lời không lâu sau đã thấy một lực lượng hùng hậu được gia nhân mời tiến vào phòng khách. Bảy chàng công tử đẹp trai bức người của Huyện Bằng Cung. Nhiệm vụ mới của các công tử này là bảo vệ, coi chừng thánh nữ họ xuất hiện ở đây thì đồng nghĩa với việc nhân vật trung tâm đang ở rất gần. Người vào chưa kịp ngồi ẩm ghế đã hỏi ngay, chẳng hiểu họ bảo vệ cái kiểu gì mà chủ nhân chạy đâu mất tiêu cũng không biết.

- Chúng tôi hộ tống thánh nữ hồi phủ nhưng giữa đường nàng trốn đâu mất, chẳng hay nàng đã về đến phủ của các vị chưa?

- Sao cơ?

Chiêu Văn gia bốn người thất thanh gào lên. Chuyện này là sao chứ? Bảo bối lại mất tích nữa ư? Đi một chuyến là biệt mất hai năm, bây giờ báo tin sẽ trở về lại không thấy người đâu. Hai đám người nhóm bảy nhóm bốn nhìn nhau ngồi phịch xuống yên vị chỗ cũ. Huyện Bằng Thất Sát danh trấn giang hồ đích thân hộ tống mà nữ chủ nhân chạy mất họ cũng không rõ là đã đi đường

nào. Cả đám hy vọng là do thánh nữ háo hức muốn hồi phủ để gặp thân nhân nên tăng tốc bỏ lại bọn họ sau lưng, ai mà ngờ bây giờ tới nàng không có ở đây. Vị thánh nữ này chẳng để cho ai sống yên ổn được một ngày.

Trong lúc mọi người còn đang đau khổ chìm trong lo lắng thì một bóng người bất ngờ hiện ra ở cửa. Nàng một thân lục y xinh đẹp mỹ miều mái tóc dài khẽ lay động khoan tay đứng tạo dáng. Một cặp mắt nhìn vào phòng nhẹ chớp chớp, mười một cặp mắt khác nhìn ra cửa chăm chăm. Nàng nghiêng đầu nhìn qua một người một lượt, khoe miệng cong lên nở một nụ cười.

- Như Ý.

- Thánh nữ.

Một đám người sau giây phút hoàn hồn đồng loạt nhào lên phía trước khiến thân ảnh mảnh mai kia giật mình thối lui vài bước.

- Dừng lại.

Nàng đưa một tay ra phía trước hét lên thủ thế. Đám người kia bất giác làm theo. Nàng bây giờ mới cười tươi như hoa, vẻ mặt ngây thơ, nũng nịu.

- Như Ý biết mọi người đang kích động nhưng mà đừng có nhào lên một đám thế, không ai muốn đạp con bẹp lép chứ?

Một màn xum họp xúc động diễn ra. Huyện Bằng Thất Sát đứng nhìn rồi trầm ngâm ngai trong lòng xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây. Các chàng đâu có biết vị thánh nữ siêu quậy này cũng tình cảm dạt dào. Mấy ngày nay bị nàng quấy phá các chàng muốn điên cái đầu lên rồi. Thảng trước nàng gửi tin nói sắp quay lại biệt cung, ai nấy đều vui mừng chờ đón sự trở lại của thánh nữ. Chả là mọi người khi đó ai cũng đau đầu tìm mọi cách mà không hoàn thành được nhiệm vụ nàng giao phó nên cứ tưởng nàng sẽ vĩnh viễn ẩn cư ở cái cốc nào đó không chịu ra mặt chứ. Ai mà ngờ tới cái cảnh, vào một buổi tối yên bình các chàng và cung chủ đang ngồi trong phòng bàn bạc chuyện cho người bí mật đi đón nàng thì nàng đạp tung cửa sổ bay vào khiến cả đám cả kinh cứ tưởng sát thủ đột nhập. Thánh nữ từ trên xuống dưới trắng bệch như xác chết, mắt cũng trắng dã trợn tròn xoe, cười quỷ dị cất giọng lạnh lẽo.

- Đã lâu không gặp, các vị không có chào đón ta sao?

- Người là ai?

Cả đám đồng thanh, ai quen biết gì nàng mà chào đón. Cao thủ phương nào có thể dễ dàng đột nhập vào tận biệt cung. Kiểm soát khỏi vỏ mắt đẳng đẳng sát khí ai nấy cũng sẵn sàng chuẩn bị dạy cho khách không mời một bài học thích đáng. Ngoài cửa phòng hộ vệ cũng bị đánh động bởi tiếng thét của bọn họ lũ lượt kéo đến. Nàng vẫn không tỏ vẻ sợ hãi liếc tất cả mọi người bằng cặp mắt trắng dã lóe lên nét ác ý, quái dị.

- Lên hết đi.

- Đương nhiên.

Huyền Băng Cung trước giờ lấy nhiều đánh ít cũng không phải là chuyện gì lạ. Tổ chức của họ không coi trọng mấy cái nguyên tắc đạo đức quân tử này nọ của giang hồ cho lắm. Nàng đập văng một cái ghế bay về đám hộ vệ ngoài cửa, xoẹt một cái lao về hướng góc phòng cầm lên bảo kiếm của cung chủ trước giờ vẫn gác trên tường. Hành động của nàng khiến ai nấy cũng tức giận ngùn ngụt, kiếm đó giành cho nàng cầm sao?

- Bắt sống.

Cả bọn định bắt sống nàng để tra tấn rửa mối hận này đó mà. Nàng vẫn nụ cười nhàn nhạt đáng ghét đó, tuốt kiếm khỏi vỏ lao lên. Căn phòng bỗng chốc đao kiếm va vào nhao loảng xoảng, bắt quá nàng không phải tay mơ ra chiêu nào là muốn lấy mạng người chiêu đó. Đám lâu la có vẻ không làm được gì nàng, Huyền Băng Thất Sát khi ấy chuẩn bị ra tay thì tiếng của cung chủ, người nãy giờ vẫn im lặng đứng quan sát tình hình vang lên.

- Dừng lại.

Đao kiếm thu về, bọn thủ hạ ngừng tay lui ra cửa đợi lệnh. Nàng tra kiếm vào vỏ ném vẩy nhẹ tay kiếm bay vút về nơi khi nãy nó vừa yên vị chính xác không sai biệt một ly.

- Thánh nữ hồi biệt cung không kịp đón tiếp, mong nàng đừng giận.

- Thánh nữ?

Mọi người trong phạm vi nghe được lời nói ấy nhìn lại nàng hoài nghi. Thánh nữ của họ đẹp lộng lẫy, ai mà trắng toát giống quỷ nữ như nàng bao giờ. Thánh nữ gì đâu mà dữ dằn tuốt kiếm lao về phía môn đồ ra tay như kẻ thù vậy? Bắt quá bởi vì nàng là cao thủ ra tay ngoạn mục chưa khiến kẻ nào chết hay bị thương dưới kiếm của nàng thôi.

- Vẫn là không qua mắt được cung chủ.

- Nàng giận dữ gì mà ra tay với môn đồ ác liệt vậy?

- Ta ra tay ác liệt khi nào. Biệt cung kiên cố như vậy làm gì có kẻ nào đủ bản lĩnh tới phá đám, nhìn họ ở không cũng buồn ta giúp họ giải khuây thôi.

- Tham kiến thánh nữ. Chúc thánh nữ vạn an. Thuộc hạ vô lễ xin người trách tội.

Chúng môn đồ bây giờ mới biết đích thực mình đã vô lễ quỳ xuống tạ tội. Nàng bình thần uống trà, trong chớp nhoáng quay lại đã là thánh nữ khuynh thành tóc đen, mắt đen cười rạng rỡ.

- Khách sáo rồi, đứng lên đi.

Chúng môn đồ bị mỹ nhân mê hoặc ngay ngẩn ngơ nhìn nàng mãi không phản ứng. Nàng cũng chỉ mở lời vàng ngọc có mỗi một lần kẻ nào không đứng nàng cho quỳ tại đó luôn. Cuối cùng là cung chủ nhân từ đuổi cả đi, lý do mất công ngáng đường ra vào của người khác. Biệt cung yên tĩnh từ ngày nàng trở lại ngoại trừ lúc nàng ngủ còn không thì lúc nào cũng ồn ào. Nàng ấy cả ngày mà không luận kiếm so tài, hay chọc phá được ai thì ăn cơm không ngon. Cung chủ trước giờ luôn nể mặt nàng nay có vẻ còn chiều chuộng hơn. Huyền Băng Thất Sát trước giờ giải quyết toàn là nhiệm vụ tối mật khó khăn, bắt ngờ bị tập hợp lại cho hộ tống, bảo vệ thánh nữ hồi kinh thành. Ai nấy nghe xong thì mặt mũi sa sầm nhưng không thể không tuân lệnh, có điều đi chung với nàng một ngày mắt sáng ra giờ mới biết cung chủ giao nhiệm vụ lần này thật sự là biết cách làm khó các chàng. May sao hôm nay nàng bỗng nhiên nhân từ đột xuất cảm thấy cũng không nên thử thách các chàng thêm nữa biết xuất hiện đúng lúc. Thật hú hồn hú vía thoát nạn trong đường tơ kẽ tóc nhưng ai sẽ là nhân vật xấu số tiếp theo của nàng đây?

- Như Ý, thời gian qua con sống có ổn không? Ai chăm sóc con?

- Như Ý, thật tội nghiệp cho con quá, thân nữ nhi lưu lạc bên ngoài như vậy mẫu thân thật đau lòng.

- Muội muội có ai bắt nạt muội không?

- Muội muội nếu kẻ nào đã khi dễ muội, tam ca băm vằm hấn dìm muội.

... Hồi han.... Trả lời.... (xuýt xoa cả buổi trời toàn chuyện vớ vẩn).

- Bẩm tướng gia, thái tử tới.

Gia nhân vào bấm báo một câu này khiến cả căn phòng đang ồn ào, phấn khích bỗng lặng như tờ. Có 11 người không muốn cho Như Ý gặp kẻ đó, có 1 người mắt lóe sáng tinh quái. Người tới thì cũng đã tới rồi, trước sau cũng sẽ phải gặp thôi. Nhưng mà gặp gỡ như thế nào cho nó “ấn tượng khó phai” nhỉ?

25. Chương 25: Vô Phương Gài Bẫy

Ta không lạ gì cái cảnh tiếp đón của đại tướng quân phủ với khách khứa luôn là lạnh nhạt hờ hững, không có chuyện gia nhân sắp ngay ngắn hai hàng chào đón tận cổng, càng không có chuyện chủ nhân mặt mũi tươi rói tất tả đi ra hoan nghênh. Lần trước ghé thăm đã lãnh giáo đủ sự hời hợt rồi, khi đó thậm chí chưa có chuyện xích mích tranh cãi ỏm tỏi về hôn ước. Hiện tại sau gần hai năm trời trên triều đấu đá ngoài triều cười nói vui vẻ bằng mặt mà không bằng lòng, ta cũng chẳng mong chờ gì thái độ niềm nở từ họ. Nhưng vừa bước chân vào ta cảm thấy là lạ cái cảnh nhốn nháo chạy toản loạn của gia nhân trong phủ, chẳng có sự quy củ ngăn nắp như lần trước ghé qua. Nhiều người chạy về hướng sau hậu viện, về mặt ai nấy lộ vẻ hốt hoảng lo ngại.

- Nhanh lên, nhanh lên khéo tiểu thư nguy mất.

Tiểu thư? Tiểu thư nào vậy? Như Ý có chuyện gì không ổn ư? Tim ta bỗng nhiên đập loạn xạ, một nỗi lo lắng bất ngờ trào lên. Nàng vừa trở về đã xảy ra chuyện gì rồi. Ta chẳng kịp suy nghĩ gì thêm phi thân hướng hậu viện theo dòng người đang thi nhau nhào về đó. Ta vừa đáp chân xuống mặt đất cảnh tượng đập vào mắt đầu tiên là lục y nữ tử đang đứng trên lan can đình viện cạnh hồ nước đang chuẩn bị nhảy xuống. Ta không nhìn thấy mặt nàng nhưng thân ảnh mảnh mai, nhỏ nhắn đó khiến ta chắc chắn nàng là Như Ý. Ta điếng người nhìn nàng đứng chông chênh tại vị trí quá nguy hiểm đó, chuẩn bị bay qua kéo nàng lại thì có tiếng hét thất thanh của một nữ nhân khiến nàng dừng lại động tác.

- Như Ý không được con, có gì từ từ nói con không được làm liều.

- Như Ý.

- Thánh nữ.

Thêm một đám người giờ này mới chạy tới, nhìn mặt mũi ai nấy đều thất sắc xanh lè như tàu lá. Đình viện cạnh hồ nước giờ đây người đông như kiến nhưng ai nấy đều đứng rất cách xa nàng, nếu nàng nhất định nhảy xuống chỉ sợ không ai xống tới kịp. Như Ý thể chất yếu ớt, không biết bơi lại không chịu được nước lạnh, lần trước vừa rơi xuống đã được vớt lên nhưng cũng nằm ủ bệnh rũ rượi tưởng xém chết đến nơi. Bây giờ mà nhảy xuống đó thì không biết sẽ xảy ra hậu quả tệ hại cỡ nào.

- Tránh xa con ra, không ai được tới đây, tiến thêm một bước là con nhảy xuống. Không thì con tự cắt cổ mình rồi nhảy xuống đó.

Nàng rút một con dao sắc lẹm ra kề vào cổ mình hét lên. Trong mắt nàng chứa đựng sự bàng hoàng hoảng hốt cực độ, tay run lẩy bẩy, con dao trong tay nàng dưới ánh mặt trời ánh lên sắc xanh rờn rợn. Không ai dám bước lên, cũng không ai dám mở miệng nói câu nào sợ nàng giật mình mà làm tổn thương thân thể. Nước mắt nàng lăn chã rơi, giọng nói hỗn hển nghẹn ngào bi ai vô cùng.

- Mẫu thân, con không thành thân đâu, con không muốn. Nếu con nhất định phải gả cho thái tử thì hôm nay con đành bỏ mạng. Phụ mẫu, ca ca thứ cho Như Ý bất hiếu làm buồn lòng mọi người.

- Không được Như Ý. Con bình tĩnh nghe lời mẫu thân nói đã, con buông dao xuống đi nguy hiểm lắm.

- Như Ý nghe lời mẫu thân đi, con bỏ dao xuống chuyện hôn ước đó phụ thân sẽ tìm cách giúp con.

- Muội muội, đừng có manh động gì nha, muội bỏ dao xuống muội muốn gì ca ca sẽ giúp muội.

Chiêu Văn gia ai nấy cũng khản trương hết lời khuyên can. Ta đứng ngoài nghe mà não hết cả ruột nàng vì có gì phản ứng tiêu cực như vậy. Ta thật sự không muốn đào sâu tìm hiểu nguyên do, ta chăm chú nhìn nàng không bỏ sót một cử động nhỏ. Hy vọng phụ mẫu và các ca ca của nàng trong lúc nói chuyện khiến

nàng không hề phòng sẽ tìm cách cứu nàng khỏi con dao chết tiệt đó. Nhìn ánh xanh từ lưỡi dao phát ra ta biết nàng chỉ cần sơ sẩy một chút thôi con dao sắc lẹm đó cũng đủ gây nên thương tích.

- Huynh không được động đây.

Ta thấy đại ca của nàng khẽ nhún ngón tay, ta đoán hẳn định bắn ám khí đánh rơi con dao kia nhưng bị nàng phát hiện.

- Ai dám động thủ gì con sẽ...

Nàng ấn sâu con dao vào cổ một dòng máu tươi trào ra. Ta nhìn cảnh đó mà lòng đau nhói, nàng không phải hù dọa chơi nhất định phải làm tổn thương chính mình. Nàng sống chết cũng muốn hủy hôn ước với ta, Như Ý nàng là người đầu tiên muốn bắt đầu hôn sự này mà. Nàng khơi mào mọi sự rồi lại muốn ta thay nàng là người chấm dứt nó sao?

- Như Ý.

- Người là ai? Tránh ra không được bước tới đây.

Ta quyết định lên tiếng không thể đứng ngoài cuộc mãi được. Ta sợ nàng cứ đứng đó mà dằng co trong khi vết thương trên cổ máu vẫn chảy ròng ròng thì sẽ chết vì mất máu. Nàng liếc mắt về phía ta khi nghe gọi tên mình. Ánh mắt đen láy của nàng trong khoảnh khắc lóe lên sự khó chịu, ta chắc chắn thế.

- Nàng buông dao xuống đi. Cổ nàng chảy máu nhiều lắm rồi cần phải trị thương ngay.

- Điện hạ.

Người của Chiêu Văn gia bấy giờ mới để ý đến sự hiện diện của ta. Họ hướng về ta với ánh mắt cầu khẩn. Ta biết họ muốn gì, họ van xin ta buông tay. Ta nhìn họ rồi quay lại nhìn Như Ý. Nàng bây giờ đã buông dao ngồi phịch xuống lan can khóc nức nở. Cái cảnh tượng lúc này ta chỉ có thể mô tả bằng hai chữ gượng gạo. Một nữ tử xinh đẹp khóc nức nở, mọi người nhìn nàng ái ngại rồi quay lại nhìn ta như cầu xin sự ban phước. Tiếng khóc thê lương, mọi ánh nhìn tập trung phía ta thì hết sức “ai oán buộc tội” như muốn ép ta phải có cảm giác mình vừa làm việc gì xấu xa lắm thì mới vừa lòng.

- Như Ý, ta xem vết thương giúp nàng.

- Ngài tránh xa ta ra.

Nàng đẩy ta ra khi ta tiến lại gần. Gia nhân trong phủ lúc này đã mời đại phu đến rẽ đám người đang xúm đông xúm đỏ quanh nàng. Máu thân của nàng nức nở muốn ngắt đi, những người khác thì rầu rĩ.

- Không, ta không trị thương.

- Nàng ngoan nào, cổ nàng chảy máu nhiều lắm, nàng không đau sao?

- Buông tay.

Nàng đẩy tay lão đại phu thật mạnh rồi ngắt xiu. Nhiều người hô gọi tên nàng vang lên âm ỉ, ai cũng xắn tới trước muốn xem xét nàng ra sao rồi.

-

Lui ra dùm, đừng chen lấn để ta trị thương cho vị tiểu thư này.

- Nữ nhi của ta không sao chứ? Sao nó lại ngắt xiu?

- Phu nhân yên tâm nàng chỉ là nhất thời xúc động không vấn đề gì đâu. Vết thương trên cổ không có gì nghiêm trọng.

Họ đưa nàng vào phòng nghỉ ngơi rồi ột đám nha hoàn canh gác ở ngoài. Trong phòng thì có Chiêu Văn gia bốn người và bảy tên công tử của Huyền Băng Cung. Mấy tên sát thủ này có thể đứng đây mà họ có vẻ cứ muốn tống ta ra khỏi cửa thì mới yên tâm. Ánh mắt canh chừng, đề phòng ta như ta sẽ làm gì tổn hại nàng không bằng. Họ một đám người mà không ai bảo vệ được nàng để nàng lên ra ngoài đình viện tự sát thì có đủ tư cách dùng ánh mắt đó nhìn ta sao? Bất quá, ta không muốn gây mất hòa khí thêm nữa với thân nhân của nàng, ta biết họ như ta quan tâm nàng thôi. Có điều vụ đòi hủy hôn ước hẳn cũng là nàng khởi

xướng nên họ mới kiên quyết như thế suốt hai năm nay. Nàng cho rằng khi muốn gả cho ta thì gả còn khi đổi ý thì liền ngay sẽ được vừa lòng ư? Mỹ nhân của ta, nếu nàng nghĩ vậy thì nàng coi thường ta quá rồi.

- Điện hạ, ngài có thể...

Mẫu thân của nàng cắt lời sau một khoảng thời gian cả căn phòng rơi vào tĩnh mịch. Ta không để cho câu nói được tuôn ra hết, phũ phàng cắt ngang.

- Nàng sống gả cho ta, chết cũng gả cho ta. Thái tử phi của ta nhất định phải là nàng. Suốt đời này ta sẽ chỉ có một mình nàng là thê tử, nàng gả cho ta có điều gì ủy khuất sao?

Không có câu trả lời. Ta thật tò mò lý do gì khiến mấy người của Chiêu Văn gia này không biết điều như vậy. Nếu là không muốn gả hà cớ gì tiến cử nàng lúc ban đầu. Yêu thương nữ nhi muốn giữ nàng trong phủ suốt đời bảo vệ sao? Tuyệt đối không phải là cách tốt. Hay là nàng yêu nam nhân khác? Ta nhìn Huyền Băng Thất Sát kẻ đứng người ngồi thì nghĩ tới chi tiết này. Những nhân vật then chốt của Huyền Băng Cung mà Phi Bách Chiến lại giao cho nàng làm hộ vệ thì đủ biết hẳn coi trọng nàng cỡ nào. Nàng sau khi trở thành Thánh nữ của họ thì không muốn làm thái tử phi của ta nữa. Xem ra cách lý giải này là hợp lý nhất. Như Ý, nếu nàng phụ ta vì tên họ Phi đó thì nàng và hẳn suốt đời đừng mong được yên thân. Vương Bạch Trường ta muốn thứ gì thì phải có được thứ đó, nàng là nữ nhân ta duy nhất khiến ta có cảm giác muốn yêu thương, bao bọc, ta đã từ lâu xem nàng là trách nhiệm của mình rồi. Bất kể bây giờ nàng muốn hay không nàng cũng phải theo ta.

- Không có ủy khuất chỉ là nữ nhi không có phúc hưởng chuyện tốt đó.

- Chiêu Văn gia là muốn kháng chỉ sao?

- Chúng thần không dám.

- Nàng ấy tốt nhất nên chuẩn bị tinh thần đi, đợi Như Ý tỉnh dậy các người nói cho nàng biết đừng có bày trò nữa. Nàng sống hay chết đều là người của ta.

Thái tử vừa rời phòng người nằm ngất xỉu trong phòng đột nhiên ngồi dậy khỏe khoắn như không có việc gì. Nàng vừa tỉnh dậy đã nhận được một loạt ánh mắt chia sẻ và vài cái nhún vai, lắc đầu.

- Thánh nữ à, uống mấy giọt máu quá. Thuộc hạ còn tưởng nàng sẽ nhảy xuống hồ thật chứ.

Huyền Tam công tử là người “phang” ngay câu châm chọc đầu tiên. Chàng so với sáu vị huynh đệ còn lại giao tình với nàng thân thiết hơn một chút. Chàng cũng là kẻ bị “chơi khăm” nặng nhất do khi xưa lỡ đắc tội bắt cóc nàng khi nàng không tình nguyện. Con người bị chơi xấu mấy “keo” cũng khôn ra được một tẹo, chàng từ một tên có hoi có trả lời, không hoi thì cứ tưởng chàng bị cầm bầm sinh đã trở nên mềm mại hơn mấy lần. Đặc biệt trong mấy tình huống cạnh khỏe được chủ nhân như bây giờ đời nào chàng bỏ lỡ.

- Máu me gì, con dao đó cùn như thế cắt đầu phụ còn không nổi, làm sao mà sát thương được ta, máu này là tiểu xảo thôi. Nhảy xuống hồ thì còn lâu nhá, ta không có bị điên.

- Nhưng mà thái tử coi bộ khó đối phó. Nàng khóc như mưa thế mà hẳn chẳng bị ảnh hưởng gì, nếu là thuộc hạ chắc bị nàng lừa từ lâu rồi.

- Hẳn dễ gạt quá thì còn gì là vui chứ? Tên họ Vương đó ta ghét hẳn quá đi mất... e hèm “nàng sống gả cho ta, chết cũng gả cho ta” nghe xong mà ta muốn bật dậy tung cho hắn mấy cước, bầm vằm hắn ra, vo viên đem cho cá ăn.

- Như Ý sao con ăn nói hung dữ như vậy?

Mẫu thân Lệ Như này giờ ngồi im nghe nữ nhi nói chuyện bỗng dưng tái mặt ngắt lời. Nữ tử không được nói chuyện bạo lực như thế, huống hồ trước mặt bao nhiêu người lạ thế này thì còn gì là đoan trang, hiền thực nữa.

- A, mẫu thân, nữ nhi xin lỗi người. Con sẽ không nói như vậy nữa, nhưng thưa mẫu thân khi này người khóc thật thê thảm khiến con đau lòng muốn chết.

- Ta nhìn cổ con chảy máu thế kia thì còn có thể bình tĩnh nữa sao? Con làm sao mà có máu chảy ra nhiều vậy?

- Là Huyết Sắc Được con bôi lên đấy, thứ này khi gặp kim loại sẽ biến thành màu đỏ như máu.
- Ta thấy cổ của muội bị thương thật mà.

Vạn Sự tò mò hỏi. Muội muội dùng tiểu xảo gì mà đẳng cấp tinh vi quá. Khi nãy chàng giật thót cứ tưởng muội cứa vào cổ thiệt.

- Muội cứa thiệt mà, có điều trên cổ có dính da giả mới dám, tuy là con dao cùn nhưng cảm giác cũng ớn ớn, nó ánh sắc xanh như dao mới là do muội bôi Huyết Sắc Được lên thôi. Như Ý lưu lạc hai năm cũng có lãnh giáo cao nhân vài điểm, mọi người đừng ngạc nhiên.
- Con về nhà an toàn là tốt rồi, chuyện hôn ước chúng ta sẽ tìm cách thoát ra. Con mới trở về lo nghỉ ngơi đi.

Phụ thân cười xoa đầu nữ nhi yêu quý rồi bước ra ngoài. Đại tướng quân trên chiến trường giết giặc uy dũng bao nhiêu thì với nữ nhi cưng chiều bấy nhiêu. Như Ý phạm lỗi gì cũng được bỏ qua, ngài chẳng bao giờ trách mắng. Hôm nay nữ nhi bày trò lường gạt thái tử như vậy ngài cũng không phản đối. Tính mạng của bảo bối so với cái gì cũng quan trọng hơn. Mẫu thân và hai vị ca ca có việc riêng cũng nhanh chóng rời đi, chỉ riêng bảy vị công tử kia thì vẫn thản nhiên lớn vờn trong phòng nàng. Hộ vệ phải theo sát chủ nhân chứ, đề phòng nàng cao hứng chạy lung tung, đi lạc nữa thì phải làm sao?

26. Chương 26: Khổ Nhục Kế Bất Thành Thì Lại Có Kế Khác

Ta không phải “máu lạnh” bỏ mặc nàng nằm ngất xỉu trên giường mà giận dữ bỏ về như thế. Bất quá ta biết nàng muốn ta tỉnh dậy lắm rồi nhưng tại ta ngồi đó nên nàng phải nằm yên. Nàng rõ ràng đang dùng kế lừa gạt dụ ta vào tròng, ta nhận thấy điều đó khi bắt gặp trong thoáng chốc ánh nhìn khó chịu của nàng. Nếu nàng thật sự muốn tự sát, vào thời điểm khi ta gọi tên, nàng sẽ không đồng thời hỏi “người là ai” và bắn ánh nhìn ác ý đó cho ta. Nàng muốn chết thì cần gì phải quan tâm ta là ai, nàng nếu không biết ta là ai sao lại có ánh mắt khó chịu với ta.

- Điện hạ, thuốc trị thương ngực dùng đây rồi.

Thanh Minh dâng thuốc lên cho ta, hẳn thừa biết cũng chẳng phải mang cho ta dùng.

- Cho người mang qua Chiêu Văn phủ cho nàng đi.
- Vâng.

Tự sát là giả nhưng vết thương đó có thể là thật. Nàng không cho ta đụng vào vết thương nên ta không chắc chắn được. Thuốc trị thương trong cung là loại hảo hạng tốt nhất, mang cho nàng dùng hoặc để dành cũng được. Nữ nhân đó khoái đùa giỡn với dao như thế, ai biết trước được.

- Điện hạ, có tam hoàng tử đến.
- Hẳn cũng biết đợi ta mời mới vào sao? Cho vào đi.

Đệ đệ hôm nay giả chứng bệnh “lịch sự hão” này có dụng ý sâu sa gì không ta? Tên này trước nay coi thái tử phủ như “vườn không nhà trống” hẳn đến rồi đi có kẻ nào cản nổi đâu.

- Hoàng huynh, khỏe không? Chà nhìn mặt mũi hơi tệ, mắc bệnh hiểm nghèo à?
- Không may cho đệ ta chẳng bị làm sao hết. Đến rồi sao không vào luôn còn đợi ta mời.

- Khi nãy vào đến cửa rồi nhưng cảm thấy hận ý từ huynh tỏa ra kinh khủng quá, bước vào sợ có án mạng nên quay ra đợi huynh người giận đã. Đệ còn trẻ lắm chưa muốn lãnh một cước đá khỏi cửa rồi “ngổm” luôn.

- Ra thế, bây giờ vào thì cũng lãnh một cước như nhau cả thôi.

- Ấy khoan, đừng...

Bạch Sơn nghiêng người né chiêu của ca ca, tên này tâm trạng đang không tốt chàng lại khờ khạo tự đưa đầu vào tìm chết thật không nên chút nào. Hắn “giận cá chém thớt” hành động không biểu lộ phong thái của ca ca. Trong phòng vang lên tiếng đấm đá loạn xạ, gia nhân có việc vô tình đi qua đều cảm cú chườn thật nhanh mắt công “tai bay vạ gió”. Điện hạ không hay nổi giận nhưng ngài ấy mà mất kiểm chế thì chỉ có tam hoàng tử cam đảm mới dám mon men đứng gần. Kẻ khác đều thông thái chạy mất, mạng nhỏ cần phải bảo toàn.

- Nay huynh đánh đủ chưa đệ mệt lắm rồi.

Đánh tới đánh lui không biết bao nhiêu hiệp, đồ đạc trong phòng không bị đảo lộn vị trí thì cũng hư hỏng, móp méo hết cả. Bạch Sơn kiệt sức ngồi bẹp dí

dưới đất nhìn ca ca yêu quý với ánh mắt trách móc. Hắn mỗi khi tâm trạng không tốt thì đánh mãi không biết mệt là gì, hại chàng bị thua đến mức lê lét mất sạch hình tượng anh tuấn. Hên là phạm vi so tài chỉ trong phòng nhỏ chứ bây giờ mà ngồi ngoài sân thì lần sau chàng làm sao dám lộ cái mặt vào phủ này nữa.

- Đệ không phải muốn ăn đòn mới bước vào đây sao, than vãn cái nỗi gì?

- Ta muốn giúp huynh “biến đau thương thành hành động” cho bớt áp chế tinh thần mới hy sinh bản thân mình đây, không cảm tạ câu nào sao?

- Chứ không phải muốn chứng kiến tận mắt thảm cảnh của ta ư?

- Không sai.

Ta nhìn ánh mắt tinh quái đó của đệ đệ thì nhún vai ngồi phịch xuống bên cạnh. Tên đệ đệ này luôn biết chọn thời điểm ca ca của hắn ở thế “hạ phong” thì tiêu sái bước vào. Bất quá hắn cũng có một tác dụng là người cho ta trút giận nên ta mặc xác cho hắn thấy cái mặt thê thảm của mình.

- Mỹ nhân xuất hiện rồi.

- Đúng.

- Đi gặp nàng về rồi sao lại thảo nào như thế?

- Nàng thà chết cũng không muốn tiếp tục hôn ước. Ngày trước vì được ban hôn mừng rỡ sơ ý té xuống nước bây giờ tự nguyện muốn nhảy xuống.

Trong đầu ta hiện lên hình ảnh khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt giọt ngắn giọt dài đó bất giác lòng quặn thắt. Ta nhìn thấy nàng hai lần, một lần thì đứng xa xa nhìn xuống, nàng khi đó cũng mặc bộ y phục màu xanh dịu dịu đứng khép nép trước cửa hiệu sách. Hình ảnh đó từ lâu rồi luôn in dấu sống động trong đầu, cả trong mơ cũng là hình dáng nhỏ bé lẻ loi đứng ngơ ngác quét ánh mắt ngang dọc xung quanh như tìm kiếm ai đó. Nàng không có ai bên cạnh, không có ai bảo vệ nàng. Ta luôn nghĩ nếu nàng nguyện ý ta cả đời cũng muốn đứng bên cạnh chăm sóc, che chở cho nàng. Không bao giờ để nàng phải lo lắng, hốt hoảng vì bất cứ chuyện gì dù nhỏ nhất. Cảm giác này xuất hiện đột ngột đến nỗi chính ta cũng bất ngờ. Thế gian cũng có một nữ nhân khiến ta động lòng, ta cho là đó là kỳ tích. Nhưng kỳ tích này không được hoàn hảo, ta lần đầu động tâm thì đã bị nữ nhân đó từ chối, ta kiên quyết không rời bỏ nàng thì nàng càng chống cự mạnh mẽ hơn. Hai lần gặp mặt tình cảm của ta từ ghét thành yêu, tình cảm của nàng từ có cảm tình trở thành thấy mặt là khó chịu.

- Nàng ấy có nỗi khổ gì chăng? Huynh hỏi nàng chưa?

- Chưa.

- Vậy huynh tìm cơ hội tiếp chuyện với nàng, có thể có ẩn tình chi đó.

Hỏi nàng cũng là một cách, chỉ là ta... ta sợ. Đại thái tử ta rốt cuộc là vừa yêu nàng vừa sợ nàng. Hỏi rằng ta sợ gì ư? Một nỗi sợ mơ hồ, sợ đối diện với câu trả lời không muốn nghe. Hiện tại là nàng không ưa gì ta, chuyện thường thôi, ta vẫn tự tin sẽ khiến nàng thích ta. Nhưng nếu nàng đem lòng yêu người nam nhân

khác, ta không chắc mình cao thượng đủ để chúc phúc cho nàng và tên khốn đó. Ta trước giờ luôn cao ngạo không có đủ lòng trắc ẩn tha thứ cho bất kỳ kẻ nào phạm vào ta. Những kẻ không biết điều dù là vô tình hay cố ý đều phải lãnh một hậu quả xứng đáng với những tổn hại ta đã gánh chịu. Ta sợ rằng nàng chỉ với một câu nói nàng đã yêu kẻ khác, nàng sẽ là nạn nhân tiếp theo. Tổn thương nàng ư? Ta không muốn. Buông tay chúc nàng hạnh phúc, ta làm không được.

- Huynh không nghĩ vậy sao? Nếu huynh không dám hỏi đệ giúp huynh.

- Không cần.

Nếu nàng không yêu kẻ khác thì ai sẽ đảm bảo nàng sẽ không động lòng trước đệ đệ của ta. Bảo hấn đi thăm dò dùm ta, lỡ hấn tranh thủ cướp trái tim nàng thì ta không phải là tự vả miệng mình à. Đệ đệ của ta tính tình hòa đồng, hài hước, nữ nhân bị đổ gục dưới tay hấn là một con số khiến người ta giật mình. Tên này khi xưa vừa gặp nàng đã muốn cưới nàng làm vương phi rồi, để hai người họ có thời gian giao hảo ta không an tâm. Thêm nữa ta không muốn biết câu trả lời, không đúng là chưa muốn biết câu trả lời.

- Không sao? Huynh ngại gì chứ, đệ sẽ không để lộ ra là huynh nhờ đệ hỏi nàng đâu.

- Không cần.

Ta kiên quyết từ chối thịnh tình của hấn. Đệ đệ cũng không thể tin tưởng được, huống hồ một tên đệ đệ tuần tú, trẻ tuổi lại nổi danh “sát gái” bốn phương như hấn.

- Sao vậy? Huynh không hỏi làm sao biết được chuyện gì đã xảy ra với nàng. Hay là...

Hấn nhìn ta khề chớp cặp mắt... nghi hoặc. Đệ đệ ta thông minh và là một trong những người hiểu ta nhất.

- Huynh sợ đệ “thừa nước đục thả câu” phải không? Lo lắng đệ cướp trái tim của nàng.

- Không có.

- Huynh chắc chắn?

- Đúng.

- Vậy bây giờ đệ tới thăm nàng không vấn đề gì chứ?

Ta đoán không sai, hấn nhìn ra rồi. Thân là thái tử ta luôn phải sống khép kín, tâm tư luôn là một màn sương mù che phủ trước mặt người khác. Phụ hoàng với mẫu hậu cũng không có cách nào nhìn thấu cho hết chỉ có hấn là một kẻ ngoại lệ. Ta không chia sẻ thứ thuộc về ta với bất cứ ai, hấn hiểu điều này. Ta đa nghi mọi sự và luôn tìm ra những dấu hiệu nguy hiểm tiềm tàng, hấn không thể không biết. Cả hai chưa bao giờ trắng trợn giành giật thứ gì của đối phương vì trước nay hiếm khi cùng thích một thứ, nữ nhân lại càng không. Nhưng đó là trước kia, trước khi nàng xuất hiện...

- Ta đi chung với đệ.

- Huynh vừa trở về từ đó còn gì.

- Ta muốn quay lại đó rồi.

Hấn nhìn ta với ánh mắt không phản đối gì. Có phản đối cũng không được, ta muốn đến xem nàng tỉnh dậy thì đang làm cái gì. Như Ý, ta muốn tìm hiểu xem nàng là nữ nhân như thế nào, tại sao lại khiến ta có cảm giác khác biệt chưa từng xảy ra bao giờ này.

Phủ đại tướng quân.

Trong hoa viên có kê một chiếc bàn đá tròn rất lớn, hiện tại có bảy chàng công tử điển trai mặt mày lạnh băng đang ngồi ngắm hoa. Một tốp nữ nhân ngồi im lặng ngắm hoa thì bình thường nhưng một đám nam nhân ngồi ở vị trí đó có cảm giác không thích hợp cho lắm. Vậy tại sao họ vẫn kiên nhẫn an tọa tại đó này giờ? Lý do là tại vì có một nữ tử xinh đẹp đang ngồi vắt vẻo trên cái cây to che bóng mát cho cái bàn đá kia. Nàng làm cái trò gì trên đó thì chỉ có trời biết, đất biết, nàng biết những kẻ khác miễn bàn.

- Thánh nữ xuống dùm đi, nàng làm cái gì trên đó thế?

- Xuống ngay mà, đợi chút đi. Xong rồi, người đã tới các người biến mất nhanh cho ta.

- Tại sao?

- Nhanh, không được cãi lệnh. Hắn đến rồi kia.

Huyền Băng Thất Sát chẳng hiểu nàng đang làm cái trò gì nhưng cũng tạm thời nấp đi. Hắn ở đây còn ám chỉ ai ngoài thái tử, tên đó rõ ràng là nhân vật xấu số thánh nữ chọn ngày hôm nay. Bầy người vừa biến mất một mảnh vải trắng thắt nút buông xuống bay phất phơ trong gió ở phía bên kia gốc cây. Một cái ghế đầu đã được chuẩn bị sẵn dưới khuông vải treo lủng lẳng kia. Như Ý nhún mình bay từ trên cây xuống ghế, lấy từ trong người ra một viên thuốc nuốt xuống rồi nở một nụ cười yêu ma đáng sợ. Họ Vương kia người cũng rất khá, ép chết ta phải dùng hạ sách này. Như Ý ta không là người quân tử, một chút xíu tìm lời mất cũng khó phát hiện được. Ta ra tay tuyệt đường cứu vãn thế này với người, ta một nửa điểm ái ngại cũng không có. Vái trời cao thần phật bốn phương tám hướng lần này phù hộ ta khiến tên thái tử kia rơi vào bẫy, Như Ý sẽ cúng tạ các vị một con vật tám chân.

- Tiểu thư, thái tử tới nữa rồi.

Tường Nhi từ phía trước nhà chạy nhanh ra hoa viên báo cho tiểu thư biết. Nàng vừa chạy tới vừa la lên đánh động cho Như Ý biết để tránh đi. Nàng biết tiểu thư không muốn gặp thái tử nhưng là nàng không ngờ gặp cảnh tượng tiểu thư đã treo cổ tự vẫn từ khi nào. Đầu gối Tường Nhi sụp xuống vì buồn rầu, nàng cố gắng hết sức mở miệng kêu người tới cứu mạng nhưng vì quá sợ hãi kêu mãi mà không phát ra một tiếng động nào. Mãi một lúc sau nàng mới khàn khàn phát ra được vài thanh âm nho nhỏ.

- Cứu... cứu mạng... người đâu cứu mạng.

Tiếng kêu cứu của nàng căn bản không khiến ai chú ý, chỉ là lúc ngày đoàn người theo chân thái tử đã đi ra hoa viên nên cũng đồng thời thấy cảnh tượng hãi hùng này. Như Ý treo cổ mặt trắng bệch trên cây, dưới chân là một nha hoàn đang khóc than như mưa cố gắng đỡ nàng xuống. Ai nấy đều chết lặng người rồi nhanh như chớp có hai thân ảnh phóng tới là thái tử và tam hoàng tử.

27. Chương 27: Tang Thương Chết Chóc

Khi ta cứu được Như Ý xuống thì nàng chỉ còn là cái xác không hồn lạnh ngắt. Ôm nàng vào lòng bất động nhìn gương mặt tái xám không còn sự sống kia lòng ta cũng theo đó lạnh ngắt dần. Chết rồi, nàng chết rồi. Nữ tử này sao mà cố chấp, hành động theo cảm tính một cách điên cuồng ngu ngốc như vậy? Nàng không thể cùng ta thương lượng sao? Gương mặt này vài giờ trước còn thảo nào khóc lóc nhìn ta, giờ đã nhắm nghiền mắt không thể tỉnh lại nữa.

- Tiểu thư, hu hu... tiểu thư ơi.

Tường Nhi gào khóc âm ỉ khiến sự tình đã rối rắm nay còn loạn hơn. Đại phu vẫn được đưa tới nhưng người đã tắt thở từ lâu dùng cách nào để cứu. Chiêu Văn gia không một ai xuất hiện, có vẻ như không có người thân nào của nàng đang trú trong phủ. Ta ôm nàng muốn đưa đi thì hộ vệ trong phủ đồng loạt rút kiếm ngăn cản.

- Thỉnh điện hạ buông tay, tiểu thư không được đưa ra khỏi phủ.

- Các ngươi muốn phản?

Bạch Trường lạnh lùng phun ra mấy chữ, ánh mắt lóe lên sự căm phẫn, sát ý tỏa ra xung quanh khiến người sợ hãi lùi lại. Hắn còn có thể suy nghĩ tỉnh táo biết người biết ta được nữa sao? Giờ phút nào kẻ nào cản đường hắn chỉ có con đường chết. Sát khí từ hắn khiến hộ vệ trong phủ chống mắt nhường đường cho hắn đi qua, mang theo tiểu thư của họ mà không dám ho he một tiếng.

- Huynh, Như Ý nàng...

- Muốn hỏi gì?

Bạch Sơn định hỏi ca ca, hẳn đưa Như Ý theo làm gì. Nàng là người của Chiêu Văn phủ, dù sao cũng chưa được gả cho thái tử, đưa nàng đi không hay lắm. Nàng chết rồi, ca ca định đưa nàng đi đâu mới được chứ?

- Ta đưa nàng về phủ.

- Huynh định...

Bạch Sơn câm miệng lại không đủ dũng khí nói tiếp. Chàng không hiểu ca ca

của mình có hay không vì đau thương quá nên phát điên đến nơi rồi. Người chết rồi phải đem đi an táng chứ, có đưa đi đến đâu rồi cũng phải làm việc đó thôi. Chàng nhìn ca ca ôm chặt cô nương đó trong lòng thì trong tâm khẽ lay động lòng thương cảm. Thế gian tồn tại tình yêu, yêu từ ánh nhìn đầu tiên cũng không phải chỉ tồn tại trong truyện cổ tích. Kể đa tình khi yêu thật lòng thì sâu sắc, nồng nàn hơn người khác. Ca ca với vị tiểu thư này căn bản khởi đầu còn chưa có sao đã thấy kết thúc bi ai rồi. Trời cao sao trên người khiến kẻ si tình rơi vào vòng tình ái chưa hưởng được một giây ngọt ngào đã cướp mất người yêu dấu. Tàn nhẫn, vô tâm quá rồi.

Thái tử phủ không khí u ám, nặng nề không có một chút sinh khí nào. Chủ nhân ôm về một nữ nhân rồi nhốt mình trong phòng mãi không bước ra. Tam hoàng tử cũng không thể khuyên giải gì được vừa bước vào thì đã bị tổng ra. Bạch Sơn thông suốt quyết định không thêm quan tâm nữa, mặc xác hoàng huynh muốn sao thì tùy. Chàng chỉ sai phái thêm người tập trung cảnh giác đề phòng đột nhập bất ngờ rồi nhàn nhã ngồi uống rượu. Ca ca bệnh hết thuốc chữa rồi không rảnh rồi xen vào làm gì ệt.

Trong phòng Như Ý được đặt nằm trên giường lớn, ta nhìn thần sắc của nàng trong tâm cứ mơ hồ hy vọng nàng sẽ động dậy tỉnh dậy. Nàng rõ ràng đã tắt thở nhưng sau một hồi suy nghĩ ta thấy có gì đó không ổn. Nàng vừa có ý định tự sát định nhảy xuống hồ, khó khăn lắm mới ngăn cản được. Sao Chiêu Văn phủ không cho người theo sát canh chừng nàng? Bấy tên hộ vệ của nàng thủy chung mãi không thấy mặt, họ đi đâu rồi. Thánh nữ của họ xảy ra chuyện động trời như thế này, họ phải có phản ứng gì mới đúng chứ? Không phù hợp, chẳng có chi tiết nào phù hợp cả. Nhưng mà...

- Như Ý, nàng làm cách nào mà tắt thở lâu như vậy? Nàng tỉnh dậy nói chuyện với ta, muốn gì chúng ta cùng thương lượng.

- Như Ý.

Nàng rõ ràng là đã chết nhưng lại có điểm không giống. Cơ thể nàng tỏa ra hàn khí rồi tự nhiên chuyển tông nóng rực cả lên. Nóng lạnh cứ thế hoán đổi nhau mãi không dứt. Người chết sẽ không có hiện tượng lạ lùng như vậy nàng có vẻ mắc bệnh lạ lùng thì đúng hơn. Chứng bệnh gì mà khiến người ta tắt thở rồi mà thân nhiệt vẫn thay đổi liên tục. Chưa nghe qua bao giờ.

- Thanh Minh.

- Có thuộc hạ.

- Mời toàn bộ ngự y giỏi nhất trong cung ra đây cho ta.

- Vâng lệnh.

Nàng chưa chết đâu, ta vẫn còn le lói hy vọng. Nàng là có bệnh trong người hoặc đã làm một tiểu xảo gì đó lừa gạt ta. Nàng không đời nào khờ khạo tìm chết không minh bạch như thế này.

Tọa Đô thành chỉ ngày hôm sau tin tức Chiêu Văn tiểu thư hôn mê bất tỉnh đang được chăm sóc trong phủ thái tử đã lan khắp chốn. Chuyện thái tử si tình nàng không lạ lùng nhưng chuyện nàng vừa trở về kinh thành đã gặp sự cố sát thân nguy hiểm tính mạng thì khiến dân chúng bàn tán nhiều luồng trái chiều nhau. Lắm kẻ thương xót mỹ nhân sao mệnh khổ gian truân chẳng thấy được hưởng sung sướng một ngày chỉ gặp hết nạn này đến họa khác. Nhưng cũng không ít người ác miệng nói nàng nữ nhân cao cơ, không biết xấu hổ chưa gả vào nhà người ta đã ung dung đến đó mà dương bệnh. Chiêu Văn phủ giàu có như thế lẽ nào không đủ tài lực chăm nom cho nữ nhi.

Bên ngoài thì tin đồn cứ bát nháo loạn xạ nhưng trong phủ mọi sự cứ tĩnh lặng như mặt nước hồ. Chiêu Văn gia ngày nào cũng qua đòi người nhưng mãi cũng không đòi được. Thái tử không cho phép thì làm ăn, manh động thế nào được. Chẳng lẽ huy động người hùng hổ xách kiếm mang gươm tới cướp người. Đây là

kinh thành dưới chân thiên tử chẳng ai có gan to đến mức ấy. Như Ý vẫn như cũ bất tỉnh nhân sự không có dấu hiệu sẽ sống dậy được. Nàng không thở nữa nếu không phải cơ thể thân nhiệt thay đổi liên miên và không có dấu hiệu hoại tử thì ai nấy cũng dám khẳng định nàng đã chết. Ngự y giỏi nhất trong cung cũng bó tay chịu trói tuyệt không tìm ra nàng có bệnh hay không. Ngày thứ hai trôi qua không có biến chuyển tốt đẹp gì, ngày thứ ba cũng sắp tàn mà người vẫn nằm im bất động như cũ.

- Như Ý rốt cuộc là phải làm sao nàng mới tỉnh dậy được vậy? Nàng nằm đó an nghỉ thoải mái rồi chỉ tội nghiệp cho ta đêm ngày lo lắng cho nàng thôi. Nàng làm ơn dậy dùm đi.

Ta nắm tay nàng độc thoại một mình. Nàng nếu có thể mở mắt nói chuyện với ta một câu thì tốt quá. Nàng chọn cách nắm bất tỉnh như thế này mãi không thấy chán sao. Ghét ta đến mức đó cơ đấy?

- Ai?

Ta phát hiện có bóng người vừa tới bên cửa sổ. Thân thủ kẻ này thật khá có thể đến gần ta đến mức bầy mới bị phát hiện. Hắn một thân trắng xóa nhìn thật ma quái, đứng ở cửa sổ nhìn ta rồi thoát một cái nhảy vào phòng.

- Người muốn gì?

- Ta đến thăm đồ nhi của ta thôi.

Hắn bước đến bên giường khoanh tay nhìn nàng. Đồ nhi ư? Vậy kẻ này là sư phụ của nàng rồi, hắn có khả năng cứu nàng không? Trong lòng ta bỗng chốc dâng lên sự mừng rỡ, kẻ này chắc có thể giúp ta.

- Người cứu nàng tỉnh được không?

- Được.

- Vậy người khiến nàng tỉnh dậy đi.

Ta nghe hắn nói vậy thì hoan hỉ. Nàng có thể cứu sống rồi. Ta nhanh chóng nhờ cậy nhưng kẻ lạ mặt kia vẫn khoanh tay không có hành động gì. Hắn nhìn ta rồi nhàn nhạt cười.

- Người không thấy Như Ý vì muốn trốn người mới không chịu tỉnh dậy sao?

- Ta biết.

- Vậy sao người còn cố chấp giữ nàng ở đây làm gì? Nha đầu dùng chiêu giả chết này rõ ràng không phải cách hay ho gì. Nếu không phải bị ép buộc đời nào nó phải ra hạ sách như vậy?

- Ta chỉ muốn thành thân với nàng thôi. Nàng không cho ta cơ hội cũng chẳng cho bản thân nàng cơ hội nốt. Ta với nàng có hôn ước lâu như thế nàng muốn từ bỏ là từ bỏ được sao?

Ta không định giải thích gì với hắn nhưng nhất thời kích động cũng nói hơi bị nhiều. Nàng không biện giải gì với ta, sao cứ đòi sống đòi chết hủy hôn cho bằng được như vậy? Có ẩn tình thì cũng nên nói với ta một lời chứ. Ta kiên quyết giữ hôn ước này đến 2 năm trời chẳng lẽ không đủ tư cách có một cuộc nói chuyện ba mặt một lời rõ ràng mọi sự với nàng.

- Ta cứu tỉnh nha đầu dậy cũng tốt thôi bắt quá người hứa với ta một chuyện.

- Chuyện gì?

- Đáp ứng yêu cầu của nó.

Nàng làm mọi thứ cuối cùng chỉ hướng đến mục đích này. Một đường lui chừa cho ta cũng không có, nàng ép ta lựa chọn một là hủy hôn với nàng hai là mãi không tỉnh dậy. Nếu nàng mãi không tỉnh dậy, chẳng phải ta gián tiếp lấy mạng nàng rồi sao?

- Còn tùy nàng ấy muốn gì.

- Rốt cuộc người có đáp ứng yêu cầu của ta không?

- Không. Người phải cứu nàng vì nàng là đồ đệ của người. Nàng có yêu cầu gì ta sẽ thương lượng với nàng chứ không phải là với người.

- Có cá tính. Nam tử như ngươi có vẻ hợp với nha đầu của ta. Tiếc là nhóc con này không có phước đó thôi. Câu này nghe quen quen thì phải, đúng rồi mẫu thân của nàng có nói qua. Cái gì mà có phước hưởng với không có phước hưởng chứ, ai cấm đoán gì nàng đâu. Nàng chỉ cần là nguyện ý thì ta sẽ chăm sóc nàng cả đời quyết không để nàng chịu bất cứ ủy khuất nào.

- Ngươi có ý gì?

- Cái này ta cũng không rõ chỉ biết là nhóc con này cả đời cũng không được thành thân với ai.

- Kể nào ép buộc nàng phải chấp nhận điều kiện vô lý như thế.

Ta bỗng nhiên nổi giận. Chuyện này là sao chứ? Thế gian còn có một kẻ khác ngang nhiên dám ép buộc nàng không được gả như ai như ta sao? Đạo thánh chỉ cấm hôn ta van cầu phụ hoàng ban ra kia chỉ là có ý cắt đứt đường lui của nàng thôi, nàng không gả cho nam nhân khác có thể gả cho ta mà. Chẳng lẽ nàng còn vướng thêm một định ước với ai khác nữa không được gả cho ai ngoài hắn ư? Tên nào to gan như thế?

- Kể nào? Ngươi biết không?

- Không biết. Ta cứu nha đầu tỉnh ngươi tự hỏi nhóc con vậy, dù sao cũng phải cứu thôi.

Ân Ân Tạ cầm tay của Như Ý thì nhúu mấy bữa khoăn, hàn khí lạnh lẽo cắt da cắt thịt này ở đâu ra vậy? Trá Tử Dược uống vào không thể có triệu trứng này, nó chỉ khiến cơ thể tắt thở và lạnh hơn người bình thôi.

- Ái da, sao vừa khi nãy lạnh ngắt mà bây giờ lại nóng bỏng tay như vậy? Nha đầu này từ lúc ngươi đưa về đều khác thường thế sao?

- Sao vậy, nàng có gì không ổn ư?

Ta thấy lão ta bỗng dưng khấn trương thì hốt hoảng. Lão đứng nhìn nàng hồi lâu có vẻ cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra thì ta càng hoang mang hơn. Không cứu được ư?

- Ngươi cứu nàng đi.

- Ta đang nghĩ rốt cuộc là lý do tại sao mà triệu trứng của nhóc con lạ thế.

- Ngươi cứu nàng trước rồi nghĩ tiếp cũng không muộn.

- Cũng đúng.

Lão ta lấy ra một viên thuốc màu đỏ nhét vào miệng nàng. Cả hai đứng đợi hoài cũng không thấy nàng có biểu hiện gì. Lão già này không lừa ta chứ, sao Như Ý uống thuốc mà vẫn không có phản ứng gì. Ta nhìn lão dở giọng đe dọa.

- Ngươi cho nàng uống cái thứ gì mà mãi nàng cũng không tỉnh?

- Thuốc giải.

- Sao nàng không động dậy gì hết, ngươi có phải là sư phụ của nàng không vậy. Ngươi muốn nàng chết thật sao? Lão già khốn kiếp nếu nàng không tỉnh dậy thì ngươi đừng hòng toàn mạng rời khỏi đây.

- Ngươi hét to thể nhóc con không dám tỉnh lại đâu.

Tên tiểu tử hung dữ, ta đang lo cho đồ đệ cưng sốt hết cả ruột mà nó cứ đứng bên cạnh ra rả điếc hết cả tai. Như Ý lắng chuyện cũng có thời điểm không như tên này từ lúc ta bước chân vào chỉ thấy nói và nói.

- Ta im lặng này giờ rồi nàng vẫn không nhúc nhích.

Ta muốn cho hắn mấy cước bay đi đâu thì bay. Đồ đệ à tên này với ngươi ở chung thì hàng xóm láng giềng dọn nhà đi cả. Hai người đứng là trời sinh một cặp, ăn nói chỉ có âm điệu muốn leo lên đầu người khác mà ngồi thì mới thoải mái.

- Nha đầu không tỉnh được rồi.

- Ngươi muốn chết sao?

Hai giờ sau ta bắt đắc dĩ thở dài bất lực buông xuôi. Trá Tử Dược có loại tác dụng phụ mà ta chưa gặp bao giờ. Thuốc này đã cho nhiều người uống thí nghiệm an toàn tỉnh lại rồi mà. Nhóc con trước giờ độc gì cũng trào thua không gây được tác hại gì bây giờ lại bị hạ gục bởi một thứ thuốc không phải là độc dược là có làm sao. Độc Xà Vương ta dùng độc tự xưng đệ nhất không cứu nổi đồ đệ uống chính được mình chế tác còn mặt mũi nào bước ra giang hồ nhìn ai nữa.

- Tạm thời ta không cứu nổi rồi.

- Người không cứu được, nàng là bị bệnh gì?

- Tự nuốt Trá Tử Dược trong vòng ba ngày chỉ cần uống thuốc giải thì sẽ tỉnh lại. Giải dược đã uống rồi nhưng vẫn chưa tỉnh, ta cũng đang lo. Đây người bình tĩnh...

Ta còn chưa nói xong ám khí ở đầu đã ào ào phóng tới. Tên tiểu tử này dám đánh lén ta, tính cách xấu xa y như nhóc con kia. Đánh đấm mà không phát biểu khai mạc một lời nào, chiêu thức thì chỉ muốn lấy mạng đối phương. Tiểu tử xấu xa với nhóc con láu cá, cả hai tên hậu bối hết tên này tới tên kia đánh úp lão già tội nghiệp này. Thấy ta già cả không xuất chiêu thì tưởng ta vô tích sự sao?

28. Chương 28: Không Thể Cứu Chữa

Tiếng động trong phòng của thái tử nhanh chóng thu hút đông đảo thị vệ trong phủ kéo tới hộ giá. Bạch Trường phát tay ra hiệu cấm can thiệp, hai người vì thế đánh tay đôi còn một đám người dưới chống kiếm đứng nhìn. Đường triều thái tử Đại Nam Quốc thực lực võ công đẳng cấp tới cỡ nào không nhiều người biết. Hắn là nhân tài võ học trước nay hiếm có nhưng là cao thủ ẩn thân. Thái tử được nuôi dưỡng trong nhân gian cho đến năm 15 tuổi mới hồi cung. Trong khoảng thời gian đó hắn ở bên ngoài làm những gì, học cái gì, giao tiếp với những ai là chuyện bí mật. Thái tử không được nuôi dưỡng trong cung không phải vì lý do tranh quyền đoạt lợi phải bảo toàn tính mạng hay có người uy hiếp hắn. Trường nam lại là hài tử của chính thất địa vị từ lúc chào đời đã vững chắc như đá tảng có mấy ai đủ sức đe dọa. Sự thể là do mẫu hậu Mộ Dung Cơ là ái nữ duy nhất của cự trung thần tể tướng Lưu Xạ Thiện, lão già này rất thương đứa cháu ngoại nên khi lão cáo lão hồi hương liền len lén mang đứa nhỏ đi. Truyện tày đình thế này khiến toàn hoàng cung khi đó xôn xao, âm ỉ cả lên, bất quá chẳng biết hoàng hậu “vận động hành lang” thế nào mà hoàng đế im ỉm chẳng trách tội. Thánh chỉ ban xuống lệnh thái tử đến năm 15 tuổi thì phải được đưa trở về cung trong khoảng thời gian đó giao cho quốc trưởng dạy dỗ.

15 năm lưu lạc, hắn trở về là một thiếu niên anh tuấn, tài ba xuất chúng, một nhân vật bí hiểm không mấy người nắm bắt được. Hắn trong giang hồ trong vài năm gây dựng được một tổ chức như Bạch Hoàng Các nhưng ma không biết quỷ không hay thì chứng tỏ thực lực cũng không tồi. Lưu tể tướng docks lòng dạy hắn cả văn lẫn võ, hắn lại thông minh nên lĩnh hội nhanh chóng. Số mạng hắn không tệ năm bảy tuổi có cơ duyên gặp mặt Giáo chủ Á Châu thần giáo Thương Xuyên Phú còn được lão truyền dạy tất cả võ công tuyệt học. Thương giáo chủ trên giang hồ được tương truyền là người độc ác, tàn bạo, lạnh lùng vô nhân tính. Ngũ đại tà phái vang danh giang hồ thì Á Châu thần giáo đứng đầu bất luận là về thế lực hay sự ngoan hiểm âm độc. Tổ chức này với Huyền Băng Cung gặp nhau không cần chào hỏi lập tức lao vào đâm chém loạn xạ. Bọn họ chỉ có thể ta sống thì ngươi phải chết không nói hai lời. Mâu thuẫn này không phải trong vài câu thì kể ra hết, nó cũng chẳng phải vừa mới bắt đầu. Bạch Trường trước khi chuyện của Như Ý xảy ra, cơ bản chưa có tư thù sâu đậm với Huyền Băng Cung nhưng sự phụ hắn là người của Á Châu thần giáo, hắn vì thế từ trước tới giờ không có hảo cảm với Huyền Băng Cung.

Chỉ là không phải lúc nào ta không phạm người thì người cũng biết điều không đối đầu ta. Như Ý bỗng dưng lại là đích ngắm của cả Bạch Trường và Bách Chiến, không ai muốn nhường thử hỏi tìm đường nào giao hảo hòa bình với nhau nữa. Bạch Trường do vậy càng tức giận hơn khi đang chuyên tâm đối phó Ân Ân Tạ thì có khách không mời vọt tường bay đến viếng thăm. Huyền Băng Thất Sát mấy ngày không thấy mặt mũi đâu, bây giờ bất ngờ thấy mình rồi bỏ “sân khấu” lâu quá cũng không hay nên lần la quay lại. Phi Bách Chiến có việc công vừa tới kinh thành cũng nhiệt tình tới góp mặt.

- Tiểu tử không đánh nữa sao?

- Để sau đi.

Khách đến nhà đông đúc như vậy mình vẫn bình thản đánh đấm thì chẳng phải diễn xiếc miễn phí cho họ coi sao? Thế gian làm gì có chuyện miễn phí hay cho không ai bất cứ thứ gì. Họ Phi kia ở không thấy nhàm chán nên muốn tìm chết đây mà. Người hôm nay ngang nhiên tự mình dẫn xác đến địa bàn của ta rõ ràng là khinh người quá đáng. Bản thân muốn an toàn rời khỏi nơi này tốt nhất nên biết điều hành xử lễ độ một chút, đừng nói là mang theo nàng, một mình người thoát thân cũng còn khó.

- Khách quý tới không kịp nghênh đón, thất lễ rồi.

- Không dám, Phi mỗ là đường đột tới cũng không mong đón tiếp nồng hậu gì.

Khách không mong được đón tiếp nhiệt tình không đồng nghĩa với chủ cũng bàng quan không nể mặt. Bạch Trường búng tay ra hiệu một cái, ám vệ trong phủ từ đâu túa ra ào ào trong chớp lát vây quanh tám người. Khí thế của khách và chủ đều ngạo nghễ như nhau, hai bên cứ gườm gườm liếc đối phương rất chi là cảnh giác khiến bầu không khí nhanh chóng đông đặc đượm mùi sát khí.

- Phi mỗ không nghĩ tới thái tử phủ đón khách lại trang trọng thân ái hữu nghị như thế này. Điện hạ thật có lòng.

- Quá khen. Các vị đêm hôm khuya khoắt cửa chính lại không vào, cứ nhiên vọt tường đột nhập không khéo khiến người khác hiểu nhầm là phường thảo khấu lục lâm định lên vào phủ chôm chĩa cũng nên.

Bạch Trường dõ giọng châm biếm độc địa. Vô lâm mình chủ khi không đem so sánh với phường đạo tặc thì còn để cho kẻ kia một chút mặt mũi nào ư? Nhưng họ Phi kia cũng khá chỉ nhàn nhạt cười giả lả không lấy làm méch lòng hay giận dữ.

- Thật ngại quá cổng kín tường cao của thái tử phủ Phi mỗ nhìn vào thấy lúng túng chẳng biết đi đường nào cho phải nên mạo phạm chọn đường ngắn nhất mong điện hạ đừng giận.

- Không dám, chẳng hay Phi cung chủ gấp gấp thời gian cấp bách đến nỗi phải chọn đường ngắn nhất tự tiện vào bốn phủ là vì lý do gì?

Hai kẻ mặt mày ai nấy rạng ngời tuấn tú, lời vào lời ra nhẹ nhàng êm dịu khiến cho đám người dưới này giờ, tay gờ kiếm thủ thế tê rần hết cả lên cũng không dám nhúc nhích. Muốn đánh thì lên luôn một lượt không đánh thì nói một câu để kẻ khác sống với chứ. Chỉ tiếc hai vị công tử tuấn tú này “tình thương mến thương” quá sâu sắc nên vô tình khiến nhiều người khóc hận. Chuyện có gì to tát đâu chỉ một câu “lên” thì họ nhào lên, không thì nói “lui xuống” cũng được đi. Hai người miệng chỉ biết lảm nhảm mấy lời vô nghĩa bỏ mặc mong muốn của số đông.

- Thật ngại quá, Phi mỗ muốn tới thăm người nhưng thấy điện hạ thịnh tình đón chào thì quên cả việc quan trọng.

- Thăm người, Phi cung chủ muốn thăm người nào trong bốn phủ vậy?

Phi Bách Chiến trong bụng thăm rửa họ Vương đáng ghét, đúng là nhàn rồi quá nên đầu óc người ta nó mụ mị đi. Ta không vì thánh nữ dưỡng bệnh tại đây thì ngu sao tự chui đầu vào. Người dám tự tiện bắt Thánh nữ giấu biệt trong phủ, nàng là của riêng của người chắc. Thánh nữ có hôn ước với người là việc xui xẻo nhất trong đời nàng.

- Thánh nữ của Huyền Băng Cung đang tá túc tạm ở đây, điện hạ nói ta có nên hay không đến thăm nàng?

Họ Phi đáng chết, khi nào thì nàng trở thành Thánh nữ của các người vậy? Như Ý uống thứ dược giả chết kia lẽ nào lại không liên quan đến người. Nàng bây giờ nằm bất động sống chết không rõ, người còn dám giả nhân giả nghĩa trước mặt ta. Thăm nàng ư? Đời nào ta cho phép.

- Có rất nhiều điểm bất hợp lý, ta không đáp ứng cung chủ vào thăm nàng được. Mời các vị về cho, người đầu tiên khách.

Chủ nhà trắng trợn đuổi ra nhưng khách chưa muốn rời đi. Vốn là định lên vào cướp người đi, ai tính tới chuyện vừa bước vào đã thấy có giao tranh loạn xạ. Hận một nỗi hấn giao đấu nhưng vẫn đủ tỉnh táo để

ngừng chiến đón khách. Họ Vương xảo trá đó “thiên la địa võng” đã giăng ra chuẩn bị sẵn sàng xem ra khó đưa người đi được. Sư phụ của nàng xuất hiện tại đây, nàng còn gài kế sách gì khác, Phi Bách Chiến thật cũng không rõ. Thánh nữ lần này xuất thủ cũng không thêm bàn bạc với ai khiến kẻ khác không biết đường nào mà lần. Cứu nàng ra sợ làm hư chuyện tốt nàng vạch sẵn, bỏ mặc nàng nằm đó cũng hải sau này nàng tỉnh dậy giáo huấn một trận cái tội “thấy chết không cứu”. Nhưng mà... có lẽ nên đi rồi.

Bạch Trường nhìn sân trước viện trong chớp nhoáng chỉ còn người của mình thì hơi nghi hoặc. Ra quân hùng hậu thế sao chưa vung đao kiếm gì đã chuồn mất tiêu rồi. Phi Bách Chiến hẳn không rảnh rỗi đến mức đó, hay là... chàng nhanh chóng chạy vào phòng. Ngoại trừ mấy thị vệ canh chừng với hai nha hoàn chăm sóc Như Ý đã bị đánh ngất xỉu nằm chổng chơ trên sàn nhà thì không thấy ai nữa, nàng đã biến mất. Trong khi chàng đối phó với kẻ địch trước mặt thì địch sau lưng len vào khua kháng. Chàng nhếch môi mỉm cười quả là không ngoài dự đoán, đành phải kiên nhẫn chờ xem tiếp theo là trò gì đây?

Như Ý không bị cướp mang đi đâu xa mà là được đưa trở lại Chiêu Văn phủ. Không phải người của Huyền Băng Cung và Chiêu Văn gia lập kế hoạch hỗ trợ nhau, đơn giản là một sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi. Tiếc là người mang về rồi cũng chẳng biết làm sao nữa, Như Ý tuyệt nhiên vẫn nằm im tắt thở, bây giờ hiện tượng thân nhiệt nóng lạnh cũng không xảy ra. Nàng thật sự lạnh lẽo như xác chết. Máu thân của nàng ngất xỉu thì khỏi nói, tỉnh lại là gào khóc thảm thương khiến người khác nghe thấy cũng thương tâm hết sức. Thịnh Vương nhìn tiểu muội trắng bệch nằm ở trên giường thì lòng đau hơn trăm ngàn dao cắt. Chàng tự trách mình đã tặng uội muội mảnh ngọc đáng nguyên rửa đó. Những tưởng là ngọc tốt trân quý nhân gian hiếm có, có ai ngờ nó lại là khởi nguồn của mọi nỗi bất hạnh. Xa cách hai năm trời không gặp, nghe tin báo bối hồi phủ cũng hối hả thu xếp công việc về xem muội muội ra sao rồi. Bước vào phủ người không thấy lại nghe tin thảm thương, dự định là trở về thăm nom cuối cùng lại phải đột nhập thái tử phủ cướp xác. Tiểu muội dễ thương chỉ mới 18 tuổi xuân đã phải chết thảm, thật quá thê lương. Nhị ca ca như ta đây thật có lỗi với muội.

- Ân tiên bối, muội muội thật sự hết cách sao?

- Ân Ân Tạ ta rất hổ thẹn.

Độc Xà Vương quay mặt giọng ghen ngào phũ phàng trả lời, dập tắt nốt vài tia hy vọng còn le lói của Thịnh Vương. Lão không biết chuyện gì đang xảy ra nữa, sao nhóc con lại bị phản ứng phụ của thuốc nặng đến vậy. Nặng đến mất mạng, độc được uống như nước không sao, uống thứ không phải độc được thì lăn đùng ra “ngủ”. Sao ông trời lại bắt tuyệt hảo đồ đệ đi sớm hơn cả lão sư phụ già lụ khụ này vậy? Người chết rồi bay đến địa phủ chắc vẫn còn rửa xả ta lừa gạt người có đúng không? Ta có đến trong vòng ba ngày như người gửi tin nhưng mà lão già này bắt tài vô phương đưa người quay trở lại làm người sống rồi.

- Truyền lệnh xuống Chiêu Văn phủ phát tang cho tứ tiểu thư.

- Khoan đã.

Lời vừa dứt thì người của Huyền Băng Cung tiến vào, hiển nhiên bằng đường cửa sổ cách nhanh nhất mà. Phi Bách Chiến vừa tới nghe được lời này thì cả kinh ngăn cản ngay. Thánh nữ sao có thể chết một cách mờ ám như vậy. Chàng vẫn đinh ninh có ẩn tình gì đó, Như Ý nàng không thể ngu ngốc tìm chết thật thế này.

- Ân tiên bối, nàng không có bàn tính gì trước với người sao? Thánh nữ không thể nào tự đâm đầu vào chỗ chết được.

- Nhóc con là chết oan ức. Được nó uống căn bản không giết người được nếu uống thuốc giải. Như Ý biết rõ điều đó nên mới uống vào chỉ là cả hai sư đồ ta đều không ngờ tới thứ được này không lấy mạng được ai lại lấy được mạng nó.

- Phiền các vị cho kiểm tra trên người nàng Lục Bạch ngọc còn phát sáng không? Ngọc này nếu còn sáng thì chủ nhân chưa chết.

Lời vừa tuôn ra khỏi miệng của Bách Chiến, đám người trong phòng trong mắt ánh lên hy vọng. Họ chưa có kiểm tra... chắc là còn sáng... hy vọng là vẫn sáng. Máu thân của nàng ngất xỉu đã được đưa đi nghỉ ngơi ở phòng khác, trong phòng chỉ độc có nam nhân không đụng chạm vào nàng được. Thịnh Vương nhận thấy ngay sự bất tiện nên truyền lệnh cho gia nhân đứng chờ ngoài cửa.

- Gọi Tường Nhi vào đây.

Nha đầu thân cận Nguyệt Cát Tường mắt sưng húp được đưa đến. Nàng từ lúc tiểu thư treo cổ tự vẫn thì khóc suốt. Lúc này bước vào thấy tiểu thư nằm im như chết càng nức nở thêm.

- Người xem trên người tiểu thư có mảnh ngọc màu xanh nào phát sáng không?

- Vâng.

Như Ý để ngọc đó ở đâu không ai rõ, Tường Nhi lục lọi trên người nàng thì đám nam nhân kia ý tứ quay mặt đi. Thực chất là nên ra khỏi phòng cho đỡ bất tiện nhưng họ không muốn rời đi, mọi người vừa nóng vừa sợ hãi muốn biết câu trả lời.

- Tìm ra rồi.

- Còn sáng không?

Cả đám đồng thanh quay phắt lại. Như Ý đeo Lục Ngọc trên cổ còn Bạch Ngọc giấu trong áo. Hai mảnh ngọc đó lúc này chỉ độc một màu trắng và xanh như ngọc bình thường trong tay Tường Nhi. Ánh mắt mọi người như trầm xuống tận đáy vực trong chớp nhoáng. Người chết tất phải tổ chức tang lễ rồi đem chôn không thể làm khác được. Như Ý bây giờ là chết thật không phải ngủ, không phải bất tỉnh nữa. Chủ nhân thứ chín của Tiên ngọc đã chết, một cái chết do chính nàng kiến tạo.

29. Chương 29: Vẫn Là Chết

- Phải rồi, nhị công tử ngọc này chỉ sáng trong tay chủ nhân, tiểu nữ cầm thì nó không sáng là đúng rồi.

Tường Nhi bỗng nhiên nhớ ra chi tiết này reo lên. Ngày đó khi tiểu thư vừa cầm vào Lục Ngọc nó bỗng sáng lên nàng cũng chứng kiến.

- Người bỏ lại vào tay của Như Ý xem.

Tường Nhi run rẩy cầm bàn tay lạnh ngắt của tiểu thư lên nhét ngọc vào tay nàng ấy. Mọi người dán mắt vào tay Như Ý và chờ đợi. Chờ rất lâu, không ai dám thở mạnh, cũng không dám chớp mắt nhiều, cùng hy vọng một sự trở lại thần kỳ. Nhưng là trời cao trêu người, ai bảo các người hy vọng hão huyền làm chi, cho các người sáng mắt ra, ta quyết không cho ngọc sáng (he he).

- Nàng chết rồi.

Phi Bách Chiến tiến lên nắm bàn tay có ngọc của Như Ý, nắm thật chặt rất lâu sau thì phán một câu thảo nào. Chàng là người hiểu rõ nhất đặc tính của Lục Bạch ngọc, nếu nữ chủ nhân còn sinh mạng chỉ cần đặt vào tay nó đã phát sáng rồi, không phải đợi lâu như thế. Chàng kiên quyết ngoan cố kéo vẫn thời gian hy vọng nhưng rốt cuộc vẫn phải buông câu nói tàn nhẫn kia. Tim bỗng nhiên đau nhói, Thánh nữ nàng chết rồi. Thế gian không còn nữ nhân suốt ngày leo đèo theo sau làm phiền chàng nữa. Như Ý nàng biết không, ta vẫn cho người đi tìm cái thứ gọi là kim cương kia đem tặng nàng. Ta tìm không ra nhưng cũng thu thập được không ít ngọc quý, đá quý đẹp hơn, đắt giá hơn mấy viên trước kia ta cho nàng nhiều. Nàng chết rồi mấy viên đá quý đó ta đem cho ai đây (hèm hèm, có ai muốn nhào vô xin đi, biết đâu hắt lại cho nhĩ ha ha).

Một lời nói nhẹ hẫng nhưng mang sức mạnh ngàn cân như búa tạ giáng xuống mọi người trong phòng. Chiêu Văn gia thì không cần bàn luận, bảo bối của toàn gia chết rồi hai chữ đau lòng nào đủ diễn tả sự đau xót tang thương họ đang gánh chịu. Huyền Bằng Thất Sát khéo mắt khê giật giật Thánh nữ tình quá chết rồi, mới mấy hôm trước còn lớn tiếng giáo huấn cả đám, bây giờ đã...

Chiêu Văn phủ một màu trắng tang tóc phủ lên từ trong nhà ra ngoài cổng. Có câu “hồng nhan bạc mệnh” là ám chỉ những trường hợp tương tự như thế này chẳng? Mỹ nhân xinh đẹp để làm chi, tài nữ nổi danh có ý nghĩa gì? Đến cuối cùng vẫn là mấy chữ gói gọn “xấu số bất hạnh”. Tin tức thái tử phi tương lai từ già

côi trần chẳng mấy chốc đã len lỏi khắp hang cùng ngõ hẻm trong kinh thành. Khách tới thăm viếng đông nườm nượp, người tới vì thương tiếc mỹ nhân bạc mệnh muốn tiền đưa nàng đi về thế giới bên kia không ít nhưng cũng lắm kẻ tới hóng chuyện. Họ lẩn vẩn xung quanh phạm vi của Chiêu Văn phủ chờ sự xuất hiện của thái tử. Thiên hạ háo hức muốn nhìn thấu gương mặt đau thương của vị thái tử si tình kia nó ra làm sao. Người ta có chuyện buồn nhưng mình cứ vui như tết thì có tội gì không? Chắc không đâu, tội vạ thế nào cái chuyện con con ấy. Mà hoặc giả nếu có tội đi nữa cũng quyết mặc kệ tận mắt cảnh tượng sinh tử chia ly kia. Sẽ hấp dẫn lắm đây, chàng chắc sẽ rơi lệ như mưa.

- Sao mãi điện hạ vẫn chưa tới, tôi canh ở đây từ sáng đến giờ rồi.
- Chắc sắp tới rồi, ngài ấy làm sao có thể không đến chứ. Thế xác hồng nhan tri kỷ chuẩn bị hòa tan vào với đất trời rồi, ngài phải tới nhìn mặt lần cuối chứ.
- Chỉ sợ đau lòng quá không thể tới nổi.
- Đau cũng phải ráng bò lết tới chứ, không tới thì sau này làm gì còn cơ hội gặp nàng. Nhìn ...ai phi ngựa như bay thế kia?

Ngày thứ ba sau khi phát tang Như Ý thì thái tử xuất hiện. Sự hiện diện của chàng gây náo loạn từ đầu đường đến cuối phố. Lý do ư? Chuyện là dân tình vô đoán ngày thứ ba rồi, nếu thái tử không tới người nhà Chiêu Văn phủ đem nàng đi chôn thì chàng sẽ không gặp mặt lần cuối mỹ nhân được. Chàng ta yêu nàng sâu đậm ai cũng biết như thế, nhất định sẽ tới. Mọi người đều cho là phải do vậy ngay từ sáng sớm đã bỏ công lẫn quần quanh Chiêu Văn phủ nên con phố đó người đông hơn cả mở hội chợ phiên. Khách vãng lai từ xa tới kinh thành không biết chuyện đi ngang qua còn tưởng nhà quan lớn mở kho phát lương miễn phí. Nhìn kỹ thấy tang tóc bao phủ trắng xóa mới té ngựa ra, đám tang à? Coi bộ còn náo nhiệt hơn cả đám cưới, chẳng biết người đã chết kia ăn ở tàn ác lắm hay sao mà khi chết dân tình háo hức ra mặt. Thật oan uổng cho kẻ nằm trong quan tài kia, nàng nếu có thể tỉnh dậy chắc lại học máu tức chết lần nữa.

Nếu chỉ đông người tụ tập thì chuyện cũng không xáo động gì lắm. Họ đi qua đi lại cũng không dám gây náo loạn, trước phủ đại tướng quân mà làm càn chẳng phải chán sống ư? Vấn đề là người đông đúc như chảy hội bỗng dưng có kẻ làm loạn đầu đường thì cuối đường sẽ bị ảnh hưởng. Thái tử điện hạ cưỡi ngựa phi nhanh như gió từ đầu lao tới. Chàng bị khùng hay con ngựa nổi điên thì không ai dám chắc, nhưng mà vội vã quá khiến đám đông tránh né thật hù vía. Vốn chỉ dự định đi xem náo nhiệt cho vui ai dè không suýt chết vì bị ngựa tông phải thì cũng bị thương tích đầy mình do chen lấn xô đẩy. Điện hạ có hay không vì hồng nhan chết thảm mà hóa rồ muốn lấy mạng chúng dân tế nàng chăng?

- Thái tử điện hạ tới viếng.

Tên quân gia đứng gác ngoài cửa ở linh đường của Như Ý vừa thông báo câu nói đó thì hần cảm thấy lạnh lạnh. Ngược mắt lên hần thấy thái tử đang bắn cho hần ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống. Không tới viếng sao, nói vậy có gì sai rồi ư? Sao điện hạ nhìn mình khiếp quá.

- Mời điện hạ bước vào trong.

Ta muốn cắt lưỡi tên khốn vừa nói câu ta tới viếng nàng ngay tại chỗ. Ta vĩnh viễn không chấp nhận chuyện nàng chết rồi. Ba ngày trước khi nàng bị mang đi ta vẫn đinh ninh họ sẽ cứu nàng tỉnh dậy. Chỉ là kẻ sách đánh lừa ta thôi họ muốn ta tin rằng nàng đã chết nên mới làm như vậy. Ta cho người theo sát những kẻ lén lút mang nàng rời phủ. Tin báo nói họ đưa nàng hồi Chiêu Văn phủ chứ không phải lên đưa ra khỏi thành khiến ta hơi lo lắng. Huyền Băng Cung không tìm cách đưa nàng về Khang San mà đưa về đại tướng quân phủ làm gì? Trời đất tối sầm khi ta biết tin nàng thật sự vô phương cứu chữa. Ta ngỡ ngàng như kẻ mất hồn không suy nghĩ được gì thông suốt. Như Ý bỗng nhiên tìm chết, chịu chết vì nàng không thể chịu nổi viễn cảnh thành thân với ta. Nữ nhân duy nhất khiến ta yêu, khiến ta muốn sống ái, chiều chuộng lại cư nhiên thà chết còn hơn.

Ta không hiểu mình đã gây ấn tượng xấu xa gì mà khiến nàng ghê lạnh đến vậy. Ngoại trừ lần nói chuyện chưa tới ba câu duy nhất với nàng tại đại tướng quân phủ kia, căn bản ta chưa bao giờ có hành động hay lời nói gì không thể chấp nhận. Ta không có ngược đãi, không có hạ nhục, không có xỉ vả, không... tuyệt đối là không làm gì xấu với nàng hết. Vì sao nàng ghét ta đến vậy?

- Tham kiến điện hạ.

- Miễn lễ.

Nghi lễ quân thần khó tránh khỏi dù cho chẳng ai còn tâm trí đâu mà để tâm lễ với lạt. Người tới viếng đông nghet từ hôm đầu tiên tới bây giờ mới vắng đi một chút. Chiêu Văn gia ai nấy mặt mũi tái xanh, mệt mỏi, có bao nhiêu đau khổ sầu não hiển hiện rõ cả trong ánh mắt. Nhân nhạ nhìn qua kẻ mắt mờ lệ, phu nhân Lệ Như thấy thái tử bước đến bên quan tài của nữ nhi. Như Ý vì trốn tránh cuộc hôn nhân với thái tử mà chết thật hận không thể trả thù rửa hận cho con. Con chết thì hết rồi chỉ đau lòng cho ta, cho phụ thân với ba vị ca ca của con. Sao con gái ta lại bất hạnh như thế? Nữ nhi nhà khác lớn lên có thể gả chồng, có thể có được mái ấm hạnh phúc mà sống đến già. Như Ý con đã gả cho ai cũng không được lại còn vì trốn tránh hôn sự mà tự giết mình. Trời cao thật bất ép con, không công bằng với con một chút nào.

- Không, điện hạ đừng...

Không ai cản kịp thái tử một chưởng đánh bay nắp quan tài. Chàng nhìn nữ nhân nằm trong đó, mắt ánh lên đau khổ và hối hận. Nếu ta buông tay sớm nàng hẳn đã không phải nằm đây nàng chắc chắn không chết. Như Ý thật sự xin lỗi nàng. Lỗi tại ta bức nàng phải chết, lỗi của ta khiến nàng không còn đường nào lui. Nếu biết trước sự thế sẽ thảm hại như bây giờ ta đã không cố chấp không cưỡng cầu mãi. Nàng sau cùng vẫn là không muốn thuộc về ta, không thuộc về ai cả.

- Ta sẽ đưa nàng đi.

Ta nhét Ngọc Băng Ngân Năm vào miệng nàng khẽ nói. Nàng ngậm ngọc này trong miệng thì sẽ không bao giờ tan thành tro bụi. Ta sẽ mãi mãi được nhìn thấy nàng xinh đẹp yêu kiều.

- Điện hạ, nữ nhi không thể đi theo ngài được.

Tướng quân đại nhân phản đối ngay không nhân nhượng nửa phần. Điện hạ còn muốn gì nữa đây? Như Ý đã chết rồi ngài còn chưa vừa lòng, còn muốn làm phiền nó đến chừng nào nữa. Nghĩa tử là nghĩa tận, ngài tới viếng coi như là nể mặt. Ngài phá hư quan tài của nó cũng có thể bỏ qua nhưng đưa nó đi, ngài muốn con gái ta chết cũng không được yên nghỉ thật sao? Hôm nay dù mắc tội khi quân phạm thượng ta cũng không đồng ý ngài làm phiền đến sự an nghỉ của con gái ta.

- Xem các người đủ sức ngăn cản không rồi hãy nói.

- Điện hạ ngài buông tha cho Như Ý đi, nữ nhi đã chết rồi ngài còn muốn sao?

- Ta muốn đưa nàng theo ta, các người đừng hòng ngăn cản.

- Nếu ngài nhất định muốn thế thần đành thất lễ.

Ta nhếch môi cười coi thường, bằng sức của các người muốn ngăn ta đưa người đi thật là không biết tự lượng sức. Như Ý nàng sống gả cho ta chết cũng gả cho ta. Nàng không cùng ta ở chung một chỗ chẳng lẽ là ở lại với các người ư? Qua kẻ mắt ta thấy Chiêu Văn gia bốn người cùng lao lên một lượt không quân tử nhưng ta cũng không ngăn. Vương Bạch Trường ta chưa bao giờ dám vỗ ngực tự xưng mình là hảo hán, cũng không nên đánh giá hành động lấy nhiều đánh ít của các người.

Hỗn chiến xảy ra.

Bốn đánh một đã chẳng phải chuyện đánh hay ho đằng này con số bốn mươi vây lấy một là nói giảm đi nhiều lắm rồi. Võ công của mấy võ tướng Chiêu Văn gia không phải thuộc loại ra oai cho vui bọn họ đều là công phu hơn người cả. Đánh chưa tới hai chiêu thị vệ trong phủ nhào ra cũng được lệnh xông lên một lượt luôn. Nhìn cũng biết họ không cần biết thái tử là ai nữa, đụng vào bảo bối toàn gia thì phải tiếp chiêu. Nhưng là... không ai ngờ công phu của thái tử lại cao như vậy. Hắn bị vây quanh không một kẻ hở nhưng chỉ một chưởng tung ra toàn bộ thị vệ đang bao vây nằm lăn bất động trên đất. Ra chiêu độc địa vô cùng bởi vì bọn họ một mạng còn sống sót cũng không có. Những kẻ vòng ngoài nhìn thấy sự thế như thế thì ai nấy đều thất sắc, mặt tái xám không còn hột máu. Tuy nhiên phụ thân và ba vị ca ca của Như Ý không nằm trong tốp hoảng sợ đó họ lại nhất tề xông lên lần nữa. Ai nấy xuất chiêu đều hướng vào chỗ hiểm của đối phương, chiêu đánh ra khí thế ngất trời uy dũng khó dò.

An Khang tung người một kiếm xuất ra xuyên thẳng hướng ngực thái tử chém tới, chàng định đánh phủ đầu một kiếm chỉ ngay tim muốn Vương Bạch Trường chịu thua. Nhưng họ Vương kia nhếch môi đậm mặt

cười tay trái khẽ búng nhẹ một luồng ám khí độc bắn ra trúng ngay tay khiến An Khang đánh rớt kiếm. Không để cho ai kịp trở tay hắn vận công tung một chưởng lực cực mạnh đánh ngã An Khang nhào về phía ba người đang xông lên kia. Họ nhất thời luống cuống thu hồi chiêu kiếm vừa phải lo đỡ An Khang nên không cản kịp Bạch Trường, hắn phi thân nhẹ nhàng hướng Như Ý ôm nàng nhảy ra cửa sổ trốn mất.

- Các người còn đứng đó mau đuổi theo.

Vạn Sự gào lên ra lệnh cho đám lính vô tích sự đang há hốc mồm giương mắt nhìn kia đuổi theo thái tử. Đám người này có phải do đại tướng quân phủ huấn luyện nên không vậy? Sao toàn là một đám ham sống sợ chết kém cỏi như thế, chuyện này thật không thể tin nổi. Chàng tức tối vô cùng nên quên mất xem xét lý do hành động bất thường kém hiệu quả của bọn họ ngày hôm nay. Đối phương là thái tử điện hạ nha, họ chỉ là quân binh quèn mạng nhỏ như ruồi muỗi thôi. Ngăn cản thì được chứ đánh trọng thương thật sự có kẻ nào dám. Thêm vào đó võ công của họ thật sự cũng không cao tay như điện hạ, muốn đánh cũng không thắng được. Đuổi theo ư? Cái này thì được cả đám ngăn người ra trong chốc lát rồi bình tĩnh nhanh chóng chấp hành lệnh.

30. Chương 30: Giấu Biệt Bảo Bối

Ngọc Băng Ngàn Năm tương truyền là viên ngọc trong suốt có khả năng giữ cho người ngậm thể xác hoàn hảo không bao giờ bị hủy hoại. Ngọc này chỉ nghe đồn tồn tại trong truyền thuyết chưa từng xuất hiện trong nhân gian bao giờ nên không mấy ai tin nó có thật. Nhưng ta tin bởi vì ta tình cờ biết ai đang giữ nó. Khi biết Như Ý thật sự đã chết ta ngồi trong phòng thần thờ cả một ngày rồi bỗng nảy ra ý nghĩ đi lấy viên ngọc đó đem về cho nàng. Ta phải mất cả hai ngày gần như toàn di chuyển bằng khinh công mới đến nơi lấy được nó và quay về kịp thời trước khi quá trễ. Chỉ là để mang được nó về cái giá ta phải trả không phải tầm thường nhưng ta chấp nhận. Nếu có thể giữ nàng lại bên ta, trả giá nào ta cũng thấy xứng đáng.

- Chủ nhân.

- Chuyện gì?

- Vị cô nương trong phòng ...

Ta quắc mắt liếc nhìn hắn đe dọa, người nói một câu nàng chết rồi xem, ta sẽ cho người biết địa ngục nó chứa đựng cái gì dưới đó. Ảnh Long cúi đầu run người trước ánh mắt như muốn giết người đó áp úng. Chủ nhân bất ngờ đến Sơn Lang còn mang theo một vị cô nương bất tỉnh, nhìn qua người giống y trong bức họa vẽ tiểu thư Như Ý mà Bạch Hoàng Các treo giải tìm kiếm hai năm nay. Nàng bị bệnh gì sao chủ nhân không đưa về kinh thành chữa trị, đưa đến thủ phủ của Bạch Hoàng Các làm gì? Chàng đưa tay lau mồ hôi đang túa ra trên trán, vừa thưa chuyện vừa cầu mong trời cao phù hộ mạng nhỏ.

- Nàng nóng hầm hập thuộc hạ đã gọi Duệ Chi tới rồi.

- Nóng?

Ta bỏ nhào quay trở lại vào phòng cầm tay nàng lên, tay phải đưa lên trán nàng sờ thử. Trong suốt quãng đường đưa nàng đến đây, cơ thể nàng lạnh ngắt. Ngọc Băng Ngàn Năm chỉ có tác dụng giữ cho cơ thể không bị tàn phá không thể khiến thân nhiệt nóng lên được. Nhưng mà trán nàng bây giờ nóng như phát sốt, hơn nữa nàng còn... ta run rẩy đưa một ngón tay trước mũi nàng. Như Ý thở lại rồi nàng chưa chết. Ta mừng rỡ đến nỗi tưởng chừng tìm mình ngừng đập luôn rồi.

- Như Ý... Như Ý nàng không sao rồi, nàng sẽ không sao đâu.

Ảnh Long đi theo chủ nhân nhiều năm chỉ thấy ngài không giận dữ thì mặt mũi cũng lạnh lùng như băng tuyết. Chàng chưa từng thấy chủ nhân kích động như vậy bao giờ. Hóa ra vị này đích thị là Như Ý cô nương, vậy đây chẳng phải là nữ chủ nhân tương lai của chàng sao?

- Sao Duệ Chi còn chưa tới? Người ra giục cô ta nhanh lên.

- Vâng,... à không cần nữa chủ nhân, cô ta tới rồi kìa.

Đại phu đóng đô sẵn sàng tại đại bản doanh của Bạch Hoàng Các danh tính dĩ nhiên đồng thời là sát thủ. Dịch Duệ Chi nghe tin chủ nhân cho gọi lại loáng thoáng biết tới để xem bệnh thì hoảng hồn tưởng ngài ấy không khỏe. Nàng ba chân bốn cẳng chạy tới phòng ngài. Cảnh đầu tiên đập vào mắt là chủ nhân đang cầm tay một cô nương rồi rít gọi tên nàng ấy. Gương mặt tuấn tú của ngài hiện rõ sự khẩn trương lo lắng, ánh mắt đó chứa đầy sự quan tâm khiến tim nàng bỗng dưng nhói lên.

- Chủ nhân, thuộc hạ đã tới.

- Người mau tới xem nàng ấy thế nào rồi.

Duệ Chi nghe hẳn nói thì cũng không dám chậm trễ đi nhanh tới bên giường cầm tay bắt mạch cho cô gái kia. Mạch của nàng không hề đập nhưng thân nhiệt nóng bừng. Ta nhũu mảy nhăn trán, chuyện này là sao? Chỉ có xác chết mới không có mạch đập nhưng tử thi sẽ không có thân nhiệt nóng. Người vừa tắt thở lìa đời thân nhiệt còn lưu lại cũng không thể nào nóng đến thế. Ta ngược lên nhìn gương mặt của cô gái, không có sự tái trắng mà hây hây đỏ hồng như người sống đang ngủ say. Dựa vào bao nhiêu năm y thuật của ta cũng không thể giải thích được trường hợp này. Duệ Chi ta cuối cùng phải làm một động tác ngớ ngẩn là đưa tay lên mũi cô ta xem nàng còn thở hay không? Thân là đại phu mà bắt mạch rồi vẫn không chuẩn đoán được bệnh nhân của mình còn sống hay đã chết thật sự là nỗi xỉ nhục trong đời ta. Nàng ấy... ta nhăn mặt... không thở nữa.

Bạch Trường nhìn vẻ mặt của Duệ Chi thấy cô ta biểu hiện biến chuyển liên tục thì nỗi sợ hãi lại dâng lên. Khi thấy cô đưa tay lên mũi nàng để kiểm tra thì trong lòng hãi hùng, vô thức đẩy nhanh tay cô ta ra hét lên.

- Người làm gì vậy?

- Thuộc hạ kiểm tra xem nàng còn thở hay không?

Trong nháy mắt Duệ Chi thấy cổ họng mình bị hai bàn tay bóp chặt, một gương mặt đỏ au tức giận kề sát mặt nàng. Ánh mắt của chủ nhân tóe lên độc ác, miệng lạnh lùng phun ra câu nói áp đảo.

- Người nói xem là nàng còn sống hay đã chết.

- Nàng... khụ khụ... nàng...

- Chủ nhân, ngài bình tĩnh, ngài buông cô ấy ra trước đã.

Ảnh Long há hốc mồm trước cảnh tượng trước mắt, mãi mới hoàn hồn xông tới năn nỉ giải vây cho Duệ Chi. Chủ nhân sao có thể hành động lỗ mãng không giống với ngài trước nay như thế. Chàng này giờ đứng đây chứng kiến không xót một tình tiết thấy Duệ Chi không làm hay nói gì phạm thượng không chấp nhận được khiến chủ nhân phải nổi điên lên.

- Tạ ơn... chủ nhân... khụ khụ... tha mạng.

Duệ Chi ôm ngực thở dốc khi Bạch Trường buông tay ra. Nàng kinh ngạc không hiểu mình nói gì sai khiến chủ nhân kích động thẳng tay trừng trị như vậy.

- Nàng ấy sao rồi?

- Cô nương... thuộc hạ bất tài không biết nàng mắc bệnh gì nữa.

Duệ Chi rùng mình nói tránh đi. Nàng bây giờ mà nói cô nương đã tắt thở thì chỉ có nước chết. Chủ nhân hiềm khi tức giận nhưng khi ngài mất kiểm soát tâm trạng sẽ hạ thủ không lưu tình đâu. Nhưng mà...

- Chủ nhân, vị cô nương này không thở nữa rồi.

Duệ Chi liều mình nói ra câu này, nói xong co rúm người chờ đợi trừng phạt. Nàng căn bản không thể vì lo sợ cho tính mạng mà lừa dối chủ nhân được. Ngài ấy cần phải biết rõ tình trạng của cô gái để còn biết phải ứng phó, hành động tiếp theo ra làm sao. Duệ Chi cúi đầu thấp thỏm mãi cũng không thấy có động tĩnh gì thì ngược mặt lên. Nàng thấy chủ nhân đang tự thân kiểm tra lời nói của mình, ngài ấy bàng hoàng khi sự thật được sáng tỏ.

- Không thể, khi này nàng còn thở mà. Như Ý nàng tỉnh lại cho ta, tại sao lại ngừng thở nữa rồi. Nàng...

- Chủ nhân.

- Cút ra ngoài hết.

Ảnh Long và Duệ Chi liếc mắt nhìn nhau rồi khe khẽ lui ra. Khép cánh cửa lại rồi mà cả hai vẫn ngẩn ngơ chẳng hiểu mô tê ắt giáp gì hết. Chủ nhân như biến thành người khác vậy, ngài ấy vì một nữ nhân mà to tiếng quát nạt thuộc hạ không nói làm gì, lại còn cho nàng ấy ngủ trong phòng trên giường của mình nữa chứ.

- Cô nương ấy rất quen mặt.

- Người không nghe thấy ngài ấy gọi nàng là Như Ý sao?

- À, hóa ra là nữ nhân ấy.

Duệ Chi nuốt cục ghen tức quay trở lại trong bụng, khuynh thành mỹ nhân có khác, gương mặt kiều diễm khiến người ta vừa nhìn đã đem lòng yêu thích. Như Ý cô nương kia thật sự có khuôn mặt khả ái, diễm lệ mà nàng chưa từng thấy ai có thể so sánh với. Người thật so với bức tranh mà chủ nhân lúc nào cũng đem theo bên người kia còn xinh đẹp xuất sắc hơn gấp bội.

- Nàng ấy thật sự chết rồi sao?

- Người chết rồi mới không có mạch đập, không có thở. Người cũng đừng hy vọng gì nữa.

Ảnh Long nhìn theo dáng điệu coi thường, kênh kiệu của Duệ Chi ngúng nguẩy bỏ đi thì nhú mày khó hiểu. Nữ nhân này bữa nay bị trúng tà hay sao mà ăn nói sộc ọc quá thể. Người là nữ tử thì vị cô nương xấu số kia cũng vậy, thấy người ta chết thảm thể không sót xa một tý lại còn vui mừng ra mặt, thật sự là muốn chủ nhân hái đầu người xuống mà. Chủ nhân...

- Đi nhanh là tốt nhất.

Ảnh Long nhún mình thoát nhanh khỏi phạm vi gần cửa phòng của chủ nhân. Người thông minh nên đánh hơi được mùi nguy hiểm khu vực quanh mình rồi chuồn cho lẹ. Lạng quạng lớn vốn gần đó không khéo rước họa vào thân. Duệ Chi là minh chứng tốt nhất rồi, nàng ta đâu phải thuộc hạ bình thường của chủ nhân đâu. Thông minh, y thuật cao, võ công chưa có nam sát thủ nào trong Các dám khinh thường nên rất được chủ nhân tin tưởng. Xưa nay những nhiệm vụ quan trọng và khó khăn nhất lúc nào nàng cũng được nhúng tay vào thể mà hôm nay phải tức tức lẫm lẫm. Ta chẳng đại gì dẫm vào vết xe đổ.

Bạch Hoàng Các đại bản doanh không có một tên khờ nào đại đột đến mức bén mảng đến cửa phòng của Các chủ. Một đám sát thủ đang rồi hơi không ai thuê mướn, tạm thời tá túc tại Sơn Lang đang quây lại buôn chuyện. Thân phận của chủ nhân bọn họ ngoài những nhân vật chủ chốt trong Các được biết thì họ mù tịt. Các chủ khi xuất hiện luôn dùng mặt nạ nên mặt mũi của ngài ra sao số đông đều tò mò như nhau. Nhưng tính cách của Các chủ nhẩn tâm, lạnh lùng, công tư phân minh thì ai nấy cũng biết vừa nể lại vừa sợ. Hôm nay Các chủ lạnh lùng vô tình của họ ôm đến một nữ nhân không phải chuyện động trời sao, nhất là vị cô nương có gương mặt xinh đẹp kia.

- Các người biết cô nương ấy là ai không?

- Ai? Người thấy mặt nàng sao?

- Như Ý cô nương đó.

- Thật sao?

Những cái đầu với chỉ số thông minh thường thường bậc trung kia nhanh chóng kết nối sự kiện. Như Ý cô nương không phải là vị cô gái mà Các chủ bọn họ và Huyền Băng cung chủ cùng nhau giành giật sao. Hai năm trời giang hồ nhân sĩ vô lâm tìm kiếm lời mất cũng gục đầu chào thua bấy giờ lại nằm trong tay Các chủ. Nể phục ngài ấy thật.

- Ngài ấy đem nàng về đây giam lỏng sao? Không định tuyên chiến với Huyền Băng Cung chứ?

- Nói vậy, cô nương ấy tự nguyện theo ngài ấy về đây, Các chủ đời nào ép uống nàng ấy mà các người dùng từ giam lỏng.

- Người không thấy nàng ấy ngất xỉu sao, là Các chủ bế vào đây chứ tình nguyện cái nỗi gì.

Cái đám này “nhàn cư vi bất thiện” chệch mạng quá dài muốn rút ngắn xuống bớt hay sao mà đám tùm năm tùm bảy tán phết chuyện của chủ nhân. Ảnh Long vừa nhanh chân chuồn khỏi khu vực nguy hiểm tiến vào sảnh đường lớn thấy cái cảnh chướng mắt này thì khẽ run người. Mấy tên khờ này ngày thường đâu có nhiều chuyện đến mức mất cảnh giác vậy, ăn gan hùm hay sao mà ban ngày ban mặt dám bình luận hành động của Các chủ. Dựa vào phản ứng của chủ nhân với Duệ Chi khi nãy nếu để chủ nhân nghe cái đám ngốc này nói chuyện sẽ giết sạch không sót một tên mất.

- Các người chán sống rồi sao?

- Phó chủ.

Sảnh đường im lặng ngay lập tức, sếp lớn tới không thể làm càn. Kể dưới đám bình luận chuyện của chủ nhân thì tội cũng không nhẹ đâu. Bọn họ hôm nay vô tình mất cảnh giác bị bắt tại trận xem ra thêm thảm đến nơi rồi. Cái miệng nó hại cái thân, câu này ông bà nói cấm có sai.

31. Chương 31: Nàng Rốt Cuộc Là Đã Đi Đâu?

Diêm Vương lão đại ngồi thông thả chống cằm nhìn linh thể không xa lạ kia đang lạch bạch tiến vào. Nàng vừa đi vào vừa lăm bằm chữ rửa thậm tệ một tên người trần mắt thịt họ Ân nào đó.

- Họ Ân lừa đảo, trá tử được cái thá gì chứ uống vào lấy mạng nhỏ của ta. Sự phụ đề tiện sao ta quên mất người là loại người gian xảo cỡ nào ngu ngốc đến nỗi tin lời người nhĩ. Ta hận, ta hận....

- Hận thù cái gì?

- Ai da, Diêm Vương sếp lớn ta lại đến thăm ngài nữa rồi.

Ta ngược lên nhìn lão già đó thì ngao ngán. Chiêu Văn Như Ý ta sao lại có duyên hạnh ngộ với lão ta thế không biết. Mới có hai năm thôi mà ta gặp lão những hai lần rồi, mà toàn là ta chết oan ức tự mò tới chứ chẳng có tên nào đi rước mới đâu chứ. Cái nơi u ám này ta chẳng có lấy được một nửa điểm hảo cảm, nhìn quanh quẩn chỉ có mỗi cái ghế bằng vàng lão ta đang an tọa ra thì chẳng còn thứ gì khác hấp dẫn để mà thăm thú.

- Thăm thú gì cái chốn này, sao ta không mời mà người cứ mò tới thế nhĩ? Ta chỉ có mỗi cái ghế bằng vàng này có giá thôi, người định đem đi cho bằng được nên cứ lảng vảng quay lại đây mãi phải không?

- Ta tới xử lý cái tên quỷ sai ngu như heo lần trước đưa ta đi nhầm địa chỉ kia thôi. Lão đừng có bao che hần nữa kêu hần ra đi.

- Ta biết tên nào mà đưa ra cho người xử lý.

- Ngài cố tình bao che kẻ dưới phải không? Hần bảo ta nhảy xuống hồ là trở về nhà, ta tin lời hần mới nhảy xuống đến khi tỉnh dậy nhà đâu không thấy chỉ biết mình bị lạc vào một nơi lạ hoắc.

Ta tranh thủ kể tội cái tên quỷ sai ngu ngốc kia, mặc dù nhìn sắc mặt của lão Diêm Vương cũng thấy lão chẳng có nhã ý giúp ta đâu. Bọn hần không bao che tội của nhau mới lạ đó, thấp cổ bé họng như ta chỉ có chống mắt mà nhìn thôi. Diêm Vương mà, nhìn cái bản mặt của lão mới khó ưa làm sao. Mắt xéch lên bắn ra tứ phía toàn tia nhìn gian tà độc ác, râu thì chỉ có mấy cọng thưa thớt mà nãy giờ cứ làm bộ vuốt mái. Da mặt lão cứng chắc hơn cả thép hảo hạng mọc được mấy cọng thế kia là khá lắm rồi. Cái mặt đã xấu còn mọc ở đâu ra cái mũi to bự chẳng, nhìn từ xa cũng cảm nhầm cho được bởi cái mũi đó. Người chưa thấy đầu thì đã nghe tiếng thở phì phò như trâu đực sắp chết. Ai da tóm lại là... sao... mặt lão càng ngày càng tối sầm thế nhĩ.

- Người nghĩ xấu về ta đủ chưa?

- Ai da, ta... ôi xin lỗi sếp lớn, là ta to gan lớn mật rồi, ngài đại nhân không chấp ta.

Chết thật, ta quên mất lão đọc được suy nghĩ của ta. Mình đang là cô hồn bơ vơ tới nương tựa không thể không nể mặt. Diêm Vương sếp lớn ngài đẹp trai lộng lẫy, đẹp đến nỗi ép người ta đi tự tử hết cả. Ai da không phải ngài đẹp trai vẻ đẹp của sông núi hùng vĩ, biển cả thâm sâu....

- Không cần nịnh bợ giả tạo, người không nên đến đây, lần trước ta nói rồi sao người không nhớ tí nào thế hả?

- Sếp lớn à, ta cũng biết ngài bận rộn chẳng muốn làm phiền ngài đâu. Nhưng mà ta chẳng hiểu sao cứ đi lạc đến cái chốn này mãi. Ngài giúp ta về nhà lần nữa đi, làm ơn phải cái tên quỷ sai thông minh chút đưa về đúng nhà ta ở thế kỷ 21. Cái tên ngu lần trước hẳn chẳng được cái tích sự chi hết.

- Lớn mặt, dám nói người của ta vô tích sự sao? Người muốn ta nhốt xuống 18 tầng địa ngục không?

- Không, sếp lớn bớt giận.

Ta cuống cuống hết cả lên, không nha, tầng địa ngục thứ 18 khủng khiếp lắm. Không biết trong đó có thứ gì nhưng đảm bảo không phải thứ tốt đẹp gì hết. Chiêu Văn Như Ý ta sợ chết thật nhưng mà vẫn còn thua sợ đau. Tưởng tượng đang yên đang lành như ta bây giờ bỗng dưng bị ném vào vạc dầu không phải khủng khiếp lắm sao.

- Diêm Vương đại nhân đại lượng là Như Ý lỡ lời rồi. Ngài anh đừng tuần tú, thuộc hạ của ngài tài ba, được việc. Ngài sai phải ai đưa ta về cũng không có vấn đề chi hết á. Okay?

Diêm Vương nhìn linh thể phía dưới kia tức đến nỗi nghiêng răng kèn kẹt. Nha đầu tiên tử non choẹt mà vô lễ, thất kính quá sức. Ngọc Hoàng đại đế giáng người hạ phạm sao không phải giám sát viên đi theo nhỉ? Phạm là tiên tử phạm tội đầy xuống trần gian phải có thần tiên khác đi theo kèm cặp theo dõi chứ. Nhóc con người không có ai bảo ban cứ dăm bữa nửa tháng thì mò tới chỗ ta phá đám. Địa phủ ta mà được phép bắt nhốt tiên tử thì người tong đời từ thuở nào rồi.

- Linh thể như người phạm tội gì mà không có người đi theo quan sát vậy?

- Ngài hỏi ta thì hỏi cái ghế của ngài có phải tốt hơn không. Linh thể là cái gì ta còn không biết làm sao trả lời ngài.

Lão Diêm Vương gian manh kia, linh thể là cái thứ chết tiệt gì mà lần nào gặp người cũng lải nhải điếc hết cả tai ta thế. Phạm tội à? Lại con giám sát nữa ư? Sao nghe giống mấy phim bộ Hồng Kông nói về thần tiên bị bắt giáng phạm vì phạm tội trên thiên đình quá. Chiêu Văn Như Ý ta nếu trước kia quả thật là thần tiên thì ắt hẳn là phạm tội “lấy nhầm bảo vật” của Ngọc Đế rồi, trên trời dưới đất làm gì có thứ gì khiến ta phạm tội ngoại trừ báu vật có giá chứ. Chắc là lấy cắp rồi tẩu tán không kịp hoặc là bị bắt tại trận nên chạy tội không nổi. Nếu đúng là thế thật thì kiếp trước của ta cũng oanh liệt lắm chứ, đời đời kiếp kiếp anh dũng vì sự nghiệp thu gom báu vật làm của riêng cao cả.

- Người nhân cách tệ hại như vậy chẳng hiểu làm sao mà phi thăng thành tiên tử được nhỉ? Biết mình phạm tội bị đầy đọa chịu phạt mà vẫn dương dương tự đắc tự khen ngợi mình được.

- Cái gì cơ? Thế kiếp trước ta là tiên tử thật à?

- Người đâu, đưa cô gái này về chỗ trần gian nhanh.

Ta còn chưa nghe được câu trả lời mong đợi lão Diêm Vương độc ác đã cho người lôi đi. Lão già này rõ ràng biết chuyện của ta lại keo kiệt không nói cho ta biết một chút. Miệng lão để làm kiếng cho đẹp chắc, miệng chỉ dùng làm nền cho cái mũi của lão thôi hả? Nói vài câu cho ta thì lão mặt chết chắc, Diêm Vương keo kiệt, xấu xí, độc ác, xấu xa, nhìn phát ghét...

- Đẩy cô ta xuống, lần sau cô ta còn mò tới đây thì chặn ngay từ ngoài cổng.

Trước khi bị hai tên quỷ sai tàn bạo ném bịch xuống cái hồ nước đen thui kia ta còn nghe lão gầm rống tiền khách “thân thương” như thế. Ta sẽ được đưa về đâu đây, quay lại thế kỷ 21 hay là về Đại Nam Quốc chết dẫm kia. A, chóng mặt, nước xoáy khiếp quá, hix hix đau đầu. Như Ý khổ sở quá số mạng ta đúng là bị đầy đọa tức tưởi.

Bạch Hoàng Các đại bản doanh tại Sơn Lang.

Duệ Chi gõ cửa phòng chủ nhân hồi lâu mà không thấy ngài đáp lời. Chủ nhân ở trong phòng cả hai ngày rồi không thấy bước ra, cơm nước cũng chẳng màng khiến nàng lo lắng sốt cả ruột. Nàng không dám mạo phép tự bước vào nhưng mà chủ nhân ngài không sao chứ. Thôi kệ... liều mạng vậy. Duệ Chi nhắm mắt mạnh dạn đẩy cửa bước vào. Nàng sợ chủ nhân nổi giận trách phạt nhưng nếu cứ đứng ngoài mãi nàng không yên tâm.

- Chủ nhân.

- Ai cho phép người vào đây?

- Thuộc hạ...

- Cút ra ngoài ngay.

Bạch Trường đang ngồi duỗi thẳng chân tựa vào tường trên mép giường bên cạnh Như Ý. Chàng cứ ngồi yên lặng như vậy cũng không thèm liếc nhìn Duệ Chi đến hai cái. Thuộc hạ tự tiện bước vào phòng bình thường chàng đã một chưởng đánh chết vì vô lễ nhưng bây giờ thật sự không có cảm giác muốn nhấc tay chân lên. Chàng đặt tay lên trên má Như Ý vuốt nhẹ, làn da của nàng thật mịn màng. Nàng tỉnh dậy nói chuyện với ta một câu đi.

- Người còn không đi.

- Thuộc hạ mang thức ăn vào cho chủ nhân nhé, ngài hai ngày chưa ăn uống gì rồi.

- Không ăn.

- Chủ nhân, ngài không giữ sức khỏe nếu để Như Ý cô nương biết ngài tiêu tụy như bây giờ sẽ rất đau lòng.

Duệ Chi lựa lời khuyên răn, nàng không biết tình cảm giữa hai người này là keo sơn thắm thiết đến cỡ nào. Nhưng chủ nhân vì cái chết của nàng mà đau khổ như vậy có lẽ cũng thấm tình nồng ý sâu sắc lắm. Nàng chỉ còn cách dựa vào cô gái đó vực chủ nhân dậy thôi, hy vọng ngài có thể thoát khỏi tình trạng thảm hại lúc này.

- Lui ra.

- Nhưng chủ nhân...

Lần này Bạch Trường đã chịu quay lại nhìn nàng nhưng với ánh mắt đỏ rực chỉ có căm và hận. Duệ Chi vô tình thôi nhưng lại đụng vào vết thương lòng sâu hoắm của chàng. Như Ý đau lòng khi thấy chàng thảm hại tiêu tụy ư? Buồn cười! Đúng là chuyện buồn cười nhất thế gian. Nàng không thích chàng dù chỉ một chút, nàng không hận chàng đến chết mới là lạ. Nàng làm sao có thể xót thương cho chàng chứ.

- Nếu còn không ra đừng trách ta không nương tay.

- Vâng thuộc hạ cáo lui.

Duệ Chi khép cửa lại sau lưng trong phòng lại chìm vào yên lặng chỉ có hai người. Một kẻ không thể nói năng gì được, kẻ còn lại kia chẳng có tâm trạng nói gì hết hoặc giả nếu muốn nói thì chỉ độc thoại thôi. Bạch Trường đặt tay lên má Như Ý nhìn nàng âu yếm. Ánh mắt đó chỉ có thể diễn tả rằng nó hàm chứa sự cưng nịnh và yêu thương vô vàn. Ta yêu nàng. Thế gian có nói tới “nhất kiến chung tình” là ám chỉ tới tình cảm tương tự của ta với nàng có đúng không? Giây phút đứng trên ban công từ lâu nhìn xuống thấy nàng thì tim ta không còn thuộc về ta nữa. Như Ý lợi hại nàng chẳng cần tốn một cái nháy mắt cũng khiến ta sụp đổ dưới chân nàng rồi. Nàng nên tỉnh dậy mà ăn mừng chiến thắng thì tốt hơn đừng mãi ngủ như thế này.

- Sao nàng lại nóng lên đột ngột như vậy?

Ta đang cầm tay nàng thì giật mình sợ hãi. Ngọc Băng Ngàn Năm không đủ hàn khí giữ lạnh cơ thể nàng ta đã thấy rất lạ. Nếu thân nhiệt nàng cứ nóng lên mãi nhưng không tỉnh dậy được, Ngọc Băng có thể bị tan chảy mất. Nếu vậy...

- Người đâu?

- Chủ nhân có gì sai bảo?

Duệ Chi này giờ vẫn lảng vảng ngoài cửa chưa chịu rời đi vội đáp lời ngay. Chủ nhân dúi bụng rồi chẳng?

- Chuẩn bị nước tắm cho ta, nước càng lạnh càng tốt.

- Vâng lệnh.

Nàng hỏi hã cho người chuẩn bị ngay cũng không thắc mắc gì nhiều. Nước nhanh chóng được đổ đầy bồn tắm trong phòng, Duệ Chi mang quần áo tới cho chủ nhân nhưng hẩn nhìn sơ qua rồi hạ lệnh.

- Tìm quần áo nữ tử mang đến đây.

Nàng nhìn chủ nhân không chớp mắt, sao cơ, ngài ấy không định tắm cho cô nương đó chứ. Cô nương ấy chết rồi vẫn còn cần tắm rửa thay quần áo sao? Mà cũng lạ sao hai ngày rồi mà thể xác của cô ta không bị ảnh hưởng gì nhỉ, lẽ nào lại chưa chết? Nhưng tắt thở rồi thì là người chết chứ còn gì nữa, ta phải kiểm tra kỹ lại mới được. Duệ Chi cứ suy nghĩ miên man mãi, nàng mang quần áo bước phòng chủ nhân rồi đứng chờ ngài bước ra ngoài. Tắm cho nữ nhân đó thì còn ai lãnh trách nhiệm này ngoài nàng chứ? Hiện tại trong đại bản doanh có mỗi một mình nàng là nữ nhân thôi, các tỷ muội khác đi làm nhiệm vụ còn chưa có trở lại.

- Người đi ra ngoài.

- Sao... sao ạ?

Bạch Trường thấy cô ta cứ đứng xớ lơ mãi không chịu đi thì giục vội. Như Ý không cần nhờ nàng ấy chiếu cố, ta tự làm lấy.

- Đi ra.

- Vâng.

Mặt Duệ Chi đỏ như trái ớt lảo đảo bước ra ngoài. Nàng tựa vào tường từ từ ngồi bẹp xuống đất. Chủ nhân không sao chứ, “nam nữ thụ thụ bất thân” sao ngài lại đích thân tắm cho cô nương ấy.

Như Ý sau khi ném đủ cảm giác quay mòng mòng trong dòng nước, cảm thấy mình nhập vào một thân thể nóng như lửa. Đầu óc nàng vẫn còn rất choáng váng chưa mở mắt được. Nhưng là nàng cảm thấy có bàn tay ai đó đang thoát y phục trên người, rồi được bế lên bỏ vào một dòng nước lạnh. Nàng nằm trong đó một lúc thì thấy thoải mái hẳn, đầu không còn nhức nữa mà cơ thể cũng nguội mát dần. Cảm giác bị nung trong lò lửa khi này biến mất, nàng cố gắng mở mắt. Thứ nàng thấy đầu tiên là khuôn mặt một người kẻ gần sát mặt mình, nhận thức tiếp theo là nàng đang nằm trong một cái bồn nước. Điều thứ ba hiện lên trong não là nàng đang trần truồng tắm, điều thứ tư cái khuôn mặt đó là của một nam nhân. Nhận thức thứ năm là ...

- Á aaaaaaaaaaaa.

32. Chương 32: Ghi Hận Để Đó Từ Từ Trả

Ta nhìn nàng ngồi đó im lặng bắn ra ánh mắt tóe lửa kia thì lạnh hết người. Khi này ta thấy nàng tỉnh lại mừng quá, ôm nàng chặt cứng đã bị giáng ột cái bạt tai đau điếng. Từ nhỏ đến lớn chưa có kẻ nào đánh ta mà còn sống sót kịp ăn bữa cơm cuối cùng nhưng mà... nàng đánh thì ta đành chịu vậy.

-Như Ý, ta xin lỗi.

Ta đâu ngờ tới nàng tỉnh lại đúng thời điểm bất tiện đó chứ. Lúc ấy ta chỉ lo nghĩ đến thân nhiệt nàng quá cao cần phải làm mát. Ta tuyệt nhiên không hề nghĩ tới khác biệt thân thể nam nữ chi hết, bây giờ ngẫm lại đúng là ta quá khờ dại thất lễ nặng nề. Nàng là khuê nữ sao chấp nhận được chuyện bị người khác giới nhìn thấy hết thân thể, huống hồ kẻ đó lại là ta.

-Ta...

-Sao ngài lại lên vào phòng trong lúc ta đang tắm vậy? Ta... hức hức...

Nàng khóc nức nở khiến ta cuống quýt cả tay chân không biết xử trí ra làm sao nữa. Nàng tức giận la hét chửi mắng ta thì còn có thể giải thích xoa dịu cơn giận chứ... khóc lóc thế này...

-Ngài thật... hức hức... vô phép tắc...

-Ta không cố ý.

-Hức... ngài... ra ngoài ngay... ta... hức.. không muốn nhìn thấy mặt ngài nữa...

-Nàng đừng khóc, ta...

-Đi ra.

-Được nhưng nàng đừng khóc nữa.

Cánh cửa vừa khép lại nữ nhân trong phòng kia dù vẫn sụt sịt khóc nhưng trong ánh mắt lóe lên một tia sáng quý dị, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười ma mãnh. Ngón tay đặt lên khóe mắt gạt giọt lệ vừa tuôn rơi rồi đưa ra trước mặt nhìn tự mình lắm bầm.

-Họ Vương hãy đợi đấy.

Sáng sớm hôm sau, trời đã sáng bảnh mắt Như Ý vẫn chưa thức dậy. Bạch Trường đi qua đi lại bên ngoài gõ cửa mãi không có đáp trả nhưng chàng cũng không dám bước vào. Nàng chắc chắn còn đang giận chuyện hôm qua, khúc mắc chưa giải quyết được, lúc này tự tiện vào phòng nàng sẽ tức tối hơn nữa. Sáng sớm mở mắt đã khiến nàng khóc thì ngày dài sẽ thảm lắm.

-Chủ nhân, cô nương chưa dậy sao?

-Ta không biết.

-Thuộc hạ vào đánh thức nàng.

Duệ Chi đang ôm một cục tức trong bụng không chỗ phát hỏa. Cô nương đó nghiêm nhiên ngủ trong phòng chủ nhân còn ngài phải rời đi chỗ khác. Cô ta tưởng mình là ai chứ, thật không hiểu có gì tốt mà chủ nhân nhún nhường như vậy.

-Cô nương dậy ăn sáng thôi, trời đã sắp trưa rồi.

Trời đúng là không còn sớm nhưng cũng không đến mức gần trưa, Duệ Chi không ưa cô ta nên nói quá lên. Nữ nhân làm biếng ngủ gì mà đến giờ này còn chưa biết dậy. Chủ nhân vừa tỉnh dậy thì chạy ngay đến phòng nàng, đã vậy nàng ta còn không biết điều để ngài đứng ngoài cửa này giờ.

-Cô nương.

Đánh thức Như Ý thức dậy chưa bao giờ là một chuyện dễ dàng. Có hai nhân vật đủ khả năng làm việc này nhanh chóng là em trai cục cưng và cung chủ Phi Bách Chiến. Em trai yêu quý thì khỏi nói, làm gì có chuyện nhóc con nhượng bộ chị hai chứ. Kêu một tiếng không dậy, kêu tiếng thứ hai nếu vẫn còn rảnh vớt vát “ngủ nướng” thêm chút đỉnh thì sẽ thấy mình tiếp xúc sàn nhà ngay. Tên Phi Bách Chiến kia cũng không ngại ngần gì trong việc giúp nàng “tiếp đất an toàn” lúc sớm mai nên hẳn từ lâu đã được ghi tên vào danh sách hai kẻ phá đám giấc ngủ cần trừng trị. Duệ Chi đương nhiên vật lộn một hồi cũng bó tay đầu hàng.

-Nàng ấy sao vậy?

Bạch Trường đợi mãi cũng thấy Như Ý dậy không nổi nên bước vào phòng luôn. Chàng sợ hay là nàng mắc bệnh gì nên ngất xỉu nữa. Đứng bên giường nhìn gương mặt xinh xắn mắt nhắm nghiền nhưng nhịp thở vẫn đều đặn kia chàng mỉm cười.

-Để nàng ngủ thêm nữa vậy, người cho người mang thức ăn sáng đến đây. Nàng ngủ mấy ngày rồi chắc là rất đói bụng.

Duệ Chi không vui nhưng không biểu hiện ra mặt. Chủ nhân thích cô ta thật cưng chiều quá. Cô nương đó ngoại trừ gương mặt khá ái ra còn thứ gì hay ho chứ, đồ ăn sáng của cô ta cũng lệnh ỉnh hầu hạ. Đáng ghét.

Khi Như Ý thật sự tỉnh giấc trời quả thật đã là buổi trưa. Mở mắt tỉnh dậy đã thấy một vị cô nương với gương mặt nhắn nhó sa sầm ngồi trong phòng. Cô ta nhìn nàng với vẻ mặt khó chịu vô cùng. Chuyện gì chứ ta có quen biết cô sao, ánh mắt sao mà dữ dằn vậy.

-Xin chào, cô nương nàng là ai ? Sao lại ở trong phòng cùng ta vậy?

-Nàng tỉnh rồi ư? Mời nàng rửa mặt, nếu đói thì lại đây ăn chút gì đi.

Ta nghe đến đồ ăn thì cảm thấy đói bụng vô cùng giống như là mấy ngày nay bị bỏ đói vậy. Liếc cạnh giường có chậu nước để sẵn thì dùng luôn, đây là cái nơi nào vậy? Hôm qua tỉnh dậy là lúc trời tối, mệt quá ngay cả bị tên thái tử giở trò cũng không có sức mà trả đũa nên chưa điều tra tình hình bên ngoài.

-Đa tạ.

Ta ngồi vào bàn ăn lịch sự cảm ơn cô ta một câu. Cô gái này còn trẻ, gương mặt cũng rất dễ thương có điều thái độ của cô ta hẳn học quá. Ta nhớ mình chưa gây thù oán gì với cô ta mà. Ta đến đây hơn hai năm nhưng mà ẩn cư trong Độc Xà Cốc, ngoại trừ người của Huyền Băng Cung chưa hề tiếp xúc nhiều với người ngoài. Cô gái này ta tuyệt đối không quen, có lẽ là người hầu của tên họ Vương kia.

-Ta làm theo lệnh của chủ nhân thôi. Mời cô nương cứ tự nhiên.

-Xin hỏi đây là đâu? Sao ta lại ở đây còn nữa cô nương là ai vậy?

-Đây là vùng Sơn Lang, cô nương là khách do chủ nhân mời đến. Ta họ Dịch

tên Duệ Chi từ nay sẽ hầu hạ nàng.

Đúng là cô gái kiêu ngạo, hỏi gì chỉ biết đáp nấy. Ta không cần phải thông minh sáng láng mới nhận ra được cô ta ngay lúc này chỉ muốn một đấm, hai đá, ba sút ta văng ra cửa. Về mặt phản kháng kia hiện rõ rành rành, tiếc rằng chẳng có đủ dũng khí dùng bạo lực với ta. Họ Vương đó mời ta đến đây thật sao, nghe là biết ba xạo “đổi trắng thay đen”. Như Ý ta lẽ ra phải ở đại tướng quân phủ tại kinh thành mới đúng, hờn ta đi “du lịch” âm giới có mỗi cái xác khô thì tự biết đường mà chấp nhận lời mời đến đây tham quan được ư? Xem ra mười phần chắc chín là bị ép buộc đến đây. Như Ý tiền nhiệm quả nhiên có mị lực dẫn dụ cho dù là người sống hay cái xác không hồn vẫn cứ bị kẻ khác bắt cóc.

-Chủ nhân của cô nương đâu rồi?

-Như Ý nàng dậy rồi.

Họ Vương kia là ma quỷ phương nào sao linh thiêng quá, ta vừa nhắc đã thấy cái mặt mo của hắn lộ đầu vào cửa. Tên này coi bộ dây thần kinh nhọc chưa đứt hẳn, bước vào đây đã thủ sẵn mặt nạ. Cái bản mặt tráo trở của hắn ta từng ngó qua, ta chẳng hiểu tiền nhiệm Như Ý vì sao lại thấy hắn anh tuấn nữa. Hắn làm cách nào mà leo lên vị trí đệ nhất mỹ nam tử được, chắc là dùng cái danh thái tử chèn ép người khác quá. Hắn nhìn ngang nhìn dọc nhìn ngược nhìn xuôi kiểu gì vẫn là tên đại bịp bợm.

-Chủ nhân.

-Công tử.

Chính xác là thế mà, hắn vừa vào đã nháy mắt ra hiệu cho Duệ Chi ra ngoài, ta đương nhiên thấy hết nhưng cũng chẳng can thiệp. Hắn dám manh động xấu xa thì ta cho hắn đi Diêm Vương sớm thăm ông bà tổ tiên. Chủ tớ như nhau một phường gian manh, cô gái đó trước khi bỏ đi còn ném cho ta ánh mắt ác cảm ngàn ngạt khối lửa. Hóa ra nàng ghét ta vì ghen tuông, nhìn ta thì như muốn nuốt chửng còn khi quay qua hắn thì nhỏ giọng ngoan ngoãn như thỏ con. Nữ nhân khó ưa xem ta trả đũa người ra làm sao, dám hẳn học với ta.

-Thuộc hạ cáo lui, ngài cần gì cứ cho gọi.

Nàng không nói gì từ lúc Duệ Chi lui ra. Ánh mắt thỉnh thoảng lén nhìn ta còn như toát lên vẻ sợ hãi. Nàng e ngại ta khiến ta thấy khó chịu. Hào cảm của nàng với ta nửa điểm chắc cũng không có, lúc này đây ta còn để lại cho nàng ấn tượng xấu là một tên nam nhân không đứng đắn. Nàng chắc hẳn cho rằng ta lợi dụng lúc nàng tắm lên vào phòng định giở trò đồi bại. Tình thế đó thật sự là tình ngay lý gian, ta lại còn quên mất ôm chầm lấy nàng nữa. Báo hại nàng nàng quấy đạp hoảng hốt nước văng tung tóe ướt hết sàn nhà.

-Như Ý, chuyện hôm qua ta xin lỗi nàng. Nàng khi đó rất nóng, ta chỉ...

-Công tử đừng nhắc chuyện đó với ta nữa có được không? Ta không muốn nghe.

Đôi mắt long lanh trong một khoảnh khắc ngắn đầy lệ đã rơi. Nàng lại khóc nữa ta làm sao bây giờ? Ta ghét đồ dành nữ nhân khóc lóc nhưng nhìn nàng khóc thì không đành lòng, hơn nữa lại là lỗi do ta khiến nàng chịu uất ức. Nàng tỉnh lại đối với ta đã là một đặc ân kinh hỷ trời ban, ta nhất nhất phải biết quý trọng.

-Nàng đừng khóc, ta không nhắc lại, sẽ không bao giờ nhắc lại.

-Sao ta lại ở đây?

-Ta đưa nàng đến đây.

-Sao công tử lại đưa ta đến chỗ này? Phụ mẫu ta cho phép ngài đưa ta đến đây ư?

Một câu hỏi tu từ điển hình nhất, phụ mẫu ta đời nào chấp nhận cho nữ nhi đi theo hần. Không đúng, phụ mẫu đời nào đem thể xác ta cho hần chứ. Ta treo cổ tự vẫn giả mạo, ai dè xui xẻo chết thật. Người chết thì phải đem đi an táng, không lẽ chết rồi còn nhẫn tâm đem ta gả cho hần. Ai da... hình như hần có nói ta chết rồi vẫn phải gả cho hần thì phải. Hần làm thật sao, cưới xác chết à, eo ơi biến thái vừa vừa thôi.

-Sao nàng nhìn ta đề phòng như vậy? Như Ý, ta không làm hại nàng đâu, cũng không cho ai làm tổn thương đến nàng.

Tổn thương cái đầu nhà ngươi á, ai dám đụng đến ta ngoại trừ kẻ không có đầu óc là họ Vương ngươi. Nam nhân đều giả dấm ép cưới ta hử, thù này không trả thì ta làm sao dấm vỗ ngực tự xưng con gái nhà Chiêu Văn nữa.

Chuyến này ngươi lãnh đủ rồi, ta đảm bảo với lòng sẽ lấy lại cả vốn lẫn lời một cách mờ ám nhất. Người chết chắc rồi tên háo sắc kia, ngươi dám nhân lúc ta dở sống dở chết mà lột quần áo của ta. Nếu không khiến ngươi khóc hận thì ta đi đầu xuống đất, làm bạn với đời sống trong hang.

-Công tử sao lại đưa ta đến đây?

-Chuyện đó... ta cướp nàng từ trong phủ đại tướng quân ra. Nàng nghe ta nói xong đã... Phụ mẫu muốn đem nàng đi an táng, nàng thật sự đã tắt thở mấy ngày nên ai cũng tưởng nàng đã chết.

-Sau đó thì sao?

-Ta không tin nàng đã chết nên xông vào phủ cướp nàng đi.

Ta biết nói với Như Ý ta cướp nàng từ tay phụ mẫu thì chỉ tăng thêm ác cảm của nàng đối với ta thôi nhưng ta không muốn đổi nàng chuyện này. Nàng trước sau gì cũng sẽ nhìn ra chân tướng mọi chuyện, vẫn là ta tự mình khai ra trước thì tốt hơn.

-Công tử cướp ta ra khỏi phủ để làm gì?

-Đưa nàng đến đây giấu đi.

-Tại sao?

-Ta muốn giữ nàng ở bên cạnh, ta vẫn tin tưởng có thể cứu nàng sống lại. Quả thật là trời cao có mắt không thật sự cướp nàng khỏi ta.

Họ Vương cáo già nhìn ta cười.... cười cái kiểu gì... eo khiếp quá. Hắn tự tin với vẻ ngoài của mình lắm chẳng định quyến rũ ta hay sao chứ? Buồn nôn, thật muốn sút cho hắn mấy cước vào cái mặt mo đó. Bất quá “quân tử trả thù mười năm cũng chưa muộn”, Như Ý ta không phải quân tử đợi trong vòng chín năm rồi thôi cũng ổn.

-Ta thấy một viên ngọc trong suốt trên đầu giường, cho ta được không? Ta thích nó.

-Viên Ngọc Băng đó tặng cho nàng.

Miễn là nàng thích thì thứ gì của ta cũng cho nàng hết, có điều nàng thật thẳng thắn nha thích là xin luôn không thêm giả bộ.

-Còn nữa trên người ta có hai miếng ngọc bội màu xanh và màu trắng, công tử có thấy nó ở đâu không?

-Ta không thấy.

Không thấy là sao, Bạch Lục Vô Độc Ngọc chứ tưởng là gạch vụn ngoài đường đâu. Bảo bối hộ thân của ta thiên hạ có một không có hai mất rồi ư? Họ Vương gian trá này ăn cắp của ta có phải không? Nam nhân này không tin tưởng được.

33. Chương 33: Nghi Ngờ

Ta không rõ nàng nói đến hai mảnh ngọc nào, khi ta mang nàng đi khỏi Chiêu Văn phủ không kiểm tra trên người nàng đeo trang sức gì, chẳng biết có làm rơi dọc đường không? Ngọc quý gì mà khiến nàng hốt hoảng, tiếc nuối như vậy chứ? Khoan đã, nàng nhìn ta với ánh mắt nghi ngờ đó là sao? Nàng cho rằng ta giấu nó đi ư?

-Ta không biết trên người nàng có hai mảnh ngọc màu xanh và màu trắng nào cả. Ta đền cho nàng ngọc khác.

-Ngọc đó thiên hạ không có mảnh thứ hai đâu, công tử không giữ nó thật sao?

-Không có.

-Không có thì thôi vậy.

Nếu thật sự là người đem giấu đi, ta hỏi thì người đời nào sẽ chịu đưa nó ra. Báu vật của Huyền Băng Cung lại đánh mất trong tay ta, thật chẳng ra làm sao cả. Thiên hạ này kẻ tham lam sánh với Như Ý ta không ít, bất quá ngọc đó trong tay người cũng không có tác dụng. Họ Vương đáng ghét nếu để ta tìm ra người đem giấu thì...

-Ta tặng nàng Ngọc Âm Dương ta mang nó trên người từ nhỏ nàng cầm lấy đi.

Bạch Trường vội nhét mảnh ngọc đó vào tay Như Ý sợ nàng nói lời từ chối. Ngọc này duy nhất dành tặng cho tri kỷ chàng chỉ tặng nó cho thê tử. Như Ý tay trái tay phải đều cầm ngọc quý, nàng đưa lên trước mặt nhìn kỹ xem cái nào thì đẹp hơn. Nhưng còn chưa kịp ngắm nghía trầm trồ thì nàng cảm thấy từ Ngọc Băng phát ra một luồng nội lực hàn khí lạnh kinh người, Ngọc Âm Dương cũng đồng thời tỏa nguồn nội lực khác chống lại hàn khí kia. Hai nguồn nội lực cực mạnh gặp nhau và triệt tiêu lẫn nhau trên người nàng khiến cho Như Ý trong chớp mắt ớn lạnh run rẩy.

Cổ đại chẳng ai tốt cả đó là suy nghĩ cuối cùng trước khi nàng chìm vào hôn mê. Họ Phi đưa cho nàng Bạch Ngọc khiến nàng bị khống chế cả đời không lấy được chồng. Họ Ân đưa cho nàng Trá Tử Dược bảo uống vào có thể giả chết nhưng nàng uống vào thì chết thật. Họ Vương đưa Âm Dương Ngọc nói là đền bù cho nàng có điều vừa cầm vào đã bị oanh tạc đau đớn đến mức thổ huyết chết ngất. Chiêu Văn Như Ý ta sẽ không tha cho các người đâu, thề có trời cao làm chứng, ta khi tỉnh dậy sẽ bắt các người lần lượt trả từng món nợ này một cách...

-Như Ý....

Dụ Vũ Sơn cơ quan đầu não của Á Châu thần giáo hôm nay có khách quý ghé qua là Lưu Bạch đại đồ đệ của Thương giáo chủ. Ngài có ba đệ tử nhưng người tài năng được yêu quý nhất là Lưu công tử. 15 năm trước, giáo chủ bị địch nhân truy sát, bị đánh lén trọng thương nặng nề được một cậu bé bảy tuổi đem giấu đi cứu được mạng sống. Thương giáo chủ thấy đứa bé lanh lợi nên nhận làm đồ đệ hết lòng dạy võ công cho hẳn.

-Giáo chủ, có đại công tử cầu kiến.

-Đưa vào đi còn chờ gì nữa.

Thương Xuyên Phú phẩy tay ra lệnh thuộc hạ nhanh chân lên. Lão đang bận khoản tên đồ đệ này mới vài hôm trước phóng tới đây xin Ngọc Băng Ngàn Năm giờ lại đến nữa làm gì? Lão đương nhiên cũng muốn gặp đồ đệ tài giỏi này nhưng hẳn không có việc nhờ vả thì cấm bao giờ thấy mặt. Đồ đệ ngoan ngoãn “có hiếu” như vậy đây, bất quá vì thân phận của nó đặc biệt cũng khó trách cứ. Thái tử đương triều thì sao mà rảnh rỗi suốt ngày chạy tới chỗ lão đánh cờ, uống trà đối ẩm được.

-Đồ nhi kính chào sư phụ.

-Ừ. Cái gì cơ? Bạch Nhi người ôm vị cô nương nào thế?

Lão vừa quay lại đã muốn ngất xỉu vì sốc. Đồ đệ phong lưu đa tình của lão từ khi nào lại biết trọng yếu sủng một nữ nhân vậy. Ôm ấp như bảo vật đem đến tận đây giới thiệu cho sư phụ cơ à. Lão tò mò bước lại nhìn mặt nữ tử kia, để xem người như thế nào mà khiến đồ nhi yêu thương đến vậy.

-Nội thương nặng.

Lão vừa nhìn thấy sắc mặt tiêu tụy, tái xanh tái xám kia thì biết ngay. Quả là một cô nương xinh đẹp hiếm thấy, chẳng trách...

-Đồ nhi xin sư phụ cứu nàng với.

-Mang vào phòng để ta xem mạch đã.

Bạch Trường bế nàng đặt lên giường thì quay qua nhìn sư phụ nói ngay.

-Nàng bị phản lực từ Ngọc Băng và Ngọc Âm Dương. Đồ nhi thật không rõ tại sao hai thứ này trên người nàng ấy lại sinh ra nội lực đối kháng kinh khủng như thế.

-Ngọc Âm Dương mà người cũng đem tặng nàng à? Coi trọng cô nương này quá nhỉ?

Thương Xuyên Phú nhìn vẻ khấn trương của đồ nhi thì thấy tức cười quá. Nhóc con đa tình cũng có ngày này, lúng túng như gà mắc tóc, lo lắng cuống cuống vì một nữ nhân. Nhưng vị cô nương này khí số thật không sáng lạn gì cả. Ngọc Âm Dương với Ngọc Băng đâu có bao giờ khắc nhau đâu, nếu có chuyện đó thì tên ngốc này đời nào đem tặng cả cho cùng lúc như thế.

-Đồ nhi không biết sao nàng vừa cầm vào đã bị phản nội lực, thổ huyết ngất xỉu. Hai thứ ngọc đó đồ nhi cầm cùng lúc cả ngày cũng không bị tác dụng xấu gì.

-Ngọc Âm Dương đó chẳng phải là vật đính ước chỉ tặng cho thê tử tương lai sao, nàng cầm bị nạn ngay, xem ra nàng không phải nữ tử dành cho người rồi.

Lão tranh thủ trêu tức hẳn một câu nhưng là lão không ngờ mặt mũi của đồ nhi đột nhiên tái lại như bị ai đó bóp ngạt thở vậy. Nhóc con này không phải dễ lung lay thế chứ, hẳn cũng có lúc mất tự tin trước nữ nhân sao?

-Bạch Nhi không khỏe sao?

-Con không sao, sư phụ nàng làm sao vậy?

-Đợi ta xem mạch thật kỹ đã.

Lão cầm tay cô gái lên nhắm mắt định tâm thật tập trung. Lực phủ ngũ tạng của nàng bị tổn thương nghiêm trọng, mạch đập rối loạn nhưng hơi thở lại đều đặn như không mang thương tích gì. Nữ nhân này không có võ công sao có thể bị phản lực mạnh đến mức này.

-Ta không xác định được nàng có võ công hay không?

-Nàng không biết võ công.

Như Ý là thiên kim tiểu thư chốn khuê phòng tuy xuất thân con nhà võ tướng nhưng từ nhỏ không có luyện võ. Báo cáo điều tra nói nàng chỉ giỏi cầm kỳ thi họa võ công không biết lấy một chiêu. Nàng trong lúc mất tích hai năm cũng không thể học võ công nhanh như vậy được, thêm nữa lúc nàng chưa bị hôn mê trong khi nói chuyện nhịp thở không biểu hiện là người có học võ.

-Người không có học võ khó có thể bị phản nội lực mạnh đến nỗi tổn thương đến cả lực phủ ngũ tạng. Nhưng kẻ học võ công không có nhịp thở lúc thì đều đặn lúc thì rối loạn này.

-Sư phụ có thể cứu nàng không?

Nhóc con người khấn trương như vậy làm gì? Sư phụ ngươi là ai chứ? Nếu không có bản lãnh thì có thể làm sư phụ người sao. Người ngàn dặm xa xôi cũng ráng bò lết đến đây chẳng lẽ lại không tin tưởng ta. Người không có lòng tin còn đến làm gì?

-Người nghĩ ta có cứu được không?

-Người nhất định cứu được.

Bạch Trường có chút run sợ nhưng trấn tĩnh ngay đây là sư phụ của chàng mà, người là nhân tài trong các nhân tài nhất định sẽ có cách. Khi Như Ý ới máu ngất xỉu chàng sợ đến đau hết cả tim. Nguyên lai nhìn người mình quan tâm ới máu lại khiến tâm đau đến vậy, còn đau hơn cả lúc chính mình học máu trọng thương.

-Cứu được cần phải có...

-Khụ khụ...

Thương giáo chủ nói chưa hết câu kẻ nằm trên giường kia bỗng ho sặc sụa. Bạch Trường vội lao đến bên giường, quên mất không chú ý đến lời sư phụ nói là cần cái gì nữa. Sư phụ nhìn đệ tử cẩn thận ôn nhu trong từng động tác với cô nương kia thì phì cười. Anh hùng vẫn là khó qua ải mỹ nhân, kẻ đa tình khi yêu thật lòng càng sâu đậm hơn người thường. Nhưng là chuyện tình của đôi uyên ương này sẽ lắm chông gai đây, Thương Xuyên Phú ta có chuyện vui để xem rồi.

-Sư phụ nàng ngất xỉu nữa rồi.

-Tĩnh dậy chỉ để ới thêm vài ngụm máu thôi hả?

-Người có cách nào cứu nàng mau ra tay giúp đồ nhi đi.

Nàng ngất xỉu thì không nói cứ thoát khỏi hôn mê là sẽ ho sặc sụa, nàng cứ thổ huyết kiểu này mãi không chết vì tổn thương nội lực cũng là chết vì mất máu thôi. Trời cao trả lại mạng nàng cho ta giờ đổi ý muốn lấy lại rồi sao?

-Bình tĩnh đi, ta sẽ giúp nàng phục hồi nguyên khí trước nhưng muốn khỏe mạnh trở lại cần một thứ.

-Nàng cần thứ gì mới hồi phục được?

-Thanh Điện Phấn.

-Đồ nhi có thể lấy thứ này...

-Duy nhất từ tay giáo chủ của Mỹ Châu thần giáo Viên Nguyên Dao.

Chỉ nghe cái tên này thôi đã khiến cho sắc mặt của Bạch Trường đang từ đăm chiêu trở nên tối sầm mây đen vần vũ. Viên Nguyên Dao với chàng thù ghét chất cao như núi. Cô ta chịu ra tay giúp chàng thì mặt

trời sẽ không có mọc có lặn nữa mà sẽ đứng bóng suốt ngày. Chuyện trở nên nghiêm trọng như thế này gói gọn cũng chỉ nằm trong một chữ “tình”.

34. Chương 34: Tình Thù Năm Xưa

Viên Nguyễn Dao, Trữ Dương Diễn và Lưu Bạch trước kia mỗi giao tình giữa ba bên có thể gọi là bằng hữu. Lưu Bạch là đại công tử của Á Châu thần giáo đương nhiên cũng thỉnh thoảng theo sư phụ tham dự mấy cuộc gặp mặt đàm đạo của Ngũ đại tà phái. 5 năm trước chàng vô tình có duyên kết giao với hai người này. Viên Nguyễn Dao khi đó là đại tiểu thư của Mỹ Châu thần giáo tương lai sẽ nhậm chức giáo chủ. Trữ Dương Diễn là tam công tử của Âu Châu thần giáo là một chàng trai hòa nhã, vui vẻ. Cả ba vừa gặp đã thấy trò chuyện rất hợp ý liền kết làm bằng hữu chi giao.

Mối quan hệ sẽ chẳng có gì rắc rối nếu cả ba chỉ mãi là bằng hữu bình thường. Vấn đề là Viên tiểu thư yêu thầm Trữ công tử mà tên này với Lưu Bạch thì khỏi nói là đào hoa lãng tử bốn phương nữ tử biết danh. Trữ công tử với nàng tình cảm ra sao người ngoài không rõ. Sinh nhật năm 19 tuổi của nàng họ Trữ kia có hứa hẹn với nàng chuyện gì đó nhưng lại thất hẹn không đến. Nàng chờ tại nơi hẹn từ sáng đến tối khuya cũng không thấy chàng ta đâu. Nguyễn Dao lo lắng cứ tưởng Dương Diễn xảy ra chuyện gì hốt hải chạy đến chỗ Lưu Bạch tạm trú nhờ hắn giúp nàng đi tìm người. Nàng đến nơi thì thấy kẻ dưới báo lại Lưu công tử đến chỗ Trữ công tử chơi rồi.

Nguyễn Dao khi đó không nghĩ tới chuyện Dương Diễn có thể quên lời hẹn với mình mà cùng họ Lưu đi phong lưu nhàn tản ở đâu đó. Nàng chỉ nghĩ hắn có chuyện gì không hay xảy ra nên cũng không đến chỗ hắn ở kiếm người trước. Có ai ngờ tìm khắp nơi không thấy đến lúc cuối cùng rã rời thất thểu đến chỗ ở của họ Trữ thấy hắn và họ Lưu đang ôm người đẹp vui vẻ uống rượu thì nộ khí xung thiên. Nàng xông vào ẩu đả với cả hai một trận rồi cắt đứt luôn không bằng hữu chi nữa. Nàng ghét họ Trữ thất hứa không bàn tới, nàng điên tiết ghét lây qua họ Lưu luôn. Biết sao được, đám mỹ nữ đó là do họ Lưu mang tới, hắn ngày đó khi nào bên người không có một hàng dài các cô nương xinh đẹp sẵn sàng hầu hạ. Hai tên công tử đào hoa gặp mặt bên cạnh lại một đám em gái xinh tươi thì họ Trữ làm thế nào mà nhớ Nguyễn Dao đang lo lắng đợi hắn nữa.

Chuyện chỉ có thể nhưng mà Nguyễn Dao thù cả hai chàng từ đó đến giờ. Dưới góc nhìn của nàng thì hai tên này đã xúc phạm lòng tự trọng, đã làm tổn thương tình thần, tổn thương trái tim nàng nghiêm trọng. Thế là ghét. Lưu Bạch bây giờ mà tới xin cô ta Thanh Điệp Phấn thì đời nào cô ta cho, mới thập thò ngoài cửa sợ rằng nàng đã xua chó ra cắn rách quần chứ chẳng chơi. Nhưng Thanh Điệp Phấn là phần được gia truyền nhà họ Viên tự chế biến pha trộn, không xin nàng thì bây giờ cũng chẳng biết đi đâu tìm nữa.

-Coi bộ không dễ lấy được hạt nào từ tay Viên giáo chủ nha.

-Xin không cho thì đi ăn trộm vậy.

-Ha ha... biết ngay con sẽ dùng chiêu này.

Như Ý tỉnh lại ngày hôm sau ở một căn phòng xa lạ. Nàng ráng bám vào thành giường ngóc đầu dậy. Cơ thể đau ê ẩm, miệng đắng ngắt, khí lực trong người không có một chút nào. Ngơ ngác nhìn xung quanh không có bóng dáng ai cả.

-Khốn khiếp thật, họ Vương món nợ ám sát huyệt này ta không bỏ qua cho người.

Nàng nhớ lại tại sao mình ngất xỉu rồi, là bị tên họ Vương đó ám hại. Tên vô sỉ ấy vẫn biết người tiểu nhân bỉ ổi nhưng không nghĩ tới người ra tay độc ác vậy. Cướp bảo vật của ta lại còn dám giết người diệt khẩu. Bảo vật của Huyền Băng Cung rơi vào tay người, đồ đàn nhà người nghĩ để nuốt trôi thế sao?

-Cô nương nàng tỉnh rồi.

Một cô nương trẻ con đang bê một thau nước bước vào. Cô bé thấy Như Ý đang ngồi tựa vào thành giường thở hổn hển thì mừng rỡ reo lên. Nàng lĩnh mệnh chăm sóc cô nương của đại công tử, nàng ấy mãi không có biến chuyển sợ bề trên giáng tội xuống nàng chăm sóc không tốt thì mất mạng nhỏ.

-Cô nương ngắt xiu ba ngày ngày rồi không tỉnh.

-Xin hỏi đây là đâu?

-Vũ Dụ Sơn, cô nương đang ở thủ phủ của Á Châu thần giáo.

Ngắt xiu đã ba ngày lại còn bị di chuyển đến địa điểm khác, Như Ý nàng sao mà thảm quá vậy? Từ bao giờ nàng bị biến thành con búp bê nhựa bị người ta kéo qua kéo lại đưa đến chỗ này lôi qua chỗ khác. Uy phong của đại tiểu thư Như Ý bị chìm xuống bùn chìm ngấm “tắm hơi bóng cá” một tí cũng không còn chừa lại. A, thật tức quá đi mất. Họ Vương đáng chết.

-Giáo chủ!

-Rất cuộc nha đầu người cũng tỉnh, tốn biết bao công sức của ta hộ pháp mà người cũng còn nằm bẹp ba ngày. Nếu không phải người được đưa tới đây kịp thời mạng nhỏ không còn tại được đâu.

Như Ý ngược mặt nhìn lão già từ đâu vừa tới đang đứng khoanh tay kể công trước mặt. Lão này già rồi mà còn ham hồ hão danh, lão không nói sợ ta không biết ơn chứ gì. Thi ân có chút đỉnh thì tưởng ta đặt người lên đầu mà thờ phụng chắc. Lão già người nhìn cũng biết không phải người tốt, từ tay họ Vương lại rơi vào tay người cũng chả khác nhau là mấy. Mạng ta không cần người cứu cũng chẳng chết được ngay, cùng lắm chỉ là đi thăm Diêm Vương mấy ngày chứ gì.

-Tiểu nữ đa tạ đại ân đại đức cứu mạng của lão bá. Ôn này suốt đời Như Ý sẽ không quên.

Ta không quên mới lạ đó, lão già người tưởng mình giỏi lắm chắc. Cứu giúp cái kiểu gì mà tỉnh dậy nội lực của ta bay đi đâu hết, hên cho ta tự có cách hồi phục nó.

-Nha đầu người có gì hay mà đồ đệ của ta coi trọng nhỉ?

-Đồ đệ của lão bá là ai?

-Bạch Nhi, hần đưa người tới đây, nếu không phải ta nỗ lực tròn tròn đời nào cứu người.

-Bạch Nhi là kẻ nào tiểu nữ không quen biết. Ôn cứu mạng của người tiểu nữ nhất định sẽ báo đáp.

Báo đáp... há há... ta trả ơn không có giống người thường đâu chỉ sợ lão già người nhận không nổi. Nhưng tên Bạch Nhi nào đưa ta tới đây nhỉ? Như Ý ta không quen ai tên Bạch Nhi hết. Không lẽ... lại bị bắt cóc nữa rồi sao? Số khổ.

-Nha đầu người không biết, ha ha.... Bạch Nhi sự lựa chọn của người thật khiến sư phụ chết cười mất.

Lão già điên nói thế rồi bỏ đi một mạch khiến ta ngu người nhìn theo. Điên thật, lão ta bệnh nặng mà. Ta nhìn nhóc con này giờ vẫn đứng khệp nép trong góc phòng kia không chịu đi luôn thì khó chịu. Canh chừng giám sát hành động của ta ư? Ta bị giảm lỏng như tù binh.

-Cô bé sao người còn chưa đi?

-Nô tì hầu hạ cô nương.

-Ta không cần ai hầu hạ.

-Cô nương nàng thương thế chưa lành hãy để nô tì hầu hạ. Đại công tử có chuyện đi ra ngoài chưa quay về, cô nương hần là rất nhớ công tử. Nàng yên tâm công tử sẽ sớm quay lại thôi.

Cô ta nói tới đó thì quay lại cười với nàng thật rạng rỡ. Đại công tử của cô ta là tên nào mà cô ta sùng bái như thần thánh thế nhỉ?

-Trong khi chờ đợi cô nương phải dưỡng bệnh thật tốt, nô tì sẽ chăm sóc nàng. Nàng nếu không khỏe thì đại công tử sẽ rất lo lắng.

Cô bé này nhìn tới nhìn lui cũng khoảng 13 hay 14 tuổi là cùng, trẻ con non nớt mở miệng một câu đại công tử, hai câu cũng là đại công tử. Tên này rốt cuộc là ai?

-Cô nương người tên gì?

-Nô tì tên Điểm Quyên Phổ.

-Vậy Quyên Phổ cô nương, đại công tử của người tên gì?

-Lưu Bạch công tử. Cô nương nàng là nữ nhân của đại công tử lại không biết tên của ngài sao?

Ta đang yếu ớt đặt chân trên nền nhà chuẩn bị bước xuống giường nghe cô ta nói thế thì chân mềm nhũn té bẹp xuống đất. Cái gì nữ nhân... của ai cơ? Ta là nữ nhân của họ Lưu nào đó, sao ta không biết mà nhóc con này lại bô bô với cái giọng điệu như chuyện thiên hạ ai cũng hiểu chỉ có mình ta không hiểu vậy?

-Điểm cô nương sao cô lại nói ta là nữ nhân của Lưu công tử nào đó vậy? Ta

không có quen biết hần.

Thật mà bằng hữu của ta chẳng có ai họ Lưu cả, họ Huyền thì có bảy tên. Không nói thì thôi chứ bây giờ bỗng nhiên nhớ tới mấy tên công tử tự xưng kia quá. Chọc phá bọn họ thật thú vị, ta phải nhanh chóng thoát khỏi nơi đây thôi.

-Cô nương cẩn thận chứ.

-Đa tạ, đỡ ta lại ghé ngồi đằng đó dùm đi. Chân ta yếu quá ta đứng không vững nữa.

Ầy dà đứng cũng không đủ sức mà dám mở miệng không cần ai hầu hạ, ta tự tin về sức khỏe của mình quá rồi. Không có Lục Bạch Ngọc trong người thật là mệt quá, ngọc quý truyền khí lực ta chỉ cần ngủ một đêm là sức khỏe hồi phục ngay. Ta quên mất ngọc đó 10 phần chắc 9 là bị họ Vương cuỗm mất rồi.

-Ta đói bụng quá cô nương có gì cho ta ăn không?

-Nàng đợi ta một chút.

Hừ, không nói thì người dám để ta chết đói quá. Dám nói tới đây hầu hạ ta, người ngủ ba ngày dậy bụng lép kẹp người biết điều thì đi lấy cái gì cho ta ăn từ nãy mới đúng. Nhóc con người chỉ biết đứng đó ca tụng họ Lưu chết dầm nào đó.

Đợi cho Điểm Quyên khuất bóng sau cánh cửa ta lấy châm cài tóc trên đầu xuống vặn nhẹ một đầu rơi ra một viên thuốc. Cầm chén trà trên bàn ngồi qua kiểm tra xem có độc không rồi dùng nước trà uống thuốc. Ặc, ta ghét uống trà, đắng ngắt cộng thêm Thanh Diệp Phần đắng gấp đôi nữa uống xong chắc mặt đang tái như tàu lá chuối. Hức hức đắng quá, trên người ta có giấu sẵn sirô ngọt nhưng bây giờ uống chắc chết. Chán quá đi, Bạch Lục Ngọc của ta ơi!

35. Chương 35: Hồi Phục

Trong thiên hạ không có thứ độc hay được nào Độc Xà Vương không nghiên cứu và chế biến ra được. Đệ tử của Độc Xà Vương vì thế không lẽ gì không chế được Thanh Diệp Phần. Đường nhiên bản quyền của thứ được vẫn là được truyền gia của Viên gia Mỹ Châu thần giáo, họ Ân bất quá đã tìm ra được cách chế nhưng không hé miệng nói cho ai ngoại trừ đệ tử chân truyền Chiêu Văn Như Ý. Nữ nhân họ Chiêu Văn kia trên người chứa toàn được giấu trong bông tai, lắc tay, lắc chân, trâm cài đầu... mấy thứ nữ trang lấp lánh trên người khác cũng có.

Như Ý bị phản lực quá mạnh đến nỗi lực phủ ngũ tạng cũng bị tổn thương. Những kẻ bị thương tích nặng nề như vậy phải tìm người có nội công thâm hậu điều tức khí lực trong người giúp. Chuyện này thật sự rất nguy hiểm và tiêu tốn sức khỏe bản thân nên kẻ ra tay giúp sức kia không thể là tay lơ tợ mơ gà mờ được. Nếu nội lực không đủ còn ráng giúp sức chỉ khiến cả hai sớm đi chầu ông vải cùng lúc. Bạch Trường nội lực

không tẻ hiển nhiên đủ sức giúp cho Như Ý điều hòa nguyên khí có điều hần vừa truyền nội lực vào cơ thể nàng thì tiếp tục bị phản lực lần nữa. Họ Vương không biết tại sao chỉ có thể đoán mò nàng hận mình quá trong vô thức cũng chống đối không nhận sự giúp đỡ của hần. Khắp thiên hạ đầu hần điểm danh tới lui chỉ có sự phụ là đủ sức và đủ tin tưởng mang nàng đi nhờ vả được.

Nhưng mà khí lực có thể điều hòa nhưng lực phủ ngũ tạng thương tổn khắp thiên hạ chỉ có Thanh Diệp Phần có thể giúp phục hồi. Hần tức tốc đến Viên gia lấy thuốc lại không biết nữ nhân bên hần kia có cả một lỗ trên người. Như Ý tỉnh dậy là biết bản thân mình thương tích ra làm sao, uống thuốc nào thì sẽ khỏi. Nếu nàng có Lục Bạch ngọc trong người thì chẳng việc gì phải nhả mặt uống thứ thuốc đắng tê lưỡi đó. Bất quá lâm vào cảnh này đành phải nhắm mắt nhắm mũi uống, tạm an ủi “thuốc đắng dã tật” vậy.

Hai ngày sau nàng đã có thể tự mò ra cửa đi dạo trong khuôn viên lòng vòng. Thương Xuyên Phú ú ở không biết giải thích sự hồi phục thần kỳ này ra làm sao. Lão ta còn đang lo cho tên đồ đệ kia về không kịp khiến “hồng nhan tri kỷ” chết không cứu nổi. Giờ nhìn nàng mặt mũi tươi tỉnh cũng đỡ lo, mặc kệ là vì sao nàng khỏe lại không chết là tốt rồi. Lão chẳng quan tâm gì sống chết của nha đầu không thân thiết này chỉ là lo cho tên đồ đệ đồ đệ kia. Lão nhìn cũng thấy ngay nhóc con này nặng tình với tiểu cô nương lắm rồi, nàng ta có mệnh hệ gì tên đó không suy sụp mới lạ.

-Cô nương mới khỏe sao không nằm nghỉ ngơi trong phòng?

-Đa tạ lão bá quan tâm, Như Ý đỡ nhiều rồi.

-Nhóc con người sao có thể tự hồi phục nhanh thế nhỉ?

Lão tự tiện cầm tay nàng xem mạch. Như Ý cũng không cản, trong khắp thiên hạ muốn nhìn ra được mạch đập trong cơ thể nàng chính xác chỉ có sự phụ. Lão già này có thể nhìn ra được gì trong mạch đập hỗn loạn nàng đang cố tình điều chỉnh thì nàng chặt đầu xuống làm ghế ngồi cho lão.

-Mạch đập sao hỗn loạn như vậy? Người cảm thấy trong người như thế nào rồi?

-Lão bá à, Như Ý không sao đâu, cảm thấy cơ thể rất tốt.

-Lạ nhỉ?

Thương Xuyên Phú nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt, mạch đập nhanh loạn xạ, hơi thở lúc đều đều lúc thì rối. Mặt mũi tươi tỉnh nếu chỉ nhìn từ xa làm sao biết được nhóc con đang bị nội thương nghiêm trọng chứ. Nhưng khoan đã...

-Nha đầu người có Thanh Diệp Phần trong người ư?

-Vài viên.

-Thảo nào cơ thể người đâu còn bị thương tổn như lần trước ta bắt mạch. Người có thuốc trong người lại không nói để đồ đệ của ta mất công đi xin xỏ, phí thời gian.

-Tiểu nữ đâu có sai khiến gì hần đâu.

Lão nhíu mày nhìn nữ tử thấy buồn cười cũng hơi bực mình một tý. Bạch Nhi à Bạch Nhi, nữ tử khắp thiên hạ ngưỡng mộ người, nhà người không sủng lại đi si tình với cô nương không ưa người. Sự phụ ta thật tiếc cho người quá.

-Người không thích đồ đệ của ta?

-Ta còn không biết đồ đệ của lão bá là ai. Ta làm sao thích hần được.

-Hần rất anh tuấn, tài ba, nữ nhân đối với hần vạn người gặp vạn người mê.

-Có giá vậy sao?

Như Ý ta bắt đầu mơ màng chút đỉnh hần chắc là trai đẹp. Cứ cho là lão già này tăng bốc đi không tới vạn người thì chắc cũng tới ngàn người gặp ngàn người mê chứ. Quyên Phổ nhóc con kia chẳng phải cũng thích hần còn gì. Nàng hai ngày nay ở trong này cũng nghe mấy nữ tì khác mở miệng ra thì nhắc đến đại công tử. Tò mò rồi nha, họ Lưu đó rốt cuộc là tuấn tú tới cỡ nào.

-Đương nhiên, đã vậy hẳn còn yêu người, nha đầu người thật có phúc.

-Ây, lão bá có lầm không vậy, ta có quen biết gì hẳn đâu sao hẳn yêu ta được.

-Nha đầu người không nhận ta cũng không ép.... ha ha... Bạch Nhi con thật là biết cách chọn lựa.

Lão cười ha hả rồi bỏ ta ngồi lại trong hoa viên chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Nơi này thật kỳ lạ, ai nấy cứ nhìn lên nàng rồi quay đi xì xầm bàn luận. Toàn bọn rồi hơi không có việc gì làm, Như Ý ta mà thêm câu dẫn đại công tử nhà các người á? Hẳn là tên điên nào ta còn không biết câu với chả dẫn, có mà hẳn vô sỉ không hỏi han vô phép vô tắc đưa ta đến đây thì có.

-Như Ý ăn chè đậu đi, nhà bếp đặc cách nấu cho cô nương tắm bổ.

-Đa tạ Điểm cô nương.

Như Ý ta khi xưa uống độc được như nước, bây giờ bất cứ là ăn hay uống cái gì đều phải kiểm tra trước mới dám động vào. Ta ở cái nơi này không gây thù chuốc oán với ai nhưng mà ta sợ đám nữ nhân trong giáo phái đầu óc không bình thường ghen tức hạ thủ. Chuyện “tốt” này đều do họ Lưu đáng ghét nào đó ban cho ta cả, ta mất có mù hay không có trông đi vẫn thừa sức nhận thấy sự ganh ghét của họ. Đám nữ nhân đó mỗi khi ta đi qua đều rì rầm nói xấu sau lưng, tưởng ta không nghe thấy sao. Một từ cũng không bỏ sót nhưng là ta không quan tâm. Trai đẹp thế gian có cả đồng, họ Lưu đó có gì hay ho mà cái đám này ngưỡng mộ thế. Chắc là suốt đời không chịu xuất môn chẳng biết thế giới bên ngoài trai đẹp nó nhiều như nê như rạ. Ba vị ca ca của ta đều là siêu cấp đại soái cả, thêm cái tên Phi mỗ tự xưng và Huyền Băng Thất Sát kia nữa.... ôi zời ạ thiên hạ trai đẹp thiếu gì.

-Quyên Phổ cô nương ăn giúp ta đi, ta tự dừng cảm thấy no quá.

-Nhưng chè này nhà bếp nấu cho cô nương mà.

-Nàng không ăn thì đem đổ đi.

Ta quay mặt đi ngắm hoa ngắm cỏ không thèm nhìn mặt cô ta. Tài năng có bấy nhiêu mà muốn hạ độc đệ tử chân truyền của thiên hạ đệ nhất dùng độc sao? Nhóc con này là tiếp tay hay vô tình đây? Không biết là nữ nhân điên nào bày ra cái trò này, hạ Bì Nham Độc với ta. Thứ độc này không lấy mạng nhưng khiến kẻ bị hạ độc toàn thân ngứa ngáy nổi mụn nhọt đau đớn. Độc vớ vẩn này ngay cả đại phu bình thường cũng giải được, đã tính toán hạ thủ rồi mà cũng không biết đường hạ độc tổ uy lực mạnh một chút. Kém cỏi. Vào tay Chiêu Văn Như Ý ta thì một liều là lấy đứt mạng đối thủ.

-Vậy nô tì ăn cho.

-Tự nhiên.

Nha đầu ngốc muốn ăn thì cứ ăn hết đi, ta chẳng cản. Người cũng có thể là người hạ độc lắm chứ, thấy việc bị lộ nên diễn trò với ta sao? Nếu không phải người ra tay thì cũng tự trách người số xui, khi không bị biến thành hình nhân thế mạng cho ta. Ta nhìn cô ta mức một muỗng lên bỏ vào miệng, tiến trình đương nhiên là nhai, nuốt... và lặp lại... một, hai, ba.

-A, sao nô tì...

-Điểm cô nương, nàng sao vậy?

Trắng với sao cái nỗi gì nữa, ta đương nhiên biết cô ta toàn thân nóng lực, ngứa ngáy khó chịu. Bì Nham Độc là thứ tác dụng tức thời mà, ta làm bộ la hét om sòm... hắc hắc... trò này vui nha.

-Quyên Phổ cô nương, nàng cảm thấy sao rồi? Người đâu cứu...

Ui da, cái này gọi là “mèo khóc chuột” có đúng không nhỉ? Ta đương nhiên không phải kẻ hạ độc nhưng ta biết người sẽ gặp nạn mà không cứu chắc cũng tính vào đó. Cái này nếu ở hiện đại cũng mấp mé phạm vào điều 102, chương 12 bộ luật hình sự của nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam, bắt quá cô ta không ở tình trạng nguy hiểm đến tính mạng mà ta cũng không phải đang sống ở Việt Nam thế kỷ 21.

-Người đâu, gọi đại phu.

Náo nhiệt quá trời luôn, Như Ý ta mà diễn trò thì phải có đông khán giả ta mới chịu đó. Gào thét gọi người, sau đó là khóc lóc um sùm, xém ngắt xỉu vì thương tâm... há há... ngắt cái mặt mo của tên nào tưởng thật. Ta là thiếu nữ đa sầu đa cảm, ta thấy nha đầu hầu hạ mình mấy ngày nay bị trúng độc thì thương tâm lắm. Ta đã diễn thì phải trọn một vai, mất công phí nước mắt này giờ.

Nhưng là...

Ta không ngờ ta đang khuynh đảo sân khấu thì có kẻ cướp mất đá ta ra cánh gà. Tên nào phá đám ta vậy, cướp hết khán giả không trung thành của ta rồi.

-Đại công tử.

-Đại công tử về rồi.

Họ Lưu về rồi à, ta đang nước mắt nước mũi tèm lem cũng ham hồ ngó lại xem hắn là ma quỷ xứ nào. Nhìn xong ta hết muốn diễn nữa, tưởng ai xa lạ hóa ra là tên ám sát hụt ta họ Vương vô sỉ. Tên này làm việc xấu nhiều quá ra đường thay họ đổi tên lia lịa a. Hắn từ khi nào đổi qua làm họ Lưu vậy?

-Như Ý, nàng không sao chứ?

Hắn rẽ đám người đang bu quanh mình bước nhanh về phía ta. Tên khốn này không thấy có kẻ bệnh đang nằm trên giường đợi đại phu chữa bệnh sao? Ta khỏe mạnh thế này mà hắn dám trắng trợn rửa ta bệnh chết. Ám sát hụt ta rồi còn giả danh ngự quân tử đưa ta đi cứu chữa. Nếu không phải ta phúc lớn mạng lớn bây giờ thành linh hồn vất vưởng rồi. Ta ghét hắn quá đi mất. Ghét ghét... cái này chắc gọi là “oán tắng hội khổ” trong đạo Phật đây mà. Người xưa nói “thấy kẻ thù như kim đâm vào mắt, ở chung với kẻ nghịch như ném mật nằm gai” nghĩ thế nào lại áp đúng vào ta thế chứ.

-Ta không sao, đa tạ công tử quan tâm.

Đa tạ cái cóc khô gì, ta hận chưa thể một gươm xuyên tim người ngay lúc này chứ ở đó mà tạ ơn. Người giấu Bạch Lục ngọc của ta ở đâu, biết điều mau mau xòe nó ra ta sẽ cho người chết đỡ đau đớn hơn một chút.

-Ta mang được về cho nàng rồi, đi về phòng nàng trước đi.

-Không được công tử, Quyên Phổ cô nương...

Ta nhịn vậy. Không phải quân tử trả thù chín năm rưỡi cũng chưa muộn, ta còn phải diễn cho hết vai kịch đã. Nãy giờ diễn hết mình thế thù lao con chưa lấy xu nào, đi là đi thế nào. Cái kẻ hạ thủ với ta kia chắc vì ganh ghét ta với họ Vương vô sỉ này, há há... một mũi tên trúng hai đích ta cho người ném đủ. Người thể nào chẳng nằm trong cái đám đang bu đen bu đỏ ở đây, hoặc giả nếu thông minh hơn một chút không tới xem náo nhiệt nghe tin họ Lưu về cũng nhào nhào tới rồi cũng nên.

-Hức hức... Quyên phổ cô nương ... là tại ta mới bị trúng độc như vậy...

-Trúng độc!

Họ Vương khùng sao bỗng dưng lớn giọng như vậy chứ, muốn dọa chết người trên giường kia sao? Nha đầu đó nằm đau đớn ở đó là do người đặc ân ban cho chứ còn ai trồng khoai ở đây nữa?

-Nàng.. hức... mang thức ăn cho ta... nhưng tại ta không đói ... nhờ nàng ăn giúp... nàng vừa ăn xong liền bị như vậy... hức hức...

Kẻ ngu nhất nghe câu này xong cũng biết người nên nằm trên giường đó là ta. Vấn đề là Như Ý ta lâu lâu sổ mạng cũng sáng sủa lắm. Họ Vương đó mặt mũi bỗng dưng băng lãnh hắt lên khiến không khí trong phòng đang ôn ào trầm hẳn lại. Ai nấy cũng căng thẳng thì phải, coi bộ hắn ở nơi này cũng có chút uy phong. Nhìn mặt mũi kẻ dưới run rẩy thế kia đủ biết hắn đối với gia nhân trước giờ hơi bị nghiêm khắc... há há sắp có trò vui để coi. Mặc kệ là hắn muốn giết ta đi, ta vẫn là do hắn mang tới, kẻ nào dám không nể mặt giành với hắn động thủ với ta trước. Hắn chịu nổi sự lấn lướt này được mới lạ đó.

36. Chương 36: Vì Mỹ Nhân Đau Lòng

Viên Nguyên Dao thật sự là nữ nhân thù dai nhất thiên hạ, nàng ta thù lớn không bỏ qua đã đành, thù nhỏ như hạt bụi nàng ta cũng tính toán. Ngày đó ta rõ ràng là vô can có biết chuyện gì đâu. Ta đi thăm bằng hữu, hắn có hẹn với nàng nhưng quên mất, nàng có tức giận thì cũng tìm họ Trữ kia tính sổ. Tính toán thế nào mà ta nàng cũng kéo vào luôn không buông tha. Lặn lội từ Vũ Dụ Sơn đến Tỏa Sơn canh ở cửa nhà nàng mãi mới chịu mời ta vào. Nếu không phải ta cần thứ được đó để cứu Như Ý đời nào ta bèn mắng đến cái chốn này. Ta với nàng dù gì cũng từng là bằng hữu, gặp nhau nàng chỉ lôi mãi cái chuyện từ cái thuở nào đó ra mà cần nhằn. Chuyện đó ta nghe kiểu gì cũng thấy nó chẳng to tát đến mức tuyệt tình bằng hữu.

Dù sao thì thời gian ba năm đủ làm nàng nguôi giận, xả cơn tức giận rồi cũng cho ta xin Thanh Điệp Phần kia. Ta đã tính tới kế xin không cho thì đành ăn trộm vậy, bất quá không phải dùng đến. Hỏa tốc chạy thật nhanh về Vũ Dụ Sơn bước vào cửa đã thấy ồn ào náo nhiệt. Đứng thật xa nhìn thấy nàng khóc lóc tìm ta trùng xuống tưởng nàng bị làm sao nữa. Hóa ra là xem bị hạ độc, ta nghe xong mà máu nóng bốc lên tận óc, tức muốn băm thây kẻ khốn kiếp to gan nào kia. Bảo bối của ta thương tích chưa biết đỡ được mấy phần, lại còn có kẻ nào ác tâm muốn hại.

-Như Ý, nàng đừng khóc chuyện này ta sẽ giải quyết. Nàng đang bệnh về phòng nghỉ ngơi trước đã.

-Nhưng còn Quyên Phổ cô nương?

-Tiểu thư đừng lo cô nương này không sao, lão phu cho nàng uống giải được rồi.

Lão đại phu này giờ tuy chuyên tâm cứu chữa người bệnh nhưng cũng thấy một màn ủy khuất khóc lóc đau lòng của Như Ý. Lão thầm nghĩ vị tiểu thư này thật là tốt bụng quá, vì một nô tì hầu hạ mình có vài ngày mà thương tâm xém ngắt. Đại công tử thật biết cách chọn nữ nhân.

-Đa tạ đại phu, nếu Quyên Phổ cô nương có mệnh hệ nào Như Ý thật... hức hức...

Nàng nói chưa tới hai câu thì nước mắt ngấn dài lại tuôn rơi. Gương mặt vốn đã thanh tú, giờ thêm đôi mắt sưng đỏ ngấn nước khiến kẻ khác nhìn vào dù là máu lạnh vô tình cũng thấy nao lòng. Trong đám ấy hiển nhiên không thể thiếu họ Vương, hắn biết nàng mít ướt nhưng không nhờ lại thiện lương đa cảm đến vậy. Hắn nhất định tra ra kẻ muốn hại nàng, khiến cho hắn sống không bằng chết (ah ah, Như Ý cáo già kia, nàng ghê thật đấy).

-Ta đưa nàng về phòng.

-Đa tạ công tử.

Một màn tình nồng ý thắm này diễn ra trước mắt bao nhiêu người của Á Châu thần giáo. Đại công tử đó ư? Vẫn biết hắn phong lưu đa tình nhưng chưa có thấy cái màn sụt mướt này bao giờ hết á? Nam môn đồ nhìn đại công tử thầm tán thưởng “bây giờ thì ta đã hiểu” công tử làm thế nào mà quyến rũ được nữ nhân xinh xắn kia. Ánh mắt si tình, giọng nói êm êm, cử chỉ nhẹ nhàng kia có nữ nhân nào mà không đổ dưới tay công tử chứ. Nữ môn đồ tìm đập thành thịch, biết mình đang diễn vai quần chúng nhưng cũng không khỏi mong muốn “ước gì mình được như cô ấy”.

Tiếc rằng trong hai nhân vật chính kia thì nữ chính lại không cảm thấy hạnh phúc chi hết. Trong đầu nàng lúc này chỉ lo bày mưu tính kế làm sao để trả đũa tên sát nhân huyệt này thôi. Nàng chung quy không hiểu hắn đã ra tay hạ thủ với mình rồi còn giả bộ muốn cứu chữa làm gì. Hắn ăn cắp Bạch Lục Ngọc của nàng nhưng thấy nó không phát huy công dụng nên tìm cách dụ dỗ nàng nói cho hắn bí quyết khởi động ư? Điên nặng mà, tiên ngọc chọn chủ nhân chứ chủ nhân không chọn được tiên ngọc.

Như Ý ngốc, nàng thật làm hổ danh thiếu nữ hiện đại 22 tuổi, sao không nhận ra suy nghĩ của nàng thiếu logic quá sức. Nàng để thiên kiến của mình che mờ đi suy luận sắc bén thông thường. Tội nghiệp cho nam chính kia có đánh chết hắn cũng chẳng ngờ nữ nhân nhỏ xinh bên cạnh hắn lúc này đối với hắn ngoài một chữ “ghét” chả còn tình cảm gì khác.

-Như Ý, nàng cảm thấy trong người ra sao rồi?

-Ta rất ổn.

-Nàng uống thứ này đi, uống thứ này bệnh nàng sẽ khỏi hẳn.

Họ Vương vô sỉ định đường hoàng hạ độc ta sao? Uống cái thứ nguời vừa đưa kia ta không chết cũng bại liệt toàn thân, sống đời sống thực vật.

-Nàng cầm đi.

-Ta không...

Bạch Trường thấy mặt nàng tái xanh sắp khóc nữa thì nhủ mày. Chàng thâm nghĩ trong bụng, hẳn nàng đang nghi ngờ ta có ý xấu. Lần trước tại ta đưa Ngọc Âm Dương khiến nàng bị trọng thương, giờ lại đưa thuốc lạ nàng đề phòng cũng phải. Sao mà ấn tượng của ta với mỹ nhân điếm qua điếm lại không có cái nào tốt cả thế nhỉ. Phong lưu công tử ta thật thất bại quá. Nhưng mà ta không có nản lòng, mỹ nhân trước mắt nản thế nào được.

-Nàng đừng sợ, lần trước là ta không đề phòng khiến nàng bị phản lực bởi Ngọc Băng và Ngọc Âm Dương. Nàng uống Thanh Diệp Phần này xong sẽ hoàn toàn hồi phục, ta xin lỗi là ta hại nàng bị trọng thương.

Như Ý nhận ra ngay không phải chỉ mình nàng diễn trò, hẳn cũng không chịu nhường sân khấu. Mắt nhìn nàng ra chiều thương cảm, tự trách giọng nói lộ rõ nỗi xót thương, hối hận có điều chẳng làm nàng cảm động tí nào. Tuy nhiên đã diễn kịch thì cũng phải nhập vai vào nếu không lại chẳng hạ thấp tư cách của nghệ sĩ.

-Thương giáo chủ nói là công tử đưa ta tới đây.

-Sư phụ có đủ nội lực điều tức trọng thương cho nàng.

Nàng ở đây vài ngày sư phụ không làm khó chứ. Sư phụ trước giờ đối với người khác lãnh đạm, vô cảm, hạ thủ ác độc nhưng đối với ta có ơn dạy dỗ. Ta vì một nữ nhân cầu xin người ra tay trợ giúp những hai lần sợ rằng người đã liệt Như Ý thành cái gai trong mắt.

-Ta tỉnh dậy không thấy công tử đã... rất lo lắng.

Như Ý ta muốn cắn lưỡi cho rồi nhưng cắn lưỡi thì đau với lại chỉ lỗ vốn ta chứ có lỗ ai đâu. Ép mình nói mấy lời buồn nôn này ta còn chịu được. Họ Vương đó đang tính kế gì đó với ta, ta phải cẩn thận đề phòng từng phút từng giây. Lúc này mà ương ngạnh đầu đá với hắn là hạ sách, ta phải mềm mỏng. Hắn phải bị đánh lạc hướng thì cơ hội trả thù của ta mới dễ dàng được. Nói nhiều lời nhưng xét cho cùng thì ta phải lấy lại Bạch Lục ngọc, muốn hắn đi châu ông vải không khó nhưng hắn chết rồi biết tìm tung tích tiên ngọc ở đâu. Nơi này không phải chỗ ta có thể làm bừa, hắn mà chết dưới tay ta chỉ sợ ta cũng bị đám môn đồ trong giáo thiêu sống. Chết không phải chuyện đáng lo lão Diêm Vương kiểu gì cũng một cước đá văng ta trở lại trần gian. Nhưng quay lại trần gian mà không có thể xác làm cô hồn vất vưởng thì thê thảm lắm. Ta không thể vì trả thù mà hấp tấp chuốc họa vào thân được. Chín năm rưỡi cũng không quá nhiều, ta phải nhẫn nại.

-Ta xin lỗi nàng, ta không muốn bỏ nàng lại một mình nhưng ta phải đi.

Bạch Trường nghe Như Ý nói câu đó thì mừng muốn nhảy cẫng lên. Nàng có quan tâm ta chút đỉnh rồi, tỉnh dậy không thấy ta thì cảm thấy không an toàn. Nơi này nàng không quen thuộc với ai, tỉnh lại hẳn rất sợ hãi ta lại không ở bên cạnh, thật ủy khuất cho nàng quá.

-Công tử đã đi đâu?

-Tìm được cho nàng, thứ này sẽ giúp nàng không bị ảnh hưởng gì bởi lần phản lực vừa rồi nữa. Ta giúp nàng uống thuốc.

Hắn bước lại bàn rót một chén nước cho ta, định ép chết ta phải uống thứ được vớ vẩn nào đó ư? Đùa sao, tưởng ta là con nít ranh 3 tuổi đưa cái gì cũng tưởng là kẹo ngọt à?

-Ta không uống đâu, ta không có bệnh.

-Nàng thật sự khỏi hẳn rồi? Ngoan thuốc này không đắng đâu.

Họ Vương vô sỉ, Thanh Điệp Phấn mà người dám bảo nó không đáng thì chỉ có thể giải thích nó là thuốc giả rồi. Ta cứ không uống đấy, xem người làm gì ta.

-Như Ý, nàng ngoan nào uống đi.

-Không uống, ta nói ta không có bệnh mà.... hu hu...

-Ngonan, không uống thì không uống.

Ta là phi thường rồi, nàng không uống ta cũng không biết xử trí sao nữa. Bóp cổ họng tống vào ư? Nàng không hận chết ta thì ta không còn là họ Vương nữa. Được này không uống thì nàng làm sao khỏi hẳn nội thương kia.

-Thanh Điệp Phấn đó rất đáng sao công tử lại lừa ta?

-Nàng uống thứ này rồi ư?

Nàng nhẹ gật đầu ngoan ngoãn như mèo con, ta thật sự muốn ôm nàng vào lòng hôn lên bờ môi giần dỗi đó. Mọi nàng hồng hồng nhỏ nhắn chỉ nhìn thôi cũng muốn chịu không nổi rồi. Có điều ta không muốn nàng lại có ấn tượng xấu xa ta là một tên háo sắc nữa, nội cái vụ tắm kia cũng đủ bại hoại hết hình ảnh của ta rồi.

-Ta uống rồi nên đã hết bệnh, không tin công tử xem mạch cho ta đi.

Nàng bỗng dừng đưa tay cho ta còn ngược mặt cười tươi với ta nữa. Trời ạ, ta ngất xỉu vì cao hứng mất, Như Ý nàng thật dễ thương quá mức. Ta cầm tay nàng ngay lập tức, mắt công nàng đổi ý rút tay lại thì phí mất cơ hội nàng ban này. Mạch đập ổn định, khí lực điều hòa quả nhiên là không còn nội thương gì nữa.

-Tốt quá, nàng không sao rồi, thuốc này không cần nữa.

-Đa tạ, ta không thích thuốc đắng. Thanh Điệp Phấn thật sự rất đáng đó, công tử sao lại nói dối ta?

-Ta không biết nó rất đắng.

-Vậy sao công tử nói là nó không đắng?

-Ta muốn nàng uống nó nên nói như vậy.

-Công tử thật xấu.

-Là ta có lỗi, xin nàng đừng giận.

Cuộc đối thoại “sến như con hến” này thật khiến đám người nghe lén ngoài cửa sổ nổi hết cả da gà. Ui da, đại công tử uy phong lẫm liệt cũng biết xin lỗi nữa cơ đấy, công tử sủng vị cô nương kia lên tận trời rồi. Uống thuốc thôi mà có cần làm quá vậy không?

-Nàng lấy đâu ra Thanh Điệp Phấn?

Bạch Trường lúc này mới nhớ ra một chi tiết quan trọng. Được này không phải truyền gia sao, nàng làm như thế nào lại có nó mà uống. Viên Nguyên Dao kia vì nắm độc quyền thứ dược này nên có thể lên mặt với chàng. Như Ý làm cách nào mà có được thứ thuốc này?

-Sư phụ đưa cho ta phòng thân đó.

Sư phụ đưa là thế nào, là nàng theo công thức tự chế ra thì có. Nhưng cũng không nhất thiết phải khai tuốt lột ra như thế. Cái gì nên nói mới nói thôi “im lặng là vàng”.

-Sư phụ nàng... à ta nhớ rồi.

Lão già kỳ quái trắng dã kia đã từng tự nhận là sư phụ nàng còn gì. Tin tình báo đưa lên thì lão ta là Độc Xà Vương, nàng cư nhiên là đồ đệ của ông ta. Thiên hạ đệ nhất dùng độc có khác được truyền gia của người khác cũng chế tác ra được. Đáng nể.

-Công tử đã đi rất xa tìm thuốc này cho ta ư?

-Nếu biết nàng có ta đã không cần đi.

-Phí sức của công tử rồi, ta rất đa tạ.

Nàng cúi mặt buồn bã như đã làm điều gì sai vậy. Nữ nhân này thật sự dễ dàng xúc động mà. Ta là tình nguyện tự đi tìm thuốc đó về, nàng cũng không có nhờ vả ta. Nàng sao lại cảm thấy có lỗi được chứ. Nguồn gốc mọi chuyện lẽ ra nàng nên trách ta mới đúng, nếu không phải ta đưa Ngọc Âm Dương vào tay nàng thì nàng sẽ không sao cả.

-Ta là tạ lỗi cùng nàng mới đi tìm nó, nàng không nên suy nghĩ nhiều. Nàng không có lỗi gì hết.

Đúng, đúng... đều là họ Vương vô sỉ nhà người có lỗi. Người gian xảo như vậy sẽ không có kết quả tốt đâu, Như Ý ta không đời nào bỏ qua chuyện này. Ta cười với hắn, hắn giả tạo cười đáp trả. Hai kẻ nhìn nhau cười vậy thôi chứ có kẻ nào đại khờ tưởng đó là chân tình. Ít nhất cũng có một kẻ là không chân tình.

37. Chương 37: Ai Cũng Muốn Diễn Kịch

Bạch Trường quyết tìm ra cho bằng được kẻ ngu ngốc nào muốn hại Như Ý. Chàng sợ kinh hãi đến nàng nên len lén mà làm. Lưu Bạch đại công tử ở cái chốn này cũng không phải hữu danh vô thực, nói là khách không đúng mà nói là chủ nhân thì sai. Lưu công tử là khách bởi vì chàng không có trụ lại ở đây, lâu lâu mới xuất hiện thăm sư phụ có một lần. Nhưng có vị khách nào khiến gia nhân nhà chủ răm rắp nghe lệnh, hờ hê một câu cũng phải nhìn sắc mặt người kia vui buồn ra sao đã. Đại công tử mà, ngài một câu ra lệnh là mạng của kẻ dưới không cần xét xử thêm gì nữa.

- Cô nương, mời nàng ăn điểm tâm sáng.

-Đa tạ, vị cô nương này Như Ý lần đầu tiên nhìn thấy nàng.

-Cô nương mới tới không gặp Cẩm Y cũng đúng, nô tì phục vụ bên cạnh giáo chủ.

-Thì ra là Cẩm Y cô nương.

-Nô tì là tỷ tỷ của Quyên Phổ.

Như Ý đang lơ đãng không muốn hỏi thêm, nàng uể oải lười nhác cầm bánh bỏ vào miệng thì nghe được thông tin này. Tỷ tỷ của nha đầu kia ư, ai da muội muội chịu xui xẻo thay cho ta không biết nàng có oán ta không nhỉ? Người có muốn oán cũng không cho người cơ hội.

-Cẩm Y cô nương,... muội muội của nàng... hức hức... là do ta liên lụy... ta xin lỗi. Muội ấy thật sự là đứa trẻ rất dễ thương... là do ta...

1, 2, 3 action, he he... bánh đưa lên đến miệng thì lặng lẽ bỏ lại không thèm ăn nữa. Vì sự nghiệp lừa gạt người hoành tráng phía trước ta tạm thời gác tâm hồn ăn uống lại. Nước mắt dâng lên trong tích tắc, nước nở và nước nở... Chiêu Văn Như Ý ta cái gì cũng không xuất chúng chỉ có tài này là khá nhất. Diễn xuất khá đến mức năm xưa ta đã ghi tên thi vào trường Cao đẳng sân khấu điện ảnh với một tinh thần tự tin chắc chắn thì thi phải đậu. Tiếc rằng ta rớt ngay trước cả vòng gửi xe vì cái tội ham ngủ đi thi trễ giám thị không cho vào. Xuất chiêu năn nỉ thì lọt qua được cái cổng bước vào phòng thi thì dân chúng họ về hết trơn rồi.

-Cô nương nàng đừng khóc, không phải là lỗi của nàng đâu, do muội muội không cẩn thận chút xíu nữa còn hại cô nương trúng độc.

Cẩm Y tức muốn sùi bọt mép với nữ nhân mít ướt này. Nàng ta... nàng ta không phải nữ nhân xấu xa, cư nhiên vì một nha đầu hầu hạ trong vài ngày có lòng như vậy thì không thể ác tâm được. Nhưng... Cẩm Y nàng trong lúc thần trí đổ kỵ không kiểm soát được lỗ tay hạ thủ. Nàng không ngờ lại muội muội lại xui xẻo chịu thay cho cô ta. Nàng đã tính kỹ lắm rồi, Quyên Phổ không thích ăn đồ ngọt, muội ấy sẽ không đời nào dính nhảm “chương” được. Nhưng trời xui đất khiến thế nào con nhóc đó bỗng nhiên nổi hứng ăn chén chè có độc đó chứ. Nàng ghen ghét với Như Ý nhưng hạ thủ nhằm tiểu muội thì trong lòng hơi áy náy. Bất quá nhóc con đó bị trúng độc thì sự nghi ngờ về phía nàng bớt đi nhiều, giả sử Như Ý trúng độc thì Quyên

Phổ sẽ bị nghi ngờ đầu tiên. Lúc này Quyên Phổ bị hạ độc thì nàng cũng không nằm trong danh sách bị tình nghi hàng đầu vì họ sẽ suy luận nàng chẳng khờ dại làm cái việc mờ ám sẽ liên lụy đến muối muối.

Tiếc rằng người tính không bằng trời tính Bạch Trường lại không nghĩ thế. Chàng từng thề với lòng sẽ chăm sóc, bảo vệ cho Như Ý thể mà nàng ở trong tay chàng chưa được mấy ngày đã chịu bao nhiêu tai nạn. Nàng bất hạnh bị chàng vô tình hại trọng thương đủ khiến chàng hối hận, hiện nay lại chui ở đâu ra một kẻ ngu xuẩn ám hại Như Ý sau lưng chàng. Hành động này như một đòn trí mạng khiêu khích châm chọc vào năng lực bảo hộ có hạn của chàng với bảo bối. Chàng cứ tưởng tượng ra cái kẻ kia nhớn nhạo cười cợt chàng “chỉ biết nói không biết làm” thì muốn phát hỏa. Xưa nay chưa có kẻ nào dám “giỡn mặt” với chàng mà còn toàn mạng, dám đụng vào mỹ nhân yêu quý của chàng lại càng không.

-Chè định dâng lên cho tiểu thư là do kẻ nào nấu?

-Là... do chúng nô tì nấu.

Đám gia nhân tại phòng bếp bị giải lên quỳ dưới sàn không bỏ sót một người. Ai nấy mặt mũi tái xanh, run rẩy, phen này chết chắc rồi. Đại công tử sẽ hái đầu bọn họ xuống không có chuyện nương tay đâu. Vốn định lấy lòng nữ nhân của ngài vì có gì lại dẫn đến cái kết cục thảm như vậy. Ba nữ đầu bếp đích thân nấu món đồ giờ quỳ trên sàn cũng sắp không nổi nữa, ngài ấy quát một câu nữa chắc té lăn ra mất.

-Các người dám hạ độc Như Ý của ta? (của anh hồi nào ha, tức...)

-Không... không có...

Các nàng lúc này chỉ biết khóc ngất, muốn biện giải ین nhưng lưỡi lú hết cả nói cũng khó. Gan các nàng đâu có lớn bao nhiêu, nhìn bộ mặt đờ đờ sát khí kia thì hồn phách sợ hãi bay toát loạn rồi. Lưu công tử tuần tú thật đấy, nhưng trai đẹp khi nổi giận cũng đáng sợ.

-Còn dám chối!

Này một tiếng rống những kẻ trong phạm vi nghe được len lén đưa tay lau mồ hôi. Tên điên nào làm ra cái loại sự kiện này có chết trăm lần cũng không đền hết tội, hẳn khiến cả đám người liên lụy cơn thích nợ của ác ma. Ba cô gái kia giờ này đã ngất xỉu nằm xụi lơ không nhúc nhích.

-Tạt nước lạnh cho tỉnh lại.

Cái đám tiện tì nhất gan ta còn chưa kịp làm gì đã thi nhau ngất. Các người tưởng ngất thì thoát tội sao, bất kể là có phải các người hạ độc hay không nhưng khiến cho bảo bối của ta kinh động thất thần đều phải chịu trách nhiệm liên đới.

-Mang con bé bị hạ độc ra đây.

Quyên Phổ dù đã uống giải được nhưng vẫn còn chưa lành hẳn bị kéo ra giữa sân. Nàng ngược cặp mắt nhìn đại công tử một cái rồi cúi gằm, tim đập thình thịch công tử dù nổi giận vẫn tuần mỹ vô song a.

-Người chăm sóc tiểu thư không tốt khiến nàng hoảng sợ người biết tội chưa?

-Nô tì đã rõ.

Bạch Trường nhìn cô ta cười yêu mị. Quyên Phổ ngược mắt lên đúng lúc đón nhận toàn bộ ánh mắt chết người ấy thì gương mặt bỗng chốc đỏ lên. Nàng yêu thầm công tử đã lâu, lần này công tử trở lại nhưng mang theo một mỹ nhân khuynh thành khác khiến lòng nàng đau như bị cắn xé. Nàng biết mình không là gì trong mắt đại công tử, ngài ấy không phải bảy tháng thì cũng cả năm mới tới đây có một lần. Nàng muốn đi theo hầu hạ công tử cũng không tìm được một cơ hội nào. Kỳ thực công tử có nữ nhân khác cũng không sao, Quyên Phổ nàng chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy mặt ngài đã mãn nguyện rồi. Tỷ tỷ trong lúc ngáng đường nàng tán chuyện rồi bỏ độc vào chén chè đậu của tiểu thư nàng cũng biết. Khi nàng múc muống chè lên miệng đã đặt cược mọi thứ vào đó rồi. Hoặc là khiến cho vị tiểu thư kia động lòng sau này sẽ mang nàng theo hầu như vậy nàng sẽ được ở bên cạnh công tử hoặc là bị độc chết. Nàng căn bản khi đó không chắc chắn độc mà tỷ tỷ hạ có lấy mạng được mình không? Nhưng nàng vẫn nhắm mắt đánh cược vận mệnh của mình một phen, được thì tốt không được thì chỉ là chết thôi. Nàng cứu mỹ nhân của công tử một mạng, công tử sẽ nhớ nàng mãi (điền hết chỗ nói hix hix).

-Lôi ra đánh 100 hèo.

-Công tử...

Quyên Phổ thất thanh, công tử ngài... vẫn đánh nàng sao? Nàng lấy thân mình ra uống hết chỗ độc được đó dùm cho tiểu thư, nàng ấy cảm động rơi nước mắt nhưng ngài... còn muốn đánh nàng.

-Lôi đi.

Người có lòng đôi lúc vẫn phải chịu uất ức. Nàng tính kế bày mưu như thế vẫn tránh không khỏi tội. Nước mắt Quyên Phổ trào ra lặng lẽ dù gậy chưa vung xuống một hèo nào. Như Ý cô nương kia có gì tốt, nàng ấy có gì hay, ta thua kém nàng ở điểm nào? Ta si tình ngài là có tội ư, ngài cứ phải đánh ta thì mới hài lòng thật sao?

-Tĩnh rồi sao? Tốt lắm! Dám hạ độc mỹ nhân của ta các người sẽ không được chết tốt.

Người vừa tỉnh dậy đã muốn xỉu tiếp, bất quá đại công tử là một tên cáo già hắc vừa đâm vừa xoa rất giỏi. Chung quy là chàng không tin mấy nữ nhân này lại ngốc như thế, tự hạ độc vào món mình nấu không phải là gào lên “lạy ông tôi ở bụi này” sao? Chàng là muốn tìm ra kẻ giấu mặt kia cơ. Hắc còn tại thì bảo bối sẽ bị nguy hiểm... à nguy hiểm ư? Tiêu rồi... Như Ý nàng dậy chưa? Chàng quay qua Ảnh Long đang đứng bên cạnh ra hiệu, hắc hiểu ý bỏ đi ngay. Đi bảo vệ mỹ nữ cho chủ nhân chứ còn đi đâu, chán thật đang muốn coi ngài tra tấn mấy kẻ dưới kia. Chủ nhân ngài ra tay tàn nhẫn nhưng với người đẹp thường ra tay ngấm cơ, bây giờ ngài hình như chẳng thêm bảo vệ hình tượng phong lưu công tử nữa. Mấy nữ nhân đó nhìn có ai tệ đâu, ngài đứng giữa sân la hét như thế còn gì là hình ảnh hào hoa công tử biết thương hoa tiếc ngọc nữa.

-Ta không nghĩ các người cố tình muốn hại nàng.

-Vâng, vâng... chúng nô tì nào dám.

-Hắc là các người vô tội rồi?

-Đại công tử xin minh xét dùm chúng nô tì.

Những nữ nhân kém cảnh giác, mới khi này bị hù dọa đến ngất đi lúc này vừa nghe vài câu đã quên mất chuyện đó rồi. Đại công tử trước giờ ra tay thường phạt không kẻ nào có thể phản bác. Sợ thì vẫn sợ đó bởi thủ đoạn của ngài khiến cho người khác đêm không nằm ác mộng thì đúng là có kỳ tích. Nhưng nam môn đồ phục tài của ngài giải quyết mọi chuyện nhanh gọn, quyết đoán, dứt khoát lại khó dò đoán. Nữ môn đồ thì ngài càng dễ gạt hơn vì các nàng đều là kẻ mê trai đẹp cả. Công tử cười vài cái, dụ dỗ vài câu, khen ngợi vài lời là bọn họ như bị trúng bùa, sốc lớn hóa ra chuyện nhỏ, sốc nhỏ hóa ra quên bống mất tiêu.

-Sao các người lại muốn nấu món chè đó cho nàng?

-Nô tì nghĩ trời nóng tiểu thư ăn chè đậu sẽ thanh nhiệt tốt cho sức khỏe.

-Tốt, các người rất có lòng. Ta thay mặt Như Ý nhận ý tốt của các người.

Các nàng như bị đông đá trước biểu hiện biết ơn của đại công tử. Ngài ấy... ngài ấy cũng biết cảm ơn người khác sao? Đa tạ các nàng thật sao? Thật là một chuyện đáng kinh hỉ.

-Đại công tử, chúng nô tì nấu xong thì Quyên Phổ cô nương mang đi. Sớ chè còn lại cũng có người trong bếp ăn nhưng không bị sao cả.

Mấy nhân vậy đang quỳ trên sàn kia này giờ ngoại trừ cúi gầm mặt với run rẩy quệt mồ hôi lạnh giờ cũng bị kéo vào câu chuyện. Mạng còn tại hay mất hồi sau sẽ rõ nhưng lúc này biết gì nói nấy thôi.

-Bẩm đại công tử, họ nói đúng. Chúng nô tì có ăn chè đó nhưng không bị sao.

-Vậy sao? Các người nói thử xem nếu không bị hạ độc từ chỗ của các người thì sẽ bắt đầu từ chỗ nào?

Câu này chỉ hỏi cho có vì cái đám này làm sao biết được. Họ chỉ nấu nướng rồi quần quanh trong bếp thức ăn đã bùng ra khỏi phạm vi đó bị thêm gia vị kiểu gì họ có sức đâu mà quần cho hết. Nhưng thỉnh thoảng “chó cũng ngáp phải ruồi” mà, Bạch Trường hỏi vu vơ thế mà cũng tìm ra đầu mối.

-Nô tì khi đó tình cờ đi ngang thấy Quyên Phổ cô nương dừng nói chuyện với tỷ tỷ của nàng ấy.

-Người chắc chắn?

-Nô tì không dám nói bừa, nô tì lúc đó vừa đi chợ về đi ngang qua hoa viên có thấy hai tỷ muội họ hàn huyên mà.

Nữ nhân vừa mở miệng kia co rúm lại trước ánh mắt hăm dọa của đại công tử. Nàng nói là sự thật mà, nàng đời nào lại dối công tử chứ.

-Tốt lắm, thông tin của người rất có ích. Các người nếu oan ức ta sẽ không truy cứu nhưng nếu có tội một tên cũng không còn giữ được mạng.

Bạch Trường nói xong thì đứng lên đi tìm Quyên Phổ. Giải cho người nữ nhân chết tiệt, dám lừa gạt ta sao? Người chịu phạt cũng không phun ra chuyện có tiếp xúc với tỷ tỷ, là hai người các người cầu kết với nhau trước hay người dám làm dám chịu đây? Nếu quả thật là người hạ độc thủ cho dù người đã ngừng tay đổi ý kíp lúc ta cũng không tha.

38. Chương 38: Thù Dai

Quyên Phổ bị đánh đến mức xỉu lên xỉu xuống cũng không than vãn, rên rỉ câu nào. Đau trên thể xác sao có thể so sánh với đau trong tim. Nàng ngược đời mắt nhắm lệ lên khi Lưu Bạch bước vào, nàng nhìn lầm sao trên gương mặt công tử đậm một màn xót thương. Công tử là có quan tâm nàng mới bước vào đây, chẳng có để tâm sống chết của nàng mới có vẻ mặt đó.

- Dừng lại.

- Công tử.

-Ta không thể tin được người lại là loại nữ nhân ác độc như thế. Quyên Phổ là ta nhìn nhầm người rồi, người khiến ta thất vọng.

Lưu Bạch nhìn nàng rồi giả bộ bỏ đi, Quyên Phổ thấy vậy cuống quýt gọi ngài lại. Công tử nói vậy là có ý gì? Nàng đã làm gì sai rồi, sao ngài lại giận?

- Đại công tử... xin ngài đừng bước.

- Tỷ tỷ người nói người hạ độc Như Ý. Ta không tin nhưng có lẽ nàng nói thật, người bị đánh đau như vậy nửa lời cũng không trách cứ ta. Người là hối hận việc mình đã làm có phải không?

Quyên Phổ nghe xong thì cả kinh, tỷ tỷ nói vậy thật ư? Độc là tỷ ấy bỏ vào, nàng ấy ngay cả cân nhắc việc này có thể làm liên lụy đến ta cũng không thêm để ý lại còn đổ tội qua ta. Sao tỷ ác tâm với muội như thế?

- Tỷ tỷ người van xin ta tha tội cho người. Ta nể mặt nàng ấy hạ thủ lưu tình với người vậy. Nhưng không thể không phạt, người rời khỏi Á Châu thần giáo từ giờ phút này, đừng để ta thấy mặt người nữa.

- Không phải ta.

Bạch Trường nhìn nữ nhân vừa bị đánh vẫn còn lệ đầy mắt kia trong bụng khẽ cười thầm. Người ra tay hay tỷ tỷ của người làm đều không thể tha cho cả hai. Ác tâm đã có sớm muộn gì cũng tái phạm, bảo bối của ta không thể để các người vây quanh được.

- Người lại chối. Quyên Phổ người đừng khiến ta buồn lòng thêm nữa, người đi đi.

- Ta không có hạ độc Như Ý cô nương, là tỷ tỷ ta hạ độc nàng ấy.

Quyên Phổ sau một hồi đấu tranh tư tưởng cũng khai ra tỷ tỷ. Người không vì mình trời tru đất diệt, tỷ người bất nghĩa cũng đừng trách ta vô tình. Tình cảm tỷ muội bao nhiêu năm là hủy diệt trong tay người trước.

Người là lời nói thật?

- Ta không dám lừa gạt đại công tử, ngài phải tin ta.
- Được, người đầu đưa tỷ tỷ của Quyên Phổ cô nương đến đây đối chứng.

Cầm Y đang ngồi trong phòng an ủi cho Như Ý thì bị đưa đi. Như Ý muốn đuổi theo hóng chuyện nhưng bị Ảnh Long ngăn lại. Loại sự tình này không cần hỏi hần cũng chắc chắn như đinh đóng cột chủ nhân không muốn Như Ý tiểu thư biết được. Nàng ấy yếu đuối như vậy chỉ sợ vừa nhìn thấy người bị tra hỏi đã ngất xỉu mất.

- Ảnh Long công tử, ta muốn đi xem Cầm Y cô nương, ngài tránh ra cho ta đi được không?
- Tạ lỗi cùng tiểu thư, nàng ở đây đợi một chút, Cầm Y cô nương có việc phải đi nàng không cần để tâm đâu.
- Nàng ấy sẽ không sao chứ?
- Tiểu thư đừng lo.

Ta thì lo quá gì cho cô ta chứ, bất quá muốn đi xem náo nhiệt thôi. Thuộc hạ của họ Vương cũng khó ưa như hần vậy, khi không chạy đến đây ngăn cản ta giải trí. Để xem người giỏi giang đến cỡ nào, có gắng tay gắng chân ta được không?

- Ảnh Long công tử à, sao công tử của người không đến thăm ta. Công tử bận việc gì sao?
- Ảnh Long lạnh người. Chết rồi, nói năng ra làm sao đây. Tiểu thư không có ấn tượng tốt lắm với chủ nhân, nói vớ vẩn làm phật ý nàng ấy chủ nhân sẽ lãnh đủ. Chủ nhân mà không vui sẽ tới phiên hần “ngậm đắng nuốt cay”. Ấy da, làm thuộc hạ thật khổ mà, chủ nhân vui hay buồn đều tới phiên mình gánh chịu cả.
- Ngài ấy có chút chuyện, sẽ tới ngay.
- Ngài ấy có chuyện gì sao không cho ta đi chung, ngài ấy sợ ta phá hỏng chuyện tốt của ngài ấy ư?
- Không phải tiểu thư à.

Ảnh Long khi này còn lạnh người giờ mồ hôi cũng đổ ra rồi. Sao vị tiểu thư này khó chiều quá vậy, lúc cần quan tâm thì im lặng, lúc cần sự yên bình thì cứ nhè hần ra mà công kích, hỏi han. Hần làm sao mà ứng phó cho tốt đây? Trả lời sai thì chủ nhân trách tội, mà trả lời tránh né thì nàng ấy...

- Hu hu, công tử giận Như Ý ta chuyện gì rồi sao?... hức hức...
- Nàng ấy... khóc... ôi zời ơi... Ảnh Long ta kiếp trước nợ tiền nàng quên trả sao, nên kiếp này nàng hành hạ ta.
- Ta... đi tìm công tử... ngài không được cản ta...
- Ấy khoan, tiểu thư.

Như Ý đẩy hần qua một bên rồi đường hoàng bước qua, hần không dám kéo nàng lại a. Thời này “nam nữ thụ thụ bất thân”, hần đâu có dám quá phận cầm tay kéo chân mỹ nữ của chủ nhân đâu. Kết cuộc là lạch bạch sau lưng nàng đi tìm chủ nhân, vừa đi vừa lải nhải trong vô vọng nàng làm ơn quay lại phòng đi. Nhưng có 10 Ảnh Long cũng không hoàn thành được cái sứ mạng đó chứ đừng nói là chỉ có một người. Như Ý cười thầm hết rẽ ngang rẽ dọc, hỏi người này đến người kia trên đường trong chốc lát thì tìm ra hần. Người chưa thấy đâu nhưng cái giọng lạnh lẽo như băng ẩn chứa sự tàn nhẫn của hần nàng nghe xong thì nhận ra ngay.

- Hai tỷ muội các người thật là to gan.
- Đại công tử tha mạng.

Giải cho các người, một kẻ tự tay bỏ độc, một kẻ biết rồi mà không cản. Hai người nghĩ chuyện này ta có bỏ qua không?

Tiếng khóc rống lên nghe thật thảm. Như Ý nghe không xót một câu nào, hóa ra là hai người các người sao? Ha ha... ta đúng là cảnh giác không thừa. Diễm Quyên Phở người quả nhiên có biết, ta đúng là sáng suốt để người ăn hết chén chè có độc kia. Thật là một cô nương can đảm biết có độc mà ăn uống như thường, mặt không đổi sắc. Như Ý ta bái người một lạy trong tâm tưởng. Ha ha... trò vui tới... ta phải đi diễn vai... anh hùng cứu mỹ nhân thôi.

- Công tử.

- Như Ý, sao nàng lại tới đây?

Bạch Trường giật bản mình khi nghe được thanh âm trong trẻo kia. Nàng nghe được bao nhiêu chuyện rồi, chàng này giờ hung dữ lắm nàng thấy hết rồi ư? Liếc một cái cho tên Ảnh Long vô dụng sau lưng kia khiến tóc tai hấn dựng đứng lên, chàng quay lại ngọt ngào với người đẹp.

- Chuyện này nàng không cần xen vào, ta chỉ dạy dỗ hai kẻ không biết điều này một chút thôi.

- Công tử à, ta không sao rồi mà, ngài bỏ qua cho họ được không? Quyên Phở cô nương bị trúng độc, nàng ấy có lẽ đã hối hận lắm rồi. Cô nương... ôi... không

Như Ý kêu lên sợ hãi, nàng nép vào sau lưng Bạch Trường run cầm cập. Chàng nhìn qua Ảnh Long cảm giận, thuộc hạ vô tích sự đã bảo người đi canh chừng nàng người lại để nàng đến đây. Bây giờ tốt rồi, nàng nhìn thấy thương tích của hai người thì sợ đến nổi tái xanh hết mặt mũi. Người chờ xem ta phạt người ra sao? Ánh mắt cảnh cáo đe dọa của chủ nhân làm cho ai đó bất giác thấy trời mùa đông đang đến thật gần, rét buốt thấu xương.

- Công tử, ta xin ngài tha cho họ đi. Họ chỉ là hai cô nương yếu đuối thôi ngài cho đánh họ thương tích nặng nề như vậy... ta thấy mình thật ác nghiệt.... hu hu...

- Như Ý là họ hại nàng, nàng sao phải tự trách.

Tự trách cái đầu người, không diễn thế thì sao thành vai cô gái thiện lương được chứ. Người cho đánh cũng ác liệt quá à, ta nhìn cũng thấy run run. Bất quá kẻ bị đánh không phải là ta, cũng chẳng quan tâm làm gì ệt nhưng là hình tượng của ta quan tâm à. Chết tiệt thật, tỷ nữa phải uống thêm nhiều nước hơn nữa mới được. 70% cơ thể là nước mà cứ khóc mãi thế này thì ta khô quắt queo như trái cây sấy mất. Hai nữ nhân đáng ghét kia khiến ta “đau lòng” thế này ta phải bắt các người báo đáp cho thật hậu. Ta nhất định sẽ lấy đủ không sót một xu một cắc.

- Công tử à, ta không sao rồi mà, ngài nể mặt ta tha cho họ đi. Làm ơn đi.

Nhìn mỹ nhân năn nỉ chàng cũng có lung lay tâm can sắp sụp đến nơi rồi nhưng chuyện này liên quan đến sinh mạng của nàng không thể coi thường. Bạch Trường nhìn qua Ảnh Long nháy mắt, cả hai vừa trao đổi thông tin mà không ai hiểu chỉ có hai người hiểu.

- Thôi được, ta nể mặt nàng tha cho họ.

- Đa tạ.

Quyên Phở và Cẩm Y nhìn nữ nhân vừa giúp mình cầu tình kia với ánh mắt thoáng biết ơn. Các nàng biết cô nương đó tính tình rất tốt nhưng không ngờ tới ngay cả khi nàng đã biết rõ nguồn cơn, biết mình bị ai hại vẫn lên tiếng xin xỏ dùm. Nhưng sự thể như thế nào thì các nàng mừng quá sớm, đại công tử vẫn là không tha cho họ. Sau khi Lưu Bạch dụ Như Ý rời đi thì cả hai nàng bị tổng vào phòng giam ngay tức khắc. Trước mặt mỹ nhân phải tỏ ra rộng lượng, nhân từ một chút, nhất nhất chiều ý nàng nhưng khi Như Ý quay mặt đi thì công tử quay lại nhìn hai nàng như muốn lột da chặt chém đem nấu cao.

Vì bị ăn đòn quá nặng lại không được truyền đại phu tới chữa thương, cả hai đúng là đau đớn đến thống khổ. Đêm xuống cả gian nhà giam u ám, hai tỷ muội đang ôm nhau cho đỡ lạnh thì có người bước vào mở khóa cửa. Cả hai đều thích đại công tử, thích nét lạnh lùng, xa cách nhưng hấp dẫn kinh người cộng với gương mặt điển trai kia. Trước nay các nàng không hề biết đến mặt tính cách đa nghi, xuống tay tàn bạo này của công tử.

- Đi ra ngoài.

- Người cho thả chúng ta sao?

- Đi rồi biết.

Thả ra ư? Không có chuyện đó đâu, hai người đã phạm vào tội không thể tha trong mắt của chủ nhân rừng hòng mong cơ hội thấy được mặt trời thêm một lần nữa. Ảnh Long áp giải hai người vào trong rừng rậm khiến hai tỷ muội run rẩy, chân tay cứng đờ, lấp bắp.

- Người dẫn chúng ta đi đâu vậy?

- Người muốn giết chúng ta ư? Ta nói cho người biết tỷ muội chúng ta là nô tì

hầu hạ bên cạnh giáo chủ, người dám ra tay mờ ám thì mạng của người cũng không sống lâu hơn chúng ta là mấy đâu.

Cầm Y mạnh miệng nói nhưng tên sát thủ đang dí kiếm sau lưng nàng không tỏ vẻ gì gọi là có để tâm đến những lời đe dọa vừa rồi. Nàng không phải nữ nhân ngu ngốc đến nỗi không nhận ra hắn đang làm theo lệnh ai. Đại công tử và hai nô tì nhỏ mọn các nàng không cần dùng đầu suy nghĩ cũng biết hai bên “nặng nhẹ” ra sao.

- Như Ý cô nương nếu biết chuyện sẽ không hài lòng với chủ nhân của người đâu.

Quyên Phổ bầu vịu vào hy vọng cuối cùng. Nàng hối hận hành động không suy nghĩ của mình lắm rồi. Tâm cơ mưu kế mà chỉ để đến nỗi sắp phải chết tức tưởi, oan khuất thế này. Như Ý cô nương có bị vết xước nào đâu mà công tử trừng phạt nhần tâm với hai nàng vậy. Độc được tỷ tỷ hạ cũng không phải độc lấy mạng hơn nữa Như Ý cô nương không giận, ngài ấy trả thù ác liệt thật là quá dã man.

- Đúng, nếu cô nương hỏi tới chúng ta, đại công tử định ăn nói thế nào với nàng ấy.

Câu nói của muội muội khiến Cầm Y gật đầu lia lịa, nàng bồi thêm một nguyên cớ mong tên sát nhân này suy nghĩ lại. Nàng chưa muốn chết, thật sự không cam tâm chấp nhận số mệnh nghiệt ngã này.

Sát nhân khát máu nhìn hai nàng không chút cảm động vung kiếm lên. Hai tỷ muội nhắm tịt mắt hét lên hãi hùng. Thế là hết mạng của họ thế là chấm dứt tại đây. Một khoảng khắc dài trôi qua nhưng vẫn không cảm nhận được đau đớn của kiếm đâm lên người cả hai từ từ mở mắt ra. Chỉ thấy hắn nằm im bất động dưới đất, xung quanh im ắng.

- Chuyện gì xảy ra vậy tỷ tỷ?

- Ta không biết, hắn chết rồi sao?

Cầm Y ngồi xuống lật hắn dậy kiểm tra vết thương, không thấy có thương tích nào. Nàng đưa tay trước mũi hắn thấy vẫn còn có hơi thở.

- Hắn chưa chết đâu.

- Để muội giết hắn trừ hậu họa.

Quyên Phổ cầm kiếm dưới đất lên định đem lên lưng hắn nhưng một tiếng nói bất ngờ vang vọng giữa rừng đêm lặng ngắt.

- Vừa thoát chết không lo chạy trốn còn có đủ thời gian ngồi lại xem xét hắn. Ta thật nể phục các người.

- Ai?

Cả hai hoảng hốt đồng thanh, các nàng nhìn quanh quất không thấy bóng dáng của ai. Giọng nói giữa đêm thanh vắng này là từ nơi nào phát ra, các nàng không xác định được.

- Oan hồn.

- Á aaaa.

Tiếng thét của cả hai thật chói tai khiến kẻ ngồi trên cành cây cao nhúu mày khó chịu. Hai nữ nhân ngốc nghếch các người không dùng não mà suy nghĩ xem tại sao tên đó lại nằm dưới đất chứ không phải là các người thay thế.

- Sao hả hét lớn như vậy để dẫn dụ thêm người tới lấy mạng ư?

- Người là ai? Mau lộ diện.

Quyên Phổ cảm lăm lăm kiếm trong tay cảnh giác nhìn bốn phía. Nàng lúc này đã bình tĩnh hơn chút ít, kẻ vừa lên tiếng kia chắc chắn lẫn trốn đâu đó xung quanh đây. Giọng nói nàng vừa nghe được vọng lại từ một khoảng cách gần, hẳn nhất định còn ở đây.

- Là người đã cứu chúng ta thoát khỏi tên sát nhân nằm dưới đất này?

- Không lẽ hần tự “đo đất” được sao? Người thật biết hỏi chuyện.

Người ngồi trên cành cao nhếch mép phun mấy lời chế diễu. Hần ngồi vắt vẻo trên cao dang vẻ thật nhàn nhã. Đêm hôm khuya khoắt không lo ngủ mà vô rừng dạo chơi với tu hú, thật là một nhà thú khác người.

- Tạ ơn ân nhân cứu mạng.

Các nàng đồng loạt quỳ xuống đất nói lời tạ ơn, hai tỷ muội vái lạy bốn phương tám hướng loạn xạ nhưng hướng quan trọng nhất trên cái cây kia thì bỏ sót.

- Vái đủ rồi, ta không cần.

- Ân nhân, người ở đâu?

Quyên Phổ hỏi nhưng đúng lúc đó tỷ tỷ kéo tay chỉ cho nàng cái người ngồi trên cái cây trên đầu họ. Đại hiệp cứu mạng một thân hắc y, tóc dài bạc trắng, đeo mặt nạ bạc che hết nửa mặt từ dưới mắt trở xuống. Trên trán của đại hiệp có đính một viên ngọc màu lam, ánh mắt thì màu xanh biếc, toàn thân toát ra vẻ đẹp kỳ dị.

- Ta xuống.

Lời vừa dứt cả hai đã bật té ngựa ra đằng sau vì ân nhân đã đứng trước mặt họ. Đại hiệp kia trong mắt lấp lánh ý cười, giọng nói thật êm dịu.

- Sao hần muốn giết các người?

Hai người đều không trả lời được, bất quá đại hiệp cũng không có vẻ muốn biết câu trả lời. Ngài nhìn người trên mặt đất kia rồi quay lại nói với cả hai lạnh lùng yêu cầu.

- Các người thoát nạn rồi có thể đi, mạng của hần các người không có quyền định đoạt.

- Tạ ơn ngài ra tay tương trợ, ơn này chúng tỷ muội sẽ ghi nhớ suốt đời. Mong được biết danh tính của ngài, ngày sau sẽ báo đáp.

- Thông minh. Ta ra ân xưa nay đều mong được báo đáp, các người nói xem các người có thể báo đáp ta như thế nào?

Hần không câu nệ phun ngay câu hỏi. Báo đáp ơn cứu mạng là điều nên làm nhưng hiện tại hai nàng không nơi nương tựa, lo cho thân mình còn chưa xong lấy thứ gì báo đáp. Hỏi danh tính là mong ngày sau tạ lễ chứ không phải ngay lúc này, hần hỏi vậy là có ý làm khó rồi. Hai nàng ngoại trừ thân mình còn thứ gì nữa đâu, không lẽ hần muốn các nàng lấy thân báo đáp.

- Sao hả? Ta không ép các người đâu, có thứ gì báo đáp nào?

Hàm ý rõ ràng trong lời nói mà, thật là một tên háo sắc. Cẩm Y và Quyên Phổ nghiêng răng tức tối, cứu mạng chúng ta rồi định làm nhục sao? Tên này thật là khốn nạn.

- Ha ha... ta đùa thôi. Các người có thể đi, nếu có khó khăn gì cầm thứ này đến kinh thành Tọa Đô tại Mỹ Nhân Quán sẽ có người giúp đỡ.

Một thẻ bài màu xanh lục được ném lại, lời nhắn văng vẳng, người đã đi đến phương nào. Cẩm Y cầm thẻ bài lên xem qua chỉ thấy hai mặt trơn nhẵn, mặt tiền khắc chữ “mỹ” mặt hậu khắc chữ “nhân”.

39. Chương 39: Cầu Hôn

Hai ngày sau ta đưa Như Ý rời Vũ Dụ Sơn, ta cảm thấy nơi đó không an toàn cho nàng nữa. Kẻ muốn ám hại nàng đã được cứu đi bởi ai Ảnh Long cũng không biết. Hắn báo cáo không hề nhận thức được bị kẻ nào đánh lén bằng kim châm gây mê, khi tỉnh lại hai nữ nhân kia đã đi mất. Ảnh Long võ công không phải hạng tầm thường, bị tiếp cận khoảng cách gần đủ để bắn kim châm gây mê mà hắn cũng không phát giác đủ biết tên bí ẩn đó không tầm thường. Hắn vì lẽ gì đột nhập tạt phạm vi Vũ Dụ Sơn cứu hai nữ tử bình thường. Ta nghĩ kiểu gì cũng thấy không thông, chỉ có thể dự đoán hai nàng bị khống chế từ phía sau lâu rồi. Như vậy Như Ý thoát được kiếp nạn này thì kẻ đứng sau lưng kia sẽ tìm cơ hội khác, nàng ở đây sẽ lại bị nguy hiểm rình rập.

- Công tử à, ngài đưa ta về kinh thành sao?

- Đúng, nàng chưa muốn về nhà sao?

- Ta muốn về chứ.

Nàng hai ngày nay cứ hỏi thăm về hai cô gái kia mãi khiến ta phải chóng hết mặt mũi tìm cách đánh lạc hướng. Họ nếu không được cứu đi thì cũng đã mất mạng rồi, ta làm sao có thể để những kẻ có thể gây hại đến nàng lảng vảng gần nàng được. Sự thể bây giờ rắc rối hơn nhiều, nàng nhất định phải được bảo vệ kỹ hơn nữa. Ta không thể để nàng gặp chuyện bất trắc.

- Như Ý, ta yêu nàng, về kinh thành nàng gả cho ta nhé.

- O...

Nàng tròn xoe mắt, há miệng định nói gì đó nhưng ta đợi mãi không thấy nàng phát ra thanh âm nào. Ánh mắt trong veo kia trong thoáng chốc hiện ra nét ngạc nhiên, nghi ngờ, sợ hãi và ghét. Ta chắc chắn nhìn được biểu tình “ghét” kia, ánh mắt nàng thời khắc đó lóe lên sự nguy hiểm. Ta không hiểu tại sao mình lại cảm thấy như vậy nhưng thật sự là chỉ trong giây lát vô cùng ngắn đó ta thấy nàng không hẳn là nữ tử yếu đuối như nàng vẫn biểu hiện.

- Nàng đồng ý nhé! Ta sẽ yêu thương, chăm sóc, bảo vệ nàng suốt đời.

Như Ý để cho ta độc thoại khá lâu khiến ta nói rã hết cả hơi. Phong lưu công tử ta rút cuộc cầu hôn người con gái mình yêu cái kiểu chán ngắt này ư? Nếu để tin này lộ ra ngoài thì dân tình sẽ cười sặc sụa và cái danh xưng hào hoa phong nhã của ta sẽ sụp đổ không gì có thể cứu vãn. Nhưng ta... là không muốn đợi lâu hơn nữa, ta bỗng dưng cảm thấy mình phải hỏi nàng ngay lúc này và ở đây trong xe ngựa chỉ có riêng ta với nàng.

- Ta không thích nói nhiều nhưng mà bây giờ nàng để ta nói khô hết cổ rồi.

- Ta tưởng công tử muốn vậy.

- Nàng đồng ý gả cho ta nhé!

Ta nhìn nàng với ánh mắt có hy vọng, có van nài, có cầu khẩn... ta đoán thế, nhưng mà nàng không động lòng chút nào. Ngược gương mặt khả ái lên sau một hồi trốn tránh ánh nhìn của ta, nàng nhẫn tâm nói một câu khiến ta như bị oanh tạc bởi đội quân ngàn vạn người.

- Ta không gả cho công tử được đâu.

- Tại sao?

Câu trả lời của nàng khiến tim ta đau. Không đúng, rất đau, vô cùng đau. Ta biết nàng sẽ không đồng ý nhưng vẫn hy vọng biết đâu... thế mà, mọi sự vẫn diễn ra như nó sẽ phải như thế.

- Ta không thể gả cho ngài.

Ánh nhìn của nàng lúc này rất chân thành khiến ta sững sờ. Nàng chưa bao giờ nhìn ta có hồn như lúc này đây. Ta bỗng thấy sợ những lời nàng nói tiếp theo, nàng sẽ nói nàng yêu nam nhân khác nên không thể gả cho ta. Nàng sẽ cầu xin ta buông tay, hãy chúc phúc cho nàng. Không được nói...

- Ta...

Họ Vương đáng ghét không để ta nói hết câu thì chồm qua ôm lấy ta vào lòng hần. Tên khốn hành động thật quá nhanh đi khiến ta bất ngờ, đơ hết toàn thân để hần ôm chặt cứng không nhúc nhích nổi. Vấn đề là hần nghĩ ta đồng tình hay sao ấy... nên dám lấn lướt... phi lễ...

Ta ôm nàng trong lòng thì cảm thấy thật hạnh phúc, nàng quả thật rất mềm mại và rất thơm nữa. Thơm mùi trái đào chín, ta không cưỡng lại được sức hút nên hôn nàng. Đôi môi hồng hồng đó ta đã mơ tưởng mình được đụng vào biết bao nhiêu lần không thể nhớ nổi nữa rồi.

- Người... tránh ra.

Ta chỉ vừa đụng lướt qua môi nàng chưa kịp nếm thử nàng có vị gì đã bị đẩy ra. Như Ý nhìn ta với ánh mắt... ta rùng mình, thật không muốn diễn ta ánh mắt đó ra tí nào.

- Sao người dám vô lễ với ta?

Ta giận hần muốn giết hần ngay tức khắc. Hần chẳng phải loại tử tế gì, dám ôm hôn ta tự nhiên như thế. Tên này cưỡng ép ta cười hần chưa đủ, bây giờ đã bắt đầu manh nha muốn cưỡng bức ta rồi. Hần là muốn đi thăm tổ tiên sớm hơn sao, ta nhần nại có giới hạn thôi.

- Ta xin lỗi, ta không có ý mạo phạm nàng đâu nhưng Như Ý...

- Người không có ý muốn mạo phạm?

Nàng lặp lại câu nói đó với nụ cười chế diễu, coi thường, nàng đang phi thường bất mãn với ta. Nàng luôn rất thú vị, ta nhử thăm, có vẻ như ta sắp tìm thêm được ở nàng một khía cạnh gì đó mà ta chưa biết.

- Tuyệt đối không.

- Người dám hôn ta còn nói là không có ý khi dễ ta.

- Ta hôn nàng không phải để khi dễ nàng. Ta hôn nàng... vì... chỉ vì ta muốn hôn nàng.

Câu trả lời này nói ra có lẽ nàng không hiểu. Hành động đó nói là tùy hứng cũng đúng mà thừa cơ ra tay cũng không sai. Cảm giác ôm trong lòng nữ nhân yêu quý, chỉ muốn yêu nàng, chiều cổ nàng, muốn làm tất cả mọi thứ cho nàng, và muốn hôn nàng đó thật kỳ diệu. Để chịu và hạnh phúc. Nếu hỏi ta tại sao lại như vậy, ta cũng không biết trả lời ra sao nữa.

- Nhưng mà ta không muốn người hôn ta.

- Có điều ta muốn.

- Người muốn thì không cần hỏi ý kiến ta sao?

Nàng nổi cáu hét tướng lên... vẻ mặt đỏ hồng vì giận này... nói thế nào vẫn đáng yêu. Nàng cười, nàng giận dỗi, nàng bực bội... kiểu nào ta cũng thích.

- Ta hỏi nàng sẽ không đồng ý đâu.

- Người... đáng ghét. Ta sẽ không gả cho người đâu, thà chết còn hơn.

Hôn một cái thôi mà, ta không thèm chấp nợ nần để đó chừng nào tới lúc đòi luôn một thể, bây giờ ta chẳng thèm đôi co với kẻ vô sỉ như người. Ta nói xong câu đó thì khóa miệng cầm khẩu, quay người nhìn ra cửa sổ xe ngựa. Xe đang chạy trên đường vắng, nói đúng hơn là cực kỳ vắng vẻ. Hai bên đường chỉ có rừng rậm âm u thôi, cả đoạn đường này có vẻ chỉ có đoàn người của họ Vương và ta đang đi qua. Ta ngẩng trời ngẩng đất thế nào lại quên bém đi mất cái tên đang ngồi chung xe kia. Khốn thật, ta bắt đầu băn khoăn sao ta lại có thể quên mình đang ngồi gần một tên háo sắc cơ chứ. Như Ý ta trước giờ tinh thần cảnh giác luôn cao độ, sao ta lại không đề phòng hần. Ta tin tưởng hần ư? Không đúng, ta dù tin cả thiên hạ cũng sẽ loại trừ kẻ này ra khỏi danh sách.

- Nàng thà chết cũng không muốn gả cho ta. Như Ý nàng có thể nói cho ta biết tại sao không?

Họ Vương này giờ im lặng cuối cùng vẫn lên tiếng. Câu hỏi của hần ta không biết phải trả lời sao cho nó hay ho nữa. Lý do nhiều vô kể nhưng lại không nên nói cho hần biết, hần biết rồi cũng giải quyết được gì

đầu. Ta không thích hấn nên không thể gả cho hấn được. Thích và không thích, hấn có thể hiểu cho ta không?

- Như Ý!

- Ta không thích công tử.

Một lời nói đôi khi tổn thương còn đau đớn hơn bị đao kiếm chém trúng. Ta lúc này là đau thương trong lòng, một cảm giác thống khổ hơn bất kỳ nỗi đau thể xác nào từng nếm trải. Yêu đơn phương sẽ đau lòng như thế này ư? Thật không muốn chịu đựng thêm một thời khắc nào nữa.

- Nàng yêu ai khác rồi?

Ta giật mình nhận ra được sự thảo nào trong câu nói kia. Hấn nghĩ cái gì thế không biết, chắc tưởng ta từ chối hấn vì có nam nhân khác trong tim rồi. Cái câu hỏi vừa rồi của hấn rõ ràng được nói với giọng điệu một câu khẳng định. Người nghĩ vậy thì cứ cho là như vậy, nếu người nói có tình cảm với ta là thật vậy người chết tâm có lẽ tốt hơn.

- Công tử nghĩ sao?

- Nàng trả lời ta.

Hấn muốn câu trả lời lại không nhìn mặt ta, rõ ràng là không muốn biết vậy hỏi làm gì. Rõ dõ hơi mà. Họ Vương người nếu người yêu ta thật ... thì đó sẽ là nỗi bất hạnh của người.

- Ta...

Kết... xe ngựa thắng đột ngột khiến ta chúi người về phía trước. Hấn nhanh tay đỡ lấy ta rồi quát lên với tên đánh xe đằng trước.

- Chuyện gì vậy?

- Chủ nhân, có kẻ cản đường chúng ta phía trước.

Cướp cạn ư? Bộ óc của ta nhanh chóng động não phán đoán tình hình. Nơi này hoang vu như vậy rất cuộc cũng có bạn đồng hành, bắt quá bạn hữu đi ngược đường lại còn muốn ngăn cản tiến độ tiến lên của họ Vương, không biết là ai sẽ đối phó ai ra làm sao?

- Như Ý, nàng đừng sợ.

Ta vốn nghĩ nàng là nữ tử yếu đuối, gặp loại sự tình này hấn là hoảng hốt lắm. Nhưng nhìn kỹ vẻ mặt của nàng thì nó chỉ có hiện rõ hai chữ... hưng phấn. Nàng vui lắm sao, chuyện này không phải trò đùa đâu. Khoan đã... hay những kẻ ngoài kia là người của nàng.

- Ta xuống xem là chuyện gì xảy ra.

Nàng thật sự là rất hào hứng mà, chẳng đợi ta đỡ xuống đã tự nhảy xuống xe rồi. Ta theo sau nàng ngay vừa bước xuống xe đã thấy một đám người mặt mày hung tợn, tay mang vũ khí đứng đằng trước cười nham nhở.

- Các người biết điều mau bỏ tất cả hành lý quý giá ở lại rồi rút đi thì sẽ được toàn mạng.

Một tên cao to nhìn có vẻ là tên cầm đầu chìa kiếm cười nham nhở ra điều kiện. Ta đoán đúng, bọn này rõ ràng là cướp đường mà. Một đám ô hợp ngu dại tìm chết, ta chỉ cần liếc qua cũng thấy bọn họ chỉ được số đông chứ không tỏ vẻ là cướp chuyên nghiệp. Họ chỉ chọn đại đón đường một đám khách đi đường nào đó, không có kế hoạch, không có thông tin về hàng hóa sẽ cướp, không biết thực lực của đám người sẽ bị cướp cao thấp thế nào. Đám ăn hại này đem so với cướp cạn của Huyền Băng Cung thì đúng là sách dèp cũng không xứng. Thật là không biết lượng sức, họ Vương đó nếu chờ theo kho tàng thì tới phiên các người hưởng sao. Chiêu Văn Như Ý ta ngồi đây làm kiếng cho đẹp chắc.

- Khoan, ai cũng có thể đi nhưng mỹ nhân kia thì ở lại.

Tên khốn vừa la hét khi nãy lúc này mới nhìn thấy Như Ý, hai mắt hấn sáng rõ lên vùng vẫy kiếm chỉ về phía nàng buông lời vô lễ, mạo phạm. Cái đám cướp đáng chết này, bọn người hôm nay một người cũng không thoát chết được. Đám ăn nói sàm sỡ với bảo bối của ta chết cũng đền đủ tội.

- Công tử à, hấn muốn giữ ta lại kìa, thật vô phép.

Ta đang điếm qua trong não xem sẽ xử lý cái đám này sao cho đẹp mắt thì Như Ý níu tay áo ta... làm nũng. Nàng không bao giờ hành động giống người thường được, lúc này lại làm nũng với ta, định chọc đám cướp tức chết thì phải. Ta thật muốn tán thưởng nàng quá, trong trường hợp này không co rúm lại sợ sệt khiến ta bị rối.

- Bảo bối à, nàng nói xem chúng ta sẽ trừng trị bọn khốn này như thế nào đây?

Họ Vương kia thật tinh ý nhận ra ngay ý muốn diễn trò chọc tức cái đám kia. Hấn hưởng ứng thật nhiệt tình nha, đi cả ngày đường rồi mới có cái đám khùng này nhảy ra giúp giải trí, ta không tận dụng thì thật phí hoài đi.

- Bọn họ thật không biết điều dọa ta sợ chết khiếp không thể tha thứ được.

Đám hộ vệ hộ tống Bạch Trường nhìn mỹ nữ của chủ nhân, đưa tay ôm ngực ra chiều khiếp đảm thì ráng nín cười. Chủ nhân với cô nương đó thật biết đùa, trong tình cảnh này vẫn rảnh rỗi tình chàng ý thiếp ngọt xót. Lúc bình thường thì chủ nhân đã xuất chiêu tiễn đám này về âm tào từ thuở nào rồi, chẳng hiểu sao hôm nay còn có nhã hứng kiểu như “mèo vờn chuột” này.

- Nàng muốn trừng trị họ ra làm sao thì mới hài lòng?

- Ta tùy ý công tử đó, ta đứng đây coi ngài động thủ nha.

Cái màn này thật sự là khiến lũ cướp đầu bốc hỏa, nữ nhân với tên đi bên cạnh coi bộ chán sống rồi. Các người tâm tình thật tốt, đáng tiếc phải chấm dứt rồi.

- Giết hết cho ta, giữ nữ nhân đó lại.

Rốt cuộc cũng có một bên ra tay trước, tên cướp ngu ngốc ra cái mệnh không dùng não để suy nghĩ kìa thật đáng bị băm thây. Cái gì mà “giết hết” rồi còn “giữ” ta lại chứ. Mấy tên này không biết đã hại chết bao nhiêu khách đi đường rồi, đã thể nữ nhân xấu số rơi vào tay các người coi bộ khinh ít dẫu. Hôm nay các người chết chắc rồi, gặp họ Vương này hấn không ra tay trừ hậu họa thì hấn không còn là thái tử nữa. Tội giết người cướp của, cưỡng đoạt con gái nhà lành này đem xử theo luật pháp đương thời là chém đầu.

- Công tử không cần phải ra tay sao?

- Ta đứng đây bảo vệ nàng.

Bảo bối ở đây thì có cái gì đáng quan tâm hơn nữa chứ, thêm nữa cái đám ô hợp này thuộc hạ của ta chỉ cần vài chiêu là hạ gục sạch sẽ. Ta đứng xem coi như khích lệ bọn họ là xem trọng lắm rồi, hơi sức dẫu mà lao ra đó chứ. Mấy cảnh chém giết này lúc nào cũng chán ngắt có gì vui dẫu sao nàng... Ta bị đờ giữa dòng suy nghĩ, cái vẻ mặt lạnh băng nhìn đao kiếm đoạt mạng ngay trước mắt này, nàng xem mà không có... sợ hãi sao?

- Thuộc hạ của công tử thật lợi hại.

- Nàng không sợ ư?

Như Ý nhìn ta cười méo mào, cái vẻ mặt lạnh lẽo biến mất không để lại dấu vết. Nàng hình như không hấn là nữ tử dụng chuyện là khóc giống mấy ngày nay ta thấy nữa. Nãy giờ dẫu rơi máu chảy ta có thấy nàng khóc rơi hạt lệ nào đâu, sao nàng thay đổi nhanh vậy?

- Nàng trước giờ lừa gạt ta sao?

- Không hấn thế.

- Nàng rốt cuộc là nữ nhân như thế nào?

- Ngài nghĩ ta như thế nào thì ta như thế ấy.

Họ Vương bắt đầu gặng hỏi khiến ta lúng túng, hỏi thế thì biết trả lời sao cho hoàn hảo được. Hắn chưa biết được con người thật của ta đã ba hoa yêu thương, quý trọng ta tùm lum rồi. Đồ ngốc nhà người khi nhìn ra bản chất “tốt đẹp” của ta còn yêu quý ta được nữa không? Ta thấy hắn có vẻ thích nữ tử mong manh, yếu đuối, mấy ngày này ta diễn vai đó rất đạt còn gì. Lúc này ta muốn chuyển tông dần dần rồi, xem người có bị sốc chết không?

- Ta tưởng nàng sợ cảnh bạo lực giết chóc.

- Nhưng không phải ngài nói sẽ bảo vệ ta sao? Ngài ở đây rồi ta còn sợ gì nữa.

Ta cười cái kiểu mà ta cho là “có ý cựa cằm” nhất với hắn. Quyền rũ người khác giới với ta không phải chuyện khó, mấy vụ tương tự thế này năm xưa ta duyệt tới duyệt lui như cơm bữa. Hắn nhất thời ngây người khiến ta mừng thầm, coi bộ công phu tập luyện năm xưa không hề bị mai một chút nào. Papa yêu quý của ta mà biết được điều này hẳn ông ta sẽ cười vui đến sái quai hàm mất. Papa dạy ta mấy chiêu quyền rũ có tính “sát trai” cao độ này mà. Quý ngài Chiêu Văn năm xưa trước khi bị sụp dưới lưới tình của mama là một công tử đào hoa, ăn chơi trác táng có tiếng. Bất quá “vỏ quýt dày có móng tay nhọn trĩ” phong lưu công tử lạng quạng thế nào lại đùng ngay “yêu nữ mama” thế là phong độ hào hoa bị “tuột dốc không phanh” bại thảm hại dưới tay quý bà. Ta là con gái cứng của họ nên có bao nhiêu chiêu thức sát trai hay sát gái gì ta lĩnh ngộ cả, tiếc rằng cái chôn này ta gần như không có đất dụng võ.

- Nàng không được cười cái kiểu đó với ai khác nghe chưa.

Họ Vương bất thành linh chớp lấy hai vai ta ra lệnh. Tên này hắn không bị chấp mạch chứ, ta cười kiểu gì tới phiên hắn quản sao? Ta liếc nhìn hai vai bị nắm chặt thì bắn một ánh nhìn bất mãn cho hắn, tên ngốc này vẫn chưa giải mã được ý của ta, hắn không biết đường buông ra lại còn siết chặt hơn nữa chứ.

- Nàng nhớ chưa?

- Chưa nhớ.

Hắn gằn giọng lặp lại cái yêu cầu ngớ ngẩn khi nãy khiến ta tức điên. Nam nhân cô đại có tính gia trưởng quá nặng, chuyện gì cũng muốn quản, chuyện gì cũng muốn nhúng tay vào. Ta ghét cái tính bất công trắng trợn này, ta có “nhập gia” nhưng không “tùy tục” mà hành xử cho được. Hơn nữa ta ở Huyền Băng Cung không có sự phân biệt nam nữ này, tổ chức đó thật sự khá tân tiến trong tư tưởng bình quyền. Tuy cảnh giới chưa cao lắm nhưng so với đương thời rõ ràng là rất tiến bộ, không đúng tiến bộ vượt bậc, đi trước thời đại nửa bước.

- Nàng không được cười như vậy với bất kỳ ai khác, nhớ chưa?

- Chưa nhớ, buông ra đi ngài khiến vai ta đau quá.

Nữ nhân cứng đầu nàng còn có cái mắng tính cách bướng bỉnh này nữa ư? Nàng cười kiểu đó không khiến nam nhân khác nhào tới “ăn tươi” nàng thì ta ăn cơm với một chiếc dưa cả đời. Nàng không hiểu mị lực của bản thân cứ hành xử vô tư như thế này sẽ rước rắc rối vào thân thôi.

- Đau ta, ngài buông ra coi!

- Nàng hứa đi.

- Hứa cái gì mới được chứ?

Như Ý cắn môi phụng phịu, nàng không phục thấy rõ nhưng ta nhìn vẻ mặt này của nàng cũng thấy nó đáng yêu lắm. Nàng nhìn từ góc độ nào, biểu tình nào ta cũng thấy hấp dẫn, xinh xắn cả.

- Nàng cũng không được bày cái bộ mặt này ra với người khác.

Bạch Trường mãi vẫn không nhận ra được chàng đang tiến tới con đường tử bởi trái bom nổ chậm trước mặt chàng sắp đến giờ phát nổ rồi. Như Ý thấy máu nóng bốc lên đầu, tay nắm chặt hết cỡ, mắt đỏ lên... trong lòng đang đọc thầm chú niệm khế. Hạ hỏa nào cố gắng hạ hỏa đi, tức giận thì mau già lắm, mặt mũi đã không đẹp lắm còn tức giận sẽ rất khó coi.

- Hu hu... ngài ăn hiếp ta...

Bốn cũ soạn lại coi vậy mà lại hiệu quả tức thì. Họ Vương buông tay ngay, gượng gạo đỡ dành ta, nhìn cái vẻ mặt của hắn ta thấy thật hả dạ. Nam nhân phần đông lúng túng trước nước mắt, gặp mấy cảnh “nước mắt lưng tròng” thì cao thủ đầy mình cũng thấy bó tay chịu thua. Tên này đi chung với hắn vài ngày đã bị ta nắm “thóp”, ta không ngại lấy ra sài đâu.

- Ta... ta xin lỗi. Nàng còn đau lắm sao? Ngoan đừng khóc mà, xin lỗi...

Như Ý ôm mặt ngồi sụp xuống đất khóc như cháy nhà mất hết tiền giấu trong đó rồi. Bạch Trường thấy nàng nức nở thì suy nghĩ cũng không còn được minh mẫn nữa, chàng quên mất tiêu Như Ý thực ra không hẳn là kẻ đụng tý chuyện là khóc lóc. Nàng ngồi xuống chàng cũng ngồi xuống theo, vừa đỡ dành vừa tự trách mình lỗ mãng. Đứng cách đó không xa là một đám người lúc này cũng không còn lo đánh đấm gì nữa mà đứng bất động hóng chuyện. Thật là một tình huống chẳng ra làm sao, một người khóc một người đỡ dành và một đám đứng coi kịch rất nhiệt tình.

40. Chương 40: Hồn Chiến

Như Ý khóc một hồi cũng nín, không phải do Bạch Trường đỡ dành mà do khát nước quá, khóc mãi nước mắt không còn đủ để chảy ra nữa. Nàng ngược mắt nhìn quanh thấy không khí xung quanh đã yên tĩnh, giải quyết xong cái đám ô hợp đó rồi sao. Bất quá nhìn kỹ thì thấy có một đám người vừa cướp vừa hộ vệ đang bất động như tượng nhìn về hướng nàng, mặt ai nấy ngổ như bị đứt dây thần kinh chết đứng cả rồi.

- Công tử, họ bị sao vậy?

Bạch Trường này giờ cũng không chú ý xung quanh nên nghe nàng hỏi thế cũng quay lại nhìn. Cảnh tượng gì mà khó coi quá đi, ai nấy cũng nhìn Như Ý của chàng thì phải. Chàng đứng bật dậy hét lớn ra oai khiến đám kia hoàn hồn giật mình quay lại đánh tiếp.

- Nhìn cái gì?

- Ngài đâu cần hét lớn vậy, thùng màng nhĩ của ta, đau hết cả tai rồi.

- Xin lỗi, đứng dậy đi, nè lau mặt.

Chàng kéo nàng đứng dậy, tiện thể thấy nàng mặt mũi tèm lem thì rút khăn tay đưa nàng luôn.

- Không cần.

Như Ý từ chối thẳng thừng, nàng lo lắng trong khăn có chứa độc dùng thứ đó lau mặt mắt công ngựa ngáy tùm lum thì khổ. Nàng tự lôi khăn tay màu xanh của mình ra,

hắn vô duyên đành lấy.

- Ta lau mặt cho nàng.

- Ai muốn ngài vậy, trả đây.

- Yên nào, nàng động dậy ta lau trúng mắt sẽ đau đấy.

Một màn tình cảm lộ liễu này lọt vào mắt cả một đám bảy chàng công tử đẹp trai đang ẩn mình trên cây cách đó không xa. Huyền Băng Thất Sát liếc mắt nhìn nhau cười cười nham nhở. Thánh nữ thật lắm trò đấy, khóc lóc thấy ghê. Nàng không chọc người khác tức điên ới máu thì thôi, có kẻ nào đủ năng lực khiến nàng thật sự khóc thì cả bọn sẽ gọi kẻ đó là cụ tổ. Khóc cái kiểu bù lu bù loa này, họ rành lắm rồi không bị lừa nữa.

- Xuống thôi, canh mãi nàng mới tới, đợi chờ thật mệt mỏi đó.

Huyền Nhất công tử cười nhảy xuống đầu tiên. Thám tử của Huyền Băng Cung ở đâu cũng có, chuyện Thánh nữ tỉnh lại họ biết tin sau đó không lâu lắm nhưng nàng bị nội thương nên chưa tiện đón về. Tin hồi

báo hôm nay nàng sẽ đi qua con đường này nên “canh me” sẵn. Ai ngờ này giờ chứng kiến mấy màn kịch hay quá trời hay.

- Chúng thuộc hạ tham kiến Thánh nữ!

- Ah, bằng hữu tới rồi sao, các người hộ vệ thật xuất sắc quá.

Biết ngay sẽ thế mà, nàng chết đi sống lại câu đầu tiên cũng là trách móc. Khuôn mặt xinh đẹp kia cười rạng rỡ chào đón bạn hữu lâu ngày không gặp nhưng ánh mắt lóe lên tia cảnh báo nguy hiểm. Dấu hiệu không hẳn là rất chi tiết rõ ràng chỉ là cả bọn bảy người đều đã gặp qua ánh mắt đó không ít lần nên từ trong tiềm thức còn lưu lại dấu ấn.

- Thánh nữ quá khen rồi.

Huyền Nhất công tử cười đáp trả, nàng cười thì chàng cũng phải cười đó là quy tắc. Chàng thật sự không muốn trong bữa ăn hay li nước tiếp theo chàng uống được nêm nếm thêm “gia vị” đâu. Lần trước đã thử qua một lần thuốc xổ tồn tại già luôn rồi. Huyền Băng Thất Sát danh trấn gian hồ nhưng lại nể trọng nàng một phép. Lý do thứ nhất nàng là Thánh nữ, lý do thứ hai nàng thù dai chuyện lớn chuyện nhỏ không bỏ qua bao giờ, lý do thứ ba bản chất của nàng là thích chọc phá người khác. Nàng nhìn thấy người khác thoải mái mà mình khó chịu thì ăn cơm không ngon. Vì lẽ đó không lẽ gì nàng lại ép mình ăn uống không được thoải mái, muốn hóa giải chỉ có một cách thôi và thật xấu số cho kẻ nào bị lọt vào tầm ngắm.

- Tới đúng lúc đó nhưng mà...

Nàng ngó nghiêng sau lưng các chàng như tìm kiếm ai đó. Huyền Nhất mừng thầm, đỡ quá phen này chàng không phải đích ngắm của Thánh nữ, thật đáng để thở phào nhẹ nhõm rồi.

- Bách Chiến ca ca của ta đâu?

Câu này được nói ra có bảy người như chút được gánh nặng, có một người tê hết cả da đầu.

- Cung chủ đang tới.

- Sao các huynh tới rồi mà cung chủ còn chưa tới?

- Cung chủ bận một chút chuyện riêng.

Như Ý nhìn cả bọn cười tít mắt khiến ai nấy đều chột dạ. Huyền Băng Thất Sát trong lòng thầm gửi tới Phi Bách Chiến lời nhắn nhủ thân ái “tạ lỗi rồi cung chủ chúng tôi cũng hết cách, Thánh nữ cáo già không tin chúng tôi dù nửa lời, ngài sắp tới hãy tự lo liệu đi”.

- Vậy Bách Chiến ca ca khi nào mới tới, huynh ấy không biết Như Ý ngày nhớ đêm mong ư?

- Thuộc hạ nghĩ ngài ấy biết chứ, bắt quá chuyện trong tổ chức cần giải quyết khẩn cấp, ngài ấy sẽ tới ngay mà.

Câu này Huyền Tam công tử ráng vớt vát chút đỉnh cho cung chủ, dù rằng chàng cũng biết nói nữa cũng không ăn thua. Phen này cung chủ lãnh đủ rồi, bắt quá sự hy sinh cao cả của ngài sẽ khiến những người còn lại tạm thời có một khoảng khắc bình yên để sống.

- Vẫn là Huyền Tam huynh tốt bụng giải thích dùm ta. Đa tạ.

- Không dám.

Bạch Trường nhìn đám người mới tới thì cảm thấy khó chịu vô cùng. Sao nàng nói chuyện với cái đám này lại thân thiết, thoải mái quá vậy. Nàng chưa gọi thẳng tên chàng lấy một lần mà tên họ Phi đó từ miệng nàng phát ra lại là “Bách Chiến ca ca của ta”. Nghe xong mà chàng tức muốn bốc khói, nàng với hắn từ khi nào quan hệ lại gần gũi, thân mật đến mức này rồi. Nàng yêu tên họ Phi đó chăng? Nàng yêu hắn...

- Ấy da, công tử sao ngài bỗng nhiên nhìn ta như muốn lấy mạng vậy?

- Nàng qua đây, nói chuyện với bọn họ cũng không nhất thiết đứng gần vậy chứ.

Như Ý đang tán phét, khu môi múa mép rất chi là hào hứng thì bị giằng mạnh lão đảo xém té. Huyền Băng Thất Sát trong nháy mắt kiểm soát khỏi vỏ chĩa thẳng Bạch Trường. Thánh nữ của Huyền Băng bắt

cứ kẻ nào cũng không được quyền vô lễ, các chàng dù rất “ngán” nàng Thánh nữ yêu quái này nhưng tình cảm tốt cũng có không ít. Nàng dù chơi khăm họ nhiều lần phải nghiêng răng kèn kẹt kìm nén cơn giận cũng không phải không yêu quý nàng. Thánh nữ dấu sao vẫn chỉ là một cô nương trẻ con tinh quái thôi.

- Thánh nữ, nàng không sao chứ?

- Trăng sao cái gì, đánh hấn cho ta.

Như Ý thoát khỏi tay Bạch Trường nhào ra khỏi vòng chiến nhanh như nhỏ. Bạch Trường căn bản không biết nàng hành động nhanh và tiểu nhân như thế nên không đề phòng. Nàng chỉ giãy mạnh một phát đã tay đã thoát khỏi vòng kèm cặp của chàng, sau khi buông một câu ra lệnh thì lao ra khỏi khu vực chiến đấu ngồi chơi, xem tỷ thí, ung dung, nhàn tản. Huyền Băng Thất Sát cùng lao lên đồng loạt nên chàng cũng không còn thời gian quan sát nàng nữa. Bảy sát thủ này nói thế nào cũng không phải là tay mơ. Vì thế trong chốc lát có hai đám hỗn loạn đánh nhau loạn xạ, một đám là cướp đường đánh với thuộc hạ của Bạch Trường. Cái đám này vì số lượng đông vừa đánh vừa lo hóng chuyện nên đánh mãi không xong. Đám thứ hai là bảy đánh một khí thế mạnh mẽ hơn nhiều. Khán giả duy nhất là một nữ tử đang ngồi dưới đất cách đó không xa, vừa mục kích trận đánh vừa reo hò, cổ vũ, vỗ tay vang động ồn ào hơn cả tiếng đao kiếm va vào nhau loảng xoảng. Có mỗi một mình nàng mà đánh động âm vang cả một góc đường, thật là một cảnh tượng xưa nay hiếm thấy.

- Đánh đám cái kiểu gì vậy, Huyền Tam người mắt mù rồi.

- Họ Lưu kia người cầm kiếm hay cầm que củi, đánh vậy cũng không trúng là sao?

- Huyền Lục người lộn xộn quá đánh vậy thì ra ngoài này cổ vũ với ta cho đỡ mất mặt.

- Họ Lưu kia mắt người để sau ót hả?

Nhìn nàng thì đồ biết nàng ủng hộ cho ai, phe nào cũng tìm ra được khuyết điểm mà chê bai. Đánh đám không mệt nhưng nghe cái giọng gào thét ồn ào của nàng thật là phiền quá.

- Nàng im miệng.

Câu này do tám cái miệng đồng thanh gầm lên. Cảnh giới chịu đựng của tám tên này dứt cùng lúc nên tiếng thét im miệng đó khiến nàng khi nãy vừa đứng lên hét cho sung sức bây giờ bị giật mình té bịch xuống tại chỗ.

- Im thì im, làm gì dữ quá vậy?

Như Ý lăm bằm ra vẻ mình vừa bị phi thường khi dễ. Trận đánh tiếp tục được diễn ra không có tiếng cổ vũ của khán giả. Đám cướp đường lúc này đã bị rã đám, kẻ nào nhanh chân chạy thoát, còn không thì chết cả. Riêng cái tụ mới lập 8 người khi nãy thì càng đánh càng hăng tiết. Lưu Bạch quả nhiên võ công không thể xem thường được, hấn một người bị tấn công bởi bảy cao thủ mà chưa thấy có dấu hiệu mất sức. Huyền Băng Thất Sát cũng chưa ra hết sức dù sao họ cũng không định lấy mạng nhau, tại Thánh nữ muốn đánh thì tuân lệnh thôi. Người trong giang hồ không rõ nhưng bảy người bọn họ biết đối thủ của mình lúc này là đương triều thái tử Đại Nam Quốc. Giang hồ nhân sĩ đụng độ với người của triều đình không phải là chuyện hào hứng gì với cả hai bên.

- Thánh nữ chạy đâu rồi?

Huyền Tam là người đầu tiên phát hiện Như Ý nhân cơ hội hỗn loạn đã chuẩn mất tiêu. Câu này vừa nói xong thì cuộc chiến cũng dừng lại luôn. Đánh đám gì nữa khi mà nhân vật quan trọng cần phải bảo vệ lại mất tích nữa rồi. Nàng nãy giờ kiến tạo nên hỗn loạn cũng chỉ mong tìm ra cơ hội len lén đi một mình. Một đám người của họ Lưu đó kè kè theo dõi từng động tĩnh của nàng đã khó chịu lắm rồi, bây giờ thêm “bảy cặp mắt cú vọ” nữa thì Như Ý nàng không “lặn mất tăm” mới đáng ngờ đó.

- Đuổi theo nhanh lên.

Ngựa, xe, người rầm rập hướng phía trước tiến tới với tốc độ nhanh vun vút. Con đường này hai bên là rừng rậm phía sau khi nãy có người đánh nhau, nàng chỉ có thể đi phía trước. Họ chỉ nghĩ nàng chẳng lên vào rừng làm gì, trong đó có gì để chơi đùa đâu. Bất quá cả bọn này không ai hiểu tính cách của Như Ý cho lắm, trên rừng có thứ gì vui câu này hỏi nàng chắc chắn nàng sẽ trả lời rất lưu loát.

Ẩn mình trong đám cây cối rậm rạp cách đó không sâu lắm trong rừng, Như Ý đang thoải mái ngồi gặm trái cây rừng. Nàng đợi cho tiếng người vắng lặng như tờ trở lại mới chịu lộ cái mặt ra. Nhưng là nàng không ngờ nàng "chạy trời không khỏi nắng" vừa xuất hiện đã đụng độ một người. Hắn đứng đó tạo dáng nhìn nàng cười ầm áp như ánh mặt trời nhưng lại khiến nàng muốn ném trái cây đang cầm vào cái bản mặt của hắn rồi có gì nói tiếp.

- Thánh nữ lâu quá không gặp.

- Phi cung chủ rảnh rồi quá ha, đứng đây này giờ lo tóm gáy ta hả?

- Không dám, tới từ cái lúc nàng len lén bỏ trốn nhưng cũng không muốn cắt đứt nhả hứng của nàng nên biết điều đứng tại đây chờ thôi.

- Biết ngay mà, bấy tên đó ở đây thì ngài cũng không bỏ qua nào nhiệt đâu.

Phi Bách Chiến đi chung với Huyền Băng Thất Sát nhưng chàng có chuyện cần giải quyết trên đường tới đây nên lệnh cho họ đi trước. Nhưng đến sớm chỉ bằng đến đúng lúc, bấy tên ngốc đó xuất quân hùng hậu mà để nàng dắt mũi lừa cả đám. Thánh nữ đời thứ 9 này là người khó dò, khó đoán nhất trong lịch sử các đời Thánh nữ từ trước đến nay. Nàng chết đi sống lại thật không hiểu lý do tại sao.

- Trả lại cho nàng.

- Cái gì, là người cầm Lục Bạch Ngọc ư? Họ Phi kia sao người cướp đoạt trắng trợn vậy, nó không phải là của ta hay sao?

- Bây giờ thì là của nàng nhưng thời điểm nàng chết mấy ngày trước nó tắt ngúm nên ta phải lấy nó đi.

Như Ý thấy lại được bảo bối thì mừng rỡ vô cùng, nàng quên cả tránh mắt tên Phi mỗi tự xưng. Lục Ngọc sáng từ từ lên trong tay nàng, Bạch Ngọc cũng theo đó mà kết nối ánh sáng ngay. Nội lực từ Tiên ngọc tỏa ra khiến Như Ý cảm thấy thật khoan khoái, thật tốt bảo bối cuối cùng đã hồi cố chủ.

- Thiếu nó có mấy ngày mà ta thật khó chịu.

- Khó chịu?

- Ta quen với việc muốn ăn muốn uống cái gì cũng không lo lắng rồi, tự dưng không còn sự bảo vệ này khiến ta hơi bị bất an. Mỗi khi thử món gì đều phải kiểm tra kỹ lưỡng khiến ta oải quá.

- Thiên hạ ai cũng phải đề phòng vậy mà.

-Ta không muốn giống kẻ khác.

Như Ý gân cổ lên bước bình đề xuất ý kiến khiến Bách Chiến không biết phải nói sao nữa. Chàng những tưởng nàng sẽ hy vọng ngọc không còn sáng trong tay nàng nữa chứ. Nàng chết một lần rồi sống lại chẳng lẽ lại không muốn thoát khỏi năng lực khống chế của Bạch Lục Ngọc. Nếu ngọc quý đổi chủ nàng sẽ tự do muốn yêu quý ai thì yêu quý kẻ đó rồi, nữ nhân không phải luôn mong muốn mọi chuyện đi theo chiều hướng này sao?

- Nàng không thất vọng mà lại hào hứng khiến ta ngạc nhiên.

- Tại sao ta phải thất vọng?

- Ngọc còn sáng trong tay nàng chứng tỏ nàng vẫn là chủ nhân của nó, đồng thời nàng vẫn bị năng lực khống chế.

- Vậy thì sao?

Như Ý chưa bao giờ nghĩ mình không còn là chủ nhân của Lục Bạch Ngọc, lúc này nghe thấy Bách Chiến nói vậy nàng mới ngó người ra. Đúng ha nàng chết một lần rồi, ngọc này vẫn nhận nàng là chủ nhân thật may mắn. Nàng chưa hề đặt năng lực khống chế của Tiên ngọc vào trong mắt cho dù là nửa điểm quan tâm. Nàng suốt đời cũng chẳng yêu nổi cái đám nam nhân cổ đại này, lo làm chi ệt. Tư tưởng quá khác biệt, nói chuyện hòa hợp đã tốt lắm rồi tìm kiếm tri âm tri kỷ ư, thật khó lắm. Nàng không cần một người để yêu, yêu bản thân thôi đủ mệt lắm rồi.

- Ta tưởng nàng muốn thành thân với thái tử. Giả sử ngọc thật sự đổi chủ điều đó không phải rất thuận tiện cho nàng sao?

- Thành thân? Ta ấy hả? Đẹp đi, ta chưa muốn chết đâu, đi thôi.

Thái độ này của nàng khiến cho họ Phi đứng nhìn theo cảm khẩu, bất động trong chốc lát. Chàng mong nàng sẽ có biểu hiện nào cơ chứ, muốn nàng nói nàng cũng có hối tiếc sao? Nếu nàng thật sự có thể thoát khỏi năng lực khống chế của Tiên ngọc, Phi Bách Chiến chàng... có hay không có một cơ hội. Thôi quên đi không nghĩ nhiều nữa.

- Nàng tỉnh lại thật tốt, thái tử đó quả nhiên có năng lực có thể cứu sống nàng.

- Tên đó không có tỷ công trạng nào trong việc ta tỉnh lại đâu, hắn xem hại chết ta thì đúng hơn.

- Ý nàng là gì?

Như Ý tóm tắt sơ lược tình hình cho tên Phi mõ kia, hắn hỏi thì trả lời thôi. Dù rằng nàng chắc hẳn hành tung cộng với mọi sự diễn ra xung quanh của nàng hẳn nắm rõ như lòng bàn tay. Cái hắn chưa biết có lẽ chỉ là suy luận của nàng với mọi sự xảy ra thôi.

- Ngọc Băng nào? Không lẽ là Ngọc Băng Ngân Năm.

- Ta đoán thế.

Viên Ngọc Băng đó nàng vẫn giữ trong người nhưng tốt nhất là không nên tiết lộ cho họ Phi biết. Bảo vật thì nên giữ kỹ im lặng là tốt nhất, thiên hạ người tham đầy rẫy. Họ Phi này chắc không bĩ ỉ đến mức ăn trộm của nàng nhưng ai biết được, nói cho hắn biết hắn sẽ tiết lộ cho người khác như vậy nàng chỉ có nước "ăn cám lợn" mà sống. Như Ý nàng mê tiền như sinh mạng, suýt bị Ngọc Băng hại chết nhưng tỉnh dậy vẫn đòi lại viên ngọc cho bằng được. Họ Vương hoảng hồn nhưng rốt cuộc vẫn chiều ý nàng, còn Ngọc Âm Dương gì đó thì nàng tổn tới chết cũng không muốn đụng tới nó nữa.

-Nàng có cơ duyên nhìn thấy nó thật tốt, ngọc đó trước nay chỉ nghe đồn có tồn tại không ngờ lại là sự thật.

- Duyên phận gì, mấy thứ ngọc quý như vậy thường mang theo họa đi kèm.

-Cũng đúng.

Hai người leo lên ngựa phi theo hướng đám người kia đã đi qua. Nơi này chỉ có duy nhất con đường đó hướng đến khu dân cư phía trước. Như Ý cho dù có xuất phát sau cũng sẽ vào chung một thành với Lưu Bạch. Phi Bách Chiến đến đón nàng về cũng có ý định đưa nàng đến kinh thành. Lộ trình đến Tọa Đô xuất phát từ hướng này chỉ có một, bọn họ đi kiểu gì cũng sẽ lại đụng mặt nhau chỉ là sớm hay muộn thôi.

- Lần này về kinh thành mong nàng ra mặt giúp một chuyện.

- Được, đưa tiền công thì nhiệm vụ nào cũng nhận.

Họ Phi bật cười ha hả, khẩu khí không thay đổi vẫn ham tiền như sinh mạng. Giao hảo đã lâu nhưng chàng chỉ phát hiện Thánh nữ ngoại trừ suy nghĩ khác người ra thì tính cách cũng rất quái chiêu. Nhìn cái dáng vẻ đăm chiêu đang cưỡi ngựa đi trước chàng vài bước kia, chàng dám chắc nàng đang bày mưu tính kế "đánh nguội" chàng đây. Tia sáng lóe lên trong mắt nàng khi nhận lại Tiên ngọc thì đủ để biết nàng không bỏ qua chuyện này đâu. Bỏ mặc nàng bị thái tử mang thể xác rời khỏi kinh thành, lấy ngọc quý khỏi người nàng mà không xin phép, tới đón nàng quá trễ, nàng muốn đi một mình thì bị chàng phát hiện và... quan trọng nhất là dùng một cái xuất hiện đã nhờ vả nàng chuyện này nọ. Lần này Bách Chiến chàng sẽ bị Thánh nữ vật cho sạch túi, xơ xác hơn cả ăn mày mất.

- Nàng ra giá đi.

Hai khách đi đường một người mặt mày nhăn nhó, một kẻ cười mỗi lúc một rạng rỡ hơn. Thế gian có thể khiến cho Như Ý bỏ qua thù lớn thù nhỏ chỉ có một thứ thôi. Kẻ không có thù mà bị nàng ngấm trúng thì kiểu gì cũng thành đối mặt. Người nào quen biết sơ qua nàng thì sẽ có câu trả lời ngay, rất dễ dàng là thứ mà ai cũng cần.

- Bấy vị Huyền công tử nói cung chủ có việc khẩn...

- Ta biết rồi, ta đến trễ.
- Ta tỉnh dậy ở một nơi lạ hoắc không quen biết ai hết.
- Tại ta thất trách để nàng bị bắt cóc.

.....

Mỗi một lý do được đưa ra là tiền của ai đó vơi đi một ít, lại có một ai đó giàu thêm một tẹo. Như Ý khi nãy nhìn đám cướp cạn thì bĩu môi chê họ dở, quả thật cái đám đó nên học hỏi kinh nghiệm từ nàng. Huyền Băng Thất Sát bảy người dè chừng nàng một phần là lo bị hạ độc, một phần khác cũng trắng trợn dã man không kém là bị lột sạch sẽ. Tiền mà, đưa tiền thì ta không làm phiền, không đưa hã chịu khó tí đi. Ta không làm quân tử chỉ khoái trả thù thôi, kẻ thù khiến ta giàu lên, họ tạo nên cuộc sống màu sắc cho Chiêu Văn Như Ý ta (ha ha ^^).

41. Chương 41: Rắc Rối Ngổ Ngẩn

Tây Lan thành.

Cả đám người của thái tử và Huyền Băng Thất Sát truy đuổi cấp tốc đến tận thành cũng không thấy bóng dáng của Như Ý đâu. Lạ ở chỗ tìm không thấy nhưng không ai nháo nhào cả lên, xem ra là ai nấy đều có chuẩn bị trước hết rồi. Thực tế thái tử làm việc luôn rất cẩn thận, hẳn không đời nào cuống cuống rồi đi mà không lưu lại người lục soát tìm xung quanh. Bất quá người của hắn theo sau, mai phục sẵn hay quay lại thì không ai rõ. Riêng người của Huyền Băng Cung thì có nhân vật nổi trội nhất lớn vồn quanh đó rồi, họ chạy nhanh như vậy cũng là có lý do cả. Cả đám người này đều có tính toán riêng của mình.

Họ trọ lại tại cùng quán trọ đầu tiên gặp được, lưu luyến chưa muốn chấm dứt lộ trình đi chung ư? Làm gì có chuyện đó, biện giải chính xác nhất là hai bên đang muốn coi chừng nhau thôi. Ai nấy cũng ngại đối phương tìm ra Như Ý trước, bọn họ xét tới xét lui chỉ có cùng một mối quan tâm duy nhất. Thánh nữ hay thái tử phi đây? Hai thế lực đều muốn đoạt người này về phía mình, chẳng hiểu là nàng ấy có làm được cái tích sự gì không?

Nữ nhân đầu mối mọi vấn đề tranh chấp rốt cuộc cũng xuất hiện đúng tại quán trọ đó không lâu. Như Ý nàng đã biết cưỡi ngựa nhưng thực tế là chưa quen. Phương tiện đi lại này thật sự khiến hành khách mệt phờ hết cả người. Nàng thấy quán trọ đầu tiên thì dừng chân luôn, nàng không biết là mình vừa bước vào cửa thì sẽ đụng độ những ánh mắt không thiện cảm cho lắm. Bảy vị công tử nhìn nàng trách móc, buộc tội nàng gây khó khăn cho nhiệm vụ của bọn họ. Thái tử không vui với nàng vì nàng đi chung với cái tên mà chàng chẳng đời nào ưa thích nổi. Chàng thấy tên ấy thì mỗi nghi ngờ luôn chôn sâu trong lòng chưa kịp nghe đáp án dấy lên mạnh mẽ. Nàng trốn đi là vì muốn đồng hành cùng họ Phi, chàng cười khẩy cảm thấy nổi đau trong lòng mỗi lúc một sâu hơn.

- Xin chào gặp lại hơi sớm nhỉ!

Như Ý không bước lại bàn của Bạch Trường mà tiến lại bàn của Huyền Băng Thất Sát ngồi. Ngồi chung với hắn không thú vị như với mấy vị bằng hữu này.

- Nàng thì ra có nhã hứng xé lẻ đi riêng.
- Riêng đâu mà riêng, không thấy Bách Chiến ca ca đi chung với ta hã.
- Đi riêng hai người.

Huyền Nhất công tử gạt bỏ nỗi e dè với nàng mạnh dạn cất lời trêu chọc. Họ thấy được vẻ mặt của nàng vui vẻ rồi liếc qua kiểm tra thấy sắc mặt cung chủ hơi tái thì biết Thánh nữ tâm tình đang rất tốt. Nàng thời điểm này có thể đem ra chọc phá mà không bị ghi hận. Một người mở đường thì sáu tên còn lại cũng tham gia ngay, lâu lâu mới nắm được “thóp” của nàng, tội gì không chọc phá chút đỉnh. Trong chốc lát cả

một góc của sảnh dưới cửa quán trọ ồn ào hẳn lên. Tám nam nhân đẹp trai với một nữ nhân xinh đẹp ngồi hàn huyên cũng là một cảnh tượng thu hút ánh nhìn một cách tự nhiên.

Tuy nhiên dãy bàn bên cạnh không khí mỗi lúc một nặng nề thêm. Bạch Trường gương mặt không chút biểu tình, thản nhiên ngồi uống trà nhưng đám hộ vệ đi theo cứ thấy gai gai sống lưng. Chủ nhân mấy hôm nay tâm tình rất tốt có bộc lộ vui, buồn, giận dữ... nói chung là cảm xúc của con người là do có Như Ý cô nương đi bên cạnh. Bây giờ nàng không đi chung với chủ nhân nữa thì ngài quay trở lại vẻ mặt muôn thuở như một khi xưa của mình. Một nam nhân lạnh lẽo mà khép kín, ngài tâm tình là vui hay là buồn không ai dám chắc. Cả bọn len lén nhìn nhau ngay cả thở mạnh cũng không dám.

- Nàng uống trà đi.

- Đa tạ nhưng mà trà này có độc rồi.

- Cái gì cơ?

Huyền Tam là người đưa ly trà, nghe nàng lí nhí nói chàng giật thót. Trà này cả đám uống này giờ không phát hiện gì, là có độc thật ư?

- Thật sao?

- Ủ, độc được cực mạnh, các vị này giờ ai cũng uống hết rồi sao?

Như Ý không nói đùa trong trà thật sự bị hạ một thứ độc vô sắc, vô vị tên gọi Hư Khắc Độc. Thứ độc này đựng nước thường không phát tác độc nhưng bỏ vào trà thì trong vòng nửa giờ sẽ khiến người uống phải toàn thân vô lực, máu đông lại dần mà chết. Một thứ độc hại người kinh khủng, máu đông lại mà chết kể hạ độc này thật không còn tính người.

- Các vị gây thù chuốc oán gì mà khốc liệt đến mức khiến kẻ hạ thủ ra tay tàn bạo không còn nhân nhượng gì thế này?

- Độc gì vậy?

- Hư Khắc Độc.

Nàng bình thản trả lời Huyền Tam, nhưng lại dần mạnh chén trà xuống bàn. Tên khốn nào dám “múa rìu” trước mặt nàng vậy chứ? Nàng vươn qua bàn đụng vào tay mấy bằng hữu một lượt để giải độc. Công tác cứu chữa xong nàng nháy mắt ra hiệu, cả đám té lăn ra bàn ngất xỉu. Phi Bách Chiến khi này có uống qua trà rồi nhưng chưa đến nửa giờ theo lý hần vẫn phải tỉnh nhưng mà hần không biết thời gian phát tác của độc, nàng lại chưa kịp ra hiệu riêng cho hần nên hần không biết cũng ngất xỉu luôn.

Một màn kịch quá nhiều lỗ hổng thế mà kẻ ngốc kia vẫn xa bầy thật không biết nên nói hần quá khờ hay chủ quan quá độ nữa. Như Ý trở mắt nhìn nữ tử và đám lâu la theo chân nàng đang hùng dũng có trang bị vũ khí đầy người nghênh ngang bước xuống từ trên lầu. Nàng thật sự thấy cô ta khó ưa từ vẻ mặt ngạo mạn đến cái tướng đi như rắn lượn kia. Ngang nhiên dám hạ độc Huyền Băng Thất Sát, thật là gan to hơn gan trời rồi.

- Một nữ nhân đi chung với mấy chàng công tử đẹp trai à?

- Đúng, ta là nữ nhân chẳng lẽ lại là nam nhân.

Nàng ta nhìn Như Ý từ đầu đến chân như tìm kiếm vi trùng gây bệnh. Những tên khốn đi sau lưng nàng còn biến thái hơn, cái nhìn thèm khát của mấy tên dâm tặc như cả đời chưa gặp nữ nhân bao giờ.

- Người hạ độc bằng hữu của ta?

- Người may mắn chưa uống phải nhỉ? Bất quá người cũng đừng vội mừng, ta cũng không tha cho người đâu.

Nàng ta cười đều giả đưa tay định vuốt lên má Như Ý, chỉ là chưa kịp đụng tới đã bị một ám khí bắn tới ngăn cản. Nàng tức giận trừng mắt nhìn về hướng ám khí bắn ra và ánh mắt sáng lên như đèn pha. Nàng ta vừa phát hiện một anh tuấn nam nhân lạnh lùng phía đó mà.

- Vị công tử nào có nhã hứng xen vào chuyện của ta vậy?

- Người làm gì cái đám ngất xỉu trên bàn ta không quan tâm nhưng đừng có đụng chạm gì đến cô nương đó.

Ảnh Long thay chủ nhân trả lời. Âm khí là ngài động thủ nhưng với loại nữ nhân nhìn đã thấy ghét này chủ nhân ngay cả nói chuyện cũng không muốn nói với cô ta.

-Ta cứ muốn đụng thì sao?

- Vậy người chết chắc.

Nàng ta chu môi khinh thường với Ảnh Long rồi quay ngoắt qua ra lệnh cho đám lâu la đi theo.

- Mang tên áo xanh kia đi cho ta.

- Dừng tay, ai cho người mang người đi?

Như Ý thấy đám người đó tiến tới định mang Huyền Lục công tử đi thì ngăn cản. Mục đích của cô gái này là gì vậy? Nhìn cô ta với đám người ngu ngốc đi theo không thấy vẻ gì là cao thủ võ công đầy người. Họ có trang bị vũ khí thì chỉ được cái mã thôi, không hề có một chút khí chất nào của cao thủ giang hồ.

- Ta thấy hần tuần tú dễ nhìn thì thích hần, ta muốn mang hần đi.

- Người chỉ vì thích hần mà dám hạ độc cả đám người đi chung với hần sao?

Như Ý thật sự muốn xông vào đập cho nữ nhân điên này một trận. Cô ta dùng cái đầu để suy nghĩ hay trang trí làm kiếng cho “bằng bạn bằng bè” vậy. Nàng còn tưởng là “huyết hải thâm thù” hạ độc để trả thù chứ, ai mà ngờ đến lý do ngớ ngẩn ” củ chuối” không tin nổi này.

- Ta thật... bó tay với người. Ta cảnh cáo người khôn hồn thì cút ngay nếu không mạng người sẽ không còn tại để thấy mặt trời ngày mai đâu.

- Hừ, ở đất này ta muốn làm gì người dám cản ta sao?

Giọng điệu tự mãn “ếch ngồi đáy giếng” của cô ta khiến Như Ý buồn nôn vì ghê tởm. Cô gái này cả đời mới ra khỏi cửa một lần hay sao mà tầm nhìn kém cỏi quá vậy? Ở cái đất này cô ta là ai nào, cùng lắm thì là thân nhân của chủ thành thôi.

- Người tự tin nhĩ bất quá người là ai mà dám hành động ngang ngược, giữa ban ngày ban mặt dám bắt người công khai vậy?

- Tây Lan thành này cha ta nắm quyền lớn nhất, người bước chân vào thành rồi dám vô lễ với ta đừng hòng toàn mạng quay trở ra.

Cô ta ngược mặt song song với trời hãnh diện tuyên bố danh tính, đám tay chân đi theo cũng hất mặt chảnh kè. Như Ý nghĩ mình sẽ chết sặc vì cười mất, nữ nhân này đúng là bị điên. Thực tế thành này không lớn, vị trí lại tọa lạc ở nơi hẻo lánh rất hiểm khi có người bên ngoài qua lại. Dân chúng trong thành số lượng cứ đều đều giữ vững, người lạ thường không nhiều. Cô gái này từ nhỏ đã được nuông chiều, đất này làm gì có ai dám chống lại cha cô. Bản thân cô lại là con gái cưng nên muốn gì được nấy. Cô ngày ngày mang người đi phá làng phá xóm cũng không ai nói năng phản ứng gì nên phá riết sinh hư. Hôm nay cô ta ra ngoài gặp ngay đám người của Huyền Băng Cung thì chằm Huyền Lục công tử muốn mang chàng ta về phủ chọi chọi. Bất quá cô ta trẻ người non dạ, không biết trời cao đất dày vợ đại thế nào lại nhắm trúng người không nên đụng. Hạ độc sát thủ của Huyền Băng Cung cô ta còn mạng để sống thêm một ngày nữa rõ ràng là kỳ tích.

- Người đi đi hãy còn kịp.

- Nữ nhân đáng ghét dám lên mặt dạy dỗ ta, xông lên vả miệng cô ta ngay cho ta.

Thật đúng là có người muốn tha nhưng con mèo lại thích tìm chết. Cô ta ra lệnh vừa dứt thì đám người đi chung và chính bản thân cô đã đứt hơi tạ thế không nhắm mắt. Huyền Lục công tử xoẹt kiếm một chiêu hái cùng lúc mấy mạng người. Như Ý nhún vai rung mình, đáng tiếc cho những kẻ không có đầu óc, muốn chết thì cho chết.

- Ta còn tưởng là chuyện gì hay ho lắm cơ.

Huyền Thất ngóc đầu dậy lồm bồm rồi thở dài tiếc nuối. Bảy người còn lại cũng tỉnh dậy nhìn nhau thất vọng, chán chết cứ tưởng được thư giãn gân cốt một tý. Một nữ nhân điên cuồng vọng và một đám tay chân ăn hại thì lấy đầu ra sức mà chống đỡ các chàng.

- Thật là “hồng nhan họa thủy” mà, Huyền Lục huynh giết chi nàng ta sớm vậy, để lại chộc phá không vui hơn sao?

Như Ý nhìn người tới hốt xác bọn họ thì quay ngoắc qua Huyền Lục trách móc. Nàng cũng biết bọn họ là sát thủ, giết người không gớm tay nhưng mà giết ngay thì chán quá. Như Ý không phải tiếc thương gì cô ta, nữ nhân nông cạn lại hạ độc không nương tay như vậy không sớm thì muộn cũng chết thảm nhưng giết người rồi khó tránh khỏi rắc rối. Nơi này dẫu sao cũng không phải Khang San địa bàn của họ, bộ tướng muốn làm gì thì làm sao?

- Xin lỗi nàng nhưng cô ta khiến ta ngứa mắt lắm không giết đi để lại nhìn không thuận mắt.

- Muốn kéo thêm người tới cho các người dợt kiếm phải không?

Như Ý nheo nheo mắt có vẻ nhìn ra chân tướng sự việc. Cái đám này không giết người thì ngứa tay ngứa chân chắc, người đó không phải gà vịt đâu.

- Nàng thật thông minh.

Huyền Lục chống tay lên bàn nhìn ngó lơ đãng. Hắn giết người một nửa điểm thương xót ạng người xấu số cũng không có, ác nghiệt như ma quỷ tái sinh vậy. Như Ý nàng trước giờ chưa từng thấy biểu cảm rõ ràng trên mặt kẻ này bao giờ. Hắn nói chuyện như được lập trình sẵn, thỉnh thoảng cao hứng có nói vài câu chọc phá nàng là “kinh thiên động địa” khác lạ rồi. Nàng chưa bao giờ thật sự khiến hắn tức giận không kiểm soát được tâm lý của mình cả. Gương mặt tuấn tú lúc nào cũng âm lãnh như tạc tượng, không có cười cợt, buồn bã, bất mãn... được bộc lộ ra ngoài.

- Giết hết 5 mạng người rồi huynh ạ, còn muốn bao nhiêu nữa mới hài lòng đây?

- Tới bao nhiêu xử bấy nhiêu.

- Ngồi không rảnh nên gây chuyện ư? Các vị ngày càng lăm trò, có ai trả tiền cho các người không mà sung sức quá vậy.

Như Ý bực mình tức tối vớ bình trà tự rót uống cho đỡ “nóng mặt”. Cái đám này thật ác hết biết, nàng cứ tưởng mình ác lắm rồi chứ. Đúng là người trong thiên hạ nàng còn phải tìm hiểu nhiều. Trà vừa rót xong đưa lên miệng chưa kịp uống thì bị đánh lên cho rót xuống. Như Ý quay phắt sang hướng ám khí xuất hiện định chửi rủa một trận cái tên nào to gan quá vậy. Nhưng nàng nhìn thấy họ Lưu kia đang nhìn mình chăm chú như nàng là sinh vật lạ vậy. Hắn trở đầu mắt ếch ra hết cỡ, trong ánh mắt kia là hoang mang và thất lạc.

- Trà này là có độc đó nàng ơi.

Bách Chiến tốt bụng nhắc nhở cho nàng biết. Họ Lưu kia lo nàng bị trúng độc mới hất chén trà của nàng đi, hẳn chắc không biết nàng lúc này vạn độc bất xâm.

- Ủ ha ta quên. Tiểu nhị mang nước lạnh ra cho ta.

- Nước lạnh làm gì?

- Cho các người uống thuốc giải chứ làm cái gì.

Như Ý cười trả lời Bách Chiến, chàng cũng hiểu ra ngay có sự. Chuyện nàng dùng tay giải độc không nên để lộ ra phải che mắt người khác. Thái tử ngồi gần này giờ biết rõ mọi sự, vẫn là nên đóng cho tròn vai.

- Thật là phiền, ở đâu lại mọc ra kẻ đần như cô ta chứ. Sống không muốn chỉ muốn tìm chết, còn báo hại ta phải động thủ.

Như Ý trên người mang giải dược không nhiều đa phần là độc dược thôi. Lúc này cũng không có thời gian mà pha chế, nàng vận nhẹ từ lắt tay bên trái rơi ra thứ bột trắng vào ca nước vừa được mang tới. Nữ trang trên người nàng đều của sư phụ cho, thứ

nào cũng được thiết kế đặc biệt để giấu “hàng”.

- Uống đi, các vị dễ dàng bị hạ độc vậy, sao từ trước đến giờ vẫn chưa kẻ nào bị độc chết vậy?

Tám người nhìn nàng cảm thấy cũng quē độ thiệt. Họ là sát thủ nhưng trước giờ chỉ có đi uy hiếp người ta chứ có kẻ điên nào dám động vào họ đâu. Trà độc hôm nay họ uống cũng có kiểm tra sơ qua rồi, bất quá tài năng có hạn nhìn không ra thứ gì khả nghi.

- Chúng tôi bắt tài, làm phiền đến nàng rồi.

- Phiền một chút nhưng cái khoản phía sau ta không có quên đâu.

Ai nấy cũng nhìn nàng với ánh mắt “ta biết nàng sẽ nói thế mà” rất ai oán. Ráng chịu mất “tiền ngu” đi, tại các người không cảnh giác chứ bộ. Ta giải độc dùm các người phải trả phí chăm sóc sức khỏe cho ta chứ, hợp tình hợp lý như vậy còn dám biểu tình phản nầy nọ gì nữa.

- Phản đối sao?

- Không có.

- Các huynh thật đáng yêu. Như Ý ta kết bằng hữu với các vị thật là một việc may mắn.

- Nàng đừng có xỉ nhục cái từ bằng hữu như thế.

Bằng hữu cái nỗi gì, cướp cạn và con mồi bị trấn lột thì nghe đúng hơn, có ai bằng hữu mà ki bo keo kiệt tính toán từng đồng như nàng với bọn họ không?

- Huyền Tam huynh!

- Ta lỡ lời.

Huyền Tam nghe cái giọng ngọt lịm vừa phát ra từ miệng nàng thì khôn hồn thoái lui trước. Chàng không có lỗi gì đâu nhưng cứ nhận lỗi trước cho chắc ăn vậy.

- Xin lỗi nàng.

- Huynh có lỗi gì đâu, nè cho huynh, uống đi.

Như Ý cầm ly nước đưa tới trước mặt chàng, nhìn chàng cười dịu dàng. Không nha, ác quỷ đột lột thiên thần, ly nước đó thể nào cũng có vấn đề.

- Ta không uống đâu.

- Ta có lòng mời nước huynh lại không uống là sao?

- Ta không khát.

- Không khát cũng phải uống.

Xoẹt, Như Ý trong chớp mắt thoát khỏi chỗ của mình tới đứng ngay cạnh chàng. Họ Huyền Tam đáng ghét, nước này chỉ có giải được thôi nàng không bỏ thứ gì vào hết á. Hẳn đề phòng nàng như đề phòng quỷ vậy, làm như nàng ác tâm lúc nào cũng hạ độc người khác vậy. Tức chết hần.

- Như Ý mời.

- Đa tạ.

- Ta đảm bảo nước uống tinh khiết, chất lượng hoàn hảo không dính tạp chất. Huynh không tin ta uống trước thử nghiệm cho nha.

- Thôi khỏi ta uống.

Nàng thử nghiệm trước cũng như không, chàng đương nhiên biết bí mật của Thánh nữ. Coi như hôm này xui xẻo bị nàng chằm trúng vậy, uống thì uống.

- Ta đảm bảo rồi mà không chịu tin, thuốc giải trong ca kìa, ai cũng phải uống. Ta đi trước à.

- Nàng đi đâu vậy?

- Diên sao mà lảng vảng ở đây nữa. Họ sắp cho người tới trả thù rồi, không chạy thì ngồi lại chịu chết à.

- Nàng nếu đi thì nên đi từ này giờ trễ rồi.

Như Ý nhìn theo hướng cửa mà Bách Chiến đang chỉ, có một đám người đông đảo đang hùng hổ tiến vào. Tên cầm đầu là một tên thanh niên còn trẻ, gương mặt đều cả chớn rất khó ưa. Hắn hướng thẳng đám người của Huyền Băng Cung mà xông đến. Xứ này cũng lạ nhìn vào là biết sắp có ẩu đả mà đám khách trong quán chẳng ai chịu bỏ đi.

- Các người đã giết người?

Im lặng.

- Ta hỏi lần nữa kẻ chán nào sống dám ở đất này giết chết muội muội của ta?

Im lặng.

Đám người của Huyền Băng Cung là một đám quái nhân không thích gây sự nhưng lại coi trời bằng vung. Trong giang hồ có danh có tiếng, tiếng tốt cũng nhiều nhưng tiếng xấu cũng không ít. Nơi này lạ nước lạ cái, bản thân họ không động thủ trước nhưng vẫn bị phạm vào. Cô gái khi này đã gây ra chuyện ngu ngốc sẽ liên lụy đến không ít người. Muốn thấy họ hối tiếc vì đã ra tay tàn bạo ư, thật khó hơn lên trời. Như Ý nhìn về mặt trong nháy mắt tỏa ra sát khí của mấy tên này thì than thầm trong lòng ấy tên khờ đoản mạng đang gân cổ, trợn mắt trước mặt quát mắng kia.

- Không được lấy mạng họ.

Như Ý là cảnh cáo mấy tên sát thủ máu lạnh kia nhưng tên cầm đầu đám người đang gào thét lại tưởng nàng cầu tình với hắn. Hắn lúc này mới tập trung nhìn kỹ nàng, thấy trước mặt một mỹ nhân mặt mày thanh tú, môi hồng, da trắng, mắt trong veo, giọng nói dễ thương thì máu dê xồm nổi lên.

- Mỹ nhân nếu nàng theo ta thì ta sẽ tha ấy tên khốn đi chung với nàng.

Lời vừa tuôn ra khỏi miệng hắn đã nằm đo đất chết ngắc. Ai động thủ? Như Ý trở mắt nhìn qua mấy tên ngồi chung bàn, bọn họ nhún vai ra chiều vô can. Nàng nhìn qua hướng thái tử thấy hắn đang đưa mắt ngấm thằn lằn trên trần nhà, mấy tên hộ vệ kẻ thì thấy phong cảnh ngoài cửa sổ trong chốc lát đẹp lạ thường, kẻ thì đột nhiên hứng thú với hoa văn chén trà đang cầm trong tay... Đưa ngón tay xoa thái dương nàng nhủ thầm mình phải tập cho quen dần đi, cái xứ kẻ mạnh thì sống kẻ yếu ráng chịu này phải như thế thôi. Như Ý ta cũng không phải người tốt bụng gặp chuyện bất bình nào cũng ra tay tương trợ. Sống chết có số, tự hắn tìm chết thôi.

42. Chương 42: Nàng Đi Với Ta

Trong một ngày giết chết hết cả con trai và con gái nhà người ta thế mà tới đến vẫn bình yên mà ngủ được thật đáng nể. Chủ thành đại nhân có đem quan binh xông đến bắt người nhưng vừa bước vào cửa quán bỗng có kẻ cuống cuồng nhào đến nói nhỏ vào tai cái gì đó, mặt mày hắn tái xám run rẩy chấp tay vào trong quán vãi vãi cái rồi rút lui luôn. Như Ý nhìn biểu tình của hắn tuy từ khoảng cách xa nhưng cũng thấy rõ hắn sợ đến nỗi đứng sấp không vững nữa. Tin gì mà tạo ra sức tác động to lớn thế, nàng hơi băn khoăn. Định quay qua tham khảo ý kiến mấy tên đi chung thì nhận thấy bảy tên công tử biến đâu mất tiêu ba tên rồi.

- Đi đâu mất ba vị huynh đệ rồi, sao hắn đi mà ta không biết vậy?

- Nàng nhìn lão già đó chăm chú quá nên có để ý gì đến xung quanh đâu.

Bách Chiến nhẫn nại trả lời dùm nàng. Nữ nhân này võ công không tệ nhưng sức cảnh giác và quan sát kém quá, người ngồi bên cạnh đi mất lúc nào cũng không cảm nhận được, nếu bị đánh lén coi như chết chắc.

Dù sao học trong vòng thời gian ngắn đã đạt đến cảnh giới này cũng xuất sắc hơn người rồi, tập luyện thêm sẽ rất có tiềm năng vô địch thiên hạ.

- Hiểu rồi.

- Thông minh.

Ba cái tên đó không có ở đây thì mười chín bọn hắn là nguyên nhân khiến lão già kia mặt xám ngoét như tro khi nãy. Huyền Băng Cung không có tên nào dễ đụng vào hết đặc biệt là mấy tên này, đương nhiên ngoại trừ đại tiểu thư bản lĩnh Như Ý ta đây.

- Ta đói bụng, gọi món ăn đi. Ăn xong còn phải đi ngủ.

- Nàng chỉ có ăn với ngủ thì giỏi thôi.

- Chứ sao.

Như Ý nàng thật sự mệt và đói muốn xỉu rồi. Đi ngựa cả ngày trời không được thoải mái, lại ham ăn nốc một đồng trái cây rừng nên giờ xót ruột. Thức ăn vừa được dọn ra là nàng tay khuỷa tay khoắng ăn một mạch khiến mấy chàng công tử ngồi chung bàn đông đá vì sốc.

- Nàng ăn nhanh vậy không cần nhai hả?

- Huyền Tam huynh đừng có nhiều chuyện, lo ăn cơm đi.

- Nàng ăn món này rất ngon, nàng ăn thử.

- Đa tạ.

Bách Chiến gấp vào chén nàng cái món gì nhìn thấy ghê. Nàng đúng là đang đói thật nhưng mà cái thứ gì nhìn lạ quá vậy, ăn được thiệt sao?

- Huynh ăn đi.

Nàng tạm dừng cuộc chiến tay chén tay đũa, gấp lại vào chén hắn cái món nhìn rau không phải rau, thịt cá càng không giống đổ vào chén hắn ta. Người ăn trước xem có phản ứng gì không ta mới ăn. Phi mỗ tự xưng nhà người trước giờ không chơi xấu ta nhưng mà người có bao giờ gấp đồ ăn cho ta đâu... Mà quên trước giờ ta ăn cơm không bao giờ mời hắn ăn chung, hắn có lẽ cũng có thói quen gấp đồ ăn cho người khác.

- Ngon lắm mà.

- Đó là món gì vậy?

- Con nhộng.

- Ack, vậy huynh ăn hết đi ta không ăn cái thứ này đâu.

- Ăn thử đi ngon lắm đó.

- Không ăn.

Hai người này ăn cơm cũng làm người khác ngứa mắt nữa. Nhất, Nhị, Tam, Tứ công tử cứ bình thản ngồi nhắm nháp, chuyện thiên hạ không nên chen vào, ăn no đi ngủ cho khỏe. Nhưng mà có một người nhìn vụ này thì không thản nhiên, bàng quang cho được. Họ Lưu này giờ vẫn cầm rế ở bàn bên cạnh thu hết vào mắt màn tình cảm lố lằng này. Chàng thật muốn qua đó hất tung bàn, dẫn cho họ Phi kia một trận. Có điều Như Ý ngồi đó chàng muốn hành hung người khác cũng phải lựa chọn thời điểm đã. Ăn cơm, tạm tha cho họ Phi người “trời đánh còn tránh bữa ăn” ta không muốn Như Ý ăn cơm không ngon.

- Ăn xong rồi, ta về phòng đây.

Như Ý sau một hồi chiến đấu với chén đũa rất nhiệt tình cũng thỏa mãn nhu cầu ăn uống tạm thời. Nàng chào mọi người đi vài bước, bỗng nhớ ta một chuyện nên quay lại nói với Bách Chiến.

- Bách Chiến ca ca, huynh không được phá giấc ngủ của ta sớm quá đó. Hôm nay ta mệt lắm ta phải ngủ nhiều một chút.

Câu này khiến bốn vị Huyền công tử phì cười, họ Phi im le còn họ Lưu thì giận muốn ói máu. Thực tế là Như Ý muốn nhắc nhở họ Phi sáng sớm có đánh thức nàng cũng đánh thức muộn một chút, nàng muốn ngủ nướng, ngày mai khởi hành trễ một chút. Bốn vị họ Huyền cười bởi vì nhớ ra cái tính xấu nổi danh khắp biệt cung của Thánh nữ khiến sáng nào cung chủ cũng có việc để thư giãn gân cốt. Họ Phi im lặng vì đang nhủ thầm nàng đừng có mơ, sáng mai ta sẽ đánh thức nàng sớm ơ là sớm. Lâu rồi không thi hành lại cái nhiệm vụ khó khăn và hấp dẫn này. Nhưng có một người với đầu óc tưởng tượng hơi bị phong phú và không nắm rõ tình hình cho lắm thì hẳn hiểu cái câu này với dụng ý đen tối khác.

Họ Phi làm gì mà phá giấc ngủ của nàng, hẳn thì có phạm sự gì trong phạm vi nàng ngủ mà xuất hiện phá phách. Hai người.... rốt cuộc là có quan hệ gì?

Xoẹt, Bạch Trường trong nháy mắt tới trước mặt Như Ý, vòng tay ôm ngang eo nàng phi thân bay ra ngoài. Chàng hành động nhanh như chớp khiến đám hộ vệ và người của Huyền Băng Cung chống mắt nhìn trở tay không kịp. Khi mọi người hoàn hồn thì hai thân ảnh kia đã bay đến tận phương trời nào không ai rõ. Bách Chiến và bốn vị công tử họ Huyền ngay lập tức truy tìm dấu vết nhưng ra đến cửa quán phải chia tách ra vì chẳng biết họ Lưu đã đưa người theo hướng nào nữa. Khinh công của Bạch Trường là chân truyền của sư phụ, Thương Xuyên Phú được mệnh danh thiên hạ đệ nhất khinh công nhưng đệ tử của lão về mặt này đã bỏ xa lão từ lâu. Chàng vì thế giang hồ không nhiều người biết danh nhưng khinh công thực chất là thiên hạ khó tìm ra ai vượt qua nổi. Khi này đám người hộ vệ cho nàng lại mất cảnh giác, không ngờ tới thái tử lại làm ra cái hành động gì mà phi thường tùy hứng này nên lơ ngơ phản ứng chậm. Lúc này Bạch Trường lại đang nổi máu điên muốn đem Như Ý đến một nơi thật xa không có ai làm phiền để hỏi tội nên tốc độ của chàng lại càng thần tốc hơn. Thời khắc trôi qua không lâu lắm cả hai đã ra khỏi thành và đang tọa lạc tại một nơi chẳng biết là cái chốn “khỉ khô cò gáy” nào nữa.

- Người đưa ta ra đây làm cái gì vậy hả?

Như Ý liếc nhìn quang cảnh xung quanh mình, núi rừng âm u thì tức mình hét lớn lên. Nàng xưng hô với Bạch Trường thay đổi lia lịa. Khi nàng tức giận thì mở miệng là người người ta ta rất chói tai, mỗi lần nàng nhỏ nhẹ dịu dàng dùng mấy kiểu kính ngữ như “ công tử”, “ngài” hay “ điện hạ” là biết có âm mưu hoặc giả tạo thực nữ. Nơi chốn đông người mà muốn nói kháy hẳn sẽ lôi họ Lưu ra mà gọi thẳng mặt, trong bụng chửi thầm thì thường nhắm đích thị họ Vương. Nàng không biết vì lẽ gì lại có ý bảo vệ cho danh tính thật của hắn nữa, nàng không muốn người khác biết hắn là thái tử. Nguyên cớ sâu xa cho hành động cẩn thận một cách vô thức này hiện tại nàng có lẽ cũng chưa nhận ra. (^ ^)

- Người nói.

Nàng nhìn thấy hắn cứ im lặng mãi, hai tay thì cứ nắm chặt rồi thả lỏng thật lâu cũng không có động tĩnh gì thì lên tiếng. Tên này hẳn bị làm sao vậy, nàng đang mệt muốn chết hẳn lôi nàng ra đây làm gì? Hắn muốn ngủ với khỉ, chơi với sói, đùa với tu hú thì đi một mình đi. Sợ bóng tối chắc nên kéo nàng theo làm bạn đồng hành cho đỡ run. Hắn thần kinh, bệnh hoạn đã nhát gan lại còn có sở thích dạo đêm quái đản.

- Vương Bạch Trường!

- Hóa ra nàng có biết tên họ đầy đủ của ta.

- Ta biết rất rõ.

Hắn điên nặng hay toàn bộ dây thần kinh trung ương tổng đình công vậy? Tên hắn thần dân Đại Nam Quốc ai mà không biết, nàng không phải người xứ này thì cũng không mù thông tin đến mức thảm hại thế chứ.

- Nàng chưa bao giờ gọi tên ta một lần.

Bạch Trường bắt đầu điểm danh những bất mãn của mình lần lượt trong đầu. Chàng đang giận nàng nhưng cố gắng kiềm chế đến mức đau buốt óc. Chàng này giờ chỉ nghĩ đến cái cảnh nàng và họ Phi kia có quan hệ nam nữ thân mật thì không thể bình tĩnh được. Nàng là hôn thê của chàng mà, hôn thê của chàng. Hôn thê của mình có quan hệ tình ái với nam nhân khác, kể nào bằng quang thờ ơ được thì cứ làm vậy đi, chỉ là không có chàng trong danh sách đó.

- Chiêu Văn Như Ý.

- Yeah, có mặt.

Hắn điểm danh nàng thì phải, đọc cả họ lẫn tên như vậy giống như năm xưa đi học phổ thông quá. Hix, không đả động thì không sao, tự dưng lúc này nàng nhớ nhà, nhớ thế kỷ 21 quá đi mất. Bây giờ mà ở nhà chắc đang tí tởn chồn papa và mama len lén với em trai cực cưng đi xem phim rạp chắc luôn. Ngày ấy hai chị em tuần nào cũng phải đi xem chung một lần, em trai thích phim hành động còn nàng thích phim tình cảm hài nên lúc lựa phim cứ tranh cãi riết. Kết quả là mang tiếng đi coi chung nhưng em coi phim của em, chị hí hửng lựa phim của chị. Tiền vé thì thường là chị mon men lại nhờ em trả hộ bởi vì chị túi tiền lúc nào cũng sạch bách, nghèo khổ thấy mà thương. Ôi, nhớ em trai cực cưng quá, nhóc bây giờ ra sao rồi.

Bạch Trường đang tức lắm nhưng nhìn biểu tình trên nét mặt của Như Ý thì tự động hạ hỏa dần dần. Nàng có vẻ buồn buồn sắp khóc nữa rồi, chỉ là lại không òa lên như mọi lần mà cố gắng chớp chớp mắt như là muốn cho nước mắt chảy ngược vào trong. Chàng bỗng cảm thấy nàng lúc này yếu đuối mỏng manh lắm, vươn tay ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ bờ vai thanh mảnh kia nhẹ nhàng an ủi.

- Thôi nào bảo bối nàng làm sao rồi? Không khóc nha, khóc xấu lắm.

Thực tế là với một người đang cố kìm nén không khóc thì đừng đi dỗ dành họ làm gì. Thời điểm đó im lặng thì người đó sẽ tự vượt qua được nhưng nếu có ai đó dịu dàng quan tâm một câu thôi thì “tức nước vỡ bờ” ngay. Như Ý lúc này là khóc thật, nàng muốn về nhà. Nàng còn chưa tốt nghiệp đại học, còn cả một đồng kế hoạch ăn chơi, làm việc, hưởng thụ, tranh giành... đợi nàng ở nhà. Thế mà lúc này đây nàng lại nhàn nhả lướt lơ qua lại ở cái nơi cổ đại quái quỷ này, nghĩ thấy mình thật oan ức tức tưởi quá. Khóc, khóc như mưa, khóc một hồi ướt áo của người ta luôn.

- Nàng ổn rồi?

Như Ý dụi dụi mắt lau lệ, ngẩng đầu lên thấy cái tên này giờ nàng dựa vào hắn mà khóc ngon lành đang cười ôn nhu hời hợt. Hắn... hắn... nàng sụt sịt mũi... hắn có nụ cười dễ thương thật. Khuôn mặt khi cười không bừng sáng lên nhưng lại như tỏa ra ánh sáng dịu dịu như mặt trăng vậy. Không lấp lánh chói mắt như mặt trời mà là man mát, thoang thoảng như... ui da chả biết như cái quái gì nữa. Nàng chẳng rảnh mà phân tích nữa, mệt óc chết được. Đại tiểu thư ta cư nhiên bị ảnh hưởng chỉ bởi một nụ cười là có làm sao. Vỡ vãn quá, đẹp, đẹp hết.

- Ta không sao, người đưa ta ra đây làm gì?

- Ta muốn nói chuyện riêng với nàng.

- Nói chuyện cũng không phải đi một đoạn đường dài như vậy chứ. Người phiền quá đi mất, thôi kệ đến cũng đã đến rồi, người muốn nói gì? Nói cho lẹ đi cho hết chuyện còn đi về, ta mệt lắm ta muốn đi ngủ.

Bạch Trường nhíu mày trước thái độ thay đổi của nàng. Thật không biết nữ nhân vừa nín áo chàng khóc như trời đất sắp sụp xuống đầu nàng với cô gái ồn ào nói một hơi không cần thở này có phải là một không nữa? Nàng khi này có vẻ cô đơn và sầu não còn nàng lúc này hùng hổ cứ như chuẩn bị đi đánh giặc vậy.

- Nàng với tên họ Phi đó có quan hệ gì?

- Đồng sự.

- Đồng sự là cái gì?

- Nói cho dễ hiểu thì là người trong cùng một tổ chức, hắn là cung chủ của Huyền

Băng Cung còn ta là Thánh nữ.

- Tại sao nàng ngang nhiên lại gia nhập Huyền Băng Cung vậy? Nàng không ở kinh thành lo chuẩn bị hôn lễ với ta mà tham gia võ lâm giang hồ.

Hắn rõ ràng là đang hỏi cung ta mà, hắn tưởng ta là tội phạm hình sự còn hắn là cảnh sát trực tiếp thụ lý vụ án đó không bằng. Tại sao ta lại phải cảm rở ở kinh thành chuẩn bị thành thân với hắn chứ, ta có thích hắn đâu, ta có muốn cưới hắn đâu.

- Họ mời thì ta tới chứ làm sao nữa?

- Mời nàng?

- Đúng, mời thì ta chấp nhận thôi.

Họ mời nàng ư? Sao nàng phải nói tránh đi như vậy nhỉ, họ Phi đó chính xác là bắt cóc nàng mới đúng. Nàng ngày đó lúc đứng ở hiệu sách không bị đưa đi thì lúc này đã trở thành thê tử của chàng rồi. Hai năm đủ để xảy ra bao nhiêu chuyện, nếu họ không bắt cóc nàng...

- Theo ta biết thì là bắt cóc.

- Nói vậy cũng không sai, thực ra thì chuyện đó cũng không quan trọng.

- Quan trọng là bây giờ nàng muốn làm Thánh nữ của Huyền Băng Cung phải không?

Ta nhìn nàng gắt gao hỏi một câu mà ta đã canh cánh trong lòng từ lâu lắm rồi. Thái tử phi của ta và Thánh nữ của tên họ Phi đó, nàng muốn chọn vị trí nào?

- Ta không hẳn là muốn làm Thánh nữ.

- Vậy nàng từ chối không làm nữa, nàng gả cho ta về làm thái tử phi của riêng ta thôi.

Nếu nàng đã không muốn sao còn níu kéo chần chừ lưu lại bên cạnh bọn họ làm gì? Nàng là nữ nhân của ta, ta không muốn nàng lang thang bên ngoài giang hồ xen vào chuyện rắc rối ngớ ngẩn của nhân sĩ võ lâm.

- Cơ bản là từ chối không được.

- Không ư?

Nàng lắc đầu nhìn ta cười. Ta kiên nhẫn chờ đợi, ta có cảm giác nàng sẽ giải thích chi tiết. Im lặng hồi lâu cũng thấy nàng lấy từ trong người ra một mảnh ngọc màu xanh lục. Lục Ngọc Vô Độc thì phải, tương truyền ngọc này có khả năng giúp chủ nhân giữ nó vạn độc bất xâm, ta là lần đầu thấy nó nhưng không hiểu sao lại liên kết ra thông tin như vậy.

- Ta lúc trước hỏi ngài về miếng ngọc bị thất lạc chính là nó.

- Nàng tìm thấy lại ở đâu vậy?

- Phi cung chủ mới đưa lại ta hôm nay.

Nàng mân mê nó trong tay, nhìn thì biết nàng thích nó lắm. Nếu thực sự ngọc này là Lục Ngọc Vô Độc, vậy nó thực sự rất quý. Thiên hạ làm gì có ai có được năng lực bảo hộ an toàn không sợ bất cứ độc được nào cơ chứ. Chủ nhân của ngọc này có được thứ năng lực đó thử hỏi sao lại không tự hào, không hãnh diện. Nàng lẽ nào vì lý do này mà chấp nhận gia nhập Huyền Băng Cung sao? Sự đối trác này không cân xứng chút nào, tuyệt đối không.

43. Chương 43: Mơ Màng Tồn Thương

Như Ý nắm chặt Lục Ngọc trong tay thầm ra quyết định. Tiền nhiệm Như Ý, ta thật sự xin lỗi nàng, tình cảm của nàng với nam nhân này nàng là người bắt đầu nhưng ta phải kết thúc nó. Nàng nếu có thể nói chuyện cùng ta sẽ phản đối rất gay gắt đúng không? Nàng thích hắn nhưng ta không thích và cũng không thể thích. Hai người không duyên phận thì vì lẽ gì ta lại có được cái phúc đó. Ta vốn dĩ không thuộc về nơi này, đành phải tàn nhẫn khiến cho kẻ si tình đứng bên cạnh ta chết tâm thôi.

- Nữ nhân cầm ngọc này phát sáng thì sẽ là chủ nhân của nó. Lục Ngọc Vô Độc là bảo vật của Huyền Băng Cung ai là chủ nhân của Lục Ngọc thì mặc nhiên trở thành Thánh nữ. Ta không có lựa chọn, họ cũng không lựa chọn là ngọc này chọn ta và ta chấp nhận nó thôi.

- Nàng trả lại cho họ đi, nàng không làm Thánh nữ của họ thì họ có thể bắt ép nàng sao?

Bạch Trường đề xuất ý kiến, nàng nếu không muốn thì chàng sẽ không cho ai ép buộc nàng. Họ Phi đó nếu hấn cưỡng ép nàng bất cứ điều gì hấn sẽ không được chết tốt. Hấn có võ công cao cường, thể lực có hùng mạnh thể nào cũng không đủ sức một tay che trời, muốn diệt hấn hiển nhiên sẽ diệt được.

- Ta không muốn làm Thánh nữ nhưng cũng không muốn từ chối. Lúc đầu ta không thích lắm nhưng bây giờ càng ngày ta càng thấy làm Thánh nữ thật thú vị.

- Vì hấn ư? Vì Phi Bách Chiến nên nàng thay đổi ý kiến.

Nàng chỉ cần nói một câu là vì hấn ta sẽ không tha cho cả hai người. Ta bản chất chiếm hữu khó ai bì kịp, ta xem nàng trong tâm tưởng vốn dĩ đã là của ta từ lâu. Sở hữu của ta thì mãi chỉ có thể thuộc về ta mà thôi, nếu không thuộc về ta nữa tất sẽ phải hủy đi. Nàng... ta...cũng không tha. Trong tim nàng chứa người khác, linh hồn nàng không hướng về ta... thì nàng phải... Ta cười chua chát, nàng phải .... chết.

- Công tử toàn thân phát ra tà khí, ngài muốn giết ta sao?

- Nàng đừng tự cho là mình thông minh, ta nghĩ gì nàng biết được sao?

Như Ý nàng không phải kẻ ngốc với tâm lý của người khác phải nàng nắm rõ không phải ít. Sâu thẳm trong lòng nàng biết mình đang đánh một canh bạc lớn, hoặc là cắt đứt được hấn khỏi cuộc đời nàng để sống thanh thản những năm tháng sau này hoặc là đón nhận cơn thịnh nộ điên cuồng của một kẻ cuồng dại khi bị thương. Hấn nói 5 câu thì đến 3 câu đã ghép đôi nàng với Phi Bách Chiến, nàng tự nhận thấy mình với họ Phi đó cũng không có làm cái gì gây hiểu lầm như vậy được. Bấy vị công tử họ Huyền kia cũng theo nàng sát nút còn gì, hấn không điểm mặt chỉ tên mà cứ nhắm họ Phi là sao nhỉ? Hấn chỉ mới gặp nàng đi chung với cung chủ một lần duy nhất hôm nay thôi, nàng với họ Phi thật sự trong sáng như nước a. Thật oan uổng mà.

- Nàng trả lời thật đi nàng yêu họ Phi đó sao?

- Sao ngài cứ ghép đôi ta với cung chủ vậy?

- Nếu không phải hấn thì là ai, nàng vì ai mà từ chối ta?

- Việc ta từ chối ngài với việc ta có thích ai khác không thì có liên quan gì đâu?

Bạch Trường đột ngột ôm lấy Như Ý vào lòng chặt cứng. Chàng lúc này tâm dao động lắm, nữ nhân nàng đừng ép ta. Ta chỉ muốn có nàng ở bên cạnh, chỉ muốn yêu nàng, muốn sủng nàng thôi, đừng khiến ta phải làm việc ta sẽ phi thường hối hận.

- Nàng không thể yêu ta sao? Như Ý ta yêu nàng, ta yêu nàng hơn bất cứ thứ gì ta từng có, nàng đừng tổn thương ta có được không?

Hấn tăng lực tay khiến Như Ý cảm thấy ngạt thở sắp đứt hơi đến nơi. Lời của hấn văng vẳng bên tai như vọng lại từ rất xa, sao những lời này lại quen thuộc như đã từng nghe rồi. Nàng bất giác nước mắt tuôn rơi, ai đó từng nói yêu nàng hơn bất cứ thứ gì trên đời, ai đó từng khiến nàng tim đập rộn ràng vì hạnh phúc bởi những lời này. Ai đó...

- Như Ý, nàng làm sao rồi? Nàng tỉnh lại... Như Ý...

Như Ý bỗng nhiên vô lực xụi lơ trong tay chàng khiến chàng hốt hoảng. Nàng ngất xỉu rồi, ta mạnh tay quá khiến nàng ngất xỉu sao? Ta vỗ vỗ vào gương mặt nàng thì nhận thấy tay bỗng nhiên ướt nhòe bởi nước mắt. Nàng nhắm mắt nhưng lệ vẫn tuôn rơi như suối, mi mắt giật giật gương mặt có biểu tình thống khổ vô cùng.

- Như Ý, nàng tỉnh lại, xin lỗi ta xin lỗi.

Bạch Trường lay mãi nàng mới chớp chớp mắt tỉnh lại. Chàng mừng rỡ lại ôm chăm lấy nàng rồi rít.

- Nàng làm ta sợ quá, xin lỗi là ta khiến nàng sợ hãi, nàng phạt ta thể nào cũng được nhưng đừng bắt tính nhân sự như lúc nãy, ta lo lắng.

- Ta... ta không sao, ngài buông lỏng tay một chút.

Như Ý thật không hiểu sao lại ngất xỉu được, nàng từ khi nào lại yếu ớt như sên vậy? Khi này nàng mơ màng thấy mình đi lạc vào một vườn đào thì phải, có người đợi nàng ở đó nhưng nàng không nhớ nổi gương mặt anh ta. Người đó nói gì với nàng mà khiến nàng bây giờ vẫn mơ hồ cảm thấy đau lòng lắm. Thật nhức đầu, rối rắm quá.

- Nàng mệt lắm rồi, ta đưa nàng về.

- Khoan đã.

- Sao vậy?

- Công tử đưa ta ra đây có chuyện cần nói mà, chúng ta xử lý một lượt rồi hãy quay trở lại đó.

Nàng níu tay áo ta cứng đầu không chịu đi. Gương mặt thất thần, uể oải đó còn muốn nói năng giải quyết cái gì nữa. Ta định bụng mở miệng bảo để lúc khác nói tiếp thì nàng bặm môi lắc đầu quầy quậy ra chiều kiên quyết. Nữ nhân này thật bướng bỉnh hơn ta tưởng.

- Sao nàng khóc trong mơ vậy?

- Ta có sao?

- Ta nhìn thấy mà.

- Ta không biết, chắc gặp ma trong mơ đó mà.

- Thế gian chỉ có con người là đáng sợ nhất, ma không đáng ngại đâu.

Nhảm nhĩ quá, ta không rảnh để ngồi “tám” mấy chuyện không đâu vào đâu này với hần. Ta nhìn hần là biết đang chất chứa trong bụng cả một bầu tâm sự không biết trút vào đâu. Hần lúc này không nói thì đợi đến lúc nào, nam nhân này cũng biết ngại ngùng, gượng gạo ư?

- Công tử rõ ràng là có chuyện muốn nói với ta mới nói thẳng. Hôm nay Như Ý phải làm rõ mọi chuyện với ngài.

- Nàng chắc chắn?

- Chính xác.

Bạch Trường cân nhắc rồi gạt đầu đồng tình. Sớm hay muộn chàng cũng biết được sự thật, trốn tránh không phải là cách. Chàng sợ biết được sự thật không như mong muốn nhưng đêm đêm gác tay lên trán băn khoăn nàng với tên họ Phi đó mối quan hệ tiến tới đâu rồi cũng không phải là cách.

- Nàng yêu Phi Bách Chiến nên từ chối thành thân với ta?

- Không phải, ta không yêu cung chủ, ta cũng không yêu ngài nên không thể thành thân với ngài được.

- Nàng không thích ta một chút nào sao?

- Ta không có th...

Ta định nói là ta không thích hần một chút nào hết nhưng hần... bóp (tát tai đó mừ).

- Sao người lại hôn trộm ta vậy? Người phi lễ với ta không phải lần đầu.

- Ta muốn hôn nàng.

- Người là tên háo sắc, bỉ ổi, đáng ghét.

- Không đúng đâu, Như Ý nàng không được phép nói nàng không thích ta. Ta không cho phép.... nàng tốt nhất đừng nhìn ta với ánh mắt đó.

Như Ý bất giác lùi lại một bước chân, sao nàng có cảm giác hần bỗng nhiên rất nguy hiểm nhỉ, nàng sợ hần. Hần tiến một bước nàng lui những hai bước, khóe môi hần nhếch lên nở một nụ cười tà mị không đúng ma quái thì chính xác hơn.

- Nàng cứ nhiên lại sợ ta.
- Người giữ khoảng cách một chút, còn qua đây thì đừng trách ta.

Dáng vẻ cảnh giác của nàng khiến ta khó chịu, ta háo sắc với nàng khi nào. Ta ngoại trừ hôn nàng có kịp làm thêm cái gì đâu mà cũng chưa phải là hôn say đắm nữa. Nàng dám đánh ta, trước giờ ôn nhu nhỏ nhẹ riết nên bị nàng xem thường rồi, hôm nay nhất định phải dạy dỗ lại một chút.

- Người rút cuộc lại muốn tìm chết vậy ta không khách sáo tiền người một đoạn.

Như Ý không khách khí động thủ trước, tay trái khẽ hẩy một loạt kim châm phóng ra. Nàng trên người không có binh khí khác mà thực tế nàng cũng không cần. Võ công của nàng thành thạo nhất là đánh lén, trong các loại ám khí thì kim châm là món nhỏ nhắn và dễ cất giấu nhất. Tên thái tử kia nhất thời ngạc nhiên nhưng vẫn kịp lách người né tránh, thoát được đòn của ta quả nhiên đáng nể. Thân ảnh của hắn thật sự rất nhanh nhạy, trong chớp mắt đã nhảy ra khỏi vùng nguy hiểm bắn cho ta ánh mắt căm hờn.

- Nàng thật sự có thể ra tay ác độc như vậy, nàng muốn lấy mạng ta?
- Người đừng có nhiều lời, khi nãy người chẳng phải muốn đánh ta trước sao?
- Nàng võ đoán rồi.

Nàng nói đúng khi nãy thật sự ta muốn ra tay với nàng, bất quá nàng quyết đoán hơn động thủ trước. Quả là nữ nhân thông minh có thể nhận ra được trong tích tắc ta muốn làm gì. Như Ý có võ công, thật sự là một bất ngờ lớn. Một đòn khi nãy thật sự muốn lấy mạng đối phương, dùng ám khí giết người cũng là sở trường của ta. Lực tay và góc độ bắn ám khí đó ta dù ngạc nhiên cũng nhìn ra nàng nhằm cổ họng ta mà tấn công. Chỉ cần cầm chén trà lên cũng nhận ra được trong chén có độc, tay chỉ khẽ lay thì ám khí bay ra tua tủa, nàng không đơn giản như ta nghĩ.

- Vậy sao?

Giọng nói mỉa mai đó thật khiến ta nhú mày khó tin. Nữ nhân này rốt cuộc xây xung quanh mình bao nhiêu lớp tường thành bảo vệ. Nàng đối ta hạ thủ không lưu tình, ánh mắt đó thật sự tỏa ra ác ý thấy rõ.

- Thôi được, ta nói thật ta có định ra tay với nàng.
- Thành thật đấy, cái này người ta gọi là yêu thừa công tử. Người câu trước nói yêu ta, chớp mắt đã muốn dùng vũ lực với ta rồi. Người yêu ta nhiều quá nhỉ?
- Nàng là đang nghi ngờ tình cảm của ta?

Nàng nhìn ta với nửa con mắt, tay mân mê một nắm kim châm, xòe ra hình quạt gấp lại hình trụ liên hồi. Tư thế có vẻ không nguy hiểm nhưng ta biết nàng có thể tấn công bất cứ lúc nào. Bản thân ta khi muốn hạ sát đối thủ cũng hay có kiểu nhìn lơ đãng không tập trung để đối phương chủ quan mất đề phòng y như vậy. Ám khí của ta là phi tiêu, nàng có vẻ độc địa hơn là kim châm có độc. Nàng là đệ tử của Độc Xà Vương chắc chắn sẽ dùng độc mọi lúc có thể.

- Ta không có nghi ngờ. Người có yêu ta, ta biết nhưng không nhiều lắm không đủ...
- Không đủ cái gì?
- Không đủ để trao mạng của người cho ta.

Nàng quả nhiên hành động như tiên liệu phóng kim châm hướng ta nhanh như cắt. Như Ý phen này nàng không rơi vào tay ta thì Vương Bạch Trường ta thế suốt đời không yêu nàng nữa, cũng sẽ không yêu bất cứ nữ nhân nào khác. Nàng thua chắc rồi.

Như Ý nhìn cả một loạt kim châm của mình phóng trúng cắm chỉ chít trên ngực hắn thì cứng đờ người kinh ngạc. Tên đó sao lại không tránh né, kim châm này nàng phóng với tốc độ chậm hơn lúc này nhiều, chỉ là tiện tay phóng chơi thôi. Nàng không muốn giết hắn, thật sự lần ra đòn này nàng không có ý đó. Sao hắn lại khờ như vậy, sao lại không tránh ra?

44. Chương 44: Khổ Nhục Kế Có Chút Thành Công

Bạch Trường dính kim có độc thì bị độc phát ngay lập tức, Như Ý thật sự rất dã man trên kim châm của nàng là Thất Sắc Độc độc tính vô địch thiên hạ. Độc này chỉ cần tiếp xúc vào da thôi cũng đủ khiến nạn nhân bị đau đến đến thống khổ rồi. Họ Vương dính hẳn vào người cả một lỗ kim khuyến mãi thêm một lốc độc, hẳn lúc này sắc mặt tái xanh, bị hành hạ đến run rẩy.

Như Ý ngồi sụp xuống bên cạnh, cầm lấy tay hắn nắm chặt. Nàng không hiểu hắn làm sao vậy, hắn dư sức tránh đám kim châm của nàng mà, hắn bị điên sao mà đứng yên như phỗng hững chọn không xót một mũi chửi. Nhìn hắn đau đến sắc mặt biến dạng nàng phi thường hối hận tự trách, nước mắt trong chốc lát tuôn trào. Nàng nức nở lấp lấp nói thật khó khăn.

- Người... sao lại điên... hức hức... như vậy... sao người không tránh ra hả? Sao lại không tránh ra.... người điên rồi sao....?

- Nàng... không phải... muốn ta chết sao?

Bạch Trường dù đau đến muốn cắn lưỡi tự sát cho rồi cũng ráng sức tàn lực kiệt trả lời nàng. Nữ nhân này rốt cuộc là bỏ độc gì trên kim châm mà hành xác nạn nhân khiếp quá vậy? Chàng đau đến mồ hôi vã ra như tắm dù cả hai đang ở trên núi cao chót vót, nhiệt độ lạnh hơn bình thường rất nhiều. Nhưng nhìn xuống bàn tay Như Ý đang nắm chặt lấy tay mình, chàng cười khê, sao có cảm giác từ chỗ tiếp xúc toàn thân theo đó mà mát lạnh đỡ đau đớn hơn.

- Người đừng nhúc nhích, ngồi im ta giải độc.

Như Ý không còn chú ý đến bí mật của mình nữa, nàng lúc này chỉ mong độc trong người hắn tan biến hết. Nàng tập trung kết hợp nội lực bản thân và khí lực tỏa ra từ Tiên ngọc tạo truyền dẫn vào người Bạch Trường. Giải độc kiểu này cơ bản cốt lõi là luồng khí tức từ người nàng truyền sang bệnh nhân nhanh và nhiều như thế nào thì tác dụng tốt hơn chừng ấy. Kim châm trên người hắn nàng đã thu lại hết chỉ cần giải độc và cho hắn uống Kim dược chữa thương là bình phục lại như thường.

Bạch Trường lúc này mới phát hiện, chàng cảm thấy đỡ đau đớn không phải là cảm giác. Như Ý quả nhiên là đang giải độc cho chàng mà không dùng dược liệu. Nàng lại còn có khả năng khác người này nữa, thật phi thường ẩn tượng.

- Nàng muốn ta... chết thì mạng của ta... liền do nàng định.

- Người.... khờ khạo... người không chết đâu.

- Như Ý... nếu ta chết... nàng sẽ đau lòng cho ta chứ?

- Ta nói người sẽ không chết mà.

Nàng nhìn biểu tình đau tái mặt, môi run rẩy mà hắn vẫn cố gắng lải nhải mấy câu vớ vẩn như lời trăng trối thì trong lòng sợ hãi. Người sắp chết thường hay nói rất nhiều thì phải, trong phim vẫn thường diễn ra như vậy mà. Không được, họ Vương người không được chết, người chết rồi thì ta...

- Như Ý, bảo bối nàng ôm ta được không?

- Người thả lỏng đi, nói ít thôi, ta ôm người được chưa.

Như Ý bối rối ôm chầm lấy hắn, tay vẫn nắm chặt chuyên tâm giải độc. Nàng không nhìn thấy kẻ trướng độc kia trên mặt lúc này hiện ý cười thỏa mãn. Hắn vùi đầu vào mái tóc dài đen nhánh hít một hơi dài, tóc nàng thơm mùi hoa bưởi thoang thoảng. Hoa bưởi dân dã chứ không phải hoa lan hay hoa hồng chàng vẫn quen thuộc nhận thấy trên người nữ nhân. Dùng sức nhấc tay trái không bị nàng ghì chặt vẫn còn đau lên, vòng qua tấm lưng thanh mảnh ôm nàng chặt hơn. Chàng có chuẩn bị với đợt tấn công vừa rồi của nàng mới can đảm không chớp mắt đứng yên hững chọn ám khí chứ. Võ công của chàng thuộc hàng cao cơ, chàng khi nãy đã âm thầm vận lực tạo nên vòng chắn giảm bớt chấn thương. Ám khí của Như Ý thật ra không tổn thương nhiều lắm lên chàng nhưng cái thứ độc nàng bôi lên nó lại là chuyện khác.

- Người không sao rồi, ta giải sắp hết độc rồi.

Sau một hồi ngồi ôm nàng sung sướng, mỹ nhân trong tay đột ngột thoát khỏi vòng ôm của chàng cất giọng mừng rỡ. Bạch Trường cũng thấy cơ thể không còn đau đớn nữa nhưng... cứ như vậy mà hồi phục thì không phải uống mất một cơ hội khó khăn lắm mới tạo nên sao. Chàng đặt cược vào vụ mạo hiểm này rất nhiều, theo tính toán của bản thân chàng hứng trọn luồng âm khí của chàng sẽ bị không nặng nhưng khả năng âm khí có độc rất cao. Chàng trúng độc thì mỹ nhân biết đâu lại mềm lòng chăm sóc cho kẻ bất hạnh xui xẻo bị nàng hạ thủ. Người bị trúng độc thì sẽ phải nằm bẹp dí vài ngày chứ, vấn đề là chàng đâu có ngờ tới mỹ nhân lại có cái tài giải độc mất tay như vậy. Nàng chỉ đụng tay đụng chân chưa tới nửa giờ thì chàng hồi phục rồi, vậy chẳng phải mưu tính công cốc đổ sông đổ biển hết sao.

- Ta... ta khó chịu quá.

- Người khó chịu ở đâu?

Như Ý hết cười nổi, nàng nhú mi, bấm môi dùng cả hai tay bắt lại mạch cho Bạch Trường. Độc tính giải hết rồi sao hắn lại có hiện tượng rối loạn hết kinh mạch trở lại rồi. Công phu giải độc của nàng có chỗ nào không ổn sao? Sao có thể chứ, đó là Tiên ngọc mà xưa nay giải độc chưa bao giờ thất bại. Thất Sắc Độc thôi mà độc này nàng đã bôi thử qua rồi, Lục Ngọc rõ ràng cần được độc tính của nó, sao bây giờ lại...

- Họ Vương kia, người mở mắt, người đừng có nhắm mắt lại như thế.

- Vương Bạch Trường.

Mặc kệ nàng la hét, gào rống to tướng tên nam nhân kia vẫn ngất xỉu bất tỉnh nhân sự. Cả hai đang ở khu vực nào không rõ chỉ thấy rừng núi âm u, hắc khi không lại nằm

đơ dưới đất thế, nàng phải làm sao bây giờ.

- Họ Vương kia người không được chết, người tỉnh lại cho ta. Người cứ thế mà đi thì làm bại hoại hết thanh danh giải độc vô địch thiên hạ của ta. Người nghe ta nói không hả?

Như Ý chỉ còn biết quay qua lay tỉnh tên đi chung, nàng không giỏi đến mức ôm hắn bay trở về được. Khinh công của nàng đâu có cao siêu như hắn, nàng cũng không biết đường mà quay trở lại, thêm nữa hắn nặng như vậy nàng mang theo hắn thì đi được bao xa. Phiền phức quá, họ Vương kia người thật chỉ mang rắc rối cho ta là giỏi.

- Bạch Trường, người tỉnh lại đi. Người hết trúng độc rồi sao lại bất tỉnh được, người lừa ta có phải không?

Công phu tự thân đảo loạn kinh mạch nàng cũng rành, họ Vương kia nếu không phải giở trò ăn vạ thì còn gì nữa. Nàng đâu còn cảm nhận được độc tính còn sót trong người hắn nữa đâu, theo lý thuyết cơ bản kinh mạch hắn phải đập bình thường, hắn càng không thể ngất xỉu được.

- Vương Bạch Trường nếu người không tỉnh lại ta mặc xác người cho thú rừng ăn thịt.

Như Ý dợm bước đứng dậy giả vờ bỏ đi thì nghe tiếng rên rỉ của hắn. Họ Vương hình như bị đau, sao vậy nhỉ? Nàng quay lại cầm tay hắn lên, ngay lập tức hắn nắm chặt tay nàng trong cơn hôn mê ú ớ nói.

- Bảo bối,... đừng đi, đừng bỏ ta lại...

- Ai là bảo bối của người hả?

- Tiểu Ý Nhi bảo bối... đừng đi.

Như Ý tai nghe được ba từ Tiểu Ý Nhi thì như bị điện giật, papa với mama cũng gọi nàng Ý Nhi. Khi nàng còn nhỏ xíu Tiểu Ý Nhi là tên gọi ở nhà của nàng, từ lúc đến cổ đại này hơn hai năm nay không ai còn gọi nàng như vậy nữa. Họ Vương này cư nhiên lại gọi cái tên này khiến nàng lọt vào một vùng cảm xúc ầm ập có phần quen thuộc. Mặc kệ Tiểu Ý Nhi của hắn có phải gọi nàng hay không, nàng ở lại bên cạnh hắn vậy, bỏ đi lúc này không phải là ác độc lắm sao?

- Người có hay không lừa ta.... ta mặc kệ bỏ qua cho người một lần vậy.

Nàng kéo Bạch Trường vào núp dưới một bóng cây cổ thụ thật to, nơi này chỉ thấy toàn cây và cây không có hang động gì hết. Phim kiếm hiệp rõ ràng rất xạo mà, rừng núi âm u thế này tìm lòi mắt cũng không có

một cái hang thế mà mấy đạo diễn phim cứ cho nhân vật rớt vực, đi lạc kiểu gì cũng có chỗ trú chân ngon ơ. Đêm bắt đầu buông xuống rồi, trên núi lạnh hơn dưới mặt đất, không giường chiếu, không mái che đầu, không có lửa khói sưởi ấm gì hết làm sao mà ngủ cho thoải mái được đây. Nàng mệt lắm nhưng lại không muốn nằm thẳng cẳng làm mồi cho sói. Rừng núi rậm rạp thế này nói có sói là thiếu sót đấy, hổ, báo, gấu... gì gì đó cũng không thiếu vắng đâu.

- Ta muốn đi ngủ à nhưng mà ngủ rồi ai canh tròng cho cả hai đây, người bị sói ăn thịt cũng không có gì đảm bảo chúng không đụng tới ta. Họ Vương kia tại người đưa ta đến đây nên ta mới phải ngủ trong rừng chịu cảnh “màn trời chiếu đất” thế này. Người đứng là tai họa mà.

Như Ý cứ lăm bắm một mình, nàng định sẽ thức đêm canh cho hấn ngủ, đợi mai hấn tỉnh lại thì sẽ tìm đường xuống núi. Nhưng ai bảo vệ ai không rõ chỉ thấy không bao lâu sau nàng đã lăn ra ngủ thiếp đi bỏ mặc nguy hiểm rình rập gì gì đó qua cái xó nào rồi. Bạch Trường nghe tiếng thở đều đều của nàng thì mở mắt ngồi dậy. Chàng xích tới chỗ nàng đang ngủ ngồi dựa vào gốc cây, nhẹ điểm huyết ngữ của nàng rồi ôm vào lòng. Bạch Trường lắc đầu cười khê, chàng ghé tai nàng nói nhỏ.

- Bảo bối nếu để nàng canh tròng cho cả hai thì sáng mai chúng ta gặp lại dưới âm phủ mất.

Sáng sớm khi ánh nắng chiếu vào mặt thì Như Ý chớp mắt tỉnh ngủ. Hả..., nàng định thần nhìn kỹ lại hai ba lần sợ mình hoa mắt, nàng trong lúc vô thức lại xích lại gần, rúc vào ngực hấn mà ngủ sao. Bản năng hướng về nơi ấm áp của mình cư nhiên lại lớn như vậy, cách xa cả mấy mét mà cũng lăn lê bò trườn kiểu gì đi tới đích. Nàng nhấc tay áo lên xem xét quần áo trên người, không có vết bẩn. Vậy là... tên kia hướng tới nàng rồi.

- Người tỉnh dậy.

Bạch Trường thật sự là cả đêm không chớp mắt một chút nào, được cái nữ nhân này ngủ rất ngoan không có quấy đạp lung tung giúp chàng... tâm tĩnh, cơ thể không loạn. Nam nhân hoàn chỉnh, không có bệnh “lạ”, ôm trong lòng lại là mỹ nữ. Nàng nếu còn không khôn hồn, ngo ngoe mở ám thì nguy cho nàng, khổ cho ai đó rồi.

- Người không dậy ta đánh người đấy.

Như Ý lay hấn không tỉnh, gào thét om sòm hấn vẫn im lặng, tát má hấn mấy phát mi mắt cũng không chớp lấy một cái. Nàng thật hết cách, thiên hạ còn có kẻ khó lay tỉnh hơn nàng nữa ư? Họ Vương ngay cả cái mắng xấu tính này cũng có, xấu xa thêm chút nữa thì đáng để nàng kết bằng hữu. Người nửa đêm tỉnh giấc đủ sức mò qua chỗ ta mà sáng lại ôm yếu như chết, hấn là giả vờ rồi. Định dùng kế với Như Ý ta ư, cũng có chí khí lớn đó chứ để xem ai cao tay hơn.

- Vương ca ca, huynh chết thật là oan uổng quá. Huynh tha thứ uội bắt nhân lỡ tay giết chết huynh nhé, bây giờ muội sẽ chôn cất huynh thật tốt coi như muội tạ lỗi vậy. Huynh là người đầu tiên được đích thân muội đào huyệt cho đấy, huynh an nghỉ đi nhé.

Nàng cười gian xảo đứng lên lùi lại vài bước, tay vận công dồn nội lực, đánh ra một chuồng lên mặt đất ngay cạnh Bạch Trường đang nằm. Nội công thâm hậu chỉ một chiêu cũng khiến mặt đất sâu xuống một lỗ, đất văng lên tung tóe. Như Ý từ từ bước lại, ngồi xuống bên cạnh hấn, đưa tay lên khều khều khóe mắt, chớp chớp vài cái lệ đã tuôn ra khóc thảm thương.

- Vương ca ca, mặc dù huynh chưa tắt thở nhưng cứ cái đà này thì thế nào huynh cũng đi đời nhà ma. Muội muội lại không phải đại phu, tài năng chữa thương không có, thôi thì huynh trước sau cũng chết, muội tốt bụng chôn sống huynh vậy, huynh lên đường thuận lợi nha.

Nói là làm Như Ý đẩy mạnh cho hấn lăn xuống cái hố vừa đào, trong chớp mắt lúc họ Vương rớt xuống hấn vươn tay kéo nàng xuống chung luôn. Như Ý mấy giây trước trên mặt còn đang hiện ý cười khoái trá, vài giây sau đã thấy mình ở một tư thế và vị trí... hơi bị bất lợi. Bạch Trường tên gian xảo kia ngang nhiên kéo nàng xuống hố chung còn xoay sở đề nàng nằm xuống dưới, còn hấn cười mở ám ở phía trên được mới tức chứ. Hấn điểm huyết ngữ lúc nào chẳng rõ, chỉ là giờ phút này nàng như “cá nằm trên thớt”.

- Nàng định chôn sống ta thật sao?

- Ta tưởng người chết rồi.

- Ta bị chôn sống cũng không sao nhưng phải có nàng chôn cùng.

Nhưng ta vẫn chưa chôn người xong mà, người chưa chết còn giả vờ không chịu tỉnh, người dám lừa ta.

Bạch Trường cười gian, ra là tội lỗi ở chàng cả đấy, nàng có cánh lý giải thật “hơn người”. Bảo bối này thật khó nắm bắt, nàng càng rắc rối như mê cung càng có sức thu hút.

- Nàng không biết lúc nàng tắt thở chuẩn bị được đem đi chôn ta đã làm gì sao?

- Không biết.

- Không biết cũng tốt nhưng nàng vừa định chôn sống ta, ta bây giờ trả thù có phải là đúng đạo nghĩa có thù tất báo chứ?

Hù dọa nàng một chút mà gương mặt xinh xắn đã trắng bệch không còn hột máu rồi, nữ nhân nhạt gan. Ai bảo nàng bắt nhân với ta trước, ta không bắt nghĩa với nàng lại một chút thì ta trở thành thánh sống rồi.

- Ta phải trừng phạt nàng thật mạnh rồi có phải không?

- Khoan, không nên người kh...

Môi hồng nhỏ xinh không kịp phản kháng hết câu đã bị phong tỏa hoàn toàn. Bạch Trường áp môi mình lên môi nàng, thỏa mãn niềm khát khao bản khoản không biết hôn nàng sẽ có cảm giác như thế nào từ lâu. Môi nàng mềm mại hơn chàng tưởng tượng, âm ẩm thơm thơm ngọt ngọt vị của... mật ong. Chàng tham lam quần lấy đùa giỡn, dụ dỗ, ngậm mút nhẹ bờ môi, dùng lưỡi nhẹ nhàng, ôn nhu nhử nàng tách hàm răng vẫn khép kín ngăn cản chàng khám phá. Bảo bối trong tay sau một hồi phòng thủ gay gắt cũng bị quần vào vòng mê hoặc, ngay giây phút nàng đầu hàng lưỡi chàng đã hung hăng tiến vào thám hiểm, mê luyến thăm dò mọi góc ngách trong miệng nàng không nhân nhượng. Nàng ngọt ngào, thật ngọt ngào... một nụ hôn này khiến cho thần trí chàng bay cả lên mây. Chàng muốn nàng, muốn nhiều hơn nữa.

45. Chương 45: Cư Nhiên Lại Bị Mê Hoặc Là Có Làm Sao?

Như Ý bị cuốn vào vòng mê luyến của Bạch Trường không có cách kiềm chế. Nàng ở thế hạ phong bị hấn điểm huyết không thể phản ứng nhưng đỡ lỗi như vậy thì gương gạo quá. Nàng thật sự bị họ Vương đó quyến rũ chỉ với một nụ hôn, nồng nhiệt và say đắm. Rốt cuộc là ta bị hấn ép hôn hay là ta cũng muốn được hôn hấn đây? Cả hai cứ như vậy đắm chìm vào nhau không dứt... sau một lúc lâu... bị ngạt thở. Họ Vương buông nàng ra thở dốc, còn Như Ý cũng hần hển hít lấy hít để luồng không khí cần thiết, đúng là hôn say đắm cũng nguy hiểm. Thiên hạ có ai hôn nhau mà chết ngạt không nhỉ, cứ như bọn họ thì xem nữa tắt thở rồi.

Thời gian im lặng đủ để cả hai tỉnh tâm cũng qua, Bạch Trường quay lại nhìn nàng cười si mê. Chàng không phải chưa từng hôn ai, nói thẳng ra là cái gì cũng... làm qua hết rồi nhưng mà chưa từng có, chưa bao giờ bị ảnh hưởng mạnh mẽ bởi một nụ hôn đến như vậy. Ôm nữ nhân mình yêu trong lòng cảm giác hạnh phúc, hôn nàng còn tuyệt vời hơn, nếu mà...

- Giải huyết cho ta.

- Nàng được giải huyết thì lại không ngoan.

- Người có giải huyết đạo cho ta không?

- Có.

Đương nhiên là phải giải huyết cho nàng rồi, để nàng nằm im bất động ở đó không biết chàng sẽ làm ra cái sự thế gì nữa. Như Ý lúc này gương mặt đỏ hồng, môi hồng mọng lên đẹp có sức hút, đôi mắt còn lưu lại sự cuồng si vừa bị gọi lên... Nàng khiến chàng càng lúc càng khó cưỡng lại, thật khó khăn để kìm hãm ham muốn... muốn... muốn... nàng.

Họ Vương vừa điểm nhẹ Như Ý đã thoát khỏi tình trạng bất động toàn thân. Nàng ngồi phắt dậy... và va phải đầu hần đau điếng. Đầu hần cứng như đá tảng, đau quá đi mất.

- Ai bảo nàng hấp tấp.

Bạch Trường cũng bị đau nhưng chàng không để ý đến mình mà vươn tay xoa xoa trán cho Như Ý. Bảo bối ngốc ta đâu có nhỏ nhoi gì đâu, nàng dư sức nhìn thấy thế mà vẫn va phải.

- Buông tay, người tránh ra coi. Nam nhân xấu xa dám lợi dụng ta.

- Ta có làm gì nàng đâu.

- Người còn dám nói không có, ta xem chút nữa là bị người cưỡng bức thành công rồi.

Cái này nói quá trắng trợn à, họ Vương kia có bị rung động, hần có bị dục vọng ham muốn đột kích, nàng cảm nhận được tại vì hần nằm trên ép sát nàng. Nhưng lực kiềm chế cũng còn khá không muốn ăn tươi nuốt sống nếu không nàng chết chắc rồi. Tuy vậy Như Ý vẫn “đá trái banh” trách phạt qua phía hần, tại hần nên nàng mới bị câu dẫn vào đường tử nguy hiểm kia. Như Ý không muốn thừa nhận với hần mình cũng bị xoáy vào đó, nàng khi này rõ ràng là không có thụ động trăm phần trăm nha, cũng ... đảo lộn tùm lum mà.

- Ta không có ý cưỡng bức nàng, nàng đừng nói oan ức cho ta.

Hai từ “cưỡng bức” này đối với Bạch Trường mà nói là... xỉ nhục nặng nề. Chàng dè dặt hạ lưu đến mức đó khi nào, bất quá chỉ hôn nàng thôi mặc dù... đúng là... trong tâm tưởng cũng muốn biến nàng thành của chàng thật. Tuy ở đây trong tình thế này coi bộ không ổn, nhưng mà... sơn thủy hữu tình, nếu mà nàng cho phép thì... yêu nàng đến chết cũng đồng ý.

- Người ánh mắt đó là sao vậy? Người tránh xa ta ra.

- Xin lỗi.

Như Ý nhìn gương mặt đỏ lên của hần cộng với cái dáng cúi đầu có vẻ như làm việc xấu bị bắt quả tang thì co người lại dè phòng. Chết thật... nàng gặp “đê xồm” có hạng rồi.

- Ta hứa sẽ không làm gì nàng hết, đừng có biểu hiện cái gương mặt dè phòng với ta vậy.

- Người giữ lời đấy, mà người định ở dưới này thật à?

Cái hồ này khá sâu mặc dù là rộng rãi đủ để hai người nằm ngồi gì cũng thoải mái hết nhưng chẳng lẽ muốn “đóng đô cắm rễ” ở dưới này luôn. Bạch Trường ngó người rồi đứng dậy ôm choàng Như Ý nhảy lên trên.

- Ta hỏi thật nàng là muốn chôn sống ta sao?

- Không, đùa thôi.

- Nàng đùa dai như vậy với ta thì được nhưng với kẻ khác họ sẽ băm vằm nàng ra đấy.

- Ta còn tưởng người sẽ bảo vệ ta.

Như Ý lơ đãng buông ra câu nói chẳng có hàm ý gì kia, tự nhiên cúi xuống phủ đất cát trên quần áo. Nàng không để ý đến Bạch Trường mắt lóe lên tia mừng rỡ, nghe câu này hần lại suy ra nhiều hàm chứa ý tứ sâu xa.

- Nàng hứa sẽ luôn ở bên cạnh ta.

- Ta không hứa chuyện này được, ta không gả cho người được đâu, khi về kinh thành người đi đường người ta đi đường ta.

- Ta đã nói sẽ luôn bảo vệ nàng, nếu nàng không ở bên cạnh ta thì ta làm sao bảo vệ nàng được.

Như Ý ngẩng đầu lên cười rạng rỡ khiến cho Bạch Trường bất giác cười theo. Bảo bối lúc thì tâm cơ trầm ngâm rất khó dò, lúc lại trong sáng như trẻ con, thật thú vị. Nếu có nữ nhân như vậy ở bên cạnh suốt đời không phải sẽ không bao giờ buồn chán sao. Ngày tháng tươi sáng như vậy chỉ nghĩ tới cũng thấy hào hứng rồi.

- Không cần người bảo vệ ta cũng tự lo mình được.

Bạch Trường như người đang đi trên mây bị tên bắn rụng rớt bịch xuống đất. Chàng nhíu mày bất mãn giậm nạng luôn. Suốt buổi lúc Bạch Trường đưa Như Ý quay về quán trọ cả hai người không thêm nói với nhau một câu. Thứ nhất là do chàng dùng khinh công đường dài phải tập trung tinh thần cao độ. Thứ hai chàng thấy tâm trạng mình lúc này tốt nhất không nên nói gì thì hơn, mất công nói ra mấy lời khó nghe tổn thương bảo bối. Tiếc rằng chàng đã quá lo xa, cô nương bảo bối kia của chàng nếu là loại người biết tự trách thì đã bị phát rồ thành người điên từ cái thuở nào rồi.

Hai người trở lại quán trọ thì đám người của Huyền Băng Cung và người của chàng đã chuẩn bị sẵn sàng để xuất phát. Phi Bách Chiến tìm hai người không được nên quay lại quán trọ ngồi chờ. Lại thấy đám người của thái tử cũng bình thản ngồi đợi như thể họ đảm bảo chắc chắn chủ nhân sẽ quay lại kịp lúc nên cũng đỡ nôn nóng. Cộng thêm Thánh nữ của họ cũng không phải nữ tử dễ dàng chọc phá nên cũng tự bằng lòng an ủi mình nạng sẽ không sao đâu. Sáng ra cả hai bên lẳng lẳng chuẩn bị ngựa xe, thức ăn, nước uống đầy đủ chỉ đợi người về là xuất phát luôn. Dù họ chẳng ưa gì nhau nhưng lộ trình đến kinh thành chỉ có con đường này, hai bên lại gấp gáp nên cũng không còn cách nào khác.

Bạch Trường vừa ôm Như Ý đáp xuống đất thì đám người Huyền Băng Cung bu lại hỏi thăm sức khỏe. Mới có một đêm mất tích mờ ám thôi mà có cần phải gấp gáp gì không? Bọn họ cũng không lo Thánh nữ bị mạo phạm, nạng nếu có gì... khó nói... thì đã tiêu tòng rồi. Nhưng mà hỏi han thì vẫn khẩn trương, không bị mạo phạm sâu sắc cũng có thể bị khi dễ sơ sẩy lắm chứ. Nạng nếu có ủy khuất chỉ cần một lời buông ra bọn họ sẽ “vì thánh nữ diệt thân”.

- Không sao nhưng mà có một vấn đề lớn kinh khủng.

- Chuyện gì?

Bách Chiến hỏi gấp không quên bắn cho Bạch Trường ánh nhìn nghi ngờ, khó chịu.

Thánh nữ của Huyền Băng Cung là hình tượng tôn kính, sùng ngưỡng của biết bao môn đồ nha. Nạng ấy có gì ủy khuất thì chàng sẽ không tha cho tên đó.

- Đói bụng quá à.

Câu trả lời của nạng khiến ấy người thở phào nhẹ nhõm, mấy kẻ nhìn nhau mất hứng. Cái đám mất hứng đương nhiên là thân cận của thái tử rồi, cứ tưởng chủ nhân cả đêm đi vắng “làm ăn” được cái sự tình gì hoành tráng rồi. Mấy tên đó không hện mà gấp cùng len lén liếc chủ nhân vài cái... nữ nhân xinh đẹp thế kia, bắt cóc đi cả đêm... mà lại chẳng làm nên cơm cháo gì, có phải là rất thất bại không? Thất bại quá đi còn gì nữa.

- Thở dài cái gì?

- Chúng thuộc hạ không dám.

Đám này bị lời của Ảnh Long hỏi ngang thì giật thót, quên mất thở dài làm cái gì vào cái lúc “nước sôi lửa bỏng” này. Cứ nhìn gương mặt của chủ nhân thì rõ, lạnh lùng như mọi khi nhưng giác quan thứ 6 của bọn họ cảnh báo rằng “nhìn vậy mà không phải vậy”. Sóng ngầm dưới làn nước sâu thẳm thật là như đao treo trên đầu, chẳng phải chuyện hay ho gì.

- Đa tạ Bách Chiến ca ca, chúng ta sẽ đi chung đường với bọn họ phải không?

- Đúng.

- Vậy ta qua đó ngồi chung với Bạch Trường ca ca.

Như Ý nói rồi nháy mắt với Bách Chiến một cái, hần hiểu ý cũng không ngăn cản. Bấy vị Huyền công tử giật mình định hỏi tại sao nhưng thấy cung chủ không có ý kiến nên ngậm miệng lại luôn. Nạng đi chung rắc rối ồn ào cũng có cái vui của nó nhưng không đi chung cũng đỡ phiền được bao nhiêu chuyện. Thánh nữ muốn làm như thế nào thì cứ làm như vậy, nói ít thôi càng không nên xen vào chuyện của nạng, như vậy thì mới yên thân được.

Bạch Trường đang ngồi trong xe ngựa rầu rĩ thì cửa màn xe đột ngột bị tốc lên, chàng ám khí trong tay vung lên chuẩn bị phóng thì kịp thời dừng lại. Bảo bối lô đầu vào cười một cái rồi nhảy tót lên xe không

đội mời. Thuộc hạ của chàng không có cái quyền hành động lỗ mãng như thế nên khi tự tiện xâm phạm vào không gian riêng của chàng thì Như Ý bị nhầm là địch thủ xém bị đòn oan.

- Bạch Trường ca ca.

- Nàng muốn gì?

Chàng là đang định làm mặt lạnh không nói chuyện với nàng đó, nhưng tại bảo bối lần đầu tiên gọi chàng “Bạch Trường ca ca” nghe mát cả ruột nên quên mất tiêu, lỡ trả lời mất rồi thì bắn cho nàng ánh nhìn hơi dữ dằn một chút gọi là bù trừ.

- Ta đi chung xe với huynh nhá?

- Được.

Chàng mừng rỡ muốn chết nhưng phải làm bộ không phải chuyện gì to tát. Nàng khi không lại đòi đi chung với chàng không phải là chuyện vui kinh hỉ vô cùng sao. Bất kể là vì lý do gì có nàng ngồi bên cạnh đã đủ cười thầm cả ngày rồi.

- Cho huynh nè.

- Cái gì?

- Đồ ăn chứ gì nữa?

Như Ý nhường đồ ăn cho người khác là một sự hào phóng to đùng chứ không phải chuyện chơi. Nhớ năm xưa nàng ngồi thoái mái tự nhiên ăn hết một mâm thức ăn hoành tráng nhưng không mời Phi Bách Chiến được một mẩu xương là biết đẳng cấp

tham ăn tục uống rồi.

- Cho ta, sao nàng không ăn đi ta có rồi.

- Đa tạ, không ăn thì ta đỡ tốn.

Thế mới biết nàng cũng có nhã ý mới đấy nhưng là “mời lời” cho có lệ, người ta từ chối một câu thì nàng như mở cờ trong bụng, nhanh chóng quay lại tập trung ngấu nghiến ăn cho hết, lại còn “me” xem hán có gì ngon không xin xỏ một tý.

- Uống nước này, nàng qua đây rót cuộc có chuyện gì?

- Thông minh, huynh biết chắc chắn là ta có chuyện mới qua đây ư?

- Thánh nữ cao quý của Huyền Băng Cung nếu không có chuyện quan trọng cần nói riêng với ta thì cái đám hộ vệ của nàng để cho nàng vào đây được sao?

Như Ý nhún vai thờ ơ không bình phẩm gì thêm, họ Vương này thực sự tinh ý và nhanh nhạy nha. Nàng thì có chuyện gì nói với hán ngoại trừ cái chuyện muôn thuở chẳng biết tiến lùi làm sao cho tốt kia, hôn ước oan nghiệt giữa tiền nhiệm Như Ý và hán. Hủy, nàng nhất định phải hủy.

46. Chương 46: Đường Ai Nấy Bước

Hai đoàn xe cứ thế song song hướng kinh thành Tọa Đô thẳng tiến. Đám người này đi đường nhưng không chú ý đường xá mà cứ lờn vờn gần xe ngựa của thái tử. Lý do là trong cái xe đó bây giờ đang chứa hai nhân vật quan trọng nên cả đám cứ tìm cơ hội nghe lén cho bằng được. Đường thì nhỏ mà không chịu kẻ đi trước, người đi sau cứ đòi đi san sát lại cho nó “ấm”. Ấm áp đâu chưa thấy chỉ thấy mấy lần xém làm xe lật xuống mương, xe thái tử ở giữa hai bên kè kè hai xe khác hộ tống, xe to đường nhỏ cái cố sự như thế nếu có xảy ra cũng là chuyện bình thường.

Trong xe ngựa rì rầm tiếng trao đổi nhưng kẻ ở bên ngoài nghe không rõ. Người học võ tai thính hơn người nhưng nếu đối phương có đề phòng thì họ sẽ dùng nội lực làm nhiễu thanh âm khiến cho người khác có muốn nghe lén cũng phải khóc hận. Xảo thuật này Như Ý không biết làm nhưng với Bạch Trường thì lại là chuyện nhỏ, võ công của chàng cơ bản là do tà phái truyền thụ ắt có điểm quái dị khó lường. Cuộc đối thoại diễn ra khá lâu thì đột ngột hai bên cửa xe vọt ra hai bóng người trước khi xe bị nổ ầm tan tành xác pháo. Nàng một thân lực y mắt lóe lên sát khí, chàng một thân bạch y mắt tối sầm căm hận, cả hai nhìn nhau như muốn giết chết đối phương. Thế trận trong chốc lát phân chia rõ ràng, kẻ nào theo nữ tử thì hướng nàng phóng tới hộ giá, kẻ nào theo nam tử thì nhào tới tiếp sức chàng.

- Chiêu Văn Như Ý!

- Bỏ cô nương có mặt.

- Nàng thật sự muốn như thế?

- Đúng.

- Đừng hối hận, ta đối nàng yêu thương có thừa nhưng nước đã hắt đi thì không hốt lại được đâu.

Bạch Trường lúc này buông thông vai có vẻ bất lực, xem ra chàng dù căm hận, bất đắc dĩ cũng đã có quyết định cuối cùng rồi. Chàng gơ tay ra hiệu cho đám hộ vệ lùi lại, không cần đánh trận đánh nữa cũng thế thôi, mọi sự đã có an bài cả rồi.

- Ta nếu muốn bắt nước đó thì trên trời dưới đất không kẻ nào tranh giành với ta được, thứ ta đã vứt bỏ sẽ không bao giờ tìm lại.

- Tốt, ta đối nàng từ nay đường ai nấy đi, hồi kinh thành nàng sẽ có được thánh chỉ hủy hôn ngay.

- Đa tạ, không hẹn ngày gặp lại, chúng ta đi thôi.

Như Ý dứt lời thì xoay người rời đi, nàng hướng xe ngựa của Phi Bách Chiến bước vào trong, màn xe buông xuống bóng nàng khuất hẳn, biến mất hoàn toàn thật sự biến mất khỏi đời chàng. Bạch Trường lúc này phi lên một con ngựa kẻ dưới vừa đưa tới, cả đám này bỏ xe ngựa lại rất nhanh đã phóng khỏi khu vực có đám người của Huyền Băng Cung còn tại.

Kinh thành Tọa Đô tin tức tứ tiểu thư của Chiêu Văn phủ bị hủy hôn chẳng mấy chốc mà nhà nhà đều biết người người đều hay. Hóa ra tứ tiểu thư còn sống cứ tưởng nàng chết từ lâu rồi, nếu không có đạo thánh chỉ này thì ai nấy cũng cho là như thế thật. Ngày trước thái tử cướp xác nàng khỏi phủ dân tình cứ đồn chàng đem vào hoàng lăng táng rồi chứ. Phủ đại tướng quân chẳng thấy có biểu hiện bất bình không vui mà còn giăng đèn treo hoa sáng rực. Người qua kẻ lại lắc đầu khó hiểu, nữ nhi bị hủy hôn có gì mà vui thế, thật chẳng hiểu ra làm sao nữa. Mọi chuyện xoay quanh khuynh thành mỹ nhân tên Như Ý kia trước giờ chẳng có chuyện nào diễn tiến theo lẽ thường cả.

Phủ thái tử lúc này cũng náo nhiệt chẳng kém cạnh, “oanh oanh yến yến” lượn qua lượn lại ca hát, đánh đàn, vũ khúc, tiệc tùng liên miên. Tì thiếp trong phủ ai nấy cũng xinh tươi, cổ điểm trang thật rực rỡ mong có cơ hội được lọt vào mắt xanh của thái tử. Ngài từ khi được ban hôn thì đối với các nàng nhạt nhẽo, không quan tâm nhiều hẳn đi. Ngày cũng như đêm trong mắt lúc nào cũng chỉ có một nữ nhân duy nhất đó khiến các nàng trong bụng ai oán, hận nữ nhân họ Chiêu Văn kia khôn xiết. Lần này thì tốt rồi, hôn ước đã bị hủy, thái tử cũng không còn thương nhớ cô ta nữa.

- Điện hạ ngài ăn món này đi! Thiếp đút cho ngài.

- Vẫn là nàng tốt với ta nhất.

- Thiếp đương nhiên luôn yêu ngài nhất mà.

Liên Chi ngả gối ép sát vào người Bạch Trường bón thức ăn cho hắn. Họ Vương cũng chẳng ngại ngần vòng tay qua eo cô ta kéo nàng ngã hẳn vào lòng hôn lên má đùa cợt, bàn tay thì sờ soạng lung tung. Hành động khiếm nhã vô cùng trước mặt người khác khiến Bạch Sơn ngựa mắt bất mãn, thâm nghi vấn hoàng huynh là bị trúng bùa mê thuốc lú gì mà bê bối đến cái mức này.

- Hoàng huynh, nhả húng bật chột nổi lên không chờ đợi được nữa?

- Hoàng đệ là ghen tỵ với ta sao, người đâu chăm sóc đệ đệ của ta chu đáo.
- Không cần, đệ chỉ ghé qua xem huynh chết chưa thôi, xem ra vẫn còn chưa tới thời điểm. Huynh vẫn còn khí thế bừng bừng thế mà đệ không phiền huynh thêm.

- Không tiễn.

Bạch Sơn đứng dậy, phất tay áo bỏ đi nhưng nghe cái giọng lè nhè đuổi khách của ca ca thì hết chịu nổi quay phắt lại. Chàng tới định hỏi han “cho ra ngô ra khoai” mọi chuyện, lý do vì sao đã cố công cố sức lâu như vậy rồi bây giờ lại xin phụ hoàng hủy hôn. Hoàng huynh từ khi nào lại trở thành người không có nguyên tắc, bỏ rơi mục tiêu giữa đường thế này? Nói một câu hủy là hủy, rốt cuộc là tại sao?

- Hoàng huynh!

- Ca ca!

- Hoàng huynh!

Thật là phiền mà! Chàng đứng cách ca ca có mấy bước chân có phải là mấy chục dặm đâu mà gọi mãi không thưa. Hoàng huynh điếc đặc đó lúc này chỉ biết quần quít nữ nhân trong lòng thôi, giữa ban ngày ban mặt tại hoa viên quang đăng lộng gió, kẻ đi qua người đi lại hẳn cũng không có nửa điểm ngưng ngưng.

- Như Ý tiểu thư tới chơi có chuyện gì sao?

Bạch Sơn nói câu này vừa dứt, hắn đã đẩy nữ nhân vừa ôm cái bịch, thoát khỏi cơn si mê luyến ái giả tạo kia ngẩng mặt lên ngay. Trong tích tắc nhưng Bạch Sơn nhận được trong mắt ca ca tia hoan hỉ rồi giận dữ và sau đó là thất vọng. Hắn không thất vọng mới lạ, làm gì có Như Ý nào ở đây. Thấy gọi mãi hắn không trả lời, coi chàng như vô hình, Bạch Sơn mới nảy ra “tối kiến” này, bắt quá coi vậy mà có tác dụng.

- Người lui ra đi.

Liên Chi nghe tam hoàng tử nói rõ từng chữ, nàng cũng hiểu người hắn kêu lui ra đích thị ám chỉ nàng. Tuy vậy nàng vẫn nấn ná, dùng dằng đứng cạnh Bạch Trường không chịu đi. Tam hoàng tử đâu phải chủ nhân ở đây, nàng dù nể sợ hắn nhưng khó khăn lắm thái tử mới bị nàng quyến rũ, bị đuổi đi bây giờ chừng nào mới có cơ hội khác.

- Lui ra.

- Thiếp vâng lệnh.

Bạch Trường nhìn biểu tình quyết liệt của đệ đệ thì biết hắn đang rất muốn nói chuyện riêng nên hạ lệnh đuổi cô ta đi. Chỉ là một nữ nhân chán ngắt, nhìn một chút không sao, nhìn lâu hơn chỉ muốn chém bốp cổ chết.

- Bại hoại hết cả mặt mũi.

- Ta có làm gì ảnh hưởng đến mặt mũi của đệ sao?

- Huynh nghĩ là có không?

Bạch Trường nhếch môi cười nhạt nhẽo, chàng hiểu đệ đệ ám chỉ chuyện gì. Hôn ước bị hủy, chàng là người xin phụ hoàng hủy bỏ nó. Một kẻ khăng khăng sống chết hai năm trời tìm mọi cách níu giữ đính ước, giờ đây đột nhiên đổi ý không khiến người khác tò mò sao được?

- Ta mệt lắm đệ có gì nói nhanh lên.

- Tại sao hủy hôn ước?

- Nên hủy thì hủy.

- Tại sao?

- Ta chỉ làm điều nên làm thôi.

Hỏi nữa, hỏi mãi, hỏi hoài... cũng vậy thôi. Chàng sẽ không nói cho hắn biết tại sao lại hủy. Bạch Trường lơ đãng cầm chén rượu lên uống cạn. Rượu này chẳng phải rất ngon trước giờ đều rất thích, tại sao lúc này uống mãi chẳng thấy vị gì cả.

- Huynh bỏ nàng vậy đệ sẽ cưới nàng về làm vương phi.

- Nàng không được gả cho nam nhân khác đệ không biết sao?

- Thánh chỉ hủy hôn ban được thì lẽ nào phụ hoàng lại không thể ban thêm thánh chỉ hủy cấm hôn ước.

Chén rượu đang đà đưa lên miệng bỗng khựng lại một nhịp... rồi lại theo tiến trình định sẵn... được đưa lên miệng uống cạn. Bạch Trường nhìn đệ đệ với ánh mắt như có ý bảo “muốn ra sao thì ra, ta không quan tâm”, ngón tay gõ nhẹ lên miệng chén nhàn nhạt phun hai chữ.

- Tùy đệ.

- Huynh nói thật sao?

- Thật hay không đệ không cần hỏi, ta có chuyện phải làm, không tiện.

Bạch Sơn nhìn theo bóng lưng ca ca khuất dần vẫn đứng lặng người khó tin. Chàng có nhìn nhầm hay nghe lộn, mơ ngủ ban ngày không, ca ca của chàng cũng có thái độ bất cần buông xuôi mọi sự như vừa rồi ư? Tùy ta muốn ra sao thì làm ư? Huynh chỉ nghe nói đến tên Như Ý thôi cũng mừng rỡ như vậy rồi, sao có thể nói bỏ là bỏ.

- Rốt cuộc là huynh bị sao vậy? Hai người đã xảy ra chuyện gì? Như Ý đã làm cái gì huynh mà huynh lại trở nên như thế này?

Câu hỏi không lời đáp bởi kẻ có thể trả lời đã đi từ lâu, mà người hỏi cũng không có ý định chạy theo mà tra mà xét nữa. Ca ca đã không muốn nói thì kẻ làm đệ đệ như chàng đây có cạy miệng hắn cũng vô ích thôi. Mà thực tế thì chàng có muốn “cạy miệng” ca ca lo rằng chưa đủ khả năng. Ta có lòng nhưng tạm thời chưa đủ sức, thôi thì chẳng lo nữa làm gì ệt, ngồi đây uống rượu có khi còn có lý hơn.

Bạch Trường quay về phòng ngồi không, chẳng mó tay đụng chân làm cái mô tê gì hết. Chuyện phải làm đương nhiên có nhưng lúc này thật khó tập trung cho được. Nhắm mắt thấy nàng, mở mắt cũng mừng tượng được nàng, mơ ngủ được ôm nàng, tỉnh dậy thì nhớ nàng... và thực tế thì mất nàng rồi.

- Bảo bối, nàng thật tàn nhẫn với ta.

Khẽ mở miệng lẩm bẩm một mình rồi phá ra cười như điên dại. Ta si tình nàng là vì lý do gì? Nàng đã... như vậy tại sao ta còn nhớ còn yêu. Như Ý nàng nói ta phải làm sao? Cầm lên được bỏ xuống không được, yêu nàng thì dễ không yêu nàng nữa thật là khó. Hụt hẫng, đau đớn trong tim ta... bao giờ... bao giờ... thì sẽ lành lại được đây?

- Nàng vốn dĩ không nên xuất hiện trước mặt ta bảo bối, lẽ ra đừng để ta nhìn thấy nàng thì tốt hơn.

Phòng vắng lặng, người trong phòng trầm ngâm uể oải, biểu tình trên mặt đờ đẫn thống khổ, trong lòng “sóng dậy” còn dữ dội hơn. Thế gian có mấy người thật sự gặp được người mình yêu, cũng có mấy người được người mình yêu đáp trả tình cảm. Ta gặp nàng là có duyên, ta được đính hôn với nàng chẳng lẽ không được coi là có phận. Ta với nàng có duyên có phận thì vì lẽ gì nàng không phải là dành cho ta.

Nàng nếu dành cho ta sao lại nói ra những lời đó... chỉ sợ rằng suốt đời này ta cũng chẳng thể quên được... Không quên được nàng càng không thể quên... điều đó.

47. Chương 47: Thiếu Chủ Của Mỹ Nhân Tam Thập Lục

Đại tướng quân phủ, Như Ý ngồi tựa cằm trên bàn đang trầm tư suy nghĩ mông lung ngoài hoa viên thì Huyền Tam bước lại, trong tay chàng đang cầm một xấp giấy tờ gì đó. Tiến tới trước mặt không đợi mời

tự nhiên ngồi xuống tay chìa xấp giấy đỏ cho nàng.

- Thông tin nàng cần đây.
- Đa tạ, tốc độ làm việc rất khá đấy chứ.
- Huyền Băng Cung là tổ chức như thế nào nàng còn không rõ hay sao còn nói thế.
- Ta khen mà cũng không được à, huynh từ khi nào có thói quen bắt bẻ ta vậy?

Huyền Tam không trả lời, nàng hỏi câu này mấy lần thì chừng ấy lần chàng cảm mồm luôn ngay sau đó. Chàng ra cái “nông nổi” này là một tay nàng đào tạo nên chứ còn ai vào đây nữa. Sát thủ mặt lạnh bị áp bức nhiều quá cũng trở nên “nhiều chuyện”, hên là không phải mỗi chàng bị ảnh hưởng nên cũng đỡ mất mặt.

- Bách Chiến huynh thật rảnh, khi không bắt ta rình mò cái nhóm mỹ nhân mới nổi này. Hẳn đúng là “đầu gấu” dữ dằn mà, phải để cho người ta kiếm ăn với chứ. Chỉ là một nhóm mấy người đẹp chân yếu tay mềm thôi, hẳn dễ phòng chi gay gắt vậy?

Như Ý lật qua lật lại ngó lia lịa, đọc thật nhanh thông tin trong tài liệu Huyền Tam vừa đưa. Mỹ Nhân Tam Thập Lục là một nhóm người độc lập, cũng có thể là chi nhánh của tổ chức lớn nào đó vừa xuất hiện trên giang hồ thời gian gần đây. Hành động bí mật, hoạt động mờ ám không biết là do ai giật dây đứng đằng sau. Họ Phi đó chẳng hiểu trí tưởng tượng phong phú đến mức nào nhưng hẳn khẳng khẳng nhìn ra được sự đe dọa của đám người này với Huyền Băng Cung.

- Cung chủ thật lo xa quá huynh có nghĩ vậy không?
- Huyền Tam công tử!!!
- Nghe rồi, cung chủ là người có tầm nhìn đương nhiên sẽ có lý lẽ của ngài.

Hèm, Như Ý tặc lưỡi, hỏi cái tên này cũng như không. Một đám mỹ nhân mới “chân ướt chân ráo” xuất hiện trên giang hồ thì gây hại gì được một cái tổ chức có gốc rễ,

thế lực lâu đời như Huyền Băng Cung chứ.

- Theo ta thấy họ chỉ là một đám “lính đánh thuê” thôi, ai bỏ tiền ra thuê gì thì họ sẽ làm giùm chuyện đó. Cái này gọi là có cầu có cung chúng ta xía vào làm gì, định đập chén cơm của họ ư?
- Nàng xuyên tạc sự thật rồi, cung chủ có kêu nàng đập nồi đập chén gì của họ đâu.
- Ủ thì không đập... bắt quá... ta sẽ làm chuyện này được chưa? Huynh không cần phải theo dõi tiến trình làm việc của ta đâu.

Như Ý ném trả lại hần xấp giấy, tiếp tục ngồi chống cằm ngắm trời nhìn mây. Họ Phi đó muốn nàng xâm nhập nhóm mỹ nhân này, Như Ý cười thầm... tốt thôi nhận lời thì sẽ làm, muốn ta do thám dụ dỗ mỹ nhân về với Huyền Băng Cung thì ta sẽ làm y như thế.

- Thuộc hạ thay mặt các huynh đệ hỏi Thánh nữ, nàng làm thế nào mà khiến cho thái tử hủy hôn vậy?
- Đây là chuyện riêng của ta mà, các người quan tâm làm chi?

Nàng cười cười vuốt lọn tóc bị gió thổi bay lơ phơ trước mặt. Bọn họ tò mò cũng không trách được, hai năm trời chạy đông chạy tây cũng không hoàn thành nổi giúp nàng chuyện này.

- Quan tâm đến nàng nên hỏi.
- Không phải là cay cú sao các người mãi không khiến hần hủy hôn được nhưng bỗng cô nương ra tay thì hần im re không phản đối nữa chứ sao?
- Nàng thông minh.
- Không phải chuyện của mình thì đừng có ham hồ lăng xăng góp vui, ta không nói đâu.

Như Ý uể oải đứng dậy, trước khi bỏ về phòng còn liếc nhìn hần một cái cười gian tà. Ta cho các vị suy đoán thoải mái, muốn suy luận kiểu gì thì liên như thế đó. Lòng người sâu hơn biển, nghĩ cái gì, tính toán

chuyện chi đâu thể ba hoa bốc phét cho kẻ khác biết được. Như Ý ta vốn dĩ là kẻ luôn biết lo cho bản thân trước tiên, ta nghĩ nát óc mới tìm ra được lý do khiến họ Vương đó bỏ cuộc, chứ các người tưởng là dễ dàng lắm hay sao? Bất quá, ta cũng sợ chết, chết vì tình lại càng nhảm nhí, nhố nhăng. Ta với hần... tốt nhất là nên kết thúc như thế này, an toàn cho ta còn hần thì... ta mặc kệ.

- Tim ta không phải bằng đá, ta còn lâng lâng quẩn quít với hần thì...

Nàng lẩm bẩm một mình khi đã chốt lại cửa phòng, tựa lưng vào cánh cửa ngồi xuống mệt mỏi. Sao Như Ý kiêu hãnh nàng cũng có lúc phong độ giảm sút như lúc này như vậy chứ? Hần xét cho cùng thì chỉ là một tên công tử bột trẻ con, đúng... hần trẻ con.

- Họ Vương người ít nhất cũng nhỏ hơn ta hai tuổi, người nên gọi ta một tiếng tỷ tỷ thì đúng hơn.

Nàng cầm viên Ngọc Băng lạnh lạnh kia ra ngắm nghía. Thứ này từ quyền sở hữu của hần chuyển qua nàng, gọi hần tặng nàng cũng tốt mà nói nàng trấn lột của hần cũng không phản đối được. Nhìn vật nhớ người, nàng tự nhiên lại nhớ hần là làm sao? Nàng không thể xóa bỏ trong đầu mình hình ảnh gương mặt đau đớn tột cùng của hần lúc đó.

- Người với ta không nên gặp nhau thì tốt hơn. Chỉ là sao ta... lại không quên người dễ dàng như ta nghĩ nhỉ?

Như Ý vung tay ném Ngọc Băng vào gầm giường, nhắm mắt hít một hơi dài cố gắng định thần. Lòng nàng không tĩnh lặng lại được dù nàng rất muốn. Mấy hôm nay nàng luôn có những khoảng lặng ngồi một mình tâm trí phiêu diêu đi tận chân trời nào cũng không rõ. Không ổn, nàng không ổn rồi.

Tay chống xuống sàn lồm cồm bò dậy rồi lại tự thân bò vào gầm giường lượm lại ngọc quý. Như Ý ta sao lại ném trâu bảo ngọc quý đi như vậy, tiền cả đấy, ta có bị làm sao không vậy? Thật phiền mà... tỉnh lại... bình thường trở lại đi... lập trình bị lỗi ở mắt xích nào rồi? Ta không có thích hần, ta không có! Cầm trong tay Ngọc Băng nàng tiến lại bàn trang điểm, nhìn vào tấm gương đồng lớn, tự nhếch môi cười động viên bản thân... ta bị say nắng. Ta đi tìm thuốc cầm đây.

Mỹ Nhân Quán.

Phòng nhỏ bí mật dưới tầng hầm, một thân hắc y nam tử, tóc trắng, mắt biếc, mặt nạ che mặt nhàn nhả tựa vào lưng ghế, chân nọ gác chân kia khoanh tay ngồi yên lặng chờ người. Hần giữ yêu tư thế bất động đó ngay cả khi cánh cửa tầng hầm bật mở và có người bước vào. Kỳ Nha và Ngân Du nhanh chóng tiến lên cúi chào hần cung kính.

- Nô tì tham kiến thiếu chủ.

- Mỹ nhân của ta, không phải ta nói với các nàng không cần phải khách sáo với ta rồi mà. Không để lời ta vào trong mắt sao?

- Nô tì không dám.

Vị thiếu chủ kia lời nói tựa gió thoảng giọng êm ái nghe như tiếng nhạc cất tiếng. Mỹ nhân cười ngượng ngừng không dám thất lễ quá phận. Hai nàng đối với thiếu chủ tôn sùng như thánh thần sao có thể không cung kính. Mạng do ngài cứu, lý tưởng sống do ngài nhen nhóm giúp, bất kể là phục vụ ục đích riêng của ngài hay sống cho bản thân các nàng với ngài một lòng trung thành.

- Ngài lâu lắm mới quay trở lại.

- Các nàng là có nhớ tới ta?

Ánh mắt biếc bí ẩn sau mặt nạ bạc kia sáng lên tia giảo hoạt, thiếu chủ là vậy mở miệng là trêu chọc các nàng. Ngài luôn rất ôn nhu, dịu dàng với nữ nhân nửa điểm coi thường cũng không bao giờ có. Tư tưởng đa phần lạ lùng khiến các nàng nhiều lúc choáng váng, đờ người vì kinh hãi.

- Kỳ Nha và Ngân Du của ta mỗi lần gặp lại thì đều xinh đẹp hơn hần, các nàng khiến ta tự hào chết đi được.

- Thiếu chủ quá khen rồi. Ngài đối với nữ nhân nào mà chẳng khen đẹp.

Ngân Du buột miệng nói ra nhận xét của mình. Trong mắt ngài ấy làm gì có phụ nữ xấu chỉ có phụ nữ chưa biết làm đẹp thôi.

- Ha ha, Du Nhi là đang khen ta hay nói móc ta đấy? Tốt không gặp đã lâu, xinh đẹp hơn miệng lưỡi cũng hơn hẳn lúc trước, không phụ kỳ vọng của ta.

- Đa tạ ngài khen ngợi.

Ngân Du trên mặt cười tươi vui vẻ vô cùng, nàng dù biết thiếu chủ khen lấy lệ tính cách ngài là vậy nhưng tim cũng đập nhanh hơn má đỏ hồng mắc cỡ. Thiếu chủ mắt biếc thấy biểu tình của nàng như vậy thì đưa mắt nhìn trần nhà, sau mặt nạ kia là một khuôn mặt cố nín cười. Nữ nhân a nữ nhân chỉ có nói vậy đã ngại ngừng rồi, buồn cười quá.

- Thiếu chủ lần này trở lại có điều gì cần dặn chẳng?

Kỳ Nha tinh ý cứu bồ giúp cho Ngân Du, nàng ấy đỏ hết mặt rồi. Thiếu chủ luôn biết cách khiến các nàng hai má ửng hồng trong thời gian rất ngắn nhưng mọi sự chỉ dừng lại ở lời nói thôi. Ngài chưa khi nào động tay động chân có hành động mạo phạm vượt chuẩn mực với các nàng. Thực tế là các nàng có nguyện ý đi chẳng nữa thì ngài ấy hình như không có hứng thú. Hai nàng đều là do thiếu chủ cứu thoát từ cõi chết trở về, từ thời điểm đó đã nguyện lấy thân báo đáp cho ngài chết cũng không từ nan.

- Có chút việc nhưng về thăm các nàng là chính.

Đúng rồi về thăm các nàng là chính nhưng công việc mới là trọng điểm quan trọng. Lời nói của thiếu chủ lúc nào chẳng có hai tầng ý nghĩa, Kỳ Nha nàng tự cho rằng mình khá lanh lợi cũng phải mất một thời gian mới đúc kết được điều này.

- Nô tì đa tạ, mời ngài nói.

... Rì rầm... lời vào lời ra... trao đổi công chuyện (không phải tán gái đâu) ^^!!!

- Tốt, hai nàng cứ vậy mà làm ta phải đi rồi.

- Ngài đi thông thả.

Lời vừa dứt hắc y thân ảnh đã không thấy đâu nữa, hai nàng đứng đối mặt nhìn nhau cười buồn. Các nàng cho dù là thân cận nhất đối với thiếu chủ cũng không biết được gì nhiều hơn các tỷ muội khác. Bọn họ có một điểm chung đều là do thiếu chủ cứu mạng, các nàng chưa ai từng được thấy dung mạo của ngài. Nhưng ánh mắt xanh biếc hút hồn kia thật khiến người khác muốn đắm chìm vào, ai nấy thâm khảng định đằng sau chiếc mặt nạ kia chắc chắn là một gương mặt tuấn tú hơn người.

- Chúng ta rốt cuộc là có đụng chạm với Huyền Băng Cung khi nào chứ?

- Không biết.

Kỳ Nha vô phương trả lời câu hỏi của Ngân Du. Một nhóm nữ nhân các nàng cho dù ai nấy cũng có tài lẻ riêng được thiếu chủ trọng dụng đúng người đúng việc nhưng từ khi nào lại bị người của Huyền Băng Cung chú ý chứ. Có điều tôn chỉ hành động của các nàng là do thiếu chủ đề ra, các nàng cung cấp dịch vụ có cầu thì có cung không nên ngại ngần đụng chạm với ai hết. Mọi sự đi đến đường cùng sẽ tìm ra con đường khác, trời không tuyệt đường người vì thế bất luận là Huyền Băng Cung có ngứa mắt, không hài lòng các nàng cũng không “ngán”.

- Nha tỷ, tỷ nói xem làm sao thiếu chủ biết được chúng ta đang rơi vào tầm ngắm của Huyền Băng Cung cơ chứ?

- Có thông tin gì là ngài ấy không biết, muội đừng tò mò quá chuyện của ngài ấy không tới phiên chúng ta quản đâu.

Ngân Du dẫu môi phụng phịu, nàng thừa biết tỷ tỷ chỉ được cái nói dối, ai trong Mỹ Nhân Quán mà lại không hiểu kì về thân phận và danh tính của thiếu chủ. Kỳ Nha tỷ chỉ tỏ ra dửng dưng chỉ đạo thôi nhưng Ngân Du thừa biết tỷ tỷ thích thiếu chủ, nàng cũng như vậy mà. Chỉ trách không thể biết được ngài ấy có ý trung nhân chưa, nữ nhân may mắn nào có thể có được diễm phúc này, nàng thật sự... vô cùng muốn biết.

48. Chương 48: Uống Rượu Giải Sầu

Toàn Phát từ lâu huynh đệ Bạch Trường lại an tọa tại chỗ cũ nhấm nháp loại rượu hảo hạng nhất từ quán. Bạch Trường biết lẽ ra không nên đến chỗ này, cảnh cũ sẽ khiến chàng nhớ lại chuyện cũ nhưng chàng không hiểu sao sau cùng vẫn là đến. Chàng căn bản không quên được bảo bối, dù miệng nói ra “ta nhất định sẽ thành toàn mong muốn của nàng” nhưng lòng thật sự chỉ muốn níu kéo. Chàng tại sao phải nhường nàng cho kẻ khác chứ, nàng có thể yêu hắn thì không thể yêu chàng nữa sao. Sao chàng lại cứ phải nhất nhất chiều lòng nàng, muốn chứng minh cái gì vậy? Muốn chứng tỏ ta yêu nàng nhất, nàng muốn gì ta cũng chiều lòng kể cả đem trao nàng cho nam nhân khác ư? Thật sự không hiểu bản thân nữa, không hiểu nổi.

- Huynh lại nhớ mỹ nhân sao?
- Nhớ thì sao mà không nhớ thì sao?
- Không có gì, chỉ là nếu huynh nhớ nàng thì nàng ở dưới đường kia.

Bạch Trường nhìn nhanh theo hướng tay chỉ của Bạch Sơn, quả nhiên thân ảnh xinh xắn, thướt tha dưới kia là người chàng đêm ngày mong nhớ.

-Tọa Đô không quá lớn đủ để tránh mặt đâu, mà có vẻ hai người cũng chẳng muốn tránh mặt nhau đúng không? Nàng nghĩ sao đệ không chắc nhưng huynh thì... khỏi cần bàn cãi rồi.

Bạch Sơn rút cuộc đọc thoại cả buổi vì tên ngồi chung bàn kia đâu còn tâm trí mà hàn huyên với chàng nữa. Hắn lúc này ngồi bất động nhìn không chớp mắt nữ nhân áo xanh đang đứng dưới đường mãi mê khoa tay múa chân nói say sưa với một kẻ đi đường. Đám đông bỗng chốc bu quanh nàng với vẻ hiếu kỳ hiển hiện rõ trên mặt. Kinh thành bây giờ không còn sót mấy người không biết danh tính của nàng. Khi xưa triều đình treo thưởng ai cung cấp thông tin về nàng có họa hình dán trên hoàng băng. Lúc này sau chuyện hủy hôn ước của thái tử, nàng lại càng trở thành điểm chú mục của những kẻ ham hố hóng hớt chuyện của thiên hạ hơn.

-Mỹ nhân hỏi đường thôi mà cũng có cả đám “ruồi muỗi” bu lại thật là có sức hút ca ca nhỉ?

Bạch Sơn lên tiếng bình phẩm không quên lén nhìn xem hoàng huynh cảm thấy như thế nào trước chuyện này. Như Ý tiểu thư kia đối với ca ca là tốt hay xấu, chàng thật chưa thể nào xác định được. Vì ca ca là thái tử nên luôn phải sống trong một lớp vỏ bọc lớp lớp tầng tầng, chàng là đệ đệ đồng mẫu với hắn tuy có thể xem là với tính cách của hắn hiểu rõ không ít. Nhưng vị tiểu thư vừa xuất hiện này đã khiến mọi chuyện đảo lộn không ít. Ca ca bây giờ mọi chuyện dù lớn dù nhỏ liên quan đến Như Ý thì xử sự khó lường không theo quy củ nào cả. Chàng những tưởng mình có thể hiểu được tâm sự của ca ca nhưng ngẫm lại hình như càng ngày càng như đi vào vùng sương mù rậm rối hơn.

-Cái đám nam nhân kia đáng bị tẩn ột trận ca ca có nghĩ như vậy không?

Bạch Trường hiển nhiên là nghĩ như vậy nhưng chàng không bình luận gì với câu nói của Bạch Sơn. Tránh sao được chuyện này bảo bối xinh đẹp như vậy có nam nhân nào lại không muốn tiếp cận. Chàng lúc này dù rất muốn bay từ đây xuống đó đem nàng cách xa thật xa cái đám nam nhân kia cũng không... còn tư cách nữa. Nàng đâu còn là hôn thê của chàng nữa, nàng đã tự do thoát khỏi đính ước kia rồi còn đâu.

-Sao đại tướng quân phủ lại để cho nàng đi ra khỏi phủ mà không có ai hộ tống như vậy, thật mạo hiểm quá.

-Nàng ấy không cần ai bảo vệ, đệ chẳng cần lo lắng làm chi cho phí sức.

Bạch Trường chưa chát phán một câu, âm điệu của giọng nói đậm tư vị của sự tự giễu. Chàng mạnh miệng như thế nhưng trong lòng quả thật không thờ ơ như vậy được. Bảo bối có biết võ công xem chừng cũng rất cao cường, người có thể hại nàng không phải dễ. Nhưng lo lắng thì vẫn khó tránh, nàng dẫu sao cũng không có kinh nghiệm sống nhiều cộng thêm gương mặt xinh đẹp khuynh thành, rắc rối phiền hà thể nào cũng tự biết đường mà tìm tới nàng. Họ Phi kia sao có thể sơ suất không cho người đi theo nàng, hắn rút bảy tên sát thủ kia đi đâu rồi. Chẳng lẽ thấy Như Ý đã thoát khỏi ràng buộc với chàng thì không cần chăm sóc, bảo vệ nữa ư?

-Nàng ấy muốn đến Mỹ Nhân Quán, huynh muốn đi xem nàng đến đó làm gì không?

-Không.

-Vậy huynh ngồi đây uống tiếp vậy, đệ đi một mình.

Loáng một cái Bạch Trường đã thấy đệ đệ mình ở dưới đường len lỏi vào trong cái đám đông kia. Chàng cũng muốn xuống dưới đó gặp nàng nhưng... nàng hẳn là không muốn gặp lại chàng đâu. Ngày đó nàng quay người đi đã nói không mong gặp lại, xuất hiện trước mặt nàng bây giờ... thật không nên.

-Kiêu hãnh, ít nhiều cũng nên giữ lại ình một chút chứ, không phải sao?

Chàng lẩm bẩm rồi nốc cạn chén rượu không để ý đến Như Ý nữa. Ngồi một mình gọi ra không biết đã bao nhiêu bình nhưng uống mãi cũng chẳng có cảm giác say. Sao thế gian ai buồn tình cũng đều đi uống rượu nhĩ, uống rồi cũng chẳng giải quyết được gì. Chàng ngồi đó không biết đã bao nhiêu lâu đến lúc đứng dậy rồi đi trong quán đã không còn ai. Lão đảo bước xuống cầu thang hồi phủ vì chẳng còn biết đi đâu nữa. Sao chàng cảm thấy cô đơn quá, một sự cô độc đến rợn người. Không phải Bạch Trường chàng từ trước đến giờ vẫn sống như vậy ư, mọi thứ vẫn giữ nguyên hiện

trạng cũ, sao bỗng nhiên thấy mình đơn độc thật là dở hơi, tức cười, nhảm nhí.

Phủ thái tử.

-Công tử mời ta đến đây làm chi?

-Ta mời nàng đến chơi, chốc nữa sẽ đích thân đưa nàng về.

Bạch Sơn hộ tống Như Ý đến Mỹ Nhân Quán uống trà ngắm người đẹp xong thì vô tư mời nàng đến phủ ca ca chơi. Có ai mời khách đến nhà của người khác không chàng chẳng rõ nhưng cố gắng mời cho bằng được vị tiểu thư dễ thương này đến thái tử phủ chàng hiển nhiên có tính toán.

-Nhà của công tử thật đẹp.

-Phủ của ca ca ta đây, nhà ta xa hơn đây nhiều.

-Ca ca của công tử sẽ không vui thấy ta xuất hiện ở đây đâu. Ta đâu quen biết gì ngài ấy.

Như Ý mắt tròn xoe nhìn tên bằng hữu mới quen kia. Nàng muốn đến Mỹ Nhân Quán coi thử quán trà mới nổi kia có gì đặc biệt mà tên Phi mỗ kia thúc ép nàng do thám cho bằng được. Kinh thành đường xá rộng lớn, bản đồ không có chẳng mấy chốc là đi lạc. Tự dưng có một tên nam nhân lạ tới khẳng khẳng đòi dẫn đường dùm, nàng ngó qua thấy hắn quá dễ thương nên đồng ý hai tay. Kết bằng hữu với trai đẹp có gì không tốt chứ, Như Ý nàng là người rất yêu chuộng cái đẹp mà. Hắn nói chuyện lại rất hoạt bát, sôi nổi đi chung với người phóng khoáng, thân thiện như vậy nàng cũng thấy rất thoải mái.

-Ta không nghĩ vậy đâu, hắn muốn gặp nàng đến phát điên lên được ấy chứ.

Bạch Sơn lơ đãng trả lời, chàng gọi giắt một tên gia nhân vừa đi ngang hỏi.

-Ca ca của ta về chưa?

-Bẩm tam hoàng tử, điện hạ vẫn chưa trở về.

“Tam hoàng tử” Như Ý chớp mắt ngạc nhiên, tên này là hoàng tử ư? Hắn hòa nhã, dễ gần chẳng có tí biểu hiện kiêu hãnh, tự mãn như nàng vẫn cho rằng người của hoàng gia thường có. Nhìn kỹ thì hắn... giống tên kia, đúng rồi thảo nào nãy giờ nàng cứ thấy hắn quen quen, thật phí cho bộ óc ngày thường rất thông minh của nàng.

-Cư nhiên lại là tam hoàng tử, ngài nãy giờ hắn chê cười ta không biết lễ giáo không biết tôn ti trật tự rồi.

Như Ý cạnh khõe hắn chấp hai tay lại cúi đầu tỏ vẻ cung kính. Hai người đi chung cả

buổi cũng không hỏi tên tuổi nhau một câu, cứ nhào vào tán gẫu như quen thân từ thuở nào rồi vậy.

-Nàng là đang trách ta không biết tự thân giới thiệu danh tính sao? Ta nhớ nàng cũng có mở miệng đả động gì đến danh xưng của mình đâu.

-Không dám trách cứ.

-Thôi là lỗi của ta, ta tên Vương Bạch Sơn.

-Hân hạnh, ta gọi Chiêu Văn Như Ý.

Như Ý cũng tự xưng danh dù lúc này nàng thừa biết, có nói hay không thì hắn cũng biết nàng trước đó rồi. Nàng chẳng phải xem chút nữa thì thành tẩu tẩu của hắn còn gì. Phủ này của ca ca hắn... Như Ý giặt mình... có thể là của tên kia.

-Ta nghĩ ta muốn về nhà rồi.

Tên kia mà nhìn thấy nàng bước chân vào nhà hắn lại chẳng cười nàng sái quai hàm. Hắn sẽ tưởng bỏ nàng muốn gặp hắn... đến mức chịu không nổi, phải tự tiện bỏ đến đây cho coi. Như Ý nàng là kẻ ba hoa bốc phét không muốn gặp lại đầu tiên mà, mất mặt thật.

-Không vội, ca ca của ta về rồi kìa.

Nàng thầm than khổ trong bụng, đúng là oan gia mà. Tại sao nàng lại tự chui đầu vào đây chứ, nói lời không giữ lấy lời, thanh danh của Như Ý nàng hôm nay bị hủy sạch sẽ không còn sót một mẩu vẹn toàn.

Bạch Trường từ xa đã thấy thân ảnh yêu kiều của người trong mộng, chàng lúc lắc mạnh đầu mình, thế ra là uống say rồi đấy. Chàng sao lại nhìn đâu cũng thấy Như Ý như vậy? Tuy nhiên nhìn sang bên cạnh thấy Bạch Sơn đứng gần nàng thì vỡ lẽ, chàng không lầm. Cước bộ ngay lập tức tăng tốc nhưng khi bước đến gần thì trên mặt chỉ là biểu hiện vô cảm, thờ ơ. Chàng lạnh lùng chào hỏi nàng bằng một câu chọc khoáy dễ dàng bị ăn đấm nhất.

-Nàng rảnh rồi không việc gì để làm chạy tới phủ của ta hóng gió sao?

-Không hẳn.

-Nơi này không đón tiếp nàng chu đáo được đâu, thỉnh rời ngay.

Đuổi khách trắng trợn, Như Ý liếc hắn mắt muốn lột tròng, đuổi thì đi ta thêm đến đây chắc. Nàng gạt đầu nhẹ kèm một ánh mắt trách móc cho Bạch Sơn rồi quay người hướng cửa thẳng tiến. Bạch Sơn há hốc kinh ngạc với cách hành xử vô tình của ca ca, chàng mãi mới nhớ ra Như Ý, nhìn thì thấy nàng đã bước đi được một đoạn xa. Chàng chạy lên theo định xin lỗi, tay vừa vươn ra muốn kéo nàng lại thì Như Ý vung tay hất chàng ra. Nàng nhún mình một cái bay khỏi bức tường thoát khỏi phủ nhẹ như cánh chim.

-Nàng ấy có võ công.

Bạch Sơn sốc lần hai trong vòng một thời gian ngắn. Nữ nhân yếu điệu đó rốt cuộc lại là cao thủ, chàng đi chung với nàng lâu như vậy mà cũng nhìn không ra.

-Công phu ẩn thân khá thật.

Chàng quay lại định hỏi vặn ca ca sao lại nói năng bạc bẽo, mất lịch sự thế thì thấy không còn ai đứng sau lưng mình nữa. Bạch Trường nhìn thấy Như Ý giận dỗi bỏ đi một mạch thì hối hận muốn kêu nàng quay lại nhưng nhìn thấy cái kiêu xuất phủ của nàng thì... dập tắt luôn ý nghĩ đó. Nàng và họ Phi đó giống nhau đều muốn “đi đường ngắn nhất” cổng không mở thì bay qua tường, luôn đến đột ngột rồi đi cũng lẹ làng nhanh chóng.

-Ca ca và cô nương ấy rốt cuộc là làm sao vậy?

Bạch Sơn đứng phỗng như tượng giữa sân hỏi một câu, chẳng biết hướng tới ai nữa. Hỏi trời, hỏi đất, hỏi cây cối trong vườn có lẽ là hỏi chính chàng thì đúng hơn. Vốn là có ý tốt muốn cho hai người họ gặp mặt, biết đâu xoay chuyển được tình thế. Bất quá nam nhân quá lạnh lùng, nữ nhân lại nóng nảy, nói chưa tròn một câu thì đã hai người hai hướng mà bước. Ca ca sao có thể đối nàng đuổi như đuổi tà vậy được chứ?

-Ta đúng là phí công phí sức mà, biết vậy chẳng thềm nhúng tay vào làm chi ệt, đúng là làm ơn mắc oán.

Chàng than vãn kể khổ, ai bảo nhiều chuyện ham hồ thích tọc mạch chuyện của thiên hạ. Như Ý lúc này chắc vừa đi vừa rửa chàng là tên lừa gạt, còn ca ca hắn còn đang chửi thầm chàng thậm tệ hơn. Ôi chao, đền nhà ai nhà nấy sáng, chàng sao phải làm việc không công rước phiền hà vào thân như vậy. Làm người tốt thật

là khổ, biết thế ta đã chẳng mời nàng về phủ ta, tranh thủ tình cảm của nàng cho bản thân có khi lại có lý hơn.

49. Chương 49: Nghĩ Thế Nào Lại Tới Vậy?

Như Ý về đến phủ tức anh ách trong lòng, cơm nước cũng chẳng thèm ăn thẳng tiến phòng riêng sắp của cái rằm. Chiêu Văn gia mấy người nhìn bảo bối tự dưng tâm trạng không vui cũng hết cách an ủi. Nói gì bây giờ, họ thấy rõ ràng là thấy Như Ý sau khi được hủy hôn ước thì tính tình trầm lắng đi hẳn.

-Nữ nhi có lẽ tiếc nuôi hôn ước đó.

-Như Ý thích thái tử từ đầu mà chỉ là... không thể thành thân thôi.

Vạn Sự tiếp lời khẳng định câu nói của mẫu thân. Cả nhà ai nấy lại ngồi thở dài, suy nghĩ mỗi người mỗi khác nhưng đều là sầu não. Bảo bối muốn giữ mạng phải ở giá đến cuối đời... thật là oan ức.

Trong phòng mình Như Ý nằm thẳng đơ giày dép chẳng thèm tháo phóng luôn lên giường nằm sắp bẹp dí.

-Họ Vương đáng ghét, đáng ghét.

Hôm nay nàng thật xui xẻo mà khi không lại chường cái mặt ra để nghe hán bêu riếu, chọc quê, tức... tức không chịu được.

Khi mà nàng đang tức mình khó chịu thì Bạch Trường cũng không khá khẩm hơn là mấy. Chàng ngồi trên ghế uống trà cho tỉnh táo, rồi leo lên giường ngủ nhưng không say. Người hầu mang cơm nước tới bị đuổi thẳng cổ, có mấy tí thiếp muốn ghé qua hỏi thăm thấy cảnh tượng đó cũng thông minh rút êm luôn.

-Nàng sẽ giận ta lắm.

Chàng hết nằm rồi ngồi bật dậy, bước xuống giường rồi lại quay lại nằm tiếp. Không định tâm lại được, cứ nhớ đến gương mặt bàng hoàng của nàng vì bị chàng nói nặng lời khi này thì chàng lại đau lòng.

-Ta rốt cuộc là bị làm sao vậy?

Nghĩ tới nghĩ lui, chàng rốt cuộc cũng không thoát khỏi sức quyến rũ của cái ý tưởng đi xin lỗi nàng. Nhẹ nhàng phi thân hướng cửa sổ như đạo tặc, chàng lên ra khỏi phủ của chính mình không tiếng động. Bạch Trường chàng quả thật yêu nàng đến phát cuồng không ra người ngợm gì nữa rồi, Như Ý đối chàng vô tâm như vậy, nói với chàng những lời tàn nhẫn mà chàng cũng không có cách nào ghét bỏ nàng cho được. Chàng đến sau cùng là mắc nợ nàng thứ gì, sao lại rơi vào tình huống chẳng ra làm sao như thế này.

Phủ đại tướng quân chàng thuộc nằm lòng cấu trúc, cách bài trí nên biết ngay phòng Như Ý đi hướng nào. Chàng nấp trên gốc cây ngoài cửa sổ nàng không biết làm sao cho phải nữa. Đêm hôm khuya khoắt tiến vào phòng nàng sẽ thất thố lắm nhưng mà không vào thì làm sao xin lỗi nàng được. Nếu không nói lời tạ lỗi chàng sợ cả đêm nay sẽ lật qua lật lại không chợp mắt nổi mất.

Bạch Trường cứ ngồi im trên đó cân nhắc nặng nhẹ, vào hay không vào thì cửa sổ

phòng nàng hé mở. Như Ý nhẹ nhàng phóng qua cửa đập đất rồi phi thân qua tường xuất phủ. Nàng nửa đêm nửa hôm còn đi đâu nữa, chàng bản khoản vô cùng, nhẹ nhàng bám đuôi. Nàng đứng giữa đường lớn, gió thổi lồng lộng, tóc bay lất phất, nhìn thật ma quái. Như Ý ngó ngang ngó dọc rồi phi thân lên nóc nhà hướng phủ thái tử thẳng tiến. Nàng khi này loạng quạng thế nào cũng mò tới nhà được bây giờ cứ theo đường cũ mà đi, chỉ khác là bây giờ đi đường “hàng không” nhanh hơn nhiều.

Bạch Trường không ngờ tới đích đến của nàng lại là phủ của mình, chàng bắt giác mỉm cười. Nữ nhân này rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì vậy, định tới trả thù chàng sao? Như Ý vào được phủ thái tử nhưng không biết phòng của cái tên đáng ghét kia ở đâu. Nàng đứng nấp sau một bụi cây lòi ra một tấm bản đồ về cách bố phòng của phủ nhờ ánh trăng mờ mờ xem xét, tìm kiếm. Thứ này nàng yêu cầu họ Phi đưa inh khi hôn ước vẫn chưa bị hủy, nàng cầm rồi nhưng chưa có thời gian xem qua. Lúc này thật hữu dụng, đúng là có chuẩn bị “biết người biết ta” thì vẫn hơn.

Nhìn Như Ý chăm chú dò xét tấm giấy mỏng kia, chàng cũng tám chín phần đoán được nó là cái thứ gì. Huyền Băng Cung quả nhiên tài giỏi, phủ đệ của chàng từ lúc nào đã bị bọn họ nắm trong lòng bàn tay vậy? Như Ý cất mảnh giấy vào người, luồn lách tránh né thị vệ tuần tra trong phủ hướng phòng chàng tiến tới. Khi đến cửa nàng bình thân đẩy bước vào luôn, không có cân nhắc đắn đo cả buổi như chàng.

Khép cửa lại nàng quan sát quanh phòng một lượt không có bóng người. Tên đó đi đâu rồi nhỉ, tối khuya không lo ngủ chỉ biết chạy lung tung (chứ nàng đang làm cái gì đấy) thật rối rời. Khách tới nhà chủ thấy không ai ở nhà, khách tự tiện rót nước, ngồi chơi thoải mái vô cùng. Cái tướng ngồi của nàng ai đó dám buông một câu ra đáng thực nữ chắc tên đó bị bệnh mắt nặng vô cùng. Khoanh tay trước ngực, gác chân lên bàn, ngồi chờ rất kiên nhẫn.

-Họ Vương khôn kiếp, người chết ở cái chỗ nào rồi?

Nàng lẩm bẩm một mình rồi đột ngột đưa tay gõ trán như vừa nhớ ra chuyện gì đó quan trọng lắm.

-Ui, sao ta quên mất, người đêm hôm không đi ôm người đẹp ngủ thì ở cái chốn này sao được? Thật đáng trí sơ ý quá đi mất.

Nàng bỏ chân xuống ngay lập tức, đứng dậy định quay trở ra thì bất ngờ tông trúng một kẻ đã đứng sau từ khi nào. Như Ý giật thót thét lên nhưng không tiếng động nào phát ra... vì họ Vương đã nhanh tay điểm huyệt cam của nàng rồi.

-Nàng tìm ta?

Gật đầu, sau một lúc ôm ngực thở hổn hển cho hoàn hồn, thật hứ vĩa mà. “Người tốt” nó bắt lợi ở chỗ đó, chẳng làm việc mờ ám bao giờ nên khi bị bắt quả tang thì quên mất việc đề phòng. Nàng nửa đêm đột nhập trái phép phủ người ta lại còn đứng đó mà hét om sòm chẳng phải tìm chết sao?

-Có chuyện gì mà tìm ta?

Bạch Trường vừa giải huyệt cho nàng vừa hỏi. Nữ nhân ngốc định hét lên cho sập phủ của chàng thật ư, đêm hôm khuya khoắt thế này sức công phá sẽ không tẻ đâu.

-Tìm người tính sổ chứ làm cái gì nữa.

-Ta đắc tội nàng khi nào?

-Chuyện đó... nói chung là ta khó chịu, ta cũng biết đây là nhà người. Người có quyền đuổi ta nhưng ta nói cho người biết không phải ta tự tiện tới đâu, ta tưởng đây là nhà của tên Bạch Sơn mới vào chơi thôi.

Bạch Trường ngồi xuống ghé lắc đầu cười. Lý lẽ của nàng cũng không phải quá vớ vẩn nhưng lúc chiều là nàng bị gạt tới, vậy chứ bây giờ ai lôi kéo nàng tới đây. Nàng chỉ vì lời nói nặng lời của chàng mà đêm hôm ngủ không được, cứ phải chạy tới tận đây bào chữa cho hành động của mình mới được sao?

-Ta trong lòng nàng cũng có vị trí không tệ nhỉ?

-Người điên sao?

-Vậy nàng vì có gì phải đêm hôm khuya khoắt chạy từ đó tới đây. Nàng quan tâm đến ta từ khi nào vậy?

-Người đừng có nói nhảm nữa.

Như Ý bỗng chốc cảm thấy máu nóng chạy lên tai, mặt đỏ hồng ngượng ngùng. Nàng cũng không rõ mình chạy tới đây làm gì nữa, chỉ là nàng không chịu nổi ý nghĩ mình cứ nhiên bị họ Vương đó xem thường, nhất định phải tới đòi lại công đạo.

-Nàng sao lại đỏ hết mặt như vậy? Trời nóng sao, nè uống nước lạnh cho đỡ nóng vậy.

Bạch Trường thấy hai má nàng dưới ánh trăng đỏ hồng lên thì cười trêu ghẹo. Nàng chưa có biểu hiện dễ thương như vậy trước mặt chàng bao giờ. Mỹ nhân e thẹn trông thật đáng yêu, chỉ muốn ôm vào lòng cắn một cái.

-Hứ, không cần, ta đi về đây.

-Để dành vậy sao, nàng cho rằng phủ của ta là “vườn không nhà trống” nói tới là tới nói đi là đi.

-Ta muốn đi người có thể cản sao?

-Thử thì biết.

Xoẹt, chỉ trong tích tắc hai thân ảnh khi nãy còn ngồi trên ghế giữa phòng đã kẻ trước người sau đứng ở cửa. Bạch Trường về tốc độ nhanh hơn Như Ý nên nàng bị chàng đứng chắn ở lối ra hết đường đi qua.

-Nàng chưa thể đi được đâu.

-Sao người vô lý bá đạo quá vậy, tránh đường coi.

-Nàng mới vô lý, tới tìm ta nói chỉ hai câu biện minh đó thôi hả? Hết rồi sao?

-Hết rồi.

Nàng nói hết nhưng ta chưa nói xong, Bạch Trường trong lòng nghĩ thầm. Chàng kéo tay Như Ý quay trở lại bàn, ấn nàng ngồi xuống ghế rồi kéo ghế ngồi sát đối diện. Đưa gương mặt sát vào mặt nàng cười quyến rũ cất lời,

-Ta chưa nói câu nào mà.

-Vậy người nói đi, bắt quá ta kiên ngồi nghe thêm một chút vậy.

Như Ý sợ hãi lùi lại đằng sau, họ Vương này nói chuyện thôi mà, có cần phải ngồi sát nàng như vậy không. Hắn khi không đưa mặt sát vào nàng khiến nàng tim đập thình thịch.

-Nàng sao tim đập nhanh như vậy?

Im lặng.

-Bối rồi sao?

Nín thinh.

Như Ý cúi gằm mặt, nàng sợ nhìn vào mắt hắn lắm. Lúc này mà nhìn vào đó chỉ sợ bị cuốn vào... không cưỡng lại được mắt. Nàng khi không bỗng nhiên thấy đôi mắt nâu kia của hắn có sức hút kinh khủng.

-Bảo bối.

Thanh âm của Bạch Trường tự nhiên biến đổi khàn khàn, chàng cảm thấy trong người bứt rứt, khó chịu ... rất muốn nàng. Vốn dĩ định trêu chọc nàng thôi nhưng bảo bối ngồi đó cúi gằm, tiếng thở nhẹ đều đều, mùi hương trên người nàng tỏa ra... chàng hít phải một chút thì bị dính "chường". Lúc này tâm trí chỉ còn muốn một thứ duy nhất là ôm lấy nàng, bế lên giường và... yêu nàng thật mãnh liệt. Chàng muốn yêu nàng đến mức cả hai không thể nhúc nhích nổi nữa... cũng không nghĩ sẽ ngừng lại.

-Người... tránh ra. Đừng có sát lại gần ta quá như thế.

Như Ý lúc này phát hiện mình thật không có não mới đêm hôm nhào vào phòng nam nhân tán gẫu như nàng đang làm. Ánh mắt của tên họ Vương đó hiển hiện rõ... ham muốn tình dục rõ ràng, hắn... như là muốn ăn tươi nàng rồi. Người tốt nhất đừng động thủ nếu không ta sẽ không nể tình đâu.

-Ta biết nàng đang sợ ta... ta sẽ không làm gì nàng đâu.

Bạch Trường quay người để tầm mắt không còn nhìn thấy nàng nữa, chàng đứng dậy đến đứng tại cửa sổ để mượn luồng gió làm cho đầu bớt nóng một chút. Nam nhân không nên cùng nữ nhân mình yêu, hai người chung phòng mà bàn công chuyện. Chàng này giờ nào có nghĩ ngợi được cái gì cho ra hồn đâu.

-Nàng biết ta yêu nàng mà. Chúng ta ở chung một chỗ thế này ta rất khó kiềm chế bản thân, mong nàng hiểu cho.

-Không sao.

Như Ý thấy hắn lịch sự giải thích mọi sự với mình thì cất tiếng đỡ lời cho hắn đỡ áy náy. Nàng thấy mình không giận hắn, cái chuyện tình như thế này với một cô gái thế kỷ 21 có đầu óc phóng khoáng không quá... biến thái. Nam nữ ở chung khó tránh chuyện ham muốn bản năng kia, chỉ là nàng... tự dưng lại vô tư, hồn nhiên như một cô bé ngọc ngà không nghĩ tới chuyện này mà dùng dùng đến đây lúc đêm khuya.

-Ta đi về đây.

-Nàng đừng đi vội.

-Người còn gì muốn nói?

Bạch Trường vẫn nhìn đăm đăm ra ngoài màn đêm không quay lại đối diện với nàng. Chàng im lặng hồi lâu, thấy Như Ý vẫn nán lại chờ thì buông tiếng lòng thổ lộ.

-Ta biết nàng không yêu ta, nàng đã nói rõ ràng là nàng yêu hấn. Nhưng Như Ý ta không quên được nàng, ta ngày thức đêm ngủ đều nhớ đến nàng. Ta không biết nàng có tin không nhưng sự thật ta chấp nhận đánh đổi tất cả chỉ cần có được trái tim nàng thôi. Như Ý ta một cơ hội cũng không có sao?

Trong phòng chỉ có tiếng thở đều đều của cả hai, một kẻ chờ đợi câu trả lời, còn kẻ

kia bỗng thấy lòng xáo động không yên. Nàng hiểu tâm ý của hấn, hấn là yêu nàng thật. Nàng từ trước tới nay chưa có một nam nhân nào thật lòng thổ lộ những lời lẽ dịu dàng như thế. Nhưng là... nàng phải phụ hấn thôi... nàng không thể yêu hấn được... Nếu hai người còn mãi dây dưa thì sẽ nàng sẽ yêu hấn mất, yêu hấn nàng sẽ... ra sao đây? Linh hồn nàng có thể sẽ không chết nhưng thể xác sẽ bị Tiên ngọc rút cạn sinh lực mà hủy hoại hấn. Họ Vương kia nếu biết nàng vì yêu hấn mà chết sẽ còn đau đớn hơn bây giờ nhiều. Cuối cùng vẫn là hại hấn thôi, hại cả hai... đến chết cũng không thanh thản được. Nàng và hấn vẫn là nên mỗi người một phương mà bước đi thôi.

-Không có, ta không phản bội Bách Chiến ca ca được. Nếu ta vì người mà nhất thời tâm động ta sẽ tự giết mình chết để tạ lỗi cùng chàng. Nữ nhân trong thiên hạ yêu người nhiều vô số kể, người chọn họ đi. Ta đi đây.

-Được.

Cửa phòng khẽ mở một thân ảnh mảnh mai bước ra, kiên quyết cất bước rời đi. Khóe mắt nàng bỗng nhiên có lệ tràn ra, nàng đưa tay ôm ngực... vì đau. Sau cánh cửa đó có một nam nhân này giờ vẫn giữ nguyên một tư thế. Chàng ngửa mặt lên trời, làm như vậy có hay không ngăn được lệ đang trực trào ra kia.

50. Chương 50: Nàng Bị Làm Sao Vậy?

Sự đời đa phần mọi chuyện không phải mình muốn sao thì sẽ là như vậy. Như Ý tránh né tình cảm của Bạch Trường vì không muốn cả hai sau này còn thống khổ hơn. Nàng thà để hấn chết tâm, để hấn nghĩ nàng là nữ nhân vô tình, máu lạnh cũng không muốn để hấn biết được nàng vì yêu hấn mà chết. Nhưng nàng vừa bước ra khỏi cửa đi được vài bước thì ngã khụy vì cơn đau từ tim lan tỏa khắp người. Đau đến mức khiến nàng không thể chống đỡ nổi, toàn thân như bị ngoại lực, nội lực tổng tấn công. Nàng bất tỉnh nhân sự ngay tại chỗ.

Bạch Trường đứng hồi lâu mới nhớ ra Như Ý về phủ chỉ có một mình như vậy sẽ rất nguy hiểm. Chàng nhanh chóng theo hướng cửa nàng vừa bước ra đuổi theo. Nhưng là vừa mở cửa ra đã thấy hình ảnh nàng nằm im bất động trên nền đất đập ngay vào mắt.

-Như Ý.

Chàng kêu lên kinh hãi, ngồi sụp xuống ôm nàng vào phòng. Phủ thái tử nửa đêm bỗng huyền não, đèn đuốc sáng trưng, gia nhân chạy qua chạy lại rầm rập. Đại phu nhanh chóng được đưa tới cả một đoàn hùng hậu. Ôn ào đến nỗi cả phủ không một ai có thể bình yên mà ngủ được nữa.

-Chuyện gì vậy, ai bị bệnh sao?

-Một cô nương bị ngất xỉu?

-Ai vậy?

-Không biết hình như tỳ thiếp trong phủ.

-Thật sao?

-Có tỳ thiếp nào mà lại dă động kinh hoàng cả phủ được chứ?

-Đi coi thì biết.

Nửa đêm náo động như thế này còn ngủ nghe thế nào được nữa, đã không thể ngủ thì còn có gì thú vị hơn lúc này ngoài việc đi hóng hớt. Vì lẽ đó cửa phòng thái tử trong thoáng chốc người xếp hàng rồng rắn chen chúc ló đầu vào coi lên. Đám người ở phía sau không thấy gì nhưng mà ai nấy đều nghe được tiếng quát của điện hạ. Ngài thanh âm thật sự rất bất mãn với sự vô năng của mấy đại phu kia.

-Nói, nàng rốt cuộc là bị làm sao vậy?

-Hồi điện hạ, cô nương vì đau đớn quá nên ngất xỉu.

-Đau đớn?

-Lão thần bắt tài không biết nàng vì nguyên nhân gì mà bị đau đến thống khổ như vậy nữa.

-Không biết???

.....

.... Rầm rầm... một loạt người bị tống khỏi cửa... xơ xác... kinh hoàng... bất lực.

Không ai biết nàng tại sao lại bị đau đớn đến mức ngất xỉu nữa. Trúng độc thì không đúng, bị nội lực thương tổn cũng không phải, bị ngoại lực trấn áp... càng vô lý. Nàng căn bản không bị xây sát nửa sợi tóc thì làm gì có ngoại lực chèn ép. Cả đám đại phu bắt mạch rồi hội chẩn với nhau cũng chẳng tìm được ý kiến chung.

-Một lũ vô dụng, đáng chết, cút ra ngoài hết cho ta.

-Chúng nô tài cáo lui.

Lời vừa dứt đã bị một chưởng đánh văng ra ngoài, cả đám kẻ này đề lên kẻ kia không dám kêu la một tiếng nhỏ. Họ sợ rằng ngài ấy mà điên lên sẽ đem chém đầu cả đám.

Bạch Trường cầm tay Như Ý trong lòng bất an không yên. Nàng lại làm sao nữa vậy, lại dọa chết với chàng nữa sao.

-Như Ý nàng tỉnh lại.

-Nàng đừng đùa giỡn với ta như thế này nữa, trò này cũ lắm rồi, nàng đã dượt tới lui không biết bao nhiêu lần.

Như Ý trong cơn hôn mê nghe được tiếng ai đó cứ đều đều nói chuyện với nàng. Hẳn dụ dỗ có, đe dọa có, ra lệnh bắt ép cũng có... Hẳn thật phiền mà, ồn ào chết đi được. Nàng cố hết sức mở mắt ra muốn nói với hắn cầm miệng ngay nhưng không làm sao mở mắt nổi. Hai mí mắt nặng trĩu toàn thân đau âm ỉ... Nàng chịu đựng cơn đau đớn kia trong cảm lạnh không rên rỉ được một tiếng nào. Thời gian cứ thế chậm chậm trôi qua ý thức dần dần quay trở lại nhưng nàng vẫn còn yếu ớt lắm, chưa thể động đậy nổi. Nàng nghe thấy thanh âm của Bạch Trường mỗi lúc một nức nở, hải hùng hơn... hắn gọi tên nàng mãi.

Mắt nhắm nghiền nhưng lệ vẫn theo khóe mi mà tràn ra ngoài. Nàng từng cho rằng mình thông minh, hành động theo lý trí, biết tính nước bước đường đi rành mạch, hoàn hảo. Kết quả là sao chứ... đã né tránh hắn thì né tránh hắn, ẩn mình cho triệt để... thì mọi sự đã không đến cái nước này. Nàng biết trước đây đưa với hắn thì như “đùa với lửa” sao lại còn tới đây... sao lại còn muốn tới. Hẳn nặng lời với nàng thì sao chứ, hắn coi thường nàng nói lời không giữ lấy lời thì sao chứ... Nàng vẫn là không nên đến đây hôm nay, nếu không đến đã chẳng xảy ra chuyện này.

Nàng biết tại sao mình lại bị ngất xỉu... là do tâm nàng đã động. Nàng có yêu hắn... nghe những lời thổ lộ của hắn thì cảnh giới ngăn cản của lý trí vỡ òa, nó đã đạt đến mức độ giới hạn cao nhất có thể... Mọi sự chỉ

mới bắt đầu mà tác dụng của tiên ngọc đã khiến nàng thống khổ thế này, chỉ sợ rằng... không thể cầm cự được bao lâu. Nàng chết thì không sao nhưng là... hắn sẽ như thế nào?

Bạch Trường cảm thấy bàn tay của Như Ý đang được chàng nắm chặt đột nhiên cử động. Chàng di chuyển tầm mắt lên gương mặt thanh tú của bào bối... bàng hoàng thấy mắt nàng mở to lệ chảy thành dòng.

-Bào bối... nàng đau lắm sao? Nàng đau ở đâu? Ngự y...

-Không... không cần.

Chàng thấy bào bối rơi lệ thì nghĩ ngay nàng đang đau đớn... cái đám vô dụng kia chẳng được cái tích sự gì... nhưng là không kêu bọn họ vào thì y thuật của chàng cũng chẳng giỏi giang hơn họ được nữa điểm.

-Nàng sẽ không sao đâu, nếu cái đám thầy thuốc đó không chữa lành được cho nàng ta sẽ chém đầu hết bọn chúng.

-Ta muốn...

Chỉ nhìn tư thế của Như Ý cũng biết nàng muốn ngồi dậy, Bạch Trường không cần đợi nàng nói hết câu, xích khỏi chỗ đang ngồi bước đến đầu giường cẩn thận đỡ nàng dậy. Động tác nhẹ nhàng, tỉ mỉ chỉ lo có thể khiến nàng đau đớn hơn. Bào bối thực ra là bị làm sao, một lần là trả tử được, một lần là phản lực của Ngọc Băng và Âm Dương ngọc, lần này là nàng tự đứng ngất xỉu ngay trước cửa phòng chàng.

-Điện hạ cho gọi chúng thần.

Một đám đại phu lại lục đục lũ lượt quay trở vào. Lúc cần thì réo gọi như điên... xong việc thì một cước đạp văng khỏi cửa... buồn buồn lại gọi vào nữa. Bọn họ dù là bị đạp ra ngoài cũng không dám rời đi, cứ túc trực ở ngoài mãi. Cô nương kia chưa biết lành dữ thế nào kẻ nào dám rời bước chứ. Lương tâm thầy thuốc không cho phép bọn họ cứ phẩy áo mà đi, khi này là vô phương chuẩn đoán nhưng điều đó không có nghĩa là bọn họ chấp nhận bó tay nhận thua. Bước trở lại thấy cô nương đã tỉnh, còn được điện hạ ôm trong lòng nâng niu như trân bảo thì ngạc nhiên. Tỉnh lại rồi, tự đứng mà tỉnh được ư?

-Cô nương cảm thấy như thế nào rồi?

-Ta không sao. Tạ lỗi cùng các vị nhưng ta không cần các vị khám lại đâu, thỉnh rút lui.

Bệnh của nàng bản thân nàng cũng bó tay thì bọn họ có thể có cách chi. Căn bản nó không phải là bệnh bình thường, đại phu là không cần thiết. Bạch Trường thấy Như Ý đuổi họ đi thì không chấp nhận.

-Nàng có thể hay không đồng ý cho họ coi lại mạch đập. Khi này nàng ngất xỉu họ không đoán ra nguyên nhân, bây giờ nàng tỉnh rồi biết đâu lại có phát hiện gì mới.

-Không. Thỉnh các vị rút lui, Như Ý rất xin lỗi.

-Lui ra đi.

-Tuân lệnh.

Bất mãn đấy nhưng có thể làm gì chứ, ai bảo làm thân nô tài mà chi. Nhìn biểu tình hơi bức bối nhưng cố nén của bọn họ Như Ý thờ ơ không muốn quan tâm nhiều. Nàng không phải không coi trọng tài y thuật của họ nhưng càng không muốn khiến cho cả đôi bên mất thời gian của nhau hơn nữa.

-Sao nàng cự tuyệt chuẩn bệnh, họ dù sao cũng là ngự y ta thỉnh trong cung ra. Không được việc cho lắm nhưng mà ta...

-Vô ích thôi.

Như Ý cắt ngang lời của hắn, nàng biết hắn sẽ nói hắn hy vọng bọn họ biết đâu đấy vẫn có một chút tài năng chưa kịp bộc lộ, sẽ tìm ra cách chữa bệnh cho nàng.

-Tại sao? Nàng vì sao ngất xỉu?

-Ta đau tim.

Đau tim ư? Bạch Trường không hiểu rõ lắm lời này có ý nghĩa gì. Đau tim thực chất vừa là đau thể xác vừa là đau tinh thần. Nàng đau theo nghĩa nào? Chàng dịu dàng nâng cằm của nàng lên nhìn thẳng vào mắt nàng, câu hỏi dường như hiển hiện rõ trên mặt. Như Ý thấy đáy mắt của hắn lưu chuyển tia sùng nịnh thì tim đập nhanh... và nàng nhũn mày vì cơn đau đột ngột ập đến. Đau đớn kiểu này luôn xuất phát từ tim sau đó truyền khắp cơ thể. Nàng nắm chặt tay, cắn răng, co gập người lại, móng tay ấn sâu vào da thịt chảy máu.

-Như Ý, nàng lại làm sao?

Bạch Trường đang âu yếm nhìn bảo bối trong lòng thì đột nhiên thấy nàng khước mắt co giật, nàng đang nằm trong lòng chàng thì nhào ra lăn lóc trên giường, đau đớn hành hạ thống khổ. Chuyện này rốt cuộc là sao vậy, chàng nhanh tay ôm chặt nàng lại trước khi nàng quay ngang quay ngửa té xuống giường. Như Ý nước mắt giàn dụa cơn đau này đau hơn lúc nãy nhưng lại không khiến nàng ngất xỉu, đau hơn nhưng lại không quật ngã nàng vào vùng vô thức để tạm thời lánh nạn được. Cơn đau... từ tim cứ dồn dập từ đó lan tỏa từng đợt, đợt sau ác liệt hơn lần trước. Như Ý cảm giác máu trong người giãy trước nóng rực giãy sau lại lạnh như cắt, đầu óc quay cuồng như bị ném lên rồi ném xuống nảy tung tưng như quả bóng. Cơ thể nàng co giật liên hồi, đau buốt đến tận não chỉ muốn đâm đầu vào thành giường cho chết đi. Nếu không phải Bạch Trường giữ nàng không buông thì chỉ sợ nàng lúc này đầu nát như tương rồi.

Trên đời bản thân mình gặp chuyện chẳng lành, bị thương, đau khổ là chuyện lớn nhưng cái kẻ chứng kiến người mình yêu gặp chuyện bất hạnh mà mình đứng nhìn không thể làm được chuyện chi san sẻ còn là chuyện khổng lồ hơn. Như Ý lúc này đau... ừ thì nàng đau đến chỉ muốn tìm chết... nhưng là cái tên ôm nàng chặt cứng, trần mình chịu đủ bao nhiêu cú đập, đẩy, cắn, xé... như dã thú bị thương kia còn đau khổ hơn. Bạch Trường lúc này vừa đau lòng tê tái, thể xác cũng bị Như Ý tấn công trong vô thức tàn bạo. Nàng không phải nữ nhi liễu yếu đào tơ thực tế là cao thủ võ công đầy mình, nàng một cú đánh cũng ngang với sức mạnh ngàn cân giáng xuống... con kiến. Nên xét cho cùng là Như Ý đau cấp độ 10 thì chàng cũng đau cấp độ 8 (Là Chiqui nổ thối mà Chiqui đoán: đau lòng + đau thân xác cũng cỡ đấy. Bằng hữu hỏi lấy cái gì đo hả,... uhm tắc lưỡi... đã bảo nổ mà lại ^^!!!).

Yêu say đắm thế vẫn còn chưa đủ khi nàng đau đớn ta sẽ gánh chịu cùng nàng. Câu tuyên thệ hoành tráng này là của một tên nam nhân si tình đang ôm người chàng yêu vật lộn trên giường. Nói là vật lộn... cho nó mờ ám chứ thực chất thời điểm này nàng thần trí không tỉnh táo, đập chàng tới bởi như đập banh dũa... chả có tý thống khoái nào ở đây hết á. Con người tâm trạng buồn bực phải có chỗ trút giận, buồn bã thì khóc òa lên sẽ đỡ sầu não, vui sướng phải cười to lên thì mới thoải mái... còn đau đớn tâm thần bấn loạn thì khổ cho cái tên đứng gần. Như Ý lúc này không ngất xỉu nhưng não bộ không còn hoạt động theo lập trình bình thường, nàng phát lực đánh đấm, tung chưởng tứ phía. Đồ đạc trong phòng... nát te tua, giường chiếu xộc xệch vì bị nàng cào cấu, quần áo bị xé nát như tằm. Khi mà tất cả không còn nguyên vẹn thì nàng... hết đau.

Cơn đau này không như lần trước... khi qua cơn thì cơ thể trở lại bình thường ngay tức khắc. Nàng mở mắt ra thứ đầu tiên là gương mặt đỏ hoe nước mắt giàn dụa của Bạch Trường. Hắn cư nhiên đau đớn cùng nàng, khóc cùng muốn đồng điệu. Nam nhân rơi máu không rơi lệ nhưng lần này hắn không thể kìm nén được lệ của bản thân đã rơi không biết bao nhiêu giọt rồi.

-Ta xin lỗi.

Như Ý nói rồi quay mặt đi không dám mạo hiểm nhìn hắn nữa. Tên đó thâm tình biểu lộ nàng nhìn lại động lòng, sợ rằng lần này không phải xé quần áo y phục của hắn, đánh hắn te tue mà là lấy mạng hắn mất.

-Nàng sao bỗng nhiên lại đau đớn như vậy? Nàng thân mang bệnh hiểm nghèo nhưng giấu ta, nàng vì lý do này mà từ chối ta phải không?

-Người đừng quan tâm ta, đừng hỏi gì ta cả?

Như Ý né tránh ánh nhìn của Bạch Trường khiến hắn hoài nghi hơn. Chàng là người học võ đánh giết trên giang hồ không lạ lắm. Người học võ dính phải thương tích là chuyện thường xuyên, cao thủ luyện võ luyện tập quá độ cho dù nội khí công tâm, tẩu hỏa nhập ma thể xác bị hành chàng cũng gặp qua không ít. Nhưng tất cả nhưng ai từng bị đau đớn hành hạ, chàng chưa chứng kiến một màn nào thâm trọng như vừa nãy. Như Ý nàng vạn độc bất xâm cơn đau vừa rồi tuyệt đối không phải là do trúng độc. Chàng với bộ óc không

phải khờ bắt đầu động não tìm lời giải đáp. Bất quá thông minh cũng không phải lúc nào cũng đoán đúng, không phải luôn luôn phân tích rồi suy ra kết luận chính xác. Suy nghĩ một hồi chàng cho ra kết quả chẳng có tí gì sáng tạo: bảo bối mắc bệnh hiểm nghèo. Đơn giản, dễ đoán, dễ... sai be bét.

-Nàng mắc bệnh gì vậy? Như Ý nàng đừng lo ta sẽ không để nàng rời khỏi ta chỉ vì nàng thân mang bệnh. Ta sẽ tìm người chữa bệnh cho nàng.

Như Ý lắc đầu cười khổ, mặt mũi méo xẹo... nhưng không phải vì đau. Biểu tình khẩn trương như thế này, thật lòng như thế này... không... nàng không được nghĩ nữa.

-Ta không mắc bệnh, ta đau đớn không phải do bệnh, nên càng không chữa được. ta phải đi, phiền người kiếm y phục khác cho ta được không?

Nàng với hần lúc này hai người trong tình cảnh thật chẳng hay ho gì. Người khác nhìn vào nếu không rõ sự tình thì sẽ suy ra kết luận... đen tối ngay. Như Ý cũng không vì tình trạng áo quần không tề chỉnh này bối rối. Nàng tránh nhìn hần từ lúc hết cơn đau thứ hai, nàng bây giờ chỉ một ánh mắt xao xuyến của hần thôi... cũng không biết sẽ xảy ra cái sự tình gì. Tình thế ngột ngạt không lối thoát này cả hai phải làm sao đây? Phải làm sao ?

51. Chương 51: Đau Lòng Khôn Xiết

Như Ý rời phủ bằng “đường nhanh nhất” qua cửa sổ phòng của Bạch Trường rồi phi thân nhảy vượt tường. Nàng đi hần cũng đi theo, hai bóng người một nam một nữ đêm hôm khuya khoắt không lo ngủ, cũng chẳng để cho người khác ngủ. Toàn bộ người trong phủ thái tử mất một đêm ngon giấc đã đành nay hai kẻ thân kinh bất ổn này lại một trước một sau lằng đằng đi trên đường phố giữa đêm khuya khiến chó sủa ầm ĩ. Chó trong kinh thành như có tính đồng loại cao ngất ngưỡng, một con sủa thì con nhà bên cũng tru lên sủa theo. Kết cục là chàng và nàng... tâm không tĩnh thì phá làng phá xóm, phá chó phá mèo... cấm ai ngủ nghe cho ngon được. Vốn dĩ trời hôm nay không có trăng, sao cũng mất dạng, đêm tối cứ thế mờ mờ ảo ảo... hai kẻ này một thân nữ tử bạch y chậm chậm bước trước... một thân nam tử bạch y lẻo đẻo theo sau một khoảng cách ngắn. Gió đêm thổi lồng lộng tóc dài bay phấp phật... người đi, chó sủa... nhìn có vẻ thật âm u, ma quái, rờn rợn.

Như Ý cứ thế bách bộ bước đi chẳng để tâm gì đến... “thành quả sáng chói” nàng gián tiếp gây nên cho cư dân trong thành trên những con phố nàng đi qua. Gió mát giúp cho lòng nàng tĩnh lại một chút, nàng đi chậm dần rồi dừng hần lại. Bạch Trường thấy nàng dừng lại cũng đứng im tại chỗ theo dõi nhất cử nhất động của nàng. Chàng lúc này biết tâm trạng nàng đang xáo động không yên bởi một nguyên nhân gì đó. Nàng có khúc mắc trong lòng nhưng lại không chia sẻ với chàng lời nào. Nữ tử như nàng liệu có đủ sức một mình gánh vác... Như Ý nàng sao cứ phải tỏ ra bản thân mạnh mẽ không cần sự giúp đỡ chứ?

Bạch Trường mắt không rời Như Ý một khoảnh khắc nào khi nàng tung người bay lên nóc nhà, chàng nhanh chóng nhảy lên theo. Khinh công của nàng quả thật không thể xem thường, nàng mỗi khi dùng đến căn bản chỉ cần nhún chân nhẹ. Nàng ngồi xuống nhìn chàng rồi nhẹ nhàng cất tiếng.

-Ngồi đi, sao người đi theo ta. Ta đã nói không được quan tâm tới ta mà.

-Nàng biết là ta không thể để nàng lang thang một mình giữa đêm khuya thế này mà.

-Người muốn biết tại sao ta nhất quyết muốn từ hôn với người không?

Trước đây chàng rất muốn biết nhưng không hiểu sao lúc này chàng bỗng rất sợ. Linh tính mách bảo chàng rằng sự thật này sẽ không dễ dàng chấp nhận chút nào hết. Ánh mắt của nàng cứ nhìn xa xăm tĩnh mịch vào đâu đó chứ không nhìn chàng càng làm chàng khẳng định nghi vấn đó.

-Ta sợ rằng nó sẽ rất kinh khủng. Nàng vì sao lại muốn nói ra sự thật lúc này, nó là bí mật nàng không được phép nói đúng không?

-Cực kỳ bí mật, ta chưa bao giờ tiết lộ với bất kỳ ai. Ta là thánh nữ của Huyền Băng Cung, dù ta không phải người ưa thích chấp hành gì mấy quy tắc cứng nhắc nhưng chuyện này đối với ta mà nói nếu lộ ra thì nguy hại vô cùng.

Ngữ khí nghiêm trọng của Như Ý khiến ta tập trung cao độ ngay tức khắc, chuyện liên quan đến sinh mạng của nàng không thể nào là chuyện nhỏ được.

-Vậy có bao nhiêu người biết điều này?

-Một vài nhân vật cấp cao của tổ chức biết và thân nhân của ta.

-Thân nhân của nàng được biết trong đó không có ta. Như Ý nàng chưa bao giờ tin tưởng ta sao?

Như Ý nhận ra sự ghen tỵ trong giọng nói của hắn. Đồ ngốc, câu này hắn cũng phải hỏi sao? Nàng trước giờ đa phần không tin hắn chỉ là bây giờ tin rồi.

-Ta chưa bao giờ nói với ai biết bí mật này, thân nhân ta biết là bởi vì Phi cung chủ tiết lộ. Người có trải qua cảm giác mất đi người yêu quý nhất bao giờ chưa?

-Không có, từ khi gặp nàng thì nàng là người ta yêu nhất. Ta sẽ không để cho ai hại nàng, không để ai cướp mất nàng nên ta sẽ không bao giờ phải nếm trải cảm giác đó.

-Người có bao giờ từng nghĩ người là người duy nhất có thể gây hại ta không?

Câu này nàng vừa nói xong đã khiến Bạch Trường nhòe mắt ngay lập tức. Hắn hướng nàng ôm trọn vào lòng thật chặt, tay vuốt ve mái tóc dài vì gió lớn mà rối tung của nàng mãi mới lên tiếng.

-Như Ý nàng biết không trước đây khi được ban thánh chỉ tứ hôn với nàng ta rất căm hận. Ta hận nàng ngang nhiên bước vào đời sống vốn rất tĩnh lặng của ta nhưng mà khi ta...

-Khi người làm sao?

-Ta thấy nàng lần đầu tiên khi nàng đứng trước cửa một hiệu sách, khi đó ta không biết nàng là hôn thê của ta... nhưng ta biết nàng là nữ nhân ông trời dành cho ta.

Khóe môi Bạch Trường khẽ cười nhớ lại ký ức đó. Chàng ôm chặt hơn nữ tử trong lòng, thấy thời khắc này thật hạnh phúc. Thế gian có mấy chuyện được coi là vui, bao chuyện được coi là buồn, cái gì là hạnh phúc, cái gì là đau khổ? Chàng chỉ cần có Như Ý ở bên thì chuyện gì cũng đánh đổi, giá đắt thế nào cũng cam lòng.

Nữ nhân trong lòng hắn miệng nở nụ cười, nàng có thoáng ngạc nhiên lúc này nàng cảm thấy thật hạnh phúc, cảm giác này khiến nàng thấy mình như muốn bay bổng, muốn cứ thời khắc này cứ như vậy mà lắng đọng lại mãi. Tâm nàng xao động nhưng nàng không bị tổn thương nào hết, khẽ nhún mày nàng có chút khó hiểu.

-Nàng sao vậy?

-Lần này không đau nữa, ta ngạc nhiên.

-Đau? Nàng sắp phát tác cơn đau nữa sao?

Lòng chàng bỗng nhiên hốt hoảng, nhớ đến cơn đau đớn của nàng khi này chàng vẫn còn sợ hãi. Nàng đau đến mức chỉ muốn kết liễu mạng sống, chàng làm sao chịu đựng nổi nếu lúc này nàng lại phải chịu sự hành hạ ấy.

-Ta nếu tâm động sẽ lên cơn đau nhưng bây giờ ta rất vui, rất phấn chấn nhưng chưa cảm nhận gì.

-Nàng nói gì vậy? Có ý nghĩa gì ta không hiểu.

-Ta không được tâm động, nếu ta động lòng với nam nhân sẽ bị hành hạ đến chết.

-Tại sao?

Ánh mắt của Bạch Trường tràn ngập hoang mang, kinh hãi, bàng hoàng.... khó tin.

Chuyện này rốt cuộc là gì vậy, sao nàng... lại không thể tâm động?

-Thánh nữ của Huyền Băng Cung thì không được yêu ai. Nếu rơi vào lưới tình sẽ phải chịu thống khổ đến chết.

-Ta sẽ giết hắn.

Hắn ở đây là chàng ám chỉ Huyền Băng cung chủ, hắn dám đối xử ác độc như vậy với Tiểu Ý Nhi bảo bối của chàng. Cảm đoán tình cảm ư? Thật hoang đường, xưa nay chuyện tình cảm như nước chảy từ chỗ cao xuống chỗ trũng, hắn sao có thể ép buộc bảo bối một chuyện vô nhân vô đức như vậy?

-Người ám chỉ Phi cung chủ, không phải tại cung chủ đâu. Do tác dụng phụ của báu vật chi bảo của Huyền Băng Cung là Lục Bạch Vô Độc ngọc thôi.

-Chỉ là hai mảnh ngọc có thể điều khiển cuộc đời nàng sao?

-Ngọc chi bảo thì có thể. Ngọc này vốn dĩ không bình thường mà, nó nhận ta làm chủ nhân coi như có duyên.

-Nàng nói rõ hơn cho ta.

Bí mật không được tiết lộ cuối cùng vẫn là nói ra hết, Như Ý lúc này nói ra bởi vì nàng bắt đầu tin tưởng hắn. Nàng trước giờ đề phòng hắn bởi bí mật này là điểm yếu trí mạng của nàng, người nắm bắt nó có thể dùng nó đối phó lại nàng dễ như trở bàn tay. Nếu để người trong thiên hạ biết muốn bôi nhọ danh tiếng của Huyền Băng Cung chỉ cần chà đạp thánh nữ của họ. Về cơ bản mọi nam nhân trong thiên hạ đều có thể là kẻ địch uy hiếp sinh tử của nàng. Huyền Băng Cung gây thù chuốc oán nhiều như vậy, nàng sẽ phải lãnh đủ nếu lộ bí mật ra ngoài.

-Trời cao thật khéo trêu ngươi nàng có thấy thế không?

-Người cười như vậy rất khó coi.

-Ta hận. Thế gian thứ gì ta cũng không cần chỉ muốn có được trái tim của nàng, bây giờ... ta phải tránh xa nàng ra sao? Ta không muốn phi thường không muốn.

-Ta...

Câu nói chưa dứt nàng đã ói máu... liên tiếp... xối xả... một ngụm lại một ngụm. Hóa ra đây là sự hành hạ thứ ba, không phải là đau đớn nhưng máu trong người nàng có giới hạn nha. Ói thế này nàng sẽ khô người mà chết mất.

-Như Ý.

Ọc... ọc... nàng sau cùng là ói ra hơn chục ngụm máu thì ngừng lại được. Sự trừng phạt này căn bản không có thứ gì có thể khắc phục được, vô luận là dùng thuốc hay dùng nội lực trấn áp. Nó đến tự nhiên... rồi trôi qua tự nhiên, Như Ý lúi khấn tay trong người ra lau khô khóe máu nơi miệng. Nàng cười chua chát nói với Bạch Trường nhưng trong ánh mắt nàng có gì đó mệnh mang khác thường.

-Loại hành hạ này không đau đớn nhưng máu mất nhiều thế này cũng chẳng phải dễ chịu gì.

-Nàng...

-Ta yêu chàng rồi, ta chỉ có con đường bị hành hạ đến chết thôi. Nếu ta chết trên tay chàng hắn cũng không quá tệ có đúng không?

Nàng nhàn nhạt nói đùa nhưng là... lời nàng khiến tim chàng như bị đao đâm kiếm chém. “Ta yêu chàng” nàng có yêu chàng, chàng có thể là nam nhân hạnh phúc nhất thế gian nếu tình yêu đó không đánh đổi bằng mạng sống của nàng. Chờ đợi, hy vọng, đến trong mơ cũng muốn có một ngày nàng nói với chàng câu nói đó nhưng sao giờ đây... nó chỉ mang đến cho chàng nỗi thống khổ, đau lòng. Một buổi tối ở bên cạnh nàng đã khiến nàng 3 lần bị ảnh hưởng, hai người còn ở chung với nhau thì nàng thật sự sẽ chết trong tay chàng mất. Ông trời sao nhân tâm vô tình với cả hai quá. Chàng muốn cả đời cũng chăm sóc tốt, quý mến nàng... nhưng thế gian này chàng sẽ là người hại nàng thâm nhất. Yêu nàng ư? Không thể, chàng yêu nàng, nhưng lại

không thể để nàng yêu chàng được.

-Nàng không yêu ta đâu, nàng vốn dĩ không yêu ta chỉ là ngộ nhận thôi.

-Ta không biết ta là muốn sống mà không yêu chàng hay là yêu chàng để mà chết nữa. Lý trí bảo ta đừng yêu chàng nhưng trái tim ta thì lại không muốn thế. Ta cuối cùng vẫn là... yêu chàng thôi.

-Nàng không có yêu ta. Ta đi về đây, nàng đi về phủ đi trời sắp sáng rồi.

-Chàng đang hành động như một hảo hán vì nghĩa lớn sao? Vô ích thôi ta...

Như Ý không kịp nói hết câu hán đã đi mất. Nàng có chút hụt hẫng nhưng buồn bã chấp nhận. Hấn sẽ thống khổ vì phải làm như vậy, nàng sầu não hấn sẽ không sao? Yêu thương ai đó thật khó, trường hợp của nàng còn lâm ly bi đát hơn thật là thảm cảnh.

Như Ý cứ như vậy mà ngồi lặng tại chỗ đến tận khi trời sáng. Cách đó không xa có một thân ảnh nấp khuất tầm mắt của nàng, nhìn nàng đăm đuối. Trong mắt chàng đượm một màu bi ai và mắt mát, tay nắm thành quyền chặt đến chảy máu nhưng chàng không mấy may nhú mảy. Hai người cứ như vậy mà trải qua một đêm không ngủ, chẳng để làm gì chỉ nghĩ ngợi trầm tư, cùng rơi vào một vùng khổ ải tự tạo nên.

Bọn họ rốt cuộc là đã tạo nên nghiệp chướng gì để một người là kẻ từ một nơi cách xa không gian, khác biệt thời gian vượt qua mọi rào cản để đến được nơi này chỉ để chấp nhận một mối tình ngang trái. Yêu người lắm nhưng ta không được phép, không nên, không thể... khiến người vì ta đau lòng. Ta muốn tránh nhưng tâm trí ta không làm được, hai ta như có một mối liên kết vô hình. Người yêu dấu chàng ơi, lòng ta bây giờ đau lắm không phải những cơn đau khiến ta co rút cả người nhưng tư vị của nó cũng thật khôn khổ có phần khó chấp nhận hơn. Chàng có hay không cũng đang sầu não như ta?

Nước mắt rơi dài trên má nàng đang khóc nhưng ta lại không thể tự tay lau khô lệ cho nàng. Đứng nhìn nữ nhân mình yêu chảy lệ nhưng một câu an ủi... ta cũng không có khả năng làm. Bảo bối nàng ơi, nhân duyên giữa ta và nàng kết cục chỉ là ... thật oan nghiệt

52. Chương 52: Cứu Nàng Nhất Định Phải Tôn Thương Nàng

-Tìm không thấy nàng ư?

-Không thưa cung chủ.

Kiều Hoan thanh lâu, một nơi thuộc quyền kiểm soát của Huyền Băng Cung tại kinh thành, Phi Bách Chiến hốt hoảng hỏi giạt ngay tức khắc. Thánh nữ lại có hứng thú lặp lại chơi trò trốn tìm nữa rồi.

-Biến mất từ lúc nào?

-Tối hôm kia nàng xuất phủ nửa đêm rồi mất dạng luôn.

-Nàng đi đâu vào giờ khắc đó?

-Thái tử phủ.

Huyền Tam công tử ngập ngừng bấm lên tin tức này, hai người nhìn nhau đáy mắt trong tích tắc trao đổi một tia hiểu thấu.

-Coi bộ nàng ấy không tránh được tai họa lần này rồi.

-Chúng ta đến thái tử phủ tìm người bây giờ không?

-Đi.

Bạch Trường ngồi thẩn thờ trong phòng, hai đêm không chợp mắt được chút nào nhưng lúc này chàng cũng không thể ngủ. Chàng nhắm mắt lại sẽ thấy bảo bối lệ rơi lã lã từng giọt, nước mắt rơi dài, rơi mãi ... không dừng lại được. Nàng đau lòng chàng còn đau đớn tâm can hơn gấp bội. Nam nhân không bảo vệ

được người yêu duy nhất trong lòng, cảm giác này tư vị thật khó tả. Nàng có biện pháp nào để cứu thoát khỏi lời nguyền rửa độc địa này không? Có hay không?

-Điện hạ có khách gọi là Phi công tử và Huyền Tam công tử xin gặp.

-Mời đến phòng khách cho ta.

Hắn đến làm gì, Như Ý có chuyện gì sao? Bạch Trường nhào ra khỏi phòng gấp gấp vô cùng. Thế gian có cái chuyện cấm nữ nhân động tình như thế này, chàng lần đầu chứng kiến, lần đầu nghe tới... bất hạnh là nó lại áp trên người nữ nhân chàng yêu. Tên họ Phi đó hắn có cách gì giúp nàng không?

-Hoan nghênh ghé thăm phủ, hai vị công tử.

-Quấy quả rồi điện hạ.

Hai người này có sở trường là “đi đường ngắn nhất” bây giờ bỗng dưng lịch sự nhập phủ như khách bình thường... khiến chàng lưu tâm đặc biệt. Đạm mặc ngồi xuống mời trà dù trong lòng gào thét chỉ muốn túm ngay cổ áo dần cho hắn một trận vì đã gây hại cho bảo bối.

-Khách quý ghé thăm không biết có điều chi cần nói?

-Thánh nữ của chúng tôi không thấy nữa, ngài nói xem có nên đến đây thông tri một câu không?

-Sao cơ? Các người không bảo vệ nàng sao? Tại sao có thể để nàng xảy ra chuyện chứ hả?

Phi Bách Chiến vô thanh bất động bỏ ngoài tai thái độ kích động tột cùng của Bạch Trường. Chàng không ưa tên này cho nổi, phi thường không thể ưa thích hắn được. Thánh nữ vì sao cứ dính dáng đến hắn mãi, không phải đã hủy bỏ được hôn ước rồi sao?

-Ngài không giữ nàng sao?

-Công tử đây là có ý bảo ta làm hại đến Như Ý ư?

-Nàng từ đêm đột nhập phủ của ngài thì mất tích, chúng tôi không hỏi ngài thì hỏi ai?

Bạch Trường như ngồi trên đồng lửa, tin này nghe xong bỗng hải hùng vô cùng. Nàng đêm đó ngồi trên mái nhà người ta đến sáng mới chịu về nhà. Chàng cũng có đi theo thấy nàng an toàn vào phủ mới bỏ đi. Hai hôm nay không muốn quấy rầy nàng nghỉ ngơi, cũng sợ rằng nàng thấy chàng tâm lại kích động bị hành hạ nữa thì khổ nên chàng không xuất hiện trước mặt nàng. Từ lúc hủy hôn chàng đã rút do thám đại tướng quân phủ đi làm việc khác nên sự thể nàng mất tích nữa chàng không mấy may biết gì.

-Công tử nói xem nàng có thể đi đâu? Ngay cả người của Huyền Băng Cung mà cũng tra không ra thật sao?

-Với người khác thì không nói làm gì nhưng với thánh nữ thì...

Bách Chiến bỏ lửng câu nói rơi vào trầm mặc. Thánh nữ thật sự là xuất quỷ nhập thần muốn bám đuôi nàng ư? Thật khó. Nếu nàng phát hiện bị theo dõi muốn cắt đuôi thì không kẻ nào của Huyền Băng Cung đủ năng lực đeo bám dai dẳng. Cô gái này không đơn giản chút nào, chàng căn bản không hiểu được nàng biến đi đâu trong thời khắc này nữa. Huyền Băng Thất Sát cả một đám còn để nàng qua mặt biến mất được thì lúc này một mình Huyền Tam canh chừng thật không đủ sức. Nàng thường xuyên có những khoảng thời gian không biết lặn đâu không bóng dáng, không ai biết nàng đi đâu và làm cái gì? Hỏi nàng thì chỉ nhận được một loạt thuyết giảng lạ tai... cái gì xâm phạm quyền riêng tư, cái gì ngăn cản kim hãm quyền công dân ... một đàn một đồng tuôn ra như nước suối.

-Nàng yêu ta.

-Là thật?

Một câu ba chữ của chàng khiến hai khách mời như bị đánh úp giật mình đồng thanh. Trong mắt hai người thoáng lóe lên những tia nhìn... lạ lùng rắng kìm nén.

-Khốn kiếp, người giết nàng rồi!

-Người cho rằng mình vô can trong chuyện này sao? Các người biết được chân tướng sự việc nhưng giấu nệm nó đi...

Khách đổi thái độ chủ cũng vô tình đáp lễ. Bạch Trường có điểm hận họ Phi vì hắn, vì cái tổ chức khốn nạn của hắn, vì cái cặp bầu vật chi bảo đáng nguyên rửa của hắn... ánh mắt chàng lúc này đượm một màu chết chóc.

-Sát khí nặng như vậy, thật không nên thừa diện hạ!

Bách Chiến mắt tóe lửa nhìn hắn, nàng yêu rồi nàng yêu hắn rồi. Nếu đã như vậy chỉ có con đường chết dần chết mòn thôi, lần này mất tích nguyên nhân đều bắt đầu từ cái tên này. Thật muốn băm vằm hắn ra làm trăm mảnh...

-Người không có cách gì cứu nàng sao? Cách nào cũng được, trả giá đắt ra sao ta cũng chấp nhận.

-Người tưởng ta muốn nhìn thấy nàng chết sao? Nàng động tâm rồi thì còn có thứ gì cứu được nữa chứ. Người hại chết nàng.

Hai đôi mắt đẫm máu lia nhau chỉ muốn lao vào nhau hạ gục đối phương ngay tức khắc. Bạch Trường nhận ra ngay thâm tình ẩn giấu của họ Phi kia. Hắn chẳng phải nổi danh lãnh đạm bình tĩnh, tao nhã... trong mọi trường hợp sao? Nay nổi điên lên vì Như Ý thì có nguyên nhân gì khác đâu ngoại trừ một chữ... ái.

-Người yêu nàng! Ha ha... người rốt cuộc là yêu nàng, người đã phạm sai lầm khi không nói sự thật cho ta biết. Nàng cũng là do người một tay hại chết.

Bản thân đau lòng thì cũng muốn kéo kẻ khác nhúng bùn với mình luôn một thể. Bạch Trường chàng sao không hiểu họ Phi đó chẳng có lý do gì đem bí mật của tổ chức phao tin bốn phía cho chàng nghe. Ngay cả bảo bối cũng đã từng đề phòng chàng như hồ báo nguy hiểm thì hắn còn đề phòng chàng hơn gấp mấy lần. Nhưng là chàng đau đớn tự trách cũng muốn kéo người khác dẫn vật chịu trách nhiệm chung. Tên đó yêu nàng, hắn cư nhiên cũng yêu nàng... thật trớ trêu.

-Theo ta thấy thì hai vị nên tìm cách cứu nàng thì tốt hơn là động đao động kiếm.

-Người có cách?

Huyền Tam công tử đứng ngoài dõi theo cuộc đấu nhãn lực của hai người thì nhún vai chen vào một câu. Lời chàng vừa dứt hai kẻ kia như kẻ sắp chết đuối vớ được cọc đồng thanh hướng chàng tham khảo ý kiến. Ánh mắt kia là sao chứ... tha cho chàng đi... chịu không thấu, đập bể hy vọng của người khác là tàn nhẫn lắm.

-Cung chủ người cũng biết mà, Tiên ngọc đâu phải là thứ chúng ta muốn cản trở là cản được ngay.

-Ta biết, bắt quá...

Chàng hy vọng... Bách Chiến là người hiểu rõ nhất sự tình, nếu mọi sự có thể dễ dàng giải quyết thì đã không có hai đời thánh nữ vong mạng. Nếu có cách giải quyết họ đã không chết bởi bản thân họ và nam nhân của họ khi đó cũng không phải là những kẻ tầm thường.

-Thánh nữ đời thứ 3, thứ 6 và thứ 9 rốt cuộc là đều do người của Á Châu thần giáo một tay góp phần lấy mạng.

-Nàng sẽ không chết, ta sẽ không để nàng chết.

Đó là một lời tuyên thệ có tính chất khiêu chiến toàn bộ ai, bất kỳ thế lực nào... dám chống đối sự an nguy của bảo bối. Bạch Trường chàng dù có bất đắc dĩ vạn phần, sau hai ngày đêm thức trắng cũng đã nghĩ ra một ý. Chuyện này nếu thực hiện sẽ làm đau lòng bảo bối còn hơn lấy mạng nàng nhưng ít nhất nàng sẽ không chết, chàng hy vọng thế. Nàng hận chàng cả đời cũng được, ít nhất nàng cũng còn sống. Chàng sẽ vẫn nhận thức được người mình yêu nhất bình an vô sự, như thế là đủ... đúng chỉ cần như thế thôi.

-Nàng sẽ bị hành hạ bất cứ lúc nào động tâm với ta?

-Đúng, hành hạ đến chết.

-Nếu nàng vĩnh viễn cũng không nghĩ đến ta nữa?

-Chuyện này... có thể sao?

Bách Chiến có chút ngập ngừng... chàng chưa từng cân nhắc đến giải pháp này.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu thánh nữ không yêu hắn. Nàng chỉ là nhâm lẫn, nàng quên hẳn không suy nghĩ về hắn nữa... nếu vậy có thể hay không cứu mạng nàng?

-Ta không chắc... nhưng người thừa hiểu chuyện này không dễ chút nào. Người yêu nàng dù nàng làm bất cứ chuyện gì người vẫn yêu nàng, nàng cũng sẽ như thế thôi. Đã yêu rồi... làm sao thoát ra được?

-Nếu có thể khiến nàng hận ta, nàng sẽ không còn yêu ta nữa.

Bạch Trường khổ sở nhưng kiên quyết đưa ra kiến giải. Yêu là động tâm, yêu khiến nàng bị hành hạ nhưng hận có thể cứu vãn nàng đúng không?

-Ta hy vọng người có thể khiến nàng hận người hơn yêu người, như vậy... có lẽ có chút tác dụng.

-Nàng sẽ hận ta, ta nhất định sẽ khiến nàng hận ta nhất thế gian.

Chàng cười như phát rồ... vui thì cười, con người ta đau khổ còn cười man dại hơn. Ta yêu nàng nhiều hơn cả yêu chính bản thân... thế mà ta chỉ có thể khiến nàng hận ta, chỉ có thể làm như thế.

53. Chương 53: Kế Hoạch Hoàn Hảo

-Thánh nữ rất thông minh, nàng không dễ dàng bị gạt thế đâu?

-Vì thế nên ta muốn nhờ các người giúp đỡ.

-Cứ nói thử xem chỉ cần là cứu được thánh nữ Huyền Băng Cung không kể nào từ chối.

Tiến trình thực hiện công cuộc xóa sổ tình yêu của họ Vương khiến họ Phi và họ Huyền thăm ái ngại cho thánh nữ. Quá tàn nhẫn rồi, nàng sợ rằng đau lòng đến chết đi sống lại mất. Tên thái tử này không hổ danh thủ đoạn, hẳn vạch kế hoạch tính toán đến từng chi tiết nhỏ... Như Ý nàng non nớt ngây thơ... phen này rơi vào bẫy thì tốt quá.

-Phi mỗ ta có lời bội phục đây. Hy vọng thánh nữ trúng kế.

-Chỉ cần người chăm sóc nàng thật tốt, Vương Bạch Trường ta suốt đời ghi ơn với người.

Họ Phi trong bụng thầm trào phúng, coi thường lời hứa thi ân của hắn. Bảo vệ tốt thánh nữ là tôn chỉ bất cứ thành viên nào của Huyền Băng Cung cũng nằm lòng, Bách Chiến chàng cần một lời nói suông ra vẻ của họ Vương sao? Bất quá hắn đã nói thế đại gì không nhận, sau này sẽ có lúc cần đến.

-Ta sẽ nhớ lời này. Cáo từ.

-Không tiễn hai vị.

Khách đi rồi chủ vẫn ngồi đó ngẩn ngơ, chẳng phải là lưu luyến khách chi đâu, chàng lại rơi vào nhớ nhung nữ nhân trong lòng thôi. Nàng rốt cuộc là đi đâu rồi, mong nàng bình an vô sự.

-Bảo bối, nàng nhất định phải thật hận ta... nàng nhất định phải như thế nhé...

Cầu xin để được người mình yêu nhất hận mình... ngoại trừ chàng ra còn có bao nhiêu người đồng cảnh ngộ khác đây? Chàng cười khan, sau ánh mắt đó thấp thoáng... giọt long lanh.

Trở lại thanh lâu Bách Chiến im lặng ngồi bất động cả giờ đồng hồ... ngắm người qua đường. Nàng đi đâu? Tâm động rồi thì hẳn giờ này có thể đang phải quần quai ẩn nấu tại nơi nào đó chịu đựng đau đớn mất. Cũng là chàng không cẩn thận... sao chàng lại không nhìn ra là nàng sẽ yêu tên khốn kia chứ. Từ lúc nàng nói chuyện riêng với họ Vương xong, hủy bỏ được hôn ước, chàng những tưởng nàng thật sự với tên ấy... không có gì. Bản thân chàng từ khi nào đã quan tâm tới nàng nhưng không dám bộc lộ... chàng hận chế

tiếp xúc với nàng, buông lỏng việc coi sóc nàng ra... coi như đó là một biện pháp tránh hậu họa. Nhưng chàng đâu thể ngờ vì mình tránh khỏi tầm mắt của nàng mà dẫn đến đại họa như bây giờ. Tên khốn đó nói không sai... nếu nàng chết vì kiệt quệ bỏ Tiên ngọc... là do chàng một tay giết nàng...

-Bách Chiến ca ca, huynh nghĩ gì mà ngơ ngẩn vậy?

-Thánh nữ!

Đang thả hồn với mây với gió mà bị Như Ý đập vai một cái hết hồn, chàng cứ cái tình hình mất cảnh giác cao độ vậy... có ngày chết không kịp ngáp. Cao thủ võ công cũng có cái giây phút “thần sầu” này, thật mất mặt.

-Gặp ta cũng đâu cần mừng rỡ quá vậy. Nhớ nàng nào mà ta vào cũng không biết, huynh có làm sao không vậy?

-Nàng đã đi đâu, ta cho người tìm không được.

-Có chuyện gấp sao?

-Không gấp lắm nhưng có tin cho nàng coi, không biết nàng có hứng thú không nữa.

Bách Chiến uể oải đứng dậy bước lại giường, ấn nút nhẹ một hộp nhỏ trên thành giường bật ra. Chàng cầm một xấp báo cáo bước lại đưa cho Như Ý. Chàng nhún vai ra vẻ bàng quan mắt nhìn nó không lộ vẻ gì hảo cảm.

-Thông tin liên quan đến họ Vương cựu hôn phu của nàng đấy. Ta nghĩ biết đâu nàng lại quan tâm.

-Thật sao? Đưa ta.

Nhìn mắt nàng lóe lên tia thích thú, trong lòng chàng chợt nhói lên tia chua xót. Không nghĩ nàng xuất hiện nhanh đến thế nhưng phong cách làm việc của Huyền Băng Cung trước giờ tốc độ thần sầu nên mọi thứ đã sắp đặt đầu vào đấy. Thông tin này đặc biệt vì nàng mà chuẩn bị... đặc biệt vì nàng mà tạo nên... nàng xem rồi sẽ phản ứng ra sao đây? Đầu óc họ Vương đó cũng thật quái quỷ, lý do đồn mạt thế mà hắn cũng nghĩ ra được. Cộng thêm... chàng hai tay hai chân ủng hộ hắn, thật là ma quỷ kết hợp lại bất nạt tiên nữ mà.

Chàng làm bộ không phiền đến nàng nghiên cứu “tư liệu mật” lại tiếp tục ngắm đường phố người qua kẻ lại. Trong cái tài liệu đó là hằng hà sa số tin tức bất hảo của họ Vương, do chính tay hắn cung cấp. Như Ý nàng coi xong mà sắc mặt không đổi thì chàng đổi theo họ nàng luôn.

Thời gian dần trôi ước tính người ngồi bên cạnh đã thu nạp đủ hết thông tin chàng mới chậm chậm quay qua. Như Ý lúc này sắc mặt trắng bệch, trắng hơn cả cái lần nàng đột ngột xuất hiện tại Huyền Băng biệt cung cải trang như quỷ nữ kia. Giấy trong tay nàng đã bị bóp chặt nhăn nhúm hết cả, tay run rẩy như bị lên cơn co giật.

-Nàng sao rồi? Sốc quá phải không? Tên đó thật bỉ ổi, may mắn là chúng ta đã tra ra

đầu mối trước khi hắn kịp manh động. Nàng muốn xử lý hắn như thế nào?

-Tin.. tin này... chính xác chứ?

Như Ý thấy mắt Bách Chiến ném cho nàng ánh nhìn hơi khó chịu. Nàng choáng váng quá, nàng... không... không muốn tin.

-Thánh nữ nghi ngờ mạng lưới tình báo của chúng ta từ khi nào thế?

-Ta không tin, sao có thể như thế chứ!

Bách Chiến biểu tình ra một bộ mặt... ngạc nhiên đến bàng hoàng nhìn nàng. Dưới góc nhìn của cung chủ, chàng phải làm bộ bất mãn thay cho giáo đồ của mình dày công khổ cực, dầm mưa dãi nắng, đêm không ăn ngày không ngủ... mon men, rình mò, ra sống vào chết thu thập thông tin cho thánh nữ nàng thoải mái ngồi đọc. Đọc đã đời rồi dám nói không tin, chẳng khác nào nàng bảo bọn họ dối trá, làm ăn vô lực, gian lận, trình tin tức giả còn gì. Thánh nữ làm vậy là quá đáng lắm à nha, tình báo của Huyền Băng Cung danh trấn thiên hạ, tin tức chính xác không sai nửa chữ, xưa nay ai cũng biết tiếng mà.

-Nàng nhận thấy có gì sai sót sao?

Bụp... Giấy tờ ở đâu hướng cái mặt đẹp trai ngồi ngồi của chàng mà “đáp đất” đồng loạt, khi “mưa giấy” đi qua còn mỗi chàng đứng tạo dáng trong phòng. Thủ phạm tạo “mưa” đã đi đâu mất dạng từ cái thuở nào.

-Thông tri thái tử phủ ngay, ta đoán nàng sẽ tới đó.

-Vâng.

Huyền Tam xoay người đi bắn pháo hiệu cảnh báo ngay. Thánh nữ xuất hiện sớm hơn dự định không hiểu bên đó chuẩn bị kịp không. Nàng với cá tính dở dờ ương ương có thù tất báo gấp bội kia không biết sẽ làm ra cái trò gì nữa đây?

Trái với dự đoán của mọi người, Như Ý không có hùng hổ nhảy tường vào thái tử phủ chém cổ Bạch Trường mà... biến đâu mất tích nữa. Nàng dạo này hành tung càng lúc càng xuất quỷ nhập thần, uống công họ Vương giảng “thiên la địa võng” chờ nàng tới tính sổ. Cái bản “lý lịch trích ngang” mà chàng tốn công dàn dựng kia, thật sự là đủ sức “quất” cho Như Ý hóa đá nếu nàng yêu chàng. Chàng biết chắc nàng yêu mình rồi nên lần này nàng nếu không cẩn thận sẽ rơi vào bẫy rất dễ dàng.

Cái kịch bản chàng vắt óc suy nghĩ kia nó đại loại như thế này. Vương Bạch Trường tuy xuất thân hoàng tộc nhưng từ nhỏ đã lưu lạc nhân gian. Sư phụ của chàng là giáo chủ Thương Xuyên Phú của Á Châu thần giáo, một tà giáo có thâm thù huyết hải với Huyền Băng Cung lâu đời. Hậu nhân không được biết lý do tại sao nhưng hai đời giáo chủ của họ đều vì nữ nhân của Huyền Băng Cung mà tự sát. Nói chi tiết hai giáo chủ của họ vì hai thánh nữ mà tự kết liễu. Trong mắt của giáo đồ Á Châu, thánh nữ của Huyền Băng là yêu nữ, giáo đồ nào gặp cũng phải nhất tề xông lên giết cho bằng được. Bạch Trường với tư cách là đại công tử của Á Châu cư nhiên nằm lòng điều này từ trong máu thịt xương tủy gân cốt da dẻ... gì gì đó hết cả.

Chàng lại căm ghét Chiêu Văn Như Ý dám bức hôn lừa bịp hạ truyền thánh chỉ tứ hôn khiến họ Vương chàng phong lưu công tử kệt cứng như keo với nàng. Chàng đối với nữ nhân tên Như Ý chưa gặp nhưng tình cảm chỉ có một chữ... hận. Ngay khi điều tra ra nàng vô tình lại trở thành thánh nữ của Huyền Băng Cung, chàng tư thù cộng với thù của giáo phái quyết định gộp lại... xử lý nàng luôn một lượt. Chàng dù ghét nàng lắm nhưng sống chết không buông, nhất quyết muốn cưới thánh nữ vào nhà tiện thể chà đạp cho đã rồi đem lên thủ phủ Dự Vũ Sơn tế sống tiền nhân trả thù rửa nhục.

Chàng từng nôn nóng trả thù đến mức có ý định hay là khỏi cưới xin gì hết cứ cưỡng đoạt cô ta trước sau đó đem tế sống nên đã mang nàng lên Dự Vũ Sơn một lần. Bất quá Thương giáo chủ cho rằng như vậy thì nhẹ nhàng quá, nên bàn bạc với đệ tử phải quyến rũ cô ta, mê hoặc để cô ta rơi vào lưới tình của chàng rồi ruồng bỏ. Như vậy cô gái sẽ sống không bằng chết, còn gì thống khoái hơn chuyện thánh nữ cao cao tôn kính của Huyền Băng Cung quỳ gối van xin tình yêu của đại công tử Á Châu thần giáo chứ. Tin này đồn ra ngoài thì toàn bộ người của Huyền Băng Cung ra đường chỉ có nước giấu mặt sau năm bảy lớp vải cho đỡ ngượng.

Kế hoạch được vạch ra thế là chàng bắt đầu công cuộc cưỡng chiều, lấy lòng nàng, coi trọng nàng hơn cả trân bảo thế gian. Nàng muốn gì chàng cũng chiều, làm bộ ghen tuông, cũng giả bộ cao thượng đến cả việc nhường nàng cho nam nhân khác cũng làm... Chàng luôn nói lời ngọt ngào, hành động ôn nhu... chỉ là đóng kịch, mọi thứ chỉ để khiến nàng yêu chàng thôi. Yêu rồi thì mới mạnh động dễ dàng được chứ.

Chàng có cả một dàn những kịch bản nhỏ làm thế nào để hành hạ nàng khi cưới nàng vào phủ. Cái này chàng thực sự là dựa vào tài liệu điều tra được lúc xưa, đích thân tính kế muốn “xử đẹp” nàng từ cái thời chàng chưa có nhìn thấy nàng từ ban công lầu lầu. Lúc đó chàng ghét Như Ý thật sự nên mấy màn tra tấn đó thật sự sống động khiến người ta đọc mà lạnh hết người. Bây giờ ngẫu nhiên lại có mục đích khác đem ra dùng để dọa chết nàng, khiến nàng thấy được sự tàn nhẫn của chàng mà ghê tởm, căm thù.

Thông tin bên trên là chàng tự biên tự diễn đưa cho Bách Chiến gọi là kịch động giai đoạn một. Giai đoạn thứ hai này thì Như Ý chưa được biết, nó không nằm trên giấy tờ mà là trong óc của ba người kia. Theo tính toán thì Như Ý biết được sự thật sẽ tức giận tới tìm chàng chất vấn. Chàng đương nhiên sẽ giả ngu chả biết gì, vì chàng tự tin là bí mật của mình Huyền Băng Cung làm sao tra ra được. Chàng sẽ ngọt nhạt thể thoát làm mọi cách để chứng minh bản thân vô can trước Như Ý. Thời điểm đó Như Ý đã nắm thông

tin trong tay nên nàng sẽ không bị gạt. Với trí óc đa nghi của mình nàng dựa vào cái miệng lưỡi ton hót của Bạch Trường sẽ khẳng định hẳn chàng là tên lừa đảo.

Tình huống này chia ra hai khả năng nhỏ.

Thứ nhất Như Ý vì yêu chàng sẽ tin lời chàng nói, nàng sẽ cho tình báo điều tra kỹ lưỡng. Nếu tình huống này xảy ra Bạch Trường sẽ câu dẫn Như Ý đưa nàng lên giường bằng được. Biết nàng mất thân xử nữ sẽ chết mà chàng vẫn... có ý định đòi bại... thì Như Ý sẽ thức tỉnh ngay, chụp cho chàng cái mũ đồ khốn nạn. Nhưng là cả ba người không nghiêng lăm về khả năng thứ nhất này, Như Ý làm sao mà chỉ vì mấy lời nói nhăng nói cuội của Bạch Trường mà tin chàng chứ.

Thứ hai Như Ý không tin lời chàng nói, nàng thất vọng căm ghét chàng dối trá. Hai người rất có thể sẽ giao tranh, trường hợp này Bạch Trường đóng vai ác nặng nề hơn một chút. Chàng nhất định phải diễn sao cho toát nên cái hồn của nhân vật là một tên ác ma thấy sự việc sắp đổ bể cả, cơ hội có thể không còn, thì phải cưỡng đoạt nàng cho bằng được. Cái này hơi khó vì võ công của Như Ý không bình thường nhưng Bạch Trường chàng vì cứu nàng nhất định dốc toàn lực. Giả sử chàng thắng đương nhiên Họ Phi và họ Huyền sẽ cứu nàng khỏi hổ lửa, chỉ với hành động này thôi hình ảnh của chàng sẽ xấu xa không còn gì có thể xấu xa hơn. Nếu nàng thắng thì đỡ cho chàng hơn, vì trong mắt nàng lúc đó chàng vừa bắt tài lại vô đức, không coi khinh chàng mới lạ. Nhưng để đề phòng bất trắc vì Như Ý rất thông minh mà, nên cả ba đồng ý chàng phải đánh thật tâm làm sao đó mà hạ gục được Như Ý. Trường hợp đó xảy ra thù hận nảy nở mãnh liệt và sâu sắc hơn, mục đích khiến nàng hận hơn yêu có cơ may cứu sống nàng nhiều hơn.

Giai đoạn thứ ba phòng khi nàng sau khi thoát khỏi tay “sói” vẫn mù mờ yêu cuồng dại không dứt ra được chàng. Giai đoạn này họ Vương sẽ cất lực “trêu hoa ghẹo nguyệt” “ong ong bướm bướm” bày bộ mặt sở Khanh, đại gái, dâm tặc, coi thường nữ nhân... nói tóm lại là chàng sẽ khiến nàng chết tâm vì bị phản bội. Họ Phi và họ Huyền sẽ thay chàng đêm ngày ra rả bên tai nàng cái màn trác táng của chàng cho Như Ý nếu nàng không dám đích thân đi rình mò, mục kích. Lực lượng tỷ thiếp trong phủ chàng chưa đủ “sức nóng” thì họ Phi sẽ cung cấp ột đàn mấy muội muội xinh đẹp. Huyền Băng Cung kinh doanh thanh lâu đương nhiên chuyện này dễ dàng, mỹ nữ chứ gì đây cả ra đây không thiếu, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Mặc dù thế, vẫn kỹ lưỡng đề phòng nàng tâm chưa chết hẳn, chàng sẽ mời tiểu sư muội đồng môn Nhị tiểu thư của Á Châu thần giáo xuất hiện đóng vai nữ nhân thật sự trong lòng của chàng. Họ Phi sẽ phải đưa thêm cho Như Ý báo cáo điều tra thân thế, tiến trình tình cảm của hai người bọn họ từ cái đời thuở nào cho Như Ý xem. Sư huynh muội yêu nhau cũng là chuyện thường, Như Ý sẽ nghĩ thế.

Giai đoạn thứ tư là Bạch Trường vái trời mình đừng có phải làm. Nếu bảo bối mãi còn yêu chàng dù chàng tệ bạc, đòi bại... chàng sẽ thành thân với tiểu sư muội. Chàng thành thân rồi Như Ý còn chưa chết tâm... thì chàng tính kế khác. Bạch Trường thật sự muốn nếu đời này kiếp này không được kết duyên ương với nàng, chàng thà rằng cứ độc thân như vậy mãi. Lấy người mình không yêu thật sự bất hạnh... nhưng sự bất hạnh của chàng có thể cứu nàng thì... chàng chấp nhận

54. Chương 54: Bằng Hữu Gặp Lại

Mỹ Nhân Quán tầng hầm bí mật, lục mâu nam tử ngồi lặng yên tay nhịp nhịp lên bàn mắt nhìn lơ đãng có vẻ không tập trung. Kỳ Nha đang điểm sơ lược lại tình hình hoạt động của các tỷ muội có chút thất vọng. Thiếu chủ lần đầu tiên hờ hững với thành quả của các nàng như vậy, các nàng làm việc không hoàn hảo như thiếu chủ mong đợi sao?

-Thiếu chủ!

-Sao vậy? Nàng trình báo tiếp đi ta đang nghe.

-Nô tỳ đã... nói hết này giờ rồi.

-Xong rồi sao? Tốt các nàng làm rất tuyệt, ai cũng được ban thưởng gấp đôi bình

thường.

Nam tử nói xong lại trầm mặc rơi vào suy nghĩ của riêng mình. Ngân Du và Kỳ Nha lén nhìn nhau khó hiểu, thiếu chủ hôm nay lạ quá không giống mọi ngày. Ngài không chọc ghẹo các nàng nữa, vừa đến đã hất hàm ra lệnh bắt tay vào công việc ngay. Họ tưởng ngài bận rộn không có thời gian nên gấp gáp làm ngay cho xong, ai ngờ ngài trong quá trình nghe trình báo không tập trung, không có ý kiến góp ý, không phản bác gì thì thôi... lúc này xong việc thì lại ngồi ngẩn ngơ chẳng thấy có việc gì trầm trọng cần ngài giải quyết ngay cả.

-Thiếu chủ!

-Sao vậy?

-Ngài không khỏe sao hay ngài không hài lòng với thành quả của chúng tỳ muội?

-Sao Kỳ Nha nàng lại hỏi ta như vậy?

-Hôm nay ngài không được tập trung.

-Ta xin lỗi, các nàng làm rất tốt là ta có chút chuyện rắc rối nghĩ chưa thấu. Các nàng đi lo việc của mình đi, khi người đến mời vào ngay cho ta.

-Vâng.

Người mà thiếu chủ nói tới là Đại tiểu thư, một cô nương nghe nói luôn che mặt thân thể bí ẩn. Trong Mỹ Nhân Tam Thập Lục hai “sếp sòng” lớn nhất lại là hai người danh tính ẩn giấu quỷ thần không ai biết. Thiếu chủ mất biếc sau mặt nạ lúc nào ý cười cũng lấp lánh còn Đại tiểu thư sau làn khăn mỏng dung nhan kia không bao giờ hiển hiện một tia cảm xúc. Bọn họ thật sự không hiểu vì lý do gì mà lại quen thân hợp tác được với nhau lập nên Mỹ Nhân Quán này. Thiếu chủ hiếm khi xuất hiện còn Đại tiểu thư thì chỉ Kỳ Nha gặp mặt một lần khá lâu trước đây khi đến Phong Quốc làm nhiệm vụ. Mỹ Nhân Quán tại kinh thành Hiến Đô của đại tiểu thư thế lực cũng hùng hậu không thua kém của thiếu chủ. Thành viên mới gia nhập tổ chức đều được giới thiệu để nhận thức rõ về hai nhân vật chủ chốt này. Hiên nhiên không có phần danh tính vì có lẽ thiếu chủ và đại tiểu thư cũng không biết rõ về nhau... đừng nói là “tôm tép” phía dưới.

-Kỳ Nha tỷ tỷ, nàng nói xem sao đại tiểu thư lại tới đây nhỉ? Thiếu chủ và đại tiểu thư có khi nào là nhân tình của nhau không? Hôm nay tiểu thư tới nên ngài mới đứng ngồi không yên như thế.

-Ngân Du muội nói ít thôi, chuyện của chủ nhân kẻ dưới không nên bình phẩm.

-Nhưng tỷ hẳn cũng có kiến giải của riêng mình chứ, thiếu chủ hôm nay rất lạ mà. Ngài còn ban thưởng rất hậu nữa chứ, mấy tỳ muội làm sai cũng không phạt nà... rõ ràng là vì mỹ nhân tới nên tâm trạng tốt mà.

-Muội ghen tỵ sao? Người ta là đại tiểu thư đấy.

-Hử... muội... không nói với tỷ nữa.

Ngân Du mắc cỡ nói không lại Kỳ Nha nên ngúng nguẩy bỏ đi. Ai chả biết nàng ấy là đại tiểu thư cao quý... còn nàng xuất thân thanh lâu nữ tử nhưng cũng đâu cần nói thẳng đuột ra như thế chứ. Nàng từ nhỏ đã bị mẹ kế lén phụ thân đem bán vào kỹ viện, sống khổ sở làm nha hoàn hầu hạ các cô nương trong đó. Chỉ là càng lớn thì dung mạo của nàng càng xinh đẹp nên tú bà bắt đầu có ý định mang nàng ra ép tiếp khách. Buổi đầu giá bán trình tiết nàng gieo mình từ trên lầu xuống tự vẫn. Khi nàng sắp tiếp đất tan xác chết thối thì có một bóng áo trắng bay xoẹt qua cứu nàng mang đi. Ngân Du nàng từ đó nguyện suốt đời báo ân cho thiếu chủ, nàng biết ngài đối với mình không có tình ý gì... nhưng hy vọng thì có ai cấm đoán được đâu.

-Không lẽ ý trung nhân của ngài thật sự là đại tiểu thư sao?

-Có thể lắm chứ!

Ngân Du là lắm bả một mình nhưng mà có người nghe thấy, nàng ta còn “tốt bụng” đến mức tàn bạo trả lời nàng nữa chứ. Nữ tử áo hồng toàn thân che chắn kín mít đứng nhìn nàng với đôi mắt nâu tròn vô biểu cảm.

-Nàng là...

-Gặp đại tiểu thư cũng nên chào hỏi chút chứ, đúng không?

-Nàng là đại tiểu thư. Nô tỳ Ngân Du xin có lời chào...

Cô nương không đợi nàng nói xong đã lạnh lùng cắt ngang. Nàng ta toàn thân cứ như có hàn khí bao vây, lạnh lẽo thấu xương kẻ đứng gần. Tuy vậy giọng nói lại thánh thót dễ nghe.

-Thiếu chủ đâu?

-Mời nàng theo nô tỳ.

Ngân Du dẫn nàng vào tầng hầm bí mật. Cánh cửa vừa bật mở nàng ta đã đuổi cổ nàng đi thẳng. Hai người cũng đâu cần gấp gáp vậy chứ, ta mà thềm làm phiền sao? Ngân Du bất mãn trong lòng bỏ đi một nước, ầm ục...

-Thật là một nữ tử thú vị, thiếu chủ nàng sở thích thật khiến ta trầm trồ.

-Quá khen rồi, lâu quá không gặp, đại tiểu thư.

Hắc y nam tử vẫn yên vị tại chỗ từ này tới giờ, thấy nàng vào cũng không có đứng dậy tay bắt mặt mừng chi cả. Nữ tử cũng thản nhiên không thấy có gì phật ý nhanh chóng tiến đến bàn ngồi đối diện hắn. Nàng quan sát nam tử từ trên xuống dưới lắc đầu cảm thán.

-Sầu khí quá nặng, nàng có tâm sự sao?

-Dễ dàng nhận thấy đến vậy ư?

-Với ta thì là thế.

Nàng vén nhẹ vạt áo rồi thản nhiên một tay châm trà một tay gỡ xuống màn che mặt. Dung mạo ẩn sau khăn lụa kia là một dung nhan thanh tú, không sắc nét khuynh thành nhưng lại lạnh lẽo như băng. Mắt nâu tròn sâu thẳm nhìn không ra cái biểu tình chi hết.

-Nàng đâu có thích trà theo như ta biết, đổi khẩu vị rồi sao?

-Không thích nhưng không phải là không uống được.

Sau mặt nạ của nam tử kia là dung mạo khuynh thành, mắt biếc long lanh tô trát thêm một lớp phấn đồng màu xanh lục, trán đính ngọc màu lam... đẹp quý dị.

-Dung mạo thật của nàng đẹp hơn cái vẽ mặt quái quỷ này.

-Thật sao, ta thấy như thế này đẹp hơn chứ.

-Đẹp nhưng không sánh bằng.

-Ý kiến của nàng thôi.

Hai kẻ lạ lùng nhân gian không rõ danh tính này thực ra là bạn tâm giao. Họ chỉ có duyên gặp gỡ một vài lần tự dưng đã thấy cả hai có sức hút lẫn nhau lắm nên kết duyên bằng hữu.

-Nàng đến Đại Nam Quốc làm chi vậy?

-Ta qua đây tìm nàng hỏi thăm không được sao?

Nam tử cười không chút khách khí, ý đồ không tin tưởng thấy rõ. Thiên hạ đệ nhất vô tình nữ nhân cũng biết nghĩ tới bằng hữu này nữa sao? Hắn không chết vì sốc cũng chết vì buồn cười.

-Không nên cười cợt quá như thế, ta vốn dĩ có ý đến thăm nàng bất quá không phải là mục đích chính.

-Tên phu quân quý hóa của nàng kéo nàng theo chứ gì. Hắn vẫn chưa bị nàng hành hạ đến chết ta ngạc nhiên đấy.

-Tối kiến nha, hắn sao có thể dễ dàng mà chết thế được. Ta còn chưa có chơi đùa xong.

Nữ tử nhấp một ngụm trà mắt lóe tinh quang khi nói về kẻ gọi là phu quân của nàng. Nàng với hắn chỉ có cảm ghét không một điểm hảo cảm, chỉ nghe nhắc đến hắn thôi hương vị của chén trà trong tay cũng giảm đi phân nửa.

-Nàng hủy hôn được rồi sao lại sầu não như thế?

Long Linh Nhiên đặt chén trà xuống nhìn bằng hữu chăm chú, nhàn nhạt cất tiếng hỏi. Nàng là vương phi của Phong Quốc nhị vương gia Lương Hoàng Thiên Lãnh. Đại Nam Quốc và Phong Quốc địa thế cách xa nhau, chỉ là do mối tình rùm beng của thái tử Đại Nam Quốc và Như Ý cô nương danh trấn vang bốn phương. Nàng và cô nương đó vừa là đối tác vừa là bạn tốt nên không thể không có thông tin được.

-Như Ý, nàng yêu hắn rồi sao?

-Đã yêu.

-Tình yêu vốn dĩ chỉ mang đến cho người ta đau khổ thôi. Nàng yêu hắn rồi thì phải làm sao đây? Ta giết hắn đi có lẽ nàng sẽ thoát lời nguyên.

Không hổ danh nữ nhân vô tình, tình nhân của bằng hữu mà nàng cũng nhẫn tâm đòi chém đòi giết không chút nề nang. Như Ý rung mình nhìn bạn, mắt hiển hiện bất mãn, phật ý vô cùng. Nàng bây giờ vẫn không muốn thấy hắn bị tổn thương nửa điểm, bằng hữu kiểu gì mà lại đòi lấy mạng người nàng yêu chứ?

-Nàng dẹp ngay suy nghĩ đó đi.

-Được thôi, ta chỉ nêu ý kiến thôi mà. Nàng không đồng ý thì đời nào ta dám làm gì hắn.

-Đa tạ.

Linh Nhiên nhún vai nhìn bạn có ý thương cảm trong lòng. Tình ái chỉ là thứ hại người, nàng đến chết cũng không muốn lại rơi vào bể tình. May mắn cho nàng, chuyện hoang đường đó sẽ không bao giờ xảy ra với nàng được nữa. Long Linh Nhiên nàng vì ái tình mà uất ức đến chết. Nàng trên đường đến địa ngục đã gặp và trao đổi với yêu nữ tơ tình của mình để được sống lại. Nàng bây giờ căn bản không biết yêu là gì, mãi mãi cũng không biết nữa.

-Nàng... này nàng làm sao vậy?

Như Ý vì nhớ đến Bạch Trường nên thoáng chốc đã bị tiên ngọc hành hạ. Nàng ôm ngực thở dốc nhưng không một luồng khí nào lọt qua phổi. Giãy dụa như điên rớt từ trên ghế xuống cũng không biết đau nữa. Cảm giác thiếu không khí thật khó chịu, tay cào cào trên thảm xước hết cả da, máu chảy ra ròng ròng.

-Như Ý.

Linh Nhiên ôm lấy hai tay của bạn giữ thật chặt, ngăn cản nàng trong cơn quẫn trí tự tổn hại bản thân. Nhìn Như Ý thống khổ như vậy trong lòng của nàng thương cảm trào lên cuộn cuộn chỉ là gương mặt không biểu lộ được vẫn lạnh lẽo như tượng tạc. Nữ nhân này thật bất hạnh, tránh riết tránh lui rồi cuộc là vẫn không thoát khỏi lưới tình. Nàng là người cuối cùng trên thế gian nên yêu thương nam nhân, thế mà cố sự lại xảy ra theo chiều hướng này... quá thâm trầm.

55. Chương 55: Phá Tiên Phép Của Lục Bạch Ngọc

Ta khẽ mở mắt chờ dẫn nhìn dung nhan bằng hữu ngay trước mặt ráng gượng cười ý bảo ta ổn không sao hết. Không phải do Linh Nhiên bộc lộ sắc mặt quan tâm lo lắng cho ta mà ta muốn mở lời trấn an bạn. Đơn giản bởi Như Ý ta biết ẩn sau sắc mặt băng lãnh kia, Linh Nhiên có ái ngại cho ta, náng ấy bóp chặt tay ta đến nỗi ta thấy tê rần.

-Nàng thật ngốc, sao nàng lại yêu hắn... nàng khổ sở như vậy, ta...

Yêu một người đâu cần lý do, Linh Nhiên nàng hỏi ta như thế, ta thật sự không có câu trả lời. Một mỗi nhắm mắt lại... ta nghĩ tới những gì vừa được biết về Bạch Trường. Tin hay không? Chàng muốn ta tin điều đó là sự thật ư ... nếu chàng muốn thế... ta cũng nên chiều theo ý chàng có phải hay không?

-Nàng đừng có bày cái nụ cười thê lương đó ra trước mặt ta chứ. Tình ái đúng là thuốc độc mà, nữ nhân lúc nào cũng cười rạng rỡ mà ta gặp ngày trước đi đâu rồi?

-Cười đẹp hết nỗi rồi nàng ơi.

-Kể sự tình cho ta nghe chút, để bổn tiểu thư dùng cái đầu lạnh thông thái phân tích tình hình cho.

Ta gặp Long Linh Nhiên nàng lần đầu tiên khi xuất Độc Xà Cốc trở về Đại Nam Quốc lãnh 10 vạn lượng vàng. Xuất phát từ Thổ Quốc phải đi qua xuyên Phong Quốc rồi tới Kim Quốc sau đó mới tới được biên giới tiếp giáp với Đại Nam Quốc. Nàng thu hút ánh mắt của ta bởi cái mặt lạnh lùng có thể làm đông đá nước trắng không cần tủ lạnh. Khi bước lại gần ta nhìn thấy trên người nàng tỏa ra một luồng khói xám xám bao quanh. Như Ý ta là chết đi sống lại, xuyên không xuyên thời, tùm lum tá lả nên đối với chuyện thấy người tỏa ra khói không quá kinh ngạc. Với cái đầu nhanh nhạy lại hoang tưởng có bằng cấp tự mình chứng nhận của mình, ta biết ngay nàng có điểm kỳ lạ. Vô Không thần nữ quanh thân phát ra quang sáng đẹp mắt, người dưới địa phủ quanh mình cũng nhàn nhạt khói sương nhưng lúc đen lúc trắng... nàng ta nhất định không phải tiên càng không phải yêu... có lẽ là bán yêu.

Linh Nhiên hẳn cũng nhận ra sự chú ý của ta với nàng nên quay lại nhìn ta chăm chú. Nữ tử hai người xa lạ nhưng vừa gặp như đã quen biết từ lâu chẳng mấy chốc mà kết bằng hữu. Sau này chúng ta cũng liên lạc thường xuyên bởi nhiều lý do, nhưng cái chính ở thế giới cổ đại này nàng ấy là nữ tử ta thích nhất.

-Nàng nghi ngờ ba người bọn họ hợp tác gạt nàng ư?

-Ừ.

Ta gật đầu đáp nhẹ, đồng tình hưởng ứng với suy đoán của nàng. Mỹ Nhân Quán của ta chẳng phải dựng lên để làm cảnh. Từ lúc Phi Bách Chiến có ý dòm ngó nó, ta đã cho người giám sát đường đi nước bước của hắn để tiện phản ứng nếu hắn có hành động điều gì bất lợi cho cái máy in tiền của ta. Không phải ta có ý đối địch hay muốn chia tách riêng biệt gì với Huyền Băng Cung, chỉ là ta vốn bản tính háo thắng từ trong máu, cầm trong tay một đồng tiền thì muốn nó dày hơn cao hơn nhiều hơn nữa. Ta học kinh doanh... nhưng kinh doanh cái gì thì có lời nhất... không phải là vua, ta không phải con cháu nhà họ Lã... câu trả lời là kinh doanh mỹ nhân.

-Coi bộ cũng tốn khá nhiều tâm sức đấy, nàng muốn sao?

-Thuận theo chiều gió mà bay theo thôi, ta không muốn khiến chàng bận tâm đến ta nhiều nữa. Ta gây rắc rối cho cả hai đủ lắm rồi.

- Ở đâu ra cái kiểu vợ hết tội lỗi vào mình vậy chứ? Mấy cái tên đầu heo đó muốn khiến nàng chết tâm... đúng là ấu trĩ, muốn thoát khỏi ái tình chỉ có một cách thôi.

-Giống như nàng ư? Ta thấy mình không có duyên gặp yêu nữ bí ẩn đó rồi.

Chàng muốn ta không yêu chàng nữa... chàng tìm cách khiến ta hận chàng, hận chàng thì sẽ không yêu. Tâm không động thì ta thoát nạn... như vậy ta sẽ không bị tiên ngọc hành hạ. Nhưng mà... Chiêu Văn Như Ý ta là ai chứ, với một cái đầu chứa một lô một lốc phim truyền hình dài tập và truyện ngôn tình... ta sao không nhận ra chàng đang suy nghĩ theo cái hướng nào. Nam chính sẽ tổn thương nữ nhân chàng yêu... tự mình gánh hết ưu phiền, cứ cho rằng mình đã làm đúng... cứ cho rằng mình cao tay, tài ba... cứ cho rằng mình làm như vậy là tốt nhất.

-Ta giúp nàng.

-Ta từng nghĩ tới chạy qua Phong Quốc cầu nàng giúp đỡ, bây giờ nàng tới rồi thật hay quá.

Ta nghĩ nát óc hai ngày cũng tìm ra giải pháp... nghĩ ra rồi thì đập tay lên trán, tự giễu mình khờ. Bằng hữu của ta chẳng phải có yêu pháp sao, biết đâu đây lại có cách giúp ta. Ta không tin mình vượt không gian, xuyên thời gian đến đây chỉ để vợ vào thân một mối tình rồi đau đớn chết thảm. Cầu người người liên tới, có phải hay không ông trời giúp ta, ngài trả nợ cho việc đây ta đến thế giới khác chút ân tình này ư?

-Ta không biết mình cản trở tiên lực từ ngọc kia được bao nhiêu phần. Nàng biết mà yêu pháp của ta không cao, ta lại chưa nắm bắt được nó hoàn toàn.

-Được 1 phần thì chấp nhận 1 phần vậy, Linh Nhiên đa tạ nàng.

-Thử xem ta giúp được gì không đã rồi hãy cảm ơn.

Cả hai khẽ nhún mình bay vọt tới đứng đối diện nhưng cách xa nhau. Linh Nhiên mắt lóe sáng bắn ra yêu lực chiếu thẳng vào người ta, cái kiêu mắt nàng như hai cái bóng đèn pin phát ra tia sáng chói trong bóng đêm rơi vào ta. Chỉ có điều ánh sáng vừa chạm vào người ta liền bị dội ngược trở lại, cả hai đều ôm bụng té lăn xuống nền đất... thổ huyết mấy ngụm.

-Không được ... trên người nàng không chỉ có mỗi tiên lực từ ngọc ... Như Ý nàng có tiên khí được phong ấn rất kỹ.

-Nàng ổn chứ?

Ta nhanh chóng tiến lại đỡ Linh Nhiên, ta dù ới máu nhưng vẫn gượng dậy được có

điều nàng dường như bị chấn động nặng lắm. Phản lực rất mạnh... ta dùng mắt thường cũng thấy, luồng sáng dội ngược lại kia thật sự hào quang rất kinh khiếp. Giúp đỡ ta nhiệt tình rồi rước họa vào thân, Linh Nhiên nàng tơ tình đã mất vẫn còn đối xử với ta có lòng như vậy... thật không hiểu khi xưa nàng tốt đến mức nào. Ta miệng vẫn hay trêu đùa nàng là nữ nhân vô tình xứng danh thiên hạ đệ nhất, dù rằng trong tâm ta biết nàng không hoàn toàn như vậy... đặc biệt đối với bằng hữu.

-Thật ngại ta hại nàng rồi. Xin lỗi.

-Ta không sao.

Sau phút chốc ngồi dưỡng lại thần sắc, ta với nàng rơi vào trầm mặc... không biết làm sao nữa. Linh Nhiên nói ta có tiên khí trên người... ta tin nàng nhận thức đúng. Diêm Vương sếp lớn có vô tình tiết lộ, ta là linh thể. Linh thể là tiên bị giáng phạm... buồn cười... ta cuối cùng lại là tiên bị phạm tội cơ đấy... nghĩ mà thấy bần khoản. Kiếp nạn này có lẽ là ứng trên người ta để trừ vào tội nghịch kiếp trước sao?

-Như Ý, ta thất thoát một ít yêu lực rồi... còn cảm nhận có luồng khí khác trong người nữa. Nàng thấy mình ra sao rồi?

-Không biết, chẳng cảm thấy gì.

-Một mình ta bị ảnh hưởng thôi à?

Ta nhíu mày nhìn nàng trong giây lát, khói xám quanh người kia rõ ràng bị chao động. Nàng bị ảnh hưởng xấu bởi cú phản lực khi nãy ư? Nếu nàng tổn thất yêu lực... vậy nó chẳng phải chuyển qua người ta rồi sao? Nhưng mà sao ta không thấy trong cơ thể có gì biến chuyển vậy?

-Ta nghĩ chúng ta vừa rồi có chút thành công đó, nàng không biết điều khiển tiên lực của mình nên không cảm nhận được thôi. Quảng sáng quanh người nàng có thay đổi kìa.

-Nàng nhìn thấy quảng sáng quanh người ta?

-Đương nhiên, từ lần đầu tiên gặp nàng đã nhìn thấy rồi. Làm phép thử nhé, xem yêu lực có tác dụng mấy phần. Như Ý họ vương đó hôn nàng ngọc ngà không?

-Cái này...

Chàng hôn như thế nào ư? Ký ức của lần ta với chàng hôn nhau ở trên núi ngày đó tràn vào trong óc ta. Ngọc ngà ư? Hơn cả như thế nhiều chứ, ta lúc đó đã bị mê hoặc đến mù mịt hết cả người. Chàng quả thật có kỹ thuật... điêu luyện...

-Này cư nhiên mặt đỏ hết là sao?

-Hay quá, không đau nữa.

-Tốt quá.

-Nhưng mà chưa chắc được, tiên ngọc hành hạ ta không phải chỉ mỗi là khiến cơ thể đau đớn, thực tế là đa dạng phong phú nhiều loại hành xác lắm cơ.

Linh Nhiên khiêu khích tăng cường độ nặng thêm, gài cho ta nghĩ về chàng nhiều hơn nữa. Ta tạm thời là vẫn không thấy bản thân có gì khác thường, có chút hy vọng dù rằng ta linh cảm nó mỏng manh lắm.

Hai ngày sau, phủ thái tử.

-Không tìm thấy, lật tung cả kinh thành rồi vẫn tìm không thấy. Nàng rốt cuộc là bị làm sao rồi.

Bạch Sơn nhìn ca ca đi qua đi lại như sắp phát điên đến nơi thì thở dài ... đau lòng giùm. Như Ý nàng thật biết cách khiến người khác đứng ngồi không yên, đặc biệt là cái tên mặt mũi hốc hác, thân xác dật dờ, áo quần lôi thôi tên Bạch Trường kia.

-Hoàng huynh, huynh không phải nói nàng là thánh nữ của Huyền Băng Cung sao? Người của họ tai mắt rài rác còn đông đúc gấp mấy lần triều đình, huynh tìm không được, họ sẽ tìm được thôi. Huynh đi nghỉ ngơi chút đi rồi vào triều, có khách quý từ xa tới, huynh không nhập cung là không được đâu.

-Ta... đệ thay mặt ta không được sao?

-Nếu không phải là thái tử đích thân tiếp đón chẳng phải rất... không nể mặt sao? Hẳn chỉ đích danh huynh mà.

-Rốt cuộc là tên nào?

Bạch Trường chàng mấy ngày nay tâm trí đều căng như dây đàn, thần trí rồi thời gian chỉ lo tìm nàng hơi đâu mà lo chuyện khác. Bảo bối cơ nhiên biến mất, nàng không hề hành sự như chàng dự đoán. Nàng chẳng bao giờ hành động như người khác cho được.

-Phong Quốc nhị vương gia Lương Hoàng Thiên Lãnh, huynh không đọc tin báo gửi tới ư?

-Chưa đọc.

Hừ, đại công tử của Phi Châu thần giáo tới đây, hẳn tất nhiên muốn gặp chàng rồi. Năm tà giáo lớn nhất trong thiên hạ thì hai giáo lớn nhất có dính dáng đến người của hoàng gia. Tên họ Lương Hoàng đó thật xứng danh ác quỷ khát máu, ác độc, lạnh lùng không ai bằng. Lần này hẳn đích thân tới đây rốt cuộc có mưu đồ gì đây?

56. Chương 56: Kẻ Tìm Bảo Bối, Người Lùng Trăn Bảo

Bạch Sơn sau một hồi lải nhải nhắc đi nhắc lại chuyện ta ngày mai phải nhập cung thì hết nước miếng, khát khô cổ chịu hết nổi đi về luôn. Tên đệ đệ này thức thời sớm có phải tốt cho cả hai không, nói nhiều thế, hẳn thì mệt ta cũng có nghe lọt tai được bao nhiêu câu đâu. Phí sức.

-Điện hạ có khách tới, hẳn xưng danh là họ Hoàng tên một chữ Thiên.

-Mời vào phòng khách.

-Vâng.

Lưu Bạch và Hoàng Thiên là cái tên cả hai chúng ta dùng để kết giao trong giang hồ. Ta biết thân phận thật sự của hắn thì hắn cũng rành rẽ xuất thân của ta. Bất quá không kẻ nào muốn nhúng tay vào chuyện của người khác quá sâu, không đủ sức cuốn hút, cộng thêm lợi lộc không đáng kể lại có nguy cơ lún sâu vào rắc rối cao.

-Lưu công tử đã lâu không gặp.

-Hoàng công tử, khách quý hạ cố tới chơi hân hạnh vô cùng.

-Không dám.

Hắn không dùng thân phận ngoại giao ghé phủ mà tới thăm đột xuất thế này, coi bộ chẳng phải chuyện hay ho gì. Thần sắc lo lắng có vẻ mười phần uể oải thật không giống đại công tử uy phong, lãnh khốc trong trí nhớ của ta.

-Hoàng công tử sắc mặt không tốt, huynh có chuyện rắc rối gì sao?

-Ta thấy huynh cũng không khá hơn, thật khác xa với ký ức của ta về vị công tử phong lưu, dung nhan luôn ngời ngời khi trước.

-Thật ngại khiến huynh chê cười rồi. Huynh ghé phủ thăm ta, còn có chuyện chi nữa không?

Họ Hoàng kia nhìn qua đánh giá người ngồi trước mặt hắn rồi quyết định... mở lời yêu cầu nhờ giúp đỡ. Vương phi trấn bảo của hắn khi không biến mất hai ngày nay, cứ như bọt biển tan mất vậy. Người của Đại Nam Quốc hoàng triều có trợ giúp tìm kiếm nhưng hắn đợi mãi không thấy kết quả khả thi. Linh Nhiên nàng mang thân phận ngoại giao bất khả xâm phạm, hắn không phải quá tin tưởng gì hoàng tộc nước khác nhưng xét tới xét lui chuyện gây bất lợi cho vương phi Phong Quốc đối với hoàng tộc Đại Nam Quốc chẳng có lợi gì cho cả hai bên. Nếu không phải người trong triều thì thế lực còn lại ... chỉ có thể là người trong giang hồ. Thân phận của hắn đặc biệt, nàng có thể đang gặp nguy hiểm, hắn đang lo lắng như ngồi trên đống lửa.

-Ta lạc mất trấn bảo đáng quý nhất thế gian, hôm nay ghé tới quấy quả mong huynh tương trợ một tay.

-Báu vật gì lại có thể khiến Hoàng công tử nôn nóng tìm lại như vậy?

Họ Lưu nhàn nhạt hỏi thăm, không thật sự để tâm cho lắm. Chẳng phải kẻ tham phú tiền tài, báu vật... những thứ đó đến tột cùng chỉ là vật ngoài thân, với chàng lúc này chỉ có Tiểu Ý Nhi dễ thương mới là thứ duy nhất đáng trọng. Đáng hận ... là nàng tiếp tục biến mất không để lại một chút tung tích.

-Là thê tử của ta.

-Hóa ra là mỹ nhân trong lòng của huynh ... ta cũng không khá hơn đâu, bảo bối duy nhất cũng tìm không thấy.

-Ta đoán là cữu hôn thê của huynh, khuyên thành mỹ nhân Như Ý cô nương.

Họ Hoàng cũng chẳng cần tên kia đáp, hắn đã biết câu trả lời. Ngẫm lại bọn họ hai người một kẻ lãnh khốc một người phong lưu, trước nay giao hảo không tốt... sau cùng lại rơi vào lưới tình, ái đến sâu đậm, ái đến cực hạn... lúc này đồng dạng bất an.

-Theo ta điều tra được trấn bảo của ta với bảo bối của huynh có quan hệ bằng hữu.

-Sao cơ? Huynh chắc chắn?

Cái tin này rõ ràng mới mẻ... với họ Lưu. Chàng căn bản không nắm rõ hành tung của Như Ý cho lắm, với các mối quan hệ của nàng chàng càng mù mịt. Nàng từ khi nào lại có kết giao bằng hữu với vương phi ngoại quốc rồi?

-Hai nàng cùng mất tích, ta nghĩ là có liên quan. Nơi này là lãnh địa của Lưu công tử, ta hy vọng ngài trong lúc tìm kiếm hôn thê, tương trợ một tay tìm trấn bảo của ta.

-Được, mỹ nhân của ngài với người trong giang hồ có thù hằn gì nhiều không?

-Ta nghĩ là không ít.

-Bảo bối của ta chắc cũng không thua kém.

Thiên Lãnh nhú mày, dăm chiêu, Nhiên Nhi của hắn... xuất phủ một giờ thì hắn lo một giờ. Nàng ra khỏi phủ mà không gây sự với ai thì hắn đi đầu xuống đất. Không phải nàng động thủ trước... thì cũng có người nhào vào thử tài vì gương mặt nhìn người khác không bao giờ bộc lộ một tia cảm xúc của nàng. Thêm nữa xui cho nàng lại là thê tử của hắn, mặc nhiên có kẻ thù gián tiếp.

Bạch Trường thầm than trong lòng, bảo bối của chàng... dù muốn dù không thế nào cũng tự rước họa vào thân... vì gương mặt khả ái, trẻ con của mình. Nàng lại có thân phận quá thu hút sự gây hấn đi... ai bảo là thánh nữ của tổ chức sát thủ kia chứ.

Vào thời điểm đó, bão bối với trần bão của hai tên kia... đang làm cái gì? Các nàng có hay không để tâm tới chuyện có hai tên nam nhân si tình vì sự mất tích của mình mà nuốt không trôi, ngủ không say, tâm tình thống khổ... kéo theo đám hạ nhân theo hầu chẳng thể nào yên bình mà sống cho nổi chăng? Kinh thành Tọa Đô binh lính tầng tầng lớp lớp điếu qua điếu lại, lượn tới lượn lui, lực tung mọi xó xỉnh ngõ ngách lớn nhỏ... tìm Chiêu Văn tiểu thư và Phong Quốc nhị vương phi đã hơn một tuần nay mà không có tin tức. Vị cô nương tên Như Ý kia một lần nữa lại trở thành đề tài bàn tán của dân chúng kinh thành. Họ kháo nhau nàng không còn là chỉ hôn thái tử phi tương lai nữa nhưng diện hạ tình sâu nghĩa nặng mãi không thoát được tương tư. Ai nấy xót xa cho vị thái tử si tình, ghét lây qua cô nương không biết điều kia.

Hoàng gia lúc này đối với cô con dâu hụt kia hảo cảm mờ nhạt dần. Hoàng đế bệ hạ “muối mặt” trước quần thần, dân chúng... ra thánh chỉ rồi hủy thánh chỉ. Tự chỉ hôn rồi tự hủy hôn... một mình một sân khấu diễn tuồng cho thiên hạ xem. Mọi sự cũng vì cô nương có phúc mà không biết hưởng kia. Phật ý hơn cả là hoàng nhi Bạch Trường trước nay tài năng, quy củ, làm việc có trách nhiệm... luôn là niềm tự hào của ngài bổng dưng bê bối hẳn đi. Thái tử đương triều mà biến đầu mất tăm cả tuần không chịu tiến cung nhập triều. Hẳn nghiễm nhiên coi quốc sự như mây như khói, chẳng đáng quan tâm bằng cái việc đi tìm một nữ nhân bị mất tích. Phụ hoàng, mẫu hậu sống chết thế nào hẳn cũng chẳng thêm tới vấn an... nghĩ mà giận tím mặt.

-Ái hậu, nàng xem hoàng nhi của nàng đó còn ra cái thể thống gì nữa không? Hôm nay hẳn còn không có tới thì...

-Hoàng thượng không nên giận dữ, hoàng nhi sẽ tới ngay thôi. Ngài đợi con tới rồi hãy trách phạt con thật nặng vào, thiếp cũng đang không hài lòng với con đây.

-Ai đi gọi hẳn tới? Mấy thái giám, cung nữ trầm phái đi hẳn chặn đứng tận ngoài cổng lớn, không còn đem lời của trầm nghe cho lọt nữa rồi.

-Hoàng thượng kiên nhẫn đợi một chút đi ha. Vân Nhi với Sơn Nhi cùng đi xem con đường nào thoát thân.

Hoàng đế bệ hạ nghe thế thì gật gù tấn thưởng hoàng hậu chút đỉnh. Thất công chúa Vương Bạch Vân đã nhúng tay vào thì con kiến cũng chạy không lọt. Vân Nhi tính tình thẳng thắn, nói đánh liền đánh trước nay không ngại ngùng với ai. Bạch Trường chặn nàng ngoài cổng, nàng dám lăm chắt củi đốt cháy lấy đường tiến vào cũng nên.

-Hoàng thượng, các hoàng nhi tới rồi.

-Hoàng nhi tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu.

-Sơn Nhi, Vân Nhi đứng lên còn Trường Nhi con quỳ ở đó cho trầm.

-Tuân lệnh.

Bạch Sơn lên nhìn ca ca ... tội nghiệp dùm rồi ngoan ngoãn đứng dậy đứng thẳng một bên. Ca ca phen này gây chuyện lớn rồi chứ chẳng đùa được nữa, nhìn gương mặt tối sầm của phụ hoàng thì đủ biết “giông bão” này tránh được cũng tổn thất không nhỏ.

-Trầm còn tưởng muốn gặp hoàng nhi thì phải đợi đến tết năm sau.

-Con không định đợi đến mừng lễ năm mới thì tới thăm mẫu hậu chứ?

-Ái hậu à, con của chúng ta bận rộn công cán đến mức quên cả hai đáng sinh thành. Nàng xem hoàng nhi là bận cái gì vậy?

-Đúng rồi hoàng thượng, ngài với thần thiếp từ lúc nào ưu tiên “được” đặt xuống hàng sau của con rồi?

-Ta với nàng có phải hay không làm cái gì sai sót nên con giận không thèm nhìn mặt nữa?

-Thần thiếp đau lòng đến chết mất, hoàng thượng... hu hu... (khóc sụt sùi).

...

Bạch Vân đứng khoanh tay mắt nhìn trần nhà, Bạch Sơn lơ đãng ngắm tranh ảnh treo khắp phòng.... Cái màn “phụ xương phụ tủy” của hoàng đế và hoàng hậu Đại Nam Quốc này phải nói hòa hợp, có trầm có

bồng, ăn ý hoàn hảo... đến tê người. Bọn họ phu thê hai kẻ luôn luôn “tình chàng ý thiếp” hoàn hảo trong mọi sự nhưng là dạy dỗ con thì không giống ai. Bạch Trường quỳ gối dưới sàn nhà nghe đến nhào hết cả tai ra rồi mà hai người kia vẫn còn chưa hết màn khởi động.

-Hoàng nhi!

-Dạ, con xin nghe phụ hoàng, mẫu hậu dạy bảo.

Sau khi khởi động cơ miệng chắc phải đến cả giờ đồng hồ, hoàng đế đập bàn cái rầm gọi lớn con trai với cái giọng hắc ám chết người. Âm điệu giận dữ lâu ngày tích tụ mà không tìm được đúng người để phát hỏa thật đáng sợ nha.

-Ta không thích nói nhiều.

-Mẫu hậu cũng vậy.

Hai đứa con khác đang đứng trong phòng nghiêng đầu lén trao đổi một ánh mắt đồng tình. Ừ, thì không thích nói “nhiều”, chỉ là thích nói “quá nhiều” thôi. Hoàng huynh phen này chắc chắn “nuốt trọn” mấy đòn độc chiêu chỉ có nước khóc không ra nước mắt. Màn khởi động lâu thế kia thì sự trừng phạt đảm bảo không nhỏ được.

-Hoàng nhi biết lỗi.

-Hậu à, con biết lỗi rồi kìa!

-Thần thiếp có nghe thưa hoàng thượng.

Bạch Trường căng lỗ tai chuẩn bị tinh thần nghe phán quyết. Chàng phen này bị thất muội Bạch Vân xém chút nữa đập nát phủ đã đủ thảm, không hiểu hai “ngọn núi cao” kia định xuất chiêu nào “dẫn mặt” chàng nữa đây? Phạt gì thì nói cho nhanh, chàng còn phải về tiếp tục tìm bảo bối chứ, rảnh rang lắm mà quỳ ở đây nghe diễn kịch.

-Hoàng nhi xin nhận trừng phạt.

-Con lần này có lỗi lớn lắm, bất quá trầm tha, bù lại con phải làm một việc.

-Tạ ơn phụ hoàng ân điển, con xin lắng nghe.

Hoàng đế với hoàng hậu nhìn nhau... cười gian xảo. Đứa con này thật vì một nữ nhân không biết tốt xấu mà coi uy danh của hoàng gia như cỏ rác, muốn ra oai với hần tốt nhất nên bắt đầu từ nữ nhân kia.

-Ta với mẫu hậu con đã bàn bạc xong, thái tử phi của con bây giờ chưa có ai...

-Nếu là phụ hoàng với mẫu hậu muốn chỉ hôn cho con nữ nhân khác không phải Như

Ý con sẽ không đồng ý.

Bốn người nhíu mày, nhăn trán cùng lúc nhìn chằm chằm kẻ đang quỳ kia. Hần to gan lớn mật họ biết rõ. Nhưng mà dám nhảy vào hòng hoàng đế vua cha cắt lời là chuyện lớn nha.

-Vô lễ, con dám ngắt lời trẫm.

-Hoàng nhi có lỗi.

-Con sao lại si tình vị cô nương kia như vậy? Nữ nhân thiên hạ không có người xuất chúng hơn nàng sao?

-Thưa phụ hoàng, Như Ý nàng tốt nhất không có ai hơn.

Bạch Trường nhìn thẳng vào mắt của phụ hoàng quả quyết đưa ra ý kiến. Như Ý nàng hiển nhiên là thiên hạ vô song không ai sánh bằng. Luận điểm nào nàng cũng hơn người, xét điểm nào nàng cũng đáng yêu. Nữ tử thế gian là của người khác chàng không cần, đời này gặp nàng rồi chàng không thể yêu ai khác.

-Ta ban hôn cho con thiếu nữ khác.

-Phụ hoàng thứ lỗi con không dám nhận ân huệ này. Xin người suy nghĩ lại.

Tia nhìn có nét chống đối còn có phần hoảng hốt kia, hoảng để bề hạ nhìn ra ngay. Đứa con này từ khi nào lại trở nên lụy tình mất hết bản chất phong lưu, đào hoa rồi? Ngài khẽ khều tay hoàng hậu, trong chớp mắt hai ánh mắt lóe sáng trao đổi thông tin mật. Hoàng nhi ngoan phen này con chết chắc, dám khiến ta nổi giận không phạt nặng thì chẳng phải ta quản giáo dạy bảo không tốt rồi sao?

57. Chương 57: Cùng Tới Tử Lâu

-Như Ý, lần này ta một chưởng đánh chết tên thái tử đó nàng cũng không được can nữa đâu. Tên khốn bạc tình bạc nghĩa này hẳn chuẩn bị thành thân kia!

Linh Nhiên đập xấp giấy báo tin cái rầm xuống bàn quay qua Như Ý tức tối bày tỏ ý kiến. Hai nàng ẩn sâu nắp kỹ trong mật thất của Mỹ Nhân Quán cả một tuần nay cũng không lộ mặt ra ngoài nữa bước. Sức khỏe của Như Ý nàng không khả thi lắm, yêu pháp Linh Nhiên truyền vào thân thể của nàng chỉ kiềm hãm được cường chế của Tiên ngọc một khoảng thời gian ngắn. Nàng mỗi lần nhớ tới Bạch Trường lại bị đau đốn dầy xéo, mỗi đợt như vậy lại phải nhờ Linh Nhiên truyền yêu lực khống chế.

-Thành thân?

-Đúng, ta đi giết hẳn được chưa?

-Nàng lộ mặt ra thì sẽ bị tóm về ngay chứ ở đó mà rảnh rang đi giết người.

Như Ý xoay xoay ly trà trong tay rồi ném cái bộp lên tường khiến nó vỡ tan tành. Ta không tin chàng thời điểm này còn có hứng thú đi thành thân với nữ nhân khác. Ta tin nhiệm ai thì sẽ hết lòng hết dạ, chàng xối tung cả Tọa Đô lên không lẽ để tìm ta đưa thiệp mới đám cưới sao? Như vậy thì phô trương quá!

-Nàng không phải bị ảnh hưởng bởi ta chứ, sao tin tức động trời vậy mà không mất bình tĩnh, kích động chút nào vậy?

Linh Nhiên nhíu mày quan sát cận mặt Như Ý cho chắc ăn mình không có bị hoa mắt dẫn tới nhìn nhầm. Nam nhân mình yêu muốn thành thân với nữ nhân khác, nàng ta vẫn “bình chân như vại” mặt không biến sắc chẳng phải là nhiễm bệnh lạnh lùng của Linh Nhiên nàng ư?

-Ta không tin chàng muốn cưới nữ nhân khác, chuyện này phải điều tra kỹ hơn mới được. Ta sẽ tự đi.

-Ta đi chung, phải xem hẳn là loại người như thế nào mới được. Nam nhân có thể nắm giữ trái tim của Như Ý cô nương, ta nhất định phải diện kiến.

-Nàng thấy tên Thiên Lãnh phu quân của nàng có tuần tú không?

-Không!

-Ta thì thấy tên vương gia của nàng là mỹ nam khuynh thành. Bạch Trường ca ca ban đầu ta đánh giá chàng bình thường, bây giờ ta chỉnh lại chàng với phu quân của nàng 49 với 50 tên nào cũng đẹp trai ngồi ngồi.

-Nam nhân trong thiên hạ ta thấy tên nào cũng đẹp trai hơn cái tên họ Lương Hoàng đó.

Như Ý chỉ còn biết phì cười, chống cằm... nhìn Linh Nhiên cật lực chửi bới phu quân của mình. Tên Thiên Lãnh đó thật tội nghiệp, hẳn mà biết trong mắt thê tử nàng ta coi hẳn chẳng có kỷ lô nào tệ hại như thế chắc buồn đến chết ngắt.

-Khoan, nàng ra ngoài có ổn không? Ta không muốn thấy nàng nửa đường ngắt xỉu đâu nha.

-Không sợ! Nàng không phải là thiên thần hộ mệnh của ta sao, đi chung với nàng dù trời có sập xuống vẫn có nàng đỡ dùm.

-Nè ta không có ngày đêm kè kè bên nàng mãi được đâu, chúng ta phải tính kế gì khác đi mới được.

Ta đương nhiên đã có cách chỉ là chưa tiện nói với nàng thôi. Nàng là bằng hữu thân thiết duy nhất của ta ở thời đại này, Như Ý ta ích kỷ vô lương tâm với cả thiên hạ cũng được, không có mấy phần áy náy... nhưng với Linh Nhiên nàng ta nhẫn tâm không được. Nàng thà sống vô cảm cũng không muốn rơi vào tình ái lần nữa. Chẳng lẽ ta chỉ vì hạnh phúc của mình liền cầu nàng... giúp ta.

-Linh Nhiên, phu quân của nàng tìm nàng phát cuồng lên rồi. Hắn mà tra ra được nàng đi chung với ta chắc băm vằm ta ra mấy trăm mảnh quá.

-Hắn dám đụng đến một sợi tóc của nàng ta liền lấy mạng hắn.

-Linh Nhiên nàng có từng nghĩ tới sẽ nàng yêu hắn một lần nữa nàng không?

Ta giả vờ như vô tình đề cập đến vấn đề không tương này. Dù không nhìn ta cũng đoán được biểu tình trên gương mặt của nàng... chắc chắn sẽ là bất mãn, phật ý, cảm thấy khó chịu. Nhưng là... có lẽ ta đánh giá không đúng mức độ nhạy cảm của nàng

rồi.

-Nàng muốn ta giúp nàng hóa giải hoàn toàn cường chế của Tiên ngọc, đúng không? Mấy ngày nay hai chúng ta đều nhận thấy yêu lực của ta khắc chế rất hiệu quả.

-Ta cũng nhận thấy nếu nàng yêu lực không có liền dần dần có sắc thái biểu hiện tình cảm trở lại. Ta nghĩ rằng nàng sẽ lại biết yêu mất thôi.

Choang... (ly vỡ loảng xoảng dưới nền).

Ta nhìn theo nàng quay lưng hướng tới cửa mật thất thoát ly hắn. Ta biết chuyện này rất khó cho nàng, cô nương đó hận ý quá nặng thật cũng không hiểu tên Thiên Lãnh vương gia đó năm xưa đối với nàng ra sao để dẫn tới hậu quả bị nàng ghét bỏ như bây giờ. Nếu hắn đã thay đổi trở thành là một nam nhân xứng đáng Linh Nhiên nàng nên cho hắn một cơ hội... nhân tiện cứu vớt Như Ý ta một mạng.

-Ai da... vì hạnh phúc của ta với cả của nàng nữa, Chiêu Văn Như Ý quyết định sẽ chấp nhận dẫn thân vào cái đại thứ nhất thiên hạ ai cũng ngán.

-Ai mượn nàng nhúng tay vào ?

-Quay lại rồi sao?

-Không quay lại thì làm sao biết được nàng đang mưu tính chuyện gì? Khoan, cái đại nhất thiên hạ là gì vậy?

-Làm mai nàng với tên vương gia đó.

-Không có khả năng. Nàng không định đi tìm tình lang ca ca nữa sao, ta muốn xem là hắn tuần tú cỡ nào?

-Sao lại không?

Toàn Phát tửu lâu.

Ta một chén người một chén càng uống càng tỉnh, ta nhớ bảo bối của ta người cũng nhớ trân bảo của người. Ta với người là hai kẻ si tình đều có thể vì nữ nhân của mình việc gì cũng không từ nan. Đúng, việc gì cũng có thể làm... trừ mỗi việc tìm ra nàng đang trốn ở cái xó nào là... bó tay đầu hàng.

Bạch Trường nâng ly rượu lên môi định uống cạn nhưng nghĩ thế nào lại bỏ xuống trở lại. Thiên Lãnh nhìn hắn cười khẩy thấu hiểu thông cảm dùm. Bọn họ hai người rầu rĩ căng thẳng đến tột cùng vô tận... sắp phát nổ hóa đại cả rồi. Điều tra được hai nữ nhân mất tích kia tuyệt nhiên chưa rời khỏi thành nhưng đang tá túc ở đâu thì cả hai lật tung cả thành lên vẫn bật vô âm tín.

-Ta tìm được bảo bối liền nhốt trong phòng nửa bước cũng không cho phép rời ta đi nữa.

-Huynh đủ bản lĩnh không?

-Chắc không quá!

-Ta còn đang định thọ giáo huynh bí quyết làm cách nào trói chân nàng bên cạnh, huynh làm ta cụt hứng.

-Nữ nhân của huynh hẳn là đặc biệt vô cùng, đúng không?

Bạch Trường chàng phi thường muốn biết, nữ nhân như thế nào có thể khiến Tiểu Ý Nhi đập chàng qua một góc, bỏ quên chàng lâu đến nỗi chàng mọc râu mọc meo như thế này. Cô nương đó vừa đến đây liền cùng bảo bối của chàng trốn mất, không lẽ nàng mị lực quyến rũ đến nỗi Như Ý cũng không thể cưỡng lại được ư? Ôi trời ạ thật mất mặt quá, nghĩ thôi cũng thấy ngại rồi. Bảo bối ơi là bảo bối nàng đi đâu mới được chứ, ta nhớ nàng... nhớ nàng...

-Nữ nhân của huynh có phải là vạn người gặp vạn người mê không? Nhiên Nhi chẳng thèm quan tâm ta, nàng thà trốn biệt tằm với cô nương ấy cũng không muốn đi chung với ta.

-Huynh đừng có ghen tỵ với bảo bối của ta chứ?

-Huynh thì không bắt mặn với Nhiên Nhi của ta chắc?

Ghen ăn tức ở hai chàng này ghen quá ư độc đáo đi. Ta không bắt mặn với người... mà là bắt mặn với nữ nhân của người... cướp mất độc quyền tình cảm của ta. Tại nàng của người mà ta thời điểm này... lơ đãng, lẫn lộn... uống rượu như uống nước giải sầu. Hai người cứ chen tạc chen thù mãi... không biết toàn cảnh đều lọt vào mắt hai nữ nhân bí ẩn.

Như Ý và Linh Nhiên đột nhập phủ thái tử nghe ngóng được hẳn đã xuất phủ... đi uống rượu từ sáng sớm. Nam nhân này không lẽ lại là cái loại người rượu chè bê tha đến thế sao? Tửu lượng không biết đến cái cỡ nào thật muốn so tài một phen, nàng đã lâu không có uống rượu.

-Linh Nhiên, ta tưởng nàng tiểu thư đài các không biết uống rượu. Thật không ngờ nha tửu lượng tốt thật.

-Nàng nghĩ mình này giờ uống ít lắm hả? Coi kìa... bọn họ đã gục.

-Qua ngắm trai đẹp chút.

Bốn người bọn họ là ngồi tại hai căn phòng cùng dãy lầu nhưng hơi xéch chứ không đối diện. Họ Lưu và họ Hoàng mãi mê... uống rồi rót... rót rồi uống... nên chẳng biết nguyên nhân khiến họ sảo đời kia đã tới gần ngay trước mặt rồi. Bất quá hai nữ nhân này cũng hơi bị... quái dị, tò mò đến tận đây rõ ràng là để tìm người, gặp người rồi liền thấy cứ để đó đi cũng chẳng sao ... nhăm nháp chút đỉnh là chuyện cấp bách quan trọng hơn. Kết quả là hai nàng vừa uống rượu vừa ngắm trai... tự cho là lạc thú tao nhã giết thời giờ.

-Woa, không tệ nha, hẳn rất điển trai bây giờ thì ta đã hiểu thế nào gọi là mỹ nam khuynh thành nàng hay nói rồi.

-Chết thật, tại sao cứ mỗi lần gặp lại ta lại thấy phu quân của nàng càng ngày càng đẹp trai vậy chứ?

-Như Ý, ta chằm chằm đạt chuẩn ta đồng ý gả nàng cho hẳn. Cô nương nào dám tranh giành hẳn với nàng ta liền diệt trừ giúp.

-Nè không phải chứ, ai mượn nàng vậy?

-Long Linh Nhiên ta tự ứng cứ không được sao? Mỹ nam như hẳn để lọt vào tay nữ nhân khác thật uống phí lắm, nàng có bao nhiêu tình địch tốt nhất là tới một nàng diệt một, tới một trăm liền diệt một trăm.

-Chém đỉnh chặt sắt coi mạng người như cỏ rác vậy sao? Nàng là bằng hữu của ta thật à?

...

Đối thoại nhăm nhí như thế này mà cũng có hai tên cổ găng vênh tai lên nghe cho bằng hết. Tìm người không thấy, không tìm liền gặp... bọn hẳn hai tên kích động vui mừng đến mức cảm khẩu không thể ứ ở được một tiếng nào nữa. Cả hai đều muốn ngồi bật dậy ôm lấy báu vật vào lòng, hôn nàng say đắm... để bù đắp nhớ mong cả gần một tuần xa cách. Tiếc là bọn họ đều không thể nhúc nhích được một phân... vì không còn có chút khí lực nào trong người nữa. Kỳ lạ, tại sao không thể nhúc nhích, bọn hẳn là uống quá say ư? Nếu chỉ là say rượu cũng không thảm hại đến mức nhắc tay lên cũng không làm được như vậy chứ? Chuyện này là sao? Mỹ nhân trong lòng ngay trong tầm với, nhớ nàng, vọng tưởng nàng cả ngày cũng như đêm... đến khi gặp lại không thể ôm nàng. Quá ức chế đi, không phục, không phục chút nào.

58. Chương 58: Ghen Tuông Kỳ Quái

-Như Ý, rượu này thơm quá tại sao chúng ta không được uống ?

-Hai tên đó sáng sớm đã châu trực ở đây nên mua được, hai chúng ta đến trễ loại rượu này họ bán hết rồi.

Như Ý thản nhiên ngồi xuống bên cạnh Bạch Trường, vươn tay cầm lấy tay hắn chấn mạch. Nàng lo hắn đã uống quá nhiều nằm bẹp dí thế kia chắc say lắm rồi. Say rượu theo y học hiện đại nói trắng ra là bị ngộ độc rượu. Tỉu lượng chẳng biết tới đâu nhưng nhìn đồng vò bỏ không dưới chân cũng biết “ruột” trong vò bay đi chỗ nào rồi.

-Hắn sao rồi?

-Lo cho phu quân yêu quý của nàng đi.

-Ta không cho hắn một đao kết liễu là tốt lắm rồi ở đó mà chăm sóc.

-Cho hắn uống!

Nàng bắn một viên thuốc về phía Linh Nhiên, nàng ta vừa “nhẹ nhàng” di chuyển phu quân của mình qua một bên lấy chỗ ngồi uống nhắm nháp cho thoải mái. Nhanh tay chụp lấy viên thuốc kia nhưng là không có cho Thiên Lãnh uống mà bóp nát luôn.

-Sao phá thuốc của ta vậy?

-Nàng đưa xuân dược cho ta làm cái gì?

-Giỏi thật vừa cầm đã biết.

Như Ý phì cười thản nhiên ngồi thế chỗ của Bạch Trường nâng ly cùng với Linh Nhiên. Cảnh tượng trong phòng lúc này là hai nam nhân say bí tỉ, nhức nhích cũng không nổi còn hai nữ nhân... vẫn tiếp tục sự nghiệp.

-Nàng hành động lúc nào nhanh vậy?

-Hành động gì?

-Như Ý cô nương, có thật cần ta phải chi tiết ra không vậy ?

-Không hổ danh bằng hữu, bất quá ta không làm hại gì mỹ nam của nàng đâu. Họ tỉnh liền thôi chỉ là thuốc giải rượu thôi mà.

Biết sao được, ai bảo Như Ý nàng là đệ tử của Độc Xà Vương làm chi, thuốc giải rượu cũng phải khác người chứ. Giải dược của người khác uống vào công dụng phát tác quá chậm, dùng thuốc của nàng có tác dụng phụ nằm sùi lơ như sắp chết nhưng là hồi phục nhanh hơn.

-Họ có say đâu mà giải rượu!

-Không say cũng phải giải. Thuốc ta tự chế còn chưa có thử nghiệm lần nào, lúc này có cơ hội phải tranh thủ mang ra dùng chứ. Đảm bảo không chết đâu, nàng đừng lo.

-Tại sao ta lại phải lo?

....

Bạch Trường và Thiên Lãnh mở mắt nhìn nhau không hện mà gặp cùng góc đầu dậy. Hai nữ nhân đó thời điểm này đã rơi vào trạng thái lảng lảng trên mây cả đôi rồi. Say xỉn rồi hành động ... dễ thương hơn lúc tỉnh táo nhiều. Nằm ngoan ngoãn trong lòng ai đó cũng chẳng có phản đối gì. Bạch Trường ôm chặt bảo bối cười rạng rỡ... cuối cùng nàng cũng về với ta.

-Ta đưa nàng về, gặp lại huynh sau!

Hai người cùng lúc lên tiếng... tên nào cũng muốn mang mỹ nhân đi giấu biệt ngay. Bỏ mặc ngoài tai lời của hai nữ nhân say khướt kia vẫn còn... lẽ nhè muốn uống tiếp.

-Tiểu Ý Nhi ngoan, về nhà ta sẽ uống tiếp với nàng...

-Không vè, Linh Nhiên... lần đầu tiên trong đời ta gặp đối thủ như nàng... uống tiếp đi...

buông ra... ta còn muốn uống mà.

-Không uống nữa...

Nữ nhân say rượu má đỏ hây hây, kiều mị hết sức... có điều Như Ý tính cách dù tỉnh giấc hay vô thức đều khoái bát nháo gây chuyện. Bạch Trường định đưa nàng về bằng xe ngựa nhưng đứng trước cửa xe chàng tự dưng có linh cảm đưa nàng lên đó... thể nào cũng bị nàng quấy đạp lung tung lật xe chứ chẳng phải chuyện đùa.

-Đầu đau quá! Đưa ta thêm vài bình nữa đi!

-Uống vậy đủ rồi! Hết rượu rồi, về nhà mới có.

-Thế thì về nhà thôi.

Uống đến say mềm đứng còn không vững, chàng phải bồng như bồng búp bê mà còn mè nheo... thật hết biết với bảo bối rồi. Bạch Trường quyết định không đi đường bộ nữa mà dùng khinh công... cho nhanh gọn lẹ. Theo lý là phải đưa về đại tướng quân phủ mới đúng nhưng chàng trong tích tắc cũng không có nghĩ tới điều đó. Khoảng cách xa hơn nhiều tính từ địa điểm này, nàng cần phải nghỉ ngơi... đi đường xa sẽ mệt hơn (^). Thực tế là chàng cũng không muốn xa nàng thêm một giây nào nữa, đưa Như Ý về đó Chiêu Văn gia sẽ để cho chàng chăm sóc nàng sao? Không cần suy nghĩ cũng thấy đáp án rồi, họ làm gì đồng ý cho chuyện hão huyền đó xảy ra chứ?

Chàng vừa đặt Như Ý lên giường, nàng đã lăn mấy vòng... xem rớt xuống đất mé bên kia. Nhanh tay giữ nàng lại thì bị đạp ột cú ngay ngực... đau muốn thổ không nổi. Bảo bối, nàng để ta sống với chứ... say sấn rồi cũng không để người khác yên, lần sau nàng đừng hòng sờ vào một giọt rượu nào nữa.

-Bảo bối, thuốc nào dùng giải rượu? Vạn độc bất xâm như nàng sao lại say rượu được nhỉ?

Chàng từ trên người Như Ý tìm được cả lọ thuốc xanh đỏ... nhưng không biết dùng cái nào mới đúng. Bất đắc dĩ đành quay qua làm phiền nàng thì thấy... người ngọc hết quây đã lăn ra ngủ từ đời nào. Ngoan vậy có phải tốt hơn không chàng mỉm cười một mình. Ngồi lặng nhìn nàng ngủ nhưng cũng tìm tòi cả buổi được... thật giống mắc bệnh lạ khó chữa. Những người yêu nhau thường có những hành động lạ lùng thật khiến người ngoài nhìn vào khó hiểu... tự bản thân sao bệnh nhân tâm thần đạo này có xu hướng xuất hiện mọi lúc mọi nơi thế?

Như Ý trong cơn say nằm mộng bản thân mình đã trở về thời hiện đại... gặp gỡ lại gia đình vui mừng khôn xiết. Không ai trách mắng nàng chuyện bỗng dưng mất tích không thèm liên lạc với gia đình... nàng hạnh phúc cười toe toét.

Bạch Trường thủy chung từ đầu chí cuối vẫn chú tâm quan sát nàng. Chàng tự tay vắt khăn lạnh lau mặt cho bảo bối mấy giờ đồng hồ chưa rời nửa bước chân khỏi Như Ý. Thấy nàng đang ngủ nhưng vẫn cười rạng rỡ thì... hiểu kỳ vô cùng. Bảo bối nằm mơ thấy ai mà vui như vậy? Chàng có được xuất hiện trong giấc mơ của nàng không? Cố ý cúi sát mặt nàng ... thì người đang say ngủ kia đột ngột mở mắt thức dậy.

-Chàng ... định hù chết ta!

-Nàng tỉnh rồi! Nàng khát nước hay đói bụng không?

-Linh Nhiên nàng đi đâu rồi?

Như Ý nhớ mình còn đang “chén tạc chén thù” với nàng ấy cơ mà, sao tỉnh dậy người đã không thấy. Đảo mắt quan sát khắp phòng một lượt phát hiện mình... hình như đang ở phòng của Bạch Trường. Nàng lần trước từng có cơ hội phá nó tanh bành hết nên cũng có chút ấn tượng. Ngó quanh quẩn một hồi đến khi quay mặt trở lại thấy nam nhân trước mắt mình kia... mặt mày ủ rũ một đồng. Sao vậy chứ? Mới mất tiền hả?

-Chàng sao vậy, cười một cái cho ta coi!

Đưa tay nhéo má hắn một cái thật mạnh... gọi là an ủi tượng trưng. Tên này hắn có

vấn đề gì không vậy, buồn bã vậy bớt đẹp trai đi vài phần đó nha. Nàng về đây rồi sao hắn lại không vui.

-Chàng giận ta chuyện gì sao?

-Nàng đã đi đâu mất hơn một tuần nay, có biết ta nhớ nàng không?

-Ta biết chàng tìm ta.

-Nàng biết nhưng không chịu xuất hiện. Nàng với cô nương tên Linh Nhiên đó là quan hệ gì ? Nàng thà rằng đi chung với cô nương ấy cũng không chịu ra gặp ta. Hai người dính với nhau suốt ngày, vậy mà vừa tỉnh dậy liền tìm cô ấy.

-Ta...

Ai da... chuyện gì đang diễn ra ở đây, thời điểm này vậy? Như Ý cả kinh, chấn động nhìn nam nhân đang chuyển từ sầu não sang khó chịu trước mặt mình... cảm thấy buồn cười. Hắn đây là đang ghen sao? Ghen tuông gì kỳ vậy? Nàng với Linh Nhiên đúng là có đi chung như hình với bóng mấy ngày gần đây... nhưng hai nàng đều là nữ nhân đó. Hắn lại còn dám hỏi nàng với Linh Nhiên là loại quan hệ gì nữa. Hắn nghĩ ra cái gì, đi tới tận đâu rồi.

-Cô nương ấy là thê tử của người khác rồi, nàng giữ khoảng cách với nàng ấy một chút!

-Không được đâu!

Như Ý trong nháy mắt bày ra bộ mặt bi thương cùng cực, lệ trào mi chảy ròng ròng thành hàng. Tên họ Vương này hắn được nước dấm làm tới à, biết nàng yêu thương hắn rồi thì lộ ra bản chất... hơi bị biến thái. Trời ạ, cái này mới lạ lắm nha Chiêu Văn Như Ý nàng... cũng có ngày được khuyên bảo tránh xa nữ nhân ra kéo phá hoại hạnh phúc gia đình của người ta. Hắn đầu óc đúng là không được bình thường, phải dạy dỗ lại mất công sau này ra đường mất mặt nàng lắm.

-Tại sao không được ? Ta không cho phép nàng giao du qua lại với cô nương ấy nữa! Nàng có ta rồi mà.

-Trường ca ca!

Có câu người trong cuộc thì nhìn sự việc không được rõ ràng như người ngoài... rõ ràng câu nói đó đúng với Bạch Trường thời khác này. Chàng không phát hiện mình từ nãy giờ ăn nói có điểm kỳ quái. Chàng yêu Như Ý, yêu sâu đậm... nhưng là cũng không nên ghen tuông với nữ bằng hữu của nàng chứ! Nữ bằng hữu... không phải nam, điểm mấu chốt là ở chỗ đó.

-Bây giờ ta không có nàng ấy thì sống không nổi, chàng không được ngăn cản ta đâu!

-Nàng...

Như Ý bản chất cố hữu thích chọc phá người khác. Nàng thấy Bạch Trường hắn vô lý thì mở cờ trong bụng, cái đầu tinh quái trong khoảnh khắc đã nghĩ ra biết bao trò đùa vui. Chàng thật trẻ con quá đi, hình như trước giờ ta chưa có “chính” chàng được bao nhiêu hết, lúc này cũng nên bắt đầu khóa huấn luyện rồi...

-Chàng đi tìm nàng ấy cho ta đi! Ta muốn gặp nàng ấy!

-Không được, nàng ở đây với ta.

-Ta muốn gặp Linh Nhiên.

Thế gian chỉ có mỗi Linh Nhiên đủ năng lực áp chế năng lực xấu của Tiên ngọc. Nàng nói sống mà không thể thiếu Linh Nhiên cũng không có sai. Vấn đề là Bạch Trường chàng đâu có biết bí mật đó. Chàng đang ghen nên thần trí không minh mẫn, không hoạt động hiệu quả mức trung bình cho được. Ghen thế này tự cổ chí kim có ai từng chung hoàn cảnh chưa nhỉ?

-Không chuẩn. Nàng ăn cháo đi rất ngon đó.

-Ăn hết rồi sẽ đi tìm Linh Nhiên sao?

Như Ý ngược cặp mắt long lanh nhìn chàng cầu khẩn có vẻ chân thành vô cùng. Nàng muốn thử xem thần kinh của tên này rốt cuộc là vững đến mức độ nào. Tin đồn vang khắp thành hắc chuẩn bị thành thân, nàng còn chưa có tra xét hắc... tới phiên hắc hạch sách nàng sao?

-Ăn cháo, ngoan không hỏi nữa!

-Ta không có đói.

-Nàng ăn một chút thôi, uống rượu nhiều tỉnh dậy phải ăn gì đó lấy lại sức chứ! Ta dứt cho nàng!

Đồ ăn đưa đến tận miệng... đại khờ gì không ăn, Như Ý ta chỉ giả bộ ỏng eo thôi (há há ^^). Đại ca An Khang cũng từng dứt cho ta ăn bây giờ tới phiên hắc, coi bộ số ta cũng số hưởng... toàn trai đẹp cứng chiều không, Như Ý ta thật có giá (^).

59. Chương 59: Chạm Trán Oan Gia

Như Ý là thiên hạ đệ nhất nói phét... cái gì mà bỏ lơ ba la “ta không đói” không muốn ăn uống gì sắt chứ! Chàng dứt một muỗng thì ăn một muỗng, hai muỗng... rồi chẳng biết bao nhiêu muỗng nữa... tóm lại là khi nhìn lại thì có bao nhiêu thức ăn được Bạch Trường chuẩn bị nàng xơi tất. Nói không biết ngượng miệng khi lòi đuôi cáo ra rồi mặt vẫn trở như đá, mắc cỡ á, ngượng ngừng à... làm gì có, nàng khí thế hùng hục đòi ăn tiếp.

-Ai vừa nói với ta nàng không đói thế hả?

-Ta nói!

-Vậy bây giờ nàng muốn ăn món gì khác?

-Ta muốn ăn KFC, kem dâu nữa.

Nói rồi mới biết mình bị hố... ở cái xứ này, thời điểm này nếu mà có KFC cho nàng ăn thì nước Mỹ sẽ không xuất hiện trên địa cầu nữa. Căn bản là do nàng vừa nằm mơ được quay về thời hiện đại còn đang háo hức đi ăn gà rán... thì tỉnh giấc nên tâm trí còn mơ màng chưa chấp nhận hắc thực tế. Nàng đâu có về nhà được, thời gian mới đó mà hơn 2 năm rồi... ở Việt Nam cha mẹ với em trai còn đi tìm nàng nữa không? Mọi người có ai còn nhớ nàng nhắc tới nàng chứ? Hai năm rồi nếu như nàng không bị rơi xuống vực thẳm thời gian kia thì giờ này nàng đã tốt nghiệp đại học. Chắc chắn là papa với mama cũng đã đẩy hắc cơ nghiệp kinh doanh của gia đình qua vai nàng rồi cũng nên. Họ trước giờ vẫn canh me, chờ đợi... nàng nhận được giáo dục chuyên môn cho có mặt mũi với họ hàng, láng giềng... lấy le rồi giao việc cho nàng để được nghỉ hưu sớm mà. Nàng không có ở đó thì ai sẽ là người đảm trách thay thế đây? Em trai nghệ sĩ của nàng ư, nghỉ thôi cũng thấy sợ dùm papa với mama. Họ mà để em trai của nàng điều hành thì... sợ doanh nghiệp phá sản trong vòng chưa đầy một năm.

-Nàng nói muốn ăn món gì cơ?

-Ta muốn ăn quả dâu!

-Nàng đợi ở đây!

-Được.

Bạch Trường nhận thấy nét bi thảm trong mắt nàng... là chuyện gì khiến nàng không vui? Chàng rất muốn hỏi nhưng linh cảm mách rằng bảo bối sẽ không nói, nếu nàng muốn giấu chàng sẽ không gạn hỏi. Chàng tin tưởng chuyện nên nói nàng sớm muộn cũng sẽ tiết lộ, chàng có thể đợi.

Chàng sợ những điều nàng ẩn giấu... biết đâu đấy nó lại khủng khiếp hơn cả chuyện khắc chế của Bạch Lục Ngọc. Nghĩ đến mối nan giải này chàng bất giác thở dài, chàng có nên chẳng tiếp tục cái kế hoạch khiến Như Ý hận chàng kia. Nàng bây giờ hình như khá hơn mấy ngày trước nhiều, này giờ cả hai người ở chung...

nàng cũng không bị phát tác cường chế gì nữa. Nàng đã có cách khắc chế tác dụng của Tiên ngọc rồi sao? Nàng biến mất mấy ngày nay có liên quan đến chuyện phá giải pháp chế chăng?

-Hoàng huynh!

-Vân Nhi!

-Huynh nghĩ gì mà đứng thất thần như vậy, muội đứng ngay cạnh huynh cũng không nhận ra nữa!

-Không có gì, sao muội lại ở đây? Ta có mời muội đến sao? Ta nói trước phủ của ta vừa phải xây lại cổng, chỉnh sửa nội thất... muội để cho nó yên vài ngày được không?

Vương Bạch Vân, thất công chúa Đại Nam Quốc hoàng triều, nổi tiếng là vị cô nương xinh đẹp nhưng hung dữ, ngạo mạn, nhìn người với nửa con mắt. Nàng thông minh lại là công chúa do hoàng hậu hạ sinh nên vị trí chỉ có thể miêu tả là “cao cao tại thượng, lá ngọc cành vàng” đài các quý phái không ai sánh bằng. Trong hoàng cung hoàng đế đứng đầu, vị trí thứ hai thuộc về hoàng hậu... thứ ba đương nhiên rơi vào tay nàng. Các hoàng tử khác trưởng thành thì đều ra ngoài ở riêng, vị nào còn nhỏ chưa đến tuổi ra cung thì bị nàng đàn áp đến lớn cũng không nổi. Các công chúa khác ư... nàng họ một tiếng cũng đủ để bọn họ run rẩy, mặt tái xanh rồi, tìm đồ mắt cũng không “bói” ra một người có dũng khí đối đầu. Mấy vị phi tử của hoàng đế mỗi khi gặp nàng còn sợ hơn cả gặp quỷ, xét theo vai vế trên danh nghĩa thì nàng là hài nhi của họ đấy... nhưng trong thực tế nàng cười lên đầu họ mà ngồi chứ ở đó mà cung kính thưa gửi hoàng hoàng với trưởng bối.

-Sao hử muội đến thăm huynh không được sao? Huynh không biết hoàng cung buồn chán à, muội ở trong đó sắp phát điên lên rồi kỳ này qua tá túc tạm phủ của huynh.

-Không cho phép.

-Muội dọn đồ vào xong hết rồi, muội cũng xin phép phụ hoàng cùng mẫu hậu họ đã đồng ý.

-Ta không đồng ý, này muội đi đâu đấy?

Bạch Vân xăm xăm hướng đến phòng của ca ca bỏ mặc ngoài tai lời cản trở của hắn. Nàng khi nãy đang ngồi ăn bánh uống trà ở hoa viên nghe thấy bọn nha hoàn tán nhảm chuyện ca ca đưa một cô nương vào phủ. Nàng quyết định tới ngó coi dung mạo cô ta như thế nào, sao ca ca lại quan tâm như vậy? Tiểu thư con gái nhà ai mà có diễm phúc được ca ca cưng chiều như báu vật, tự tay chăm sóc cả mấy giờ cũng không rời nửa bước.

Đứng trước cửa phòng nàng chẳng thềm lịch sự gõ cửa, nâng chân một cước đạp văng thán nhiên bước vào. Đạp vào mắt nàng đầu tiên là một lục y nữ tử thanh mảnh, liễu yếu đào tơ, mắt nâu tròn lóng lánh lệ... đang đứng bên cửa sổ khóc thầm. Cô ta có dung nhan thánh thiện, mỹ miều tuyệt sắc đến mức nàng tròn xoe nhìn quên chớp mắt. Hậu cung của hoàng đế người đẹp nhiều như mây, tập trung từ bốn phương tám hướng khắp mọi nơi trong nước... nàng đều gặp qua nhưng không có ai đẹp như thiếu nữ này. Da trắng như ngọc, tóc dài đen nhánh, dáng người đứng chuẩn... nhìn từ trên xuống dưới không chê vào đâu được. Mỹ nhân như cô ta chẳng trách ca ca thần hồn điên đảo, yêu chiều, trân trọng... Bạch Vân nàng đứng là lần đầu tiên được mở rộng tầm mắt, hiểu đúng nghĩa của từ mỹ nhân khuynh thành.

- Nữ nhân ngươi là ai sao lại khóc, ta nhìn ngươi thật ngứa mắt quá đi mất!

Tính tình của Bạch Vân nàng bộc trực, ghét nước mắt, ghét hiền thực, yếu ớt, ẻo lả... nàng vừa gặp đã thấy cô nương đó đang khóc thì không ưa vô cùng. Nữ nhân này chắc chắn đang dùng nước mắt với gương mặt xinh xắn của mình để câu dẫn ca ca. Thật là hồ ly tinh đáng ghét dám bày trò để dụ dỗ tình cảm của hoàng huynh, nàng nhất định phải trừng trị cô ta mới được.

-Vậy sao?

Như Ý nàng đang nhớ về gia đình, cảm thấy bản thân mình con gái lớn sao bất hiếu... không giúp đỡ gì cho cha mẹ ... tự dưng nước mắt tuôn rơi. Nàng không phải cô gái có tính cách đa sầu, đa cảm... nàng có hay khóc đấy nhưng đều là cố tình ép lệ tuôn. Lúc này đây là nàng khóc thật sự, buồn cho hoàn cảnh éo le của mình... thì bất ngờ bị tiếng đập cửa của ai đó làm giật mình. Lệ chưa kịp lau thì đã bị người khác nhìn

thấy... có chút bất bình, nữ nhân có gương mặt ngạo mạn kia lại nhìn nàng với ánh mắt đánh giá từ đầu chí cuối một cách rất ư là trơ trẽn bất lịch sự... thì nàng dị ứng với cô ta liền.

Cô ta chỉ là một con nhóc thôi nhìn còn rất trẻ và cũng rất xinh đẹp. Cái thể đứng như thú dữ chuẩn bị vồ mồi kia của cô ta khiến Như Ý cảnh giác ngay lập tức. Phũ thái tử đương nhiên tên họ Vương kia lớn nhất, nàng là khách của hắn, cô ta cũng nên lịch sự ăn nói lễ độ chút chứ. Ai mà vừa mới gặp lần đầu không chào hỏi được một lời đã nói một câu... nghe là thấy có ý đồ khiêu chiến trong đó rồi. Như Ý không thích với cô ta mà nàng đã không thích thì quên đi cái chuyện nàng ăn nói tử tế với cô ta. Ngược bộ mặt lạnh tanh phun ra hai chữ rồi phớt lờ cô ta luôn, Như Ý tiếp tục nhìn ra bên ngoài cửa sổ ngắm cảnh.

-Nữ nhân đáng ghét, ăn nói với bổn công chúa như vậy sao? Người muốn chết ư?

-Không.

-Người quay mặt lại nói chuyện đoàng hoàng với ta ngay tức khắc!

-Mơ đi!

Bạch Vân máu sôi lên đỉnh đầu không dấu khẩu nữa mà động thủ luôn. Nàng nhanh như chớp xuất dài roi hướng Như Ý đánh tới, nữ nhân kia thật đáng chết mà. Tiếc rằng roi nàng vừa tung ra đã bị ám khí của Bạch Trường phóng tới khiến hướng đánh bị chệch đi. Ca ca của nàng nhìn nàng với ánh mắt giận dữ, không nói không rằng phóng ám khí khác hướng tay cầm vũ khí của nàng khiến nó rớt xuống sàn trong tích tắc.

-Huynh tấn công muội!

-Lạ lùng sao?

-Vì cô gái đó huynh dám phóng ám khí vào tay muội?

-Ai bảo muội ra tay với nàng, Vân Nhi muội quây phá ta thì được nhưng đừng tổn thương nàng. Ta sẽ không nể mặt muội lần thứ hai đâu, về phòng của muội đi, ta cấm muội gây trở ngại cho nàng đấy.

-Hừ, huynh đáng ghét.

-Đa tạ, muội mà thương ta chắc ta gánh cũng không nổi.

Bạch Vân ào ra khỏi phòng không quên ném cho Như Ý ánh mắt cảnh cáo, nhắc nhở “chờ tái chiến”. Ca ca nghiễm nhiên vì cô ta mà tổn thương nàng, nổi nhục này nàng nuốt sao trôi chứ? Cô gái đáng ghét đó nàng sẽ không tha cho cô ta đâu chờ đấy.

-Như Ý, ta xin lỗi, nàng không sao chứ?

-Không sao.

-Muội ấy tính cách trẻ con được nuông chiều quá nên sinh hư!

-Lần sau cô nương ấy dám vô lễ với ta thì ta cho nàng nằm đo đất ngay.

Bạch Trường nhún vai cười trừ... chẳng biết nói sao nữa. Bảo bối với lại muội muội kình địch với nhau, chàng đứng giữa... ai khó xử nhìn là biết liền. Sao hai cô nương này lại không ưa nhau đến vậy, mới gặp lần đầu mà.

-Đánh công chúa sẽ bị trách tội nặng lắm đấy.

-Vậy ư, đánh xong rồi tính tiếp ta rảnh lắm sao mà lo chuyện đó. Cô nương ấy vô lễ với ta trước, ta không nể mặt đâu nàng tưởng là trẻ con thì ta xí xóa cho à?

-Nàng còn nhỏ tuổi hơn muội ấy vài tháng đó, nàng mới là trẻ con!

Như Ý cảm luôn hết phản kháng nổi, ai bảo Như Ý tiền nhiệm sinh sau đẻ muộn quá làm chi khiến nàng muốn làm lớn cũng không được. Cô nương ấy là công chúa thì sao chứ, tưởng làm công chúa thì lên mặt với nàng được sao? Con nít con nôi không lo ở trong cung học lễ nghĩa đạo lý của công chúa đi, chạy ra đây kiếm chuyện thì đừng có trách sao giang hồ hiểm ác. Đụng độ với Chiêu Văn Như Ý nàng là cô ta tiêu đời rồi.

-Cười gì vậy? Nàng ăn đi, ta tự tay lựa đấy?

-Đa tạ. Bạch Trường ta hỏi chàng, mấy hôm nay ta nghe có tin đồn chàng sắp thành thân là thật hay giả?

-Nàng nghĩ sao?

Bạch Trường kéo tay đưa nàng trở lại bàn ngồi xuống. Tin tức chàng sắp thành thân lan khắp kinh thành này là thật hay là giả... mọi sự vẫn còn tùy. Chàng vẫn là không nên phủ nhận cũng không xác nhận, phải xem tình hình ra làm sao đã. Chàng thủy chung chỉ yêu nàng thôi nhưng yêu nàng thì phải mang cho nàng hạnh phúc... không phải là giết nàng dần dần được.

-Chàng thành thân cũng được nhưng phải là với ta chứ!

Người nói cứ thản nhiên vừa ăn dâu vừa nhàn nhạt buông mấy lời băng quơ nhưng lại khiến người nghe chấn động ngồi im không nhúc nhích nổi. Chàng đương nhiên muốn thành thân với nàng, cả đời chăm sóc nàng rồi... nhưng là cả hai có thể sao?

-Như Ý.

-Ta nghe.

-Chúng ta thật sự có thể thành thân sao?

-Để ta đi nắn nỉ Linh Nhiên đã.

Nàng phải phá giải pháp chế của Tiên Ngọc mới thành thân với chàng được chứ. Linh Nhiên là người duy nhất có thể giúp, chỉ cần nàng ấy đồng ý thì mọi sự sẽ xảy ra tốt đẹp rồi.

-Sao lại liên quan đến cô nương ấy?

Bạch Trường chẳng hiểu tại sao Như Ý muốn thành thân với chàng thì phải thông qua sự đồng ý của cô ta. Bảo bối nàng với cô nương ấy là đang giấu chàng ẩn tình gì vậy? Thật khó hiểu. Như Ý nhìn vẻ mặt nhăn mày nhíu của chàng thì phì cười. Nam nhân này dễ thương thật càng ngày càng đáng yêu vốn là muốn trêu chọc chàng thêm nữa cơ. Nhưng nhìn biểu tình bất mãn nhưng ráng kìm nén kia... nàng đổi ý. Thôi thì ta tha cho chàng lần này vậy, không đùa nữa.

-Cô nương ấy là người duy nhất có thể giải được khắc chế trên người ta.

Người sắp chết đuối vớ được cọc thì sẽ vui mừng như thế nào, Bạch Trường chàng không rõ... nhưng tin tức Như Ý có thể hóa giải hắc pháp chế, sau đó chàng có thể cưới được nàng thật sự là một tin kinh hỷ khiến chàng kích động khôn xiết. Đột ngột choàng tay ôm lấy nàng vào lòng, chàng thật hạnh phúc muốn hét to cho tất cả mọi người trên thế gian đều biết. Ông trời quả nhiên đối với chàng không bạc, nếu có thể có được bảo bối bên mình suốt đời... chàng không còn mong muốn gì hơn.

-Bảo bối, chúng ta đi tìm cô nương ấy ngay bây giờ.

-Ai da, đâu có được nàng ấy có phu quân rồi, ta phải tránh xa ra không thì không tốt đâu.

-Ta xin lỗi. Bảo bối, là ta không biết điều nàng muốn phạt ta như thế nào cũng được

nhưng để sau được không? Chúng ta bây giờ đi tìm cô nương Linh Nhiên kia.

Chàng chấp nhận vợ vào thân mình cái tiếng ba phải, nói xàm, nói nhảm, nói vớ vẩn... gì gì cũng được, chỉ cần có thể giúp bảo bối giải pháp chế kia đi... chàng một tia hy vọng cũng nắm bắt lấy. Cô nương ấy có thể giúp, chàng nhất định phải thuyết phục được cô ta giúp bảo bối cho bằng được.

60. Chương 60: Quỷ Kế Đa Đoan

Sứ thần ngoại giao của ngoại quốc khi đến Tọa Đô đều được tùy theo thân phận cao thấp bố trí ở khu vực Miêu La phủ. Có điều Phong Quốc vương gia hẳn từ ngày đầu tiên đến đây đã không muốn tá túc tại đó

mà tự chọn khách điểm lớn nhất kinh thành làm nơi ghé lại nghỉ ngơi. Tên đó hẳn dung thân cái chốn nào Bạch Trường chàng cần gì để tâm, bất quá lúc này chàng hơi khẩn trương muốn gặp vương phi của hắn nên bất giác phát ý. Hắn ta nếu ở tại Miêu La phủ thì chàng lúc này tìm gặp hắn có phải dễ dàng hơn mấy phần không? Phủ thái tử với Toàn Phát khách điểm khoảng cách không gần trong khi Miêu La phủ lại tọa lạc sát sườn.

-Chuyện này thực ra rất khó cho Linh Nhiên, chàng vội vã cũng không giúp ích gì đâu!

Như Ý không hưởng ứng cho lắm biểu tình kích động của Bạch Trường, nàng mãi chẳng có ý định đứng lên ly khai khỏi phòng. Linh Nhiên nàng ấy có điểm khúc mắc riêng không phải nói giúp là giúp được.

-Nàng ấy có điểm gì khó khăn?

-Chuyện này ta sẽ nói rõ với chàng sau còn về phần Linh Nhiên muốn thuyết phục nàng ấy cần có chút thời gian.

-Ta muốn thành thân với nàng càng sớm càng tốt, lẽ ra là chuyện này nên xảy ra lâu rồi mới phải.

Bạch Trường ngữ khí thập phần u ám nhẹ giọng cất lời. Hai năm trước chàng đã muốn cưới nàng về phủ làm của riêng rồi.

-Ta mới có 18 tuổi mà.

Như Ý mím môi nén cười, hắn bày cái bộ mặt đăm chiêu tiếc rẻ kia là làm sao chứ? Theo ý kiến của nàng thì thân thể này nói kiểu gì vẫn còn là tiểu cô nương non nớt thôi. Thời cổ đại 18 tuổi là đã thành gia lập thất hết cả nhưng nàng là phụ nữ thế kỷ 21 nha. Cứ cho là hai năm trước nàng không biến mất đi cũng không có chuyện đồng ý gả cho hắn, 16 tuổi làm sao mà lấy chồng được chứ nghĩ thoáng hết mức vẫn thấy không ổn.

-Nàng nên là thê tử của ta từ năm 16 tuổi nếu chúng ta thành thân lúc đó thì bây giờ ít nhất phải có một tiểu hài tử rồi!

Ặc... ghen chết nàng. Như Ý ho sặc sụa vì trái đầu vừa nhét vô miệng nhai còn chưa kịp “tối nơi tối chốn” đã bị nuốt xuống vì sốc.

-Bảo bối, nàng ...

Như Ý vớ vội cốc nước trên bàn tổng cả vào miệng. Nàng ho thêm một hồi giàn giụa nữa chảy cả nước mắt mới thoát nạn... suýt chết vì trái đầu. Mắt mở to hết cỡ nhìn cái tên nam nhân này giờ luống cuống vô lương dùm nàng kia mãi mới lắp bắp được vài chữ.

-Cái gì... hài tử chứ!

-Hài tử của ta với nàng.

-Chàng thật biết đùa.

-Nàng không thích hài tử sao? Nếu nàng không thích sau này liền không cần sinh hài tử, bất luận thế nào ta vẫn yêu nàng nhất.

Nàng chỉ còn biết cầm khẩu tập trung vào ăn uống. Tên này hẳn cao hứng quá nên quên mất bọn họ hai người vẫn còn trong tình cảnh gì sao? Bất quá nàng lúc này cũng có điểm tin tưởng Linh Nhiên nhất định giúp nàng giải pháp chế. Thời điểm nàng ấy ly khai gian phòng khi biết mình sẽ lại có thể rơi vào tình ái khi mất yêu lực... nàng đã chắc chắn điều đó. Nàng ấy quay lại đồng nghĩa với chuyện sẽ không bỏ mặc bằng hữu chết vì tình.

-Ta nói thật mà ta sẽ luôn yêu nàng nhất.

Bạch Trường thấy Như Ý làm lơ với mình tưởng nàng không tin tưởng thì khẳng định lại chắc nịch. Chàng đối với lòng mình đã biết rõ điều đó từ lâu rồi, đời này kiếp này sẽ không còn một ai khác khiến chàng yêu thương hơn Tiểu Ý Nhi bảo bối. Nữ nhân trẻ con này đã chiếm trọn trái tim chàng không cách nào dời đi nữa rồi.

-Ta biết rồi nhưng mà ta không biết ta có yêu chàng nhất không nữa!

Như Ý trong bụng cười thầm tay mân mê lọn tóc giả dò lơ đãng nói chuyện không chú tâm với hắn. Nam nhân trẻ con này... sao mà dễ yêu như vậy chứ. Hắn thể nào cũng...

-Không cho phép, nàng là của ta chỉ có thể yêu ta.

-Biết ngày mà.

-Thê tử của ta chỉ có thể yêu ta thôi, nàng nếu đối với bất cứ ai khác quan tâm ta đều không đồng ý.

-Chuyện đó chàng cũng đòi quản sao?

-Bất cứ thứ gì liên quan đến nàng ta đều quản.

-Chàng đang ăn hiếp ta đấy biết không? Ta không thích.

...

Hai người cứ tiếp tục cái cuộc đối thoại khiến người ngoài nổi da gà kia cả giờ đồng hồ mãi vẫn không chán. Sau nửa ngày cũng có người tới làm phiền là đám tỳ thiếp trong phủ của Bạch Trường. Đường triều thái tử Đại Nam Quốc năm xưa nổi tiếng phong lưu công tử đối với mỹ nhân gặp một thu nhận một gặp mười thì thu nhận mười. Mỹ nhân trong phủ của chàng nếu không xinh đẹp động lòng người thì cũng là tài nữ vang danh. Tiếc là sau khi chàng chăm trúnng “thiên hạ đệ nhất mỹ nhân” Chiêu Văn Như Ý thì các nàng bị lãng quên bị lạnh nhạt đến tê tái.

Chàng là thái tử cao sang quyền quý dung mạo anh tuấn quyến rũ... nữ tử gặp rồi thì đem lòng tương tư, một lòng một dạ yêu say đắm. Chàng khi đó lại rất đào hoa đa tình nữ nhân xinh đẹp thấy vừa mắt liền “đem nàng về dinh”. Kết quả là sau khi gặp nữ nhân của đời mình chàng bị vướng một đám tỳ thiếp “đã thành người của mình” chẳng biết giải quyết cách nào cho xong. Nữ tử đã thành tỳ thiếp của người khác đâu còn có thể xuất giá, mà giả sử có thể các nàng cũng bám riết lấy chàng không buông. Lúc này đây các nàng cả một đám xuất hiện Bạch Trường chàng có điểm bất đắc dĩ. Nguy hiểm nha nếu bảo bối giận thì làm sao. Năm xưa ai bảo phong lưu đa tình làm chi giờ khổ vậy thật phiền phức mà.

-Chúng thiếp thân xin tham kiến điện hạ.

-Miễn lễ đi.

-Các vị mỹ nhân lần đầu gặp mặt, Như Ý xin có lễ.

Như Ý mắt sáng trưng hơn cả cái đèn pha, cười rạng rỡ, cái đầu đen tối đến mức không thể tối hơn nữa bắt đầu vạch kế hoạch. Đám mỹ nhân này chắc chắn là “tình địch không nặng ký” của nàng rồi còn gì. Số lượng đông đảo chất lượng thì khỏi bàn không chèn vào đâu được. Chẹp chẹp... tiền vàng ở đâu lại một dòng cuộn cuộn lao về phía nàng rồi, ông trời ở trên cao đúng là có mắt có trông đầy đủ mà.

-Vị tiểu cô nương này là...

-Ta tên Chiêu Văn Như Ý rất vui được diện kiến các vị mỹ nhân tỷ tỷ.

Các vị nữ tử kia là nghe phong phanh điện hạ đưa một cô nương về phòng liền mon men đến xem thử là mỹ nhân phương nào sao có bản lĩnh câu dẫn hơn người như vậy.

Bước vào phòng đã thấy một mỹ nữ tuyệt trần thì ai nấy đều chột dạ, lo lắng thêm gấp bội. Điện hạ tìm ở đâu ra một cô nương tuyệt sắc, đẹp đến chói lóa ánh mắt người đối diện thế kia.

-Hóa ra là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Như Ý tiểu thư. “Trăm nghe không bằng một thấy” nàng quả nhiên là dung mạo hơn người, tỷ muội chúng tôi thật hân hạnh được gặp qua nàng hôm nay.

-Khách sáo, các vị mỹ nhân tỷ tỷ là đề cao tăng bốc ta rồi.

Nữ nhân đa phần bản tính đố kỵ rất cao nhất là gặp phải nữ tử xinh đẹp hơn mình. Trong trường hợp này Như Ý vừa xinh đẹp hơn lại còn là người trong lòng của thái tử, đối với các nàng mà nói là một mối họa chung cần phải diệt trừ. Bọn họ ai lại không biết thái tử bỏ bê các nàng một lượt nguyên nhân là do đâu. Tất cả cũng là do nữ nhân đáng hận, hồ ly tình yêu nữ đứng trước mặt kia.

-Như Ý tiểu thư, nghe đồn nàng tài nữ xuất chúng cầm kỳ thi họa món nào cũng xuất sắc, có thể nào hôm nay cho chúng tỳ muội chúng tôi mở rộng tầm mắt không?

-Các vị mỹ nhân tỳ tỷ chê cười rồi, ta tài mọn không có năng khiếu làm sao dám đứng trước mặt các vị “múa riu qua mắt thợ”.

Như Ý vẫn như cũ duy trì vẻ mặt hiền lành khả ái... thực tế trong bụng đang rửa thắm mấy vị mỹ nhân này. Cầm kỳ thi họa cái búa á... nàng có thừa kế trí nhớ của tiền nhiệm Như Ý nhưng là không may mắn như vậy có thể thừa hưởng luôn mấy món tài lẻ của nàng ta. Đánh đàn... hờ hờ... một nốt nhạc cũng không biết, chắc nàng đánh bằng niềm tin quá. Đánh cờ ư ... mấy con cờ đó nhận diện con nào con tốt con nào con xe, tượng, mã, pháo... gì gì đó cho tiền nàng cũng lắc đầu bó tay tiếc rẻ không lấy. Ai à lấy chứ, có đoán đúng đầu mà đòi hưởng công. Hai món đó đã đủ thắm lại còn làm thơ với vẽ tranh nữa chứ quá sức nan giải nha. Thơ thì có thể “ăn cắp” được nàng là con một sách mà văn thơ thuộc lòng không ít. Nhưng vẽ tranh thì... cho nàng xin, nàng đưa bút lên vẽ con công vẽ xong chắc dân chúng nhầm nàng vẽ quạ mất.

-Nàng đây là không nể mặt tỳ muội chúng tôi rồi! Điện hạ, ngài có thể hay không nói giúp chúng thiếp thân một lời để cô nương đồng ý đi.

-Như Ý nàng không muốn liên quyết định là không.

Liên Chi nàng này giờ là người phát ngôn đại diện cho cả đám tỳ thiếp, nàng miệng đang cười nụ cười tươi tắn... bỗng đông cứng lại giữa “đường đua” vì câu nói này của Bạch Trường. Ngài ấy lãnh đạm thờ ơ không nói làm gì, bây giờ một chút thể diện cho các nàng cũng dập tắt ngúm luôn. Nữ nhân đó thật là đáng sợ không thể coi thường nửa điểm, nàng ta thật sự có thể nắm vững điện hạ trong lòng bàn tay rồi.

-Các người lui đi.

-Tuân lệnh.

Đợi cho đám nữ nhân kia rút lui hết, cửa vừa khép lại Như Ý liền quay qua Bạch Trường mặt xụ xuống một đồng. Phong lưu công tử có khác trong phủ tàng chứa “hàng cấm” nhiều đến mức đủ sức chen chúc xếp hàng kéo dài từ trong phủ ra đến cổng lớn cũng không đủ chỗ đứng.

-Ta không thích các nàng ấy!

-Ta xin lỗi.

-Xin lỗi chuyện gì?

-Họ đều là nữ nhân ta gặp trước nàng, nếu ta biết trước kiếp này có thể gặp được nàng, biết trước ta sẽ yêu nàng hơn bất cứ ai ta đã sống khác.

-Mấy vị mỹ nhân đó... ta muốn các nàng.

-Cái gì?

Như Ý sắc mặt cười đến sáng lạn phun ra một câu khiến chàng đứng tim giật thót không hiểu gì cả. Bảo bối nàng có sở thích kỳ lạ nha, nàng bên cạnh có Linh Nhiên cô nương đã đủ khiến chàng thấy ghen tỵ rồi... nàng muốn mấy tỳ thiếp kia làm gì?

-Ta muốn mấy vị mỹ nhân đó, chàng có bao nhiêu người ta tiếp bấy nhiêu.

-Nàng định làm cái gì?

-Chàng là tiểc nuôi không nở buông sao?

Nàng trong mắt lóe lên tia hờn giận quay ngoắt đi không thềm nhìn chàng nữa. Gương mặt rõ ràng là đang phần nộ cực điểm lắm... có điều trong lòng đang tính toán làm cách nào hốt gọn một mẻ cái đám nhân lực tiềm năng kia. Như Ý không phải không biết ghen nhưng là ngay từ đầu nàng đã biết họ là “đối thủ không nặng ký” rồi nên có chút đắc ý. Nàng là ai chứ, họ Chiêu Văn tên hai chữ Như Ý, trước nay mê tiền như mạng sống, nàng lập nên Mỹ Nhân Quán trong thời gian ngắn bành trướng nhanh như vậy... có sử dụng không ít thủ đoạn. Mấy mỹ nhân đó xinh đẹp rạng rỡ ngồi nhìn sơ qua đều thấy các nàng tâm cơ đầy mình... thật sự là những nhân viên có giá bạc triệu (^ ^).

-Nàng muốn mấy nữ nhân đó để làm gì? Nàng nói cho ta biết một chút manh mối ta liền thành toàn cho nàng.

-Chàng có ta rồi còn muốn giữ họ bên cạnh.

-Nàng cũng có ta rồi sao còn muốn bọn họ?

Cái loại sự tình hi hữu như thế này tự cổ chí kim không biết đã xảy ra được bao nhiêu lần. Nữ nhân đối với tiền nhiệm tình địch của mình nửa điểm ghen tuông không có, nàng chỉ canh me làm cách nào tiêu diệt bọn họ về dưới trướng của mình thôi. Khinh địch quá chẳng, cũng chẳng thể nói trước được. Quái dị hơn là nam nhân kia theo lẽ thường hẳn sắp phải điêu đứng lo sốt vó vì nữ nhân hắn yêu phát hiện ra quá khứ đen tối “tán gái hái hoa” oanh liệt của hắn mới đúng. Đằng này hắn cùng nàng thay đổi vị trí một trăm tám mươi độ, nàng không ghen mà là hắn ghen. Ghen cái gì và ghen với ai? Câu trả lời là ghen với đám nữ nhân quá khứ của hắn sẽ thu hút sự quan tâm của nàng hơn để tâm tới hắn. Thật đúng là một tình huống khóc không ra nước mắt, cười không ra tiếng, khiến kẻ khác nhìn vào... chỉ còn biết tế sống vài lạy... cúi mặt thấp giọng “tại hạ bái phục hai vị”.

61. Chương 61: Giải Phóng Pháp Chế

-Sao hả nàng lại có chuyện gì rầu rĩ? Đạo này pháp chế tiên ngọc không phát tác chứ?

-Không có nhưng ta cảm nhận là năng lực nàng truyền cho cạn gần hết rồi.

Mật thất Mỹ Nhân Quán hai nữ nhân “sếp sòng” bí ẩn đang cùng ly ăn mừng thắng lớn vừa tóm gọn một mẻ “cá” rất ư là hảo hạng. Mỹ Nhân Quán nhân lực chỉ nhận nữ nhân mỹ nam cũng xin mời đứng ngồi. Năm xưa khi mới gây dựng “sự nghiệp” các nàng cũng là dùng cách này tuyển dụng nhân lực, quá độc đáo, cáo già, cao tay ăn trên cơ người khác. Mỹ Nhân Quán nói chi tiết là tập hợp những nữ nhân có cảnh đời éo le, ngúc ngắc, bất hạnh được chiêu dụ hoặc bị “giăng lưới” chờ sẵn.

Lực lượng chủ yếu xuất thân từ nữ tử thanh lâu hoặc tỳ thiếp thất sủng bị bỏ rơi, uất ức với cuộc sống bị đầy đoạ của mình may mắn gặp được quý nhân phù trợ thoát cảnh “nước sôi lửa bỏng” nên quyết đem thân báo đáp. Như Ý nàng ra ân luôn mong được báo đáp, ơn lớn ơn nhỏ đều không bỏ qua một chuyện nào.

Với bộ óc ma ranh tính toán cái gì cũng hướng phần lợi ỉnh đầu tiên, nàng ngay từ lúc đến thời đại này đã nhìn ra được cái gọi là “cơ hội làm ăn trời cho” không nên bỏ xó. Kiến thức tích lũy qua những bộ phim truyền hình dài tập về “thâm cung bí sử” năm xưa luyện ngày luyện đêm, luyện đến mắt đỏ hoe vì thức trắng ... nàng nhận thức rằng nữ nhân bị chồng ruồng bỏ ở thời đại này nhiều vô số kể. Điển hình đặc biệt ở nhà quan lớn, thương gia giàu có... tỳ thiếp rước vào phủ ngày một ngày hai liền bị thất sủng là chuyện bình thường như cơm ăn ngày ba bữa. Những phụ nữ này đa phần là bế tắc không tìm được đường thoát, sống dật dờ như bóng ma... Dưới con mắt thấy tiền là sáng của Như Ý nàng nhìn nhận họ như một lực lượng “nam châm hút tiền” cực mạnh. Thủ đoạn xài hoài không chán của nàng là dụ dỗ họ thoát ly “đức phu quân” ngựa đực vô tình ... đi tìm cuộc sống riêng. Mà cái bản mặt suốt ngày đi dụ dỗ người ta bỏ chồng còn ai ngoại trừ cái tên “lục y thiếu niên, mắt biếc, đeo mặt nạ” tên nam nhân giả trang lúc nào cũng cười vui sùng nịnh, gặp nữ nhân nào từ 4 tuổi đến 80 tuổi đẹp xấu mặc xác... mở miệng là gọi người ta mỹ nhân _ thiếu chủ của Mỹ Nhân Tam Thập Lục_ Chiêu Văn Như Ý kia chứ.

-Lần này có vẻ dễ dàng nhỉ, công nhận người của tên thái tử kia toàn hàng chất lượng cao. Nàng nào cũng xinh đẹp đa tài theo ta đánh giá là còn xuất chúng hơn cái đám năm xưa ta thu phục từ cái tên Thiên Lãnh mấy lần.

-Tổn bao nhiêu công sức ta gài đây, không dễ ăn tỳ nào đâu.

-Ta nghi ngờ đấy!

-Này nàng là nghi ngờ công phu giảng bày của ta đấy hả?

-Không dám, bắt quá hấn yêu nàng như vậy, nàng nói hấn buông tay mấy nữ nhân đã nhàm chán hấn mừng rỡ còn không kịp nữa là đời nào đại đột gây khó dễ.

-Cũng có lý nha.

Như Ý tặc lưỡi trầm ngâm Bạch Trường hấn đúng là cáo già ẩn thân giấu mặt lâu năm. Dưới vẻ mặt siêu cấp đẹp trai kia hấn có cái đầu lạnh hành xử cũng nhẫn tâm đến mức khiến kẻ khác sợ hãi. Nàng nhún vai cảm thán chính mình nếu như vô tình đối đầu cùng hấn không phải sẽ chống đỡ rất vất vả sao?

-Hấn nói bỏ liền bỏ thật khiến ta thán phục đó. Nàng thừa nhận đi thôi, ta đoán là nàng ỡm ẹo vài câu, rơi vài giọt nước mắt liền buộc được hấn đem toàn bộ nữ nhân phế bỏ cả phải không?

-Thật ngại quá, ta đúng là có mè nheo chút đỉnh nhưng không cần phải khóc à!

-Đơn giản thế thôi, nàng nói gì?

Như Ý cất lực gạt đầu đáp lời Linh Nhiên. Nàng ngày đó chỉ nói nàng không thích hấn có nữ nhân khác bên người, hấn một là đem các nàng phế cả, hai là đem tất cả các nàng tặng lại cho nàng đi. Tên ấy nghiêm nghị ngay sáng hôm sau một đạo lệnh tống tiễn các nàng kia xuất phủ một nàng cũng không giữ lại... khiến Như Ý nàng cao hứng nín cười đến đau hết cả bụng. Hấn không có nghĩ tới, nàng chầm trúng nữ nhân của hấn rồi một người cũng không buông tha. Cách này hay cách kia họ đều phải quy về dưới trướng của Mỹ Nhân Quán thôi. Người tình cũ của hấn vừa bị hất khỏi chỗ êm ấm còn đang vất vưởng không biết nương tựa vào đâu thì đã được người của nàng sắp lại thu phục gọn gàng.

-Một đem phế bỏ, hai đem tặng hết cho ta.

-Hấn đúng là yêu nàng đến phát cuồng rồi.

-Ta thích hấn yêu ta thần hồn điên đảo như thế. Ta cũng yêu hấn mạng cũng không cần nữa mà.

-Nàng nói vòng vo cũng tới vấn đề chính rồi phải không?

Linh Nhiên nàng nghiêng đầu dò xét nữ nhân bằng hữu đang nhìn nàng cười có nét tin tưởng kia bắt giác thở dài... đầu hàng vô điều kiện. Được thôi, nàng kiểu gì cũng đi đến kết cục giúp cô nương ấy. Ai bảo nàng kết bằng hữu với nàng ấy làm chi?

-Ta giúp.

-Đa tạ nàng Linh Nhiên. Nàng là nữ anh hùng của ta đó.

-Không dám nhận đâu, phông tay ta mất.

-Ta nói thật mà.

-Tốt nhất là không nên tin nàng, kinh nghiệm đúc kết sau bao nhiêu lần giao hảo giữa chúng ta đấy.

-Nàng thật ác miệng đó, nói vậy ta đau lòng.

...

Phủ thái tử.

Bạch Trường hấn bóp trán đau đầu nhìn nam nhân đang khí thế tiến vào kia thở dài thầm than khổ. Như Ý nàng lại chân trước chân sau dụ dỗ thê tử nhà người ta trốn đầu mất nữa rồi. Chàng thật mệt với cái quá trình thu phục nhân tâm của nàng, đến bao giờ thì chấm dứt được đây? Nguyên nhân cũng là do cái tên Phong Quốc vương gia kia quá dở trong việc cầm chân ái thê đi, hấn không phải người theo sát nàng được hay sao chứ? Đụng chuyện là nhào tới đây, phủ của chàng từ lúc nào thành cái chốn để hấn đến tìm vợ thê không biết?

-Vương gia tới không kịp đón tiếp từ xa...

-Khách khí rồi ta tìm Như Ý cô nương.

-Nàng không có trong phủ.

-Huynh biết nàng đi đâu chứ? Cô nương ấy sáng sớm trời còn chưa sáng đã tới làm phiền Nhiên Nhi của ta, bây giờ lại kéo nàng biệt tăm tích nữa rồi.

-Ta cũng nhứt hết cả đầu với nàng ấy, nói thật với huynh ta tìm không nổi. Huynh giữ chân Linh Nhiên cô nương không nổi ta cũng không có cách với Như Ý.

Nàng nói cần thời gian thuyết phục Linh Nhiên giúp đỡ, cảm chàng can thiệp ngáng tay chân nên chàng cũng không dám hó hé. Kết quả là nàng từ sáng tới tối cái bóng cũng không thấy khiến chàng đứng ngồi không yên. Bởi vì Linh Nhiên có thể giúp bảo bối giải pháp chế nên chàng mới không can thiệp, nghĩ tới bảo bối với cô nương ấy dính với nhau như hình với bóng rồi bỏ lơ chàng mà tức tối.

-À khoan, nàng ấy về rồi! Thê tử của huynh cũng không vắng bóng được đâu.

Bọn họ hai người đang nhìn nhau bất đắc dĩ thì nghe thấy thanh âm của Như Ý từ ngoài vọng vào. Không hẹn mà gặp cả hai lao vút ra ngoài cửa, cũng khó trách thái độ khấn trương này... hai người mà chậm trễ mấy giây cũng có thể dẫn tới kết cục cả ngày tìm không thấy hai nàng.

-Này gió lốc ở đâu phóng tới vậy?

-Còn ở đâu ra nữa! Oái....

Hai nàng phút trước còn đứng cạnh nhau phút sau đã bị hai nam nhân chen vào giữa tách nhau ra xa tới cả chục mét. Hành động gì mà kỳ quái quá vậy chứ, bọn họ không hành xử như người thường được sao?

-Chàng làm gì vậy? Ta đang nói chuyện với Linh Nhiên mà!

-Nói cả nửa ngày còn chưa đủ sao, không cho đứng cạnh nàng ấy gần quá mức như thế!

Bá đạo tuyên bố của hần vang lên thì tên nam nhân còn lại đứng ở bên kia cũng đồng thời lên giọng cảnh cáo nữ tử ôm trong ngực của hần cảm không được thân thiết quá mức với nữ nhân khác. Hai tên đại biến thái này thật đúng là đi chung thật hợp quá mà.

-Không nhìn theo nữa họ đi rồi!

-Hần dám ăn hiếp nàng ấy, ta phải đi cho hần một trận.

-Không được phá đám phu thê nhà người ta nữa. Nàng sáng sớm mở mắt là nhào vào nhà người ta phá đám chưa thỏa mãn sao?

-Ta có phá đám gì đâu. Ta nói cho chàng biết ta Linh Nhiên nàng ấy vừa giúp ta...

Nàng còn chưa có nói hết câu thì bị tên ấy “kê ghé ngang miệng” cướp lời. Hần hai tay kích động ôm nàng chặt hơn rồi rít hỏi.

-Giải xong rồi? Đúng không? Nàng giải phóng khỏi lời nguyên đó rồi?

-Cưỡng chế của tiên ngọc không phải lời nguyên, chàng nói khó nghe quá đi.

-Nàng nói ta nghe rất cuộc là giải được chưa?

Về mặt chờ mong háo hức bầy phần tin tưởng vào tin tốt ba phần còn đọng lại ái ngại kia của hần nhìn nàng chằm chằm. Nàng bây giờ mà nói cho hần biết nàng đã được giải pháp chế hoàn toàn rồi hần sẽ phản ứng ra sao đây?

-Giải xong rồi! Ấy đừng mà...

Nàng lời vừa dứt đã bị hần ôm xoay vòng vòng chóng hết cả mặt mũi. Biểu tình hân hoan của hần khiến nàng lãnh đủ... bọn họ hai người chính xác là đứng ngoài sân làm trò cười cho cả phủ. Gia nhân kẻ đi qua đi lại nhìn len lén, mắt muốn lồi ra ngoài vì kinh hãi quá độ. Điện hạ có hay không đột ngột phát bệnh lạ đi, ngài cười gì mà nhiều quá vậy?

Kinh thành Tọa Đô ba ngày sau dân chúng lại được một phen xôn xao. Mấy ngày trước còn có tin thái tử điện hạ sắp thành thân với thiên kim tể tướng phủ Văn Xuyên Trang tiểu thư. Đợi đến khi tin len lỏi khắp hang cùng ngõ hẻm người ta nghe đến nằm lòng thì có tin nóng hổi giật gân hơn phát tán. Điện hạ không

muốn cưới Văn tiểu thư, cuộc hôn nhân sắp đặt đó là do hoàng đế bệ hạ muốn thành toàn, tin tức truyền tràn lan kia là tin giả.

-Biết tin gì chưa điện hạ chống đối hôn nhân sắp đặt đã chọc giận bệ hạ tức đến xanh mặt.

-Huynh đệ đừng nói bậy bạ nha coi chừng mất đầu đấy.

-Ai phao tin vịt vợ vẫn làm cái gì? Tin chuẩn xác đấy, điện hạ một mực cự tuyệt nhất nhất chỉ muốn thành thân với một nữ nhân khác.

-Là ai nữa?

-Đoán đi, không ai xa lạ gì đâu.

-Chiêu Văn tiểu thư của đại tướng quân phủ!

-Chính xác.

...

Ban hôn rồi hủy hôn, hủy hôn rồi lại muốn được tứ hôn lần nữa, sự tình rối tinh rối mù này thật sự làm tổn hại hoàng gia mặt mũi quá thể. Có câu “vua không nói đùa” lời nói ban ra như “chém đinh chặt sắt” nói một là một không thể là hai... nhưng tình hình bây giờ phải giải quyết sao cho ổn thỏa đôi đường đây. Thái tử sống chết cũng kháng chỉ không đem lời của vua cha vào trong mắt, một mực muốn thành hôn với vị cựu hôn thê từng khiến Đại Nam Quốc hoàng triều “sóng gió phong ba” một thời kia.

-Hoàng nhi con bị làm sao vậy?

-Mẫu hậu à, người giúp con nói vài lời với phụ hoàng đi. Con nói ngay từ đầu là con không cưới Văn tiểu thư, tin tức lan truyền kia rõ ràng là phụ hoàng cố ý cho truyền ra ngoài.

-Trường Nhi con không còn nhỏ nữa cũng nên thành gia lập thất đi. Bệ hạ cùng với ta chỉ muốn con thành thân mau sinh cho chúng ta một thế tôn hoàng tử thôi.

-Con không có nói cự tuyệt việc thành thân nhưng là không phải với Văn tiểu thư. Con đã có nữ nhân trong lòng rồi, con muốn thành thân với nàng.

-Là thiên kim nhà ai?

Hoàng hậu Lưu Mộng Cơ mỉm cười, mắt sáng trưng cao hứng hỏi ngay. Hài tử này sao càng ngày càng khó dạy bảo thế không biết? Bảo nó cưới vợ thì lo cưới đi cứ cứng đầu cứng cổ phản đối mãi.

-Là một tiểu hồ ly tinh đáng ghét lắm thưa mẫu hậu!

-Sao cơ?

Bạch Vân công chúa từ đâu đường hoàng đi vào tranh thủ chọc ngoáy một câu cho bõ ghét. Hoàng huynh ca ca này khiến nàng tức chết mấy ngày nay rồi vẫn chưa trả đũa được. Huynh dám hạ nhục ta trước mặt một nữ tử xa lạ, cơn giận này nuốt kiểu gì cũng không trôi.

-Muội ấy biết gì mà nói, mẫu hậu đừng để tâm.

-Không dám đâu. Mẫu hậu à, huynh ấy quá quái lắm cơ, mấy hôm trước con muốn tới đó chơi bị huynh ấy đánh tới tã đuổi con về cung như đuổi tà vậy. Chung quy huynh ấy đối xử với con như vậy cũng tại tiểu yêu nữ hồ ly huynh ấy giấu trong phủ kia.

-Trường Nhi có thật không?

Hoàng hậu vẻ mặt không tin tưởng hỏi lại con trai. Hài tử này phong lưu có hạng trước nay nữ nhân bên người nhiều đến không hết nhưng ngoại trừ thiên kim đại tướng quân phủ khiến con hành xử quái dị chưa có người thứ hai được hấn chiếu cố quá mức. Lúc này ở đâu tiếp tục xuất hiện cô nương đủ bản lĩnh khiến con bảo vệ nàng thay vì đứng cùng phía với công chúa chứ?

-Muội ấy nói quá lên con đánh muội ấy tới tã đuổi đi khi nào đâu.

-Huynh còn chối, huynh bảo vệ cô nương ấy ăn hiếp muội!

-Muội vùng roi đánh người ta trước còn ở đó lắm lời!

-Đó mẫu hậu người nghe chưa.

Bạch Vân vin ngay vào câu nói của ca ca quay qua nũng nịu với hoàng hậu. Nàng cảm tức cô nương ấy dám đối nàng ăn nói vô lễ, ca ca còn vì cô ta phóng ám khí vào tay nàng nữa chứ... thù này không trả thì ăn ngủ không ngon được. Hồ ly đáng ghét không rõ là yêu nữ phương nào dám đối đầu với thất công chúa nàng chỉ có con đường khóc hận. Cô ta muốn thành thân với ca ca trở thành thái tử phi à còn lâu mới có cửa. Vương Bạch Vân nàng còn tại liên không đời nào cho cô ta được toại nguyện.

62. Chương 62: Không Còn Là Thánh Nữ

-Cô nương đó là ai?

-Thưa mẫu hậu, nàng tên Chiêu Văn Như Ý.

-Cái gì?

Hai người cùng đồng thanh, Bạch Vân nàng xém nhảy dựng lên vì bất ngờ. Chẳng trách... nàng phải trần mặt ra chịu nhục, cô nương ấy nghiêm nhiên lại là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Như Ý. Cô ta người thật so với trong tranh còn đẹp hơn mấy phần khiến nàng nhận không ra. Cựu hôn thê của hoàng huynh nữ nhân khiến trong triều đình ngoài võ lâm nháo nhào “gà bay chó chạy” người người kích động.

-Con lại muốn cưới Chiêu Văn tiểu thư?

Hoàng hậu nuốt khan vài lần mới mở miệng hỏi được một câu. Cô nương ấy lại “tái xuất giang hồ” chuẩn bị gây phong ba bão táp nữa rồi đây. Hai tử này bất cứ chuyện gì liên quan đến cô gái kia đều không “làm ăn” cái gì ra hồn. Tự mình kiên trì đòi giữ lại hôn ước dai dẳng cả hai năm trời, dùng một cái lại nặng nề muốn hủy hôn, lúc này lại dõ chứng muốn cưới nàng.

-Vâng thưa mẫu hậu.

-Con giỏi thì đi nói với bệ hạ ấy, ngài không bẻ cổ tẩn cho con một trận thì ta nhất định đồng ý.

-Mẫu hậu người nói vậy chẳng bằng đánh đổ con ăn cơm không dùng muỗng đũa gì hết! Người không giúp con thật sao?

-Đáng đời huynh! Bỏ cô nương ấy đi thôi còn cả khối nữ nhân khác yêu huynh kia.

Bạch Vân một bộ mặt cười đến sáng bừng hơn cả nến đang cháy, tiểu nhân đắc chí nhíp nhíp tay lên bàn cao hứng chiêm chọc. Nàng phen này không cần ra tay cũng có trò vui mà coi, ai bảo cô nương ấy lại là Như Ý chứ. Năm xưa phụ hoàng hạ lệnh hủy hôn đã tức giận huynh đến xanh đen hết mặt rồi... bây giờ còn muốn cưới cô ta vào hoàng thất chỉ sợ đợi đến kiếp sau đi.

-Muội thì ta chỉ cần đừng có xen ngang vào phá ta là ta mang ơn cả đời rồi!

-Đừng hòng, cô nương ấy xinh đẹp đấy nhưng muội không ưa.

-Ta cưới nàng chứ muội cưới nàng sao mà tới phiên muội bình phẩm.

-Tóm lại là muội không ủng hộ huynh phen này huynh chết chắc rồi, tốt nhất là chuẩn bị tâm thế lựa chọn cô nương khác đi thôi... ha ha...

Nàng nói thế rồi xin phép mẫu hậu tung tăng đi thẳng. Bạch Trường bất mãn trong lòng nhìn theo bóng dáng của tiểu muội linh cảm có điềm nghi kỵ điều không hay sắp xảy ra. Nha đầu thù dai đó hẳn là te te một đường đi kêu gọi phụ hoàng tới dạy dỗ chàng.

-Chuyện này không dễ đâu.

-Con biết!

-Sao cứ phải là cô nương đó?

-Con yêu nàng.

-Yêu nàng thì ngày trước sao còn đòi hủy hôn ước? Hoàng thất mặt mũi con ném xuống sông hết không quan tâm nữa à?

-Con có nỗi khổ không tiện nói ra. Con nhất định chỉ cưới nàng thôi, người giúp con nói vài câu với phụ hoàng đi.

Hoàng hậu nhìn ánh mắt cương quyết của con trai bất giác lắc đầu cười khổ. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, hài tử này từ khi hạnh ngộ cô nương nhà người ta liền không còn bình thường được nữa. Yêu đến như thế nào lại sâu đậm chung tình mức này, nàng thật không có cơ hội được biết. Nàng gả cho hoàng đế từ năm 16 tuổi không có yêu thương cũng không ghét bỏ, phu thê nhà hoàng thất lấy lễ nghi quân thần mà đối đãi nhau... làm gì có cái gọi là tình ái.

-Ta sẽ thử xem những ngày mai con đưa cô nương ấy vào cung đi, ta muốn gặp mặt thử xem là nữ nhân xuất chúng ra sao có thể cướp hết hồn vía của Trường Nhi con ta.

-Vâng thưa mẫu hậu.

Kiều Hoan thanh lâu ngày đêm tấp nập khách khứa ra vào, tại một góc phòng nhỏ trên lầu hai Như Ý ngồi trầm ngâm tay nghịch ngợm hai mảnh Lục Bạch ngọc giờ đã tắt ngúm không còn sáng nữa kiên nhẫn đợi chờ người tới. Tiên ngọc hai mảnh này từ lúc Linh Nhiên truyền cho yêu khí vào người thì dần dần mờ đi lúc này đã tắt ngúm hẳn ánh sáng. Nàng trước giờ cầm nó trong tay luôn lấp lánh có khí ấm áp lan tỏa, đột ngột thấy nó lạnh ngắt có chút tiếc nuối. Thánh nữ của Huyền Băng Cung đời thứ chín đã hết nhiệm kỳ đành phải trả lại cho người ta thôi. Nói ra cũng thật mất mặt hai năm tại nhiệm chẳng có đóng góp được bao nhiêu công sức, chỉ có tranh thủ hốt được một đồng châu báu, tiền mặt làm của riêng là nhiều thôi.

-Thuộc hạ tham kiến Thánh Nữ.

-Huyền Tam huynh mới tới, cung chủ ca ca đâu?

-Ngài ấy sẽ lên ngay, nàng có chuyện gì khẩn cấp sao?

-Có.

Huyền Tam tự rót ừng ly trà bước lại ngồi đối diện với nàng cười vui vẻ. Thánh nữ biến mất dạng khiến bọn họ đi tìm thật khổ rất cuộc vẫn là nàng tự xuất đầu lộ diện. Huyền Băng Cung tự xưng danh muốn tìm người thì trên trời dưới đất đều tra ra... nên chẳng tự giác chỉnh sửa đôi chút đi thôi.

-Ta không còn là Thánh nữ của các vị nữa, Lục Bạch ngọc này trả lại cho Huyền Băng Cung.

-Sao cơ?

-Không còn sáng trong tay ta!

Phi Bách Chiến bước vào phòng đúng thời điểm Như Ý xòe tay chìa ra hai mảnh ngọc trắng xanh không còn chút tia sáng le lói nào. Chàng chớp mắt nhìn chăm chăm vào nó để chắc chắn mình không có nhầm lẫn. Hai mảnh ngọc đó thật sự đã mất tác dụng trên người nàng, tin này đối với Huyền Băng Cung môn đồ mà nói là mất mát to lớn. Trong giáo phái chỉ cần dùng danh xưng Thánh Nữ của nàng kêu gọi hưởng ứng là bất cứ việc nào cũng được nhiệt liệt đồng tình. Môn đồ đối với Thánh Nữ tin tưởng như thần thánh hạ phàm bây giờ tin này lộ ra hẳn là sẽ khiến tất cả hụt hẫng vô cùng.

Việc công suy xét theo chiều hướng trách nhiệm của một cung chủ chỉ thấy toàn tổn thất nhưng tư tâm thì chàng như cảm nhận được một luồng khí nóng ấm áp ngọt ngào từ từ lan tỏa trong lòng. Chàng từ thời khắc trông thấy nàng lần đầu tiên đã bị "tiếng sét ái tình" đứng cũng không vững phải dựa vào tường nhìn nàng quên chớp mắt rồi. Tiểu nữ nhân 16 tuổi luôn cười nói, suốt ngày chạy theo cò kè trả giá với lại xin

tiền chàng kia khiến Phi Bách Chiến một người trước nay chỉ biết chuyên tâm luyện võ với lại bành trướng giáo phái thấy cuộc sống của mình thêm chút hương sắc thú vị.

-Nếu không còn sáng thì đưa lại cho ta thôi!

-Ah Bách Chiến ca ca, lâu quá không gặp huynh.

-Chứ không phải nàng trốn mất dạng khiến ta tìm đồ mắt không thấy sao?

Bách Chiến tiến lại cầm lấy hai mảnh ngọc kia nhìn nó mỉm cười. Huyền Băng Cung lại trở về thời khắc như hai năm trước kia đã không còn Thánh Nữ lãnh đạo tâm linh nữa.

-Làm cách nào phá giải pháp chế của Tiên ngọc vậy?

-Đi khắp thiên hạ ắt có kỳ nhân mà.

-Chúc mừng cho nàng và chia buồn cho Huyền Băng Cung của ta.

-Huynh sẽ nhanh chóng tìm được Thánh Nữ mới thôi.

-Cho dù là cự Thánh Nữ thì môn đồ Huyền Băng Cung vẫn luôn là nơi nàng có thể nhờ đến nếu có gì khó khăn ta và chúng môn đồ sẽ không từ nan giúp đỡ.

Như Ý cảm động trước thịnh tình của hần cười tươi nói lời cảm ơn. Nàng đương nhiên không muốn đối đầu với Huyền Băng Cung mối thân tình này phải ráng lưu lại và củng cố sau này có lúc cần đến. Mỹ Nhân Quán của nàng là tổ chức bí mật, không nghĩ tới năm xưa nàng vì ham tiền lấy vốn của Huyền Băng Cung đi kinh doanh bây giờ phát huy tác dụng. Không còn là Thánh Nữ của người ta lấy tư cách gì mà đi “trấn lột” họ được nữa, đành phải “tay làm hàm nhai” tự thân vận động vậy.

-Về Mỹ Nhân Tam Thập Lục huynh nhờ ta điều tra thì ta làm xong rồi đây. Không phải ta nhiều chuyện nhưng với mấy cô nương này huynh có thể hay không đừng đập bể nồi cơm của họ.

-Nàng chẳng lẽ lại không có phần ư?

-Ồ, xem ra chúng ta hiểu nhau quá rồi. Bách Chiến ca ca quả nhiên là thần thông

quảng đại cuối cùng vẫn tra ra là ta.

Chàng phì cười trước biểu tình có chút ngạc nhiên nhưng ngay lập tức được giấu đi của nàng mà thầm tán thưởng. Cao thủ trăm năm khó gặp thật đáng nể, thế gian không ngờ tới lại có một nữ nhân xuất chúng hơn người như nàng.

-Tình cờ thôi! Nàng yên tâm ta rất hy vọng “nồi cơm” của nàng đừng có lần sân đối nghịch với người của chúng ta thôi.

-Một lời đã định “nước sông nước giếng” không phạm nhau là ổn. “Cơm cháo” của ta sẽ không có đụng chạm tới huynh. Sau này vẫn là nhờ huynh “cây cao bóng cả” che chở giúp.

-Khách sáo như vậy có điểm không quen nhỉ? Cung chủ và Chiêu Văn tiểu thư có nhất thiết phải làm vậy không?

Huyền Tam công tử hần này giờ ngồi nghe mà thấy ngứa ngáy, lưng bùng hết cả hai lỗ tai. Cự Thánh Nữ lí lắc của họ cũng có cái mặt đạo mạo, trang trọng khó nuốt này sao hơi bị sốc.

-Huyền Tam huynh tinh ý thật, ta cũng thấy có điểm không hợp. Chúng ta lâu lắm mới gặp lại, sau này hội ngộ chắc cũng không còn thường xuyên được nữa.

-Vậy tiểu thư nàng muốn sao?

-Chúng ta làm tiệc chia tay đi Như Ý mời.

Nàng phát biểu một câu này đủ khiến hai cặp mắt kia nhìn nàng sững sốt. Gì vậy chứ, mời bữa cơm thôi mà cũng đâu cần biểu lộ thái quá vậy chứ. Nàng tuy nổi tiếng keo kiệt thiệt, trước giờ toàn đi ăn ké người khác là giỏi nhưng là hôm nay có hứng tự móc tiền túi mời người khác. Hành động bất thường khác hơn mọi ngày có chút đỉnh thôi mà, trở mắt nhìn người ta thế kia là làm sao?

-Không đi sao?

-Tại sao không? Quen biết nàng bao nhiêu lâu đến tận hôm nay mới có cái cơ hội này hai người chúng ta sẽ rất nhiệt tình, nàng yên tâm đi.

-Này cân nhắc kỹ đi, cái gì nhiều quá mức cũng đều không tốt đâu.

-Nàng bắt đầu hồi hận đã mời chúng ta sao?

-Huỳnh Tam huynh nói vậy làm ta ngại. Không có chuyện đó đâu, tiếc rằng chỉ có chúng ta ba người còn sáu vị công tử kia không có mặt.

Bọn họ chín người đi chung thật sự rất vui, tám chàng trai tuấn tú cộng với một cô nương đi tới đâu là thành tâm điểm thu hút sự chú ý tới đó. Cảm giác chói sáng hơi ngọt ngào chút nhưng là vẫn có điểm hay ho riêng.

-Nàng lắm rồi nhìn xem ai đợi dưới lầu kia!

Bách Chiến nín cười chỉ tay cho nàng xem sáu vị công tử kẻ đứng người ngồi đang tụ tập dưới sảnh nóng lên. Như Ý phen này không khóc thét vì tiếc tiền đãi tiệc bọn họ tám người hẳn liền không phải họ Phi nữa.

63. Chương 63: Lần Đầu Diện Kiến

-Như Ý nàng ngủ còn chưa dậy sao?

-Tiểu thư...

Như Ý đã bị tóm cổ về phủ đại tướng quân được mấy ngày, Bạch Trường buổi sáng nào thức dậy việc đầu tiên chàng làm cũng là thẳng tiến tới ngó nàng một cái. Như Ý muốn thuở vẫn là một cô bé ham ngủ, sáng nào chàng tới cũng thấy nàng vẫn còn ôm gối “nướng khoai”. Bảo bối gương mặt ngây thơ ngủ say nhìn càng đáng yêu không thể tả.

Điện hạ sáng sớm tinh mơ nào cũng ghé phủ khiến Chiêu Văn gia từ trên xuống dưới trừ Như Ý ra chẳng ai có gan mà ngủ muộn. Bạch Trường nhìn nàng ngủ riết bị nghiền mỗi ngày lại đến sớm hơn một lát thật khiến ọi người trong lòng oán khí ngày càng cao. Thật muốn mời ngài ấy dọn vào phủ ở luôn cho đỡ phiền như vậy thì sẽ không có cảnh sáng sớm mắt nhắm mắt mở phải thức dậy đón khách.

-Nàng đi đâu rồi?

Bạch Trường nhìn căn phòng trống hoác một bóng ma cũng không thấy thì nhú mày hỏi Tường Nhi. Ngạc nhiên nha, bảo bối cũng biết dậy sớm sao? Sự tình gì mà hấp dẫn quyến rũ hơn giấc ngủ của nàng được nhỉ?

-Tiểu thư...

-Nàng ở đâu?

-Nô tỳ không biết!

Nguyệt Cát Tường nói xong quỳ sụp trên mặt đất cúi gầm mặt không đủ can đảm liếc điện hạ lấy một cái. Như Ý đi đâu từ hôm qua không có về nhà, nàng làm sao biết được tiểu thư thời điểm này đang ở cái xó xỉnh nào? Người được phái đi tìm cũng thất thủ về tay không cả, mọi người đang lo lắng sốt vó bị điện hạ trách phạt. Phải biết rằng ngài ấy là có bao nhiêu sủng ái bảo bối nhà này, nàng ấy hất xí một cái đảm bảo chưa đầy nửa giờ sau sẽ có một đoàn quân ngự y hùng hậu được điều động thẳng tiến Chiêu Văn phủ.

-Đã xuất phủ từ lúc nào ?

-Tiểu thư đã đi... từ ... từ hôm qua, thưa điện hạ.

Bạch Trường một bộ mặt tối sầm quay ngoắt đi thẳng một mạch ra cổng. Nàng lại chạy loạn nữa rồi, chỉ cần lơ lửng một chút là có chuyện mà. Thân gái xuất phủ cả đêm cung không thềm mò về, đã vậy cũng không cho người gửi tin báo cho chàng một câu.

-Đi Kiều Hoan lâu.

-Vâng.

Thanh Minh và Thanh Mẫn liếc mắt nhìn nhau thập phần bất đắc ý dùm cho điện hạ. Hy vọng là Như Ý tiểu thư đang ở trong ấy đi, nếu không thì hậu quả khó lường à. Hôm nay phải mời tiểu thư nhập cung diện thánh, tìm không ra nàng thì chỉ có nước tiêu tùng cả đám. Hôn lễ của điện hạ và cô nương muốn được bề hạ chấp nhận thì phải trông chờ vào biểu hiện của nàng ấy rồi. Ấn tượng ra mắt lần đầu mà đến trễ hoặc thất hẹn không phải... rất nghiêm trọng sao?

Bọn họ ba người rất may mắn cũng không cần nhọc công vì ngay lúc tất cả ngồi yên vị trên lưng ngựa chuẩn bị rời đi thì có một cỗ xe ngựa tiến lại đỗ trước cửa đại tướng quân phủ. Như Ý vén rèm cửa nhanh chóng nhảy xuống, trong chớp mắt đã thấy nàng phi thân lên con ngựa của Bạch Trường ôm hân chặt cứng rồi.

-Trường ca ca! Ta nhớ chàng quá.

-Đi đâu về?

-Ta đi thăm bằng hữu, chàng đừng có mới sáng sớm nhăn mặt với ta chứ, cười một chút nào!

-Đừng có đánh trống lảng, đi với ta vào cung, trở về tái thu thập nàng sau.

-Hả? Vào cung!

Như Ý thoáng giật mình. Nàng là lần đầu ra mắt cha mẹ chồng tương lai nha, cái chuyện này có cô gái nào mà không hồi hộp có vài điểm sợ hãi chứ! Trường hợp của nàng còn nan giải hơn bình thường gấp mấy lần ấy chứ, gặp qua hoàng đế với lại hoàng hậu... lẽ nàng thất thố điều gì chẳng phải mất đầu sao?

-Ta còn chưa có chuẩn bị gì hết làm sao dám gặp.

-Khẩu dụ truyền gọi nàng không từ chối được đâu! Ta đi chung với nàng mà, không phải lo ngại chuyện gì.

Phát hiện bảo bối trong mắt có chút lo lắng, không chắc chắn, tay nịt vạt áo của chàng mãi không buông Bạch Trường mỉm cười dịu dàng trấn an. Hiếm khi thấy nàng biểu lộ vẻ mặt không tự tin như thế này, cảm thấy có chút buồn cười. Tiểu Ý Nhi của chàng trước giờ không biết sợ là cái gì, chỉ thấy nàng làm khó người khác thôi... làm gì có tên nào dám “lên mặt” với nàng đâu.

-Ta không sợ.

-Đúng rồi bảo bối của ta trên trời dưới đất nào biết sợ ai chứ? Ta tin tưởng phụ hoàng và mẫu hậu nhất định sẽ yêu thích nàng.

-Cái này ta không đảm bảo à nha, muội muội của chàng không phải vừa thấy ta liền có ác cảm sao?

-Ta gặp nàng liền thích nàng đấy thôi!

...

Đúng là coi người khác biến thành không khí vô hình hết trơn rồi mà. Hai người cười chung một con ngựa đứng trước cửa phủ hào hứng tán chuyện, hai tên thuộc hạ đứng bên cạnh chỉ còn biết đứng nhìn nhau, nhìn trời, nhìn đất, nhìn kẻ qua lại trên đường... huyết sát giết thời giờ. Mãi một lúc sau Bạch Trường mới sực nhớ cần phải xuất phát, hân bây giờ mới thúc ngựa hướng hoàng cung chạy tới. Thanh Minh và Thanh Mẫn trao đổi cho nhau ánh mắt mang hàm ý bảo “còn tưởng hai người đó muốn cắm cọc trồng cây đơm hoa kết trái ở đây luôn rồi chứ”, nhún vai thúc ngựa đuổi theo.

Đại Nam Quốc hoàng cung.

Hoàng An cung, hoàng đế và hoàng hậu đang nhàn nhã ngồi thưởng trà tán gẫu. Thất công chúa Bạch Vân và tam hoàng tử Bạch Sơn cũng vừa tiến vào vấn an. Bốn người lúc này đang ngắm hai nhân vật chính quan trọng khác.

-Hoàng huynh quá đáng rồi, giờ này còn chưa tới để cho phụ hoàng và mẫu hậu phải đợi.

-Vân Nhi, muội cũng không cần nôn nóng chứ!

Bạch Sơn lời vừa dứt đã thấy thái giám thông truyền thái tử và Chiêu Văn tiểu thư xin yết kiến. Tất cả các cặp mắt ngay lập tức hướng về phía cửa lớn dò xét hai người đang tiến vào kia. Điện hạ nổi danh đệ nhất mỹ nam còn Như Ý là đệ nhất mỹ nữ... hai người đi chung chẳng phải ép chết thiên hạ cũng phải cật lực mục kích cho bằng được sao?

-Hoàng nhi xin vãn an phụ hoàng, mẫu hậu.

-Tiểu nữ Như Ý tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.

Hai kẻ dưới đã xong thủ tục mà người ngồi trên mãi chẳng thấy dả động gì. Căn phòng lớn ngoài hoàng thượng, hoàng hậu, hoàng tử, công chúa bốn người ra còn có cả một dàn thái giám cung nữ đông đảo đứng hầu hạ... sao phút chốc im lặng như tờ vậy được.

-Phụ hoàng, mẫu hậu hoàng nhi vãn an!

Bạch Trường một lần nữa lên tiếng, bảo bồi quỳ lâu mỗi chân nha chàng lại không muốn nàng có nửa điểm khó chịu.

-Bình thân! Ban cho ngồi!

-Tạ ơn hoàng thượng, hoàng hậu nương nương!

Như Ý trong bụng thầm bất mãn, nàng lần đầu phải quỳ gối trước người khác đương nhiên không quen rồi. Tự dưng phải quỳ lạy bọn họ làm như là thần thánh không bằng, bất quá “nhập gia tùy tục” không quỳ thì không được. Nhưng là cũng không thể bắt nàng quỳ lâu như vậy chứ, tê hết cả chân rồi quỳ thêm tý nữa chắc bị chuột rút quá.

-Hoàng nhi của trẫm muốn thành thân với người!

-Tiểu nữ mong được bệ hạ ân chuẩn!

-Trẫm nhưng lại muốn hoàng nhi cưới cô nương khác, người nếu chấp nhận làm phi tử trẫm sẽ cho cả hai thành thân.

Vương Bạch Thái Sơn hoàng đế ngồi trên ghế cao đắc chí nhìn xuống dưới thản nhiên buông ra mấy câu như vậy. Ngài trong bụng thầm tán thưởng, nữ nhân này quả nhiên nhan sắc động lòng người không trách hoàng nhi điên đảo tâm hồn. Toàn thân lục y yêu kiều, dáng người thanh mảnh, ánh mắt tinh tường... nhìn vào cũng nhận thấy ngay là một cô gái thông minh. Hậu cung nữ tử, mỹ nhân giai lệ, tiểu thư khuê các... ngài sống từng này tuổi gặp qua vô số nhưng cũng chưa gặp ai có thể khiến bản thân nhìn không chớp mắt, quên cả cho phép bình thân.

-Tạ ơn bệ hạ thành toàn.

Nàng một câu nói này khiến cho bao người giật mình khó hiểu. Bạch Trường chớp mi nhìn về phía Như Ý với ánh mắt không thể tin. Nàng sao có thể nói như thế, tâm ý của chàng đã nói với nàng biết bao lần rồi, chàng đời này kiếp này chỉ yêu nàng, sủng nàng một người thê tử duy nhất thiên hạ không có người nào khác ngoài nàng cơ mà. Nàng cứ nhiên đồng ý cho chàng cưới nhân khác, có phải hay không nàng yêu chàng không đủ nên không ghen tỵ chăng? Ý nghĩ này khiến chàng thấy tim thoáng đau đớn, nàng yêu chàng chỉ có bấy nhiêu thôi sao?

-Người quả nhiên là một cô nương hiểu chuyện, tốt trẫm sẽ ban hôn cho người mà hoàng nhi!

-Tiểu nữ tạ ơn trời biển của người. Hoàng thượng, từ lâu đã biết danh ngài là minh quân hoàng đế tự cố chí kim chưa từng có. Tiểu nữ hôm nay có cơ hội diện kiến đứng là có phúc phận vạn phần, lại có thể được ngài ban phúc cho trở thành nhi nữ cảm thấy hạnh diện vô cùng.

-Ha ha... quả là nữ nhi của đại tướng quân, ăn nói khá lắm.

Hoàng đế phá ra cười vui vẻ. Tốt, một nữ tử vừa xinh đẹp vừa lạnh lợi lại biết tiến biết lùi... không thể không hảo cảm. Ngài liếc mắt về phía hoàng nhi có ý tán thưởng con trai thật biết lựa chọn. Nhưng là nhìn thấy dung nhan tuấn tú của hần hình như có điểm kích động.

-Hoàng thượng khen ngợi, tiểu nữ thập phần kinh hỉ. Phụ thân và hai vị ca ca ngày đêm tán thưởng ngài thông tuệ, tài trí trước không có ai sánh kịp sau này càng không dám so đo.

-Tốt, người khiến trẫm rất vui! Chuyện trẫm là mình quân hay bạo quân sẽ có người đời sau đánh giá, bắt quá thấy người ra sức tán thưởng như vậy trẫm ghi nhận cố gắng của người. Nói xem người muốn trẫm ban thưởng cái gì?

-Tiểu nữ nào dám với cao cầu ngài ban thưởng.

-Người cứ nói chẳng lẽ trong thiên hạ có thứ gì trẫm lại không ban cho người được sao?

Như Ý cúi đầu ra chiều phục tùng, thực tế trong bụng đang mừng thầm. Hoàng đế này quả nhiên thông minh, coi bộ cũng không phải là không thích nghe khen ngợi, chỉ là sĩ diện sợ người khác bàn tán mình háo danh thôi.

-Không phải, tiểu nữ không có ý đó.

-Vậy người nói đi, trẫm sẽ ban cho người!

-Ngài sẽ thật sự ban cho tiểu nữ thứ tiểu nữ muốn sao?

-Vua không nói đùa, người nói đi.

Hờ hờ... thứ ta muốn đương nhiên phải đoạt được rồi, bất kể ngài có thành toàn hay không. Như Ý lúc này ngược mặt cười rạng rỡ nói ra yêu cầu.

-Tiểu nữ chấp nhận làm phi tử của điện hạ, chỉ xin ngài ân chuẩn cho điện hạ cả đời không nạp thêm bất cứ thê thiếp nào khác thôi ạ.

Lời vừa dứt sức công phá đã phát huy, mặt mũi ai nấy trong phòng ngây ngô, chớp mắt cũng quên luôn rồi. Yêu cầu nhỏ xíu thôi mà, bệ hạ cao cao tại thượng ngài đáp ứng được không? Vua không nói đùa mà, xem ngài phản ứng ra làm sao?

64. Chương 64: Hài Tử Của Ai?

Hoàng đế khoe môi khê nhếch lên, hảo cảm với nữ tử này tăng thêm một chút. Cự nhiên dám gài bẫy Trẫm thiên hạ trước giờ có mấy ai to gan lớn mật như vậy? Thái tử phi càng thông minh càng tốt bất quá chưa bước chân vào cửa mà tư tưởng độc chiếm hậu cung đã rõ ràng... thật có khí thế.

-Việc đó không khó, trẫm xưa nay đối với Trường Nhi vạn phần yêu quý nhưng là trẫm lo lắng người ngày hôm trước gả vào hoàng thất ngày hôm sau đã tử vong đột ngột thì hần sẽ phải làm sao?

Ai nghe câu nói này mà không nhận ra được hàm ý đe dọa trong đó thì hần là kẻ khờ. Ý tứ của lão hoàng đế là “trẫm sẽ ân chuẩn nguyện vọng của người cộng thêm một thánh chỉ ban tử ngay sau đêm tân hôn, người chấp nhận lấy hần rồi chết sớm hay làm thiếp chia sẻ trường phu nhưng sống sót”. Quả nhiên là “cáo già lão làng” rất khó đối phó bất quá bốn tiểu thư ghét nhất bị uy hiếp ai cũng đừng hòng qua mặt ta.

-Nếu chuyện đó xảy ra thì chỉ trách tiểu nữ phúc phận tướng lớn mà lại không lớn “một xác hai mạng”.

Phụt... hoàng đế đang trầm đắc ý, ưu nhã nhấp trà vì câu nói quá ư là “cao chiêu” của mình xem bị sắc chết vì câu “một xác hai mạng” kia. Trố mắt nhìn nữ tử rồi liếc qua con trai thấy nó cũng đang ho sặc sụa không khá hơn mình là mấy. Hoàng hậu và công chúa tay đang cầm điểm tâm chuẩn bị ăn cũng bỏ xuống, nghi ngờ nhìn về phía Bạch Trường. Bạch Sơn thì ném cho ca ca cái nhìn ngưỡng mộ “huynh quả nhiên đánh nhanh tiêu diệt gọn”.

-Hoàng nhi! Thật sao?

-Vâng.

Nhìn ánh mắt lóe tinh quang háo hức của mẫu hậu Bạch Trường gật đầu xác nhận. Bảo bối ăn nói thật dọa chết người, chàng đã “làm ăn” cái gì ra hồn với nàng hồi nào đâu. Nàng nói dối mà mặt không đỏ chẳng thể nào nhìn ra nửa điểm gạt người, nếu không phải chàng là người trong cuộc đảm bảo bị lừa. Nữ nhân nhà người ta coi trọng tiết hạnh hơn cả mạng sống còn nàng thì đạp nó dưới chân cứ như giẻ rách, thử hỏi có ai như nàng không? Chuyện chưa gả qua cửa mà đã thất thân còn ngoác miệng nói ra cho người khác biết nữa chứ! Bất quá nàng ra chiêu này quả nhiên độc đáo, phụ hoàng cho dù không đồng ý cũng hết cách.

- Truyền thái y!

-Vâng, thưa bệ hạ.

Hoàng tôn... hoàng tôn... há há trể sắp hoàng tôn bé thật phi thường cao hứng mà! Hoàng đế với hoàng hậu trao cho nhau một cái nháy mắt bí hiểm mà chẳng ai để ý. Bạch Trường thoáng chột dạ lúc này mà gọi thái y tới chẳng phải lộ tẩy hết sao? Nhìn qua Như Ý thấy nàng cùng Bạch Vân đang đấu nhãn lực với nhau chàng thầm than “oan gia ngõ hẹp” thật là khổ.

-Chiêu Văn tiểu thư, nàng ra tay cũng nhanh quá nhỉ? Bẩm công chúa có lời “thán phục”!

-Tạ ơn công chúa quá khen, nàng cũng biết mà cơ hội chỉ đến có một lần, không nhanh chóng chiếm lấy thì đợi đến lúc nào?

-Nàng là hồ ly tinh không biết xấu hổ chưa cưới gả mà đã thất thân còn dám đi rêu rao khắp nơi! Ai biết được hài tử trong bụng nàng có phải là của hoàng huynh không?

-Nếu không phải là của Bạch Trường ca ca chẳng lẽ lại là của công chúa?

-Lớn mật! Người chết chắc rồi!

Bạch Vân nhanh như cắt phóng từ chỗ ngồi của mình hướng phía Như Ý tiến tới. Động tác quá bất ngờ khiến ai nấy cả kinh chết lặng. Công chúa ra tay ác độc một chưởng tung ra đủ khiến đối phương ói máu nằm bẹp dí. Chiêu Văn tiểu thư thân hình mảnh khảnh, yếu ớt như sên làm sao chịu nổi.

Trong tích tắc chỉ thấy công chúa vung tay lên ... rồi đứng im chẳng có gì xảy ra cả. Hoàng hậu thờ phào nhẹ nhõm thật hết cả hồn, cô nương đó đang mang thai đích một chiêu của Vân Nhi không phải là thê thảm sao?

-Vân Nhi, con thật vô phép. Trẫm với hoàng hậu ở đây con còn dám lỗ mãng không coi ai ra gì, biết tội chưa?

Hoàng đế đập bàn cái rầm khiến cung nữ thái giám trong phòng run rẩy quỳ rạp cả xuống. Bạch Vân vẫn đứng yên tư thế chuẩn bị cho Như Ý ăn tát một câu cũng chưa từng nói.

-Vân Nhi!

-Phụ hoàng, mẫu hậu bớt giận!

Bạch Trường đứng lên cầu tình dùm rồi liếc mắt qua Như Ý, nàng chớp chớp mắt làm ra vẻ vô tội. Chàng chỉ còn biết tự thân bước lại giải huyết uội muối đồng thời giấu nhanh bảo bối ra phía sau lưng. Người khác không biết nhưng cái màn bắn đá điểm huyết chàng mục kích thấy không bỏ sót một chi tiết. Tuyệt học võ công này nàng cư nhiên cũng biết thật khiến chàng mở rộng tầm nhìn.

-Người...

-Muội thấy chưa đủ sao? Đánh người trước mặt phụ hoàng và mẫu hậu còn không mau quỳ xuống!

-Huynh... hừ... Vân Nhi biết tội.

Công chúa khó ưa mới tỵ tuổi đầu mà dữ như chằn tinh, đánh cũng không lịch sự báo một tiếng, chơi xấu không thua gì mình. Nơi này đông người vậy hướng cái mặt mình tát một cái chẳng phải ép mình chết vì nhục sao? Như Ý trong bụng hỏa khí ngùn ngụt âm thầm rửa xả Bạch Vân không thương tiếc. Nàng khi

này nếu không có võ công đã bị hạ nóc ao, cái mặt ngời ngời sáng láng thế này mà bị ăn mấy cái tát thì ai coi cho được.

-Chiêu Văn tiểu thư, khiến nàng chê cười rồi. Vân Nhi bản tính nóng nảy ta nghĩ nàng sẽ không trách cứ.

-Hoàng hậu nương nương khách khí rồi, tiểu nữ không dám.

Hứ... chỉ là trách cứ thôi ư, đâu đơn giản như vậy được. Nàng vẫn một mực trốn sau lưng Bạch Trường, biểu tình trên mặt có chút tái nhợt như là vẫn còn kinh hãi lắm. Nàng không chắc cái màn điểm huyết kia ngoại trừ Bạch Trường còn ai nhìn thấy không nhưng tốt nhất là nên tỏ ra “thâm tàng bất lộ” kiếm chưa rút khỏi vỏ... đề phòng rắc rối. Tranh thủ lúc nắp sau lưng Bạch Trường nuốt một viên dược điều chỉnh kinh mạch đập cho giống thai phụ. Khi này cao hứng muốn đối đáp sốc hàng với lão mà chế ra cái lý do này, hơi bị mạo hiểm nhưng sức công phá quả nhiên không ngoài dự liệu. Hành động chỉ cần kết quả không coi trọng quá trình, Như Ý ta mà đã ra tay thì “gạo cũng phải xay ra cám” (ack nhằm ko vậy muội, phá hoại mà cũng khoe ^^) .

Như Ý quan sát cái mặt tối sầm đầy nghi hoặc của Bạch Trường nhìn mình khi thái y thông báo nàng mang thai hai tuần tuổi thì cố gắng nín cười... đến mức xém bị nội thương mà chết. Tên này hẳn đang điên tiết lắm đây đảm bảo trăm phần trăm đang buộc tội mình “cắm sừng” hẳn với lại nghĩ ra mấy chiêu “xử đẹp” mình với tên gian phu vô hình kia.

-Tốt, hoàng nhi đưa Chiêu Văn tiểu thư về nghỉ ngơi đi. Chuyện thành thân đó Trẫm sẽ cân nhắc.

-Tạ ơn phụ hoàng.

Bạch Trường chẳng đợi nhắc đến lần thứ hai đã kéo Như Ý xuất cung. Nàng vừa thoát khỏi pháp chế chính xác hai tuần, chàng thề có trời cao ngoại trừ hôn nàng ra không có nửa điểm mạo phạm. Vậy thì thai nhi hai tuần tuổi ở đâu mà có, nàng... nàng phản bội chàng ư?

-Ngồi xuống!

-Biết rồi!

Chàng đưa nàng về thái tử phủ, vừa bước vào phòng khóa chặt cửa là lên mặt tra vấn ngay. Kiểm chế tò mò với ghen tuông nảy giờ tưởng chừng sắp bị nội thương ới máu đến nơi rồi.

-Nàng khiến ta tức chết!

-Ta có làm gì chàng đâu.

-Khai ngay rốt cuộc là chuyện gì? Thai nhi ở đâu ra?

-Chàng biết sao còn hỏi ta, một mình ta thì lấy đâu ra thai nhi được chứ!

-Ta với nàng... có chuyện gì xảy ra đâu!

Như Ý tiếp tục cắn răng nén cười chọc tức hẳn không dễ, đợi bao nhiêu lâu mới có cơ hội phải tận dụng triệt để. Chớp mắt hai cái... nước mắt chảy tuôn như mưa, quay lưng lại bắt đầu lải nhải.

-Chàng quá đáng... rõ ràng là của chàng rồi còn chối. Chàng không làm gì ta thì hài tử ở đâu mà có....

-Nàng đừng có đóng kịch với ta nữa. Khai ngay là tên nào?

-Là chàng mà!

-Chiêu Văn Như Ý !!!!

Giới hạn chịu đựng bị phá vỡ thì không ai nhỏ nhẹ được nữa, hẳn gào tướng lên khiến nàng giật mình té ghế đau điếng. Ngẩng gương mặt toàn nước mắt, sứt sứt mũi ụy khuất vô cùng... ngồi bẹp dí dưới đất ăn vạ.

-Không được khóc!

-Được, nín rồi! Ta đùa thôi, chọc ghẹo một chút chàng cũng làm dữ với ta!

Như Ý rút ra khăn tay định lau nước mắt thì hẳn giành lấy nhẹ nhàng lau giùm. Nàng đứng yên cho hẳn giúp, hẳn cũng không phải lần đầu làm thế này.

-Nàng làm cách nào mà lừa được cả thái y?

-Ta là đệ tử của thiên hạ đệ nhất dùng độc đó, chàng đừng nói là quên nha.

-Ta... chỉ là không nghĩ tới thôi. Xin lỗi đã to tiếng với nàng bất quá... ta bồi thường một hài nhi thật sự cho nàng được không?

Hắn nháy mắt cười gian gian nhìn sâu vào mắt nàng khiến nàng ngay lập tức đề phòng.

-Đảm bảo hài nhi sẽ dễ thương y như nàng!

-Không muốn hài nhi!

-Có, nàng muốn mà!

Hắn đưa mắt sát lại gần trong chớp lát tim nàng đập thình thịch hoảng loạn như vừa chạy đua tốc độ cả mấy chục cây số. Ack, nàng bị trai đẹp dụ rồi hắn dám dùng mỹ nam kế với nàng cơ đấy?

-Chàng làm g...

Như Ý còn chưa dứt lời đã bị “công thành”. Nàng luôn rất ngọt ngào môi hồng thơm mềm mại, đụng vào rồi chỉ muốn mãi chìm đắm trong đó.

65. Chương 65: Dụ Dỗ

Bạch Trường quần lấy môi Như Ý dây dưa không dứt, nàng không phát hiện được lúc nào mình đã vòng tay quấn quanh cổ hắn. Phút trước cả hai còn đang ngồi dưới sân nhà phướn sau khi choàng tỉnh đã thấy mình nằm dưới thân hắn ... ở trên giường. Hắn vuốt khe mắt nàng, cười quyến rũ khiến nàng lóa cả mắt.

-Chàng bế ta lên đây lúc nào?

-Mới tức thì.

Chàng hôn lên trán nàng một cái, tay không an phận cầm một lọn tóc của nàng đưa lên mũi.

-Bảo bối thật thơm quá! Nàng khiến ta sắp chịu không nổi rồi nhưng mà ta sợ dọa chết nàng mất.

-Không đùa với chàng nữa, ta đói bụng.

Như Ý đẩy hắn qua một bên thoát khỏi giường với tốc độ nhanh nhất có thể. Tạ ơn trời phật, tên đó cũng còn một ít bản chất quân tử khi này nếu không phải hắn dừng lại thì nàng đã bị ăn tươi.

Bạch Trường tiếc nuối bước xuống giường theo nàng ngay. Chàng biết bản thân mình muốn gì, cũng biết giới hạn chịu đựng của mình sắp bị bảo bối đánh nát tanh bành. Chàng dừng lại là do nỗi ám ảnh sẽ đánh mất nàng, sẽ giết nàng chết ... đã ăn sâu vào tiềm thức. Chàng biết bảo bối đã thoát khỏi cường chế nhưng đây là một sự đề phòng.

-Ta gọi người chuẩn bị thức ăn cho nàng.

-Ta muốn đi ăn nhà hàng, bây giờ đi được không?

“Tiền thể trả dùm tiền ăn chịu của ta luôn” Như Ý nghĩ thầm. Nàng mang tiếng mời mấy vị công tử Huyền Băng Thất Sát một bữa tiệc rượu cho nó oai vậy thôi chứ, thật ra ngay thời điểm mời nàng đã tính đến vị “đại gia” nào sẽ thay mình trả tiền rồi. Như Ý muôn thuở vẫn là Như Ý, tiền to tiền nhỏ vẫn là tiền... chỉ ra một xu cũng tính toán. Huống hồ mấy tên đó toa rập với nhau, ăn uống nhiệt tình, gọi món với tốc độ ánh sáng... khiến nàng chóng hết mặt mũi mà vẫn cười vì sĩ diện.

-Nhà hàng là cái gì?

-Toàn Phát tửu lâu!

-Được thôi!

Nàng muốn đi ăn thì ta đưa nàng đi ăn, bảo bối muốn là trời muốn mà. Nhưng mà cái vẻ mặt hí hửng kia của nàng... coi bộ vui lắm thì phải? Nơi đó dù sao cũng là địa điểm đầu tiên ta nhìn thấy nàng, xem như là một địa điểm kỷ niệm cũng không phải nói quá.

-Ta không có tiền đâu đấy!

-Ta có nói sẽ để nàng trả sao?

-Nhưng mà ta nợ bạc của người ta nhiều lắm.

Đang sánh bước đi rất ư là hùng hổ, chàng dừng lại quay qua nhìn ta với cặp mắt nghi ngờ.

-Sao nàng lại nợ tiền của người ta được? Nợ ai?

-Thì ta ăn cơm không trả tiền nên phải ghi sổ chứ làm sao nữa.

-Nợ ai? Bao nhiêu?

Bạch Trường đứng muốn không vững, nàng đi ăn mà cũng không đủ tiền trả cho người ta sao? Thiên kim tiểu thư mà kẹt tiền đến cái mức này không bắt ngờ mới lạ đó.

-5000 lượng bạc thôi, nợ Toàn Phát từ lâu.

-Gì cơ?

Lần này thì đúng là nàng dọa chàng sợ hết hồn, ăn uống kiểu gì mà nợ người ta đến chừng đó tiền? Công nhận là nợ người ta đến 5000 mà vẫn dửng dưng cắm bước vào đó ăn thì nàng đáng nể thật.

-Ta trả dần nàng!

-Thật sao, cảm ơn chàng.

-Chiêu Văn tiểu thư mà cũng phải đi ghi nợ người ta sao? Ta sốc quá.

-Ta chỉ là con gái nhà quan bình thường, chàng thừa biết phụ thân với ca ca thanh liêm, không nhận hối lộ, sống bằng đồng lương le lói ... làm gì có nhiều tiền.

-Ta nghi ngờ.

Chiêu Văn gia của nàng tiền trong phủ chắc chỉ thua ngân khố của hoàng thất, đâu có thể thảm như nàng nói. Quan thanh liêm không đồng nghĩa với tiền không nhiều đặc biệt là gia tộc có nhiều chiến công, đóng góp hoành tráng. Chiêu Văn gia là khai quốc công thần, mấy đời là trụ cột của triều đình, chức quan to ảnh hưởng mạnh... Nàng không có tiền tiêu đúng là một phát hiện... cần phải điều tra lý do.

-Ta nói thật mà ta nghèo lắm.

-Ta vẫn nghi ngờ!

-Vậy rốt cuộc chàng có trả tiền cho ta không?

Như Ý sụ mặt xuống, sắp khóc đến nơi. Tiền mà... rơi vài giọt nước mắt mà đỡ tổn thì nàng khóc cả ngày cũng đồng ý. 5000 lượng bạc không phải nàng không có, bất quá đại gia vùng tay trả dần rồi phải tận dụng cơ hội chứ. Tên này trả xong rồi lát nữa về nhà nàng nhào qua xin đại ca 5000 gọi là trả lại cho hấn, sau đó mẹ nheo tam ca 5000 lý do trả cho đại ca. Xin thêm của mẫu thân 5000 trả cho tam ca cuối cùng là xin phụ thân 5000 nữa trả mẫu thân... tổng cộng ta có 2 vạn lượng. Dem tiền này đi trả lương cho nhân sự của Mỹ Nhân Quán, tiền thu hồi lại từ công sức của các nàng bỏ ra ít nhất sẽ là gấp đôi.

-Ta trả, đi thôi!

5000 lượng chứ 5 triệu lượng ta cũng trả giúp nàng. Đường đường thái tử phi tương lai của một nước mà đi ghi sổ thì mặt mũi của Vương Bạch Trường ta để ở chỗ nào.

-Nàng từ bây giờ đi ra ngoài mua sắm thứ gì bảo họ gửi hóa đơn về thái tử phủ cho ta. Cấm nàng đi ghi nợ đấy!

-Biết rồi! Cám ơn chàng!

Há há... coi bộ sắp lấy chồng là thái tử sướng thật, tiền cứ gọi là như nước hồ lai láng. Cái vụ hóa đơn này nàng không có mở miệng cầu tình với hần nha, tự hần đưa đầu vào người ta nói “cung kính không bằng phụng mệnh” mà. Nàng chẳng cần hần nói đến lần hai đã gặt đầu cái rụp, lòng hân hoan... phu quân tương lai tốt thật ^^ .

-Chàng nghĩ ta là nữ tử tham lam thấy tiền là sáng mắt phải không? Ta nói cho chàng biết nếu chàng nghĩ vậy thì chàng đúng rồi.

-Ta biết rồi, nàng muốn gì ở ta cũng được.

-Ta tham tiền lắm nhưng mà nheo xin xỏ thì ta chỉ có xin chàng thôi đấy! Trước đây thì có trấn lột Bách Chiến ca ca chút đỉnh.

Bạch Trường mặt tối sầm quay lại, khoanh tay nhìn ta gất gao. Ấy, chuyện gì vậy, ta bỏ lô ba la cái gì không nên nói rồi sao?

-Tại sao nàng cứ gọi hần Bách Chiến ca ca vậy? Ta không cho phép, nàng còn không có gọi ta thân mật như vậy.

-Uy! Vậy gọi như thế nào?

-Gọi hần là Phi công tử!

Như Ý cái mặt ngu rớt ngó hần phun ra mấy chữ kia. Nam nhân bá đạo ngay cả chuyện gọi người khác như thế nào hần cũng muốn quản. Thôi bỏ qua, nề mặt chàng là đại gia của ta ^^.

-Trường Nhi!

Bạch Trường đang nghiêm nghị nhìn nàng ngay lập tức mặt biến hồng. Gọi chàng như vậy chỉ có phụ hoàng với mẫu hậu thôi, đại khái cách xưng hô như thế này là trưởng bối gọi tiểu bối. Chàng gọi nàng Tiểu Ý Nhi nghe không có vấn đề nhưng mà nàng gọi chàng như vậy nghe không quen.

-Không ổn đâu.

-Cũng đúng! Vậy gọi chàng là Trường ca ca đi!

Nhìn hần cười sáng lạn nàng cũng cao hứng cười theo. Nguyên lai được ở cạnh người mình yêu vui như vậy, cả ngày lằm nhảm toàn chuyện vợ vẫn cũng không biết chán. Hai người tay nắm tay trò chuyện ríu rít bước ra cổng lớn. Thái tử phủ sau cái màn “dọn dẹp người đẹp” của hần lúc này vắng vẻ hơn gấp mấy lần. Nam nhân cổ đại tam thê tứ thiếp, họ Vương kia phong lưu công tử nên có cả một bảy. Bất quá nàng muốn hần “dẹp hết” hần một câu phản đối cũng không có... giả sử họ vẫn còn tại nàng đảm bảo sẽ không để hần với cái đám nữ nhân kia một phút yên ổn. Bất nháo làm loạn... là sở trường của nàng mà.

-Hai cận vệ song sinh của chàng làm sao biết được ai là ai?

-Tính tình không giống nhau đâu, nàng tiếp xúc nhiều một chút sẽ nhận ra ngay.

-Vậy Thanh Minh hay là Thanh Mẫn lợi hại hơn?

...

Như Ý có thể biến thành cái “loa rè” phiền phức hết sức nếu nàng chọn lựa như thế. Bám riết lấy Bạch Trường tò mò hiếu kỳ moi móc thông tin về mọi thứ... Hai người vừa đến cổng lớn còn chưa kịp xuất phát thì có kiệu lớn hạ xuống ngay trước phủ. Rèm kiệu vén lên một hồng y nữ tử bước xuống, nàng dung nhan thanh tú, mắt sáng long lanh... hướng phía cổng chạy vào. Thấy Bạch Trường nàng cười tươi lớn tiếng gọi ngay.

-Sư huynh!

-Sư muội!

Tiêu Nguyên Ưu, nhị tiểu thư của Á Châu thần giáo cũng đồng thời là công chúa của Vũ Quốc. Bạch Trường là đại đệ tử của giáo chủ Thương Xuyên Phú thì cô nương này là nhị đồ đệ, hai người thanh mai trúc mã

lớn lên bên nhau từ nhỏ. Bạch Trường với vị tiểu sư muội này còn yêu quý hơn cả thất công chúa Bạch Vân. Nữ tử trong thiên hạ nếu trừ Như Ý ra thì nàng sẽ là cô nương chàng có khả năng muốn thành thân nhất. Thời điểm cách đây không lâu Nguyễn Ưu là đối tượng Bạch Trường nhắm tới nếu muốn lừa gạt để Như Ý chết tâm.

-Lâu lắm mới gặp sư huynh, vị cô nương này là?

-Ta tên Như Ý, rất hân hạnh gặp mặt cô nương!

-Lần đầu gặp mặt, Nguyễn Ưu xin có lễ.

Nguyễn Ưu gật nhẹ đầu cười với Như Ý. Nàng âm thầm đánh giá nữ tử nhan sắc khuynh thành trước mặt, nàng chắc hẳn đây là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Chiêu Văn Như Ý trong truyền thuyết. Nữ nhân khiến sư huynh thần hồn điên đảo từ một công tử phong lưu biến thành một nam nhân si tình danh chấn khắp giang hồ. Thời điểm Như Ý đến thủ phủ của Á Châu thần giáo tại Vũ Dụ Sơn chữa thương, nàng hồi Vũ Quốc hoàng cung chúc thọ mẫu hậu nên bỏ lỡ cơ hội diện kiến.

Nàng yêu thầm sư huynh nên gặp mặt với Như Ý nàng cảm thấy không vui. Nàng lần này đến Đại Nam Quốc là dưới thân phận ngoại giao công chúa nước láng giềng. Sư huynh với Như Ý dù sao hôn ước cũng đã bị hủy nàng tin tưởng mình còn cơ hội. Hai người bọn họ thuở niên thiếu lớn lên cùng nhau, sư huynh đối với nàng cũng luôn hết mực bảo bọc. Huynh ấy hẳn cũng có thương nàng một chút đi, cái nàng cần là thời gian để củng cố thêm tình cảm của huynh ấy với nàng thôi. Dù sao nàng cũng là công chúa của Vũ Quốc, lần cầu hôn này nàng không nghĩ sẽ có kết quả xấu.

-Hai người chuẩn bị đi đâu sao? Sư huynh, Như Ý cô nương, Nguyễn Ưu đi với được không?

-Đương nhiên được! Đi thôi!

-Cám ơn hai người!

Như Ý hồ hởi đồng ý, nàng chẳng rõ cô nương này là ai nhưng gọi Bạch Trường là sư huynh hẳn là đồng môn rồi. Cô ta có vẻ không ưa gì nàng, ánh mắt có nét ghen ghét đó nàng không mù nên nhận ra ngay. Nàng đảm bảo cô ta thích Bạch Trường nên đối với mình ghen tỵ không hảo cảm. Sau cùng thì cũng xuất hiện tình địch nặng ký, cô nương này với họ Vương cảm tình đôi bên không nhỏ, nàng đoán thế. Tiếc rằng cô bé ọ, tên nam nhân này Chiêu Văn Như Ý đã định rồi, nàng nên rút lui đi thôi!

66. Chương 66: Công Chúa Trúng Độc

Đại tướng quân phủ.

Sau khi ăn uống một hồi no say, ta đưa Như Ý hồi phủ. Nàng có vẻ trầm mặc không hoạt bát náo nhiệt như khi nãy. Bảo bối mệt rồi sao? Ta bước thật nhanh lên đứng trước mặt nàng, đưa hay tay ôm mặt nàng hướng nhìn thẳng vào mình.

-Sao lại không vui?

-Ghen!

-Sao cơ?

Ta phì cười, nàng ghen cái gì vậy? Ghen với sư muội của ta sao? Bảo bối thật khiến ta phản ứng không kịp. Nhưng là tính cách của nàng ta thích, biểu hiện tình cảm thành thật không giấu diếm.

-Ghen với Ưu Nhi của chàng đó! Ta không thích chàng dịu dàng với nàng ấy, ta khó chịu!

-Bảo bối của ta!

Ta ôm nàng vào lòng, vẫn bật cười không thể kìm nén được. Ưu Nhi là sư muội ta đối với muội ấy trước nay vẫn luôn bảo bọc nhưng mà tình cảm không giống như ta giành cho nàng. Ta là yêu nàng, yêu đến sâu từng ngõ ngách của tâm hồn, thế gian không ai khiến ta trân trọng hơn nàng.

-Không nên ghen rồi, muội ấy chỉ là sư muội của ta thôi. Ta chỉ yêu Tiểu Ý Nhi nàng thôi! Cười một chút nào bộ mặt ủ rũ như thế này khó coi lắm.

- Cô nương ấy yêu chàng đó.

-Ta biết! Nhưng mà ta yêu nàng!

-Uy! Biết rồi?

Như Ý tròn mắt nhìn hấn, đúng là phong lưu công tử có khác, ai thương hấn thì hấn nhìn ra ngay được. Nhưng là hấn vẫn hành xử ôn nhu chăm sóc tỉ mỉ cho người ta như vậy... nuôi dưỡng hy vọng trong lòng người khác, không ổn lắm có phải không?

-Chàng đối xử tốt với cô nương ấy như vậy, tiếc nuôi không buông?

-Ta đối tốt với muội ấy một thì đối với nàng sẽ là một ngàn được chứ? Nào ngồi xuống đây!

Ta đỡ nàng ấy ngồi xuống một băng ghế ngoài hoa viên. Nữ nhân này cứ biểu tình ra một cái bộ mặt nghi hoặc với ta là làm sao nhỉ? Nàng ấy phải biết nàng ấy là ông trời duy nhất của ta chứ!

-Nghe ta nói, ta chiếu cố muội ấy từ nhỏ nên bây giờ vẫn như vậy nhưng chỉ là sư huynh chăm sóc sư muội. Chuyện muội ấy thương ta, thật sự ta không có cách can thiệp. Tình cảm không thể nắm bắt nhưng ta yêu nàng, muội ấy hiểu rõ điều này thì sẽ tự động rút lui. Sư muội không phải nữ tử không biết điều, nàng không cần bận tâm về muội ấy!

-Nhưng mà ta không thích chàng quan tâm cô nương ấy trước mặt ta... ta ... ta ghét lắm. Ta không biết đâu bây giờ ta ầm ứ, không thoải mái chút nào!

Nàng phụng phịu, tay liên tục bứt lá cây vò nát không nể nang. Dung nhan yêu kiều xụ xuống nhìn như... vừa bị giạt hết tiền, với bảo bối nàng thì chỉ có so sánh như vậy là thích hợp nhất. Ta không phải muốn chọc tức nàng có điều ta nén cười không nổi, Nàng ghen tuông dễ thương như vậy, ta không nói ra nhưng thực tế ta rất hạnh phúc. Nàng yêu ta nhiều nên ghen cũng nhiều, lập luận vậy chắc hẳn là không sai!

-Dễ thương, ta yêu nàng nhiều! Năn nỉ nàng cười với ta một cái đi!

-Bắt đền chàng đi, chàng khiến ta ầm ứ!

-Được rồi, đền cho nàng!

Như Ý nhìn Ngọc Âm Dương trong tay thoáng giật mình nhưng kịp nhớ ra mình không có Ngọc Băng Ngàn Năm trên người nên bình tĩnh trở lại. Họ Vương đó khi nãy xờ mó trên người nàng đoạt viên ngọc đó mất tiêu, nàng còn đang tính đòi lại thì hấn nhét vào tay mảnh ngọc này.

-Không đổi đâu! Ta thích Ngọc Băng hơn!

-Ta có nói đổi đâu nhưng mà cảm hai thứ cùng lúc lỡ có chuyện gì xảy ra thì làm sao?

Hơn nữa nàng biết tác dụng của ngọc này sao?

-Có gì thú vị không?

Nàng quên mất là đang làm nũng với Bạch Trường cặp mắt trong phút chốc lấp lánh như sao, nàng bắt ngay cánh tay hấn đung đưa đòi nghe bí mật.

-Không có tác dụng gì đặc biệt nhưng là thứ chỉ trao duy nhất cho người trong lòng!

Như Ý nghe vậy thì mặt bỗng đỏ lựng lên, nâng niu mảnh ngọc trước ngực, cảm thấy xấu hổ khi hấn cứ nhìn nàng chăm chăm như thế. Nàng biết là hấn yêu nàng nhưng đây là tín vật đính ước, nàng có thể không ngưng ngưng sao?

Bạch Trường còn đang định nói cho nàng một uy lực đi kèm với Ngọc Âm Dương nhưng Thanh Minh và Thanh Mẫn từ xa đột ngột bước lại thật nhanh thông báo tin khẩn truyền ra từ trong cung. Chàng tức tốc phải đi ngay chỉ kịp hôn lên trán nàng một cái, Ngọc Băng cũng chưa đưa lại cho nàng. Cả hai không có thời gian thử nghiệm tác dụng xấu để xác minh xem hai loại ngọc này còn ảnh hưởng trên người của Như Ý hay không nên để chàng giữ là tốt nhất. Coi như nó là một tín vật của nàng lưu lại trên người chàng đi.

Phụng An Cung.

Thất công chúa Bạch Vân bị trúng độc lạ tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng chưa có thuốc giải cứu tỉnh nàng. Thái y tất cả quây bên giường tất cả đều lắc đầu bó tay không ai nhận thức được đó là độc gì! Hoàng hậu đi qua đi lại lo lắng đến xanh cả mặt. Vân Nhi mới khi sáng còn khỏe mạnh bình thường, sao bỗng dưng trúng độc được? Kẻ nào lớn gan đến mức dám hạ độc cả công chúa?

-Thái y, các người đều khẳng định không có giải được?

-Bệ hạ thứ cho chúng thần vô năng, tạm thời còn chưa có tìm ra cách giải!

-Vậy bây giờ làm sao? Các người mau nghĩ cách đi chứ!

Hoàng hậu nóng lòng nói chen vào, nữ nhi nằm bất tỉnh có mẫu thân nào lại không khẩn trương cho được.

-Thái tử xin yết kiến!

-Truyền vào!

Bạch Trường vừa vào đến hoàng cung đã nghe phong phanh tin tức, Vân Nhi trúng độc ư? Nha đầu nghịch ngợm gây thù chuốc oán từ trên xuống dưới khắp hoàng cung, người thù ghét nàng con số hẳn là không nhỏ.

-Hoàng nhi tham kiến phụ hoàng mẫu hậu!

-Miễn lễ đi! Hoàng nhi con quen biết bằng hữu giang hồ nào y thuật inh, mau

mời họ vào cung giải độc cho công chúa được không?

-Đúng, đúng... con có liên lạc ngay bây giờ được không?

Hoàng đế và hoàng hậu kể câu trước người câu sau, đều nhìn Bạch Trường với con mắt hy vọng. Hoàng nhi sinh trưởng ngoài giang hồ mà, kỳ nhân đa phần là tản mát trong nhân gian... ngự y bó tay thì chỉ còn cách nhờ vả người ngoài cung thôi!

-Hoàng muội làm sao vậy?

-Trúng độc lạ bây giờ còn chưa có tỉnh! Không ai biết là độc gì!

Bạch Trường tiến lại giường nhìn qua muội muội, thấy nàng gương mặt vẫn hồng hào nhịp thở bình thường, giống như người đang ngủ.

-Không phải là muội ấy đang ngủ sao?

-Ngủ thì sao mẫu hậu lay mãi không tỉnh?

-Chắc bị trúng thuốc mê!

-Thiên hạ có loại thuốc mê công hiệu kinh khiếp như vậy sao?

Một vị thái y không phục cất tiếng bất bình, cả một đám người đều theo học y thuật biết bao nhiêu năm... không lẽ trúng thuốc mê cũng nhận không ra sao, sự thật mà như thế thì mắt mắt quá còn gì.

-Ta chỉ suy đoán thôi! Người đầu ời tứ tiểu thư Chiêu Văn phủ.

Thiên hạ có ai giỏi dụng độc với hạ độc cao tay như nàng chứ? Vân Nhi khi sáng lỗ máng hung hăng với nàng nếu không bị trả thù mới lạ đó. Bảo bối là người thì ân luôn mong người đáp lại, có thù thì phải trả gấp mấy lần, không có thù thì khiêu khích biến thành có thù dễ như trở bàn tay. Chàng không tin mình đoán sai, viên sỏi lúc sáng nàng bắn ra thể nào cũng có vấn đề. Vì đề phòng có chuyện bất trắc xảy ra chàng định bụng sẽ lén lút thu lại viên đá đó nhưng chàng để ý thấy nàng đã nhanh tay làm trước rồi. Dù sao cũng chỉ là một viên đá vô giá trị nàng cần gì phải thu nhặt lại, đã vậy còn nhanh tay lẹ mắt thừa cơ không

ai chú tâm mới ra tay nữa chứ! Tại chàng lên cơn ghen với cái tin giả nàng có hài nhi nên chưa kịp hỏi lại, bây giờ thì dám khẳng định lý do tại sao rồi?

-Sao lại gọi Chiêu Văn tiểu thư làm gì?

-Hoàng nhi không nghĩ ra ai tốt hơn!

-Cô nương ấy có biết y thuật nữa ư? Trẫm phát hiện nàng càng ngày càng đáng tán thưởng nha.

-Vậy các người nhanh lên mời nàng tới!

Hoàng hậu khẩn trương hất tay ra lệnh cho kẻ dưới. Thái y đều bó tay thì còn cách nào khác chứ huống hồ Trường Nhi nói cô nương ấy biết y thuật.

Đại tướng quân phủ, Như Ý mất riu lại đang sáng khoái nằm trên giường ngủ bù. Cả đêm hôm qua thức trắng chè chén nhậu nhẹt, sáng sớm mắt cay xè mở cũng không nổi mà còn phải tiến cung gặp hoàng thượng. Nàng đành phải ủy khuất bản thân nuốt cùng lúc mấy viên thuốc chống buồn ngủ để duy trì tỉnh táo. Thuốc đó vào thời điểm này coi như là hoàn toàn hết tác dụng nên nàng xụi lơ nằm một đống trên giường giầy dép quần áo cũng chẳng cần thay.

Tiếc cho nàng giấc nồng còn chưa kịp thăm tháp vào đâu đã bị dựng đầu dậy một lần nữa tiến cung. Nàng thâm kêu khổ trong lòng nhưng khắp đất trời chẳng ai thấu. Có ai biết nàng lúc này là cỡ nào buồn ngủ, thật là những kẻ ác nhân thất đức mà sao phiền nàng mãi thế không biết. Cánh tay vô lực nhẹ vịn nắp một chiếc lọ sứ màu trắng tinh xảo đổ ra hai viên thuốc màu đỏ, nàng nhét vào miệng ráng nuốt xuống. Uống nhiều quá cũng không tốt cho sức khỏe, thân thể con người sao có thể cứ thức mãi không ngủ được chứ! Hư hỏng hết nhan sắc, bào mòn cả trí tuệ... chỉ thấy hại không thấy lợi.

-Tiểu nữ tham kiến hoàng...

-Miễn lễ, người lại đây xem bệnh cho công chúa!

-Xem bệnh?

Nàng ngược cái mặt mười phần trẻ con, chín phần không hiểu chuyện lên nhìn lão hoàng đế. Nàng không phải bác sĩ a, xem bệnh cái gì chứ? Đây không phải hoàng cung sao, thứ gì không có, lỗi đầu đại một tên ngự y nào đó là được rồi, chỉ biết làm phiền nàng ngủ là giỏi.

-Bệ hạ, ngự y trong cung nghỉ phép hay tổng đình công hàng loạt sao? Ngài không lệnh bọn họ xem bệnh cho công chúa gọi tiểu nữ làm gì?

-To gan, ai cho phép người hỏi vặn lại trẫm như thế? Bảo người xem bệnh cho công chúa thì bước lên mà xem đi!

-Dạ, tiểu nữ vâng lệnh.

Hoàng đế to mồm, hung dữ... cũng đâu cần quát to dữ vậy, không biết điều tí nào. Thái độ đi nhờ vả người khác đây sao? Thật đúng khi nàng nói thiên hạ kẻ không có giáo dục nhất là hoàng đế, thậm chí còn chẳng biết mất cái nguyên tắc đối nhân xử thế cơ bản nữa. Lão già hãy cẩn thận đừng để có ngày rơi vào tay nàng, nếu không phải Như Ý nàng biết kính trên nhường dưới, thêm nữa lại nể mặt lão là bố chồng tương lai thì hôm nay lão chết chắc rồi. Hoàng đế thôi mà làm gì mà phách lối dữ vậy, làm dáng ra vẻ cho lắm vào đến khi chết xuống lỗ cũng chiếm được hơn một mét đất chứ có hơn gì ai. Lão làm hoàng đế thì không phải ăn cơm chắc, không cần hít thở, đi tắm không cởi đồ ư? Đáng ghét, lão già khó ưa! (^^ hèm hèm Tiểu Ý Nhi cô nương, nàng không được ngủ nên đầu óc hơi bị tưng tưng phải không? Người ta là hoàng đế đó nha, muốn gì mà chả được!)

-Hoàng muội của ta bị sao vậy?

Bạch Trường thấy Như Ý xem mạch cho Vân Nhi mà gương mặt cứ thờ thẩn, ngần ngại tâm trí dường như đi lạc trên ngọn tre thì kéo áo nàng hỏi nhỏ. Chàng rất tin tưởng tài năng của nàng mới tiến cử, nàng bày cái bộ mặt đó ra là ý gì đây? (^^ hờ hờ, nàng ấy xuất hồn mất chứ cha huynh đó, có thể mà cũng không biết... ack ack, phát biểu xong chạy mất dép) !!!!

67. Chương 67: Đại Hội Cầu Thân

-Nàng ấy đang ngủ mà!

-Chắc chắn?

-Ta chắc chắn! Ngủ một tuần sẽ thức dậy!

-Tại sao?

Như Ý chưa trả lời Bạch Trường vội mà đứng dậy chấp tay hướng hoàng đế và hoàng hậu nương nường muốn trả lời ọi người nghe luôn một lượt đỡ phải lải nhải lại. Công chúa khó ưa chẳng hiểu ông trời dùng con mắt nào mà sai khiến nàng lúc sáng lại vung tay ban phước cho cô ta hậu hĩ như vậy! Nàng cũng muốn đi ngủ vậy thể mà lại không được toại nguyện trong khi cô ta an nhàn mà nằm đó ngáy bảy ngày bảy đêm cũng chẳng ma nào dám phá đám. Không lẽ cái này là “tự tạo nghiệp chướng” sao, hạ độc người ta thì bản thân sẽ không được ngủ ngon (ack, cho Chiqu xin, tỷ tỷ suy luận xuất sắc wa!!!).

-Tâu bệ hạ, nương nường, điện hạ xin mọi người đừng lo lắng, công chúa trúng một loại dược gọi là Thất Mê Hương. Dược này không gây ra tác hại gì chỉ là phải ngủ bảy ngày bảy đêm tự khắc tỉnh dậy!

-Chỉ vậy thôi sao?

-Vâng!

-Tốt quá, trăm dược yên tĩnh mấy ngày! Không biết là tên nào hạ loại dược này, hoàng nhi vụ này giao cho con điều tra?

Hoàng đế sau khi con gái không có gì nguy hiểm liền phủi tay áo, chấp sau lưng tiêu sái bước đi luôn. Thất công chúa nằm yên không bắt nháo hoàng cung cả một tuần là chuyện tốt mà, đỡ được bao nhiêu chuyện phiền phức. Khi nào tóm được tên hạ độc phải lột hết trên người hằn toàn bộ Thất Mê Hương để dành sai lúc cần thiết.

-Tốt lắm, bổn cung cảm ơn người! Có thể lui ra rồi!

-Tiểu nữ cáo lui!

-Hoàng nhi cáo lui!

Như Ý vừa rút lui vừa bắt mẫn trong bụng, hai ông bà lão này keo kiệt thiên hạ không ai sánh kịp. Nàng vừa giúp bọn họ chuẩn đoán bệnh cho công chúa, giúp họ bỏ xuống được bao nhiêu ưu phiền. Sao mà một cọng rơm phần thưởng cũng không có vậy, giàu có mà bủn xỉn quá đi mất! Chơi không đẹp như vậy lần sau đừng có mặt dày đến tìm nàng nữa đó, nàng không thềm chữa. Bọn họ phá giấc ngủ ngàn vàng của nàng ít nhất cũng phải đền bù lại gấp đôi chứ, đằng này... ôi dào, thất vọng quá, Như Ý nàng bị bóc lột sức lao động rồi!

-Nàng giữ trò phải không?

-Ta làm sao cơ?

-Nàng đảm bảo không phải nàng?

-Cái đó còn tùy!

Như Ý chẳng có hứng thú mà tán phét với hắn. Tiền công không được trả còn bụng dạ với tâm trạng nào nữa chứ. Nàng mà biết vậy lúc sáng không thềm hạ độc cô ta, nếu vậy bây giờ an lành mà ngủ rồi. Người tính không bằng trời tính mà, cứ tưởng tiền bạc tới tay rồi rút cuộc là một cục bạc cũng không thấy. Ai da, buồn!

-Sao lại thở dài?

-Ta buồn ngủ quá! Chàng bỗng ta về phủ!

-Sẵn lòng!

Bạch Trường cười toe toét miệng rộng kéo dài đến tận mang tai. Bảo bối không câu nệ tiểu tiết lễ nghi đôi lúc cũng có cái hay. Quả nhiên là Như Ý chỉ đợi chàng nói đồng ý liền xui lơ té xỉu khiến chàng xém chụp không kịp. Nàng cứ như là đặc đạo hàng thượng cấp về công phủ ngủ ngày vậy, giấy trước còn đang ung dung bước đi giấy sau đã muốn ngủ say trên nền đất rồi!

-Bảo bối!... Trời ngủ thật sao?

Đương nhiên là ngủ thật rồi bởi vì thuốc chống buồn ngủ của Như Ý đã tiêu tán hết sạch. Giả sử nàng được ban thưởng vàng bạc châu báu, hẳn còn ráng chống đỡ mà đếm bạc hay ngắm nghía định giá chứ lúc này có việc gì lôi kéo nàng khỏi cơn buồn ngủ đâu.

-Nàng nói ngủ là ngủ hay thật đấy!!!

-Hoàng huynh!!!

Bạch Sơn nghe tin hoàng muội bị trúng độc vừa mới tức tốc bước vào cung. Đi đến cửa cung thấy đại ca đang bế người đẹp lên xe ngựa thì sấn lại hỏi thăm.

-Vân Nhi không sao chứ? Chiêu Văn tiểu thư làm sao vậy?

-Ai nấy đều an nhàn mà ngủ!

-Ý tứ gì?

-Vân Nhi không sao chỉ là trúng mê dược ngủ một tuần sẽ tự tỉnh lại. Còn bảo bối nàng ấy cũng buồn ngủ không có sao hết! Ta đi trước !

Bạch Sơn đứng ngóng theo xe ngựa rời khỏi hoàng cung, gương mặt anh tuấn thần thờ mừi phần ngơ ngác. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy? Chàng tự hỏi rồi nhún vai hướng Phụng An cung tiến tới! Thiên hạ có trào lưu mới hay sao nhỉ? Thi nhau ngủ ngày là có làm sao?

Kinh thành Tọa Đô thời gian sắp tới sẽ đón một lượng khách khổng lồ tập trung đồng loạt. Như Ý sau một ngày một đêm ngủ như chết thì thức dậy nhào tới Mỹ Nhân Quán chuẩn bị công cán hốt bạc. Đại hội cầu thân a... đúng là lần đầu tiên nghe, quả nhiên là sinh sau đẻ muộn copy chiêu thức của đại hội vô lâm mà!

15 quốc gia khu vực này hiếm khi có chiến tranh lớn, đánh sống đánh chết, sát phạt một mất một còn. Trừ bỏ mấy cuộc tấn công nho nhỏ tương tự như Kim Quốc và Ngọc Quốc hơn một năm trước đem quân đe dọa biên giới Đại Nam Quốc thì khu vực này mấy chục năm nay sống khá hòa bình. Đại hội cầu thân lần đầu tiên được tổ chức do Đại Nam Quốc là nước chủ nhà được 15 nước ủng hộ liệt nhiệt! Liên hôn giữ vững hòa bình cũng không phải là chuyện gì mới mẻ, sáng tạo là ở chỗ lần này nó được tổ chức quy củ đẳng hoàng... Nước nào muốn cầu thân kết bái kiểu gì đều có thể cử đại diện đến tham dự.

-Thiếu chủ, ngài quả nhiên là đầu óc hơn người! Lần này người tứ phương tập trung về Tọa Đô đông như vậy thật là một cơ hội lớn cho chúng ta!

-Ngân Du của ta quá khen rồi, Mỹ Nhân Quán phát đạt thịnh vượng không phải do các nàng mọi người đồng tâm hiệp sức sao? Ta có làm gì đâu?

Bán đồ lưu niệm, cung cấp dịch vụ hướng dẫn viên du lịch, muốn mỹ nhân có mỹ nhân, muốn ẩm thực, rượu ngon, nhà trọ, nữ trang, vải vóc ... thứ nào cũng sẵn sàng đáp ứng. Thông tin mật của hoàng thất, thương buôn bình thường làm sao biết để chuẩn bị sẵn chứ. Đối thủ không phải không có nhưng hẳn là không nhiều! Đáng gờm nhất là người của Huyền Băng Cung thì nàng đã nhân dịp bữa nhậu túy lúy hôm trước thương lượng hợp tác chia phần rồi! Miếng bánh lần này lớn như vậy một mình Mỹ Nhân Quán cũng không đủ sức nuốt trọn... ai da nghĩ thôi cũng thấy thật tiếc.

-Nhưng đại hội cầu thân, Kỳ Nha lần đầu tiên được nghe! Tin này thiếu chủ cũng biết chẳng phải là thần thông lắm sao?

-Tình cờ thôi! Huy động toàn lực tập trung về Tọa Độ, những mối làm ăn nhỏ lẻ khác tạm thời gác qua một bên. Người của Đại tiểu thư cũng được mời đến giúp sức, kỳ này chúng ta đánh một mẻ lớn! Hy vọng mọi người cùng cố gắng!

-Tuân lệnh thiếu chủ!!!

Việc đã xong Như Ý định phi thân đi luôn thì Ngân Du gọi lại. Nàng ta hai má hồng hồng đỏ dường như có điểm khó nói! Uy, tiểu mỹ nhân này hôm nay sao vậy ta, không phải định tỏ tình với ta chứ!

-Thiếu chủ, mấy ngày trước có hai vị cô nương là Điểm Cẩm Y và Điểm Quyên Phủ cầm thẻ bài đến!

-Đã đến!

Khóe miệng dưới tấm mặt nạ kia khẽ nhếch lên, mắt lóe tia tán thưởng. Quả nhiên là nữ nhân có nghĩa khí dù tâm địa không trong sáng lắm nhưng đâu đến nỗi tệ nha.

Ngày đó hai tỷ muội các nàng hạ độc ta, cũng không phải là độc chất giết người, nay còn tìm đến... là trả ơn hay cần giúp đỡ đây?

-Vâng, hai vị cô nương nói muốn trả ơn!

-Trả ơn như thế nào?

Ngân Du nhận thấy tâm tình thiếu chủ khi nói đến hai vị cô nương này dường như... có hứng thú, tim nàng bất giác quặn lên một chút đau lòng. Người được đích thân thiếu

chủ cứu giúp không nhiều lắm, Ngân Du nàng và Kỳ Nha tỷ khi được thiếu chủ cứu mạng ngài không có nói tới “ lấy thân báo đáp” nhưng mà hai vị cô nương kia...

-Hai nàng nói thiếu chủ ngày xưa có đề cập lấy thân báo đáp nên bây giờ tới đáp ứng!

Sặc... nữ tử cổ đại thật có chí khí ngất trời nha! Như Ý phì cười vì nén hết nỗi! Hình tượng thiếu chủ phong lưu, hào sảng trước nay gây dựng rất xuất sắc nhưng là chưa có sự việc khiến ngài cười mãi không dứt như thế! Kỳ Nha và Ngân Du hai nàng vì thế càng khẳng định thiếu chủ nhà mình có tình ý với người ta rồi! Nghe tới thiếu nữ nhà người ta nguyện báo đáp thì cười đến sáng rạng... thật đáng ghen tỵ.

-Ha ha... hai mỹ nhân của ta, các nàng an bài hai nàng ấy như thế nào?

-Họ là người của thiếu chủ đích thân cứu giúp, tạm thời chúng nô tỳ chưa có an bài! Vấn đề cho hai nàng làm khách!

-Không phiền phức như vậy! An bài như các nàng khác thôi! Trả ơn xong muốn lưu lại liền tiếp nhận còn muốn đi liền đồng ý!

-Dạ, nô tỳ đã biết!

-Xong chuyện rồi phải không? Ta đi trước gặp lại các mỹ nhân sau.

Đêm 15 trăng sáng tròn vằng vặc, một thân lục y nam tử lặng lẽ phi thân vun vút hướng rừng trúc phía tây kinh thành đi đến. Sở thích đêm khuya không lo ngủ mà khoái vô rừng chơi với tu hú nghe có vẻ kỳ lạ nhưng không phải là hi hữu. Nếp mình sau một cành cây rậm rạp nam tử bắt là cây cần xé giết thì giờ. Hắn trời sinh bản tính tò mò khi này phát hiện một nữ tử xinh đẹp hướng phía này đi đến nên hắn cũng bám theo. Thời điểm này nữ tử xinh xắn kia đang đứng lặng ngắm trăng... nhìn là biết nàng đợi người.

Đợi tình nhân ư? Nàng ta thật có lá gan lớn nha! Thời khắc đêm hôm khuya khoắt thân là nữ nhi còn dám lén lút trốn ra ngoài hẹn tình lang ... Tinh thần mê trai cao độ này đem so với thiếu nữ thế kỷ 21 chưa biết ai hơn ai à? Hiếu kỳ nha là nam nhân nào mà có sức hút đến như vậy?

Nam tử trên cây kia không phải đợi lâu vì ngay sau đó một bóng áo trắng tiêu sái phi thân đáp xuống. Hắn ưu tú tuấn lãng, phong độ vương giả trời sinh, nhìn thấy hồng y nữ tử thì khóe môi khẽ cười.

-Ưu Nhi, có chuyện gì sao?

-Bạch ca ca!

Tiêu Nguyễn Ưu nhìn thấy người trong lòng xuất hiện thì nhào tới xà vào lòng nam tử gọi tên hắn vô cùng thân thiết. Hành động của nàng khiến cho lục y nam tử nấp trên cây kia choáng váng, đầu óc quay cuồng... suýt nữa thì rớt xuống đất.

-Ưu Nhi!

-Bạch ca ca, Ưu Nhi nhớ huynh quá!

Bạch Trường thoáng nhú mày nhưng rồi cuộc là vẫn ôm tiểu sư muội vào lòng. Một màn này lọt vào mắt người giấu mặt kia không sót một động tác nhỏ. Hắn mím môi đôi mắt xanh biếc ngay tức thì chơm chớm lệ chảy ra.

-Bình tĩnh nào, muội nói có chuyện quan trọng nên gọi huynh ra đây! Huynh tới rồi, nói đi ai ăn hiếp muội sao?

-Sư huynh, huynh trước nay luôn yêu thương tiểu muội nhất đúng không?

-Bạch ca ca đương nhiên luôn yêu thương Ưu Nhi rồi!

Nước mắt Như Ý cứ thế mà chảy ra nhiều hơn không cách nào ngăn cản, kiềm chế được nữa. Hắn dám nói yêu thương cô gái kia, nửa đêm hai người một nam một nữ xuất hiện ở đây làm gì chứ?

-Bạch ca ca, Ưu Nhi yêu huynh.

-Cám ơn tiểu muội! Sao mắt muội sưng đỏ hết vậy? Muội có chuyện gì khó khăn nói ra sư huynh giúp muội!

-Muội...!!!

Nguyễn Ưu khóc rống lên cứ như gặp chuyện gì uất ức kinh khủng lắm. Tay gắt gao đeo bám lấy cổ sư huynh không chịu buông. Bạch Trường hiển nhiên không biết tiểu sư muội có ý đồ gì, bọn họ hai người thuở nhỏ lớn lên bên nhau tình cảm đương nhiên rất tốt. Ưu Nhi bản tính cao ngạo suốt ngày cười nói vui vẻ tự nhiên đêm hôm hẹn chàng gấp ra đây, chàng đương nhiên hồi hã lo ngại dùm nàng rồi. Tiểu muội trong lòng cứ nức nở từng hồi, chàng cũng chẳng biết an ủi ra sao? Tay vỗ nhẹ lên lưng nàng, miệng lúng túng tìm lời an ủi.

Dưới đất là hai người đang ôm nhau, nữ nhân khóc, nam nhân dỗ dành... còn có chỗ cho người thứ ba ở trên cây sao? Thật là cảnh đẹp dưới trăng thập phần kỳ dị.

68. Chương 68: Thề Nguyễn Dưới Trăng

Nguyễn Ưu nàng căn bản chẳng có chuyện lớn kinh thiên động địa gì cả chỉ là muốn câu dẫn sư huynh anh tuấn của mình thôi. Nàng từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng mơ mộng được gả cho sư huynh. Hai người xét mặt nào cũng là môn đăng hộ đối trời sinh một đôi hoàn hảo như cá với nước vậy.

Nguyễn Ưu nằm mơ cũng không nghĩ tới giữa đường “mọc” ra một Chiêu Văn Như Ý chiếm mất vị trí nữ nhân quan trọng nhất trong lòng sư huynh. Huynh ấy nhìn cô nương kia mắt chỉ thấy sủng nịch, ưu ái, cưng chiều vạn phần... nàng cũng chưa bao giờ có điểm phức được nhận ánh mắt si tình ấy. Nàng ghen tỵ vô cùng, tại sao lại là cô nương ấy mà không phải là nàng.

-Không khóc nữa, muội lau mặt đi.

Bạch Trường dỗ mãi cũng thấy sư muội nín khóc. Chàng rút khăn tay trong người đưa cho nàng cũng không có lau nước mắt dùm. Nha đầu này cũng có vẻ quá khoa trương đi khóc lâu như vậy mà sao vẫn còn nước mắt được nhỉ? Công phu so với bảo bối coi bộ không thua chút nào! Chàng nghĩ đến Tiểu Ý Nhi dễ thương ánh mắt liền mê mẩn mang một màu mê dại.

Như Ý không biết hấn vì nghĩ đến mình mà tâm động, nàng đành nhìn hấn vì được ôm mỹ nhân nghe mỹ nhân tỏ tình mà ánh mắt nhu hòa đi thấy rõ. Tim nàng bắt giắc nhói lên đau đớn tay run run giữ cành cây cũng không vững chắc nữa.

-Sư huynh, muội yêu huynh, muội muốn gả cho huynh! Chúng ta nên duyên nhất định là đẹp đôi hoàn hảo lẫn lượt tất cả mọi người khác.

-Tiểu sư muội gọi huynh ra là muốn nói chuyện này?

-Đúng rồi! Huynh với cô nương Như Ý đó cầm bản là không hợp, huynh buông tay nàng đi.

Bạch Trường nghe xong mà muốn cắn lưỡi... chàng cũng biết tiểu sư muội tính tình giảo hoạt, láu cá với người ngoài nhưng với người thân thì ăn ngay nói thẳng. Có điều thẳng tính đến mức độ này khiến người khác hít thở không thông!

-Ta yêu nàng ấy! Sư muội nên buông tay thì đúng hơn rồi!

-Huynh không thể yêu nàng ấy được! Chúng ta thanh mai trúc mã từ nhỏ bên nhau sao huynh có thể yêu nàng ấy hơn yêu muội chứ?

-Ưu Nhi, huynh luôn thương yêu muội nhưng không phải là loại tình cảm nam nữ. Muội sẽ tìm được tình nam nhân phù hợp hơn huynh! Nghe lời đi!

-Huynh vì cô nương ấy mà từ chối muội!

Nguyễn Ưu bắt mãi dẫm chân bình bịch trên mặt đất. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi tức tối bỏ đi, trong lòng âm thầm thề độc sẽ hạ thủ với cô nương kia. Cầm bản đều là do cô ta tranh giành sư huynh với nàng, nàng không chấp nhận. Thứ nàng muốn nàng không nhiều lắm, huống hồ đây lại là thứ nàng vô cùng... vô cùng muốn nắm giữ. Kỳ bảo thiên hạ nàng ném qua đầu không quan tâm nhưng mà sư huynh thì khác, huynh ấy là thần tượng là ánh sáng của đời nàng.

-Cao nhân xin mời lộ diện!

Như Ý cả kinh hấn biết nàng nấp sẵn ở đây sao? Công phu ẩn thân của nàng thuộc hàng thượng đẳng à nha! Ẩn giấu nội lực thậm chí cả hơi thở cũng có khả năng phong bế, hấn làm sao nhận thức nàng được!

-Quấy rầy rồi! Tại hạ cũng chỉ là vô tình ngồi sẵn ở đây!

Bạch Trường cười cười nhìn thân ảnh nhỏ nhắn kia đáp xuống trước mặt. Chàng đợi cho hấn đứng thẳng thì vươn tay ôm đột ngột ôm kẻ lạ mặt kia vào lòng. Bảo bối thật là thơm quá đi!

-Nàng muốn nấp trên đó đến lúc nào?

-Công tử nhận thức ta ư?

Như Ý đẩy hấn ra khoanh tay nghiêm mặt hỏi. Nàng thật mất mặt mà khi không để cho hấn phát hiện thân phận.

-Bảo bối của ta, nàng hóa ra tro ta cũng nhận thức được!

-Công tử nhận nhầm người rồi!

-Tiểu Ý Nhi bảo bối à, nàng đừng có giận ta mà! Ta xin lỗi là ta không tốt lại khiến nàng ghen!

-Ai thèm ghen với chàng!

Bạch Trường thở hắt ra một bộ dáng cười lấy lòng chạy theo níu tay mỹ nhân. Chàng không hề biết nàng ngồi trên cành cây ngay từ đầu nhưng là trong lúc an ủi sư muội một luồng gió thoảng qua mang theo mùi hương quen thuộc khiến chàng nghi ngờ nhìn ngó xung quanh thôi! Vô tình nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc kia ngồi vắt vẻo trên cây trúc khiến chàng sợ hết hồn... nàng ngồi như thế nguy hiểm a! Trúc dẻo dai khó gãy nhưng mà nàng nước mắt tuôn rơi kiểu đó hấn là đang ghen thần trí không tỉnh táo. Nàng mà không cẩn thận té xuống chắc chàng đứng tim mà chết quá.

-Bảo bối đừng đi nhanh thế!

-Ai cho phép chàng ôm cô ta!

-Nàng ấy ôm ta trước mà!

-Chàng dám bảo chàng không có đáp lại cô ta không?

-Ta lỡ tay làm mất rồi!

Hứ... cái bộ dáng thân mật của hai người ban nãy nhìn ngứa mắt hết sức. Nữ nhân ôm hẳn trước thì hẳn liền nhiệt liệt đồng lòng đáp lễ ôm lại sao?

-Người ta ôm chàng thì chàng ôm lại, vậy chứ người ta lấy thân dâng hiến cho chàng thì chàng tính sao đây?

-Nếu là nàng liền đồng ý ngay, nữ nhân khác liền từ chối kịch liệt!

-Chàng nếu dám phản bội ta thì chàng đừng mong sống yên thân!

Bạch Trường chỉ có thể cười không muốn phản kháng nữa câu. Phản bội nàng ư? Chàng có thể sao? Chàng yêu nàng đến như thế sao có thể làm gì có lỗi với nàng được chứ?

-Nếu ta thật sự làm như thế nàng liền có toàn quyền lấy mạng ta. Nàng nếu phản bội ta thì ta cũng không tha cho nàng!

-Không có đá bóng lại về phía ta nha!

- Ta cần sự cam đoan của nàng, đầu thế chỉ mỗi ta chung thủy với nàng là đủ.

Như Ý dừng bước vì tên kia đột nhiên tăng tốc đứng chắn trước mặt nàng. Gương mặt hẳn nghiêm chỉnh như chuẩn bị đi đánh trận vậy... ư, làm gì vậy?

-Nàng thề với ta suốt đời ở bên ta, yêu một mình ta được không?

-Có cần cắt máu thề cho nó đủ bộ không?

-Ta không có đùa với nàng à!

-Như vậy thì là thề non hẹn biển của tình nhân rồi! Được! Thề dưới ánh trăng đi!

Như Ý nhìn Bạch Trường cười rồi đưa tay lên tuyên thệ, khí thế dữ dội như tráng sĩ đứng trước tam quân hạ quyết tâm chuẩn bị đánh thành giết địch bảo vệ quốc gia (Cho em xin, tỷ nổ nó vừa phải thôi chứ, ừ nước thật... hờ hờ).

-Tối phiên chàng!

Nếu nói khí thế của Như Ý là hoành tráng, oanh liệt như kỳ nhân tuyên thệ bảo vệ tổ quốc trước sự xâm lấn của quân địch thì khí thế của Bạch Trường là hẳn kiên định đại diện loài người cứu cả nhân loại khỏi cơn đại hồng thủy (ack ack, chàng còn đậm mùi thuốc súng hơn nàng nữa... hai anh chị nổ ít thôi, banh xác Chiqu bị giờ).

-Xong thủ tục rồi, đang rảnh bái thiên địa kết duyên luôn đi!

Như Ý chỉ nói giỡn ai dè cái tên kia hẳn tưởng thật quyết tâm làm luôn một thể. Nàng đành chiều lòng hẳn mặc dù vừa bái thiên địa vừa cười thầm trong bụng. Nếu ở hiện đại kết hôn thì phải cúng vái tổ tiên rồi đi đăng ký kết hôn, đãi khách nữa là gần như hoàn tất cưới xin. Không hiểu lễ nghi cưới xin ở cái xứ này nó làm sao nhỉ? Tò mò!

-Trường ca ca, tân nương tử thành thân sẽ mặc y phục màu gì?

-Nàng thích mặc y phục màu gì liền mặc như thế!

-Thật sao?

Chàng nhìn bảo bối mắt tròn xoe cứ như vừa phát hiện chân lý chàng liền khó hiểu một chút. Nàng lo lắng chàng sẽ không thích nàng mặc y phục màu xanh khi thành thân sao? Bảo bối luôn một thân lục y diu diu nhìn rất mát mắt, đẹp đến khiến người khác nhìn vào thất thần.

-Ta sẽ cho người may y phục xanh lục cho nàng thật lộng lẫy, nàng sẽ là tân nương tử đẹp nhất thiên hạ!

-Màu trắng có được không?

-Được! Nhưng tại sao lại là màu trắng!

-Ta ngày thường chỉ mặc màu xanh nhưng ngày thành thân thì muốn mặc màu trắng, không ổn sao?

-Không hề! Nàng muốn như thế nào liền như thế đó!

Thành thân, hai người hiển nhiên là mong ngóng ngày đó lắm rồi! Có điều lắm sự sẽ còn xảy ra ngăn cản cặp uyên ương này tiến đến hạnh phúc lứa đôi viên mãn. Đại hội cầu thân phía trước sẽ là rào chắn đầu tiên.

Thái tử của Đại Nam Quốc được đánh giá là một trong những đối tượng được cầu hôn đông đảo nhất! Chàng xuất thân hiển hách, tương lai là hoàng đế cả một quốc gia hùng mạnh, nữ tử nào lại không muốn được gả cho chàng! Thêm vào đó tình sử vang dội của chàng và Chiêu Văn cô nương khiến nữ tử khắp thiên hạ đối với chàng hứng thú vô hạn. Nam nhân si tình kia không cần biết vì lẽ gì buông tay nhưng chỉ cần các nàng có lòng ai biết được nữ nhân thái tử chọn cuối cùng sẽ là chính mình. “Còn nước còn tát” các nàng ai nấy cũng không tin với tài sắc của mình lại không cướp được trái tim của mỹ nam kia.

Đồng dạng câu dẫn chết người là nữ tử được mệnh danh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Chiêu Văn Như Ý. Thánh chỉ từng ban ra nàng cả đời chỉ được gả cho thái tử Vương Bạch Trường không ai không biết điều đó. Nhưng sau khi tin tức hủy hôn phát tán ra người người lại rầm rộ xôn xao. Không cho cưới người khác nhưng thái tử lại hủy hôn, làm thế chẳng khác nào ép mỹ nhân cả đời ở giá. Vương tôn công tử khắp nơi liền vì mỹ nhân cầu tình, họ đều hy vọng mình có thể khiến hoàng đế hồi tâm chuyển ý gỡ bỏ thánh chỉ cũ cứu vớt mỹ nhân một mạng. Dù sao thì những người cầu hôn nàng đều là hoàng tử, vương tử nước láng giềng... sức ảnh hưởng cũng không nhẹ.

Kết quả là trên hoàng băng trước ngày đại hội cầu thân khai mạc một tuần có vị trí thứ tự 10 người như sau:

Đồng hạng nhất : thái tử Đại Nam Quốc: Vương Bạch Trường và thiên kim tiểu thư của đại tướng quân Đại Nam Quốc: Chiêu Văn Như Ý

Hạng hai: thái tử Kim Quốc: Liên Lãm Giang.

Đồng hạng ba: lục công chúa Vũ Quốc: Tiêu Nguyên Ưu và tam hoàng tử Đại Nam Quốc: Vương Bạch Sơn.

Đồng hạng tư: đại công chúa Phi Quốc: Du Cố Thiên và thập nhất hoàng tử Ngọc Quốc: Phi Bách Chiến.

Đồng hạng năm: thất công chúa Đại Nam Quốc: Vương Bạch Vân và tam vương gia Phong Quốc: Lương Hoàng Hiệt Vĩ.

Đồng hạng sáu: quận chúa Thủy Quốc: Vu Yên Nhân và Lễ bộ thượng thư Đại Nam Quốc: Chiêu Văn Vạn Sự

Đồng hạng bảy: Nam hầu gia Vân Quốc: Trữ Dương Diễn và tướng quân Đại Nam Quốc: Chiêu Văn An Khang

Đồng hạng tám: bát công chúa Kim Quốc: Liên Tịch Hoa và Đông hầu gia Phong Quốc: Tương Âm Minh.

Hạng chín: thiên kim tiểu thư của thừa tướng Tuyết Quốc: Duyên Tiểu Kiều

Hạng mười: tứ hoàng tử Thổ Quốc : Ân Ân Yên Phong.

Như Ý cầm bản danh sách tam ca vừa đưa đọc đi đọc lại mấy lần rồi ngược ánh mắt trong veo ra chiều “chẳng hiểu gì” nhìn Vạn Sự. Tuần tú tam ca cũng nhún vai bất lực đáp trả về mặt “đừng có mà hỏi huynh”.

-Ca ca không phải nói muốn cầu hôn phải có tên trong danh sách đề cử sao? Chiêu Văn gia có ai đăng ký đâu mà xuất hiện tên chúng ta hoành tráng quá vậy?

-Huynh mà biết tại sao đã không đi đứng như bây giờ? Trời ạ huynh chẳng biết chuyện gì đâu!

-Cả nhà ba người tự dưng bị “lên thớt” cả mà chẳng hiểu tại sao? Tiêu tùng rồi!

Nàng méo hết cả mặt cũng vô năng không biết giải quyết ra làm sao nữa. Bất quá nhìn đi nhìn lại thấy cái tên Phi Bạch Chiến thì trở to mắt xem lại cho chắc ăn. Không phải chứ, Huyền Băng cung chủ xuất thân hoàng thất Ngọc Quốc thật à? Nàng tốt nhất là đập đầu vào thau nước rửa mặt chết đi cho đỡ đau tim vì kinh hoàng. Thất thố như vậy mà Chiêu Văn Như Ý nàng cũng phạm lỗi, nàng chưa bao giờ điều tra thân thế của hán cả! Chưa bao giờ biết ăn chui ra từ cái góc nào! Thất bại cho nàng quá!

69. Chương 69: Mỹ Nhân Khuynh Quốc, Mỹ Nam Khuynh Thành

-Bảo bối của chúng ta sao lại có cái bộ mặt nhúng nước tắm vậy trời?

Đại ca An Khang vẫn còn chưa biết tin tức bản thân mình sắp bị đưa “vào cùm” từ đâu đường hoàng bước vào phòng lên tiếng trêu chọc tiểu muội. Tướng quân rảnh rỗi của Chiêu Văn gia tuần tú hơn người, một thân bạch y lướt tới lướt lui trước mắt Như Ý khiến nàng mắt mũi đang tèm nhèm vì thiếu ngủ cũng bừng bừng khí thế sáng trưng trở lại. Mấy ca ca của nàng không ai là không đẹp trai đến nhức nhối nha đã vậy đều là độc thân chưa vướng bận ai hết! Không giống với công tử nhà quan khác thiếp thất đầy nhà, ba ca ca của nàng phong độ hơn người, nhân phẩm miễn chê... phong lưu có phong lưu nhưng là không có xem thường nữ nhân chút nào!

Phụ thân cũng chỉ có một mình mẫu thân là chính thất không có lăng nhăng ong bướm bao giờ. Tiếp nối truyền thống của ngài, ba vị Chiêu Văn công tử cũng không ai có ý định tam thê tứ thiếp. Thế nên mới nói nữ tử trong thiên hạ mắt nhìn thấy các chàng đều ngưỡng mộ, thèm khát còn hơn ruộng khô hạn hán kéo dài mong ngóng mưa rơi nữa. Thời đại xem trọng nam nhân này tìm được người có tư tưởng tân tiến như vậy đâu dễ dàng, có nữ nhân nào lại muốn chung chồng đâu. Bất quá nếu gả nhầm cho trượng phu ham mê nữ sắc thuộc loại “có mới nới cũ” “hay là “có trăng quên đèn” thì cũng ngậm đắng nuốt cay nuốt lệ vào trong chứ biết làm sao. Phản đối ư? Các nàng có mấy ai đủ bản lĩnh chứ! Nếu không muốn bị chồng bỏ, bị người đời coi khinh thì phải nhún nhường chấp nhận văng vể của tướng công thôi.

-Ca ca à! Huynh còn cười sáng lạn như vậy coi bộ muốn đeo gông vào cổ rồi nha!

-Tam đệ, gông cùm gì đây hả?

-Ui da, vậy mới nói huynh ấy lơ tơ mơ chưa biết cái gì hết a!

Như Ý và Vạn Sự nhìn nhau nhún vai phán một câu. Nàng ném tờ giấy kia qua cho đại ca thấy hán nhanh tay lẹ chân bắt lấy rồi tức tốc xoẹt mắt lia lia đọc ngấu nghiến. Đêm ngược 3, 2, ... đã thấy hán la oai oái như heo sắp bị chọc tiết. Ấy da ngày đẹp trời đã bị phá nát tanh bành.

-Chuyện quái quỷ gì đây?

-Thành thân a! Sắp tới muội sẽ có hai vị đại tẩu rồi!

-Nhảm nhí!

Hai cái miệng kia đồng thanh rống giận khiến nàng giật mình. Hai vị ca ca lấy vợ thôi mà kích động làm chi, trước sau cũng lên “thốt” thôi chạy trời không khỏi nắng đâu!

-Nói tới nói lui chỉ có nhị ca là an nhàn nhất thôi! Tại sao ba chúng ta bị bủa vây tứ phía còn huynh ấy thì thoải mái tiêu giao phong lưu bên ngoài vậy!

-Tứ muội là đang trách móc ta sao?

Biến mất bao lâu mất dạng tám hơi nay vừa nhắc liền xuất hiện đúng là “thiên” không thể tả. Nhị ca Thịnh Vượng như từ dưới đất chui lên phe phẩy quạt tiến vào. Hán biết thừa mình dung nhan “cá lặn chìm sa” còn cố tình muốn giết người không đền mạng, khéo môi cong cong nở nụ cười câu hồn.

-Nhị ca!

Như Ý nhào lên ôm lấy hấn “mi” lên má hấn một cái, hành động này khiến Chiêu Văn ba vị công tử đỏ lưởi, cứng đờ... hết đường phản kháng! Tứ muội làm cái gì đây?

-Không nên bắt ngờ! Muội muội thấy nhị ca nên vui mừng thôi, có trách thì trách nhị ca tuần mỹ bất phạm quá đi khiến muội kiểm lòng không đáng phải hôn trộm một týt.

Nàng nhìn ba vị ca ca “đứng hình” giảm bớt vài phần phong thái “đàn ông đích thực” thì tốt bụng “bồi” thêm một câu gọi là giải thích sơ lược. Nàng thích mỹ nam nha thấy mỹ nam thì đầu óc rất dễ dàng lệch quỹ đạo mặc định mà. Bọn họ là ca ca của nàng mà thất thố một týt cũng không bị gán cho cái danh hiệu “sắc nữ”.

-Không phải chỉ là tứ muội “nhất bên trọng nhất bên khinh” huynh có hai má mà chỉ hôn có một bên không có đồng bộ cho lắm ha!

-Vậy à! Cũng đúng nha!

Hai huynh muội tư thế chuẩn bị lặp lại cái màn trao đổi tình cảm thì nàng bị đại ca nắm cổ, còn nhị ca bị tam ca lôi xềnh xệch ra đằng sau.

-Bớt lộn xộn đi!

-Đừng có làm phiền muội với nhị ca trao đổi tình thương mến thương mà!

-Đúng, đúng ta với tứ muội lâu ngày gặp lại phải bồi dưỡng tình cảm chứ!

...

Này một màn đúng là râm ran pháo nổ còn âm ĩ hơn là chợ búa giờ cao điểm đông khách đắt hàng. Chiêu Văn gia ba vị công tử và một vị tiểu thư rất ít có dịp tập hợp lại một khối đông vui như vậy! Gia nhân trong phủ người có việc cũng như kẻ không có phận sự đều “liều mạng” đưa chân hướng đến khu vực vui vẻ này hóng chuyện. Biết sao được, bốn người bọn họ có sức quyến rũ quá mà. Nữ tử đẹp hơn tranh vẽ nam tử lại phong độ trời sinh... nhìn thôi cũng thấy tâm can rạo rực.

-Nhị ca lâu lắm mới về nhà phải mở tiệc mừng chứ ha!

-Chí phải!

Như Ý ngoác miệng nêu lên ý tưởng. Hợp mặt gia đình phải mở tiệc thói quen này đã ăn sâu vào lối sống của nàng từ xưa rồi. Khi xưa ở Việt Nam papa và mama mỗi khi đi công tác dài ngày trở về đều có tiệc, bản thân nàng là nữ thừa kế tương lai của Chiêu Thị tập đoàn cũng suốt ngày tiệc tùng với khách hàng, đối tác... Sống ở đây không có náo nhiệt như vậy lần này có cơ hội nàng phải tranh thủ!

-Phụ thân và mẫu thân đâu có ở trong phủ mở tiệc gia đình hợp mặt không có ổn đâu!

-Sao phụ thân với mẫu thân đi đâu mà muội lại không biết vậy?

Nàng còn tưởng họ ở trong phòng chứ, sao kỳ vậy? Nhà này nhị ca đi biệt quan năm suốt tháng, đại ca và tam ca cũng thường xuyên vắng nhà vì công cán triều đình. Bản thân nàng cũng rày đây mai đó chỉ có mỗi phụ thân với mẫu thân “đóng đinh cấm rẽ” trường kỳ kháng chiến, xây lô cốt phòng thủ ở đây thôi. Lúc này bốn đứa con cùng lúc ở nhà thì hai người bọn họ lại phè phỡn ở đâu rồi!

-Huynh có biết đâu, quán gia lúc sáng nói với huynh phụ mẫu đi nghỉ mát!

Ack... phải không vậy? Như Ý nghe đại ca nói xong thì sắc nước miêng của chính mình. Nghỉ mát à? Hai vị đó hành động thất thường như vậy hấn có nguyên do đi! Hay là...

-Muội biết rồi!

-Biết cái gì!

-Phụ mẫu đi lánh nạn thì có! Tên của hai huynh chắc chắn là do hai người đăng ký dùm rồi! Hấn là do các huynh mãi không chịu thành thân nên phụ mẫu đốc thúc đẩy mạnh công tác phân phối sản phẩm đây mà!

Lùng bùng sấm sét bên tai... Chiêu Văn ba vị huynh đệ nghe không hiểu lắm nhưng cũng nắm được mấu chốt vấn đề.

-Chủ kiến này hẳn là do mẫu thân khởi xướng đi!

-Phụ thân lúc nào chẳng nghe theo lời mẫu thân!

An Khang và Vạn sự nghiêng rằng ken kết, bất mãn quá độ... chơi không đẹp nha, hôn nhân đại sự mà bọn họ hai người cứ tưng tưng chen ngang không thông qua con cái được một lời!

-Đại ca với tam đệ có gì bình tĩnh, từ từ mà giận dữ!

-Chiêu Văn Thịnh Vương câm miệng!

-Được, được ta câm!

Ai đó lòng dạ hẹp hòi cười trên sự đau khổ của người khác, còn phô trương cầm lên mảnh giấy đã bị vò nhăn nhúm kia chậm rãi đọc thầm. Hẳn một bộ dáng cười cười, gõ gõ quạt lên thái dương ngẫm nghĩ, tính toán!

-Xem nào nước chủ nhà có khác Vương Bạch hoàng thất ba người, Chiêu Văn gia ba người. Chúng ta khí thế hơn người nhỉ? Thú vị!

-Thú vị cái mặt mo của huynh (đệ)!

Tai của Thịnh Vương xem nữa thì điếc luôn ba người dùng công lực mà hét vào tai hắn chứ có phải kêu gào bình thường đâu. Hai tay xoa xoa tai liếc xéo mỗi người một cái phật ý ba phần kính nể bảy phần! Thôi thôi bỏ qua, dù sao ba người các người sắp tới đều “mắc lưới” bị người ta đem “xáo nấu” cả chỉ còn mình hắn tự do... bản thân xem ra là hạnh phúc nhất rồi, không thêm chấp nhất!

-Đừng nóng mà! Hôm nay bốn công tử hồi phủ, tiệc tùng không mở được đành phải mời các vị ra ngoài ăn một bữa coi như bù lỗ nha!

-Thế còn tạm được!

Mời ăn ư! Lẽ nào lại không đồng ý! Chiêu Văn ba người được mời hào hứng lên chút đỉnh. Bọn họ sẽ ăn uống thật thoải mái cho nhà người cận tử luôn, đáng đời!

-Đi Toàn Phát tửu lâu!

-Nhất trí!

Như Ý chọn địa điểm hai vị ca ca được mới mặt mày hưng phấn đáp ứng, duy độc nhất vị ca ca lên tiếng mời kia mắt khê chớp.

-Uy, khoan đã!

-Sao vậy?

-Đợi muội thay y phục đã!

-Trời ạ, muội mặc vậy đẹp lắm rồi thay ra thay vô làm cái gì nữa!

Như Ý không cho là đúng một mực quay về phòng. Vài phút sau nàng quay ra một thân áo trắng như tuyết thướt tha yếu điệu khiến ba vị ca ca đứng yên, miệng há hốc, mắt tán thưởng. Tứ muội quả nhiên xứng danh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân!

Kinh thành Tọa Đô hôm đó được một phen xôn xao nhốn nháo từ đầu đường đến xó chợ. Chiêu Văn gia bốn người ba mỹ nam một mỹ nhân... ai nấy đẹp như hoa như ngọc toàn thân bạch y đồng lúc xuất hiện trên đường phố.

Nữ nhân nhìn ba vị công tử mắt quên chớp, mũi quên thở chỉ muốn nhào lên tóm đại một chàng lôi về nhà tống vào kho cất kỹ để giành. Kỳ trân dị bảo trên thiên hạ không muốn, tam tông tử đức được dạy dỗ bao nhiêu năm... chỉ muốn ném xuống đất dẫm đạp bẹp dí quên tất cả một đời cũng không muốn nhớ. Nam nhân quá mỹ miều đi!

Nam nhân nhìn mỹ nhân nước miếng bắt giắc chảy ròng ròng, hận không đủ năng lực ôm nàng về nhà nâng niu chiều chuộng. Thật muốn đem nàng đến tận cùng chân trời giấu biệt không cho ai nhìn thấy nàng nữa chỉ một mình bản thân thưởng thức vẻ đẹp của nàng thôi.

-Uy, ba vị ca ca xuống đường chung với các huynh có ngày muội sẽ bị mấy vị nữ tử kia xé xác đem cho cá ăn quá!

-Chứ không phải các huynh sẽ bị nam nhân trong thiên hạ đánh ằm xương sao?

-Tam ca chọc muội rồi! Tại sao ba huynh ai cũng đẹp hơn muội vậy? Không cam tâm tỵ nào!

Chiêu Văn huynh đệ nhìn nhau sửng sốt. Câu này không đúng à nha! Tứ muội xinh đẹp như vậy nữ tử trong thiên hạ ai cũng đứng xếp hàng đằng sau cả... nàng lại cho rằng mình dung nhan kém hơn ba vị ca ca là làm sao?

-Bảo bối Như Ý, đại ca là nam nhân nha!

-Muội cũng biết vậy nhưng mà các huynh nam nhân lại đẹp như vậy, đúng là bộ mặt hái ra tiền mà.

“Hái ra tiền”... tiểu muội này bữa nay sao vậy hen! Cái mặt của mấy ca ca mà tính

đem đi đâu hái tiền đây? Bốn người một bộ dáng trầm tư lại càng khiến cho khán giả bên ngoài “ngất ngây con gà tây” ngất xỉu vì đau tim nhiều hơn. Hồng nhan họa thủy bọn họ không biết mình đang gây ra cái tai họa gì sao? Muốn cho dân chúng với khách thập phương đi trên đường ngã lẫn ra do đất hết chăng?

70. Chương 70: Thái Tử Và Công Chúa Kim Quốc

Hai huynh muội Liên Lâm Giang và Liên Tịch Hoa đang ngồi trên lầu hai trong Toàn Phát tửu lâu cũng bị tiếng ồn ào dưới lầu thu hút tầm mắt.

- Chuyện gì vậy?

- Hồi bẩm công chúa hình như có khách quý quá bộ!

Hộ vệ thân tín của thái tử Kim Quốc Hắc Lạc Mâu cung kính chấp tay trả lời. Hắc cũng chưa hiểu “đầu cua tai nheo” thế nào, đứng trên này hộ giá mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng... nhưng mà hắc cũng chỉ có cỡ đó thôi đòi hỏi hơn nữa hắc quả thật bất lực.

- Ai mà có thể gây xôn xao như vậy chứ?

Tịch Hoa tò mò mắt hướng cửa lớn nhìn chằm chằm không chớp, sợ rằng trong lúc chớp mắt bỏ lỡ chi tiết đáng coi. Chẳng uống cho nàng bỏ công “canh me” sẵn không lâu sau đó có bốn thân ảnh bạch y đẹp tựa thần tiên giáng trần bước vào. Bọn họ cười nói gì đó xem chừng cao hứng vô cùng!

Chương quây đích thân xuất hiện chào đón, bộ dáng khúm núm hoan nghênh thập phần... ai nấy nhìn vô đều biết bọn họ là khách quý. Đương nhiên là phải hân hạnh phục vụ rồi lão Đại của Toàn Phát tửu lâu đích thân tới không chào đón cẩn thận muốn bị tố tụng ra đường sao?

Cộng thêm vào đó ai chả biết bọn họ là Chiêu Văn danh gia vọng tộc, đến một lần vùng tiền tiêu sài nhiều hơn bá tánh bình thường mấy chục lần. Không cần nói đi đâu xa tứ tiểu thư Chiêu Văn Như Ý mỗi lần xuất hiện đều chi ra con số mấy ngàn lạng bạc. Khách nàng ấy mời tới không là danh môn cao quý cũng là giang hồ vang dội tiếng tăm.

- Hoan nghênh, hoan nghênh!!!

- Một phòng hảo hạng cho bốn người, rượu quý món ngon đều dọn lên hết!

- Có ngay!

Ba khách mời có chút thất vọng đang định làm khó Thịnh Vương ai dè hắc tự dưng hào phóng quá trời. Nhưng mà thôi có ăn là được rồi phải biết rằng Toàn Phát tửu lâu nổi tiếng đồ ăn ngon, rượu mắc tiền... ăn một bữa ở đây phải trả tiền gấp ăn mười bữa ở ngoài.

- Các vị mời!

Chưởng quầy đích thân dẫn lối đưa đường lên lầu hai, an bài vào một phòng chất lượng tốt nhất. Những vị khách bám đuôi bốn người cũng nhanh chóng ghi danh những phòng bên cạnh căn phòng đó. Quả nhiên là mỗi câu dẫn hảo hạng, cả tửu lầu từ trên xuống dưới ngay lập tức đông đến không còn một chỗ trống.

- Tứ muội, coi bộ là khách quen nha!

- Quen biết gì! Muội nghèo lắm làm gì có tiền vào ăn uống mấy nơi sang trọng như vậy!

- Phải không?

Vạn Sự và An Khang trao cho nhau ánh mắt “biết ngay sẽ nói thế mà” tay mân mê ly rượu nhỏ nốc cạn một hơi. Như Ý nhìn hai người tay bầu tay chén chưa có “chào sân” đã cạn ly thì la oai oái.

- Đại ca với tam ca nha, thủ tục chưa có tiến hành đã vội vàng hành động rồi!

- Thủ tục gì tứ muội?

Thịnh Vượng cũng không khách sáo tự rót tự thưởng mình một ly trước có gì từ từ tính sau.

- Cả nhị ca huynh nữa, ây da thật không có quy tắc trước sau gì hết! Thôi thì người sao ta vậy!

Nàng cũng tự thưởng mình một chén, Tinh Biên Tửu nổi tiếng của Toàn Phát tửu lâu đâu phải muốn uống là có chứ! Tiền bạc vạn lượng nếu đến trễ cũng mua không nổi, mỗi ngày tửu lâu chỉ bán một số lượng nhất định... chẳng hiểu sao hôm nay bọn họ tới trễ mà vẫn còn được uống.

- Tứ muội uống rượu được sao?

- Đi tửu lâu không uống rượu thì đến để phá mối à? Đến, muội kính các huynh một chén!

Tiền nhiệm Như Ý tửu lượng kém nhưng mà đương nhiệm Như Ý “vạn chén không say” nha đối thủ của nàng đến giờ chỉ có Long Linh Nhiên nhị vương phi Phong Quốc thôi.

- Chúc sức khỏe!

- Tại sao lại chúc sức khỏe?

- Tam ca thật lắm lời, thôi chúc huynh sớm ôm mỹ nhân về nhà! Cạn!

Ba vị ca ca nhìn tiểu muội uống rượu như uống nước đường thì ngạc nhiên không thôi! Nhưng sau cùng không truy cứu làm gì, muội ấy phát biểu không sai đi tửu lâu phá mối thì có gì đáng nói chứ! Mắt mặt thì đúng hơn!

- Như Ý bảo bối, vụ cầu hôn lần này coi bộ muội rắc rối to!

- Đại ca với tam ca mới rắc rối to, muội sẽ ổn thôi!

Như Ý nghe An Khang nói thế không cho là phải, nàng cư nhiên lại là đối tượng được cầu hôn nhiều nhất. Nghĩ cũng lạ nha, là mấy tên dở hơi nào muốn rước nàng về dinh vậy trời? Gặp mặt nàng rồi sao, biết tính cách nàng rồi ư, không quen biết mà lại đi cầu hôn người ta... đúng là mấy kẻ rối hơi không có gì làm nên kiếm trò giải trí đây mà!

- Điện hạ yêu quý của muội bị nữ tử trong khắp thiên hạ dòm ngó, muội không lo ngại gì sao?

Thịnh Vượng nhăm nháp ly rượu trong tay, khéo môi cong lên trêu trọc. Bảo bối tính xử lý chuyện này ra sao đây?

- Thiên hạ không loạn thì làm gì có anh hùng, nữ tử không si tình thì làm gì có ghen tuông! Nữ tử ghen tuông thì ngu như heo mà muội lại không phải là con heo!

Sắc... này một câu nói khiến những người trong phạm vi nghe được, ai uống rượu thì sắc rượu, ai đang ăn thì xui xẻo hơn bị nghẹn đồ ăn, ai không uống trà không uống rượu không ăn gì hết... thì sắc nước miếng.

- Uy, các huynh bị làm sao vậy?

Ai đó là nguyên nhân gây ra cái họa này thì ngậy thơ ngợ ngác chả biết gì. Phòng đối diện thái tử Kim Quốc Liên Lâm Giang tay vuốt vuốt ngực nhuận khí vì hấn vừa bị mắc nghẹn. Nam nhân này nổi danh không ưa nữ tử trước nay chưa bao giờ coi trọng bất kỳ nữ nhân nào.

- Đại ca ổn chứ?

- Không sao!

Hắn thều thào trả lời cho tiểu muội an tâm. Từ lúc Như Ý bước vào cửa “nhất cử nhất động” của nàng hấn đều theo dõi sát sao. Nàng quả nhiên dung nhan “nghiêng nước nghiêng thành” giọng nói trong trẻo, ánh mắt tinh anh... toàn thân tỏa ra khí thể thu hút người khác. Nghe danh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đã lâu, nữ tử khiến phong lưu công tử Vương Bạch Trường si tình đêm ngày tơ tưởng. Hấn với nàng cũng có chút hiểu kỳ, nhân vật như thế nào có thể khiến cho tên họ Vương đó yêu chuộng.

- Nàng ấy chính là Chiêu Văn Như Ý sao?

- Hồi bẩm công chúa, đúng vậy!

- Thật xứng danh mỹ nhân!

Hắc Lạc Mâu và Liên Lâm Giang nhìn nhau nhíu mày. Nàng cũng biết tán thưởng người khác sao đúng là thể gian chuyện gì cũng có khả năng xảy ra. Bát công chúa Liên Tịch Hoa là hòn ngọc quý trong hoàng thất Kim Quốc, nàng xinh đẹp, thông minh, cầm kỳ thi họa xuất chúng... người người biết danh. Trong mắt nàng không có ai xứng đáng là đối thủ, Chiêu Văn Như Ý là cô nương đầu tiên nàng khen đẹp.

- Hoàng muội không nóng đầu hay cảm thấy chóng mặt gì chứ?

- Huynh không phải hỏi, muội thấy đẹp liền khen đẹp, cần gì phải ngạc nhiên như vậy?

- Xin lỗi, ta nhiều chuyện!

Lâm Giang quay lại tiếp tục quan sát Như Ý, hấn muốn tìm hiểu xem nữ tử này đến cùng là có cái gì hay ho!

- Tứ muội à, nghe dân gian đồn không ghen là không yêu! Muội đối với điện hạ tình cảm lạt lẽo vậy thôi sao?

- Uy, tam ca cái này là dân gian đồn sao?

Như Ý phì cười trước cách dùng từ quái dị của Vạn Sự. Tình cảm của nàng đối với Bạch Trường ra sao thiên hạ không cần biết, hấn biết nàng yêu hấn là đủ. Tên ấy si tình nàng nhân gian đều nhận thức, nàng si tình hấn không một ai nhìn ra... vậy mới hấp dẫn chứ!

- Chuyện của muội không đáng bàn nhưng mà hai huynh thì...

Nàng cười gian xảo, ăn nói lấp lửng giữa câu... An Khang và Vạn Sự thở dài cảm

nguyên bình rượu uống ừng ực, không cần ly chén gì nữa. Nàng nháy mắt với Thịnh Vượng rồi hai người cụng ly với nhau, phong thái ưu nhã đối lập hoàn toàn với hai kẻ đang tâm trạng không yên ổn kia.

- Các chàng công tử và tiểu thư sáng giá đang tạm trú ở đâu nhỉ? Muội thật muốn đi coi một chút!

- Có gì thú vị mà coi!

- Sao không toàn là mỹ nam với lại mỹ nhân không à! Người đẹp bốn phương tụ về đây thật náo nhiệt đó!

Như Ý cầm tờ giấy “danh sách vàng” kia ra ngắm nghía. Trong cái đám này chỉ có Phi Bách Chiến và mấy nhân vật Đại Nam Quốc nàng biết mặt, số còn lại không có nhiều thông tin.

- Tên này nè thái tử Liên Lâm Giang thật muốn biết hấn mỹ tới cái mức độ nào?

- Nghe đồn hấn không ưa nữ sắc!

- Đồn thế mà huynh cũng tin sao? Hấn là thái tử mà nữ tử hiến thân cho hấn chắc nhiều như nôm như rạ. Huynh nghĩ coi ngồi một chỗ mà cũng có “hàng” dâng tận miệng không ăn hết thì bỏ phí à! Muội đoán đại

nữ tử qua tay hấn nếu nằm ngang sẽ phủ kín một con đường nối từ hoàng cung của hấn tới đây. Còn nếu như nằm chồng lên nhau chắc là cao trội trời nhìn không rõ luôn!

Sặc... dân tình nghe lén tiếp tục bị nội thương! Ba vị ca ca của nàng kẻ mặt đỏ gay người thì tái nhợt vì mắc nghẹn cổ họng. Phòng đối diện có một tên nam nhân mặt dần dần đen lại tay nắm chặt cổ sức kiềm chế cơn nóng giận. Bên cạnh hấn có một nữ tử môi mím chặt, cắn răng hết cỡ, vai rung rung... nàng sắp nghẹn chết vì nín cười. Còn có một tên hộ vệ áo đen đứng cũng không vững nữa, hấn mặt cũng tái tái dần vì ép mình không phát ra tiếng động nào. Thật là khổ a! Nén cười thật là khó lắm!

71. Chương 71: Chạm Trán

Phủ thái tử, Bạch Trường nhìn tờ giấy “danh sách vàng” kia đang nghiêng rãng kèn kẹt. Đùa giỡn cái trò gì đây chứ hả? Tiểu Ý Nhi bảo bồi nàng lại là nữ tử được cầu hôn nhiều nhất sao? Tên nào lại không biết điều như vậy, bồi bồi của chàng mà hấn cũng dám tơ tưởng ư?

- Ai đăng ký cho ta với nàng vậy?

Bạch Sơn tay cầm tách trà thăm than khổ. Chàng được phân công chịu trách nhiệm điều phối toàn bộ quá trình tổ chức đại hội cầu thân này. Nước chủ nhà mà đâu thể hành động qua loa mắt mặt quốc thể được. Nhưng mà cái số chàng nó có khổ không cơ chứ, hai nhân vật đình đám nhất vốn không có tên trong danh sách ứng cử nhưng lời cầu hôn cứ tới tấp nhào tới ầm ầm như nước thủy triều... Kết cục là hoàng đế bệ hạ ban chỉ không có tên đăng ký cũng phải đáp ứng. Không có cách khác bởi vì số lượng cầu hôn quá đông đi, thật sự khó đối phó với giải thích thỏa đáng chọn đối phương được.

- Không có ai đăng ký, dân tình cầu hôn đông quá nên phải chấp nhận thôi!

- Không rút được?

- Rất tiếc!

- Ghi tên ta cầu hôn nàng!

- Được!

Bạch Trường thất thế hướng Chiêu Văn phủ đi tới. Nàng biết tin này chưa, không biết là nàng phản ứng như thế nào nữa?

- Điện hạ gia nhân trong phủ nói rằng bốn huynh đệ họ đi tửu lâu rồi!

Thanh Minh sau khi dạo một vòng hỏi thăm thì bầm lên tin tức. Đạo gần đây điện hạ lượn lờ ở Chiêu Văn phủ ngày càng nhiều rốt cuộc là hai huynh đệ chàng định dọn qua đây ở luôn cho tiện. Ý nghĩ vừa mới manh nha thì ngài lệnh cho hai người chuyển qua bảo vệ nàng không cần lãng vãng trước mặt ngài nữa. Kết cục là hai người lần đầu tiên trong đời lãnh một nhiệm vụ vô cùng gian nan và vất vả, đến trong mơ cũng không tưởng tượng được trên đời lại có cái nhiệm vụ bất khả thi đến thế.

- Nhậ nhệ nữa! Nàng...

- Toàn Phát tửu lâu, ngài tới đó bây giờ chứ?

- Sao không? Đi thôi!

Thanh Mẫn ném cho đại ca cái nhìn “biết rồi còn ráng hỏi” rồi tức tốc bám đuôi chủ nhân. Như Ý tiểu thư tính cách thật lém lỉnh, quái chiêu... suốt ngày tửu lâu, thanh lâu, trà quán, sông bạc... báo hại hai người chạy theo bảo vệ mệt đứt hơi. Căn bản cô nương ấy không phá đám người khác thì thôi chứ ai làm gì được nàng chứ! Đi theo nàng thật sự mệt hơn theo hầu chủ nhân gấp mấy lần.

- Sao các người lại tách nàng ra vậy? Ta không phải nói theo sát nàng sao?

- Nàng đuổi chúng thuộc hạ như đuổi tà hơn nữa nàng nói hôm nay không xuất phủ, ai ngờ mới đó lại đi nhậu nữa rồi!

Hai huynh đệ họ chỉ biết cúi gằm mặt nghe trách phạt, nói chuyện với điện hạ bất cứ cái gì liên quan đến Chiêu Văn cô nương thì không nên lý luận, đó là chân lý hai người vừa đúc kết không lâu.

- Điện hạ à, cô nương đi chung với ba vị ca ca mà nàng sẽ không có nguy hiểm gì đâu!

Thanh Mẫn vừa nói vừa nghĩ thầm trong bụng “ nếu có nguy hại gì thì chỉ là mấy người xung quanh nàng thôi”.

Toàn Phát từ lâu.

- Các huynh cười gì chứ muội nói vậy còn không đúng sao? Nam nhân mà không thích nữ nhân trừ phi không có khả năng thôi!

- Cô nương, chủ tử chúng tôi ời!

- Mời mọc gì ta đang bận không thấy sao!

Nàng còn đang cao hứng khí thế ngút trời nên không để ý hắc y nam tử kia này giờ mời nàng đến lần thứ mấy rồi! Rốt cuộc là nhị ca của nàng đáp lễ cho phải phép dùm với người ta!

- Vị công tử này, chẳng hay chủ tử của ngài ời tiểu muội của chúng tôi có gì chỉ giáo?

- Không dám chỉ giáo! Chỉ là nghe cô nương đây nói chuyện thú vị nên muốn hàn huyên với nàng thôi!

- Tốt, ta qua đó, hân ở đâu?

Như Ý lúc này mới nhận thức có người muốn nói chuyện với mình. Nàng cũng chẳng cần suy nghĩ cất tiếng đồng ý ngay. Ba vị ca ca đứng lên muốn đi chung nhưng bị nàng ngăn cản, gì chứ định rồng rắn qua đó dọa người à?

- Mấy huynh uống rượu đi, muội quay lại liền!

- Đùa sao? Đi chung!

- Vậy mời các vị!

Nàng tưởng hân mời đi đâu xa xôi lắm ai ngờ hân dẫn đường vào phòng đối diện. Phô trương quá thể cách có mấy bước chân mà cũng bày đặt ời này nọ, phí thời gian. Trong căn phòng đó có một nữ tử mặc áo tím, khả ái, dễ thương đang ngồi e lệ mỉm cười. Quả nhiên là mỹ nhân trời xinh nha, môi hồng chúm chím, làn da trắng trẻo, tóc đen dài buông hờ hững qua vai... nàng ta nhìn mảnh mai, yếu điệu... bây giờ nàng mới hiểu toàn bộ ý nghĩa của cái cụm từ “liều yếu đào tơ” cổ nhân sử dụng nó trong trường hợp nào!

Mắt Như Ý có lẽ chớp lóe điện quang vì cái tên nam nhân ngồi cạnh vị cô nương kia. Hân là người thật sao? Hay là tạo hình 3D cho nhân vật game online hả trời? Mỹ nam, hai từ này không đủ để diễn tả vẻ đẹp của hân. Tên đó sở hữu một gương mặt cân đối, hài hòa nhìn từ mọi góc độ đều đẹp, nàng nghĩ thế! Mắt đen tuyến bản ra hân khí, mũi thẳng thanh tao, lông mày đậm vừa phải... cái gì nên có đều có, nàng tóm gọn dung nhan của hân trong ba từ “mãnh mỹ nam” (Chiqu gõ gõ micro... hèm hèm.... Như Ý cô nương xin hỏi “mãnh mỹ nam” là cái gì vậy? Như Ý vuốt tóc hất qua sau lưng, tạo dáng, lấy giọng: “Mãnh mỹ nam” là một nam nhân có sự kết hợp hoàn hảo của một nam nhân đẹp trai ép chết người khác đi tự tử vì tự ti mình đẹp không bằng. Gương mặt tên ấy còn phải bản ra tứ phía một khí chất dũng mãnh vô song, hào hùng như thác nước đổ, mãnh liệt hơn cả triều cường , bla bla .... Chiqu len lén chuẩn bị hết nổi tởm ấy rồi.... Như Ý: nè nè ta nói chưa xong).

- Không biết là ai ời ta ?

- Là ta!

Liên Lãm Giang lạnh lẽo cất giọng điệu băng hàn của mình phun ra hai chữ. Hân bắt đầu cảm nhận được nữ tử này khác người ở chỗ nào rồi. Nàng ta đường hoàng bước vào đối mặt với hân đầu tiên là nhìn một lượt từ trên xuống dưới như đánh giá hàng hóa. Ánh mắt lóe sáng tia tán thưởng khi nhận thức hân là

hàng “cực phẩm”. Từ đầu tới cuối không có một tia e lệ hay thẹn thùng như nữ tử khác, hần yên lặng nàng chẳng hề lúng túng... cư nhiên cất tiếng như người hỏi cung.

- Công tử tìm ta có chuyện gì?

- Cũng không có gì quan trọng, tại hạ Liên Lâm Giang xin có lễ!

- Liên công tử khách khí rồi! Chiêu Văn Như Ý xin có lời chào!

Nàng chấp tay chào hần mặt mũi thản nhiên như chẳng có gì đáng bận tâm. Gương mặt thanh tú ấy nếu hần nhìn ra nửa điểm chột dạ của kẻ làm điều xấu bị bắt quả tang tại trận thì hần đi đầu xuống đất.

- Tiểu nữ Liên Tịch Hoa xin có lễ.

- Liên cô nương hân hạnh gặp mặt, xin giới thiệu với cô nương ba vị ca ca của ta đây là ...

Như Ý tỉnh bơ giới thiệu ba vị ca ca với người đẹp nửa điểm bối rối cũng không có. “Gặp nguy không loạn” là tiêu chí cần thiết đầu tiên của một nhà lãnh đạo tiềm năng mà. Liên Lâm Giang... hờ hờ... thế gian có bao nhiêu người tên như vậy. Nàng đảm bảo hần chính là thái tử Kim Quốc trong truyền thuyết là cái tên mà nàng vừa nói xấu te tua. Hần hùng hổ gọi nàng qua đây hần là muốn “chỉnh” nàng vì dám giễu chồn công cộng bôi đen cái thanh danh vốn đã đen không thua gì nước cống của hần rồi! Như Ý nàng ngu sao mà tự “chui đầu vào rọ” chứ, nếu hần mặt dày thừa nhận mình nghe lén nàng nói chuyện thì nàng sẽ cúi đầu làm bộ nhận lỗi. Còn nếu không thì chín bỏ làm mười, một câu nhện là chín câu lành ^^ (Chiqu: Như Ý tỷ tỷ à, ai nhện ai vậy? Trường hợp này là Giang ca ca nói câu đó mới đúng nha! Như Ý: ta nói dùm hần mà .... hix).

Liên Lâm Giang hần nằm mơ cũng không nghĩ đến thiên hạ có nữ tử mặt dày như nàng. Căn phòng bảy người một mình nàng chiếm sân khấu nói lia lịa không ngừng nghỉ. Đến cuối cùng là hần không rõ nàng là khách mời hay hần và người của hần mới là khách nữa. Nàng vừa giật trong tay hần bình rượu để rót mời Hắc Lạc Mâu, hành động thản nhiên không có câu nệ nữ tử hay tôn ti kẻ dưới người trên.

Ba vị ca ca của nàng hướng về phía hần chấp tay tạ lỗi dùm, họ cũng không có ngăn cản nàng làm loạn. Hần vốn dĩ định mời nàng qua đây để làm khó nàng một chút, muốn nhìn thấy vẻ mặt ngại ngùng, bối rối của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân nó ra làm sao? Kết cục là hần thấy nàng đang xử lý dùm hần bình rượu cuối cùng trong phòng. Thật là lỗ to mà!

- Tiểu Ý Nhi!

- Trường ca ca! Chàng tới!

- Nàng lại làm cái gì ở đây?

- Uống rượu chàng không thấy sao? Chàng uống không?

Bạch Trường vừa bước vào lầu đã dáo dác tìm bảo bối. Cháng thấp thoáng thấy thân ảnh nhỏ nhắn của nàng thì bước nhanh lại không nghĩ tới gặp thái tử Kim Quốc cũng đang nhàn nhã nhắm rượu ở đây.

- Nàng đừng uống nữa!

Gỡ ly rượu từ trên tay nàng xuống, chàng liền quay lại chào hỏi họ Liên kia. Hai bên hàn huyên vài câu thì rút lui gọn gàng. Chiêu Văn gia ba vị công tử đương nhiên theo sát tiểu muội nên căn phòng nhỏ trong thoáng chốc vắng lặng trở lại.

- Quả thật là nữ tử thú vị!

- Thuộc hạ đồng ý!

Hai nam nhân trong phòng trầm mặc rơi vào không gian suy tưởng cá nhân. Nữ tử xinh đẹp còn lại thì mắt hướng xuống đường dõi theo một thân ảnh nam nhân, ánh mắt nàng tỏa ra tia nhìn say mê vô hạn.

- Trường ca ca, sao chàng kéo ta đi vội vàng vậy? Rượu với đồ ăn ta kêu ra còn chưa có ăn hết, uống tiên!

- Bảo bối, nàng suốt ngày rượu chè be bét vậy coi sao được!

- Chàng quá lời nha! Ta lúc nào thì suốt ngày rượu chè chứ? Hôm nay nhị ca hồi phủ, bốn huynh đệ chúng ta đi ăn mừng chút xíu thôi mà!

- Nàng ăn mừng gì với tên họ Liên đó?

Như Ý mím môi khẽ cười khiến Bạch Trường có cảm giác hơi bất an. Nàng cười cái kiểu này là làm sao? Chàng liếc mắt qua mấy công tử Chiêu Văn gia thấy bọn họ ai nấy cũng cười cười mờ ám như nàng thì hiểu kỳ càng tăng thêm.

- Ba vị công tử ta sẽ đưa Như Ý về sau, các vị có thể trở về trước!

- Xin phiền điện hạ!

Ba người ném cho tiểu muội ánh mắt hàm ý “mê trai bỏ mặc huynh trưởng” rồi đồng loạt lên xe ngựa bỏ đi trước. Tiểu muội chưa xuất giá cho người ta mà ba vị ca ca te te bỏ đi một nước nhìn kiểu gì cũng không hợp với lễ thường. Nhưng Chiêu Văn gia đã quá quen thuộc với tính bá đạo chiếm hữu của thái tử rồi, mà bọn họ cũng biết chỉ có tiểu muội ăn hiếp tên ấy chứ hẳn đời nào dám khi dễ nàng.

- Ta đỡ nàng lên xe! Cẩn thận đấy!

- Ta có say đâu chàng việc gì phải...

Nàng vừa mở miệng phản đối thì hắn ôm nàng bế lên xe ngựa luôn hết ý kiến ý cò. Khi rềm xe buông xuống hắn ngồi khoanh tay, một bộ dáng chuẩn bị hồi cung khiến nàng xụ mặt xuống lấy hơi chuẩn bị báo cáo. Hắn sẽ cười lăn cười bò vì cái sự thất thố dở hơi của nàng cho coi, hôm nay xui ơ là xui!

72. Chương 72: Âm Sát Huyệt

-Hoàng hậu nương nương ời ta sao?

-Vâng, xin mời tiểu thư lập tức tiến cung gặp mặt.

Như Ý đặt sách qua một bên đứng lên phui phui váy áo cười đơn đả với vị công công đẳng mặt nghiêm mảy mui kia. Lão gia gia cũng đâu cần phải bày ra cái bộ mặt “đông đá” chuyên nghiệp như vậy chứ tiến cung thôi mà tiến thì tiến bốn tiểu thư ta sợ ai.

-Công công phiền ngài dẫn đường rồi!

-Không dám, mời tiểu thư!

Thanh Minh và Thanh Mẫn đảo tròn mắt nhìn lên trời biểu tình bất phục. Trời cao xanh hời, ngài có biết cô nương ấy hôm nay bỗng dưng có nhã hứng ngồi ở hoa viên đọc sách mà không xuất phủ, bọn họ hai người là mừng rỡ cỡ nào đâu. Còn tưởng rằng hôm nay được thoải mái nghỉ ngơi một hôm chứ tiếc rằng mọi sự chỉ là nằm mơ ban ngày.

-Hai huynh cũng đi theo sao?

-Hồi bẩm tiểu thư, bảo vệ nàng là chức trách của chúng thuộc hạ. Nàng đi đâu chúng tôi theo đó.

-Hậu cung thiếp thất của bề hạ ở mà nam nhân hai vị cũng vào được ư ?

Nghe hai tên này hùng hổ tuyên bố cái câu xanh rờn kia nàng làm khó cổ tình bất bề. Nàng biết bọn họ đều là tâm phúc của Bạch Trường, võ công cao cường, hành sự cẩn trọng, nhan sắc rất ổn... nhưng là bọn họ đeo bám nàng suốt ngày thật khiến nàng phiền chết được.

-Xem ra không hợp quy tắc chuẩn mực của hoàng cung, hai vị hôm nay không cần theo ta.

-Không được thưa tiểu thư.

Đành rằng theo sát nàng đã ngán đến tận cổ nhưng đây là mệnh lệnh của chủ nhân hai người phải nhất nhất nghe lời. Cô nương nàng xảy ra chuyện gì xảy xất tổn hại đến một cái móng tay bọn họ lập tức lãnh đủ.

-Chúng tôi bảo vệ nàng đến cửa cung sẽ đứng đợi ở ngoài.

Như Ý hết hứng thú có ý kiến đề nghị gì khác, hai người muốn đi theo liền làm như vậy đi. Nàng tốt bụng muốn cho bọn họ nghỉ phép một ngày thế mà ai đó khẳng khái từ chối. Tinh thần trách nhiệm cao ngất ngưỡng, tận tâm với chức trách một giây không rời... quả nhiên là được huấn luyện tốt. Nàng phải thỉnh giáo Trường ca ca xem hẳn làm cách nào mà đào tạo ra được nhân sự có kỷ luật tự giác cao độ như vậy mới được.

Đoàn người ngựa cứ thế xuất phát thẳng hướng hoàng cung tiến đến, có điều mọi sự đâu có suôn sẻ như nước chảy từ chỗ cao đến chỗ trũng được. Bọn họ khởi hành chưa bao nhiêu lâu thì trên đường liền xuất hiện náo loạn. Ngược hướng đoàn người của Như Ý đang đi có một chiếc xe ngựa đang phóng về hướng này với tốc độ như điên trên xe ngựa không có người điều khiển.

Dân chúng đang đi trên đường nháo nhào chen lấn né tránh nó, có nhiều người xui xẻo đã bị tông ngã nhưng tốc độ kinh khủng của con ngựa điên đó không hề giảm lại. Nó giống như đã bị cho uống thuốc kích thích chỉ nhằm hướng đoàn người của Như Ý lao đến. Nàng nép vào vệ đường thì nó liền chuyển hướng chỗ nàng đứng. Thanh Minh nhanh nhẹn ôm nàng bay vút lên nóc nhà tránh thoát một kiếp nạn. Con ngựa kia đâm đầu vào một căn nhà bên đường, phá nát bức tường nhà đó rồi gãy giữa mà chết trong đồng đổ nát.

-Tiểu thư không sao chứ?

-Ta ổn.

Thanh Mẫn cũng nhảy lên theo hẳn tức tốc hỏi ngay, này một màn nguy hiểm thật khiến người khác đứng tim, đổ mồ hôi hột đi. Thời điểm hẳn ngược lên nhìn cô nương đang đứng trước mặt mình kia hẳn chẳng tìm ra được một tia hoảng hồn hay sợ hãi nào trên mặt nàng cả. Nhưng thay vào đó hẳn thấy mắt nàng lóe lên tia nhìn quái dị chớp nhoáng rồi biến mất không vết tích.

-Đưa ta xuống nào! Ta còn phải tiến cung nữa tới trễ là không tốt đâu!

Như Ý nàng dùng móng chân suy nghĩ cũng biết mình vừa bị ám sát hụt. Kẻ nào đó muốn mượn tai nạn trên đường phở kết liễu nàng một cách đường hoàng. Bất luận tên ấy là ai nàng dám khẳng định hẳn dám động vào nàng... thì hẳn không muốn sống nữa rồi! Muốn dùng một chiếc xe ngựa cán nàng ư? Thật không hiểu cái đầu của hẳn treo trên cổ để làm cái? Ấu trĩ!

Một hồi nhón nháo cuối cùng cũng được dọn dẹp ổn thỏa, đường phố lại quay lại nhịp điệu vốn có của nó. Lầu cao ban công một bạch y nam tử tay quạt phe phẩy mắt vẫn dõi theo thân ảnh lục y nữ tử vừa rời đi kia, khóe môi bất giác cong lên thành một nụ cười mê người.

-Hầu gia, ngài cười gì vậy a?

Nữ tử xinh đẹp đang ngồi đối diện hẳn ông eo đứng lên bước qua ngồi vào trong lòng hẳn cất tiếng nũng nịu hỏi. Nam tử thu quạt lại dùng nó nâng cằm người đẹp lên hôn nàng một cái cợt nhả trả lời.

-Cười tiểu mỹ nhân của ta!

-Ngài lại chọc thiếp! Ngài rõ ràng là nhìn theo vị cô nương kia rồi tự cười thầm! Ngài để ý nàng sao?

-Ta có tiểu mỹ nhân nàng rồi còn cần ai nữa?

Nam tử tuần tú cười quyền rũ không cho là phải, hẳn đưa tay lên bẹo má nữ tử kia buông lời tán tỉnh. Trong thiên hạ nữ tử gặp qua hẳn không mấy ai thoát khỏi sức câu dẫn hút hồn bởi dung nhan phi thường tuấn đạt, cử chỉ ôn nhu, mắt lóng lánh tình, tiếng nói gợi cảm... của Phong lưu tình thánh, Hoa hoa nhị công tử Âu Châu thần giáo cũng đồng thời là Nam hầu gia Vân Quốc: Trữ Dương Diễn. Hẳn là hồng nhan tri kỷ, vị hôn phu đáng giá, người tình trong mộng... của nữ tử khắp thiên hạ. Nữ nhân muốn lọt vào tầm mắt của hẳn nhiều không đếm xuể đối với hẳn mà nói mỹ nữ là để yêu chiều, chăm sóc, bảo hộ. Hẳn yêu nữ tử xinh đẹp chỉ cần là mỹ nhân hẳn liền muốn sủng ái.

-Ngài nhận thức cô nương dưới đường khi này sao?

-Không có, tiểu mỹ nhân nàng biết ư?

Nếu ai cũng yêu thì không còn là yêu nữa nhưng hắn không biết điều này. Chính xác thì hắn cũng không muốn biết, hãy cứ chấp nhận rằng hắn biết yêu thế là đủ.

-Ngài lại có thể không biết cô nương ấy ư? Thiếp không tin!

-Ta thật sự không biết! Tiểu mỹ nhân nàng nói xem cô nương ấy là ai?

Nữ tử kia khê mỉm cười, nàng yêu hắn nhưng hắn là nam nhân không bao giờ dành riêng cho duy nhất một nữ nhân. Thiên hạ không có người nào có thể nắm giữ được trái tim đa tình của hắn. Hắn như một làn gió mát có thể đi khắp nơi, tắm mát ọi người, ai cũng yêu quý hắn nhưng không ai đủ bản lĩnh kiềm chân hắn ở lại.

-Nàng ấy là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Chiêu Văn Như Ý. Hầu gia, ngài hắn nghe đến danh tính của nàng ấy đi!

-Chính là nàng ấy ư? Thật là cũng nghe qua!

Nữ tử kia chẳng phải là người trong lòng của tên bằng hữu Lưu Bạch sao? Nàng quả nhiên xinh đẹp xem ra tên ấy cũng có mắt lựa chọn lắm. Hắn chỉ vì nàng mà biến thành “lãng tử hồi đầu” có thật xứng sao? Trữ Dương Diễm hắn thật sự muốn biết.

-Trường ca ca!

-Tiểu Ý Nhi, sao nàng ở đây?

Như Ý vừa tiến qua cổng hoàng cung được một quãng đường ngắn liền thấy Bạch Trường vừa kết thúc buổi triều đang đi ra. Nàng mừng rỡ cười toe chạy về phía hắn. Nàng không biết rằng một nụ cười này khiến cho bao kẻ hồn phách bay mất, thất thần đứng yên như tượng đá. Đám quan viên trong triều già trẻ đều có, mấy lão thần cao tuổi sức chống đỡ dày dặn còn đủ công lực đứng vững như mấy quan viên trẻ tuổi thì... đúng là hành động thất thố. Ai nấy mắt quên chớp, há hốc mồm quên khép, chân quên bước... nhìn chằm chằm nữ tử nhà người ta.

Sự thật tranh vẽ nàng không ít người đã xem qua nhưng tranh vẽ làm sao diễn tả, lột xác hết được dung nhan khuynh thành của nàng. Huống hồ nàng lúc này nhìn thấy người yêu trong lòng hạnh phúc, ánh mắt, gương mặt đều rạng rỡ đến chói lòa... thật khó để không bị nàng mê hoặc. Phụ thân và hai ca ca của nàng đều bước lại hàn huyên, lẽ ra chỉ là một nhóm năm người thôi nhưng chả hiểu sao lại gây ra tắc đường. Người ngoài rõ ràng không phận sự, tham dự triều chính xong rồi cũng nên quay về phủ hết đi nhưng bọn họ cứ nhiên lại đứng cả ra đấy nhìn lên mỹ nhân. Người nói cứ nói còn người đứng cứ đứng... rốt cuộc là lần đầu tiên trong lịch sử Đại Nam Quốc hoàng triều tại cánh cổng hoàng cung bị tắc đường mà chả có ai phàn nàn gì.

Lúc này tất cả quan viên đại thần mới thực sự hiểu rõ thái tử cao cao tại thượng của mình vì cái lý do gần gũi suốt hai năm trời giằng co dây dưa không dứt mỗi một cái chuyện hủy hôn hay không hủy hôn ước. Nữ tử xinh đẹp động lòng người như thế là nam nhân ai lại muốn buông tay không chiếm làm của riêng bao giờ. Vấn đề thắc mắc bấy lâu sau cùng đã sáng tỏ.

-Mẫu hậu muốn gặp nàng để ta đưa nàng đi!

-Cám ơn chàng! Phụ thân, đại ca, tam ca mọi người về trước nhé. Nữ nhi gặp qua nương nương một chút.

-Ta sẽ đưa nàng ấy về sau.

-Thần xin làm phiên diện hạ!

Bạch Trường nhanh nhẹn dẫn đường cho nàng hướng Hoàng An Cung của mẫu hậu. Chàng không phải mù ngay tức thì đã nhận ra ngay chuyện quái đản đang xảy ra chỗ cửa cung. Bảo bối quá xinh đẹp đi thật không khó trách các vị đại thần chẳng thể nào rời chân nhắc gót bỏ đi cho được. Chàng còn để nàng đứng ở đó chắc tắc đường còn tiếp diễn dài dài...

-Có người muốn hại ta!

-Cái gì?

Dung nhan tuấn tú của Bạch Trường vì một câu nói của bảo bối mà chấn động đến khó coi. Chàng ngay lập tức hỏi rõ căn nguyên diễn tiến mọi sự một chi tiết cũng không bỏ sót. Ánh mắt đen sâu thẳm kia nhanh chóng trong phút chốc liền lóe ra tia nguy hiểm khó lường. Kẻ nào muốn dồn bảo bối quý giá của chàng vào chỗ chết, xem ra hẳn muốn đi trả hiếu với tổ tiên sớm rồi. Nếu để chàng điều tra ra hẳn đảm bảo sẽ không được sống tử tế lâu dài nữa là bao... thậm chí đến chết cũng đừng mong dễ dàng. Hẳn sẽ không tha thứ cho bất luận kẻ điên nào dám tổn thương đến nàng một sợi tóc bất luận kẻ đó là ai.

-Nàng phải cẩn thận hơn nữa, ta sẽ phái thêm người tới bảo vệ nàng!

-Ta không nói chuyện này ra để chàng tăng cường thêm lực lượng “kỳ đà” ngáng tay ngáng chân của ta đâu đó.

-Sự an toàn của nàng trọng yếu hơn nàng phải biết nàng quan trọng với ta như thế nào chứ!

Như Ý chớp mi nhìn hấn gắt gao trong chớp mắt ôm nàng vào lòng thật chặt. Hấn có kích động quá không vậy? Nàng có sao đâu chỉ có chút chuyện nhỏ này muốn diệt trừ nàng sao được chứ? Tên khốn nào đó nằm mơ đi, đợi nàng tóm gáy được hấn thì hấn sẽ biết trên đời này cái gì gọi là thống khổ !

-Nàng nghe lời ta đi, phải tuyệt đối cẩn trọng đấy! Người của ta đưa đến nàng đừng có làm khó họ, hãy đồng ý để họ bảo vệ nàng cho ta yên tâm được không?

-Ta tự lo được mà!

-Bảo bối ta không bao giờ muốn mình phải trải qua cảm giác lo lắng vì nàng bị bất kỳ nguy hiểm nào. Đợi đến khi ta tìm ra được hấn nàng không được chạy loạn tốt nhất là đừng có xuất phủ.

-Đâu có được!

Như Ý khóc không ra nước mắt, hấn đưa ra yêu cầu bất khả thi chẳng phải làm khó nàng sao? Biết vậy tự nàng giải quyết không có bép xép lắm lời với hấn... nhìn hấn đề cao cảnh giác thế này nàng thật chỉ biết cách bó tay chịu trời, lắc đầu chịu thua. Nàng còn chưa bị tổn hại đến một vạt áo nha nếu là bị trầy chút da tay chắc hấn huy động cấm vệ quân bao vây, cấm túc nàng trong phủ mất.

-Nàng lại không ngoan!

-Ta không phải trẻ con ba tuổi, đợi ta bắt được tên nào “giật dây” sau vụ này hôm nay ta sẽ dần cho hấn mềm xương!

“ Sau đó ta sẽ lấy mạng hấn” Bạch Trường âm thầm thêm vào về sau.

73. Chương 73: Ân Điển

-Tiểu nữ tham kiến nương nương! Chúc nương nương thiên tuế!

-Hoàng nhi xin vãn an mẫu hậu!

Nương nương ngồi ở trên cao vẫn còn nhàn nhã chưa thềm để ý đến hai kẻ

đang cung kính phía dưới. Nàng là mẫu nghi thiên hạ mà phải có dáng dấp sao cho nó phù hợp với vị trí chứ! Khẽ tao nhã nâng lên miệng nhấp sơ qua tách trà hảo hạng, chậm rãi thưởng thức hương vị của nó... nhẹ nhàng đặt nó trở lại. Nàng lờ lửng trong người ra một chiếc khăn lụa khẽ chấm chấm miệng rồi liếc xuống phía dưới lúc này mới chịu phun ra lời vàng ngọc.

-Miễn lễ!

Bố tiên sư nhà nó chứ cái con mụ kia lên cơn động kinh à, ta rảnh lắm hay sao mà vô đây nhìn bà uống trà chứ! Ta còn bao nhiêu là chuyện chưa làm chỉ vì một câu triệu kiến của bà mà phải tắt tả đến đây... nhìn động tác chậm rì như lão bà sắp “xuống lỗ” kia sao ta ngứa mắt thế không biết!

-Tiểu nữ chậm trễ xin nương nương lượng thứ!

-Ban ngồi!

-Tạ ơn nương nương ân điển!

-Trường Nhi ta có triệu kiến con sao?

Hoàng hậu lia cặp mắt cú vọ sang thái tử buồng lời bất mãn. Hài tử lớn xác của nàng ngày càng không còn phong độ nam nhân gì cả, hần rảnh ra một chút là quần lầy cô nương người ta tưởng mẫu hậu nàng không biết gì sao? Chuyện hần một cước đạp hết phi tử, tiểu thiếp trong phủ ra cổng chỉ vì làm vui lòng nữ tử này khiến nàng đau hết cả đầu. Chuyện hần si tình Như Ý thiên hạ không ai không biết, yêu cô nương này như vậy thì nàng ta sẽ trở thành điểm yếu của hần. Hài tử của nàng không được phép có điểm yếu trí mạng, nàng là mẫu hậu của hần không vì hần lo nghĩ thì còn vì ai.

-Đến rồi thì tốt mẫu hậu cũng có chuyện muốn nói với con!

-Hoàng nhi xin lắng nghe!

Hoàng hậu bắt đầu mở “loa rè” phát thanh miễn phí dạy dỗ con trai khiến Như Ý ngồi một bên không muốn nghe cũng phải nghe. Bà ta nói dông dài cả buổi cũng chỉ tóm quanh một vấn đề chính là cái vụ nạp chính phi và phi tử của hần trong đợt cầu thân lần này. Hừm... muốn cưới vợ cho hần cũng đâu cần lời nàng đến chứng kiến chứ, bà ta có ý tứ gì đây?

-Chiêu Văn tiểu thư, nàng nghe xong hiểu nỗi lo lắng của bốn cung chứ!

-Tiểu nữ đã hiểu!

-Tốt, bốn cung biết nàng là nữ tử thông minh sẽ không khiến bốn cung thất vọng. Nàng biết mình phải làm gì rồi chứ?

Ta đương nhiên hiểu ý bà muốn gì nương nương nhiều chuyện ạ! Bà ta muốn hôn sự của con trai được thuận lợi, Như Ý nàng nếu có thể thắng các cô nương khác để trở thành chính phi của thái tử thì cũng không được ngăn cản hần nạp thêm phi tử. Thực tế với cái danh sách “dài mứt chỉ” các nữ tử cầu hôn hần thì có một lực lượng đông đảo sẵn sàng chấp nhận vị trí phi tử của hoàng đế Đại Nam Quốc tương lai. Các nàng ấy đều xuất thân hiển hách cả, nếu gả cho thái tử sẽ là một lực lượng hậu phương hùng hậu cho hần.

Chiêu Văn gia cũng không phải hạt cát nên chuyện nàng trở thành thái tử phi bà ta không phản đối. Vấn đề bà ta ăn ngủ không ngon là cái tính độc chiếm cao ngất trời không muốn chia sẻ trượng phu của ta và sự ương ngạnh bướng bỉnh chỉ muốn độc sủng ta, si tình một mình ta của con trai.

-Nàng yêu Trường Nhi con trai ta mà đúng không?

-Vâng, tiểu nữ vô cùng yêu chàng.

-Nàng yêu Trường Nhi thì cũng nên vì hần mà suy nghĩ, con trai ta dù thế nào

nó vẫn yêu nàng nhất còn gì! Dầu cho Trường Nhi có hậu cung phi tử nhiều vô kể thì nàng vẫn là người đứng đầu.

Dẫn dụ, gài bẫy bốn tiểu thư sao? Nương nương lại coi thường đối thủ quá rồi, nước chảy thì bèo trôi phải không? Chiêu Văn Như Ý ta nói thế nào cũng là kẻ biết tiến cũng biết lùi, cương nhu vận dụng thành thạo... thật sự có thể rơi vào tay nương nương nàng được sao?

Bạch Trường đứng đó mà máu nóng chảy lên đầu sắp bùng nổ vì phật ý rồi. Mẫu hậu nàng nói vậy lỡ làm bảo bối giận chàng thì chàng khổ rồi. Phi tử ư? Chàng không thèm, yêu thương một mình bảo bối đã đủ rồi, không muốn phải bận tâm đến bất kỳ nữ nhân nào khác.

-Tiểu nữ có thể làm bất cứ chuyện gì cho Trường ca ca chỉ cần đó là điều chàng muốn. Trường ca ca, huynh muốn nạp thêm phi tử ngoài ta sao?

-Không bao giờ!

Như Ý mắt long lanh chớp chớp mi dịu dàng nhìn si mê về phía hắn. Hành xử e lệ, thẹn thùng của một tiểu nữ tử đài các yêu say đắm điện hạ, ai nhìn vào cũng nghĩ nàng xem thái tử như ông trời của nàng, hẳn bảo nàng nhảy vào lửa nàng liền làm theo. Ngoại trừ Bạch Trường ra không ai nhận thấy ẩn ý sau ánh mắt ướm át của nàng, chàng lấy tính mạng ra bảo đảm Tiểu Ý Nhi nàng muốn nói “chàng lo mà giải quyết đi... không... thì biết... tay... ta ”.

-Mẫu hậu, hoàng nhi đa tạ người bận tâm phiền não nhưng xin người đừng can thiệp vào chuyện hôn sự của con nữa. Hoàng nhi đời này kiếp này chỉ muốn thành thân với Như Ý nàng thôi không phải nàng liền không lấy, không muốn bất kỳ nữ tử nào khác. Người là mẫu hậu của con, người yêu thương con liền thành toàn cho ước muốn duy nhất này, được không?

-Trường Nhi!

-Người không phải nói yêu thương con nhất sao? Con từ nhỏ đến lớn cũng chưa thật sự cầu xin người điều gì, duy nhất chỉ lần này thôi con xin người giúp con hoàn thành tâm nguyện này!

Như Ý thấy hắn quỳ xuống liền quỳ theo chỉ là trong bụng đang kêu gào chửi bới om sòm. Hoàng hậu thôi mà có phải thần thánh đâu, quỳ xuống sàn nhà lạnh chết đi được đã vậy còn mỗi chân nữa chứ. Bà ta ngồi tít trên bậc cao, bọn họ hai người ngồi nói chuyện đã phải ngược mặt lên tê rần hết cái cần cổ rồi. Lúc này thì sao chứ ngồi chỗ thấp rồi còn quỳ lạy... thật ủy khuất bản thân quá. Ước chi sau khi quỳ lạy được nhảy lên kia tung vài cước vào cái bản mặt bà ta cho giãn gân cốt thì Như Ý ta đỡ ảm ức được bao nhiêu! Tiếc rằng ước mơ chỉ là ước mơ a!

-Trường Nhi con...

-Hoàng thượng giá lâm!

Hoàng hậu còn chưa kịp nói hết câu đã bị tiếng thông truyền của thái giám

ngoài cửa cắt ngang. Hoàng đế tới hiển nhiên là ai nấy đều phải rời chỗ nghênh giá, hoàng hậu nhanh bước từ trên ghế cao đi xuống cúi chào. Như Ý dù sao cũng đang quỳ nàng chỉ cần xoay người lại hướng cửa tiếp đón là ổn, đỡ mất công đứng lên quỳ xuống như lúc bình thường (ack... Ý tỷ tỷ lười vừa thôi).

-Tham kiến hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

-Bình thân!

Nàng muốn giải phóng khỏi tình cảnh hạ phong này lắm rồi nhưng liếc qua thấy hắn không có đứng lên nàng đành ngậm ngùi giữ nguyên tư thế. Ai bảo nàng đi thích hắn chứ làm con dâu nhà hoàng đế tưởng sướng lắm chắc, quỳ quỳ lạy lạy... thật khiến nàng vẹo hết sống lưng mà.

-Sao trăm đã cho đứng lên mà vẫn còn quỳ!

-Hoàng nhi đang cầu xin mẫu hậu ân chuẩn một thỉnh cầu!

-Hoàng hậu, con cầu xin điều gì?

Hoàng hậu có điểm lúng túng, vấn đề này bệ hạ đã nói để ngài tùy thời an bài nhưng nàng phía sau lưng lại nhanh nhẩu muốn nhúng tay. Bây giờ nàng biết ăn nói ra sao cho ổn thỏa đây?

-Hoàng nhi, con nói cho trăm nghe vậy!

-Mong phụ hoàng ân chuẩn cho hoàng nhi chỉ là con đang cầu xin mẫu hậu...

Không ai biết hoàng đế nghĩ gì ngài chỉ một bộ mặt lạnh như nước hồ lắng nghe mọi sự. Chuyện này cũng không đơn giản là thuộc về hậu cung quản lý căn bản nó ảnh hưởng tới việc triều chính khá nhiều. Nếu như năm xưa hôn sự của thái tử ngài chỉ một đạo thánh chỉ tứ hôn là xong xuôi mọi sự thì bây giờ chuyện nan giải hơn không biết gấp bao nhiêu lần. Thái tử si tình cô nương của Chiêu Văn gia, nàng ấy bây giờ như hòn ngọc quý bao nhiêu người muốn

chiếm lấy. Ngài lại đang rất là hào hứng muốn coi đấu đá tranh giành, chuyện vui như vậy không hứng thú sao được?

-Ta muốn thái tử phi của con là cô nương ấy nhưng phải xem xét nàng ấy lúc này có thể đánh đổ được hàng dài các công chúa, quận chúa, tiểu thư... cầu hôn con không?

-Bệ hạ người cũng biết cô nương ấy không muốn hoàng nhi nạp thêm phi tử, chuyện như vậy sao có thể dễ xảy ra chứ?

-Hắn không muốn liên tùy ý hắn thôi!

Như Ý muốn té ngựa vì một câu phát biểu rất ư là tân tiến về tư tưởng của lão hoàng đế. Lão già này coi bộ là ăn chơi đú đờn với mỹ nữ hậu cung nhiều lắm nên chán tới tận cổ rồi. Có câu “ trẻ không chơi già mất nét” lão ta xem chừng phóng túng từ tuổi vị thành niên nên giờ đã tinh tàn lực kiệt, lão không muốn con mình rơi vào tình thế tương tự nên ủng hộ hắn chẳng?

-Chiêu Văn cô nương vẽ mặt của người thật thú vị, người nghi ngờ trẫm?

-Tiểu nữ không dám!

-Trẫm cho phép người bình thân, muốn nói gì liền nói ra hết. Trẫm sẽ không trách phạt.

Ui da đỡ quá, nàng chẳng cần đợi lão ta mở miệng lần hai đã phẫn ngay đứng dậy. Nàng thật sự sắp gục đến nơi ấy chứ quỳ cả nửa buổi mới được ân xá không chớp ngay cơ hội thì có mà bị thần kinh à! Nàng lẽ ra đứng dậy từ này là tại cái tên này ngoan cố gây ảnh hưởng nàng nè!

-Hoàng thượng, xin người ân chuẩn cho điện hạ đứng dậy!

-Tên ấy hả? Thôi để nó quỳ thêm đi, dám chọc giận ái hậu của trẫm.

-Hoàng thượng nói cũng đúng, Trường ca ca chàng tiếp tục bình tĩnh mà quỳ nhé!

-Ha ha... Như Ý người thật có ý tứ!

Cả hoàng thượng, hoàng hậu và Bạch Trường đều bị nàng dọa éo mặt. Còn tưởng nàng tốt bụng cầu tình dùm thái tử, ai mà nghĩ tới nàng câu trước đá câu sau thế mà mặt vẫn không đổi sắc nói ra miệng câu nói đó. Hoàng đế phá ra cười khiến hoàng hậu cũng tủm tỉm cười theo chỉ có mỗi Bạch Trường là liếc Như Ý giận dữ.

-Trường Nhi, biểu tình này trên gương mặt con ta lâu lắm rồi không thấy nha!

-Phụ hoàng chê cười rồi!

-Xem ra con yêu cô nương ấy lắm! Ta ghen tỵ với con đó!

Lần này tới phiên hoàng đế phát ngôn sốc hàng người nghe. Ngài cửu ngũ chí tôn có dũng khí mở miệng nói câu mình ghen tỵ với con trai không chán động người khác sao được? Hoàng hậu nhìn qua hoàng đế xem chừng hiểu rõ tâm trạng của ngài, yêu một người nam nhân đến cùng là cảm giác như thế nào? Nàng ghen tỵ bởi nàng cũng không biết yêu người trong lòng là gì?

-Đứng lên đi! Trẫm sẽ không can thiệp vào chuyện thành thân của hai con nữa chỉ là...

-Mời phụ hoàng nói!

-Các con có quá nhiều đối thủ đi! Ta thật cao hứng muốn nhìn xem sắp tới sẽ là chuyện gì xảy ra!

Lão nói rồi tình tứ nháy mắt với hoàng hậu rất chi là mờ ám. Hai người đó đúng là cáo già với hồ ly tinh lâu năm thích cười trên sự đau khổ của người khác. Như Ý thừa biết nữ tử cầu hôn họ Vương ai nấy đều tài giỏi, ngấm nghi kỹ thì phen này nàng lấy gì đối đầu với họ a! Cẩm kỳ thi họa của nàng đủ sức chống chọi với ai chứ? Bước lên đài biểu diễn chắc chắn bị ném đá sập sân khấu luôn nửa điểm nghi ngờ cũng không có! Đau khổ hơn chả có ma nào biết nàng chẳng rành mấy món đó, ai nấy cũng nghĩ nàng là tài nữ nổi danh... thật là oan uổng, tội nghiệp cho hai chữ “tài nữ” quá đi mất. Nàng mà là tài nữ chắc thiên hạ ai nấy đều thành kỳ nhân xuất chúng, chọc trời khuấy nước cả. Thật là đau đầu mà!

74. Chương 74: Khai Mạc Đại Hội Cầu Thân

Kinh thành Tọa Đô, ngày hôm nay dân chúng kéo tới tụ tập tại đầu trường thi đấu hò reo náo nhiệt rợp trời, Đại Hội Cầu Thân lần đầu tiên trong lịch sử được khai mạc đương nhiên thu hút sự quan tâm hiếu kỳ của tất cả mọi người trong thiên hạ. Mỹ nhân với anh hùng từ 15 quốc gia đều quần tụ về đây so tài thi thố thật sự một sự kiện ly kỳ hấp dẫn một đời người chẳng biết có mấy cơ hội được mục kích.

Đại Nam Quốc có thể “hốt tay trên” giành được vinh dự đăng cai đại hội là một quá trình đàm phán dai dẳng, giằng co lôi kéo, lập mưu tính kế loạn xà ngầu “tổn công tổn của” không biết kể sao cho xiết. Hoàng thất giấu biệt chẳng thêm hớ hẹ gì đến việc công khai số tiền chi tiêu cho cuộc “vận động đăng cai” khó khăn này, họ lo rằng khi con số bị tiết lộ ra bên ngoài hoàng cung biết đâu đấy bị ném đá sập luôn chỉ trong một đêm.

Mặc dù chi phí ban đầu tốn kém nhưng ban tổ chức lúc này mặt mũi ai nấy cũng cười tươi rói, cười nhiều đến nỗi đã có mấy người quai hàm bị cứng đờ luôn. Lý do là doanh thu lấy về đã vượt xa tít tắp con số bỏ ra và vẫn đang còn ào ạt chảy vào túi. Nói cho chính xác thì chẳng riêng gì quốc khố hoàng thất thu lợi mà cũng khối kẻ ăn theo cũng vỡ bờ. Kể sơ sơ thì thấy ngay mấy nhân vật “đục nước béo cò” hốt vào túi mình không ít như Toàn Phát doanh thương, Huyền Băng Cung, Mỹ Nhân Quán, Bạch Hoàng Các và cả một đoàn một đồng tiểu thương buôn bán phục vụ nhỏ lẻ khác.

Nhắc đến Toàn Phát doanh thương thì ban tổ chức phải công nhận họ hành động nhanh tay lẹ chân, hôm năm miệng mười, mắt sáng loáng, tai nghe tứ phương thính không ai bằng. Ngay từ cái thời điểm các đoàn vận động đăng cai còn đang chật vật đấu tranh căng thẳng đến sùi bọt bép, đầu như ong ong, tai ù, mắt mờ lờ mờ... thì họ đã đứng ở trong bóng tối rình mò. Khi phái đoàn của triều đình sắp rơi vào ngõ cụt vì gần cạn kiệt kinh phí thì họ nhào vào tương trợ có điều kiện kèm theo. Thật đúng là gian thương vừa có tiếng vừa có miếng, rung đùi ngồi canh me từ đầu mà chẳng nhả nhận báo cho ai một tiếng. Ai có tý đầu óc mà lại nhìn không ra bọn họ làm việc đều có tính toán tỉ mỉ chứ? Với tư cách người ngoài họ im lặng quan sát phái đoàn triều đình 15 nước cố hết sức mệt bỏ hơi tai không thêm can thiệp. Đợi đến lúc mọi việc gần hoàn thành họ bất thành linh xuất hiện có nhã ý góp vốn chia sẻ thị phần. Đại Nam Quốc hoặc là đồng ý sự giúp sức hoặc là họ sẽ giúp cho đối thủ Kim Quốc. Công bằng mà nói vào lúc đó Đại Nam Quốc cũng cạn kinh phí nếu không có Toàn Phát doanh thương đổ thêm tiền hẳn lần khai mạc này sẽ không được tổ chức ở Tọa Đô. Nhưng ngấm tới ngấm lui vẫn bực bội vì bị thua dưới tay gian thương, ai đời làm ít mà hưởng lợi nhiều, đúng là đến sớm chi bằng đến đúng lúc.

Gian thương vừa phe phẩy chùi mép bỏ đi thì còn đồ lù đù nhảy vào kiểm chác. Hai tổ chức sát thủ danh tiếng “động núi lở sông” là Huyền Băng Cung và Bạch Hoàng Các thi nhau nhào vào xin một chân làm bảo tiêu cho đại hội. Đúng là khách khứa thập phương sẽ ùn ùn đổ tới góp vui xem náo nhiệt... triều đình cũng không thể huy động thị vệ với cấm vệ quân ra đường trấn áp trị an khách thập phương được. Bọn họ còn phải bảo vệ các vương tôn, công chúa... quốc gia láng giềng như vậy nhân sự sẽ không đủ thêm nữa ban tổ chức cũng không dám dàn mỏng lực lượng cấm vệ quân chính qui ra. Phải biết rằng các khách mời danh dự hay nói đúng hơn là các thí sinh tham dự đại hội xuất thân bèo bọt nhất cũng là con nhà quan lớn, bảo vệ có chút sơ suất nào thì chuyện lớn sẽ xảy ra mà Đại Nam Quốc không muốn vì kiếm chút bạc vụn mà điều binh đi đánh nhau chút nào. Vì nguyên do đó nên triều đình dù “ruột đau như cắt nước mắt đầm đìa” cũng phải ép buộc mình cười sáng rạng khoa tay múa chân làm ra bộ dáng muốn hợp tác vui vẻ với bọn họ. Chỉ là sau khi ký kết xong xuôi mọi việc tiễn khách đi rồi thì đứng phía sau rống như bò cả nửa ngày chỉ quanh quẩn mỗi một việc.

- “Sát thủ mà cũng ham hố làm bảo tiêu đúng là ngược đời”.

- “Có lẽ đạo này làm ăn thất bát không kiếm được bao nhiêu nên phải gồng lưng lên kiếm chút đỉnh”.

- “Biết đâu đấy bọn họ lại muốn cải biến từ sát thủ thành từ đồng âm trái nghĩa”.

... (Lắm nhảm cả ngày tất cả cũng chỉ vì không đủ sức nuốt trọn món hời nên đâm ra ầm ức).

Dẫu sao ban tổ chức cũng còn vớt vát chút thể diện vì đối tác tiếp theo không bắt chẹt bọn họ. Mỹ nhân mà... ăn nói dễ nghe, lý lẽ hợp tình hợp nghĩa, nghe cứ như rót mật vào tai khiến bọn họ nhất trí đồng ý hợp tác một cách chân chính ủng hộ hai tay hai chân. Mỹ Nhân Quán xuất hiện cuối cùng nhưng để lại ấn

tượng tốt muốn quên cũng không nổi. Nhóm mỹ nhân này cung cấp những dịch vụ và hàng hóa sáng tạo đến bất ngờ. Dưới tài hùng biện của người đẹp triều đình đã giao cho họ toàn quyền thực hiện chiến dịch quảng bá hình ảnh đại hội, công tác chào đón khách thập phương cũng như dịch vụ hậu kỳ lễ bế mạc đại hội. Họ diễn thuyết về cái gọi là phát triển, phát hành tranh vẽ, sách báo tuyên truyền nâng cao hình ảnh Đại Nam Quốc tới bằng hữu 14 nước láng giềng. Thiết lập chào mời mấy tua du lịch xuyên quốc gia sau khi kết thúc đại hội, bán cho họ sản vật hàng hóa lưu niệm đậm chất quốc hồn quốc túy... Mọi việc phải làm sao cho khách đến lưu luyến không muốn về mà nếu về rồi thì ao ước quay lại càng sớm càng tốt... cái này họ gọi là phát triển ngành du lịch trong nước. Người đến càng nhiều càng tốt có điều kiện trao đổi văn hóa, giao dịch, học hỏi lẫn nhau... Nói tóm lại là họ nói nghe rất có lý chỉ thấy lợi mà chẳng có hại nên ban tổ chức cười tít mắt đồng ý hợp tác luôn.

Lắm nhảm dông dài này giờ cũng chỉ có một mục đích thông báo cho bàn dân thiên hạ, ại hội cầu thân lần này Đại Nam Quốc chuẩn bị phải nói là “đầu vào đầy” gói gọn trong bốn chữ “trên cả tuyệt vời”. Giang hồ nhân sĩ có ai dám đấu với hai tổ chức sát thủ mà liều mạng làm bậy đâu, mọi việc chu toàn hoàn hảo từ đầu đến chân không chê vào đâu được.

Đấu trường thi đấu lúc này, những người có chút đỉnh tiền và đủ nhanh nhẩu nên may mắn mua được vé vào cổng đã yên vị chắc chắn trên ghế của mình đang hướng mắt về lễ đài dõi mắt đồng tai lên nghe tam hoàng tử Đại Nam Quốc Vương Bạch Sơn chuẩn bị đọc diễn văn khai mạc. Chàng dùng nội lực hét lớn thu hút sự chú ý của mọi người bởi vì đấu trường có sức chứa ba mươi ngàn người này còn khá nhiều người đang bận việc riêng nên phớt lờ mỹ nam như chàng.

Tự cổ chí kim có màn diễn văn nào mà chẳng chán phèo đâu bắt quá mỹ nam phát biểu nên cũng không quá tệ. Chàng ta cũng thông minh biết mọi người đều nôn nóng lắm rồi nên biết điều sơ lược ngắn gọn cho xong thủ tục rồi lui xuống nhường sân khấu nhanh chóng. Những cuộc cầu hôn rêu rĩa dân tình không háo hức dòm ngó nữa vì nếu không lọt vào danh sách 10 thứ hạng đầu sẽ không cần thi đấu trên đài. Về cơ bản những lời cầu hôn đó đã bị loại, ai muốn tiếp tục cầu hôn thì phải hành động tại gia nghĩa là tự mang lễ vật đến nhà đối phương mà hỏi cưới.

Tổng kết lại thì trong 17 vị có tên trên “danh sách vàng” có năm vị cầu hôn Như Ý tiểu thư, ba cô nương cầu hôn Vương Bạch Trường, ba cô nương cầu hôn Liên Lâm Giang. 11 người này sẽ tiếp tục cuộc thi tài nẩy lửa, phun khói để có được nữ nhân hay nam nhân mình muốn, 6 người khác loại. Chiêu Văn hai vị công tử không cầu hôn ai hết, dưới góc nhìn của hai chàng thì thật may mắn là các cô nương cầu hôn mình không ai lọt được vào danh sách 10 thứ hạng đầu. Tuy thế chàng gai tình trường chưa thể dứt hẳn vì theo quy định các nàng có thể tiếp tục mang lễ vật thẳng tiến Chiêu Văn gia cầu hôn mà không lo lắng dị nghị cười chê. Chiêu Văn phu thê nhà họ hân cũng chỉ mong có thể nên lúc này cười toe toét, phớt lờ ánh mắt ầm ứ của hai đứa con trai.

Đồng dạng Chiêu Văn hai vị công tử thì Tam vương gia và Đông hầu gia Phong Quốc Lương Hoàng Hiệt Vĩ với Tương Âm Minh không cầu hôn ai họ xuất hiện ở đây theo lệnh của bề trên. Hai người cùng yêu một nữ tử tiếc rằng nàng đã thuộc về người khác, dẫu nên tương tư cầu mong nàng hạnh phúc là đủ mãn nguyện, tình cảm đơn phương chỉ có thể coi như giấc mộng. Nữ tử cầu hôn các chàng cũng không nổi tiếng đến mức lọt vào danh sách chọi lọt nên hai chàng tạm thời thoát nạn.

Huỳnh muội Bạch Sơn và Bạch Vân, người thì không dám cầu hôn nữ tử mình thích còn kẻ thì chưa bao giờ để một nam nhân nào vào trong mắt nên làm gì có chuyện nàng đi cầu hôn ai.

Vì vậy năm công tử cầu hôn Như Ý gồm: Vương Bạch Trường, Liên Lâm Giang, Phi Bách Chiến, Trữ Dương Diễn và Ân Ân Yên Phong. Năm người đầu văn, đầu võ, đầu trí... đầu tùm lum gì gì đó tùy lựa chọn vấn đề là phải tìm ra người giỏi nhất.

Ba nữ tử cầu hôn Bạch Trường có Chiêu Văn Như Ý, Tiêu Nguyên Ưu và Liên Tịch Hoa. Hai nàng công chúa một nho nhã thâm trầm một lanh lợi dễ thương... với Như Ý mà nói nàng nào cũng thật là một đối thủ đáng gờm.

Ba nữ tử cầu hôn Lâm Giang là Du Cố Thiên, Vu Yên Nhân và Duyên Tiểu Kiều. Tóm lại là Như Ý nàng hôm nay xuất môn không thấp nhang vái lạy tổ tông nên xui tận mạng. Khi danh tính ba nàng đó xướng lên họ cầu hôn Kim Quốc thái tử nàng vẫn bình chân như vại... thì chuyện thiên hạ nàng lo làm gì ệt ọc.

Nhưng lúc tên Liên Lâm Giang cầu hôn nàng bỗng nhiên thì nàng không muốn ngắt cũng phải ngắt. Họ Liên đó cầu hôn nàng mà ba nàng này cầu hôn họ Liên nên họ sẽ đấu với nàng... rất cuộc nàng có 5 đối thủ. Trời ạ, năm nàng mỹ nhân cổ đại chính thống xuất thân con nhà gia giáo, nàng nào mà không tài năng hơn người chứ...

Bạch Trường chỉ có bốn đối thủ mà nàng có tới những năm người coi như nàng không muốn nổi bật thì tự nhiên vẫn nổi bật không cần phô trương thanh thế tốn tỷ công sức quảng bá nào. Hai người lọt vào cái đám hỗn độn này nhất định đều phải hạ gục mọi đối thủ mới có cơ may được thành thân với nhau, chỉ có người thắng mới có quyền định đoạt mình muốn lấy ai. Bạch Trường và nàng ban đầu vốn dĩ không hề đưa đầu vào vòng xoáy rắc rối này. Chẳng thân là thái tử đương nhiên hiểu được tầm quan trọng của việc được đăng cai sự kiện. Mọi chuyện không chỉ dừng lại ở vấn đề cầu thân mà đây còn là một cơ hội củng cố, trao đổi hảo hữu mối quan hệ ngoại giao với các nước khác. Đón tiếp sứ đoàn ngoại giao 14 nước khác tại lãnh địa của mình, đàm phán song phương hoặc đa phương với họ còn có nhiều vấn đề khác... tính kiểu gì thì lợi thế chủ nhà vẫn áp đảo hơn.

Nàng thì không suy nghĩ tới tầm cao to lớn như thế với nàng đây là một cơ hội kinh doanh tuyệt vời mà thôi. Bỗng dưng có một lượng khách tiềm năng đổ xô về đây không tận dụng thời điểm này hốt bạc thì đợi đến lúc nào. Tiếc rằng mối tình dở dở ương ương trong quá khứ của hai người quá vang danh thiên hạ nên kích thích sự tò mò của kẻ khác. Sự đời nhiều khi phát triển theo chiều hướng mình không lường trước được... nhưng thôi nàng là Như Ý mà, chuyện đâu còn có đó. Đấu thì đấu ngại gì thêm nữa tiền thì vẫn phải kiếm chứ!

- Tiểu thư cô thật đáng nể nha!

- Tường Nhi, muội nể ta cái gì?

Như Ý đang vắt chân ngồi trong phòng nghỉ riêng ăn uống rất chi là khí thế. Dù sao cũng chưa đến lúc thí sinh xuất hiện nàng mò ra đó làm cái quái gì? Muốn làm ăn đấu đá gì cũng phải đợi ăn no đã sau đó mới tính tiếp được.

- Giờ mà cô còn có tâm trí ăn. Cô biết mấy vị tiểu thư kia đang làm cái gì không?

Nàng mắt cũng không thèm liếc Tường Nhi lấy một cái chỉ chú mục vào đĩa bánh. Công nhận đầu bếp của Mỹ Nhân Quán quả là tài năng, cung cấp bánh cho đại hội chất lượng thật hoàn hảo. Nàng một mình “quất” sắp xong một đĩa rồi mà vẫn còn muốn ăn nữa.

- Đói bụng mà không ăn thì đâu có được! Họ làm cái trò trống gì đâu liên quan đến ta với lại ta rút thăm trúng số thứ tự rút thăm cuối cùng mà! Ăn no rồi còn phải ra coi họ xuất hiện như thế nào nữa!

- Cô không có chuẩn bị gì sao?

Tường Nhi hoảng hồn lo lắng muốn ngắt mà tiểu thư chẳng có động tĩnh gì! Nàng ấy chẳng luyện cảm, vẽ tranh... gì cả, Tường Nhi nàng biết tiểu thư tài năng lắm nhưng mà khinh địch vậy liệu có ổn không? Đây đâu sao cũng là việc chung thân đại sự quan trọng cả đời của tiểu thư nếu như có sơ suất gì không phải là thảm lắm sao?

- Muội không thấy là bây giờ mới hỏi ta như vậy là trễ lắm rồi sao? Sắp xuất hiện trước công chúng rồi còn kịp thời gian chuẩn bị gì nữa đâu!

- Thế... thế thì phải làm sao bây giờ?

Tường Nhi bối rối đến khóc òa lên. Nàng không phải quên nhắc nhở tiểu thư nhưng tiểu thư có ở trong phủ bao giờ đâu. Nếu không phải là quần quít bên thái tử thì là mò ra đường lang thang ở đâu đó...

- Ta còn không lúng túng, Tường Nhi muội cuống lên làm chi? Đi ra coi các nàng ấy làm gì nào!

Như Ý nàng đương nhiên đã chuẩn bị chỗ ngồi tốt nhất ỉnh ở những hàng ghế đầu tiên rồi! Mỹ Nhân Quán lo việc bán vé cho đại hội nàng không tìm được hàng ghế VIP không phải mất mặt lắm sao?

Nữ tử xuất hiện và thi đấu trước, Như Ý bốc thăm trúng số thứ tự cuối cùng nên lúc này đang rảnh. Bản tính nàng ham vui đâu có như mấy cô nương kia ngồi chờ trong phòng cho đến phiên mình xuất hiện được, nàng phải ra đây làm khán giả.

Năm chàng công tử cầu hôn nàng thấy nàng xuất hiện thì sốc tới tận óc. Nàng còn tâm trí ra đây nhìn ngắm người khác biểu diễn thật là nữ tử can đảm mà.

Cánh màn sân khấu lay động, thí sinh thứ nhất xuất hiện.

75. Chương 75: Nữ Tử Thiên Hạ Đầu Là Kỳ Tài

Tiếng nhạc du dương cất lên, êm ái dễ nghe, phiêu phiêu bồng bồng, hút hồn tất cả mọi người trong đấu trường. Màn sân khấu tách hẳn trên sân khấu là một lớp mỹ nhân khả ái quay tròn đứng tạo hình dáng đóa hoa sắp nở. Nhạc điệu chuyển tông lớp mỹ nhân kia liền chuyển động để lộ ra một mỹ nữ đẹp như hoa.

Toàn trường im lặng tưởng chừng ai nấy đều sắp hít thở không thông, mỹ nữ chuyển mình vũ một điệu uyển chuyển. Động tác của nàng nhu hòa nhẹ nhàng biểu cảm gương mặt thập phần ăn khớp, vũ điệu của đóa hoa xinh tươi vừa chớm nở mừng rỡ đón nắng ban mai. Hoa bung cánh nở mỹ nhân cười e ấp thẹn thùng, hoa reo vui trào đón gió mỹ nhân tung mình xoay người trên không trung. Tà áo bay phấp phới nàng thân mình nhẹ như cánh én đáp đất êm như tơ mỏng không một tiếng động. Mỹ nhân múa phụ họa lại quay quanh nàng, ai cũng đẹp nhưng không hề lấn áp đi vẻ mỹ miều lóng lánh trời sinh của nữ nhân vòng trung tâm.

Nhạc đã tàn điệu vũ đã hết mà mặt mũi người xem vẫn còn u mê như đang đi lạc trong sương mù có độc. Như Ý trong lòng tán thưởng hết mức sau lúc hoàn hồn liền vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Vũ điệu thần sầu như vậy được chứng kiến tận mắt không cao hứng sao được chứ? Tiếng lớp bốp phát ra từ tay nàng mở đầu cho tràng pháo tay inh tai nhức óc phía sau. Đám khán giả ủng hộ đến từ Phi Quốc là cực lực gào thét và cổ vũ hoành tráng nhất. Đại công chúa xuất chiêu đúng là quá ấn tượng thật khiến họ tự hào không ngớt.

- “Công chúa vũ điệu này có thể sánh ngang được với Hồ Điệp tiên tử.”

- “Biết đâu lại hơn hẳn ấy chứ!”

- “Đúng, đúng!”

....

Những lời thán phục trầm trồ này lọt vào tai Du Cố Thiên khiến nàng như mở cờ trong bụng, vui sướng vô cùng. Từ nhỏ đã luyện múa tập hát miệt mài ngày đêm đến cuối cùng hôm nay đã tới lúc mang ra dùng, Kim Quốc thái tử hẳn là thích tài năng của nàng đi. Nàng đứng trên đài len lén nhìn về phía Liên Lâm Giang đang ngồi dưới băng ghế thấy hẳn vẫn một bộ mặt bình thản thì có chút không vui. Hẳn không nhìn nàng nhưng lại hướng ánh mắt đi đâu đó.

Trong khi chờ đợi nữ tử thứ hai chuẩn bị màn diễn của mình, mọi người trên khán đài đều cực kỳ hăm hở khua môi múa mép bình phẩm, đánh giá “suông”. Như Ý mắt sáng ngồi quay ngoắt ra phía sau hào hứng “buôn chuyện” với mấy vị ca ca về màn diễn xuất “chuyên nghiệp” vừa được thưởng thức. Chiêu Văn gia bốn vị huynh muội ngoại trừ tứ tiểu thư là “chúa” bép xép, ba vị công tử lúc bình thường không phải kẻ nói nhiều nhưng chỉ cần bốn người cùng tụ một chỗ sẽ lập tức trở nên huyên náo ầm ĩ.

- Bảo bối, ngưỡng mộ nàng ấy như vậy chẳng phải hạ khí thế của muội xuống sao?

Vạn Sự thấy tứ muội nâng tầm của đối thủ lên cao tận mây xanh cứ như bản thân chẳng liên quan gì đến cuộc đấu đá này thì đề cao cảnh giác kéo nàng quay lại thực tế.

- Tam đệ nói phải, muội muội cũng phải diễn xuất tài nghệ đó. Nhưng không

sao đại ca tin tưởng muội, bảo bối của Chiêu Văn gia chúng ta thiên hạ vô đối, đúng không?

An Khang “móm” lời hai đệ đệ đều gật đầu nhất trí sau đó đồng loạt bắn ánh mắt tin tưởng mười phần thẳng chắc về phía nàng. Như Ý nhìn biểu hiện chờ mong của ba vị ca ca thì khí thế vốn đã rất cao được cổ vũ tự động bứt phá đạt kỷ lục mới. Nàng cười ngọt ngào búng tay cái tách cảm ơn cả ba người.

- Động tác gì lạ vậy?

Thịnh Vượng bắt chước nàng rồi nghiêng đầu hỏi, chàng thấy cử chỉ này khá thú vị.

- Tùy hứng thôi, huynh muốn áp cho nó ý nghĩa như thế nào cũng được!

- Tiết lộ cho huynh nghe muội sẽ trở tài nghệ gì, được chứ ?

- Nhị ca tò mò quá, chốc lát sẽ biết mà.

Nàng làm ra vẻ bí ẩn không chịu nói vừa quay mặt lên thì trên đài nữ tử thứ hai cũng xuất hiện. Một màn múa kiếm sắc bén mười phần uy lực nhưng không hề thiếu nét mềm mại, công chúa Vũ Quốc Tiêu Nguyễn Ưu hoàn toàn thành công lôi kéo sự chú ý của dân tình. Múa kiếm ăn khớp theo nhạc điệu động tác của nàng tập trung tinh anh lạnh lẽo của người luyện võ đồng thời cũng tỏa ra mị hoặc câu hồn chỉ nữ nhân tao nhã tự tin mới có.

Màn múa của Du Cố Thiên phát tán ra tứ phương nghệ thuật uyển chuyển tài tình thì Tiêu công chúa cao tay hơn một nấc. Kỹ thuật có tính nghệ thuật càng không thiếu dù là khua nhẹ tay hay nhấc chân lên đều hoàn hảo hết chỗ chê. Nàng đã biết võ công ngay cả vũ nghệ cầm kỳ của nữ lưu cũng tài hoa thông thạo những kỳ nữ như nàng đốt đuốc tìm khắp thiên hạ cũng chẳng kiếm được mấy người. Nguyễn Ưu còn là mỹ nhân khả ái luôn có nụ cười thường trực trên môi. Nữ tử có thể không thích nàng lắm vì ghen tỵ nhưng nam nhân mười người chiếm chín tên bị hút hồn bởi nét hào sảng không thẹn thùng ngượng ngập này.

Khán đài vỡ òa tiếng hò reo cổ vũ kéo dài mãi cũng không dứt, góc trái sân khấu hẳn là thần dân Vũ Quốc của nàng đang ngồi. Họ đứng lên vỗ tay vung quạt đập ghế kêu thét om sòm đến chói tai. Chỗ đông người phải biểu lộ tinh thần ái quốc nồng nàn nếu không lép vế thua kém với láng giềng thì xấu mặt ai?

- Công chúa thiên hạ vô song!

- Vũ Quốc công chúa tài năng xuất chúng, công chúa vô đối!

....

Thần dân Phi quốc với Vũ Quốc trên khán đài liếc xéo nhau muốn lôi mất hung hăng công kích vô mồm. Họ đương nhiên không dám động thủ tóm lại là chưa ai muốn chết, kẻ nào lộn xộn thì sẽ bị mấy bảo tiêu sát thủ tại chỗ xử luôn chứ không đùa.

- Sao hử tứ muội không có gì bình phẩm sao?

- Muội không có lời bình thì còn ai có nữa bắt quá muội còn đang xúc động không nói lên lời.

- Nhị ca còn tưởng muội hét nhiều quá bị tắt tiếng rồi chứ!

- Thường thức siêu phẩm nghệ thuật muội phải tán thưởng hết mình.

Bọn họ là đối thủ nhưng tài năng của họ là quá tuyệt vời Như Ý rất nể phục. Múa kiếm năm xưa nàng đã từng thử qua trò này thật sự rất khó nuốt trôi. Nếu sơ sẩy một nhịp là “vẽ hoa vẽ cỏ” lên thân mình ngay vừa đau vừa mất máu chẳng hay ho gì.

- Siêu phẩm nghệ thuật ?

- Ý muội là màn múa kiếm đặc sắc đẹp mê ly hồi nãy. Nhân tiện tam ca huynh múa kiếm cũng rất đẹp.

Vạn Sự nghe một từ ngữ lạ liền nhướng mày bắn khoả nhẩy vô hòng Như Ý hỏi cho kỹ. Bốn huynh muội chụm đầu vào nhau xì xầm nhí nhố hăng hái, vô tình không biết bản thân đã thành trung tâm sự chú ý từ lúc nào. Mỹ nhân trên sân khấu đã rút lui nên ánh mắt của dân tình bắt đầu lia bốn góc tìm kiếm mục tiêu mới mục kích tạm trong giờ giải lao. Chiêu Văn bốn vị huynh muội ngồi hai hàng ghế đầu lại ở vị trí giữa đài dễ dàng thu hút ánh mắt từ các góc. Người đẹp thì phải cống hiến thôi, họ tự xưng thành chủ đề cho người khác xuýt xoa chỉ trở cũng là điều tất nhiên. Ai bảo biết mình mỹ mạo còn ham hồ chơi nổi cứ đồng xuất hiện thì bốn thân bạch y phiêu phiêu.

- Tứ muội, ta nói muội cứ hò hét khản cổ như vậy không khéo kiệt sức mất!

- Nhị ca, huynh không được trêu ẻo xui xẻo muội nha, muội nói...

Như Ý đang muốn đốp chất lại câu châm trọc của ca ca cho “tới nơi tới chốn” bỗng nhiên dừng lại giữa chừng. Sao nàng thấy sống lưng gai gai lạnh lạnh vậy nhỉ? Nàng quay lại tìm hiểu nguyên nhân thì thấy ít nhất có năm tên nam nhân đang “bắn tĩa” mình bằng ánh mắt đa dạng sắc thái.

Bạch Trường dung nhan đầy ý cười nhìn nàng say mê vào lúc hai mắt giao nhau còn chớp chớp tán tỉnh. Chàng tin tưởng bảo bối đã an bài mọi sự đâu vào đấy mặc dù khi này lúc nàng bước ra chàng thật ngạc nhiên không ngờ tới. Nàng không có chút căng thẳng vẩn tán gẫu với huynh trưởng rôm rả như vậy khiến chàng vững dạ hơn. Lần thi thố này đã dây dưa vào thì việc thoát ra không đơn giản, mọi người đều đại diện ặt mũi của quốc thể kết quả cuối cùng không được phép thay đổi.

- Muội qua bên kia chút xíu!

- Nè muội đừng chạy loạn.

Theo tác phong của nữ lãnh đạo chuyên nghiệp nàng phải qua chào hỏi “đối tác” cho phải phép chứ. Như Ý đứng dậy bước qua dây ghế của năm vị công tử cầu hôn nàng đang an tọa. Chiêu Văn huynh đệ kéo lại không kịp, ba người mặt có chút biến sắc. Tứ muội qua đó làm gì? Không nên nha!

Nàng là đối tượng bọn họ cầu hôn lại chẳng luật lệ nào cấm đoán đôi bên không được tiếp xúc đa phương. Như Ý nào biết mỗi một bước chân nàng tiến gần về phía các chàng trai kia đều khiến cho khán giả toàn trường ngoác miệng mắt tròn vo kinh ngạc. Vị tiểu thư này là ai vậy? Sao nàng dám lớn mật tiếp cận các vương tôn công tử cao quý đều có đối tượng cầu hôn rồi chứ!

- Trường ca ca! Bách Chiến ca ca, Liên công tử!

Như Ý cười gật đầu chào bọn họ nàng biết người nào thì chào người nấy. Nói xong không ngại ngừng quay qua hai vị công tử lạ mặt tư thế chuẩn bị tự giới thiệu bản thân. Woa, trai đẹp nha!

Tên nam nhân đứng cạnh họ Liên kia có làn da mỗm mĩm như em bé, nàng thật muốn nhào tới cắn một cái. Hẳn nếu sinh sống ở thời hiện đại đảm bảo sẽ bị các cô gái ngưỡng mộ “đàn áp” bẹp như con tép. Tên còn lại cũng đâu kém cạnh chút nào, hẳn khiến tay nàng ngứa ngáy muốn sờ mó ngay tại hiện trường trước mặt bàn dân thiên hạ. Bất quá nàng sợ bị Trường ca ca bóp cổ chết, nàng mê trai chứ không có dại trai... vẫn là ngấm ngứa thì đủ rồi đi. Giữ lại mạng nhỏ sau này còn ngấm các mỹ nam khác! Mỹ nam cổ đại nhiều như vậy nhìn đến bao giờ mới hết nhỉ?

- Hai vị công tử, lần đầu gặp mặt, ta tên Chiêu Văn Như Ý rất hân hạnh quen biết!

- Tại hạ Trữ Dương Diễn vô cùng vinh dự ra mắt Chiêu Văn cô nương.

“Mỗm mĩm” cười tươi hòa nhã cất giọng trầm ấm đáp lời trước. Mỹ nam người đừng có ép ta biến thành kẻ “châm ngòi chiến tranh” nha, người đã đẹp tiếng nói còn dễ nghe, người lại cười kiêu đó coi chừng có chuyện à.

- Tiểu Ý Nhi, ta đã kể cho nàng nghe vị bằng hữu này rồi nàng không nhớ sao?

- Ta nhớ mà, công tử đây không phải là “phong lưu tình thánh, hoa hoa Trữ công tử” danh vang bốn bể sao?

Trữ Dương Diễn muốn ngắt luôn tại chỗ, hẳn ném cho họ Vương một ánh mắt ai oán chê trách rồi quay qua Như Ý “múa mép” vớt vát lại thanh danh. Bạch Trường cười thầm trong bụng, cho đáng đời “bằng hữu” gì kỳ quặc vậy? Hẳn biết chàng yêu thương Như Ý còn hăm hở góp vui nhào vào cầu hôn nàng làm chi cho cực thân. Có điều bảo bối cũng quá lắm đi, chàng đứng ngay sát bên nàng còn dám nhìn tên đó chăm chú. Ánh mắt của nàng luôn tán thưởng như thế mỗi lần thấy mỹ nam là quên mất chàng. Họ Trữ đó rất đẹp nhưng nàng cũng đừng có nhìn quên chớp mắt thế chứ, chàng ầm ứ khó chịu. Hẳn đẹp hơn chàng được sao? Nàng thật không biết đánh giá gì cả (^-^ Chiqu cũng muốn ngắt, Trường ca cũng có bệnh nan y mà giấu a !!!).

- Tại hạ là Ân Ân Yên Phong, hôm nay hạnh ngộ Chiêu Văn cô nương cực kỳ vui sướng!

- Công tử khách khí rồi!

Như Ý cảm thấy hần rất quen mắt, hần lại có họ là Ân Ân giống như sư phụ... uy không phải chứ? Nàng vừa nghĩ đến một khả năng... có thể lắm chứ.

Yên Phong mỉm cười không nói gì thêm, nàng chắc là sáng tỏ thân phận của hần rồi. Kỳ nữ tử mà hoàng thúc Ân Ân Tạ của hần ca ngợi khen thưởng hết lời là nàng sao? Hần đến Đại Nam Quốc lần này mục đích chính là gặp mặt nàng, hần muốn tự mình đánh giá xem nàng có thật sự đặc biệt như hoàng thúc nói hay không? Xinh đẹp, lanh lợi, hòa nhã ... nàng tự tin đến mức không thèm nấp trong phòng chờ đến phiên mình xuất hiện mà đứng dưới khán đài hò hét ồm ồm. Hần không lý giải được hành động của nàng, nàng lấy dũng khí ở đâu mà dám bước xuống đây tự giới thiệu mình như thế?

- Tại hạ thật mong đến màn trình diễn của cô nương!

- Như Ý hy vọng sẽ không làm công tử thất vọng.

Nàng trả lời bằng quơ rồi quay qua Phi Bách Chiến đấu “nhân lực” với tinh thần trao đổi thông tin là chín đe dọa đòi xử đẹp là mười. Hần cũng chẳng ngại ngần nghênh chiến trực diện, nàng trước khi quay về chỗ ngồi còn kịp trao đổi thăm với hần mấy câu.

- Huynh đến cầu hôn ta thật sao?

- Chính xác.

- Tối nay tại Kiều Hoan lâu, huynh mà trốn là ta đốt nó ra tro.

- Ta đợi nàng.

Bạch Trường không lạ gì cái kiểu nói chuyện sắc súa mùi bạo lực của họ, biết sao được ba người một dạng ít nhiều cũng hun đúc từ tổ chức sát thủ ra mà. Ba công tử còn lại tiếp tục được mở rộng tầm nhìn, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân xem ra thú vị hơn họ nghĩ nhiều. Người đã rời đi nhưng bầu không khí năm người ở lại lảng đãng ẩn hiện lơ mơ cái gì đó kỳ dị. “Hong nhan họa thủy” nếu câu nói này áp lên trường hợp của bọn họ “năm chàng trai một nỗi đau” sẽ diễn tiến theo dòng chảy nào đây?

76. Chương 76: Bảo Bối Bí Mật Đến

Như Ý vừa ngồi vào chỗ đã bị mấy vị ca ca kẻ kéo áo người khều tay, bọn họ đợi mãi muối muối mới chịu trở lại. Ai lại tự động qua đó tiếp xúc với nam nhân cầu hôn mình như thế, theo lý thì họ phải tới tận phủ xin gặp mặt bảo bối mới phải. Đàng này...

- Ba vị huynh trưởng giờ nào việc nấy nha, mỹ nhân ra rồi kìa.

Nàng thừa biết họ chuẩn bị cản nhằn với than phiền mình hành động không đoan trang, phải chặn đứng mấy cái “loa rè” trước khi nó bùng nổ. Như Ý bày ra bộ dáng tập trung cao độ mắt hướng sân khấu, tư thế của một khán giả cuồng nhiệt mong chờ sự xuất hiện của siêu sao thần tượng.

Một tiếng hát thánh thót cao vút cất lên trong phút chốc khán đài tiếng ồn tắt hẳn. Thanh âm êm ái kia ngân vang khắp toàn trường, giọng điệu mượt mà như rót mật vào tai khiến người nghe hoàn toàn trầm luân vào đó không muốn kháng cự. Thần trí như bị tê liệt tự động rơi vào trạng thái khoái lạc mê mải... tiếng hát của nàng đưa lối người khác vào cõi mộng, câu dẫn kinh hồn hơn cả... thuộc phận.

Duyên Tiểu Kiều khảy nốt nhạc cuối cùng kết thúc bài hát, nàng kiêu hãnh liếc mắt một lượt xuống phía dưới. Người người hãy còn tâm trí bần thần... quả nhiên như nàng dự đoán. Môi hồng cong lên một nụ cười tự mãn hiện trên gương mặt thanh tú nõn nà. Tuyệt Quốc mỹ nhân vô số kỳ nữ đầy đường, bệ hạ không hạ lệnh công chúa quận chúa hoàng thất mà cử nàng _ thiên kim thừa tướng phủ _ đại diện quốc thể đủ biết nàng được coi trọng như thế nào. Nàng tự tin tài năng của bản thân thừa sức chiến thắng mọi nữ tử trong thiên hạ, đặc biệt là nữ nhân được Kim Quốc thái tử cầu hôn họ Chiêu Văn danh tiếng vang lừng lẫy kia.

Tiểu Kiều nghĩ cô nương ấy nổi danh đơn giản vì “ăn theo” Vương thái tử thôi. Theo như nàng được biết cô ta trước khi dính líu vào mối tình si rùm beng của Vương thái tử cũng chẳng có gì nổi bật. Nàng ấy cùng lắm chỉ là kinh thành đệ nhất tài nữ, tài năng chưa chắc đã bằng một nửa Kim Quốc đệ nhất tài nữ công chúa Liên Tịch Hoa chứ đừng nói so sánh với nàng. Họ Chiêu Văn đó chắc hẳn giờ phút này đang run rẩy cầm cập vì phải đồng thời đấu tài với cả Tịch Hoa và Tiểu Kiều nàng. Nếu cô ta biết điều thì nên rút lui sớm đỡ mất thể diện. Đại Nam Quốc thái tử vào tay Tịch Hoa công chúa còn Kim Quốc thái tử thuộc về nàng như vậy là vẹn cả đôi đường. Thiên hạ này nữ tử duy nhất nàng đánh giá xứng tầm với mình chỉ có Liên công chúa, kết thúc đại hội cầu thân lần này chắc chắn nàng và Kim Quốc công chúa sáng giá nhất.

Trong khi đấu trường còn lặng ngắt yên ắng, mỹ nhân trên đài cười tươi kiêu ngạo, dưới đài có một thân ảnh di chuyển. Nữ tử bạch y phóng cái vèo khỏi băng ghế đang ngồi nhào ra ngoài với tốc độ nhanh như chớp. Như Ý giơ chân đạp cửa tiến vào phòng riêng dành cho thí sinh thi đấu của nàng, hướng nhanh đến mấy bó hoa đem theo lúc sáng. Nàng nhanh tay chớp lấy một bó rồi rút lui cấp tốc chạy ra ngoài.

Tiểu Kiều vừa đứng lên định ôm đàn lui vào trong thì có một nữ tử tay cầm bó hoa đỏ rực đang tiến từng bậc thang leo lên đài trình diễn. Nàng ta đưa bó hoa đó cho nàng cười rạng rỡ hân hoan tỏ lòng ngưỡng mộ.

- Duyên cô nương, giọng ca thần sầu thật khiến người nghe tâm mê ý loạn.

- Đa tạ khen ngợi.

Như Ý quay xuống khán đài thấy khán giả vẫn ngu người thì mỉm cười vỗ tay thật lớn. Ca sĩ hát xong người hâm mộ cũng nên biểu hiện khen chê đoàn hoàng chứ nhỉ?

- Các vị xin cho tràng pháo tay ủng hộ Duyên cô nương!

“Năm chàng trai vàng” hưởng ứng kêu gọi của nàng trước tiên, tiếng vỗ tay lúc bấy giờ mới từ đó lan tràn bùng nổ. Bọn họ đương nhiên không biết cái lệ đem hoa tặng ca sĩ như nàng rồi, họ khi này còn băn khoăn không rõ nàng lên đó làm cái trò trống gì nữa.

Duyên Tiểu Kiều cầm bó hoa trong tay cũng ngạc nhiên tột độ, nữ tử này thích nghe nàng hát quá nên tặng hoa cho nàng sao? Biểu hiện tán thưởng đến từ một nữ nhân, nàng có chút chống đỡ không nổi.

- Hoa rất đẹp cảm ơn cô nương một lần nữa.

- Không có gì, hoa đẹp cũng không sánh bằng mỹ nhân nàng.

Nàng đi tán tỉnh nữ nhân sao? Năm chàng trai võ công cao cường tai thính hơn thỏ nhướn mày chớp mắt, bọn họ này giờ vẫn một mực dõi theo hành động của nàng năm tên thì đến ba tên muốn ngắt tại chỗ. Họ Vương với họ Phi quá quen với tính cách “ham mê cái đẹp” theo ngôn ngữ của nàng nên định lực huấn luyện đủ để mặt không biến sắc.

- Cô nương quá lời rồi!

Tiểu Kiều ngượng ngùng ôm đàn đi ngay, nàng sợ mình còn đứng đó sẽ bị nữ tử kia bày tỏ lời yêu mến. Nàng biết bản thân mình xinh đẹp, nam nhân cầu hôn nàng đếm không kể siết nhưng mà nữ nhân cũng bị mê hoặc kiểu đó... nàng thích thú nhưng vẫn là choáng ngợp chút đỉnh nha.

Kể thẹn thùng người thì đang khoái chí, không cần nói cũng biết con người đặc ý đó là ai. Tiểu mỹ nhân đúng là dễ chọc mới có bấy nhiêu mà chuồn mất dạng rồi, đẹp thế mà không chịu đứng ngoan ngoãn cho nàng trêu trọc thật uống phí mà.

Như Ý cười sáng lạng quay lại “nơi bắt đầu” còn chưa kịp ngồi vững đã bị công kích đồng bộ. Ba vị huynh trưởng nếu không nể tình nơi đây là chốn đông người, động tay chân không tiện đã tấn nàng một trận thừa sống thiếu chết rồi, nàng đoán thế.

- Mọii làm cái quái gì vậy?

- Tặng hoa.

- Sao tặng hoa cho người ta?

- Không tặng mỹ nhân thì tặng ai?

- Ba mỹ nam ngồi đây không thấy hả? Nữ nhân đi tặng hoa cho nữ nhân lại còn trước mặt đông người thế này, thiên hạ chắc chỉ có muội mới dám làm.

An Khang thở phì phò ráng kìm nén sự phật ý. Tiểu muội bảo bối đứng trước đông đảo quần hùng đi tán tỉnh nữ tử nhà người ta, nàng tưởng mấy người ở đây không nghe thấy chắc? Dù là tiếng vỗ tay reo hò ầm ĩ nhưng cao thủ võ công thính lực hơn người... ôi chao tiểu muội thật mất mặt quá!

- Muội là trân trọng người tài mà, người ta nói hiền tài là nguyên khí của quốc gia. Cô nương đó không phải người Đại Nam Quốc nên muội chỉ tặng hoa cổ vũ thôi!

- Cổ vũ cũng không nên tán tỉnh người ta chứ?

- Cái đó không phải, tán tỉnh là phải như thế này... muội thử cho huynh coi.

Như Ý cúi đầu, tay nhẹ vén tóc qua sau tai, chuẩn bị biểu cảm với lời nói “sốc hàng” nhất, dự định giúp ca ca kiến thức qua cái gì gọi là “thiên hạ đệ nhất tán tỉnh công phu” của Mỹ Nhân Quán thiếu chủ danh bất hư truyền ... thì bị phá đám.

- Tiểu Ý Nhi, dừng tay trước khi quá muộn! Ta chưa cho phép sao nàng dám manh động ?

- Trường ca ca!

Thanh âm nũng nịu chuyển hướng vào người mới đến khiến hắc “đứng hình” ngay tại trận. Bạch Trường nuốt khan cố gắng điều khiển hai tay giữ nguyên vị trí, bảo bối không biết nàng bày cái bộ mặt yêu kiều ửng hồng đó ra khiến chàng bị ảnh hưởng đến cái mức nào đâu?

- Chàng không phải qua đòi hoa với ta chứ?

- Không có! Hoa chỉ dành cho nàng mới xứng tầm.

Đúng là “cá mè một lứa” một giuộc như nhau, đứng ở đâu cũng trở tài diễn nghệ. Chiêu Văn gia ba vị công tử nhìn hai kẻ trước mặt trao đổi tình cảm thì biết điều im miệng không can trở. Dạy dỗ thì về phủ thi hành cũng chả muộn nhưng can thiệp cấp uyên ương này thì trăm hại mà chẳng thấy lợi. Khán đài lúc này được coi là miễn phí một màn “tình chàng ý thiếp” nồng nàn muốn sịt máu mũi.

- Vậy chàng qua đây làm gì?

- Đưa tay nàng đây ta sút thuốc, nàng bị gai đâm đau không?

Ah, gai... Như Ý lúc này mới nhớ tay mình đúng là bị gai hoa hồng đâm thật. Nàng không phải thật sự thích loài hoa này chỉ là trước cửa phòng có mỗi hoa hồng là đang nở thôi. Nàng hưởng ứng lời kêu gọi “tiết kiệm là quốc sách” nên dùng dao cắt lấy để sẵn khi cần mang đi tặng đỡ tốn tiền mua hoa khác.

- Không đau lắm nhưng mà chảy máu rồi!

Bạch Trường nắm tay nàng chăm chú “công tác cứu chữa” tỉ mỉ ôn nhu đến từng động tác. Nữ nhân khắp khán đài nhìn chàng chiêu chuộng người đẹp mà đâm ra si mê, họ ghen tỵ với bạch y nữ tử kia vô cùng. Nam nhân âm thầm tán thưởng rốt cuộc tìm ra chân lý muốn ôm mỹ nhân về phải dịu dàng như vậy.

- Nàng lần sau đừng đụng đến hoa có gai để tránh bị tổn thương.

- Ta nhớ rồi! Lọ thuốc đó không phải là của ta sao?

- Nàng bán nó cho ta hai ngàn lượng bạc đừng nói là đã quên chứ?

Chàng nói thăm vào tai nàng rồi khẽ cười xoay người quay về chỗ cũ. Lọ thuốc này chính xác là chàng ăn trộm trong phòng của bảo bối. Dược của nàng thứ nào cũng tinh chế chất lượng tốt nhưng đa phần là độc dược. Chàng hỏi xin nàng không cho, hỏi mua nàng hét giá trên trời đã vậy chỉ bán độc dược chứ không bán dược chữa bệnh... đành phải “mượn” mà chưa xin phép vậy.

- Tứ muội của chúng ta đúng là “ăn nên làm ra” nhỉ?

Nghe nhị ca nói nhỏ Như Ý sụ mặt xuống khó chịu, hắc “thố” đồ của nàng chứ ở đó mà mua với bán. Dược chữa thương đó chào giá 5 ngàn lượng bạc mới chỉ là “lấy lại vốn”, nàng có lên cơn động kinh cũng không

bán cho hắn với giá hai ngàn lượng. Huống chi đệ tử của Độc Xà Vương không buôn bán thuốc lành, hỏi mua độc được thì thứ nào cũng có sẵn.

Nàng liếc về phía Bạch Trường cảnh cáo “nhẹ nhàng” nhưng xem ra không có mấy tác dụng. Tên ấy nháy mắt cười cười với nàng ngụ ý mười phần chắc chắn “nàng bán rồi thì không được lật lọng”. Như Ý thấy máu nóng dâng lên đầu dồn dập hơn bình thường, hắn muốn bị bóp cổ chết thì phải. Nàng “ăn chặn” của người khác là chuyện bình thường, người khác “ăn trên cơ” nàng lại là chuyện lớn. Xem nào cái bình đó giá vốn là 5 ngàn lượng, bán thì phải có lời nên tăng gấp đôi giá vốn vì chỉ 1 vạn lượng, phí bảo dưỡng bao nhiêu lâu trong phủ 2 ngàn lượng, phí tổn thất tinh thần vì bị mất hàng nên tiếc của gây ra sự suy sụp dung nhan 3 ngàn lượng, phí tìm kiếm hàng do mất cắp 1 ngàn lượng (thực ra nàng vừa phát hiện cũng chưa có tìm bắt quá cứ cộng vào được thêm đồng nào hay đồng ấy) như vậy tổng cộng lại 1 vạn 6 ngàn lượng họ Vương nợ nàng chưa trả. Tối nay coi bộ bận rộn nha, nàng vừa phải đi thu nợ vừa đi “đốt thanh lâu”.

Nàng thầm tính toán rồi mỉm cười cảm thấy tâm trạng thoải mái dần dần không cay cú nữa, tiền tài luôn mang đến sự thư thái mà. Như Ý thu hồi ánh mắt “đe dọa”, nhân nhả hít thở bình ổn tinh thần chỉ là không lâu sau đó nàng khẽ nhíu mày, khóe môi cong lên thành một nụ cười tươi rói.

Khí tức “độc nhất vô nhị” hàn khí bức người thứ yếu lực mê hồn tìm khắp nhân gian chỉ có trên một người. Tiểu mỹ nhân nàng tới rồi...

Màn sân khấu một lần nữa mở ra nhưng Như Ý không ngồi yên thưởng thức mà hớn hờ rời đi. Năm nam chủ nhìn theo nàng có chút băn khoăn, không chú tâm coi trình diễn của đối thủ nữa sao? Nàng vui vẻ như vậy là có chuyện gì ?

77. Chương 77: Thiên Biến Vạn Hoá

Cửa phòng bật tung một thân ảnh hồng nhạt trang nhã cao quý bước vào. Nàng bình thản tiến lại bàn nhỏ giữa phòng vén làn váy lựa ngôi xuống. Mắt nâu tròn xoe đảo một vòng đánh giá trang trí nội thất, quang cảnh ngoài cửa sổ cuối cùng mới dừng lại trên gương mặt nữ tử đang mãi mê ăn bánh phía đối diện.

- Không còn phần của ta sao?

- Đảm bảo có dành lại cho nàng, Nhiên Nhi trân bảo dễ thương muốn ăn bao nhiêu cũng có, nàng muốn ăn món gì nào? Ở đây ta có bánh ngọt, bánh mặn, trái cây bản xứ, kẹo cứng, kẹo mềm, sữa tươi, trà thơm, rượu ngon ....

- Nước lạnh đi!

Như Ý liếc Linh Nhiên một cái sau đó phì cười. Nàng là thật tâm mời mọc bằng hữu thưởng thức món ngon nha, không có ý “chơi xỏ” gì hết. Trân bảo của ai kia không phải là đề phòng cảnh giác quá độ rồi sao?

- Nước nóng thì có!

- Tiếp đãi bổn tiểu thư không chu đáo thì đừng hòng nhờ vả nha!

- Ta nào dám chứ. Tường Nhi, dọn mấy món điểm tâm hảo hạng nhất lên cho khách quý xinh đẹp của ta.

Ai bảo nàng đang ở vào thế đi cầu cạnh người ta chứ “muốn qua sông thì phải lụy dò” mà. Hèn là “dò” này rất đáng yêu không có thói quen bắt chẹt “khách sang sông” nếu đụng phải Như Ý nàng đứng thế thượng phong thì mọi sự sẽ khác biệt một trời một vực.

- Linh Nhiên tiểu mỹ nhân, nàng là kỳ tài trong những kỳ tài, ta rất cảm tạ nàng giúp đỡ ta lần này.

Danh tiếng của Hồ Điệp tiên tử trong nhân gian đứng hàng đỉnh cao chói vót, Như Ý chưa tận mắt nhìn thấy nàng ấy gọi bướm đuổi chim nhưng nàng tin tưởng chuyện này không thể là đồn đại suông. Linh Nhiên có thể từ trong vài lời miêu tả sơ lược của Như Ý, nghe nàng ngêu ngao “hát chày” mà soạn ra giai điệu chính gốc của ca khúc đó.

- Giai điệu huyền ảo, ý tưởng ca từ, dàn xếp minh họa mọi thứ đều là nàng tự biên tự diễn ta có làm gì đâu.

Linh Nhiên không cho là phải từ chối ngay câu tăng bốc của bằng hữu. Nàng đến Tọa Đô lần này không phải vì ham vui náo nhiệt cầu thân, cầu hôn, cầu tài vớ vẩn gì gì đó. Nhân sự của Mỹ Nhân Quán điều động từ Phong Quốc tới đây cũng không cần nàng phải đích thân chỉ đạo vì thủ hạ của nàng không phải là kẻ bất tài huống hồ còn có Thiếu chủ lão đại ở đây. Nhưng Như Ý nhấn tin có chuyện gấp cần sự tương trợ không phải nàng thì không xong, nàng đành bỏ thời gian đi một chuyến.

Như Ý quả nhiên tài năng thần sầu, Linh Nhiên nàng vô phương hiểu rõ làm thế nào cô nương xinh đẹp ấy lại có thể nghĩ ra giai điệu nhạc khúc mới mẻ sáng tạo như vậy. Nàng theo tiết tấu trầm bổng, ngưng ngưng, ngắt nhịp của Như Ý mà viết lại bản nhạc phổ hoàn chỉnh. Nàng cầm nó trong tay mà sửng sốt kinh ngạc, bản thì nhẹ nhàng sâu lắng, bản thì hào hứng bốc đồng. Ý tứ lạ lùng mang tính đột phá có thể nói vượt qua suy nghĩ khuôn khổ gò bó thông thường.

Mấy ngày nay nàng đứng bên cạnh ngưỡng mộ nhìn Như Ý dàn xếp, biên đạo, tập luyện chuẩn bị cho trình diễn mà thầm kính nể không thôi. Nàng ấy cơ bản đâu có cần Linh Nhiên giúp đỡ, mọi sự đã được sắp xếp đâu vào đó gói gọn trong hai từ “hoàn hảo” rồi.

- Như Ý, mấy hôm nay ta thắc mắc mà chưa kịp hỏi.

- Nàng muốn hỏi gì cơ?

Như Ý vừa thay y phục vừa ngoái đầu ra ngoài bức rèm trướng băn khoăn hỏi lại. Nàng không có nhiều kiến thức về âm nhạc vì với trí nhớ của tiền nhiệm Như Ý nàng chỉ vớt vát được chút đỉnh. Cái nàng cần là bản nhạc phổ có đầy đủ chỉ tiết nốt nhạc tiết tấu để đưa cho người khác gảy.

- Nàng mời ta từ Phong Quốc tới xem nàng biểu diễn sao?

- Nàng viết nhạc phổ cho ta đó thôi, việc này ngoại trừ nàng ra ai có thể làm được hoàn hảo hơn chứ. Bằng hữu của ta là Hồ Điệp tiên tử ta không nhờ nàng ấy thì nhờ ai đâu?

- Sao nàng không tự soạn ra?

“Mấu chốt chính là ta làm không được tiểu thư à” Như Ý trong bụng thầm than thở. Nàng bây giờ có thể đọc được nốt nhạc vì tiền nhiệm Như Ý nhận thức món này nhưng soạn nhạc lại là vấn đề khác.

- Ta soạn thì làm sao hay như nàng được chứ! Nàng là Hồ Điệp tiên tử cơ mà, còn nữa ta hỏi thật nàng gọi bướm với chim được thật sao?

- Có dịp ta sẽ biểu diễn cho nàng xem.

Linh Nhiên nhảy cảm dễ dàng hiểu rõ dụng ý muốn thay đổi chủ đề bàn luận của nàng nên không gặng hỏi sâu thêm nữa. Ai cũng có bí mật không tiện tiết lộ, bản thân nàng cũng không ngoại lệ. Người chưa muốn nói liền không cần phải hỏi, phí công vô ích, tốn thời gian đôi bên.

- Tiểu thư! Tiểu thư!

- Cháy nhà, bị cướp giật hay đánh rơi vàng?

Tường Nhi thất thanh chạy vào hò hét om sòm khiến Như Ý nhíu mày nhưng vẫn hồ hững hờ. Nha đầu này, ta nhờ nàng ra ngoài coi tình hình đấu đá diễn tiến tới đâu vừa mới ra đó đã chạy vào rồi.

- Tiểu thư chỉ quan tâm mấy chuyện đó thôi sao?

- Mọii cho là còn chuyện gì đáng giá hơn chứ!

- Trên đài lúc này là người thứ năm rồi, tiểu thư chuẩn bị xong chưa.... Uy!!!

Tường Nhi há hốc trố mắt nhìn người trước mặt, tiểu thư ăn mặc thật là đẹp nha. Y phục này pha lẫn sắc bạch sắc lục khoác trên người nàng tôn lên dáng vẻ mảnh mai, toát ra sự dịu dàng yếu điệu, đầy lùi nét bất nháo nhí nhố thường ngày. Lụa trắng làm y phục chủ đạo bên ngoài choàng lên áo mỏng xanh biếc, tóc trên đầu không cài trâm ngọc hay thất dây mà điểm trang bằng một loạt kẹp tóc hình chiếc lá. Giữa trán đính một viên ngọc màu xanh hình tròn phát ra ánh sáng lấp lánh, bông tai, vòng cổ, lắc tay... đều là sắc lục thanh thanh thoát tục.

- Sao hả tiểu thư của muội trông thật đẹp mắt phải không?
- À đẹp... rất đẹp!
- Người đẹp vì lụa mà! Bồn tiểu thư tốn cả một đồng bạc cho nó đấy.

Nàng hài lòng vuốt tà áo mỏng ưu nhã đứng lên. Linh Nhiên nghiêng đầu nháy mắt tán thưởng rồi cũng rời khỏi vị trí an tọa. Như Ý đã bỏ thời gian an bài thì mọi sự sẽ không có một sai sót dù nhỏ nhất.

Thí sinh thứ năm rút lui khỏi sân khấu, lúc này là thời gian chuẩn bị cho nữ tử thứ sáu. Đấu trường nào nức chờ mong sự xuất hiện của thí sinh chủ nhà, ai nấy đều hiếu kỳ khao khát chứng kiến tận mắt thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sẽ trở tài màn biểu diễn như thế nào đây? Năm nam chủ cầu hôn hẳn là háo hức nhất bọn họ đứng ngồi so với người khác càng không yên hơn.

Bạch Trường nhân tản ngồi dựa vào ghế, tay trái khẽ phe phẩy quạt lụa nhìn không ra cái biểu tình chi hết. Nhưng riêng bản thân chàng hiểu rõ nhất tâm trạng mình thời điểm nào cỡ nào là kích động. Bảo bối muốn làm gì chàng không biết, hỏi nàng chỉ nhận được nụ cười đánh trống lảng, nàng nói sẽ dành cho chàng sự bất ngờ nếu biết trước thì còn gì thú vị.

Bốn nam chủ còn lại ai nấy đều cố gắng biểu cảm mình đủ kiên nhẫn, bản thân dù tò mò cũng chẳng muốn cho đối thủ biết nhưng có vẻ đều không đạt như nhau. Họ Phi trong bụng thầm khẳng định cự thán nữ sẽ mang lên đài một màn kinh hỉ. Nàng là nữ tử hay phá rối nếu không khiến người khác thất kinh hồn vía thì ít nhất cũng làm ra hành động chẳng ai ngờ tới. Họ Liên tay xoa xoa cảm mắt nhìn lơ đãng nhưng điểm ngắm hẳn lia mắt qua nhiều nhất là sân khấu. Họ Trữ khóe miệng cười cười, hẳn lần đầu tiên cảm thấy hồi hộp chỉ vì một nữ nhân nói chuyện qua có vài câu. Họ Ân Ân gầy gầy móng tay mắt không nhìn nhưng lắng tai nghe tập trung cao độ.

Tất cả các cánh cửa dẫn vào khán đài bật mở, một loạt mỹ nhân đẹp như hoa như ngọc tủa vào rồi tản ra đứng trên lối đi giữa những dãy ghế. Mỹ nhân ai nấy khoác trên người y phục bạch sắc, trên tay họ cầm theo những chùm tua kết tròn bằng vải đủ màu sắc. Dưới sân khấu tủa vào thêm một loạt mỹ nhân nữa, bọn họ đứng đối diện với khán giả xoay lưng lại với sân khấu, tất cả họ mỉm cười thân thiện với khán giả.

Một tiếng huýt sáo dài vang lên các mỹ nhân hai tay đặt trên eo trái đồng loạt nhún người chào sân với tất cả mọi người. Nữ tử đứng hàng vị trí trung tâm loạt mỹ nhân dưới đài biểu diễn thay mặt cất giọng nói oanh vàng ngân khắp đấu trường.

- “ Chào mừng tất cả quý vị quan khách đến Đại Hội Cầu Thân lần thứ nhất, tiểu thư của chúng tôi chúc các vị lưu lại tại Đại Nam Quốc có một khoảng thời gian vui vẻ khó quên. Sau đây là màn trình diễn của thí sinh nước chủ nhà tiểu thư Chiêu Văn Như Ý với sự góp mặt giúp đỡ của Phong Quốc nhị vương phi, Hồ Diệp tiên tử Long Linh Nhiên, hai mươi nhạc công ẩn mặt và một trăm lẻ tám mỹ nữ xinh đẹp của Mỹ Nhân Quán. Chúng tôi hân hạnh mời các vị hòa mình vào không khí náo nhiệt đầm ấm tình bằng hữu xuyên quốc gia của khu vực. Xin phép bắt đầu!!!! ”.

Mỹ nữ dứt lời màn sân khấu xoẹt mở, một tiếng “bùm” vang lên từ bốn góc khán đài bắn ra tua tủa giấy màu cắt nhỏ đủ sắc bay toản loạn trong không trung nhìn đẹp mắt vô cùng. Toàn trường sững sốt thần trí còn chưa hoàn hồn thì tiếng nhạc dồn dập, náo nức, sôi nổi khuấy động lòng người cất lên. Khúc nhạc lạ lùng mang tiết tấu nhanh, mạnh mẽ, khiêu khích người ta chuyển động nhảy múa theo. Mỹ nữ trên lối đi và dưới đài sân khấu chuyển động bốc lửa yêu kiều, họ kêu gọi sự hòa mình đứng lên tham gia chung. Người đẹp đã có lời mời cộng thêm nhạc khúc khuyến khích chẳng mấy chốc mà toàn trường người người đều đắm mình trong màn vận động uốn éo tại chỗ. Nữ tử cũng như nam nhân, người già cũng như trẻ tuổi không ai thoát được ma mị quyến rũ của khúc nhạc và loạt mỹ nữ kia. Thêm nữa ai nấy cũng tham gia bản thân mình ngại ngừng từ chối lại tạo nên sự chú ý không đáng có thì sao?

Khán đài đã sục sôi nhưng trên đài nghệ sĩ trình diễn vẫn bất động. Thời điểm toàn trường muốn phát điên vì phấn khích một luồng hương khí thơm ngát tràn vào tản ra tứ phía khiến người người mê mẩn. Sân khấu lúc này từ đâu phụt bắn lên muôn ngàn cánh hoa bay lả tả, hai thân ảnh một lục y một hồng y xuất hiện cùng lúc giữa không trung, xiêm áo hai nàng pháp phối nhẹ nhẹ bay. Giữa màn mưa cánh hoa rực rỡ hồng y nữ tử xoay tròn tiêu sái đáp mặt đất rồi ngồi xuống, nàng đặt khẽ lên sàn sân khấu cây huyền cầm ôm

theo. Tay ngọc lướt trên dây một luồng âm thanh trong trẻo thoát ra, những mỹ nhân đứng bất động trên sân khấu từ nãy giờ đột ngột chuyển mình.

Lục y nữ tử đáp mặt đất cũng là lúc toàn bộ mỹ nhân quây thành hình tròn vây quanh nàng. Tay áo Như Ý vung lên một loạt chong chóng trong tay nàng bay lên khán đài, người ta tranh nhau tóm lấy đồ vật kỳ lạ đó. Nhạc điệu chuyển đổi khán giả nhìn thấy trên đài là một màn múa tập thể, họ cũng chẳng rõ đó có phải là múa không nữa. Động tác uyển chuyển đồng bộ nhưng mạnh mẽ lôi cuốn nói là múa thì không đúng lắm có điều gọi bằng từ ngữ nào cho phù hợp họ vô phương.

Như Ý là tâm điểm sự chú ý điều đó hiển nhiên vì nàng xinh đẹp nhất lại là thí sinh thi đấu, hơn nữa động tác của nàng rất réo hoàn toàn khác biệt với các mỹ nhân bạch y bên cạnh. Người ta không biết nàng hát cái gì nhưng thanh âm dễ thương, đôi chỗ có phụ họa của dàn đồng ca bên cạnh. Màn biểu diễn này sục sôi khí thế khiến mọi người nhún nhảy theo rất hăng hái.

Nếu năm màn biểu diễn trước là sự tỏa sáng của một mình thí sinh thì màn cuối cùng này là sự chung hòa thư thái của tất cả những người trong đấu trường. Mọi người có cảm giác mình góp phần vào sự thành công của thí sinh chủ nhà, đa phần họ hài lòng vì điều ấy. Như Ý không phải ra mang màn góp vui của mình ra đầu đá hơn thua mà tạo cơ hội khiến tất cả không phân biệt nam nữ, quốc gia xuất thân cùng chung vui giải trí thoải mái. Đây có thể nói là lần đầu tiên trong lịch sử khu vực thần dân 15 nước hợp lại reo hò, cổ vũ, nhún nhảy chung với nhau rất thân ái hữu nghị.

Như Ý lắc mình thực hiện những động tác cuối cùng, thực tế mà nói đây chính là một bài nhảy aerobic tập thể. Nó là sự kết hợp của những cử động khỏe khoắn nhưng đẹp mắt lôi cuốn. Thời hiện đại nhảy Aerobic trang phục thoải mái dễ chịu và kích thích “ánh mắt” hơn nhiều bất quá nàng có làm loạn cũng còn phải để mặt mũi ỉnh sau này nữa nên mặc áo váy cách tân có hơi bất tiện chút đỉnh. Động tác hoàn chỉnh bài múa là tư thế nàng được bạn diễn nâng lên cao. Như Ý đứng vững cũng là lúc khắp đấu trường lại vang lên tiếng nổ “bùm” giấy màu lại bay tứ tung.

Nàng khẽ cười nhún mình bay vút lên khán đài quay người nhìn bốn phía vẫy tay rồi mở lời trân trọng cảm ơn tất cả đã ủng hộ ăn biểu diễn của nàng. Đấu trường ồ lên kích động hò reo tán thưởng với cường độ mạnh mẽ nhất từ đầu buổi khai mạc đến giờ. Nữ thí sinh chủ nhà quả thật đã cống hiến một màn diễn xuất sắc và được ủng hộ cao độ nhất. Khi nàng phi thân trở lại sân khấu và rút lui vào sau cánh màn kia ánh mắt người ta tự động dõi theo nơi nàng đi khuất mãi. Mỹ nữ cổ động cũng đến và đi đều trật tự một cách bài bản, các nàng đã rút lui hết mà đầu trường còn ầm ĩ mãi không dứt.

Ngày khai mạc với sự chào sân giới thiệu chính mình của các nữ thí sinh đã khép lại, người ta ra về và hồi hộp chờ mong đến thời điểm chính thức thi đấu. Xuất hiện đã đủ ấn tượng khi đấu đá hẵn còn hấp dẫn hơn.

78. Chương 78: Gặp Mặt Tại Kiều Hoan Lâu

- Điện hạ, Chiêu Văn cô nương cầu kiến.

- Lớn mật, người dám ngăn cản nàng tiến vào?

Lão quản gia nhìn sắc mặt tối sầm của chủ nhân, run rẩy buông mình quỳ cái bịch trên nền nhà. Khấp thái tử phủ làm gì có tên nào ngốc đến mức dám mạo phạm bảo bối của ngài, nàng ấy tự động muốn chờ nên hần cấp tốc vào đây bẩm báo thôi. Cô nương chưa gả vào đây nhưng toàn phủ từ trên xuống dưới ai cũng nhận thức nàng lớn nhất.

- Điện hạ ... bớt giận, cô nương...

Lão ta còn lắp bắp định biện giải vài câu thì chủ nhân đã biến mất không thấy tăm ảnh ở đâu rồi. Hần thở phào nhẹ nhõm đưa tay vuốt vuốt lồng ngực, mạng nhỏ tưởng nguy ngập chết không kịp nhẩn nhủ với thân nhân lời nào luôn rồi chứ.

- Tiểu Ý Nhi !

Bạch Trường phi thân nhanh chóng nhào vào phòng khách, trông thấy thân ảnh nhỏ nhắn của nàng liền cất tiếng gọi ngay. Nàng ban sáng trình diễn xong xuôi liền biến mất khiến hắn đuổi theo hụt hơi mà không kịp.

- Trường ca ca! Chàng ôm ta chặt quá hít thở không thông.

- Nàng đã đi đâu hả? Nàng nên để lại lời nhắn cho ta chứ, ta lo lắng lắm biết

không? Tọa Đô những ngày nay giang hồ nhân sĩ, người tứ xứ khắp nơi tụ tập đến, nàng chạy loạn lữ có gì nguy hiểm thì tính sao đây?

Như Ý méo mặt nhăn nheo nghe hắn bắn súng liên thanh ầm ầm mà chưa phản kháng. Nàng không rảnh rồi chạy lăng quăng loạn xạ gây rắc rối nha, thời điểm “vàng” phải tranh thủ hốt tiền hốt bạc càng nhiều càng tốt, nàng thật là bận rộn chết đi được. Cơ hội phát tài ngay trước mũi ai lại ngồi không để nó trôi đi lãng phí bao giờ.

- Chàng nhìn xem ta có sao đâu.

- Nàng còn không xuất hiện ta đang muốn huy động cảm vệ quân tìm người đây.

- Bạch Trường ca ca!

Chàng giật thót bụng lỏng nàng ra cúi mặt nhìn người đang ôm trong ngực bắn khoả, bảo bối giận hờn ... giọng điều này chàng nhận ra ngay.

- Sao vậy? Bảo bối giận ta chuyện gì hay ai làm nàng phật ý? Nàng nói cho ta biết ta, hắn sẽ không yên thân với ta đâu.

- Chàng muốn ta ngạt thở chết sao?

- Không có nha!

Tên nào đó lúc này mới tiếc nuối bụng hắn bảo bối trong lòng, chịu khó lui ra sau một bước để nàng bình ổn nhịp thở. Hắn gấp gáp quá hại nàng thiếu không khí muốn đỏ hồng hết cả khuôn mặt.

- Chàng lo lắng quá mức rồi, Chiêu Văn Như Ý ta là ai chứ ? Bối cô nương không ăn tươi nuốt sống người khác thì thôi, làm gì có kẻ nào tổn hại được ta.

- Nàng biến mất cả buổi chiều hỏi ta làm sao bình tĩnh đây?

Bạch Trường không thể đơn giản hóa vấn đề như nàng được, bảo bối nàng không biết rõ tầm quan trọng vô giá của mình lúc này như thế nào đâu. Nàng là kỳ nữ tử bao người muốn đoạt lấy, không nói đi đâu xa ít nhất cũng có bốn tên không biết lượng sức đang ra sức tranh giành đấu đá với chàng muốn cướp đoạt nàng.

- Ta không phải tiểu hài tử rằng sữa chưa thay à, ta tự lo ình được.

Chàng phô trương cũng vừa phải thôi, ai bảo chàng huy động đại nội mật thám dò tìm ta thế? Ta còn chưa có mặt tích đến một ngày chàng đã cuống quýt cả lên rồi.

- Nàng cũng biết?

Bạch Trường sững sốt hơi nhú mày lại hỏi ngay. Người của chàng phải đi để tìm tung tích nàng, bọn hắn tìm không ra manh mối gì... ngược lại bảo bối biết rõ mọi sự như trong lòng bàn tay. Điều này không phải tượng trưng mật thám đại nội của chàng là một lũ vô dụng bị nàng “quay như dế” còn gì?

- Chàng không cần thất vọng với đám thuộc hạ đó bọn hắn tài năng hiếm có cả đấy... chỉ là người bọn họ muốn theo đuôi lại là ta nha.

Như Ý nhìn chàng nháy mắt tinh lanh cười tươi đến vô hại nhưng Bạch Trường trong lòng nổi lên bội phục không thôi, nữ tử này đến cùng là có bao nhiêu bí ẩn chàng chưa khám phá.

- Nàng luôn khiến ta bất ngờ.

- Chàng có hài lòng với ta không? Ý của ta là trong mọi sự ta làm?

Nàng đắc ý khi hần gật đầu. Chồng yêu tương lai của ta, Như Ý xin lỗi chàng lắm lắm luôn nhưng xin lỗi là một chuyện, ăn vạ moi móc tiền bạc lại là chuyện khác nha. Ai bảo chàng giàu như vậy còn hôn thê của chàng, là ta đó, nghèo rớt mồng tơi làm chi.

- Ai cho chàng lấy được của ta mà không hỏi trước vậy?

- Ta có sao?

Bạch Trường giả ngốc nhún vai ra vẻ vô can “nàng nói gì ta không hiểu”.

Nhưng ai đó nào dễ dàng tha thứ cho chàng như vậy, người yêu thì đúng là người yêu thật đó nhưng tiền thì vẫn phải lấy. Một vạn sáu trăm lượng bạc đó không ít chút nào... với lại... Như Ý mỉm cười gian xảo. Nàng xuất hiện trên sân khấu với một màn trình diễn chơi trội “hao tài tốn của” như vậy, mục đích chính là phô trương thanh thế đánh phủ đầu các đối thủ. Nàng cũng vì Đại Nam Quốc nữ tử lấy chút mặt mũi với các quốc gia láng giềng tốn kém một chút nào có đáng gì. Hơn nữa hóa đơn của nàng sẽ là ai trả nha? Không phải nàng trả là điều hiển nhiên rồi, vấn đề còn lại là khoản chi trả đó rót cuộc vào tay ai, đó chính là mấu chốt.

Người ta một mũi tên bắn trúng hai con chim được coi như là có chút thành tựu, Như Ý nàng muốn hơn thế nữa. Một là tạo danh tiếng vang dội cho chính mình trong đợt cầu thân này, hai là cơ hội quảng bá hình ảnh Mỹ Nhân Quán rộng rãi mà không tốn kém, ba là tiền vào túi nàng. Ai bảo nàng từ lúc mở mắt đã thích tiền chứ, chỉ cần việc mang phát tài cho bản thân mà không vô nhân đạo người đời phỉ báng sao lại không tranh thủ (^_ ^).

Diễn biến sự việc trong phòng nhỏ sau đó có thể dùng mấy từ “hơi bị gượng gạo” để miêu tả. Nữ tử mặt cười tươi như hoa, ý đồ bóc lột hiển hiện rõ mười phần chỉ cần là kẻ mắt kém vô cùng cũng vẫn thấy mờ mờ. Nam nhân kia hẳn là “chưa thấy quan tài chưa đổ lệ” đi, hẳn chưa nhìn ra ngày tháng sau này của mình có phải đi bán thân trả nợ dùm cho nương tử hay không nên vẫn còn “bình chân như vại”.

Kiều Hoan lâu.

Bạch y nam tử tuần tú lặng lẽ ngồi thưởng rượu một mình, chàng xoay xoay chén rượu trong tay nhìn nó hờ hững, thỉnh thoảng cười vu vơ đến lạ lùng. Nam nhân đến thanh lâu mười người thì cả mười kẻ đều tìm hoan mua vui nhưng nam nhân thường xuyên trú ngụ tại thanh lâu nhưng chưa bao giờ đụng đến một nữ tử thì hẳn là “quái thai” khác người.

Chàng không coi thường nữ nhân cũng không phải là kẻ yêu thích nữ nhân gặp qua mỹ nhân nào cũng liền muốn chinh phục. Phi Bách Chiến trong giang hồ danh tiếng chưa kẻ nào nói hần lãnh khốc cũng chưa một ai nói hần có tình. Cung chủ của tổ chức sát thủ thiên hạ đệ nhất, chàng giết người không kể xiết, kẻ thù không đến một vạn thì cũng hơn chín ngàn người. Hắc bạch lưỡng đạo hai bên người cầm phần chàng nhiều mà kẻ nể trọng chàng cũng lắm. Ba năm trước võ công xuất chúng trước mặt quần hùng tại đại hội võ lâm giành được chức minh chủ. Giang hồ từng lo ngại vị trí đỉnh cao lắm thế nhiều quyền kia mà rơi vào tay một đại sát thủ võ lâm sẽ một hồi dậy sóng, huyết tẩy khắp nơi nhân sĩ anh hùng bị tàn sát cả.

Tuy thế mọi sự diễn tiến theo chiều hướng ngược lại sáng sủa đến trợn trợn mà người ta chẳng ai có thể ngờ tới. Phi minh chủ chấp chính nghiêm minh, không ý thể hiếp người, không thiên vị nặng nhẹ càng không có chuyện mặt sát phân biệt chính phái hay tà phái. Chàng võ công thượng đẳng, tài trí hơn người, anh tuấn nền nã... nữ tử người gặp người mê là thần tượng trong lòng của biết bao cô gái. Nam nhân này chưa bao giờ có một nữ nhân bên người, không có đặc biệt quan tâm đến bất kỳ cô nương nhà ai. Điều kiện tốt như vậy, cơ hội tiếp xúc với nữ nhân so với người khác chỉ có hơn chứ không có kém mà đến nay vẫn “phòng không chiếu bóng” hẳn là kỳ lạ đi.

Nhưng là có nhiều chuyện người ngoài cuộc làm sao hiểu được căn cớ lý do, họ Phi kia yêu thích ai tự chàng nhận thức được cũng không cần người khác phải can thiệp lý giải dùm. Chàng đậm mặc với nữ nhân không vương vấn là lời với ai hết bởi vì họ không khiến chàng động tâm. Bản tính chàng thâm trầm lặng lẽ ít biểu lộ tình cảm, nữ nhân đoan trang đài các ngày đêm giữ lễ giáo chàng không ưa. Nữ nhân lăng lợ bạo dạn thấy nam nhân tuần tú liền giở trò quấy rối lôi kéo dụ hoặc chàng sẽ cảm thấy khó chịu. Nữ nhân thông minh tài ba biết mình biết người, chàng tán thưởng nhưng không yêu. Nữ nhân ngu ngốc tốt nhất là tránh xa chàng ra nếu không mất mạng sẽ bắn khoản mãi tại sao mình chết nhanh thế?

Tóm lại là khắp thiên hạ này chàng mãi không tìm ra được nữ tử nào xứng đáng để yêu nàng, chăm sóc nàng, sủng ái chiều chuộng nàng. Nữ tử có khiến chàng vì một nụ cười của mỹ nhân liền không tiếc tất cả hoàn thành cho được tâm nguyện để nàng vui, nữ tử có khả năng ưu sầu nhịu mày liền khiến chàng buồn bã đau lòng theo... nàng hẳn là chưa sinh ra trên thế gian. Mãi cho đến khi nàng xuất hiện... cô gái của định mệnh khiến tim chàng đập lồi nhịp không có nguyên do.

Nàng không thực nữ thùi mị, nàng ham tài ham sắc ham ăn ham ngủ, nàng láu cá khôn lanh, nàng ồn ào nhiều chuyện luôn khiến kẻ khác đau đầu, nàng can đảm nhiệt tình nhưng cũng biếng nhác không thua gì ai... nàng tính xấu đầy mình tính tốt cũng kể không hết... nàng tên Chiêu Văn Như Ý, là thánh nữ được lựa chọn. Khoảng khắc nhìn thấy nàng liền biết mình yêu nàng nhưng cũng đồng thời biết nàng là cô gái không thể yêu. Chàng đợi chờ tìm kiếm khắp nơi, luôn mong mỗi khát khao một ngày tìm được nữ nhân của tạo hóa, nữ nhân giành riêng ỉnh xuất hiện. Nhưng là số phận trớ trêu áp đặt cho nàng vào một vị trí tôn nghiêm cao quý nhưng phải trả giá đắt nhất trong những cái giá đắt.

Chàng không nên yêu nàng cũng tự đặt ỉnh sứ mệnh đời này kiếp này sẽ ngăn cản xây dựng rào chắn để nàng không yêu ai. Nếu kiếp này bọn họ hai người sánh bước bên nhau không có yêu nhưng là bạn hữu thân thiết, một đời thanh thản cùng nhau nhàn nhã đến hết kiếp chắc hẳn cũng là hạnh phúc không thua gì uyên ương đi. Chàng vì suy nghĩ đó nên xưa nay chưa tiếc gì với nàng, nàng muốn sao liền y theo ước muốn đó. Thánh nữ phải có tôn nghiêm đạo mạo khí thế tiên tử áp bức cho giáo đồ kính phục nhưng chàng biết nàng không thích hợp hành xử như thế liền tùy tiện dung túng nàng hết sức.

Nàng ở trong biệt cung múa kiếm vùng đao đánh chó chửi mèo, chàng cười bỏ ngoài tai. Nàng sai phái ực hiệp bảy đại cao thủ là những khối ngọc sáng ngời của Huyền Băng Cung chàng chưa bao giờ can thiệp. Nàng muốn ngọc quý, ngân phiếu, độc dược, bảo kiếm, thư khố... thứ nào chàng cũng mang ra trao nàng hết. Chàng muốn tốt với nàng hơn, thâm tình bảo bọc nhiều hơn nữa nhưng lại không dám làm thế. Nàng không được yêu thương nam nhân nếu động tâm sẽ nguy hiểm tính mạng... chàng sao có thể ôn nhu ưu ái quá mức. Nếu tốt với nàng quá sẽ hại nàng chết thảm, cái cảm giác yêu nàng đến phát cuồng, muốn dành cho nàng nhiều hơn nữa chiều cổ lại phải dẫn lòng dè dặt xuống thật đau khổ. Nàng cười nói vui vẻ với mình liền muốn cười đáp trả, khóe môi vừa nhếch lên đã nhớ tới phải dừng lại. Nàng đứng gần bên hương thơm thoang thoảng thật muốn đưa tay lên vuốt tóc nàng một cái, tay chưa kịp đưa lên đã dẫn lòng bóp chặt. Chàng quả thật muốn gần nàng lắm nhưng cứ phải ép mình tránh xa nàng ra vì yêu nàng... đúng vì yêu nàng quá... nên phải giữ khoảng cách.

Nàng náo nhiệt hoạt bát đầy sức thu hút chàng thì luôn phải đứng xa xa mà nhìn... mỉm cười nghĩ rằng như vậy đã đủ rồi. Thời điểm nàng biến mất khỏi Huyền Băng biệt cung, nghĩ đến nàng rơi xuống vực mà chết, chàng có bao nhiêu là hoảng hốt, hụt hẫng xót xa. Nàng chưa chết mà mất tích trong hai năm đó chàng dốc toàn lực tìm kiếm. Huyền Băng Cung mà cũng phải nhờ người trong giang hồ cung cấp tin tức khi đó chàng cứ nào là tuyệt vọng. Chàng hận mình tự trách đã mời nàng rời khỏi đại tướng quân phủ lại không bảo vệ cho nàng thật tốt, hại nàng thân gái dặm trường lưu lạc giang hồ sống chết bất tằm. Yêu nàng đã không thể biểu lộ thậm chí cả việc bảo đảm an toàn cho nàng cũng không thể căng đáng chàng thật đau khổ hối hận.

Nàng báo tin gửi về nói mình tốt lắm còn nhờ chàng tìm cách hủy hôn ước. Chàng lại một lần nữa vô dụng không thể thành toàn ước vọng, chàng đối với sự cố chấp của họ Vương kia lơ mờ linh cảm một chuyện gì đó nhưng không định hình rõ ràng đó là chuyện gì. Giây phút nàng lên vào biệt cung với hóa trang quý nữ chàng không cần nhìn hai lần cũng biết đó là nàng vì chỉ khi nàng đứng gần bên tim chàng mới đập loạn nhịp, miệng mất khả năng ngôn ngữ như vậy.

Nàng trở về kéo theo một loạt những sự kiện chấn động khiến lòng chàng không một ngày yên ổn. Nàng chết vì Trá tử được, nàng hồi sinh rồi thật sự mềm lòng trước thâm tình của họ Vương đó. Tên ấy không rõ nội tình “cố sống cố chết” yêu nàng cho bằng được, chàng tin tưởng cảm tình của bản thân so với hẳn không hề thua kém một phân lượng nào nhưng chàng không thể biểu lộ. Chàng đâu thể biết nàng sẽ điều đứng mà vẫn dụng tâm khiến nàng yêu mình được chứ, nếu chàng làm vậy gọi là yêu sao? Họ Vương đó không biết hẳn còn cố gắng được, chàng rõ ràng mọi sự chỉ có cách ngậm đắng nuốt cay giấu kín nỗi lòng cho riêng mình biết thôi.

Chàng làm sao biết thế gian có người thể giải được pháp chế của Tiên ngọc chứ? Duyên phận chẳng? Nàng

và họ Vương đó ái tình thấu tới trời xanh khiến ông trời cảm động giúp đỡ ư? Nàng không còn là Thánh nữ, chàng vì tin tức này vui sướng tột cùng. Chàng muốn nàng hạnh phúc nhưng buông tay chúc phúc cho nàng và họ Vương đó khi mà nàng thậm chí còn không biết tình cảm của mình liệu có là sai không? Hạnh phúc không phải là phải tự mình đi tranh đoạt sao? Chàng đâu muốn chia rẽ uyên ương càng không mong nàng bị tổn thương nhưng niềm hy vọng hạnh phúc của nàng do chính mình mang đến chứ không phải là nam nhân khác nó mãnh liệt sục sôi vô cùng.

Chàng đến đây cầu hôn nàng lần này không có mục đích chính trị liên hôn quốc thể chỉ là vì cảm tình của bản thân muốn đích thân đi tìm kiếm giành lấy thôi. Nếu chàng không cố gắng đến cùng, chưa xuất trận đã buông tay thì sợ rằng kiếp này mãi hối hận dằn vặt. Nàng ít nhất cũng nên biết thế gian có một nam nhân cũng yêu nàng tha thiết, yêu từ ánh mắt đầu tiên lại luôn phải cố tình tỏ ra không phải thế. Như Ý, nàng hẳn là không biết ta yêu nàng, đúng chứ?

- Bách Chiến ca ca! Ta đến rồi đây.

- Như Ý.

- Huynh gặp ta vui như vậy sao? Chờ ta lâu không?

Như Ý đang nghi ngờ họ Phi kia năm xưa tại đại hội võ lâm có “tay trong tay ngoài” dùng thủ đoạn gian xảo gì để gian lận giành được chức minh chủ võ lâm không nữa? Cao thủ võ lâm tại sao nàng bước vào đứng ở cửa hơn nửa ngày mà hần không phát giác. Hần không cảnh giác như vậy chẳng phải lần đầu, ít nhất đây cũng là lần thứ hai nàng bắt tay hần chẳng có sự đề phòng bị đánh lên rồi. Sát thủ như hần mà lơ đãng là nguy hiểm vô cùng, hần phải trấn chính ngay... thật sự cấp bách lắm rồi nha!

- Chờ lâu đến nỗi mọc rễ ra hoa kết quả rụng xuống lại nảy mầm rồi!

- Lâu thế cơ à? Câu này nghe quen quen nha!

- Nàng từng nói rất nhiều lần mà! Nàng đến một mình sao?

- Huynh muốn ta kéo bè đảng tới xem ta xử huynh ra sao thật ư? Bách Chiến

ca ca mặt mũi của huynh ta có suy nghĩ về lâu về dài dùm huynh đó.

- Đa tạ!

Nàng chống hai tay dưới cằm nhìn hần chăm chăm chuẩn bị hỏi cung. Tên này

sao lại đến cầu hôn nàng được chứ, hần thoát được một thánh nữ không được nghiêm chỉnh cho lắm như nàng phải mừng thầm tạ ơn trời đất mới phải nha. Huyền Băng cung chủ, siêu cấp đẹp trai ca ca đang mưu mô tính toán cái trò gì nhỉ? Huynh đẹp trai thật đó nhưng cũng không cần nhìn ta kỳ lạ vậy có được không?

Trong phòng nam tử vươn qua bàn định cầm tay nữ tử, ngoài phòng một nhân vật khác đang tốc hành hướng phòng này tiến tới.

79. Chương 79: Âm Sát Liên Hoàn

Như Ý há hốc nhìn tay mình thành linh bị Phi Bách Chiến nắm chặt, nàng ngẩng đầu ngó hần chăm chú... hần làm cái trò gì đây? Hai người làm đồng sự cũng khá lâu, hần chưa bao giờ biểu lộ tình đồng chí thân thiết đụng tay đụng chân như thế này bao giờ nha.

-Bách Chiến ca ca, sao huynh lại nắm tay ta?

-Nếu ta nói ta muốn nắm tay nàng từ lâu lắm rồi nàng có tin không?

-Ah... tin.

Đùa sao? Tay của tiền nhiệm Như Ý đẹp thế này nàng nhìn còn kiêu hãnh ké huống hồ người khác. Nàng chăm sóc tay chân cũng tốt lắm dù rằng không có sơn móng tay vẽ hoa vẽ cỏ lên đó.

-Tin sao?

-Đương nhiên, ta lúc nào mà không tin Bách Chiến ca ca chứ!

Như Ý cười hồn nhiên xác nhận thông tin, nàng không biết một câu nói này khiến cho ít nhất hai kẻ tìm đập chân run tâm tình diễn biến trái chiều.

-Cám ơn nàng!

Bách Chiến đột ngột ôm nàng khiến Như Ý một lần nữa ngạc nhiên không kịp phản ứng. Tư thế ôm này sao mập mờ quá, nàng nằm thọt lỏm trong lòng hắn, đầu còn áp ngay ngực hắn nữa chứ. Không ổn à ! Nàng giãy nhẹ muốn hất tay nhưng còn chưa kịp thoát thân đã nghe một tiếng quát tháo ầm ĩ khiến nàng giật mình co rúm.

-Buông nàng ra!

-Trường ca ca!

Họ Vương mặt tối sầm, mắt tóe lửa nhìn hai người “cô nam quả nữ” đêm tối phòng kín tâm sự thân mật đã đành còn dám ôm nhau chặt cứng. Chàng thật sáng suốt khi kiên quyết bám đuôi nàng tới đây mà, chàng không tới kịp lúc bọn họ có thể hay không... tiến xa hơn nữa?

-Sao chàng cũng tới?

Như Ý làm bộ không nhận ra hắn đang giận nhào tới nắm cánh tay hắn lắc lắc

không nhẽo. Nàng với cung chủ có chuyện riêng cần bàn mang hắn theo làm gì cho cản trở vướng víu tay chân. Ai ngờ hắn cứng đầu đã bảo không cần tới còn dai dẳng bám theo, bắt quá hắn xuất hiện vào thời điểm không hay ho cho lắm. Hai người bọn họ ôm nhau, bằng hữu ôm nhau bình thường thôi mà nhưng là “tình ngay lý gian” nha. Khó ăn nói thật!

-Sao nàng để cho hắn ôm chứ?

-Không được sao?

-Nàng nghĩ có được không?

Bạch Trường không nể mặt phun ra một câu hỏi ném nàng lại vạch xuất phát

lúc đầu. Bảo bối thật lắm chiêu, nàng thừa biết hắn đang giận còn dám đơng đưa chèo kéo muốn đánh lạc hướng. Nàng là của chàng, chỉ có chàng mới được ôm nàng, tự dưng hôm nay bị tên họ Phi này... giở trò. Thật đáng giận!

-Về phủ rồi nói, đi thôi!

Chàng gật đầu với tên kia rồi kéo nàng đi một mạch, thân là thái tử một nước còn hắn lại là quốc khách không thể thất thố được. Con tức này không chỗ phát hỏa thật khó chịu.

Như Ý ngoái lại chỉ kịp thoáng thấy Bách Chiến cười với nàng, nhún vai ý bảo “không sao đâu nàng về đi”. Nàng với hắn thực ra tâm ý cũng khá tương thông, nhìn hành động ít nhiều có thể đoán đúng được ẩn ý của đối phương .

Người đi phòng nhỏ lưu lại một người, chàng khẽ cười thê lương. Cô độc quay lưng lại ngồi xuống ghế, tay nâng bình rượu rót thêm một chén... một chén... một chén... rồi ôm nguyên bình tu cạn.

-Thánh nữ... tiểu thánh nữ của ta.

Chàng cất tiếng gọi nhỏ tên ai đó trong cơn chênh choáng men say nhưng tiếng gọi thâm tình của chàng bị tàn nhẫn vùi lấp đi giữa những tiếng nói cười lẳng lơ tục tĩu của chốn thanh lâu. Là Kiều Hoan lâu, thiên đường của nam nhân nơi có mỹ nữ, rượu thơm, thức ăn ngon... thứ gì cũng có, là nơi trảm luân mê đắm đã vào rồi chẳng muốn quay ra. Nhưng giữa chốn thiên đường này ngay bây giờ còn có chàng đang thất tình, trống rỗng và say mềm, nào có cảm giác vui sướng thiên đường chứ? (Chiqu: xoa xoa cằm, quái lạ thiên

đường của chốn nam nhân mà sao ca ca không vui... chết chưa, ca ca ứ phải nam nhân ^^ chắc thế ... hắc hắc ^^)

-Như Ý... Như Ý... ta còn chưa có nói xong mà! Chờ ta đã!!!

Chàng bỗng nhiên như sực tỉnh từ trong cơn mê, bất thành linh đứng dậy vọt theo hướng cửa đuổi theo. Nếu bây giờ không nói chàng phải đợi đến bao giờ, đợi cho nàng lần sâu thật sâu vào ái tình với họ Vương đó chàng mới tỏ rõ lòng mình sao? Bất lực nhìn nữ nhân mình yêu để nam nhân khác kéo đi, bản thân thì giả dối ra vẻ “ta không sao” Phi Bách Chiến chàng từ khi nào lại yếu đuối trốn tránh lòng mình một cách nhu nhược như thế? Khi xưa vì an toàn của nàng mà nuốt lệ vào tim, thờ ơ trước mặt, đơm tình sau lưng... bây giờ đã khác rồi, chàng nhất định phải nói cho nàng biết “Như Ý, Phi Bách Chiến ta yêu nàng, rất rất yêu nàng”.

Không xa Kiều Hoan lâu tại một góc đường nhỏ tối tăm, một đám hắc y nhân vũ trang đầy đủ ít nhất cũng gần 50 tên đang bao vây nhóm bốn người. Cường địch trước mặt lục y nữ tử mặt không đổi sắc nửa điểm sợ hãi cũng không có, nàng còn đang bận âm ỉ lời qua tiếng lại với thủ lĩnh của đám hắc y nhân.

-Các vị hảo hán đường nhỏ người đông, hành trình ngược hướng cũng phải có một bên nhường đường chứ nhỉ?

-Nữ tử cuồng ngạo, chúng ta hôm nay đến đây là muốn mạng của người. Ba người khác có thể đi nếu còn dây dưa đừng trách đao kiếm vô tình tổn thương người ngoài cuộc.

-Sao hả? Muốn mạng của bốn cô nương! Còn phải xem các người có đủ bản lĩnh không đã.

Như Ý phì cười nhạo báng cái đám điên khùng này, mạng của nàng Diêm Vương sếp lớn còn không dám lấy, bằng sức của mấy tên nhãi nhép này... thật không muốn sống nữa!

Bạch Trường nghe cuộc đối thoại nhận ra đám sát thủ này vì bảo bối mà đến, bọn chán sống này còn muốn tổn hại nàng, coi bộ hôm nay không làm ơn làm phúc tiến đám này về trời là không nể mặt rồi.

-Bảo bối, lui ra phía sau.

-Không cần đâu ta đang ngứa tay! Bọn khốn này đến địa phủ báo danh nhớ nói với Diêm Vương là Linh Thể cô nương lấy mạng các người nha.

-Sát!

Tên áo đen cầm đầu hét lên một tiếng cả đám tràn lên lao vào hỗn chiến. Không hổ là công cụ giết người có đào tạo bài bản tên nào võ công cũng thượng đẳng hơn người, ra chiêu thì ác độc toàn nhằm vào chỗ trí mạng.

Mười tên vây khốn Như Ý vào giữa, đao kiếm giơ lên găm găm tên nào cũng nhắm vào tim nàng hoặc cổ họng nàng mà tấn công. Nàng bình tĩnh đứng giữa vòng vây khóe miệng nhàn nhạt nhếch lên, hai bàn tay trong chớp nhoáng kim châm từ đầu xuất hiện tua tủa như quạt nan.

-Tiểu Ý Nhi!

Bạch Trường phóng một luồng chưởng kinh phong uy lực đoạt mạng hướng mười mấy tên đang cản đường chàng tới cứu bảo bối. Chàng vừa gọi tên nàng thì mười tên sát thủ cũng đồng loạt ra tay, đao kiếm vung lên nhanh như chớp chỉ thấy nàng tay áo khê vung mưa kim châm bắn ra rào rào. Thân mình nhún nhẹ phút trước còn đứng giữa kẻ thù, phút sau nàng đã thoát thân. Hư chiêu vừa rồi làm ấy tên ngốc lơ lửng lo căn ám khí khiến kẻ hở lộ ra rõ mồn một, nàng không bỏ lỡ cơ hội phi thân nhảy ra.

-Bảo bối, nàng có sao không?

-Có thêm người đến nữa rồi. Giết hết đám này thì chạy không kịp.

-Muốn chạy???

Bình tàn lụi lết còn chưa tới một nửa nhưng khí thế vẫn không giảm, cái đám tử sĩ ngu như heo này lại đồng loạt xông lên. Bạch Trường với Thanh Minh, Thanh Mẫn ba người rút kinh nghiệm yểm hộ Như Ý phía sau không cho nàng mạo hiểm tách ra như lúc này. Nàng to mồm to miệng mà nãy giờ kim châm phóng trúng

có mấy tên, số còn lại ba tên này chém chết cả. Như Ý nàng không có mệnh làm nữ chiến binh kinh lực sấm sét gì hết, chưa “làm ăn” được bao nhiêu đã bị ba cái tên này vây lại bảo bọc như công chúa rồi. Mà thôi giết người mà giành giật làm chi, để cho ba người các người trở tài đó, nàng làm khán giả cổ vũ.

-Chủ nhân thuộc hạ cản đường, ngài với cô nương đi trước!

Người đến quả nhiên thật là nhanh, tên cuối cùng trong đợt sát thủ đầu tiên vừa gục xuống thì đám thứ hai đã chồm trệ giường mắt ếch tới nạp mạng. Lực lượng này còn hùng hậu áp đảo gấp bội, số lượng cũng nâng lên, nhìn sơ qua đánh giá hơn một trăm tên là không trật vào đâu được. Người cổ đại thật là máu lạnh, không phải, nói như vậy là “vơ đũa cả nắm” phải nói là cái đám “thừa nước đục thả câu” này thật bất nhân vô đạo. Xác người chết la liệt trên đất máu tanh tởm lợm, cả một bầu không khí u ám ghê rợn mà bọn chúng làm như chẳng thấy. Tên thì ngang nhiên đá xác chết qua một bên lấy chỗ đứng, tên thì còn tàn bạo hơn lấy xác chết làm nền chỉ tội nghiệp ấy tử thi xấu số chết rồi cũng chưa được yên thân.

-Bạch Hoàng các chủ đã lâu không gặp!

-Các hạ khách khí rồi!

Như Ý chớp mắt sững sốt trước cái giọng điệu này, Trường ca ca cũng có lúc nói chuyện khủng bố như vừa rồi sao? Âm thanh rét lạnh hoàn toàn biết mất tính chất mượt mà êm ái có từ tính của nam châm siêu hạng thường ngày, chàng ra đường “kiếm cơm” chắc toàn dùng cách nói chuyện hù chết người này nhỉ? Woa, ngưỡng mộ chàng!

-Giữa đường lại gặp gỡ coi như là có duyên, chúng ta cũng nên hàn huyên bồi dưỡng tình cảm ít nhiều phải không các chủ?

-Nếu các hạ có lòng, ta cung kính chi bằng phụng mệnh chỉ là bằng hữu của ta có chuyện gấp sẽ đi trước hy vọng các vị nhường đường.

Bạch Trường quay qua lệnh hai thuộc hạ đưa Như Ý rời đi, bảo bối không liên quan đến cuộc chém giết này, nàng phải nhanh chóng thoát ra khỏi vùng nguy hiểm.

-Không tiện rồi, bằng hữu của các chủ cũng là bằng hữu của ta. Hân hạnh gặp mặt cũng nên chào hỏi vài câu chứ! Lên!

Ấn oán phân minh cũng là chuyện tốt, không làm hại kẻ vô tội cũng là đạo lý giang hồ nhiều người coi trọng nhưng “thả hổ về rừng” là khinh thường đối thủ tự đào mồ chôn mình. Thả ba người bọn họ đi tìm viện binh sao? Đâu có mấy người ngu ngốc như vậy?

Phi Bách Chiến đuổi theo Như Ý khi chàng đến nơi liền thấy ngay một màn hỗn chiến tàn sát điên loạn. Cao thủ võ lâm gặp địch thủ lấy nhiều chế ngự số ít cũng chẳng giữ cuộc chiến cân sức mãi được. Chàng không cần nhắc gì lao vào cuộc chiến, sẵn bước đến bên cạnh nàng.

-Như Ý, cầm lấy!

Tuyết Băng kiếm, bảo kiếm thánh nữ từng dùng một lần, một trong những bảo vật truyền đời của Huyền Băng cung luôn được treo trang trọng trên tường trong phòng của cung chủ. Vốn dĩ vật ở đâu thì cứ để nó tại chỗ cũ nhưng chẳng hiểu sao sau khi nàng rời khỏi biệt cung chàng cầm nó theo luôn.

Bốn người đánh nhau đã loạn xà ngầu cộng thêm họ Phi vào tình thế chuyển biến tốt lên thấy rõ. Trời đêm lẽ ra là nên yên tĩnh thanh tịnh, ai mà ngờ giang hồ hằng tiết đêm tối không lo ngủ... khoái đi tìm chết hơn. Kẻ trước người sau ngã xuống hàng loạt nhưng trong tiếng gió vun vút lại tiếng có người đến nữa.

-Ta yểm trợ phía sau người mang nàng đi!

Họ Phi và họ Vương đồng thanh lên tiếng sẵn lòng hy sinh thân mình muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân.

-Như Ý, đi theo hẩn ngay!

Tiếp tục “ý người giống ý ta” hai chàng thi nhau gào lên không biết rằng mỹ nhân kia đang nghiêng rặng kèn kẹt. Nàng bực bội cái đám sát thủ thì ít mà phật ý với “hai thằng cha nhiều chuyện” thì nhiều. Họ Vương đánh không lo cứ dấn sát bên nàng cản trở tay chân, hẩn làm nàng cảm thấy mình tự dưng thành gánh nặng. Họ Phi cũng đỡ hơi chẳng kém tướng hẩn nhét kiếm vào tay nàng thì tạo điều kiện cho nàng

làm nữ chiến binh trừ gian diệt bạo. Nhưng hắn và họ Vương lại kết hợp với nhau tạo thế gọng kìm bảo vệ nàng ở giữa khiến nàng chẳng có cơ hội thư giãn gân cốt gì hết.

Nếu mà bọn hắn giỏi giang một kiếm chém gục hết sạch đám “ruồi muỗi” khát máu đang uy hiếp cả năm thì nàng chẳng than phiền làm gì. Đằng này kẻ thù trước mặt bọn hắn không lo chỉ biết sai khiến áp đặt nàng là giỏi thôi.

-Hai người câm ngay, người đã tới rồi!

Hưởng ứng “lời giới thiệu” của Như Ý, đám người mới đến “nồng nhiệt” lao lên tiết lộ thân phận địch nhân không cần dây dưa lắm lời.

-Xông lên giết sạch cho ta, ai lấy được mạng của Huyền Băng cung chủ trọng thưởng một vạn lượng hoàng kim.

-Sát!!!!

Đêm nay trời đẹp nên thiên hạ đua nhau đi ám sát. Ba kẻ gây thù chuốc oán khắp nơi kia tốt nhất là tránh xa nhau ra một tít, đành rằng có quen biết thật nhưng ba người bọn họ cũng đâu có keo sơn thắm thiết đến mức không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng nguyện chết chung một huyết chứ!!!

80. Chương 80: Hiệp Nữ Xuất Chiêu

-Cung thủ!

Hiệu lệnh từ phía địch nhân vừa dứt, làn tên bắn như mưa nhắm vào bọn họ. Như Ý cười khẩy, nhắm nhò gì mấy mũi tên bay chậm rì này chứ nàng dư sức tránh né. Vấn đề là hai tên gốc bên cạnh nàng không nghĩ vậy, trái phải hai phía đồng thời ôm eo nàng muốn phi thân thoát hiểm. Khi chẳng cần thiết thì nhường nhện “người đưa nàng đi” lúc cấp bách cần một bên buông tay thì chẳng tên nào phản ứng kịp.

-Buông tay!

Thời khắc nguy cấp đúng là phải tự cứu mình trước khi nhờ hai tên phiến phúc cứu, khi này nàng mà không hét lên đánh động kịp lúc thì đã bị kèm cứng ngắc tại chỗ lãnh trọn mấy mũi tên rồi.

-Thân ai nấy lo đi, mấy người đừng có chắn cho ta nữa!

Địch thủ quá đông lớp tới sau lại lợi hại hơn lớp trước, xét thấy đánh đám nữa cũng chẳng ăn thua, Như Ý quyết định xuất thủ. Nàng hôm nay không trở thành sát nhân giết người hàng loạt thì nguy cơ tự mình lại tới cửa phủ của Diêm Vương sếp lớn trình diện lắm nha. Nếu nàng nhớ không nhầm lão già hắc ám đó lệnh cho quỷ sai chặn nàng từ cổng lớn rồi, người ta chẳng hoan nghênh mà nàng lại cứ sốt sắng tới viếng thăm thì quá nhiệt tình đi, mất mặt nữa chứ. Chết nàng không lo, mạng nàng hình như có sổ bất tử... ừ thì nói quá, nói lại mạng nàng là xem xem gần bất tử đi nhưng thể xác phàm trần có giới hạn chịu đựng nha. Nàng đang quần là áo lượt, xinh xắn đáng yêu thế này... tự dưng bị kiếm chém lia lịa, tên bắn cắm vào người tua tủa như lông nhím chẳng phải là giảm về mỹ miều về con số zero còn gì? Hình tượng mỹ nữ của nàng thế thì ném cho chó gặm hết chắc, không được... chết chóc không đáng lo chỉ có hình ảnh mất công gây dựng của bản thân phải giữ vững.

-Như Ý!!!

-Đã bảo đừng gây rối cho ta nữa mà!

Tức chết mấy tên công tử bột, chưa biết võ công ai hơn ai đâu, ở đó mà hăng hái đua nhau làm vệ sĩ bảo hộ cho nàng. Nàng không có thuê mướn gì hết, đừng mơ được trả tiền công nhá!

-Yaaaaa!!!!!!

Tên bắn không ăn thua, địch thủ thức thời quay trở lại phương pháp cổ điển

muôn đời vẫn là chân lý... đánh “giáp lá cà”. Một loạt tử sĩ ngu dần “ thiên đường có lối không muốn đi, địa ngục chẳng cửa nào gì sắt lại cứ hăng hái đâm vào ” hét lên một tiếng lăm lăm giương kiếm nhào lên.

Bạch Trường với Bách Chiến định quay sang đối phương tính nói với nhau điều gì đó thì Như Ý đã nhún mình bay vọt qua đầu nhảy sang bên kia chiến tuyến của địch nhân. Bọn họ diễng hồn muốn tới ứng cứu liền bị cái đám vừa nhào tới công kích thế là chẳng tên nào còn rảnh tay chân.

-Như Ý!!!

Đánh đấm không tập trung, tay vung vũ khí lên kháng địch ngay trước mặt mà mắt mũi cứ ngó qua Như Ý dòm chừng.

Họ chỉ được cái lo hão bởi vì đi khắp thiên hạ chưa có một ai nhìn thấy tận mắt công phu thực sự đệ tử chân truyền của Độc Xà Vương, nữ tử tên Chiêu Văn Như Ý. Sư phụ nàng dạy một nàng hiểu mười, nội lực của người thường luyện một năm không bằng nàng một tuần nằm khoả le dưỡng thần vì có Tiên ngọc phụ trợ. Nàng nằm ngủ sung sướng hiệu quả tu luyện còn hơn kẻ khác chuyên chú luyện công đồ mồ hôi sôi nước mắt. Hai năm giữ ngọc quý trên người, dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết nội lực của nàng thời khắc này cỡ nào là cường đại.

-Xin lỗi đời... ủa nhầm xin lỗi các địch thủ các người hôm nay không có đường về rồi! Bỏn tiểu thư hân hạnh tiễn các người đi trả hiếu!!!

-Láo xược!!! Giết không tha!

Nữ tử mảnh dẻ nhìn kiểu gì cũng yếu ớt như cọng rơm, to gan nhảy vào giữa vòng vây của địch nhân còn bình tĩnh nói nhảm... thật không muốn sống nữa. Thủ lĩnh đám hắc y nhân đầu bốc khói vì tức rống lên như heo bị chọc tiết, hấn muốn tiến tới chém đứt đôi kẻ điên ngạo mạn kia cho hả giận nhưng là...

Như Ý tay áo vung lên một làn phấn bột bay toán loạn, khói trắng chẳng biết từ đâu trong chốc lát mù mịt cả một vùng nhỏ. Khoảng sương khói mù mịt đó khiến người phía ngoài nhìn vào không thấy, người phía trong cũng chẳng khá khẩm hơn.

-Như Ý!

-Cô nương!

Bốn người ngoài cuộc kia giết xong những kẻ ngáng chân cuối cùng nhất loạt nhào lên muốn xông vào vùng khói cấm địa cứu người. Họ vừa tiến lên liền bị một luồng áp lực cấm giác như là kiếm khí đánh dạt trở ra, tiến vào cách nào cũng không xong. Vô phương tiếp cận ai nấy lo lắng đến tê hết da đầu, mắt nhìn chăm chăm vào vùng khói ấy cảm thấy bất lực.

-Như Ý!!!

Sống chết nhắm nhắm mục tiêu họ Vương và họ Phi kiên trì lao lên tiếp, người góc này ta góc kia, ta bị đánh văng trở ra người cũng đồng cảnh ngộ. Hai vị mỹ nam công tử tuấn dật vô song đều bị một luồng nội lực vô hình tổn thương bầm dập tới tấp mà lòng không nản chí. Họ nghe được trong đám khói kia vang ra tiếng kêu la thảm thiết, ghê rợn khủng khiếp... hẳn là các văn sĩ sẽ miêu tả như tiếng kêu khóc rợn người như từ địa ngục âm ty phát ra đi.

-Như Ý, nàng...

Bạch Trường hoảng hốt đến sắp phát cuồng lên được rồi, nàng ở trong đám khói chết tiệt ấy, chàng lại không thể tiếp xúc. Tiếng kêu khóc ấy không phải là do nàng bị hành hạ, không phải nàng... bảo bối nàng ổn, nàng là Như Ý mà nàng làm sao có chuyện được chứ... nhất định không phải nàng.

-Luồng nội lực kinh khiếp đó... nếu phá được vỏ bọc đó, chúng ta có thể xông vào!

-Ta đồng ý!

Bách Chiến tâm trạng cũng run rẩy kịch liệt, nàng đang nguy hiểm... không, sẽ không phải là nàng... Như Ý dám nhảy vào đối địch với bọn sát thủ kia, nàng hẳn là chắc chắn ít nhiều. Nàng là nữ tử thông minh sẽ không hành động bất đồng mang tính tự sát. Nàng... van cầu nàng, Như Ý nàng nhất định phải bình an!

-Chúng thuộc hạ giúp ngài!

Minh, Mẫn hai vị huynh đệ dù sức đã gần tàn lực sắp kiệt vẫn ráng sức lê lét đứng dậy vận nội công, tiếp lực hỗ trợ hai vị công tử. Người ở ngoài đang nỗ lực đánh nát rào chắn, những kẻ ở trong đang làm cái quái quỷ gì vậy?

Như Ý khoe miệng vùng lên cười gian xảo nhìn kiểu gì cũng thấy tàn ác như tử thần đoạt mạng, nàng có gì vui mà cười? Nàng biết câu trả lời chính xác thì nàng không phải tên Như Ý... miễn cưỡng ép uống lắm thì trả lời bừa, chắc nàng bị nhiễm từ mấy tên sát thủ trong phim hành động đi, mấy tên đó khi giết người tên nào chả cười nhếch nhếch. Ngày đó mỗi khi xem phim thấy cảnh đó nàng đều mắng cái đám này biến thái không thể tả, ai mà ngờ lúc này nàng cũng vậy coi như nàng có bản chất biến thái từ trong máu, tùy thời đều có thể bộc phát ra... ui da... nàng đúng là bệnh hoạn không thua ai, một phát hiện mới về bản thân (Chiqu: lắc đầu, tặc lưỡi, bó tay).

-Tên nào muốn phá kết giới thế không biết, chẳng biết tự lượng sức mình!

Nàng tuy lầm bầm nhưng vẫn cứ tà tà đứng đó rải một thứ chất lỏng không màu lên lưới kiếm để khử trùng, toàn máu là máu dơ ời là dơ. Nàng vẫn là nhân loại tân tiến coi trọng mạng người đi, mấy tên này muốn lấy mạng nàng cơ mà nàng hạ thủ vẫn cứ lưu tình.

-Ấy da ... giết người không dễ tí nào, Như Ý ta rút cuộc vẫn là xuống tay không được, mấy tên chó má cần càn các người thật đáng chết nếu không phải đụng phải ta thì các người thê thảm rồi!

-Yêu ... nữ! Người ...có giỏi.. thì giết... ta đi!

Đám hắc y nhân nằm la liệt trên đất lúc này thật sự muốn chết cho rồi, chết còn dễ chịu hơn cảm giác bị độc phát dày vò, thương tích lại đầy mình đau đớn từ trong xương cốt đánh ra, nhức nhối từ bên ngoài ập vào. Yêu nữ này hạ độc thủ thật hiểm ác, ai có thể ngờ một nữ tử nhìn gương mặt hiền lành như nước lại có lòng dạ ác nhân thất đức như thế. Độc chất nàng vừa phóng ra đã khiến cho toàn bộ người hít phải tay chân bủn rủn mất sức kháng cự, hại người ta vào thế hạ phong nàng lại thừa cơ chém lia chém lịa. Chém người như chém chuối nháy mắt thương tình đồng loại cũng không thấy, đã vậy nàng ta còn dám nói mình hạ thủ lưu tình... lưu tình mà đã thảm kiểu này nếu nàng ta thật sự ra tay chẳng phải đem bọn họ chém thành bột hết chẳng?

-Giết, giết cái đầu các người... tưởng ta muốn giữ lại mạng chó các người lắm chắc, thật không biết điều. Huyền Băng cung chủ người cũng dám đụng vào, đúng là não bị hư rồi!

-Có thù.. không trả... còn đáng sống sao?

Thủ lĩnh hắc y nhân dù bị đau đớn thống khổ vẫn giữ khí chất “hảo hán dõm dừ” lấp bắp day nghiêng co quắp khoe miệng, mắt tóe lửa nhìn nàng căm hận. Đôi mắt đỏ như máu ấy không cam tâm, phi thường uất ức kiểu như mấy người sắp chết mà việc muốn làm vẫn chưa xong, chết không nhắm mắt nổi.

-Ha ha... trả thù, mơ đi!

-Ồ... yêu nữ!!!

-Bây nào, ta là tiên tử đây nếu không người chết ngắc rồi.

Như Ý bĩu môi coi thường kẻ thất thế, nàng công nhận mình cũng chẳng phải nữ tử tốt đẹp gì, tha mạng chưa giết coi như hân có chút phúc khí tích từ mấy kiếp rồi. Cảm nhận kết giới bị lung lay, nàng bình thần nhún vai lấy trong người ra một lọ được rồi mở nắp. Khí trắng không phải là độc, nàng dùng nó bao quanh cản trở luồng khí độc phát tán ra ngoài. Vùng này là đồ thành dân chúng nhiều để khí độc thoát ra thì nguy hiểm khôn lường. Điển hình hơn cả là ngay sát sườn bên ngoài kết giới có một cái tên vừa phiền phức vừa đáng yêu kia, nàng làm trò quỷ thế nào đi nữa cũng chẳng muốn hấn hít phải khí độc tổn hại bản thân.

-Huyền Băng cung... ta hận... ta không cam tâm!!!

-Muốn trả thù không bằng tiến Khang San đến đây làm gì? Người là đồ đàn chỉ với sức của các người muốn giết Bách Chiến ca ca đúng là có não mà lại không tận dụng.

-Đều là... do ... yêu nữ... người cản trở!!!

-Người biết ta là ai sao?

Như Ý tùy tiện phát tay, một luồng khí lực thổi bạt khăn che mặt của cái tên sát thủ kia... bốn tiểu thư xem người mặt mũi ra sao mà chỉ số thông minh kém quá.

-Tại sao ta... phải để tâm... người là ai? Yêu nữ... đáng... chết!!!

-Quả nhiên là mỹ nam nhìn một cái liền có cảm tình bất quá tạo họa ban sắc nhiều lại ban ít trí tuệ.

-Người...

Hắc y nhân cơ hồ tức giận muốn thổ huyết mà chết, yêu nữ kia thật cuồng vọng, nói chuyện câu nào cũng là châm chích chọc hỏa đối phương. Hắc lúc này thật muốn bóp chết cô ta, trong cuộc đời mình hắc chưa bao giờ cảm thấy tức giận như vậy!!!

-Ha ha... mỹ nam giận thật dễ nhìn, người muốn giết ta sao, đợi kiếp sau may ra đụng được cái móng chân bốn tiểu thư!!! Ta không cần biết người hận thù chồng chất như thế nào với cung chủ, dám đụng đến huynh ấy người sẽ không được chết tốt!

Khói chưa tan người bên ngoài không nhìn thấy trong vùng khói đang xảy ra chuyện gì, tiếng rên rỉ tiếp tục phát ra loáng thoáng còn nghe âm thanh giống như tiếng trò truyện tán gẫu bất quá không thể nghe rõ được câu chữ nào.

Phanh... bịch... bịch...

Phản lực của kết giới một lần nữa đánh ngã bốn vị công tử khiến họ té lăn trên nền đất thổ huyết. Không thể phá... võ bọc quá mạnh đi, bọn họ sức lực từ lúc đầu đã bị tiêu tán không ít thật sự bó tay bất lực.

-Điện hạ!

-Chủ nhân!

Tiếng bước chân người tới ngày một nhiều may mắn không phải là loạt sát thủ tiếp theo, gọi là quân cứu viện cũng có thể tạm chấp nhận đi. Đám người này nói quen thuộc thì không hẳn cơ mà nói xa lạ thì là lừa gạt người. Tọa Đô thành đêm nay chẳng hiểu sao lại náo nhiệt như vậy, sát thủ tứ phương kéo về âm âm đã đủ lạ, tập thể các vương tôn công chúa bỗng nhiên đi dạo phố đêm chung với nhau mới là chuyện đáng sợ hơn chứ!

-Hoàng huynh!

-Sư huynh!

Bạch Vân và Nguyễn Ưu chạy tới gần Bạch Trường nhanh nhất, đỡ hắc dậy gào khóc om sòm. Họ Vương lúc này tuy thâm trầm nhưng chưa chết biểu tình của bọn họ thật dọa người quá còn hơn cả khóc tang.

-Huynh có sao không?

-Huynh bị thương rồi, tại sao lại như vậy chứ?

Các nàng hốt hoảng hỏi rồi mới phát hiện xác chết đầy rẫy trên đất, ca ca bị thương hẳn do tập kích của đám người này đi.

-Vương công tử, Phi công tử các người bị thương nặng ?

Họ Liên, họ Trữ, họ Ân Ân cũng theo tới hỏi han ngay. Mọi người quan sát tình hình xung quanh đều kết luận hai người này bị thương do đánh nhau với đối thủ, ai cũng không ngờ đến sự thật không phải thế.

81. Chương 81: Âm Mưu Có Sắp Đặt

Đám người này vì có gì lại xuất hiện tại đây, một nhân vật có liên quan đến vòng cuối của đại hội cầu thân cũng không bỏ sót. Năm nam chủ cầu hôn xuất hiện trên đường phố lúc nửa đêm không lạ lắm nhưng mà năm nữ chủ đài các đa phần là yếu ớt không xương đồng dạng sốt sắng chạy loạn ra đây thì không lưu tâm suy nghĩ hẳn là quá sơ xuất đi.

-Như... Ý!!!

-Chiêu Văn cô nương!

Những người vừa tới biểu tình lẫn lộn theo tiếng gọi tên Như Ý của Bạch Trường mà chăm chú nhìn hẳn lặp lại dò hỏi.

-Cô nương ấy làm sao?

Ba tên nam nhân hét lên có vẻ hốt hoảng thấy rõ, nàng làm sao rồi? Họ nhìn xác người la liệt trên đất bất giác rung mình lo ngại. Hai tên nam nhân này thương tích đầy người, Như Ý cô nương không ở bên cạnh... nàng hẳn là không nằm lẫn trong đám tử thi ngổn ngang này đi.

-Hoàng huynh!!!

-Phi công tử!!!

Hai tên vô dụng đó một câu cũng nói không nổi ngắt xủ cả đôi khiến ấy nam nhân còn lại muốn hỏi cũng hết cách.

-Như Ý cô nương!

Cô nương ấy đã chết sao, không thể nào chuyện này sao có thể chứ? Ba người nhào nhào lên tìm kiếm trong đám người nằm trên mặt đất. Thực tế thì cái đám tử thi này toàn mặc y phục màu đen lại là nam nhân cao lớn cả, làm quái gì có một nữ tử suốt ngày y phục không là lục sắc thì sẽ là bạch sắc chứ! Nhưng trong lúc nguy cấp ai còn thần trí mà tỉnh táo suy xét cho được nữa.

-Như Ý cô nương!

Thái độ quan tâm đến Như Ý kia của bọn họ khiến mấy nữ nhân đứng gần này giờ run cầm cập vì thấy người chết khó chịu. Đấy mắt thoáng hiện rồi vụt tắt tia đắc ý mơ hồ, nàng ấy chết thì tốt, nữ nhân đáng ghét như vậy là kẻ thù chung của nữ tử thiên hạ. Chết đi cho người khác đỡ phiền hà.

-Các người tìm người mau lên! Tìm một nữ tử!

Ba tên ngốc kia chưa phát giác máu chốt không hợp lý, lúc này vẫn lệnh cho tùy tùng đốc thúc họ tìm người. Ra sức tìm nhưng chẳng muốn tìm thấy, bọn họ thậm chí cầu khẩn bình an cho cô nương ấy đều hy vọng nàng đừng có chuyện.

-Đưa bốn vị công tử về chữa thương trước là tốt hơn!

Liên Tịch Hoa tiến lại bên cạnh Bạch Trường cất giọng nhỏ nhẹ đề xuất ý kiến. Nguyên Ưu đang ôm sư huynh chặt cứng nước mắt ngấn dài thấy Liên công chúa muốn tiếp cận cầm tay Bạch Trường thì ngăn cản ngay tức thời.

-Liên công chúa nói đúng, Vân Nhi giúp ta đỡ sư huynh với!

-Ừ, cẩn thận đó! Người tới!

Tùy tùng theo hầu nhiều kẻ thì tìm người phần khác đỡ bốn tên bị thương hồi thái tử phủ. Nguyên Ưu cười tươi với Tịch Hoa khi hai người đi lướt qua nhau, hai mỹ nhân cười đẹp như hoa nhưng ai biết hai “đóa hoa” đó trong đầu tính toán cái gì!

Những ngày tiếp theo Tọa Đô vốn đã náo nhiệt lúc này cường độ càng tăng hơn gấp bội. Chiêu Văn cô nương, nhân vật sáng chói tại đại hội cầu thân, niềm tự hào của Đại Nam Quốc, niềm si mê của nam tử, niềm ngưỡng mộ của nữ tử thêm một lần nữa biến mất vô ảnh vô tung.

Đồn rằng Chiêu Văn tiểu thư tối hôm khai mạc đại hội võ lâm có hẹn hò tay đôi với Huyền Băng cung chủ bị thái tử bắt quả tang. Hai vị công tử đánh nhau đến “lưỡng bại câu thương” thì Bạch Hoàng các chủ “thừa lúc cháy nhà đi hôi của” phái sát thủ tới cướp mất mỹ nhân. Người trong thiên hạ đều biết Huyền Băng cung chủ, Bạch Hoàng các chủ, thái tử điện hạ và Chiêu Văn cô nương có mối tình tay bốn lùm xùm trong quá khứ, chuyện tình của họ đã khiến cho dân tình tốn bao nhiêu là nước miếng bàn luận đến sùi bọt mép.

-Huyền Băng cung chủ hóa ra còn là hoàng tử của Ngọc Quốc, các vị thấy lần này điện hạ của chúng ta làm sao mà giữ lại người đẹp đây?

-Đúng, đúng còn có Bạch Hoàng các chủ gì đó nữa chứ!

-Tôi đoán là đám sát thủ đột kích hôm đó do Bạch Hoàng các chủ phái tới cướp Chiêu Văn cô nương đi.

-Hợp lý, các chủ nếu không cướp đi thì làm thế nào giành được mỹ nhân, hắn không xuất thân trong hoàng thất làm sao mà cầu hôn!

-Hong nhan... thật đúng là họa hồng nhan!

...

Nhân vật quan trọng nhất được năm nam chủ cầu hôn biến mất, cộng thêm hai nam chủ trọng thương nằm một chỗ chưa tỉnh thì đấu đá thế nào được nữa, đại hội cầu thân thế là đành phải ngừng lại chờ thời. Mất đi cơ hội coi thi đấu đặc sắc dân tình rảnh rỗi chỉ còn biết quay qua buôn chuyện. Những ngày này đi đâu người ta cũng nghe được chuyện liên quan tới Chiêu Văn cô nương! Nghe hoài, nghe mãi, nghe riết không chán mà lại đâm ra ghiền, trà quán, tửu lâu, thanh lâu, khách điểm ... chỗ nào cũng có người kể chuyện “tình yêu tay bốn này” cái nghề chỉ dùng cái miệng nói là chính này bỗng chốc lên hương vù vù cứ gọi là hót bạc dễ dàng nhất. Chuyện muốn hay thì phải thêm thắt, càng chi tiết càng thu hút, càng giật gân càng đắt hàng, càng xa sự thật người ta lại càng thấy có lý!!!

Thái tử phủ.

-Như Ý... Như Ý !!!

Tiêu Nguyên Ưu ngồi bên cạnh giường Bạch Trường tay cầm khăn lạnh chốc chốc lại lau mồ hôi cho hắn. Sư huynh mãi không tỉnh trong cơn mê sảng cứ gọi tên nữ tử đáng ghét kia khiến nàng tức muốn khóc. Cô ta thì có gì hay, nàng với sư huynh lớn lên bên nhau sao huynh lại thích cô nương ấy hơn thích nàng được chứ? Vẫn là nàng cao tay hơn đã hạ thủ trước, cô ta xinh đẹp thì sao, tài giỏi thì thế nào... cô ta chắc hắn đã chết. Ba loạt cao thủ thế mạng kia nói nhiều không nhiều nói ít không ít nhưng có thể giết được cô ta, xóa sổ con hồ ly tinh đó khỏi cõi đời này nàng thấy đáng giá.

Nàng là ai chứ, nhị tiểu thư của Á Châu thần giáo nhất đại tà phái lừng lẫy trong thiên hạ, tìm mấy trăm cao thủ xuất chúng giết cô ta coi như cho cô ta chút mặt mũi rồi.

-Ưu tỷ tỷ!!! Hoàng huynh chưa tỉnh sao?

-Vân Nhi!

Vương Bạch Vân ái ngại nhìn ca ca nằm yên trên giường mày khể nhú lại khổ sở. Nàng nhìn qua Nguyên Ưu có ẩn ý trách móc, dung nhan yêu kiều có chút vụn vặt khó coi!

-Ưu tỷ tỷ ra ngoài muội nói chuyện này một tí.

Góc nhỏ ít người qua lại trong hoa viên, hai cô nương xinh xắn nhìn nhau khể thở dài. Vân Nhi nhăn mặt giãy xéo vạt áo nghiêng răng đẽ cơn giận dữ.

-Tỷ nói chuyện này là sao hả? Ca ca vì sao cũng bị thương nặng như thế?

Người của tỷ không phân biệt được đâu mới là “con môi” sao?

-Vân Nhi, muội nghĩ tỷ tỷ muốn nhìn thấy sư huynh bị trọng thương sao?

Nguyễn Ưu đau lòng khóc nức nở, cái đám tay chân ăn hại đó nàng đã mệnh lệnh cẩn thận diễn cho khéo tùy cơ ứng biến nhưng vẫn phải chú tâm cơ mà. Nàng hận Như Ý cướp mất trái tim của sư huynh, phật ý vì huynh ấy vô tình bạc nghĩa phụ tình nàng nhưng nàng nào muốn tổn thương huynh ấy chứ.

-Hồ ly tinh đó thật sự là đã chết sao?

-Tỷ tỷ tin tưởng thế!

Nguyễn An tên nam nhân si tình kia nhất định sẽ vì nàng giết cho bằng được họ Chiêu Văn đáng hận. Nam nhân ấy yêu nàng nhưng nàng yêu sư huynh, nàng không thể đáp trả tình cảm của hắn nhưng lợi dụng hắn thì nàng làm được. Hắn không phải yêu nàng sao vì nàng làm chút chuyện nhỏ này có đáng kể gì.

Trong khi Bạch Vân, Nguyễn Ưu hai nàng còn đang nhỏ to tâm sự ở ngoài, phòng của Bạch Trường một cặp nam nữ lén lút theo cửa sổ yên lặng nhảy vào. Nữ tử bước lại đưa tay khẽ vuốt gương mặt xanh xao tiều tụy của nam nhân nằm trên giường. Ánh mắt nàng chứa đầy thâm tình nồng đậm, nhìn người trong lòng mê man thỉnh thoảng kêu khẽ tên một nữ nhân khác, nước mắt nàng khẽ rơi dài trên má. Vì lẽ gì ta vừa gặp liền yêu chuộng chàng nhưng chàng lại chưa bao giờ liếc mắt nhìn kỹ ta một cái. Nếu không có cô nương ấy chàng sẽ yêu ta đúng chứ, nếu chàng quên đi cô nương ấy ta sẽ có được trái tim của chàng. Trường, ta xin lỗi nhưng ta yêu chàng ta muốn là nữ nhân của chàng, thật đáng tiếc chàng phải quên nàng ấy đi thôi!

Nữ tử cầm một lọ thuốc màu trắng mở nắp đổ vào miệng nam nhân. Nàng vốn không muốn dùng hạ sách này, nàng tham dự đại hội cầu thân muốn danh chính ngôn thuận giành được chàng. Chỉ là Tiêu Nguyễn Ưu người hắn là mục kích tận mắt thực lực của Như Ý biết không thể đối địch nên trừ khử nàng ấy đi, Như Ý chết rồi thì đại hội cầu thân làm sao có thể tiếp tục. Bạch Trường yêu cô nương ấy nếu biết nàng đã chết mọi sự còn có thể diễn ra bình thường được nữa sao?

-Trường, chàng yêu ta. Tên ta là Liên Tịch Hoa là Hoa Nhi của chàng... Hoa Nhi... Hoa Nhi yêu chàng...

Nữ tử cúi đầu thì thầm bên tai người nằm trên giường, hần lông mày khẽ động giãy dụa như cố gắng níu lại cái gì đó. Hắn mơ hồ cảm thấy hình ảnh một nữ tử bên đình viện ven hồ khóc nức nở tay kẻ dao lên cổ, nàng nằm trong lòng hắn lạnh ngắt không động đậy, nàng cầm Âm Dương ngọc ngắmg nghĩa rồi bị ngắt xiu,... nàng bơ vơ trong đám sương mù... hắn đưa tay ra nhưng không cách nào nắm bắt. Hắn sợ hãi hắn muốn giữ nàng lại nhưng vô phương gương mặt nàng nhạt nhòa dần dần rồi trí óc hắn chỉ có một màu trắng xóa.

Hắn lạc lõng giữa một màn sương trắng không xác định được phương hướng, có ai gọi tên hắn, thanh âm của nữ tử là nàng gọi hắn sao... có phải nàng không? Hắn cố gắng mở mắt để nhìn rõ dung nhan của nàng, hắn không thể quên gương mặt của nàng được. Sao tâm hắn bất an, cảm giác không an toàn như vậy?

-Trường ca ca! Trường ca ca! Chàng tỉnh lại đi!

Bạch Trường ráng sức mở to mí mắt nặng trĩu nhìn nữ tử đang ngồi bên giường nước mắt tuôn rơi kia. Nàng sao lại khóc, nàng lo lắng cho hắn sao? Nàng là nữ tử hắn yêu sao?

-Trường ca ca, chàng tỉnh rồi... Hoa Nhi lo cho chàng lắm, chàng tỉnh lại đi đừng làm cho Hoa Nhi sợ!

Hoa Nhi ư? Tên nàng là Hoa Nhi... Hoa Nhi... tâm trí chàng lặp lại cái tên này rồi lịm đi (^_^ chúc mừng ca ca dính trấu oh yeah).

-Được rồi, chúng ta đi thôi có người sắp tới!!!

Nam tử đi chung với nàng bước lại giục nàng mau chóng rời khỏi, Tịch Hoa lưu luyến nhìn người trên giường một lần nữa rồi quay mặt đi. Bạch Trường khi chàng tỉnh lại sẽ quên cô nương Như Ý ấy thay vào đó là nhớ ta Liên Tịch Hoa. Xin lỗi, xin lỗi vì lừa gạt chàng như thế, ta chỉ là quá yêu chàng muốn giành chàng về cho chính bản thân mình thôi. Ta sẽ yêu chàng nhiều hơn cô nương ấy, ta nhất định làm thế!!!

82. Chương 82: Lãng Quên Bảo Bối

Tiết trời có xuân hạ thu đông, lòng người có ái có hận có nhớ tất sẽ có quên, Bạch Trường sau khi tỉnh lại hoàn toàn quên sạch Như Ý. Ký ức xưa, dung nhan yêu kiều, giọng nói tiếng cười, thề nguyện ước hẹn tất cả mọi thứ liên quan đến nàng giống như nước chảy về xuôi, toàn bộ rơi vào lãng quên như chưa bao giờ xuất hiện.

Vương Bạch Trường, đương triều thái tử Đại Nam Quốc nam nhân si tình thiên hạ biết danh, hình tượng này bỗng chốc sụp đổ tan tành. Dân tình ca thán rằng “giang sơn dễ đổi bản tính khó dời” phong lưu vẫn hoàn lại là phong lưu. Năm xưa chàng đào hoa lãng tử cấp độ một thì bây giờ chàng trác táng ăn chơi cấp độ mười.

Như Ý ư? Nàng là ai chàng không biết, chàng cũng chẳng để tâm, thân tín bên cạnh ngỡ ngàng kinh động tưởng bản thân mất hoa tai điếc đầu óc có vấn đề nên lăm lăm mọi sự. Họ tí tê nhắc lại cho chàng, cô nương ấy là ai, chàng đã yêu đã si tình nàng như thế nào... Chàng lơ đãng chẳng thèm nghe hoặc giả nếu hôm nay nghe qua sáng mai tỉnh dậy liền quên mất. Chàng giống như bị nguyên rửa, trí nhớ như bị thui chột không thể tiếp nạp nổi một chi tiết dù là nhỏ xíu liên quan đến cái tên Như Ý.

Minh Mẫn hai vị huynh đệ nhún vai thở dài, họ đã tận lực hết sức hết lòng lải nhải mãi khan hết cổ họng, nước miếng văng ra chứa đầy mấy thau nước rồi cũng nên ... Như Ý cô nương chúng tôi đã hết cách. Chủ nhân bị trúng ta mà gì chẳng rõ một hồi ái phát cuồng một hồi lãng quên biệt dạng.

-Minh ca ca, điện hạ quên nàng biết đâu đấy lại tốt hơn!

Thanh Mẫn chống kiếm ngồi bẹp xuống nền lạnh dựa lưng vào cửa phòng của điện hạ ngao ngán phát ngôn. Cả hai vừa mới bị ngài một cước tống khỏi phòng vì cái tội rảnh rỗi lại lải nhải Như Ý cô nương thế này Như Ý cô nương thế kia khiến ngài điếc hết tai.

-Ai biết tốt hay không? Ta lo lắng mai một cô nương về biết điện hạ lãng quên nàng chúng ta ở bên cạnh lại không gợi nhớ, người biết cô nương sẽ làm cái gì với chúng ta chứ hả?

-Đúng nha vẫn là huynh suy nghĩ chu toàn. Đệ thà chịu tội để điện hạ phát bực còn hơn bị cô nương ấy “chỉnh” nghĩ thôi cũng thấy run.

Thanh Minh nhìn qua đệ đệ thấy hần đưa tay vuốt mồ hôi trán thì nhếch môi cười. Hần quả thật có ái ngại việc bị cô nương “xử đẹp” nhưng hần quyết tâm ráng sức giúp điện hạ nhớ lại không chỉ vì mỗi lý do đó.

Hầu cận bên cạnh ngài lâu năm hần biết rõ khắp thiên hạ này chưa từng có ai ngoài cô nương ấy khiến ngài yêu thật lòng. Tình cảm đang rất tốt sao bỗng dưng bị trọng thương tỉnh lại liền quên mất nàng, hần nghĩ là có ẩn tình. Huống hồ nữ chủ nhân tương lai của hần nhất định phải xuất chúng hơn người, nữ tử nào đủ tài năng lấn áp vượt trội cô nương được chứ?

-Vì có gì chúng ta nói bao nhiêu chuyện nhưng chủ nhân cứ sáng sớm ngủ dậy lại quên mất nhỉ?

-Ta không biết!

Bọn họ không ai biết nhưng ít nhất có nữ tử hạ độc biết rõ tại sao. Được mà Bạch Trường uống phải có tên “Đoạn Tình Giới Ái” bất luận kẻ nào đang yêu uống phải được này liền quên mất ái nhân của mình. Yêu càng sâu đậm lãng quên càng nhanh, yêu càng say đắm muốn nhớ lại càng khó khăn, yêu thật nhiều sau này gặp lại sẽ ghét thật thâm sâu. Như Ý và Bạch Trường bây giờ tốt nhất đừng giáp mặt nhau trực tiếp, ai mà biết chàng có nhào tới bóp cổ nàng ngay lập tức không?

Được này có thể giải nhưng mấu chốt vấn đề là không nên giải thì nhân từ bác ái hơn. Nếu như đưa giải được cho hần uống xong rồi, hần liền nhớ lại người, hần sẽ lại yêu người nhưng là ... thể xác của hần sẽ đau đớn thống khổ chịu đựng giày vò đến tâm thần bán loạn. Hần không chết nhưng nhìn hần vì yêu người mà chịu hành xác, người nhân tâm sao? Người còn muốn giải độc cho hần sao?

Nếu người biết mọi sự sẽ diễn ra tệ hại như vậy người còn động thủ được, vậy có thể nói người không yêu hần. Thiên hạ chẳng phải tồn tại một thứ chân ái gọi là buông tay hay sao? Yêu hần đành phải ủy khuất bản thân thôi! (Chiqu: sao mà ta khoái loại độc này thế không biết, Ý tỷ tỷ thiên hạ đệ nhất giải độc thì sao chứ? Vẫn là không dám giải!.... há há nghĩ tới đã thấy thú vị rồi...)

Kiều Hoan lâu.

Phi Bách Chiến ngồi lặng trong góc khuất quan sát một người, ánh mắt chàng thủy chung không dời một khắc từ lúc người ấy bước vào thanh lâu. Mây rậm khê nhú, ánh mắt đen nháy quang mang một tia sát khí nồng đậm không thêm che giấu. Họ Vương người thật khôn kiếp Như Ý nàng sinh tử không rõ tung tích người còn tâm trí vào đây trên hoa ghẹo nguyệt, uống công cho nàng yêu thương người. Nếu nàng thật sự đã chết ta sẽ lấy mạng chó của người đi xuống dưới chịu tội với nàng.

Huyền Băng Thất Sát một lần nữa được triệu tập đủ mặt vì sự vụ có liên quan đến cựu Thánh nữ. Thủ hạ của Huyền Băng cung muôn đời vẫn vậy, nếu thánh nữ không chịu lộ mặt bọn họ có xuất toàn lực lượng cũng vô ích. Nàng đi đâu không ai biết, nàng khi nào xuất hiện trở lại đó cũng lại là một câu hỏi không lời giải.

-Có phải nàng trở lại thấy người bê tha khốn nạn như vậy liền giận dữ bỏ đi chăng?

Chàng lăm bằm trong miệng chẳng có ý định chất vấn ai. Chàng biết Như Ý

không phải nữ tử dễ dàng thờ ơ bỏ qua mọi chuyện mà chẳng giải quyết rõ ràng bao giờ. Nàng là người có thù phải trả, người có lỗi với nàng nếu nàng biết được hắn người đã chết mất xác rồi.

-Cô nương nếu biết nàng bị phản bội, hắn đã chết không toàn thây rồi!

-Ta suy nghĩ mãi vẫn chẳng hiểu hắn tại sao lại muốn dây dưa với nữ nhân

khác, hắn không yêu nàng nữa chẳng?

-Đơn giản hắn là nam nhân phong lưu, tính cách này thuộc về bản chất cố hữu rồi làm sao thay đổi được!

-Hắn yêu nàng!!!

Một câu khẳng định này của Huyền Lục thu hút sự chú ý hoàn toàn của cả bảy chàng công tử kia, ai nấy đều nhìn chàng với ý tứ yêu cầu “giải thích chi tiết chút”. Người nào đó biết thế nhưng hắn im lặng mãi chẳng nói gì thêm.

-Tại sao đệ nói vậy? Đệ dựa vào đâu?

-Quan sát hắn chú tâm một chút liền thấy! Hoặc là hỏi cung chủ liền rõ ràng rồi, cung chủ, sáu vị huynh đệ ta đi trước giải quyết chút chuyện còn vương bận.

Sau khi hắn rời đi mấy tên còn lại nhìn Bách Chiến rồi quay lại soi mói tên “bị cáo phụ tình” kia, quan sát kỹ ư? Sáu người cứ thế tập trung cao độ một động tác của họ Vương cũng không bỏ sót, ánh mắt của một người rồi một người rất cuộc có biến chuyển... ra thế ư... coi như người không cặn bã nam nhân chẳng thể cứu chữa!!!

Trữ Dương Diễn vuốt má nữ nhân yếu điệu trong lòng, ngược mắt lên nhìn tên bằng hữu lâu năm phía đối diện, khoé miệng cong lên cười nói khiêu khích. Họ Vương này nếu so với mấy ngày trước hắn gặp có điểm thay đổi nhưng so với vài năm trước thì hắn lại không có gì khác biệt.

-Lưu huynh, ôm mỹ nhân vẫn có thể thất thần, huynh có tâm sự sao?

-Không có, nhọc công Trữ huynh quan tâm rồi!

Tên kia cười vô hại đáp trả, biểu tình trên gương mặt hắn nhàn nhạt như chú tâm mà cũng như hờ hững. Nụ cười không đạt tới đáy mắt nhưng vẫn khiến người ta nhìn vào trầm mê, hắn lúc này quanh thân mang loại khí tức gì đó như tịch mịch cô đơn dù xung quanh hắn người đông như kiến bu đường phèn.

-Công tử, ngài có chuyện gì buồn là chúng tiểu thiếp hầu hạ không tốt sao?

-Công tử, thiếp thân sẵn lòng nghe ngài tâm sự !

-Công tử...

...

Trái phải hai bên đều là mỹ nữ xinh đẹp như hoa, sao trong lòng không cảm thấy vui chàng vô phương lý giải. Một tuần trước chàng tỉnh dậy thấy mình nằm bẹp trên giường, có tiểu sư muội ngồi ngủ gục bên cạnh thần sắc suy giảm đờm về âu lo.

Chàng được báo lại ban đêm đi ra ngoài có sát thủ tập kích đánh lén bị thương nặng. Chàng rút cuộc trọng thương trong tình huống như thế nào vắt óc suy nghĩ mãi không nhớ ra được. Tâm cứ đau nhức một cách lạ lùng, cảm giác rằng mình đã quên điều gì đó quan trọng lắm, quên sạch quên hoàn toàn triệt để. Chàng muốn nhớ lại, muốn nắm bắt lại vùng ký ức vô hình nhưng cảm giác là rất ngọt ngào đó có điều... càng nghĩ lại càng rối.

Hai tên cận vệ thân tín suốt ngày cứ ra rả bên tai chàng về một cô nương, một cô nương tên... tên gì... chàng nghe xong rất muốn ghi khắc trong lòng nhưng là phút trước tưởng mình đã nhớ phút sau lại cảm giác rằng mình đã lại quên. Bọn họ kiên trì giúp gợi nhớ về nữ tử kia chàng muốn chuyên chú lắng nghe nhưng nghe xong lại thấy sợ hãi. Linh tính mách bảo chàng tốt hơn hết đừng nghe gì cả.

Ngày đầu tiên tỉnh lại họ nói về cô nương ấy chàng buổi tối đi ngủ vẫn nhớ mang máng tình tiết, sáng ngày hôm sau tỉnh dậy không còn nhớ gì nữa. Nghe họ thuật lại càng nhiều thời gian chàng lưu nhớ chi tiết càng ngắn lại, thậm chí cả nhận thức biết bản thân đã lãng quên điều gì đó mơ hồ kia cũng nhạt dần. Chàng lo rằng rất sớm thôi chàng sẽ không nhớ mình biết bản thân quên cái gì đó.

Chàng rút cuộc là có vấn đề gì, trúng tà ma pháp gì đó sao?

Miêu La phủ, chỗ trú ngụ của sứ thần ngoại giao các nước, Liên Tịch Hoa hết đứng lại ngồi đi lại quần quanh trong phòng mình. Nàng cảm thấy trong người bứt rứt khó chịu, một tuần rồi Trường ca ca đã tỉnh lại một tuần nhưng thấy xuất hiện tim năng. Theo lý thuyết hắc tinh dậy sẽ tìm kiếm năng mới phải, sao lại không có động tĩnh gì?

-Hắn trước khi ngất xỉu đã nhận thức tên ta mà, hắn có mở mắt nhìn ta... tại sao?

-Công chúa!

-Chuyện gì?

-Người năng phải đi dò tin tức đã quay lại.

-Đưa hắn vào đây nhanh lên!

Mấy phút sau, một cuộc đối thoại ngắn diễn ra vài thông tin được bẩm báo sau đó có tiếng khép cửa kêu kẹt rồi tiếng ai đó buông mình vô lực trên ghế khóc nức nở. Điều này không có khả năng đúng không, sao hắn lại đến thanh lâu mà không phải là đi tìm năng.

Hắn không phải si tình nam tử sao? Hắn phong lưu đa tình là chuyện trước kia, hắn đã biết yêu, hắn đã là “lãng tử hồi đầu” yêu ai sẽ yêu hết lòng. Hắn quên Như Ý, hắn quên nàng ấy liền trở lại quá khứ đào hoa trác táng năm xưa gặp nữ tử nào cũng muốn sủng, gặp mỹ nữ nào cũng muốn yêu!

-Chàng thực sự yêu nàng ấy nhiều như vậy sao? Chỉ cần là Như Ý thì nữ tử thiên hạ một người cũng không cần nếu không phải là nàng ấy thì toàn bộ nữ nhân gộp lại cũng không sánh bằng nàng ấy ư? Ngay cả “Đoạn tính giới ái” cũng không có tác dụng, ta không tin đâu... không tin.

Người trúng độc “đoạn tình giới ái” làm sao có thể thoát được được tính của nó chứ? Hắn đã nhìn thấy nàng trước khi hôn mê, hắn nhất định sẽ nhớ nàng là người hắn yêu đi.

Được lắm, chàng không đến tìm ta thì ta tự đến tìm chàng. Tịch Hoa lau nước mắt, lấy lại khí thế, bước tới bàn trang điểm. Thiên hạ nữ tử người muốn chàng không ít, ta phải bán linh hồn cho quỷ dữ, hạ thấp danh dự làm ra cái việc cướp đoạt vô lại thấp kém như thế há lại để kẻ khác “há miệng chờ sung” được sao? Chàng không có Như Ý liền muốn thu tóm nữ tử bốn phương về bù đắp thế chỗ cho nàng ấy, chàng việc gì phải nhọc công như thế? Ta không được sao? Liên Tịch Hoa ta muốn thế chỗ nàng ấy, một mình ta thôi, không bao giờ là cùng với nữ tử khác thế chân một người.

Thái tử phủ.

Trời tối mịt, Bạch Trường say khướt khắp người toàn mùi rượu, son phấn mới chân thấp chân cao trở về. Chàng chưa bao giờ là con sâu rượu, hôm nay cũng chẳng có hứng thú muốn uống rượu. Nhưng khi hương rượu xộc lên mũi trong óc chàng loáng thoáng hiện lên hình ảnh lơ mờ... một nữ tử say khướt cứ đòi uống rượu mãi... chàng uống rồi lại uống hy vọng rượu sẽ dẫn dắt cho ký ức đó hiện hình rõ hơn một chút. Hơi men chệnh choáng chàng quả thật có đôi lúc thấy nàng nhưng thấy rồi lại quên ngay... không thể nín giữ lại thật khổ.

-Điện hạ, Kim Quốc công chúa ghé qua! Nàng còn đang đợi ngài trong phòng khách!

Quần gia ái ngại nhìn Bạch Trường trái phải đang được Thanh Minh, Thanh Mẫn dìu vào, điện hạ lời thôi thế này gặp khách quả là mất mặt nhưng phận hèn bẩm báo thì vẫn phải làm.

-Công chúa nào?

Tên nam nhân say mềm kia lè nhè hỏi, công chúa với lại quận chúa... lại là nữ nhân tìm chàng, phiền hết sức.

-Thưa điện hạ, Kim Quốc công chúa Liên Tịch Hoa.

Liên Tịch Hoa ư... hoa... hoa... có cái gì nhảy vào trong óc chàng, Hoa Nhi cái tên này, chàng quả nhiên có biết cái tên này. Nàng ư? Có phải là nàng không? Nữ tử chàng đã quên! (Chiqu: ừ phải rồi, Hoa Nhi của ca ca đó, nhảy vào ôm hôn đi... há há... ^_^)

83. Chương 83: Kẻ Trong Kẻ, Ai Mới Là Kẻ Thắng Cuộc?

Tịch Hoa vừa thấy Bạch Trường bước vào liền vui mừng đứng dậy bước lại gần cười quỵn rũ với hắn. Bốn mắt nhìn nhau nàng sững sờ mất lư chuyển lóng lánh ẩn chứa tình, chàng mơ hồ mông lung nửa như nhận thức người trước mặt nửa như không quen!

-Trường ca ca, Hoa Nhi tới thăm chàng!

-Nàng tên Hoa Nhi?

Âm điệu trong giọng nói của chàng mềm nhẹ ôn nhu hẳn lên, thanh âm này chàng chưa quên. Trong não bỗng chốc hiện lên hình ảnh một nữ tử cầm tay chàng khóc lóc thảm thiết, nàng nức nở gọi “ Trường ca ca” gương mặt của ký ức đó chính xác là cô gái này.

-Chàng... quên Hoa Nhi, chàng quên ta?

Tịch Hoa bày ra bộ mặt sững sờ môi hồng lấp bắp, mắt tròn mở to thoáng chốc lệ tràn mi, dung nhan bi thương đau khổ vạn phần. Bạch Trường thấy nàng đau lòng như thế tâm thoáng động, cố nường chàng yêu và quên mất hẳn là nữ tử này đi!

-Nàng đừng khóc!

Mỹ nhân khóc sục sùi đáng điệu mỏng manh dễ vỡ thế kia người nhìn vào không thương cảm hẳn là thiếu mất trái tim rồi. Bạch Trường mỉm cười cất giọng ngọt ngào dỗ dành, nam nhân tốt chẳng trọc mỹ nữ sầu não rơi lệ.

-Hoa Nhi, khóc sẽ làm mắt nàng đỏ lên sẽ rất khó coi!

-Ta...hức... không... khóc!

Tịch Hoa rút khăn tay lau lệ lòng thoáng ảo não, nàng chảy nước mắt này giờ hẳn ngoại trừ nói vài câu an ủi không làm gì thêm. Tình huống như thế này hẳn phải lau nước mắt cho nàng hay ít nhất cũng phải đưa khăn tay cho nàng chứ !

-Nàng đợi ta có lâu không?

-Ta đợi chàng cả buổi chiều rồi!

Nàng cúi mặt ngại ngùng cất giọng lí nhí. Nàng biết hắc ở thanh lâu nhưng làm sao một công chúa cao quý dám đến nơi đó, nàng đành kiên nhẫn đợi hắc ở phủ.

-Xin lỗi, trời không còn sớm ta cho người đưa nàng về!

-Trường ca ca!

-Nàng hắc là một rồi nên về nghỉ ngơi thôi!

Nàng đợi hắc cả buổi chiều chỉ để nhìn mặt hắc một cái rồi bị đuổi về, Tịch Hoa bất mãn tột độ nhưng khôn khéo che giấu tâm tình dưới nét mặt quyến luyến không nỡ rời đi. Người nào đó nhìn thấy nàng chưa muốn đi chàng càng quyết tâm mời nàng lui gót cho bằng được. Trục khách thành công chàng phất tay áo tiêu sái bước đi bỏ mặc sau lưng hai tên cận vệ đứng ngốc ra khó hiểu.

-Mới này còn chân thấp chân cao đi không nổi mà!

-Nhìn mỹ nữ một cái liền tỉnh rượu chẳng?

Chàng về phòng liền ngồi lặng yên mở một bức họa ra nhìn chăm chú. Nữ tử trong tranh xinh đẹp vô song, mắt môi đều chứa ý cười khiến người trông thấy lập tức như bị thôi miên. Đôi mắt hờ hững lãnh đạm vô cảm của chàng liền xuất hiện tia nhìn si mê khóe miệng không tự chủ được giương lên tạo thành nụ cười.

Mật thất Mỹ Nhân Quán.

Cánh cửa đột ngột bật mở Kỳ Nha và Ngân Du bước vào chấp tay trước mặt cung kính cất lời.

-Thiếu chủ, đại tiểu thư!

-Chuyện gì?

Mặt nạ nam tử nhẹ nhàng hỏi lại, hắc không buồn ngẩng mặt khỏi công việc đang làm, tay vẫn bận rộn pha khuấy được liệu thập phần chăm chú. Che mạng nữ tử mắt cũng không chớp lấy một cái từ đầu đến cuối im lặng bất động như pho tượng.

-Nhị tiểu thư của Á Châu thần giáo bỏ ra mười vạn lượng bạc muốn thuê chúng ta tìm cho nàng một loại thuốc uống vào liền khiến kẻ kia quên mất người trong lòng và yêu kẻ hạ được. Vụ giao dịch này nô tỳ thấy béo bở nhưng chúng tỳ muội trong Quán vô năng cũng chẳng rõ thế gian có loại được này không? Thiếu chủ và đại tiểu thư có hay không muốn nhận?

Kỳ Nha nghiêm nghị thưa lên, trước nay việc có nhận giao dịch hay không vốn dĩ do nàng đảm trách chẳng bao giờ phiền thiếu chủ. Có điều vụ này nàng đang băn khoăn chưa từ chối, thế gian có tồn tại loại được kỳ lạ như vậy hay không nàng rất tò mò. Nàng tâu lên thiếu chủ vì nàng tin tưởng ngài nhận giao dịch tức nó tồn tại, ngài từ chối tức loại được đó là mộng tưởng nhắm nhĩ. Kiến thức của thiếu chủ rộng rãi sâu xa không có gì ngài không biết.

-Nhận!

-Thế gian quả thật có loại được đó?

Ngân Du kích động kêu lên cũng không thềm để ý mình thất thố. Thiếu chủ thật sự tài tình vô biên, ngài ấy không việc gì là không làm được.

-Du Nhi, nàng cũng muốn sao?

-Không... nô tỳ chỉ hiểu kỳ thôi!

Nam tử móc ra một lọ được đưa cho Kỳ Nha không quên căn dặn, thứ nhất ép tăng giá lên 20 vạn lượng, thứ nhì phái người theo dõi xem lọ được sẽ đi đâu về đâu. Thứ ba sau khi biết khách hàng muốn cho ai uống lọ được đó thì báo cáo cho hắc biết ngay.

Cánh cửa khép lại căn phòng một lần nữa rơi vào tịch mịch yên lặng, nam tử tiếp tục chế thuốc nữ tử chuyên chú học hỏi quy trình.

- Xong rồi! Đây chính là Mỹ Giao Xuân Được trong truyền thuyết và thuốc giải của nó.

-Quả nhiên vạn phần công phu khó pha chế! Bái phục công tử!

Nữ tử bật ngón tay cái hết lòng tán thưởng, nam tử hất mặt song song với trời mỉm cười kiêu hãnh. Bọn họ gỡ mặt nạ cười nói với vẫn một hồi liền dừng lại về mặt tự đứng biến lãnh ngưng trọng nghiêm nghị như chuẩn bị bàn chính sự.

-Như Ý, nàng nói ta vô tình nhưng so với nàng ta chỉ có thể cúi đầu chào thua.

-Ta có sao? Tiểu mỹ nhân, ta ghét nhất bị kẻ khác gài kếp.

-Ta lại thấy nàng mới là kẻ đứng sau lưng giết dây hết mọi sự.

Linh Nhiên vươn tay cắt hai lọ được vào trong người, ném cho bằng hữu ánh nhìn ẩn ý “đừng tưởng qua mắt được bốn tiểu thư” rồi choàng lại màn che mặt yếu điệu đứng lên rời đi. Nàng nghĩ mình thật may mắn đã kết bằng hữu với cô nương ấy nếu như hai người là kẻ đối địch thật không hiểu nàng sẽ thua thế nào?

-Tiểu mỹ nhân nàng mới là kẻ cao thâm khó lường, vì có gì ta làm cái gì nàng liếc mắt qua một cái liền nhìn thấu từ trong ra ngoài thế nhỉ?

Như Ý nhìn bóng lưng hồng y nữ tử biến mất mới nhếch miệng lầm bầm một mình. Nàng ấy nếu chọn đứng phía đối địch hẳn bản thân mình đã bại thảm hại ngóc đầu lên không nổi.

Hoàng An cung.

Vương Bạch Vân công chúa nheo mắt nhìn đại hoàng huynh soi mói trên dưới trái phải rồi lắc đầu thở dài. Ca ca tại sao lại trở nên lạ lùng như vậy không lẽ bởi vì biết tin hồ ly tinh Như Ý kia chết mất liền bị tổn thương não bộ dẫn đến hành xử thất thường.

-Hoàng huynh, nghe nói hôm qua huynh dẫn Kim Quốc công chúa đi ngoạn cảnh hết cả một ngày!

-Đúng rồi, muội hỏi làm gì?

-Sao huynh lại ưu ái nàng ấy như vậy?

-Nàng ấy không phải là quốc khách sao, huynh dẫn nàng ấy đi tham quan kinh thành là nhiệm vụ chủ nhà cần phải làm mà!

-Quốc khách còn có Vũ Quốc công chúa, quận chúa vương tử cả một đoàn kìa...

...

Hoàng đế với hoàng hậu ngồi trên nhìn hai con lờ qua tiếng lại cũng chẳng thèm can thiệp, muốn đấu khẩu thì cứ từ từ mà đấu bọn họ hơi đầu mà xía vào. Đại hội cầu thân bị hủy khiến họ mất đi cơ hội coi kịch vui còn đang tiếc hùi hụi đây này. Sáu nữ chủ thì một mất tích bốn người xin rút lui, năm nam chủ thì cả năm đều cầu hôn nữ tử mất tích kia như vậy cuộc đấu này còn tranh tài vì cái gì nữa? Vốn là hoạt động sáng chói nhất trong chuỗi những hoạt động hưởng ứng “tháng ngoại giao khu vực” giờ trở thành trò cười cho thiên hạ. Đại Nam Quốc đóng vai trò chủ nhà lần này chỉ xem thành công hoàn hảo, thật đáng tiếc!

-Huynh bạc tình có mới nới cũ có trăng quên đèn, huynh thích cô công chúa kia sao? Nguyễn Ưu tỷ tỷ tốt như vậy không thương lại tiếp tục để ý con hồ ly khác!

-Ta có nói thích cô ta ư? Còn nữa ta bạc tình với ai cơ? Nguyễn Ưu là tiểu sư muội của ta đó, hoàng muội có nhầm không vậy?

-Được lắm, huynh không phụ Nguyễn Ưu tỷ tỷ vậy còn bảo bối của huynh thì sao? Nàng ta vừa chết mất xác huynh liền tìm hoan tác táng mua vui nơi khác!

Bảo Bối ư? Tim Bạch Trường loạn nhịp không báo trước, bức họa chàng luôn giữ trên người vẽ một tiên nữ bất phàm có tên Bảo Bối. Chàng mỗi khi nhìn người trong tranh liền cảm thấy lòng thanh thản thoải mái, tâm trạng dù bất an hay phiền muộn chỉ cần nhìn mỹ nhân liền lắng đọng xuống thật bình yên.

-Bảo Bối có thật sao?

Chàng lăm bằm, chàng vẫn nghĩ bức họa đó vẽ tiên nữ không phải vẽ nữ tử trần gian.

- Muội nói Bảo Bối chết là nghĩa lý gì hả?

Chàng đột nhiên hét ầm lên khiến hoàng hậu làm rớt quân cờ trong tay, hoàng đế giật mình sắc nước trà, công chúa xém cắn phải lưỡi còn các cung nữ thái giám yếu tim đã run lẩy bẩy té trên nền nhà cả rồi.

-Chết... thì có nghĩa là chết... chứ sao nữa.

-Tại sao chết?

Bạch Trường nắm hai vai của Bạch Vân lay mạnh, chàng thật sự rất kích động dù chẳng hiểu sao mình lại hoảng hốt như vậy.

-Đau muội... huynh... buông tay ra, muốn... giết... muội hay sao?

Bạch Vân nhìn ca ca tự dưng biến thành hung thần mắt đỏ rực căm phẫn thì điếng người sợ hãi. Người có ánh mắt này thì lý trí mười phần mất chín rồi không nên chọc giận kéo họa vào thân.

-Buông muội, bảo bối của huynh không sao hết!

-Coi như muội thức thời!

Tên kia nghe vậy ánh mắt mừng rỡ như kẻ sắp chết đói được cho bát cơm cầm hơi, nhanh chóng thả lỏng tay, thu hồi lại thần trí vừa phát tán vào không khí. Nàng nếu thật sự có mặt trên cõi đời này chàng liền truy tìm bằng được mang nàng về yêu thương cưng chiều hết lòng. Nữ tử có thể khiến chàng vừa nhìn liền yêu thích chỉ có Bảo Bối nàng thôi! (Chiqu: thế nên ta mới nói ca ca là tên háo sắc).

84. Chương 84: Kẻ Trong Kế, Bảo Bối Luôn Là Người Thắng Cuộc

-Nói đi, Bảo Bối ở đâu rồi?

-Cái này còn phải hỏi huynh, làm sao muội biết được?

-Hỏi ta?

-Buổi tối huynh bị trọng thương, bảo bối không phải đi chung với huynh sao? Còn cái tên Ngọc Quốc hoàng tử Phi Bách Chiến đó nữa, sao huynh không đi hỏi hắn?

Nói như vậy ta có quen biết nàng nhưng Bảo Bối đi chung với ta khi ta bị đột kích chẳng lẽ nàng bị địch thủ bắt đi rồi. Nàng có nguy hiểm gì rồi chẳng? Chỉ nghĩ đến đó tim chàng lại nảy lên với nhịp đập hoảng loạn bất thường, chàng chỉ kịp cúi chào phụ mẫu còn chưa nghe họ cho phép rời đi thân ảnh đã phóng xa tít tắp tận đâu rồi. Văng vẳng sau lưng là tiếng hoàng đế phàn nàn với hoàng hậu.

-Còn chưa kịp nhận giải thưởng cho kẻ thắng đã chuồn rồi thật không để trẫm vào trong mắt.

-Bệ hạ muốn tặng thưởng gì cho hắn?

-Hai cú đấm ba cú đá, hắn khi nãy hét ầm lên khiến trẫm bị sặc không thể không trao thưởng được. Lần sau hắn đến vẫn an hậu nhớ báo trẫm một tiếng để trẫm qua trao giải nhé!

Ngài nói xong nhìn xuống kẻ trong cuộc tranh tài cãi vã đoạt mức á quân kia còn chưa kịp nói gì nàng ta đã bảo có việc gấp rồi chuồn nhanh với tốc độ còn thần tốc hơn cả kẻ đoạt quán quân vừa rồi.

-Chẳng ai muốn giải thưởng của trẫm hết nhỉ ?

Hoàng hậu cúi mặt giấu đi tia nhìn nửa trách cứ nửa trào phúng, bệ hạ tặng thưởng kiểu đó còn muốn thái tử với công chúa chậm lại lãnh đủ, họa có kẻ điên mới xằng xáo nha các con của nàng không ngốc đến mức đó.

Miêu La phủ.

Tịch Hoa trang điểm phục sức thật lộng lẫy xong đợi đã rất lâu mà Bạch Trường vẫn chưa tới, hôm qua hẳn có nói sẽ đưa nàng đi bơi thuyền ngắm hoa sen mà.

-Công chúa, nàng có thư !

-Đưa vào đây.

Mỹ nhân cầm lá thư đọc được vài chữ dung nhan liền tối sầm, tay ngọc ngà chẳng mấy chốc bóp nhẵn nhúm hết tờ giấy kia.

-Tiêu Nguyễn Ưu đáng ghét dám giành giật với ta!

-Công chúa!

-Chuyện gì nữa?

Tâm trạng đang không tốt còn bị làm phiền, nàng hét lớn lên đánh mất vẻ thực nữ đoan trang thường ngày. Nữ tỳ vừa gõ cửa sợ đến run người uốn lười mãi mới nói được hoàn chỉnh câu thông báo.

-Vũ Quốc... công chúa tới thăm!

-Không tiếp... khoan, mời nàng vào đây!

Nàng ném lá thư kia vào hỏa lò, nhếch môi cười dịu dàng lấy lại dáng điệu hiền thực vốn có. Người đã dám dẫn thân tới ta chẳng lẽ lại không dám đứng ra nghênh đón sao? Bỗng công chúa chống mắt chờ xem người muốn làm gì?

-Liên công chúa, Nguyễn Ưu quấy rầy!

-Tiêu công chúa ghé thăm, hân hạnh đón tiếp!

Tịch Hoa làm một tư thế mời ngồi vô cùng tao nhã vốn dĩ định đuổi khách đi nhưng nàng kịp thời suy nghĩ chu đáo trở lại. Nữ tử kiêu ngạo này ngạo mạn “đánh trống khua chiêng” tới bái phỏng mười phần nắm chắc mười là có mục đích mờ ám. Nàng vừa nhận được tin tức Nguyễn Ưu đã có trong tay Đoạn Tình Giới Ái, nếu biết đến sự tồn tại của loại thuốc này đồng nghĩa với việc nàng ta đã hiểu rõ tại sao sự bất thường của Bạch Trường xuất hiện thời gian gần đây. Nhìn nàng ta dương dương tự đắc thế kia chẳng hiểu là muốn khích

bác hay chọc kháy cái gì nữa ?

-Công chúa giá đáo chắc không chỉ để uống trà tán gẫu chứ?

-Nguyễn Ưu ghé qua quấy rầy chỉ là muốn thỉnh giáo Liên công chúa một chút chuyện thôi, hy vọng nàng không cảm thấy phiền.

Nguyễn Ưu cầm chén trà trong tay cong môi khẽ thổi chẳng có ý định uống, canh chừng mãi mới nắm được tử huyệt của hồ ly tinh nếu không vờn tới vờn lui khiến cô ta chột dạ bất an chẳng phải uống lắm sao. Nàng vô tình nghe được tin tức về một loại dược khiến cho người uống phải sẽ quên mất người trong lòng. Mấy ngày nay nàng ngẫm nghĩ mãi không hiểu tại sao sư huynh lại hành xử quái dị, quên sạch nữ nhân mà huynh từng nói là rất yêu tên Như Ý kia. Mọi chuyện đang yên đang lành bỗng một cái lãng quên sạch sẽ một chút ký ức cũng không sót, nàng sao có thể chẳng nghi ngờ. Huống hồ hồ ly tinh họ Liên kia, sư huynh đã bao giờ có cảm tình đặc biệt với nàng ta đâu bỗng dưng huynh chiều cố đặc biệt thật khiến nàng vừa khó hiểu vừa ghen tức.

Tiếc là nàng ta đã hết thời tự mãn rồi, nàng rút cuộc cũng tóm gáy được trò quỷ cô ta dỡ ra sau lưng Trường ca ca. Thiên hạ chuyện lạ gì cũng có, ai mà biết được nhân gian còn tồn tại thứ thuốc mang công dụng yêu dị như Đoạn Tình Giới Ái chứ.

-Ta có một thứ rất hay, Liên công chúa muốn coi không? Sư huynh Bạch Trường của ta cũng nói nó rất thú vị!

Nguyễn Ưu đặt lên bàn một lọ dược rồi mỉm cười tươi rói đặc ý nhìn sắc mặt tái dần của Tịch Hoa mà tự mãn vô cùng. Nàng mới chả vô sỉ như cô ta hạ dược lên sư huynh, nàng thừa nhận nàng cũng chẳng là nữ

nhân tốt đẹp thiện lương gì. Nàng yêu sư huynh bất kỳ kẻ nào cản đường nàng đều gạt bỏ không thương tiếc nhưng tổn hại đến huynh ấy nàng sẽ không làm.

Tịch Hoa những tưởng Nguyên Ưu sẽ dùng lọ được đó hạ lên Bạch Trường chuyển tác dụng của dược khiến chàng quay qua yêu nàng ta chỉ là Nguyên Ưu lại dùng nó đi tố giác nàng. Vương thái tử đâu phải kẻ ngu ngơ, chàng nếu nghi ngờ sẽ đề phòng nàng như vậy dược hiệu dù chưa được giải thì cơ hội lấy lòng chàng của nàng cũng đã giảm thiểu đến con số không rồi. Sao tình huống lại diễn ra theo chiều hướng này ? Nam tử lạ mặt kia hẳn không phải nói nhân gian người biết đến sự tồn tại của Đoạn Tình Giới Ái chỉ có mỗi hắn thôi sao?

-Tiêu công chúa có ý tứ gì mời nàng nói thẳng.

-Không có gì, ta chỉ là muốn thông báo cho công chúa một tin nàng thua rồi. Trường ca ca đã mất tin tưởng vào nàng, Như Ý mất tích hoặc có thể là mất mạng rồi, lần này Tiêu Nguyên Ưu ta thắng.

-Nàng là tới đây thị uy với ta sao? Nếu vậy bổn công chúa không rảnh phụng bồi nàng rồi! Người đâu, tiền khách!

Giận quá sẽ mất khôn ăn nói hành xử kém cỏi, tự mãn quá cũng dẫn đến kết quả tệ hại xấu mặt mình, hai mỹ nhân xinh đẹp ai nấy đều tính kế. Nhưng là kế trong kế ai mới là kẻ đầu sỏ thì các nàng chưa phát hiện ra, người cười lớn nhất chưa chắc đã thắng kẻ cười cuối cùng mới là đáng nể mặt.

Ngoại thành Tọa Đô tại một biệt viện nhỏ Ngân Du hất tay cho hai nữ tử gác cửa lui xuống, ngược mắt cười thân thiện với hai “khách hàng đại gia” của Mỹ Nhân Quán, nàng ra sức biểu hiện tinh thần “khách hàng là thượng đế” một cách mẫu mực nhất có thể.

-Hai vị cô nương, người các cô muốn gặp đang ở trong phòng!

-Cám ơn Ngân Du cô nương!

-Không có gì, phục vụ khách hàng với dịch vụ hoàn hảo là tiêu chí hàng đầu của Mỹ Nhân Quán chúng tôi!

-Chúng tôi thật ấn tượng!

Như Ý chân thành khen ngợi khiến cô nương ấy ánh mắt sáng lên nét tự hào, Ngân Du nàng tin tưởng đi khắp thiên hạ không có nam nhân tài trí xuất chúng như thiếu chủ. Mỹ Nhân Quán là tâm huyết của ngài đương nhiên là chất lượng nhất, hoàn mỹ nhất, tuyệt vời nhất... Hai khách hàng này thiếu chủ đã đặc biệt lưu ý nên nàng mười phần cẩn trọng hơn không thể có một chút sơ sót làm tổn hại mặt mũi của ngài ấy được.

-Tiểu nữ rút lui trước các vị từ từ bàn bạc!

-Không tiễn cô nương!

Trong lúc Như Ý lảng vảng đứng ngoài cửa nhàn tản nói chuyện xã giao thì Linh Nhiên tiến thẳng vào phòng đi đến bên giường nhìn một nam tử đang chìm đắm giải trạng thái vô thức. Nàng vươn tay giải phóng toàn bộ huyết đạo bị phong bế cho hắn rồi ngồi xuống đợi hắn thu hồi thần trí từ từ. Ngày đó do giận hờn với phu quân nên nửa đêm mò đi tìm Như Ý uống rượu, ai ngờ đến đúng lúc thấy nàng ta đang trở tằm đánh đắm nàng rảnh rồi nên nấp trên nóc nhà mục kích toàn bộ thật thỏa mãn con mắt.

-Hắn tỉnh chưa?

-Sắp rồi!

-Hừm, tên đao phủ này hôm đó xém hại chết ta, tội đáng băm vằm cho cá ăn!

-Nàng khinh địch thì ráng mà chịu đi, than vãn cái nỗi gì ?

-Vẫn là hắn tiểu nhân bỉ ổi, đánh lén ta chứ!

Như Ý tức giận trừng mắt nhìn tên nam nhân trên giường, hắn là thủ lĩnh đám sát thủ tốp thứ ba buổi tối bị ám sát liên hoàn kia, tên này cứ mở miệng là đòi sát Huyền Băng cung chủ thể mà ngày đó hắn cứ nhắm

nàng tiến công lia lịa. Căn bản là nàng hăng hái nhảy vào trận địa của chúng trước nhưng bọn hắc cũng không nên chỉ chú tâm thiết lập vòng vây chém nàng mà phải bám sát mục tiêu quan trọng kia mới đúng chứ. Nàng nghĩ mình suy luận khá logic hợp tình hợp lý, muốn giết Bách Chiến ca ca thì phải nhắm vào hắc mới phải đạo, nàng còn nhớ rõ tên sát thủ hét lên cái đầu của cung chủ đáng giá “một vạn lượng hoàng kim” chứ chẳng ít.

Con số này nghe đã thấy không thực tế rồi cứ cho là cung chủ thù hằn với giang hồ chất đồng cao ngất đi cộng thêm xuất thân lại đặc biệt lằng nhằng rắc rối, muốn giết hắc thì thù lao phải cao hơn người thường. Nhưng đắt đỏ hơn mấy phần cùng lắm là vài chục phần thôi làm gì đến cái mức “một vạn lượng hoàng kim” đổi lấy một mạng được chứ. Sau đó sự tình diễn biến còn dở hơi khó lý giải là nhân vật “đắt giá” kia thì bọn sát thủ chẳng có vẻ gì là muốn “đặc biệt săn sóc” cả, trong khi cái mạng quèn của nàng chả có ma nào trả ột đồng các bạc thì dân tình xúm xít lại vung dao giương kiếm tên nào cũng muốn chém ít nhất được một nhát. Cái kiểu hành xử khát máu kỳ quái của bọn chúng khiến nàng có cảm tưởng chém trúng nàng đồng nghĩa với việc hốt bạc, ai chém được càng nhiều tiền càng khấm khá. Đúng là cái đám thiếu não bộ Như Ý nàng cũng chẳng phải tượng nặn bằng bột nếp, muốn chém nàng lượm bạc cũng chả tới phiên bọn họ chen chân, nàng không biết tự chém chắc ???

-Hừm người tỉnh rồi, mới vài ngày không thấy mà xuống sắc dữ quá đi à! Sao vậy ta ? Không lẽ là nhớ Nhiên Nhi bằng hữu thân bảo của ta ư ?

-Yêu nữ, bớt xàm ngôn đi!

Nguyên An gần giọng hận không thể bật dậy bóp chết nữ tử đáng ghét kia, hắc biết thắng thua đã định rơi vào tay cô ta muốn chém muốn giết hắc không có tư cách góp lời nhưng... cô ta thật khó ưa mà!

-Uy, sai rồi sao? Không nhớ bằng hữu của ta hắc là nhớ ta rồi! Ta cũng biết

thế nên hôm nay đặc biệt tới thăm người đây này, người nên cảm thấy vinh hạnh vạn phần đó nha!

-Yêu nữ không biết xấu hổ, ta khinh!

Bịch... tên nào đó vừa mới hồi phục được chút hơi tàn nhưng “cái miệng hại cái thân” đã bị tiểu mỹ nhân một cước đá ngay ngực muốn phun huyết mà chết. Như Ý che miệng cười đều giả, nam nhân hạng bét mở miệng là chữ bới như dân chợ búa thế này không cần phải thương tiếc. Nàng bật một ngón cái đồng tình với Linh Nhiên, tiểu mỹ nhân nổi giận thật có uy phong nha cũng tại cái tên khờ kia chữ bới cũng không biết chọn chữ nghĩa cho nó văn hoa chút xíu. Yêu nữ! ... Yêu nữ! Hắc chưa bị tiểu mỹ nhân nghiền thành bột là nhờ phước đức mấy kiếp tích góp trong tài khoản ngân hàng địa phủ vừa được tự động rút ra xài hết trơn rồi.

-Người khôn hồn chút đi tên kia nếu không phải còn chút giá trị lợi dụng sống chết của người bốn tiểu thư chẳng hơi đâu mà can thiệp. Người dẫn theo cả một đám sát thủ muốn lấy mạng ta, cơ duyên gặp mặt lần đầu người đã chọn đứng trên phương diện là địch nhân của ta. Ta nói cho người biết đừng có mở miệng là nguyên rủa ta này nợ vốn dĩ ta với người không thù không oán người muốn lấy mạng ta trước từ thời điểm đó thì người đã mất đi tư cách mặt sát ta rồi!

Tên kia im lặng chẳng hó hé thêm câu nào chẳng rõ là do bị Linh Nhiên tổn thương quá nghiêm trọng hay thấy nàng nói có lý bất quá hắc cảm miệng là được.

-Ngày đó là người muốn giết ta đúng không? Người theo lệnh của ai ?

-Mạng của người ta chả quan tâm chỉ trách người cản trở đường ta giết Phi Bách Chiến nên ta ra tay đối với người thôi!

-Lừa hài tử sao?

Như Ý quắc mắt lườm hắc sắc lém quắc đúng là điển hình của nhân vật thiếu não “diệt không sợ súng” mà. Nàng ném hắc vào góc nhà mốc meo một thời gian cũng chẳng phải để nhàn nhả “ngồi chơi xơi nước trà” bỏ quên chính sự. Hắc tưởng hắc chối bay chối biến thì nàng điều tra không nổi ư ?

-Họ Nguyên tên An, 19 tuổi là đệ tử của Văn Hoa phái, gọi đương nhiệm trưởng môn Tương Âm Minh công tử là cậu ruột trong nhà người còn có phụ mẫu và đại ca. Hai năm trước người tình cờ tương ngộ nhị tiểu

thư của Á Châu thần giáo Tiêu Nguyên Ưu, người gặp mặt lần đầu liền rơi vào ái tình yêu nàng say đắm. Nàng chưa bao giờ có tình cảm với người nhưng người đơn phương dâng hiến sẵn lòng vì nàng làm bất cứ chuyện gì. Sao hử Nguyên công tử ta nói có đúng chút nào không?

-Người... quả nhiên rất giỏi đánh hơi, trong thời gian ngắn đã truy ra bằng đó tin tức bất quá người nói điều đó với ta có ý nghĩa gì đâu!

-Không có sao? Người chắc chắn chứ ?

Nguyên An nhìn người ngồi trên ghế cách mình khá xa kia, nụ cười nửa miệng của nàng tạo cho hắn cảm giác bất an. Hắn thừa nhận bản thân muốn giết nàng vì để làm vừa lòng Ưu Nhi, trên thế gian này chỉ cần là thứ nàng ghét hắn liền muốn trừ khử hết sạch. Chiêu Văn Như Ý nói đúng, hắn không thù không oán cô ta nhưng ai bảo cô ta là vật cản đường của Ưu Nhi kia chứ ? Lý do đó cũng đủ khiến hắn muốn lấy mạng cô ta rồi chỉ tiếc hắn mù mờ thông tin, Ưu Nhi cũng thế, cô ta nguy hiểm hơn tất cả đám người hắn mang theo cộng lại.

Họ Chiêu Văn nữ tử đó võ công cao cường am hiểu dùng độc được ám hại người thêm vào đó bên người cô ta có rất nhiều sự trợ giúp. Hắn tính tới tính lui sau cùng vẫn là bại thảm hại đã thế lúc này còn bị rơi vào tay cô ta nữa thật đáng hổ thẹn!

85. Chương 85: Mỹ Nhân Ai Có Thể Không Yêu?

Toàn Phát tửu lâu!

Bạch Trường nhìn tên nam tử trước mặt chàng mặc dù rất bất mãn với thái độ của hắn nhưng chẳng nói gì. Chàng có việc cần phải thỉnh giáo hắn đành phải nuốt trở lại sự khó chịu của bản thân, dẫu sao thì bọn họ hai người từ trước giờ chỉ là đối thủ chưa bao giờ chân chính là đối tác.

-Vương công tử hẹn tại hạ ra đây có gì chỉ giáo?

-Không dám, ta muốn hỏi huynh tung tích của nữ tử trong tranh này, huynh biết nàng ở đâu sao?

Bách Chiến nhíu mày hờ hững nhìn người trong bức họa nhưng khi nhận thức đó là nàng liền tập trung tinh thần. Chàng ngược mặt nhìn họ Vương có ý hỏi hắn thực ra có dụng ý quái quỷ gì, hắn không phải lãng quên Như Ý rồi sao?

-Cựu Thánh nữ của Huyền Băng cung, nàng nếu giấu mặt chúng tôi cũng không thể tìm ra!

-Nàng từng là Thánh nữ của các vị?

Bạch Trường nghe được tin này vừa ngạc nhiên tột độ vừa mừng rỡ gấp bội, nếu họ Phi nói vậy chàng bây giờ hoàn toàn chắc chắn nữ tử này thật sự có tồn tại trên thế gian. Thật quá tốt, chỉ cần nàng là thật chàng sẽ tìm ra.

-Coi bộ công tử quên hết rồi!

-Ta cũng biết là ta đã quên điều gì đó!

-Công tử quên nàng, nữ tử trong tranh đó tên Chiêu Văn Như Ý cô nương đó yêu huynh.

-Nàng yêu ta?

Nhìn người đối diện vì thông tin này mà mắt rực sáng ánh lên nét hạnh phúc, Bách Chiến âm thầm cười khổ. Nếu có thể chàng mong muốn nói khác đi rằng cô nương đó yêu chàng chứ không phải yêu hắn. Đáng tiếc Như Ý chọn hắn!

-Vương công tử quên nàng thật sao? Ta thật muốn biết phản ứng của nàng!

Bách Chiến cười cười thái độ có chút giảo hoạt, chàng thật sự tò mò Như Ý sẽ ứng xử ra làm sao nếu biết được tên này đem nàng quên sạch. Hẳn có lẽ không cố tình, hoàn toàn chẳng muốn thế nhưng có hề chi “quên có nghĩa là quên”, bảo chữa vô hiệu ... trừ phi bọn họ hai người có tính toán riêng mà ngoại nhân không biết.

Biểu hiện bên ngoài của họ Vương nhìn sơ qua thì giống hẳn đã quên nàng có điều bằng linh cảm chàng nhận thấy có gì đó không ổn lắm. Buổi tối hôm bị tập kích vì sao Như Ý lại biến mất, sau khi bình tĩnh suy xét mọi sự chàng nghi ngờ nàng cố tình ẩn nấp chứ không phải bị hãm hại. Phải biết rằng Thánh nữ đời thứ chín của Huyền Băng cung là một nữ tử mang gương mặt của thiên thần nhưng tính cách thì... khỏi nói. Trong thời khắc lạc quan nhất, thiên vị nhất chàng mới có thể ngược mặt nhìn trần nhà, gắng sức đổi lòng Thánh nữ hiền lương thực đức không thua các Thánh nữ tiền nhiệm.

Nàng đời nào lép vế chịu đựng để kẻ khác đạp qua một bên, bỏ mặc thờ ơ người tình bị kẻ khác “quay như quay dế” còn mặc xác hẳn phong lưu hưởng thụ mỹ nữ ở bên ngoài được chứ. Cộng thêm tên Bạch Trường này hẳn cũng đâu phải tay vừa, theo tin tình báo chàng biết được hẳn ngày đêm lớn võn không tửu quán thì đến thanh lâu nhưng chưa một nữ tử nào được hẳn ưu ái trên giường. Hoa hoa công tử có mỹ nữ dâng tận miệng lại chẳng thèm đụng vào hẳn hoặc có bệnh bất lực hoặc có âm mưu ẩn giấu.

-Thực ra hai người đang diễn cái tuồng gì vậy?

-Diễn tuồng?

Bạch Trường chớp mi ra chiều khó hiểu họ Phi có ẩn ý gì đây? Hẳn biết gì rồi sao? Bản thân chàng còn mơ hồ hồ chuyện rõ chuyện không, hẳn lại làm như mọi sự nắm chắc trong tay vài phần rồi vậy, thật ngứa mắt.

-Phi mõ chỉ đoán thôi cũng không chắc chắn!

-Mời huynh cứ nói, ta cũng muốn nghe kiến giải của huynh một chút!

Hai người đều cầm trong tay chén rượu khẽ nhấp nhấp thưởng thức, kẻ xoay xoay trong tay ngắm nghía. Người nào cũng có ý cười nhàn nhạt trên môi ta nhìn người, người nhìn ta âm thầm tán thưởng “người thật đáng gờm ta ngàn vạn lần vẫn nên đề phòng người”.

-Nàng ở đâu rồi?

-Cung chủ đùa sao? Ta mới là người tới hỏi thăm tin tức mà!

-Huyền Băng Cung tra không ra tin tức của nàng nhưng đường đi nước bước của ngài thì...

Bách Chiến bỏ lấp lửng giữa câu nói, chàng liếc họ Vương một cái rồi tiếp tục chăm chú nghiên cứu hoa văn cổ lá chim thú trên chén rượu. Nàng lấu lỉnh tâm cơ, hẳn lại nham hiểm thủ đoạn, hai người bọn họ kết hợp thật là xứng lứa vừa đôi. Màn diễn này kín kẽ từ trong ra ngoài bản thân chàng còn xem bị gạt huống hồ người khác, Thánh nữ xem ra chàng vẫn là đánh giá chưa đúng năng lực của nàng rồi.

-Ta vẫn lắng nghe!

-Thái tử nghe đồn sau khi bị thương nặng tỉnh dậy liền mất một phần trí nhớ!

-Chuyện đó đâu phải là bí mật những người xung quanh đều nói ta đã quên mất một nữ tử. Họ đều cố gắng giúp ta nhớ lại chỉ là càng nhắc lại càng gợi nhớ thì có vẻ ta càng quên mau chóng triệt để hơn!

-Thái tử biết nguyên do chăng?

-Không biết!

Bạch Trường chắc nịch khẳng định câu hỏi đó, chàng có thể biết tại sao ư? Làm gì có!

-Vậy sao? Nếu ta nói cho công tử lý do, huynh có hứng thú nghe chứ?

-Điều đó ta cầu còn không được, cung chủ xin chỉ điểm cho!

Chàng nhìn Phi Bách Chiến dáng vẻ thành tâm xin lãnh giáo chân lý vô giá, người không rõ tình huống còn tưởng chàng sắp được nghe lời sấm truyền từ nhà tiên tri huyền thoại nào đó.

-Thế gian có một loại được tên gọi “Đoạn tình giới ái” người uống được này nếu trong lòng có tình liền quên mất người mình yêu khi tỉnh lại.

-Ý công tử là...

Chàng lâm vào trầm tư suy nghĩ trong chốc lát khi ngẩng đầu lên ánh mắt đã hiển hiện sự sáng tỏ.

-Ta quên mất một người nữ tử, thân tín bên cạnh đều nói ta rất yêu nàng như vậy ta đã bị trúng loại được đó!

-Ta nghĩ thế!

-Công tử biết cách giải độc sao?

Bách Chiến bật cười khê, trò chơi “mèo vờn chuột” này sao bọn họ hai người sao đều có nhả hứng mang ra dùng cùng lúc thế nhỉ? Nhảm chán! Dù biết rõ như thế nhưng họ vẫn tiếp tục chưa ai muốn buông sớm tại sao vậy? Có yếu tố kích thích chăng?

-Không hẳn! Nhưng nói chẳng biết gì là sai sự thật.

-Vấn thỉnh công tử tiếp tục chỉ giáo!

-Chẳng có gì quan trọng chỉ là ngày đó khi thái tử trọng thương nằm một mình trong phòng có một nữ tử và đồng bọn của nàng xuất hiện tại phòng của huynh. Nàng ta cho huynh uống một lọ được và biến mất rất nhanh không để lại dấu tích.

-Nàng là ai?

Bạch Trường nhấn giọng lạnh lẽo biểu tình của sự giận dữ cố nén, đôi mày chàng nhíu lại tia sáng phát ra từ trong mắt đã có mấy phần sát khí u ám.

-Khoan đã, vấn đề là sau khi nàng đi khỏi, nam nhân nằm trên giường bỗng ngồi dậy nhìn theo hướng cửa sổ nàng vừa lên đi mất. Hắn nhếch môi cười rồi lấy từ trong người ra một lọ được khác uống cạn.

Bách Chiến nói xong liền uống cạn chén rượu trong tay này giờ vẫn chưa với đi chút nào, chàng gõ gõ tay lên mặt bàn thả ánh mắt lơ đãng ngoài cửa sổ. Bạch Trường lúc này cũng không khách khí tự rót ỉnh rồi châm đầy vào chén của Bách Chiến, hai người chén tiếp nối chén trong yên lặng một hồi thật lâu.

-Nàng rất khỏe Phi huynh không cần lo lắng!

-Ta biết, nhân gian có mấy ai đủ sức tổn hại nàng!

-Mặc dù biết thế nhưng cả hai chúng ta đều chẳng có cách nào khuyên nhủ chính mình an tâm chỉ cần là nàng không ở trong tầm mắt liền nơm nớp bất an mãi không dứt.

Bạch Trường ném bình rượu đã cạn xuống dưới gầm bàn, chàng chưa bao giờ ngờ tới sẽ có một ngày mình lại ngồi xuống uống rượu với tên nam nhân này và nói về bảo bối Như Ý của chàng. Họ Phi thực ra rất đáng để kết bạn, bọn họ cùng hoạt động trong lĩnh vực sát thủ đều nắm chức “trùm sò” lãnh đạo cao cấp, xuất thân từ hoàng thất, xét võ công hay tài mạo cũng chưa biết ai hơn ai ... chỉ là... bảo bối, đúng chính nàng tạo nên sự khác biệt.

-Lần đầu tiên khi nàng bước chân qua ngưỡng cửa bước vào phòng ta đã bị nàng thu hút, ánh mắt trong veo nhìn thẳng như xuyên thấu vào tận sâu trong tâm hồn ta.

-Ta nhìn thấy bảo bối lần đầu khi ngồi tại vị trí này nhìn xuống bên kia đường lúc ấy ta đã biết nàng là nữ tử định mệnh cuộc đời mình. Thời điểm đó ta chưa biết nàng chính là hôn thê định sẵn cho ta từ lâu cũng cực kỳ đáng tiếc là ta đã hành động chậm trễ không giữ lại nàng kịp thời. Nếu ta đoán đúng thì lúc đó người của huynh đã thỉnh nàng đi, chỉ chậm trễ một chút thôi nhưng sau đó là sự xa cách cả hai năm trời.

Bạch Trường hồi tưởng lại khoảnh khắc đó, chàng lúc này chẳng cần phải giả vờ mình đã lãng quên Tiểu Ý Nhi dù sao thì hắn cũng biết vài điều rồi. Bây giờ ngẫm lại chàng công nhận chỉ một khoảng khắc chậm trễ ngày đó thôi cũng khiến cuộc đời vài người diễn ra theo những đường hướng khác biệt đến chừng nào.

-Nàng khi đó là chủ nhân của Lục Ngọc Vô Độc, chúng tôi thỉnh nàng đến là điều đương nhiên thôi!

-Huyền Băng cung chấp nhận nữ tử thành thân làm Thánh nữ sao? Nếu bảo bối gả cho ta xong rồi các người mới tìm tới, huynh nghĩ sẽ tạo ra cục diện ngày hôm nay sao?

-Không có!

-Ta vẫn nghĩ nếu nàng không đến Khang San thì sẽ chẳng có chuyện mất tích hai năm trời, nàng hẳn là thể tử của ta từ lâu rồi!

-Trừ phi huynh cưới nàng trước khi Tiên ngọc nhận chủ nhân. Ta chỉ biết lúc đó hai người thành thân thì nàng có chuyện xấu rồi!

-Nếu biết trước ta nên cưới nàng ngay lúc thánh chỉ tứ hôn ban ra! Ta từng nghĩ nàng yêu huynh, huynh không tưởng tượng được lúc ấy ta thật điên cuồng muốn lấy mạng huynh như thế nào đâu ?

Họ Phi nương mảy trước sự tiết lộ này hẳn nhìn từ phương diện nào mà suy ra Như Ý yêu chàng thế nhỉ? Nàng ấy biết bản thân bị khắc chế nên có bao giờ thả lỏng tâm tư đâu, chàng cũng giữ kẽ rất cẩn trọng cơ mà.

-Có chuyện như vậy thật ư ? Tại sao người không ra tay?

-Nàng sẽ đau lòng, ta sao có thể khiến nàng chịu tổn thương chứ?

-Dù sao ta cũng có thể tưởng tượng được sự điên cuồng khi huynh nghĩ nàng yêu ta.

Bách Chiến tự nhủ “ta hiểu rất rõ là đằng khác”, nó hẳn là tương tự như khi chàng biết Như Ý thật sự đã yêu Bạch Trường và phải chịu đựng Tiên ngọc hành hạ. Họ Vương không biết bản thân chàng cũng từng muốn kết liễu hẳn bao nhiêu lần đâu. Chàng hận hẳn dây dưa không dứt khiến Như Ý động tâm rơi vào bẫy khổ, nếu giết tên ấy có thể giải thoát cho nàng, nếu giết hẳn mà nàng không đau lòng hẳn đã lấy mạng họ Vương từ lâu.

-Xem ra huynh cũng từng muốn khử ta mà chẳng thể xuống tay, huynh cũng không thể nhìn cảnh nàng rơi lệ đau khổ.

-Vương huynh thật nhanh nhạy! Ta thực ra chưa từ bỏ ý định giành nàng ỉnh đâu!

-Huynh không có cơ hội đâu! Ta đảm bảo với huynh lần này nàng xuất hiện ta sẽ cưới nàng về phủ bằng mọi giá, mặc cho nàng thoải mái thông dong như thế thật là dâm dãi lắm mòng mà!

Hai người cùng cười chỉ là không phải sắc thái tình cảm giống nhau, một người cười chua xót một kẻ cười vui vẻ. Ít nhất người buồn lòng kia còn chút bù đắp là biết chắc nàng sẽ hạnh phúc tên nam nhân nàng chọn yêu nàng như vậy, hẳn sẽ không bạc đãi nàng. Chàng chỉ cần chứng kiến nàng hài lòng bản thân sẽ được an ủi.

86. Chương 86: Ván Bài Lật Ngửa

-Lợi hại quá! Nhiên Nhi tiếng sáo của nàng có năng lực thôi miên thần kỳ thật đấy! Cổ đại thật lắm trò vu thuật huyền bí!

Như Ý mắt sáng rực níu áo kéo tay Linh Nhiên biểu lộ sự ngưỡng mộ. Nàng cũng biết yêu pháp có điểm quái dị bất thường chẳng ngờ trí tưởng tượng của nàng chưa xứng với một nửa tầm cao của nó.

-Nàng không lo hỏi cung hẳn đi, ta thổi một đút hơi! Nàng phải biết đánh đàn thì dễ chứ thổi sáo một hơn nhiều lắm!

-Được, xong ngay! Trò này thật hay đánh đàn thổi sáo thôi miên, chúng ta mà ở hiện đại chẳng phải giàu to rồi sao? Đề đầu con mời ra bảo hẳn tiết lộ mật mã kết sắt, tài khoản ngân hàng... một ngày thôi cũng đủ thành phú bà rồi!

-Nàng lải nhải cái gì đấy? Không cần thì ta thu sáo nhé!

Linh Nhiên chớp chớp mi, Như Ý có vốn từ vựng khác thường chẳng ít, chuyện này trách nàng kiến thức tầm thường hay thính giác có vấn đề đây ?

-Thực ra ta hỏi xong lâu rồi! Căn bản hẳn khai hay chối ta đâu cần, hôm nay tới đây định chọc tức hẳn thôi! Ta vốn dĩ thù dai có thù phải báo đáp hậu hĩnh.

-Khi nào thì hạ quân cờ chiếu hết đây, nàng lẽ mề ta ngại chẳng thể ở lâu lỡ mất dịp coi kịch hay!

-Mọi sự đã sắp đặt đâu vào đấy rồi, ta còn nôn nóng hơn nàng đó chứ. Lâu như vậy ta còn chưa nhìn thấy Trường ca ca!

“Chỉ có cắt cử người theo dõi chàng 24/24 thôi” Như Ý âm thầm bổ thêm vẻ sau. Nàng tin tưởng chàng yêu mình đủ nhiều để buông tay cho “hoa bướm” kề cận nhưng phòng hơn chống, ông bà có dạy cẩn tắc vô áy náy mà.

Nhân loại ai không có tính ích kỷ cố hữu, nàng đi tiên phong cho tập người tôn thờ “chủ nghĩa cá nhân, người không vì mình trời tru đất diệt” đó. Tiêu công chúa tính kế, Liên công chúa cũng âm mưu, nàng không có ý kiến gì với việc người ta mưu hại lẫn nhau tranh giành thứ mình muốn. Cuộc sống vốn dĩ là một cuộc đấu đá vĩnh viễn chẳng có điểm kết thúc. Hai mỹ nhân đó xảo trá ngoan độc với ai nàng mặc kệ có điều khi lợi ích của nàng bị động chạm, nàng sẽ không nể mặt với bất kỳ lý do nào đâu.

Ngày đó đi trên đường bị xe ngựa diên chèn ép nàng đã biết vụ giành giật này mình nhất định phải tham gia hơn nữa đã lấn sân thì phải đóng góp thật hoành tráng kinh thiên động địa khiến mấy người đó chẳng rét run thì tê da đầu đổ mồ hôi lạnh. Thái tử phi Đại Nam Quốc, thê tử tương lai của Bạch Trường ca ca vị trí này nàng đã định, bất kỳ ai cũng đừng hòng xoay chuyển thế cục.

Thái tử phủ!

Hậu hoa viên trăng thanh sáng tỏ hương hoa thơm ngào ngạt thoảng trong gió, thái tử mở tiệc tại tư gia đãi các vị quốc khách thật náo nhiệt rầm rộ. “Tháng ngoại giao khu vực” sắp đi vào hồi kết mặc dù “đại hội cầu thân” xem như thất bại thảm hại nhưng phái đoàn ngoại giao các nước nói chung vẫn đạt được những thỏa thuận khác thỏa mãn một cách tương đối. Bỏ đi dịp cầu thân đa phần mang màu sắc chính trị này nước chủ nhà rất linh hoạt thay thế bằng một loạt các hoạt động vui chơi giải trí, giao lưu văn hóa nghệ thuật khác độc đáo và mới mẻ vô cùng.

Những ngày này nếu dân tình tụ tập không phải buông lời tiếc rẻ về đại hội cầu thân thì sẽ nói về tổ chức Mỹ Nhân Quán mới nổi với vai trò “đại sứ thân thiện” cây cầu kết nối tình hoa dân tộc không biên giới. Thương hiệu mỹ nữ của Mỹ Nhân Quán lúc này đại diện cho giá cả phải chăng nhưng đẳng cấp thượng thừa chất lượng trong mơ, ở đâu cần Mỹ Nhân Quán có mặt ở đâu cần Mỹ Nhân Quán lo.... đương nhiên thù lao thì phải trả rồi, ai hơi đâu mà phục vụ không công (^_^).

Vương thái tử lúc này một thân lam y tuần dật bước ra vị trí giữa hoa viên mở lời chào mừng các vị quan khách hạ cố tới dự tiệc. Ánh trăng bàng bạc phù lên người chàng một vầng sáng lóng lánh, chàng đứng đó cười nói hào sảng, quyến rũ vạn phần khiến các nữ khách nhân ngưỡng mộ chàng người người uất hận chẳng thể nhào tới ngay tức thì bày tỏ tấm chân tình hay mạnh dạn hơn là cầu hôn chàng công khai. Nam nhân tốt như thế mà chẳng dành ỉnh thật là uổng phí cả một đời thanh xuân mộng ước rồi.

-Gần đây các vị tiểu thư có nghe đồn đãi gì chẳng? Vương thái tử hình như bị trúng tình độc nên trí nhớ bị ảnh hưởng!

-Có nghe chút ít, chẳng rõ thực hư ra sao nữa!

-Nghe nói chàng quên mất Chiêu Văn mỹ nhân rồi! Mỗi tình si nổi danh khắp thiên hạ như thế chàng cũng có thể quên mất các vị cô nương không thấy lạ

lùng sao?

-Ta nghe nói là bị hạ được lãng quên gì đó!

-Có chuyện hoang đường như vậy ư ? Thế gian tồn tại loại được khiến người ta quên người trong lòng, ta chẳng tin tưởng lắm!

-Ai biết được có phải đặt điều đồn nhảm hay không, mất trí nhớ là một bệnh trạng đầu có hiểm hoi gì.

-Cô nương chưa rõ sự việc rồi, thái tử chỉ quên Chiêu Văn tiểu thư thôi những vấn đề khác nhớ rõ!

...

Tiếng xì xầm cứ to nhỏ lan tỏa không ngớt, Tiêu Nguyên Ưu lén ném cho Liên Tịch Hoa một nụ cười chế giễu với khiêu khích. Tin tức là bốn công chúa cho phát tán đây nàng làm gì được ta, dám làm mà không dám nhận xem ra nàng cũng chỉ tầm thường cỡ đó thôi! Sau đợt này Kim Quốc công chúa hồi quốc cơ hội gặp lại Trường ca ca là con số không, nàng có muốn đảo ngược thế cờ cũng chẳng có cách nào. Nhưng Nguyên Ưu ta thì khác, ta là tiểu sư muội của sư huynh, nàng chờ đi rất nhanh sẽ có liên hôn giữa Vũ Quốc và Đại Nam Quốc khi đó biết đâu nàng sẽ được cử đến dự hôn lễ của chúng ta.

Tịch Hoa nhìn nụ cười thắng lợi của Nguyên Ưu thì giận tím ruột bầm gan bất đắc dĩ là nàng phải bảo đảm hình tượng ngồi yên lặng làm như không thấy. Nàng đâu thể thách đấu với nàng ta chứ, nàng không có võ công, giáo hoạt như nàng ta hiển nhiên là sẽ nhằm ngay sở đoản của Tịch Hoa nàng mà công kích rồi. Có điều sao sự thể lại diễn tiến không lường trước được như lúc này chứ? Vũ Quốc công chúa biết bí mật của “đoạn tình giới ái”, Trường ca ca tuy trúng độc nhưng khả năng kiểm soát rõ ràng đâu có mất hẳn như lục y nam tử bí ẩn kia giới thiệu đâu. Chẳng có quan tâm đến nàng nhưng vẫn luôn trong khuôn khổ cho phép, nàng đôi lúc còn có cảm giác Trường ca ca nhìn mình với ánh mắt thù địch.

-Vương công tử, sao ta có cảm giác huynh lơ đãng ít nhiều vậy? Huynh chờ ai sao?

-Đúng rồi Bạch Trường huynh, nhìn bộ dạng của huynh ta mạo muội đoán huynh chờ mỹ nhân xuất hiện đây!

Hai câu thoại của Liên Lãm Giang và Trữ Dương Diễn lọt vào tai những người xung quanh, mọi người liền bị cuốn vào vòng thu hút. Mỹ nhân nào khiến thái tử Đại Nam Quốc đứng ngồi không thoải mái vậy chứ? Chuyện hay đáng xen vào bàn tán nhất là khi khổ chủ của vấn đề đang hiện diện ngay trước mặt, muốn biết gì trực tiếp hỏi hẳn thật tốt.

-Phiền phức Liên huynh với Trữ huynh quan tâm rồi!

-Ta đoán đúng rồi sao? Huynh đợi mỹ nhân thật, ôi Vương huynh thật tàn nhẫn nha, huynh có biết bao cô nương ở đây chỉ vì lời thừa nhận này của huynh mà tìm rơi xuống địa ngục đấy! Ta xót xa thay cho các nàng! Đau lòng quá!

Kiểu ăn nói buồn nôn này đương nhiên là thốt ra từ miệng Hoa hoa công tử họ Trữ kia rồi. Bạch Trường thâm ảo não sao trước đây chàng không phát hiện ra miệng lưỡi tên này thật khó đỡ nhỉ? Hắn nói những câu này chẳng cảm thấy ngượng miệng sao, đáng nể phục thật (Chiqu: Bó tay ca ca còn dám bình phẩm à, năm xưa huynh chẳng giống hần y đức chắc, cá mè một lứa như nhau làm thế quái nào phát hiện ra được!!!).

-Tân khách đang tiến vào Phong Quốc, Nhị vương gia Lương Hoàng công tử và vương phi Long cô nương; Tuyết Quốc, Vân vương gia Ngọc công tử và vương phi Giả Chân cô nương; Nguyệt Quốc, hoàng thái nữ Thủy cô nương; nước chủ nhà, Chiêu Văn cô nương.

Tiếng huyền não ồn ào lập tức chững lại cả một khoảng không gian chứa

đựng gần trăm người như một hành động tương tự giống nhau, ngậm miệng lại bỏ qua cuộc đối thoại đang nói quay đầu nhìn về phía cổng vào. Họ không nghe lầm đi Chiêu Văn cô nương trong lời thông báo còn có thể là ai ngoại trừ nữ tử nổi danh tên Như Ý được chứ?

Phản ứng tiếp theo không ai bảo ai tiếp tục động loạt nhìn qua họ Vương xem cái mặt mo của hắn biến thành cái dạng gì rồi? Bọn họ tò mò mà nha, lời đồn hần quên nàng là đúng hay sai lúc này sao có thể không hiếu kỳ được chứ? Mặc dù có năm nam chủ cầu hôn Như Ý thật nhưng thái tử Bạch Trường nổi trội bậc nhất, nữ chủ thích hần nàng cầu hôn hắn. Bọn họ còn có một đoạn tình lâm li bi đát lùm xùm trong quá khứ, dân gian còn lưu truyền câu chuyện tình của bọn họ lãng mạn đến nỗi ngoài bìa sách có in sẵn câu “chống chỉ định dành cho người dễ xúc động” cơ mà.

Thời điểm máu chốt này trong mắt nam nhân vật chính trong mắt chỉ thấy đối phương không dung nổi bất kỳ cái thứ gì khác. Chàng đã thật lâu không nhìn thấy bóng hình nàng, không được ôm nàng, không được nghe giọng nói thánh thót của nàng cũng không thể nhìn vào đôi mắt long lanh như ngọc kia... chàng thật có biết bao nhiêu khổ sở! Chàng luôn biểu hiện ra bên ngoài vẻ mặt đã lãng quên bảo bối, diễn xuất đạt đến nỗi gần như tất cả đều bị lừa.

-Tiểu Ý Nhi, bảo bối của ta!

Bạch Trường bước nhanh lại ôm chầm lấy Như Ý trước bao cặp mắt xoi mói tọc mạch với đa dạng biểu cảm sắc thái tùy chủ nhân của nó kia. Chàng cười rạng rỡ đến mức chói mắt, ôm bấu vật trong tay xoay một vòng trên mặt đất khiến nữ nhân trong lòng có chút ngượng ngập vì biểu tình trẻ con thái quá của hắn kia.

-Bảo bối, ta thật nhớ nàng quá!

Chàng nói xong liền cúi đầu áp lên môi nàng hôn nàng say đắm giữa sự chứng kiến của bàn dân thiên hạ. Bao ngày tưởng nhớ điên cuồng, bao đêm thao thức nằm mộng, chàng thật khó kìm nén cảm xúc đang dâng trào lên lúc này. Ôm trong lòng người yêu đầu chàng đâu biết hành động của mình đang tác động mạnh mẽ đến đám người xung quanh mức độ ra sao.

Nữ khách nhân đỏ mặt xấu hổ có điều các nàng ít nhiều đều ghen tỵ với Như Ý. Biểu lộ tình cảm nồng nhiệt bỏ qua lễ nghi thể tục, ánh mắt bàn tán suy xét của người ngoài, nam nhân của nàng phải có bao nhiêu yêu quý nàng mới dám làm vậy chứ? Nam khách nhân ngược mắt nhìn trắng không thì ngấm hoa nhìn cổ trong hoa viên, tâm trạng lẫn lộn khó diễn tả. Tên kia gan dạ đó chứ, hắn thật may mắn không bị ăn tát thật là số mệnh tốt được sinh dưới ngôi sao phong lưu có thể lực nha!

Hôn nhau giữa chốn đông người... ừ thì cũng được đi... nhưng mà cũng không cần lâu vậy chứ, ngạt thở chết bây giờ. Ngày mai mà khắp kinh thành truyền đi tin tức thái tử và mỹ nhân trong lòng hôn nhau đến chết thì thật tổn hại mặt mũi hoàng thất đương triều nha! Một vài người bắt đầu thấy ngứa cổ bắt đầu tăng hăng cho “thông mũi mát họng” bất quá chưa ăn thua! Thêm vài người nữa bị muỗi đốt, họ liền ra sức đập bộp chát rùm beng dù rằng trời này làm gì có muỗi hơn nữa ở đây có đốt hương đuổi muỗi chất lượng cao rồi. Mà đập muỗi thôi đâu cần khoa trương thể dùng cả nội lực mà ra tay chắc mấy con muỗi đó khổng lồ như con voi.

-Ừm, chàng...

-Bảo bối khó chịu!

Nhân tố khách quan sau đó “vẩy cờ trắng đầu hàng” chẳng thềm để tâm nữa, may mắn yếu tố chủ lực bị thiếu dưỡng khí nên nàng bắt đầu phản kháng. Bạch Trường nhìn bảo bối trước mắt thấy nàng má hồng, thở gấp thì mỉm cười hôn lên trán nàng một cái sau cùng mới chịu buông nàng ra. Tha cho nàng lần này, để xem sau này ta xử trí nàng ra sao.

-Khách đến mà chàng không làm tròn phận sự gia chủ, chàng thật là...

-Bảo bối đừng trách, ta sẽ tạ lỗi với họ sau!

...

Hai người quán quít lấy nhau từ thời điểm đó, người hâm mộ cũng có mà kẻ ganh ghét cũng không ít. Tịch Hoa ánh mắt thoáng vẻ ảm đạm, nàng nhìn qua Nguyễn Ưu chớp mắt với nàng ấy thách thức. Như Ý xuất hiện trở lại thì Tịch Hoa ta kiên nhẫn chờ xem Tiểu công chúa người ra oai ở chỗ nào? Ta xem người cuối cùng tài giỏi hơn ta ở ra sao, ngay cả “đoạn tình giới ái” cũng thất bại, Nguyễn Ưu công chúa ta thật chờ mong cổ gắng của người nha!

Liên Tịch Hoa lúc này định ninh rằng được hiệu của “đoạn tình giới ái” chào thua trước mối tình thâm của Bạch Trường. Thế gian có tồn tại loại tình cảm “thiên trường địa cửu” chẳng điều gì có thể làm phai nhạt được nó. Vương Bạch Trường kia chắc chắn là yêu Như Ý đến sâu sắc “khắc cốt ghi tâm” nên hắn tự động giải được được tính, nhìn thấy nàng ấy liền nhớ ra ngay. Yêu say đắm như thế người ngoài còn có chỗ chen chân sao, nàng thật không biết lượng sức rồi!

Như Ý ra vẻ tập trung trong cuộc đối thoại với Bạch Trường nhưng ánh mắt nàng đôi lúc lảng đãng tìm kiếm ai đó. Sau vài lần lướt qua lướt lại nàng tìm ra mục tiêu cần quan sát, qua khóe mắt nàng thấy cô công chúa ôn hòa xinh đẹp tên Tịch Hoa đang cúi đầu buồn bã nhìn cây hoa đào bên cạnh, dường như nói là nàng ta đang âm thầm ca thán cho phận mình theo cái kiểu “hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình” nha. Thật tội lỗi nhưng Như Ý nàng thấy buồn cười dù nàng biết cười trên sự đau khổ của người khác chẳng hay ho. Hôm nay mình cười người ta ai biết được ngày sau sẽ xảy ra chuyện gì ?

-Bảo bối ta nhận thấy trong mắt nàng tia đặc ý.

-Uy, có sao? Chàng chú ý nhiều quá đó nha, đây nè ăn bánh đi!

Như Ý chợt dạ chối phắt, họ Vương này hẳn có cần phút phút giây giây canh

trường nhất cử nhất động của nàng như vậy không ? Cơ mà nàng đặc ý chút đỉnh hẳn nhìn cũng ra sao, cái này là do diễn xuất của nàng quá tệ hay con mắt nhìn nhận đánh giá của hắn cực kỳ tinh vi đây ?

-Nàng chưa xong với ta đâu, nàng thật nhẫn tâm sao có thể biến mất lâu như vậy chứ ? Ta nhớ nàng lắm, biết không?

- Ta lấy đại cục làm trọng chứ bộ, cũng tại chàng đào hoa lá cành quá mức nên ta mới mệt mỏi tính kế như vậy đó! Chàng còn dám trách cứ ta!

-Nhưng nàng ít nhất cũng phải lưu lại tin tức cho ta chứ, nàng biến mất dạng một vết tích cũng không có ta thật sự vô cùng bất an.

“ Đó là do chàng quá rảnh trong khi đó ta còn bao nhiêu chuyện phải lo đâu có sung sướng như chàng đâu ” nàng phụng phịu xụ mắt xuống bí mật bồi thêm một câu trong lòng. Nàng tự dưng có chút thắc mắc họ Vương đó làm thái tử kiểu chi mà nhân tản quá vậy, thời điểm này quốc khách từ khắp nơi đổ về hẳn lẽ ra phải bận tối mắt tối mũi mới đúng. Dường như nói hắn đầy hết việc cho cấp dưới còn bản thân thông dong hưởng thụ nha, lãnh đạo mà quan liêu thế thì chết lúc nào không biết đâu!

-Ánh mắt này của nàng là ý gì đây?

-Tối lúc ta tự nói cho chàng nghe, xem tiểu sư muội yêu quý của nàng tiến tới kìa, tới đúng lúc! Ta còn chưa tính sổ với nàng ấy đây!

Tiêu Nguyên Ưu hậm hực chủ động đi qua bên bàn tiệc sư huynh đang ngồi, đáng ghét hồ ly tinh Như Ý kia sống thật thọ mà. Cô ta vừa xuất hiện liền đoạt mất sự chú ý của Trường ca ca nhìn hai người âu yếm mà nàng ngửa hết cả mắt.

Họ Liên tầm thường kia nữa người chống mắt lên mà xem ta xử đẹp nữ tử này, thật là một nữ nhân yếu đuối vừa lâm trận gặp đối thủ đã đầu hàng. Sư huynh tạm thời có hứng thú với nàng ta thì sao chứ, tình cảm đó chỉ là bột bột nhất thời thôi, sư huynh sao có thể yêu thương thật lòng nữ tử ấu trĩ như vậy được.

87. Chương 87: Mỹ Nhân Tỷ Võ

-Chào sư huynh! Chiêu Văn cô nương đã lâu không gặp, nghe nói nàng vì trốn tránh các cuộc tỷ thí trong “đại hội cầu thân” mà trốn mất tăm hơi!

Tiêu Nguyên Ưu không khách khí nhảy thẳng vào chủ đề, câu nói buộc tội của nàng khiến những người trong phạm vi nghe được tái mặt kinh động. Chuyện này tổn hại đến danh dự rất lớn chẳng thể nói bừa được đâu, nữ tử tham gia cuộc thi đại diện cho quốc gia chứ không phải chỉ tình cảm nam nữ đơn thuần. Cho dù Chiêu Văn cô nương mất tích khiến đại hội cầu thân bị hủy bỏ, nhiều người cũng cho rằng việc này có ẩn tình nhưng chỉ giữ suy luận của mình trong lòng, vị công chúa này công khai nói toạc ra xúc phạm người khác như vậy... thật lớn chuyện rồi!

-Tiêu công chúa thỉnh cần trọng lời nói!

-Sư huynh!

Bạch Trường lạnh nhạt nói chen vào khiến Nguyễn Ưu trở mắt sững sờ nhìn hẩn sau phút hoàn hồn mắt nàng đỏ hoe đọng đầy lệ. Sư huynh chưa bao giờ gọi nàng xa cách thiếu tình cảm như thế. Cái gì mà “Tiêu công chúa” chứ, cách gọi này dành cho huynh ấy gọi nàng sao?

-Tiêu công chúa, nàng không sao chứ?

-Người...!!!

Như Ý nhập vai yếu điệu thực nữ mềm yếu nép vào bên người Bạch Trường tránh “bão”, nhìn vào thì rõ ràng là nàng có nhã ý muốn hỏi thăm Nguyễn Ưu nhưng nàng ấy phũ phàng từ chối. Nàng ta còn chỉ tay thẳng mặt Như Ý nữa chứ hành động này coi như bất nhã không sao chấp nhận là lịch sự được.

-Người sợ thua nên mới trốn mất phải không? Người đừng tưởng dùng cách này có thể giữ lại Trường ca ca, ta nói cho người biết ta vẫn chưa rút lui khỏi danh sách đấu, hôm nay ta thách đấu với người!

-Ta biết công chúa đang xúc động nàng nói năng có chút khấn trương, ta tin tưởng nàng không có ác ý!

Vai hiền diễn chán thật đúng là tính cách này “khó nuốt” đối với mình, nhớ năm xưa không nhẽo với Trường ca ca suốt ngày khóc rống sưng vù hết mắt chả thấy đồng các tiền thù lao nào.

-Người đừng giả mèu khóc chuột, ta thách đấu người đây người dám nhận không?

-Nếu công chúa cương quyết ta sẽ phụng bồi! Nhưng có điều ta hôm nay nói rõ với công chúa và tất cả mọi người, đại hội cầu thân bị hủy bỏ ta cũng rất tiếc. Tham gia đại hội là một vinh hạnh nếu không phải có kẻ xấu ám hại ta sẽ chẳng mất tích lâu như thế. May mắn ta phúc lớn mạng lớn gặp đại nạn mà vẫn sống sót, ta nghĩ là người muốn lấy mạng ta lúc này vô cùng thất vọng

đi!

Nàng nhìn thẳng vào mắt Nguyễn Ưu khi nói câu cuối cùng ý bảo người đừng tưởng làm việc xấu thì quỷ thần đều chẳng hay biết. Bốn cô nương không dùng đến phép tiên cũng điều tra được đến người bất quá chuyện tổn hại mặt mũi thế này công khai đi ra ngoài đối với ta và người đều bất lợi. Họ Tiêu hãy đợi đấy, người có thù với Chiêu Văn Như Ý từ xưa đến nay chưa kẻ nào đủ khả năng phủ tay tiêu sái bỏ đi bao giờ. Vạch rõ tội trạng là chín nhưng bồi thường sẽ là mười, thưa công chúa !

-Coi như người cũng có chút dũng khí, ta nói trước nếu người thua thì Trường ca ca sẽ là của ta!

-Tiêu công chúa xem huynh ấy là món hàng đổi trác ư ? Ta nói với công chúa Chiêu Văn Như Ý ta yêu chàng, hạnh phúc của chàng đối với ta là quan trọng nhất vì thế chàng có lựa chọn nàng không... ừm chọn hay không chọn đó là một vấn đề nha !

Như Ý kéo dài mấy từ cuối cùng còn “tốt bụng” hào phóng nháy mắt khiêu khích với Nguyễn Ưu khiến nàng tái mặt.

-Như Ý cô nương quên mất quy luật của đại hội cầu thân sao, kẻ thắng mới là người nói điều kiện!

Nguyễn Ưu khoanh tay trước ngực kiêu hãnh nhanh chóng lấy lại khí thế nhìn Như Ý, người cũng dám nhận lời thách đấu, hôm nay ta khiến người mất mặt mãi không bao giờ ngẩng đầu lên được.

-Nghe nói Như Ý nàng là kinh thành tài nữ, Tiêu Nguyễn Ưu ta học nghệ tầm thường nhưng cũng muốn lĩnh giáo tài năng của cô nương một chút. Nàng chọn môn nào cứ nói ta đều đáp ứng!

-Ta nghe nói Tiêu công chúa văn võ song toàn, hôm nay Như Ý mong được nàng chỉ giáo cho vài điểm võ công!

-Võ công ?

Một câu nói khiến toàn hoa viên xôn xao ầm ĩ cả lên Chiêu Văn tiểu thư biết võ công ư ? Người ta biết nàng xuất thân con nhà võ tướng nhưng trước giờ chỉ nghe dân tình ca ngợi nhan sắc với văn tài của nàng. Võ

công thuộc một phạm trù khác nhiệt khác nha, tiểu thư nhà quyền quý cầm kỳ thi họa giỏi giang là chuyện bình thường nhưng văn hay võ giỏi là một đẳng cấp cao cường hơn nhiều.

Nếu nàng dám đề nghị thi võ, mười phần chắc chín trình độ cũng chẳng phải tay mơ. Nữ tử xuất sắc như vậy chả trách người khắp tứ phương nhào đến đòi cầu hôn rước về nhà.

-Cô nương chắc chắn?

-Đương nhiên! Trường ca ca, chàng đừng nhìn ta như vậy ta đảm bảo hoa viên trong phủ của chàng sẽ không bị tổn hại một chiếc lá!

-Bảo bối thực ra nàng có đập nát nó ta cũng không có ý kiến!

Lúc này mà còn chàng chàng thiếp thiếp được hai người này đúng là mặt dày hơn người thường mà, đấu đá gì thì làm lẹ lẹ lên đi, có biết bao người đang háo hức hí hửng tư thế sẵn sàng hóng hớt kịch vui miễn phí không hả? Khán giả coi ké bất mãn một thì Nguyễn Ưu bực tức mười, sư huynh thật thiên vị! Huynh chờ xem muội sẽ đánh cho cô ta thở không nổi để xem cô ta kiêu ngạo được bao nhiêu lâu.

-Mời công chúa!

Hoa viên của thái tử đương nhiên có đài cao dùng để diễn tấu múa hát giải trí góp vui, năm xưa tỳ thiếp của họ Vương thường đứng trên này thi triển tài năng để câu dẫn hán bất quá lâu rồi nó không dùng tới chẳng có mấy tác dụng. Như Ý nhún mình một cái đã đứng thông dong trên đó khiến dân tình lé mắt sưng sốt. Nàng đứng đó lãnh ngạo nhìn xuống dưới, gió nhẹ thổi tà áo phiêu phiêu, tóc dài nhẹ bay bay, thần thái tự tin cuốn hút quả là có khí chất nữ hiệp.

-Coi như nàng có chút tài, bốn công chúa bây giờ mới biết!

-Chút tài cũng đủ sức hạ gục công chúa, nàng tin chẳng?

-Thử rồi sẽ rõ ràng ngay thôi!

Nguyễn Ưu thoáng ngạc nhiên trước công phu của đối thủ nhưng với bản tính kiêu ngạo nàng cũng không chịu thua khí thế cấp tốc bay lên sân đấu nhẹ như cánh chim. Cả hai chào sân bằng vài lời vô nghĩa lý rồi lao vào nhau với tốc độ sấm sét, Nguyễn Ưu dùng võ độc tà môn, chiêu thức của Như Ý là đánh úp khó ngờ.

Nguyễn Ưu trong đầu chỉ nghĩ đập đối thủ xuống sân nhanh nhất có thể, sau vài chiêu thử tốc độ kiếm sắc lạnh vung lên nàng nhắm hướng cổ họng Như Ý mà đánh tới. Dưới đài người người giật thót ồ lên lo lắng thể kiếm quá hung hãn liệu mỹ nhân có tránh kịp không? Có kịp không?

Nguyễn Ưu khê nhếch khóe môi thâm cao hứng phen này người chỉ có cách rước nhục vào thân, nàng không dự đoán tới Như Ý bất động chẳng né tránh. Nàng còn định ninh nữ nhân đó quá mức sợ hãi không thể nhúc nhích tránh đòn nữa cơ nhưng thể công đang lên như vũ bão nàng đột ngột bị hai luồng ngoại lực đánh vào trước ngực và tay phải. Kiểm soát xuống chân toàn thân bất động chẳng nghĩ ngờ gì nữa nàng bị điểm huyệt bởi ám khí. Chuyện này sao có thể? Ai giúp nàng ta là kẻ nào?

Tình hình thực tế rằng chẳng có ma nào tương trợ Như Ý cả, điểm huyệt đối

phương mà tay không động đến vạt áo của người đó thì truyền nhân của Độc Xà Vương phát huy công lực thật triệt để.

-Nàng thua!

Khuyến mãi thêm một chiêu giải huyệt cho nàng ta, Như Ý mỉm cười thắng lợi tuyên bố.

-Người dùng ám khí hại ta!

-Có sao? Ám khí đâu?

Bốn cô nương thách bốn đời tổ tông nhà người cũng đừng hòng mò ra cái thứ quái quỷ gì buộc tội ta. Điểm huyệt bằng hôn sỏi là chuyện xưa rồi Như Ý bây giờ thắng cấp lên tâm ới dùng hạt đậu tấn công. Sư phụ mà biết đệ tử của ngài phát huy bí quyết võ công chân truyền sáng lạn như ta hẳn sẽ cười đến mức rụng răng vì khoái trá mất. Hôn sỏi dùng xong phải thu lại mất thời giờ, dùng hạt đậu truyền nội lực vào công năng chẳng kém mà khi đụng vào cơ thể đối phương liền bị tan thành bụi, hành động đánh lén sạch sẽ không

vết tích. Nguyễn Ưu công chúa nói nhảm nói xàm thua mà không chịu nhận, người càng gân cổ buộc tội ta thì càng bị mất mặt hơn thôi.

-Nếu không phải người thì là do đồng bọn của người giúp đỡ, người hạ lưu không quân tử.

-Các vị đồng đạo chẳng hay khi này có ai tương trợ Như Ý chăng? Tiêu công chúa không phục kết quả cuộc đấu.

Dưới đài dân tình ta nhìn người, người nhìn ta ... có điên cũng không giúp bất kỳ ai trong hai mỹ nhân trên kia, đợi mãi mới có cơ hội coi đánh võ miễn phí đánh hay, đánh ác chiến họ càng thích ai thêm xía mũi vào làm gì? Nhưng đánh xong rồi vẫn cứng đầu chưa tâm phục khẩu phục thì phải làm sao... ????

-Đánh tiếp đi!

-Đúng, đánh hiệp hai đi.

-Chính xác, mời hai nàng tiếp tục.

...

Đám lang sói bên dưới đứng là mặt mũi gian tà, tâm hồn đen thui, ăn nói đáng ghét, hò hét như phát khùng... Như Ý hậm hực tức muốn quật cho bọn họ mỗi người một liều thuốc độc gãi ngứa cho vui.

-Tiếp hiệp nữa người dám nhận không?

-Tùy ý nàng!

Nguyễn Ưu nghiêng rằng nghiêng lợi quyết rửa thù này, nữ nhân này thật xảo trá không có khí phách. Nàng chẳng hay biết Như Ý đối với kẻ thua sát thủ lấy mạng mình đã xem chẳng vừa mắt từ lâu làm sao còn có ý nghĩ đấu đá quang minh chính đại với nàng được nữa. Lần này Nguyễn Ưu vừa cúi xuống cầm kiếm lên, Như Ý đã xuất Thủy Băng kiếm đấu trong ống tay áo ra nghênh cự.

Khán giả lại có thêm cơ hội trợn mắt há mồm kinh hãi, vũ khí giấu trong tay áo mỹ nhân này chẳng phải tay vừa chút nào. Trong chớp mắt kiếm quang vung lên chói mắt, kiếm báu đi với người đẹp chiêu thức nhanh như chớp giật, thế đánh thần tốc thật là mỹ cảnh hiếm thấy. Tiêu công chúa quả nhiên chẳng phải là đối thủ của mỹ nhân vì nàng ấy hiệp này cũng chỉ đỡ được hai chiêu của đối phương liền bị đánh bay xuống sàn kiếm vắng một nơi người một nẻo.

-Hay! Chiêu Văn cô nương võ công cao cường !

-Quả nhiên là kỳ nữ xuất chúng văn tài võ giỏi.

-....

Như Ý bước xuống đài bước tới chỗ Nguyễn Ưu ghé sát vào tai nàng ấy thì thầm.

-Công chúa nghĩ sao nếu ta đưa ra bằng chứng nàng thuê sát thủ ám sát ta nhỉ ? Đại Nam Quốc và Vũ Quốc xưa nay giao hảo rất tốt hẳn sẽ không có gì xảy ra nhưng mà sư huynh Bạch Trường của nàng sẽ nghĩ thế nào về vị tiểu sư muội hiền lành đáng yêu từ nhỏ lớn lên cùng với mình chứ?

- Người....

-Tên Nguyễn An đó là một tên phế vật, nàng tin tưởng năng lực của hắn sao?

Nguyễn Ưu mặt trắng xanh không còn chút máu, nàng ta biết đến tên của tên kia nói vậy... Nàng xem xui lơ trên mặt đất một lần nữa may mà nữ nhân trước mặt gian tà kéo nàng đứng vững. Cô ta thật đáng sợ chẳng hề đơn giản một tý nào, nữ tử Trường ca ca chọn quả nhiên gian manh hơn người.

-Nàng hại ta tổn thất không nhỏ tốt nhất chuẩn bị bồi thường thỏa đáng cho ta nếu không...

Hù dọa cũng là một nghệ thuật, nói mấy lời khủng bố thế này chỉ nên lập lòe nước đôi. Như Ý khoái trá rồi đi hướng về phía Bạch Trường đang đứng, tên kia chắc là nhìn ra mách khóe nàng đã dùng... hừ đừng nói là chàng muốn giáo huấn ta đấy, dám trọng sư muội khinh thê tử tương lai thì chàng chết với ta.

88. Chương 88: Giải Thích!

-Chàng nhìn ta cái kiểu gì đấy? Trách cứ gì sao? Mời nói!

-Nàng hại ta giật thót lúc Ưu Nhi hướng kiếm vào nàng ta còn tưởng...

Bạch Trường cầm hai tay bảo bối thật chặt nhớ lại tình cảnh lúc này tâm trạng vẫn còn chút hốt hoảng. Đành rằng võ công của nàng thật xuất sắc vô cùng, chàng đã tận mắt chứng kiến nhưng lo lắng thì vẫn không tránh khỏi.

-Chàng có lòng quá nhỏ cũng còn biết lo cho ta.

-Ta không lo cho nàng thì lo cho ai?

-Chàng nói có lý!

Như Ý nhếch miệng cười tươi rói, thế gian có một số lượng người vận số thật đồ chọi lợi nàng hẳn là nằm trong cái đám đó đi. Muốn tiền tài có tiền tài, muốn võ công có võ công, muốn mỹ nam ôm ấp có ngay trước mặt, muốn mỹ nữ sai bảo có một lô chờ lệnh, muốn bằng hữu chí cốt kết bạn bằng qươ cũng vớ ngay một nàng đặc biệt, muốn quyền thế thì xuyên qua đã là thiên kim cao quý không những vậy còn tóm được Lục ngọc một bước bay lên đầu dân tình làm Thánh nữ...

Thú vị hơn cả là ngay lúc này còn “ăn trên cơ” được nàng công chúa kiêu ngạo xấu bụng họ Tiêu kia mà nàng ta chẳng thể hó hể phản bác gì. Công chúa ơi là công chúa tốt nhất nàng khôn hồn nộp vào tay ta một lượng bạc đáng kể chút xíu, ta chỉ nhận thức bạc không nhận thức kẻ nào bồi hoàn. Thù xém lấy mạng bốn cô nương đầu thế không tính toán chứ, mạng người vô giá mà nhất là mạng của Chiêu Văn Như Ý.

-Chiêu Văn cô nương!

-Hân hạnh gặp lại!

...

Uy, mỹ nam giá đáo... Như Ý chớp mắt vài cái rồi cười duyên nghiệp đáp trả thịnh tình. Đầu phải ai xa lạ chứ không phải các nam chủ cầu hôn nàng đây sao? Muốn cái gì đây? Đánh nhau hay đấu võ mồm, Như Ý đang rảnh quá trời phụng bồi chút cũng không sót tí tiền nào đi.

-Liên công tử, Ân Ân công tử, Trữ công tử, ba vị tuần tú công tử hạnh ngộ thật khéo, Như Ý xin có lời chào.

-Cô nương khéo đùa.

Đùa giỡn gì đầu đẹp trai thì nói là đẹp trai thôi, công nhận đêm nay bọn họ tân trang thật quá “kềng” nha, ai nấy cứ gọi là có thể người không mê trai nhưng vẫn cứ phải ngắm nhìn. Vì sao ư? Đơn giản thôi ai nấy đều ngắm nhìn bản thân người không nhìn ngắm dân tình lại tưởng người bị vô cảm hay mất mũi kèm thêm thậm chí tệ hại hơn sẽ bị loại vào danh sách những kẻ không có khiếu thẩm mỹ trước cái đẹp. Chuyện này đã kích lớn đến mặt mũi nên rốt cuộc là tối nay dù người là nam nhân hay nữ nhân, dù người có khuynh hướng thích

mỹ nam hay không thích người vẫn cứ bị hút hồn.

-Chiêu Văn cô nương, đại hội cầu thân bỗng dưng bị hủy bỏ khiến cho Trữ mỗ mất đi cơ hội đường đường chính chính cầu hôn nàng, ta thật là đau buồn đến ngất đi.

-Ngất đi? Như Ý thật sự rất tiếc chẳng hay sau đó công tử làm sao mà tỉnh lại? Ngài hẳn không phải là cảm thấy ngất đã đủ liên tục động mở mắt ra chứ?

Bạch Trường đứng cạnh bảo bối rắng nín cười thật khó khăn, mấy mỹ nam khác cũng tương đối kiềm chế lo lắng bộc phát sẽ khiến đồng đạo ngại ngùng. Họ Trữ khỏe miệng khề giệt, lưỡi có chút đơ lại, hẳn thật sự đỡ không nổi miệng lưỡi của mỹ nhân.

-Chiêu Văn cô nương đoán sự như thần!

-Quá khen, quá khen!

Nàng vô tư nhận lấy lời tăng bốc chảng thêm cấp cho tên kia một con đường thoái lui nào thật khiến hấn sượng trân hết mặt mũi. Bạch Trường thấy bằng hữu bị bảo bối vô tình “chỉnh” cái thói mồm mép tán tỉnh lăng nhăng hơi bị thảm mới tốt bụng chuyển hướng cuộc đối thoại.

-Ừa, Bách Chiến ca ca đâu rồi? Ba vị công tử thấy huynh ấy không?

-Không có!

-Chiêu Văn cô nương thật thiên vị, chúng ta mấy người đều đứng đây nàng cũng không thèm để ý!

Họ Trữ đúng là giang sơn dễ đổi cái tính thích “cua gái” muôn đời khó thay đổi, nhìn cái biểu tình hờn dỗi rất chi là phong tình của nam nhân bị đả kích khi nữ nhân cho ra rìa của hấn thật khiến nàng muốn vỗ tay tán thưởng. Thật tội nghiệp cho cô nương nào có định lực yếu mà bị hấn nhắm trúng, trái tim bé bỏng của nàng coi như một đi không trở lại rồi.

-Hấn muốn đi đâu liền tùy tiện, nàng quan tâm làm gì?

Uy, cái giọng nồng đậm mùi ghen tỵ này ở đâu mà ra hả trời, Trường ca ca chàng thói hay thói tốt không học, tạt xấu sao lại cứ vơ hết vào người thế kia. Chàng với họ Trữ đi chung đúng là cặp yêu nghiệt hại đời nữ tử mà, hên mà nữ hiệp Như Ý đã xuất thế cứu giúp hồng trần một bàn thua trông thấy. Nàng chặt đứt cặp song bài hoa hoa công tử này đi hấn là tích được quá trời đức độ rồi đi.

-Ta không thấy huynh ấy liền thắc mắc chàng giận dỗi gì chứ?

-Ai bảo nàng nhắc hấn trước mặt ta!

-Ta nhắc trước mặt cả mấy vị công tử này nữa, họ có thắc mắc ngăn trở gì đâu, không trừ Trữ công tử ra chứ!

Bạch Trường muốn cắn phải lưỡi vì thất thủ hoàn toàn, nàng nói thật có đạo lý. Bọn hấn vị trí giống chàng sao, bọn hấn có tư cách bắt bẻ ghen tỵ như chàng sao, bọn hấn nếu đứng ở cương vị của chàng không ghen tuông mới là có vấn đề đó. Nàng là không hiểu hay cố tình không hiểu đây thật nên cấp tốc rèn luyện lại tư tưởng cho nàng mà.

-Như Ý ta có bắt bẻ chút xíu cũng là do ta quan tâm yêu chuộng nàng nha!

-Dương Diễn huynh tình thương nhân loại bao la, Ý Nhi thật có phúc phận!

-Không phải bao la nhưng đủ bao vây Ý Nhi nàng lại!

-Trữ huynh ra chỗ khác mà bao vây! Ân Ân công tử, Liên công tử cảm ơn đã tới dự tiệc Vương mẫu có mấy vị khách cần chào hỏi mong các vị công tử lượng thứ! Mời các vị tự nhiên!

Họ Vương đúng là có ý tưởng phòng xa vạn dặm, hấn nhanh chóng khôn khéo lôi bảo bối đi chỗ khác cách xa phạm vi của mấy tên có ý đồ cửa cấm xa nhất có thể. Ba tên nam chủ cầu hôn hút kia nhìn theo bóng dáng giai nhân lắc đầu tiếc rẻ “mỹ nhân nhà người” muốn chiếm lấy thật mệt mỏi khó khăn quá!

-Xem ra không có duyên chẳng thể cưỡng cầu rồi!

-Thật đáng tiếc!

-Đúng vậy.

Như Ý bắt mất bĩu môi đối với Bạch Trường, chàng sao lại kéo ta như kéo bao tải đựng đất thế kia chứ, đau hết cả tay. Họ Vương nhìn biểu tình của nàng có chút hối hận, nhì xuống tay sưng đỏ của nàng càng đau lòng hơn chỉ là hấn nhất định phải kéo nàng đi thật xa cách mấy tên nam nhân kia. Bảo bối chói sáng đáng yêu như vậy mấy tên kia rình mò gắt gao hấn không thích, hiển nhiên là phải cách ly rồi biện pháp tốt như vậy không dùng thì họa có thiếu nào.

-Chàng đáng ghét coi tay của ta nè!

-Xin lỗi, ta xin lỗi!

Dân luyện võ mà có chút sưng đỏ chịu không nổi nói ra chắc chả có tên

khùng nào tin. Bạch Trường hấn nào bộ đầy đủ hoạt động bình thường bất quá hấn lại tin, nhìn bảo bối mặt đỏ lên sắp khóc hấn cuống quýt lấy lọ dược trắng giấu trong người ra cẩn thận thoa cho nàng. Dược này quý giá vạn lượng thói thường người ta dùng cho những vết thương nặng chí mạng bất quá trong mắt hấn nàng bị tổn thương một sợi lông tơ cũng đã là vấn đề khổng lồ rồi!

-Dược đó của ta! Chàng ăn trộm!

-Ta trả nàng tiền rồi, bảo bối!

Năm vạn lượng một lọ dược nàng thần nhiên dứt túi mà lúc này còn dám bảo chàng lấy trộm sao? Huống hồ chàng chỉ dùng nó để trị thương cho nàng, bảo bối biết rõ điều đó đi lần trước bị gai đâm lần này là lần thứ hai!

-Trả hồi nào ta không nhớ!

-Không nhớ?

-Ừ, chàng chưa trả, lọ này ta bán cho người ngoài 10 vạn lượng chàng thân quen nên bớt rẻ chút 9 vạn lượng thôi.

Như Ý giả khờ còn Bạch Trường bị ép buộc giả ngu, chưa trả thì chưa trả chàng mới không cần tính toán với bảo bối. May mắn cho chàng sinh trưởng trúng gia đình đế vương tiền bạc lai láng nếu không làm sao cung phụng thể tử yêu tiền như mạng này đây? Hấn chắc phải bán thân nuôi nàng mất chỉ sợ là cũng không đủ nữa chứ chẳng đùa.

-Nàng đã đi đâu?

-Tại sao chàng uống dược mà không có tác dụng!

Hai người tìm một chỗ vắng rồi ngồi xuống tâm sự, câu đầu tiên mở lời đương nhiên là nhấm nháy vấn đề mình muốn biết nhất rồi. Như Ý trước giờ chế dược tự tin vô cùng, Đoạn Tình Giới Ái của nàng đâu phải là đồ bỏ tại sao tên này uống phải mà yên ổn như thường. Thực tế nàng cũng cao hứng hấn không quên nàng điều đó chứng tỏ hấn yêu nàng thâm sâu không hơi hợt bất quá yêu đương là yêu đương mà chuyên môn là chuyên môn nàng ít nhiều vẫn bị

đả kích nha!

-Thuốc đó do nàng chế, nàng muốn ta quên nàng sao?

Họ Vương có chút bất bình, Tiểu Ý Nhi bảo bối có ý tứ gì chứ? Chàng quên nàng thì bọn họ uyên ương chẳng phải đứt gãy giữa đường chuyện này chàng sao có thể để nó xảy ra chứ?

-Chàng dám quên ta?

-Ta tưởng nàng muốn thế!

-Nhưng dược của ta không phải là nước lã nha bao nhiêu tâm huyết công lao ta bỏ vào đó, chàng uống mà không có tác dụng chẳng phải chứng minh tay nghề của ta kém cỏi sao?

Nữ nhân phụng phịu trầm mặt xuống khiến nam nhân bối rối, hấn không biết phải an ủi nàng ra sao nữa! Dược của nàng cơ bản vô dụng với hấn bởi trong đó có một thành phần hấn bị dị ứng bẩm sinh là hương quế. Ngày đó Liên Tịch Hoa đổ vào miệng hấn thứ nước khó uống đó cơ thể hấn tự động phản ứng khiến hấn tỉnh dậy. Hiên nhiên là hương vị của quế khiến hấn phải uống ngay dược đặc trị luôn mang theo bên mình để tiêu trừ sự khó chịu.

Thời điểm đó hấn chưa biết chắc dược mình uống phải có tác dụng gì hấn chỉ mạo muội đoán đại nó có công năng xóa bỏ ký ức. Vì trong lúc ngủ mê man hấn sợ hãi tiềm thức nói cho hấn biết có vài thứ hấn tuyệt đối không được quên.

-Nàng uống thử xem liền biết nó lợi hại hay không bất quá... không nên thì hơn. Ta không quên nàng hoặc là ta yêu nàng quá sâu hoặc là do cơ thể ta có

thành phần dị ứng với thuốc.

-Chàng dị ứng với thứ gì trong thuốc của ta?

-Hương quế!

Chàng bị dị ứng thật có chọn lọc, cơ thể phản kháng tự nhiên với thành phần chủ lực của Đoạn Tình Giới Ái hỏi sao nó vô tác dụng.

Xem ra thuốc này chưa hoàn hảo nàng nhất định sẽ điều chế lại nâng cấp nó lên chứ không thuốc này chỉ là đồ bỏ.

-Nàng sao có thể để ta uống thứ được đó chứ ? Kế hoạch quái dị lần này của nàng ta không đồng ý chút nào, xa ta nàng không nhớ ta sao?

-Ta nhớ chàng nhiều nhưng ta vì đại cục nha!

-Nàng quả nhiên đủ kiên cường!

-Đương nhiên!

Người nào đó mặt mày hớn hở hất mặt kiêu hãnh không nhận thấy nam nhân bên cạnh mặt mũi ít nhiều tối sầm lại. Bảo bối của chàng đâu phải cái “bình hoa” nàng độc lập tài giỏi tự tin, bị ném vào địa phương nào cũng tự lực cánh sinh rất tốt. Con đường chinh phục mỹ nhân của chàng xem ra hơi lỏng lẻo một chút liền bại thảm hại ngay. Nàng chỉ có thể gả cho chàng chính thức biến thành người của chàng mới có chút xịu yên tâm được.

89. Chương 89: Nàng Gả Cho Ta Được Không?

-Tiểu Ý Nhi, buổi sáng thức dậy nàng nhớ ai đầu tiên?

-Chàng, đương nhiên rồi!

Nữ nhân trả lời không cần một giây suy nghĩ khiến nam nhân cười tươi hài lòng, chàng cũng nhớ nàng đầu tiên mỗi buổi sáng. Nếu buổi sáng mở mắt nhìn thấy nàng đầu tiên chẳng phải còn tốt hơn điều này gấp vô số lần sao?

-Bảo bối, buổi tối đi ngủ nàng nghĩ đến ai cuối cùng!

-Vẫn là chàng rồi!

Nữ nhân do đang vui đầu óc vào công thức cải tiến cái thứ được lãng quên tình nhân của mình nên chưa nhận thấy ý đồ xâm lấn lộ lộ của nam nhân. Nàng suy nghĩ cái gì rất nhập thần, dự dõ nàng lúc này coi bộ có cơ may ăn chắc cao hơn bình thường.

-Nàng muốn sáng thức dậy muốn nhìn thấy ta đầu tiên sao?

-Có!

-Buổi tối đi ngủ nếu ta ôm nàng ngủ có thích không?

-Có chứ!

Nam nhân trong mắt đã tràn ngập dự tính mờ ám tiếc rằng nữ nhân tính cảnh giác tạm thời quá kém. Chàng ôm Như Ý vào trong ngực khẽ vuốt mái tóc đen mượt của nàng, hít vào mùi hương thơm thoang thoảng tuyệt vời hơn bất kỳ mùi hương nào chàng từng được biết.

-Bảo bối gả cho ta được chứ?

-Được!

-Tuần sau được không?

-Chàng gấp làm gì? Ta mới có 18 tuổi!

Như Ý giãy thoát khỏi vòng ôm của chàng cười hơi gian xảo, đừng tưởng nàng được mỹ nam ôm ấp liền biến thành thiếu nữ không nào như vậy chứ. Tên này rảnh ra là cầu hôn nàng cơ mà hỏi cưới cũng chẳng biết lãng mạn gì cả cứ nói xuông như thế mà được à? Kém!

-Sao chứ ? Chàng không được nhìn ta với ánh mắt đó! Ta chưa muốn gả chồng, chàng chịu khó đợi đi!

“Lấy chồng như gong đeo cổ” sao cứ phải chui vào gong sớm, nàng trêu đùa mỹ nữ còn chưa đủ chọc ghẹo mỹ nam còn chưa chán mà. Như Ý dù đi đến đâu muôn đời vẫn là Như Ý phải phát huy tinh thần tự lực tự cường, sự nghiệp đi đầu hôn nhân xếp hàng sau. Nàng chưa liệt nó vào hàng chót coi như nhân nhượng lắm rồi!

-Chàng trầm lặng không đúng thời điểm rồi, chàng kéo ta ra đây chỉ để nhìn ta thôi sao?

-Nàng hẳn là yêu ta chưa đủ.

Uy, hẳn nói cái gì vậy? Dọa người phải giới hạn mức độ chứ, sao tên này có thể nghi ngờ tình cảm của nàng ?

-Đúng không, bảo bối ?

-Chàng nghĩ sao?

“Chàng dám nghi ngờ ta, vậy chàng cứ tự nhiên” người nào đó bắt đầu giở thói “chảnh” bẩm sinh ra, hất mắt nhìn trời, búng búng móng tay nhàn nhã.

Bạch Trường nhìn dung nhan mười phần hồ hững chẳng thêm để tâm của bảo bối, đôi mắt lại thoáng lóe tia sáng tinh nghịch không hợp với tình cảnh hiện tại thì đột nhiên phì cười. Nàng cười cũng thật khác người nha!

Chàng mặt dày sẵn tới gần vươn tay kéo mỹ nhân ôm chặt vào trong lòng, nàng kháng cự muốn đẩy ra thì tay chàng càng tăng thêm lực. Mỹ nhân nếu thật muốn thoát khỏi chàng thì chàng giữ nổi sao, một chưởng đánh tường không là chuyện lạ.

-Yên nào bảo bối, ta xin lỗi! Nàng đừng giận, nàng chưa muốn gả thì chưa gả, ta đợi nàng, được chưa?

Im lặng không thêm đáp lời , đã “chảnh” thì phải “chảnh” cho chót chứ!

-Như Ý, ta vội vã, ta gấp gáp ta biết nhưng nàng hiểu tại sao ta lại khấn trương như vậy, phải không?

Nữ nhân vẫn bất động chẳng thêm nhượng bộ nói một câu nào nhưng Bạch Trường vẫn mỉm cười, nhất mực dốc hết nỗi lòng cho nàng nghe.

-Ta cảm tạ trời cao ban nàng cho ta, nàng là bảo vật trân quý nhất thiên hạ, bảo bối nàng biết không mỗi khi nhìn nàng ta đều tự hào và hạnh phúc đến tột cùng. Vì nàng quá tốt, quá sức hoàn mỹ nên ta luôn lo sợ ta sẽ không giữ được nàng.

-Hứ, chàng...

-Ta không nghi ngờ tình yêu của nàng.

Nam nhân nhanh chóng cướp lời biện giải trước, nữ nhân nhướn mày ra vẻ “lừa ai đây”, ánh mắt chăm chăm nhìn thẳng như muốn xuyên thấu vào tâm can mỹ nam trước mặt.

-Thật mà, ta tin nàng!

-Ừm!

-Ta biết nàng yêu ta, bảo bối yêu ta, nàng đã từng mạo hiểm cả tính mạng chỉ vì yêu ta.

Người nào đó ra mặt tỏ vẻ hời hợt tuy nhủ thầm trong lòng biết là một chuyện nhưng bất an lại là một chuyện khác bảo bối nàng ơi! Nhất là ong bướm xung quanh nàng nhiều đến mức chóng mặt, điển hình là cái tên đang tiến lại đây phá hủy bầu không khí riêng tư của hai người kia. Thê tử tương lai là nữ tử kỳ tài thật tốt thật đáng hãnh diện nhưng là quá nhiều kẻ dòm ngó, nếu chàng không thần tốc đánh dấu chủ quyền vĩnh viễn thì đám người kia biết khó khăn mà cân nhắc bỏ cuộc sao?

Như Ý cong môi định không nhẽo làm nũng trừng phạt hấn chút đỉnh thì mỹ nam chớp thời cơ ra tay trước đột ngột hôn nàng. Làn môi mềm mại áp áp công kích quá bất ngờ khiến nàng như bị điện giật, toàn thân bỗng chốc trở nên mềm nhũn không xương, vô lực dựa cả vào hấn.

-Ta thật thích phản ứng của nàng, bảo bối ngoan!

Bách Trường hôn lên hai mắt nàng, ghé miệng sát tai nàng lẩm bẩm một câu khiến Như Ý ngượng ngùng đỏ hồng cả mặt. Nàng vung tay lên đánh vào ngực hấn, nam nhân đáng ghét chẳng biết xấu hổ này, kỹ thuật hôn mê người như vậy nàng thật đỡ không nổi.

-Chàng chọc ghẹo ta, ghét chàng!

Như Ý quay mặt giả dò hờn dỗi, tình nhân có kinh nghiệm đầy mình như hấn nàng thích, không chính xác là cực kỳ thích thú mới đúng. Nàng chẳng để ý trước nàng hấn có bao nhiêu nữ nhân, thiếu sự hiện diện của các nàng ấy lấy đâu ra một tên công tử nóng bỏng, kỹ thuật câu dẫn mê hôn từ trong ra

ngoài cơ chứ ?

Nàng có hứng thú với nam nhân phong lưu hơn là mấy chàng quân tử đạo mạo lúc nào cũng nghiêm mình giữ lễ, mấy tên đó nhàm chán nhất trong những kẻ nhàm chán. Mama nàng từng mách nước “lãng tử hồi đầu quý hơn vàng”, nàng căn bản thích tiền tài vàng bạc nếu mà còn tóm được thứ quý hơn vàng chẳng phải nên bám riết không buông sao? Nàng cũng tin tưởng nam nhân đào hoa sẽ là người chồng lý tưởng nhất trong những đấng phu quân sáng giá. Papa nói nếu con gái cứng nắm được tâm của lãng tử, chú ý kỹ là trái tim của hấn chứ không phải ánh mắt mắt của hấn, con gái sẽ không bao giờ hối hận vì lựa chọn người đó.

Cả hai đáng sinh thành đều dạy dỗ theo khuynh hướng bất thường như vậy thử hỏi sẽ tạo ra cô con gái như thế nào ? Nhớ năm xưa mấy cô bạn thân của nàng suốt ngày nín áo rỉ tai nàng “thằng đó đào hoa lắm đừng yêu hấn” hay “thằng đó nhìn là biết ham gái háo sắc rồi tránh xa nó ra”.... nàng luôn cười cười bỏ ngoài tai, nhắm mắt toàn những nhân vật lãng nhãng, ong bướm nhất mà nhào vào tán tỉnh. Dù sao chinh phục “ngôi sao” kích thích hơn nhiều, tình địch đầy rẫy vây quanh đông nghẹt, ai nấy đều sáng chói hơn người, qua mặt đối thủ đẳng cấp càng cao cảm giác thắng lợi càng mê ly. (>-< chiqu:=“” ý=“” tỹ=“” tỹ=“” biến=“” thái=“” nó=“” vừa=“” thôi=“” yêu=“” đương=“” gì=“” kỳ=“” vậy????=“” như=“” ý:=“” ***=“” cười=“” cười***=“” ta=“” vậy=“” đó=“” nàng=“” làm=“” không=“” được=“” ghen=“” ty=“” sao?=“” chiqu:=“” cứng=“” hòng=“”>-<>

-Thật ư ?

-Ta... ah, Bách Chiến ca ca!

Họ Vương mặt trầm xuống, bảo bối à nàng có cần phải nhiệt tình như vậy chẳng? Chàng thấy họ Phi kia đứng sững sờ trong góc tối từ nãy, mưu mô hôn nàng trình diễn một màn âu yếm cho hấn xem để hấn biết điều mà rút êm. Chẳng ngờ tới hấn kiên trì đứng đợi mà bảo bối một tia ngượng ngập giống thiếu nữ bình thường khi bị bắt gặp đang thân mật với người khác phái cũng không có, chàng thật hết cách với nàng, chưa đúng là bó tay chào thua với hai người này mới phải.

-Như Ý!

-Lâu qua không gặp huynh, Bách Chiến ca ca! Huynh lúc nào cũng bảnh bao hút hồn cực kỳ, huynh sẽ khiến toàn bộ nữ nhân ở đây nằm đo đất vì đau tim mất thôi!

-Nàng tăng tốc quá lời, một nàng cũng khó chứ đừng nói toàn bộ!

Bách Chiến cười hiền, chàng vươn tay thực hiện một động tác không lạ giữa bọn họ mà nàng từng dạy gọi là bắt tay. Tay ngọc nhỏ nhắn chàng còn chưa kịp nắm chặt vài giây đã bị nam nhân đứng cạnh nàng bá

đạo phá ngang.

-Không được nắm tay hần, bảo bối! Phi công tử, nhận lời đại giá ghé thăm phủ ta thật hân hạnh!

- Vương công tử, khách khí!

Như Ý đảo mắt than thầm “một núi thật đúng không thể có hai hổ” mà, họ Vương này với họ Phi gặp nhau chẳng thấy hòa khí nhiệt tình bao giờ. Mỹ nam cực phẩm, dung mạo phi phạm mà suốt ngày bày cái dáng vẻ lạnh lùng băng giá kia ra thì thật phí phạm nhan sắc trời ban. Nàng mới không rảnh rỗi nhảy vào dung hòa bầu không khí căng thẳng giữa bọn họ, muốn chém nhau thì cứ tùy tiện đi ! Nàng chẳng từ chối đóng vai trò khán giả đâu!

-Như Ý đi trước đây! Hai người so nhãn lực tự nhiên nha!

-Bảo bối đợi ta!

-Như Ý khoan đi đã!

Hai đấu rồi rút bỏ dỡ trận đấu gọi giết mỹ nhân quay lại, mắt mặt quá thể sao trước mặt nàng lại thất thố như vậy được chứ? Hai nam nhân bí mật bắn cho nhau ánh nhìn hẹn tái chiến rồi cấp tốc bước theo chân người đẹp.

-Không so tài nữa sao? Uống vậy, ta còn tưởng hai người nôn nóng hạ gục

đối phương đến mức chẳng thể chờ đợi thêm một phút nào nữa chứ!

-Thật ngại khiến nàng khó chịu, Như Ý, ta xin lỗi!

-Bảo bối đừng giận, chúng ta chỉ là hơi lâu mới gặp chào hỏi có chút nhiệt tình thôi mà!

Xin lỗi trước cho chắc ăn nữ nhân này ghét nhất bị cho ra rìa, một đặc điểm trong tính cách của Như Ý mà cả hai đều nắm rõ. Bỏ đi một nước như vậy mười phần chắc chín là do tức giận hai người họ chỉ lo vui đập đối thủ quên mất nàng đang đứng cạnh đây mà! Thật sơ suất!

-Bảo bối, đi chậm thôi coi chừng ngã!

-Ai mượn chàng đi theo ta? Cô nương, xin dừng bước!

Như Ý một mực bám sát nữ tử áo vàng đang rảo bước phía trước, nàng ta theo chân Bách Chiến ca ca tới đây thì phải. Từ lúc Như Ý phát hiện rồi kêu tên hần, nàng cảm giác có một luồng ánh mắt tầm tã mình gắt gao thì ra là có người nhìn soi mói nàng thật. Mỹ nhân này theo đuổi Phi cung chủ huynh sao?

90. Chương 90: Nếu Ta Thay Đổi Chàng Có Còn Yêu Ta?

Như Ý vốn định nhào lên tiếp cận mỹ nhân kia chào hỏi chút đỉnh bất quá Bạch Trường kéo tay nàng lại ngăn cản không cho đi. Nàng bực bội giằng kéo đôi co với hần vài câu lúc quay lại chẳng thấy Bách Chiến đứng cạnh nữa!

-Uy, Bách Chiến ca ca đâu?

-Đi rồi! Hần có chuyện gấp, nàng đừng có phá rối!

-Chắc bị mỹ nhân áo vàng khi nãy kéo đi rồi, woa ta tò mò muốn giao kết với nàng nha, nữ tử có thể khiến cung chủ ca ca để mắt chắc hẳn có điểm kỳ thú!

Nhìn bảo bối mắt sáng như sao trời, chàng dám đảm bảo họ Phi đó tương lai gần sẽ bị nàng phá rối. Nàng hiếu kỳ về tên kia chẳng tốt cho chàng chút nào, hai người bọn họ ở chung chàng không thích, không an tâm, không đồng ý!

-Bảo bối, nàng để cho bọn họ yên, để mắt lo chuyện của nàng đi thì tốt hơn phá đám họ không có tiền công đâu!

-Chàng nói cũng có lý bất quá ta...

-Chuyện tầm phào đó nàng mất thời gian làm gì, ta có thứ hay hơn cho nàng coi!

Bảo vật sao? Thứ hay ho trong suy nghĩ của Như Ý đồng nghĩa với hàng quý hiếm giá trị trên trời, nàng hí hửng chạy theo sau Bạch Trường đòi xem ngay cho bằng được. Nhưng là nhìn thấy nó xong nàng xụ mặt xuống, thất vọng nha có chút tức giận nữa chứ? Tên nào vừa nói sẽ đợi đến ngày nàng toàn tâm toàn ý muốn gả cho hắn chứ, nam nhân này hẳn gấp như vậy tưởng sẽ có kết quả sao?

-Nàng thích không?

-Không tệ đem bán chắc giá cũng cao nhỉ?

-Áo cưới cho nàng mặc khi thành thân bán đi làm gì? Nàng còn cần dùng đến nó đấy bất quá gả cho ta xong nàng muốn xử lý nó sao cũng được!

Công tác chuẩn bị cưới mỹ nhân vào phủ, chàng chưa bao giờ ra lệnh ngừng ngay cả khi chàng giả vờ mất trí. Gia nhân trong phủ cũng rất thức thời cứ theo lệnh cũ mà làm, mọi sự đã sẵn sàng đến từng chi tiết... chỉ cần bảo bối đồng ý thôi!

-Ta còn chưa muốn gả chồng đâu!

-Ta biết rồi, ta không ép nàng!

Hừ, “ép cưới” nàng sao đâu dễ như vậy, chàng có muốn ép cũng chưa đủ năng lực. Gả cho chàng sẽ trở thành thái tử phi, tự xưng rước vào thân một đồng quy củ cung đình không bị áp lực một chút cũng bị ép căng thẳng đến phát điên.

Mặc dù tự xưng thăng cấp từ phó thường dân lên quý tộc hoàng thất xem ra cũng hấp dẫn ít nhiều nha. Thái tử phi... thái tử phi... nghe qua chẳng tệ, khí thế đủ dọa chết khiếp biết bao người.

-Nàng cười chuyện gì bảo bối?

-Không nói cho chàng!

Nàng chưa khùng đến cái mức thành thật bô bô nói ra mấy suy nghĩ hám lợi ham danh kia cho hắn nghe, dù nàng trục lợi bòn rút tiền tài của hắn công khai trắng trợn hắn cũng biết tổng nàng ham tiền như mạng nhưng là hắn cũng chưa dám phản nản nữa câu nha! “Yêu ai yêu cả đường đi” câu này áp lên hắn chuẩn xác đến từng chi tiết, vận may của nàng thật chói lợi mới tóm được hắn. Nàng đúng là “ở hiền gặp lành” mà ông bà ta dạy cấm có sai.

-Ngày mai ta đưa nàng tiến cung gặp phụ hoàng và mẫu hậu!

-Ta không đi có được không?

Ngày trước lừa bọn họ mang thai hài tử bây giờ ngó cái mặt ra bụng phẳng lì chẳng phải chọc tức họ sùi bọt mép sao? Mấy người cổ đại này họ đặt nặng vấn đề nối dõi tông đường, con đàn cháu đống lắm.

-Ta bảo vệ nàng, nàng không cần phải lo!

Bạch Trường quan sát gương mặt thoáng nét ngập ngừng của bảo bối liền cất giọng hứa chắc trấn an. Nàng hẳn là thái tử phi đầu tiên từ lúc Đại Nam Quốc lập nước, to gan lớn mật lừa vua gạt hậu, quay thành viên hoàng thất như quay đẽ một chút nể nang cũng chẳng có đi. Mẫu hậu khi biết Như Ý chẳng mang thai, nàng muốn bế cháu còn phải đợi lâu đã tức đến nói không nên lời. Nàng giận lây qua chàng mất cả tuần chẳng cho vào Hoàng An cung thỉnh an.

-Ta không lo chỉ là đang nghĩ có khi nào ta vừa thấy mặt bệ hạ, ngài liền lệnh lôi ta ra chém đầu không? Lừa gạt hoàng thượng là tội khi quân, ta cũng gan dạ quá đi chứ!

Chàng nghe nàng lầm bầm mà cười không nổi, biết mình phạm tội khi quân mà còn tự hào được, chàng băn khoăn chẳng rõ bảo bối có biết chữ sợ hãi nó viết ra làm sao không nữa?

Như Ý chống cằm ngồi trầm tư suy nghĩ mông lung, nàng nhìn lên bầu trời qua cánh cửa sổ mở rộng khẽ mỉm cười một mình. Tương lai của con người là điều khó đoán nhất, ngày mai như thế nào đâu ai dám chắc nịch đảm bảo chứ ? Nàng ngày hôm trước còn nhí nhố đi dã ngoại với bạn bè, té ngã xuống hang sâu, tỉnh dậy đã thấy mình ở một thời không khác. Mọi thứ xa lạ, lúc ban đầu dù chẳng thích, dù chẳng hài lòng, nàng vẫn cứ phải tiếp tục sống, cố gắng thích ứng hài hòa với nó.

-Bảo bối!

-Chàng lại muốn hỏi ta cười cái gì, đúng không? Chàng chẳng cần quan tâm đâu, chàng chỉ cần biết ta yêu chàng, rất, rất yêu chàng.

-Vậy nàng...

-Gả cho chàng chứ gì?

Nàng phì cười tiếp lời Bạch Trường, nếu tạo hóa muốn chia tách chúng ta cho dù là thành thân cũng vô ích thôi! Như Ý là một linh hồn, đến nơi này và thoát khỏi nơi này chẳng phải là chuyện nằm trong quyền năng của nàng.

-Bạch Trường, chàng yêu ta vì cái gì?

-Nàng sao lại hỏi vậy?

Ta hỏi chàng vì ai biết được sáng mai tỉnh dậy ta chẳng thể gặp chàng nữa thì sao? Ta và nàng ấy, nàng Như Ý thật sự kia, ta hẳn khoan chàng có thể nhận ra được sự khác biệt giữa hai chúng ta không ?

-Ta chỉ buộc miệng hỏi vậy thôi! Ta giả sử một chút, chàng phải thành thật trả lời.

-Được!

-Nếu một ngày nào đó ta thay đổi hoàn toàn chàng còn yêu ta không?

-Thay đổi, cho dù nàng thay đổi như thế nào ta vẫn yêu nàng!

Bạch Trường nhíu đôi mi, hôm này bảo bối thật lạ sao nàng hỏi những điều lạ lùng thế, nàng lo sợ chàng sau này sẽ thay lòng đổi dạ ư ?

-Nàng không tin tưởng tình yêu của ta dành cho nàng sao?

-Ta tin chàng.

-Tiểu Ý Nhi, ta yêu nàng, dù sau này nàng có đổi khác ta vẫn yêu nàng! Trong lòng ta nàng luôn là người đẹp nhất, tốt nhất là bảo bối ta yêu nhất!

-Nếu tính cách cũng không còn giống ta nữa!

Nụ cười trên môi Như Ý đã có chút gượng gạo, ta biết chàng sẽ không thay lòng nếu ta xấu đi, nhan sắc chỉ là thứ yếu không phải là mấu chốt nhưng tính cách, bản chất con người thật sự của ta...

-Ta sẽ biến đổi thành một người hoàn toàn khác khi đó chàng sẽ làm gì?

-Bảo bối!

-Chàng trả lời đi!

Nhìn gương mặt chờ mong của nàng, Bạch Trường bỗng dâng lên trong lòng một cảm giác bất an. Nàng muốn nói gì nàng có ý gì? Nếu nàng không còn là nàng nữa ta còn yêu nàng chẳng? Ta còn yêu nàng chẳng... ta... ta...

-Tiểu Ý Nhi!

Cảm giác xúc động không an toàn này là sao? Chàng cuống quýt ôm Như Ý vào lòng, linh cảm về sự mất mát mơ hồ này mãnh liệt hơn áp đảo hơn bất kỳ lo sợ hãi huyền đánh mất nàng vào tay nam nhân khác trước đây!

-Chàng buông lỏng ta một chút, ta sắp chết ngạt mất!

-Bảo bối, nàng có gì giấu ta đúng không?

-Vô số!

-Ta nghiêm túc!

-Ta cũng vậy mà!

Sao băng ư? Qua bờ vai của Bạch Trường nàng dõi mắt lên bầu trời, một ngôi, hai ngôi, ba ngôi, bốn ngôi... bốn ngôi sao băng chói lòa vụt qua nền trời liên tiếp nhau đập vào trong mắt nàng. Thật đẹp! Thiên nhiên quả là kỳ thú!

-Bảo bối!

Bạch Trường đột nhiên cảm thấy sức nặng đổ trên người, nữ nhân này vừa đứng nói chuyện khi nãy mà bây giờ đã ngủ gục ngon lành rồi.

- Nàng thật ngoan, ngủ say dễ dàng như vậy được sao? Thật giống như tiểu hài tử!

Chàng ôm nữ tử trong lòng bế nàng lại giường, nhẹ nhàng, cẩn thận từng động tác sợ đánh thức nàng. Nữ nhân xinh đẹp kia đôi mắt khép kín, hơi thở đều đều, dung nhan ngủ say thật an bình. Ngoài kia trên bầu trời cao, trăng vẫn sáng tỏ chiếu rõ mọi vật, gió mát thổi nhẹ nhẹ như góp phần dỗ cho giấc ngủ của mỹ nhân.

Bạch Trường vuốt nhẹ làn tóc mai trên trán của nàng, bảo bối thời gian gần đây hẳn là quá sức mệt mỏi rồi.

-Câu hỏi của nàng, ta còn chưa trả lời mà! Sáng mai nàng thức giấc ta sẽ nói cho nàng nghe!

HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-tu-phi-rac-roi>